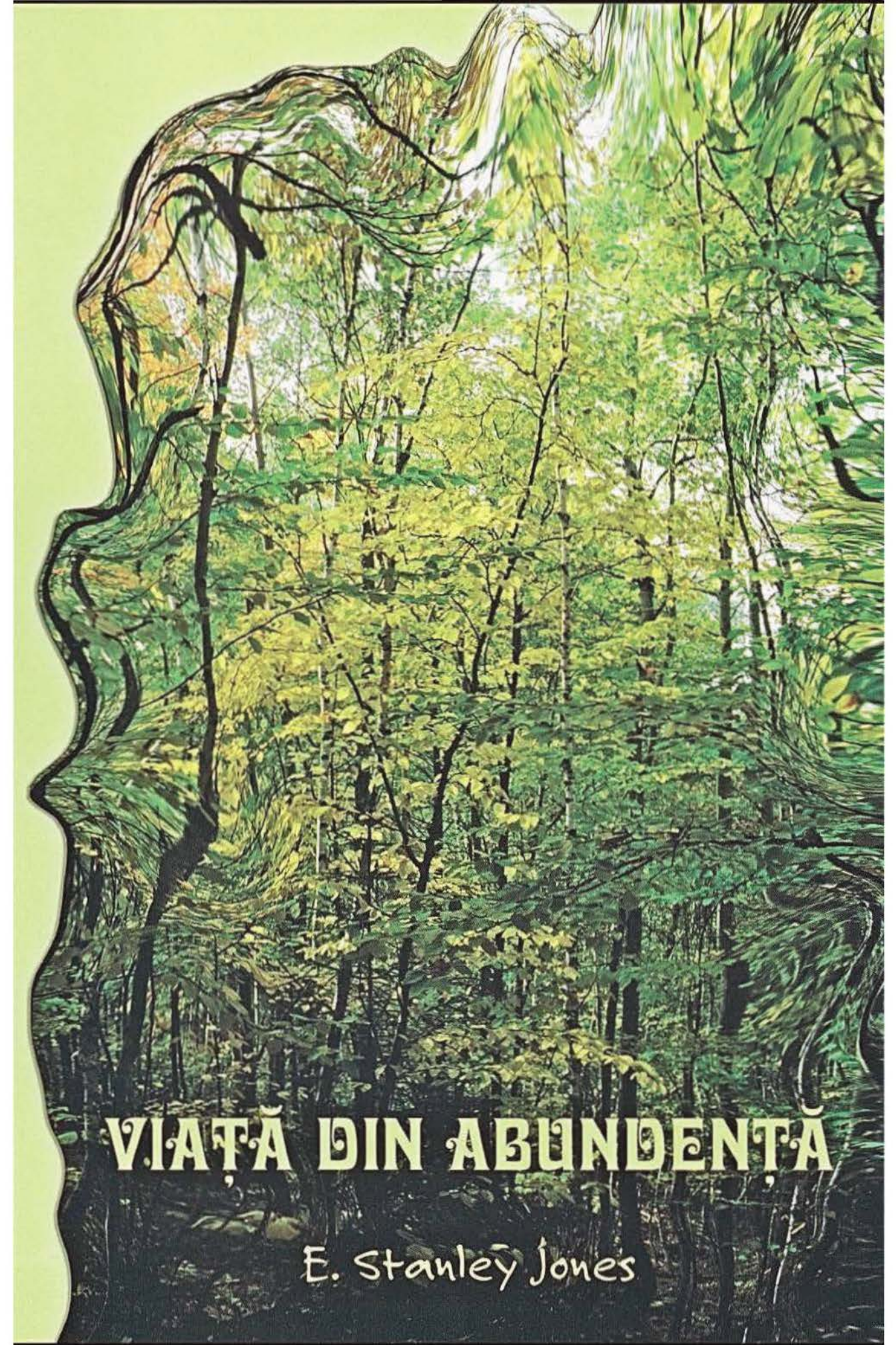
VIAȚĂ DIN ABUNDENȚĂ
E. Stanley Jones

VIAȚA DIN ABUNDENȚĂ

E. Stanley Jones

Traducere revizuită

THE BIBLE LEAGUE
Sharing God's Word Since 1938

BUCUREȘTI, 2002

© Fundația THE BIBLE LEAGUE - România, 2002
Traducerea: IOSIF ȚON
Corectura: Tina Ionescu
Editarea: Sorin Berchez
ISBN - 973-99720-7-1

Cuvânt înainte

Există cărți care, atunci când văd lumina tiparului, îți redirecționează gândirea și-ți schimbă cursul vieții. Prin modul radical în care te influențează, ele devin făuritoare de destin. O asemenea carte ai acum în mână.

Prin anul 1976, un avocat de la Cluj a dat un manuscris dactilografiat al acestei cărți regretatului medic academician Octavian Fodor. După ce acest eminent savant și profund gânditor a citit-o, i-a spus celui ce i-a dat-o: "Dacă această carte mi-ar fi venit acum 30 de ani, întreaga mea carieră ar fi fost alta!"

Eram pastor la Ploiești când, la 4 octombrie 1974, mi-au năvălit în casă șapte miliției și securiști; mi-au percheziționat toată casa și mi-au confiscat biblioteca.

După plecarea lor, m-am uitat în biblioteca goală și am văzut că, jos lângă rafturi, rămăseseră două cărți cu coperțile rupte. Din cauză că erau așa de uzate, polițiștii le lăsaseră acolo.

Una dintre ele era cartea de față, în limba engleză. Timp de șase luni am fost în anchetă penală, fiind chemat aproape zilnic la securitate. În lunile acelea, cartea aceasta mi-a fost o sursă extraordinară de hrană spirituală. Am decis atunci că voi traduce cel puțin o pagină pe zi în limba română, pentru a mi-o imprima mai bine în gând și în suflet. Traduceam însă și două și trei pagini pe zi, așa că, la sfârșitul celor șase luni de anchetă, cartea era tradusă în limba română. Am dactilografiat-o în mai multe exemplare, le-am dat cuiva la legat, și apoi le-am dat drumul să circule prin țară. Alții le-au dactilografiat din nou, și astfel au căpătat o circulație și mai largă.

Mă bucur acum că poate fi tipărită și că devine astfel accesibilă unui cerc mult mai larg de cititori români.

Autorul cărții, americanul E. Stanley Jones (născut în 3 ianuarie 1884 și mort la 25 ianuarie 1973) a fost misionar în India. El a aprofundat gândirea indiană pentru a putea dialoga cu intelectualii Indiei. Aceste dialoguri l-au îmbogățit pe el și l-au ajutat să devină un scriitor plin de semnificații spirituale și filozofice de o rară și aleasă calitate.

Cartea aceasta te luminează, te schimbă, te îmbogățește! Sau, mai exact, prin gândurile din această carte, Duhul lui Dumnezeu te conduce la o viață plenară, abundentă.

Titlul cărții este justificat pentru tine dacă lași ca gândurile ei să lucreze în ființa ta ceea ce Isus Hristos a oferit acelora care I se dăruiesc Lui: "Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și să o aibă din abundență" ***(Ioan 10:10).***

Iosif Țon

Cuvântul editorului

Avem bucuria deosebită de a pune astăzi la dispoziția publicului cititor o nouă ediție a binecunoscutei lucrări a lui E. Stanley Jones, o carte din acea specie rară a operelor imune la scurgerea implacabilă a vremii, a căror prospețime și consistență se păstrează nealterate de trecerea anilor.

Față de ediția devenită clasică a acestei cărți în limba română, ediția de față și-a propus să elimine acele inadvertențe sau scăpări inerente la o întreprindere de o asemenea amploare. Plusul cel mai important îl reprezintă însă includerea textului biblic acolo unde în ediția de referință figura simpla trimitere. Considerăm că accesul la cuvântul Scripturii vine în întâmpinarea nevoii cititorului de a cunoaște și de a înțelege sursa de inspirație divină a gândurilor autorului.

În sfârșit, dispunerea textelor biblice pe o coloană paralelă cu textul meditației propriu-zise va ușura în mod considerabil "conectarea" cititorului la mesajul fiecărei meditații.

Cu speranța că citirea acestei cărți vă va aduce un folos spiritual neprețuit, vă dorim lectură binecuvântată!

Editorii

Prefață

Fiecare om are posibilitatea și capacitatea de a trăi din abundență. A avea viață înseamnă a trăi, a trăi bine, adecvat, și din abundență. În secolul nostru se știe aproape totul despre viață, cu excepția modului de a o trăi. Nu este suficient să avem cunoștințe *despre* viață - trebuie să știm și *cum să ne trăim viața.* "Până acum am avut parte de toate, dar ceea ce am trăit eu nu se poate numi viață", spunea un fiu deziluzionat al acestor vremuri. Putem să segmentăm viața în părțile ei constitutive, să le explicăm pe fiecare în parte, dar după aceea, să nu mai reușim nicidecum să o repunem pe fiecare la locul ei, astfel încât să devină un tot unitar, coordonat în mod armonios. Suntem buni la analiză, dar deficitari la sinteză.

Cauza nu este greu de găsit. Noi am disecat viața și am lăsat-o bucăți. Am desfăcut floarea vieții, petală cu petală și în acest proces i-am distrus frumusețea. Trupul l-am dat medicului, mintea - psihiatrului, iar sufletul - clerului, tratând aceste trei părți ca entități separate. Dar ele nu sunt separate. Viața este un tot unitar. Nu se poate să influențezi o parte, fără să le influențezi, de fapt, pe toate trei.

Părerile medicilor diferă cu privire la procentul oamenilor care își transmit bolile mintale sau spirituale propriului lor trup. Într-un grup de medici de la clinica Johns Hopkins, un medic psihiatru a afirmat că 40 % dintre cazurile tratate în clinica lor erau de origine mintală și spirituală. Dar chirurgii care au participat la acea discuție au susținut că procentul este probabil de 60 %. În timpul unei consultații medicale, un prieten de-al meu, pastor, i-a spus medicului foarte competent care-l examina: "Domnule doctor, aș vrea să am și eu instrumentele pentru a-i trata pe oamenii care vin la mine, după cum ai și dumneata pentru cei care vin la consultație." Medicul i-a răspuns: "Patruzeci % din oamenii care vin la mine, n-ar trebui să vină la mine, până nu trec mai întâi pe la dumneata." Deși el a stabilit procentajul acesta la 40 %, un celebru neurolog l-a evaluat la 80 %, iar un alt medic competent l-a fixat la 85 %, rămânând doar 15 % pentru bolnavii ale căror boli sunt de natură fizică. Asociația Medicală Americană oficializează afirmația dr. C. Raimer Smith dintr-un articol publicat în revista *Hygeia,* iunie 1931, și anume că procentul acesta este de aproximativ 50 - 50.

Avem, așadar, estimări care variază între 40 % și 85 % procentul de oameni care transmit corpurilor lor suferințele lor mintale și spirituale. Dar cum rămâne cu aceia ale căror dezacorduri mintale și spirituale nu le-au influențat încă trupurile în vreun mod evident? Corpul uman este adesea foarte tenace. El poate să reziste și să învingă nu numai microbii, ci și atitudinile mintale și spirituale nocive. Deși este posibil ca aceste dezacorduri mintale și spirituale să nu învingă corpul, ele subminează personalitatea omului, reducându-i eficiența și făcându-l nefericit.

Un economist de succes, care se ocupa de refacerea economică a întreprinderilor cu eficiență scăzută, mi-a spus că 95 % din greutățile cu care este confruntată o întreprindere ineficientă nu constau în lucrările sau activitățile propriu-zise ale acesteia, ci în personalul care lucrează acolo. Oamenii respectivi ajung nemulțumiți în viața lor și își transmit nemulțumirile interioare mediului înconjurător. Ei nu se pot împăca cu ei înșiși și, ca atare, nu se pot împăca nici cu ceilalți. Spiritul instituției se stinge, deoarece nu există o adevărată colaborare. Instituția nu poate fi refăcută până nu sunt refăcuți oamenii. Prin urmare, acest om stă adesea până după miezul nopții, discutând cu persoanele din conducerea întreprinderii și cu șefii de birouri despre posibilitățile de remediere a acestor

stări de nemulțumire. Pe măsură ce se discută, subiectul discuției este îndreptat spre religie, spre necesitatea unei Puteri superioare în care să creadă și din care să-și extragă resursele, pentru a se elibera și pentru a repurta victorii. Când i-am relatat cele de mai sus unui șef al biroului de personal al marii companii siderurgice *Bethlehem Steel*, el mi-a replicat gânditor: "Ai perfectă dreptate când afirmi că 95 % dintre greutățile cu care suntem confruntați în afaceri provin chiar de la persoanele implicate. Eu însumi am constatat lucrul acesta." Dr. Irving Fisher, economistul, susține că din 5.000 de eșecuri în afaceri, ale căror cauze au fost investigate, s-a constatat că 2.500 au fost produse de eșecurile de personalitate ale celor implicați în tranzacțiile respective. Aceste 2.500 au fost suficient de evidente pentru a putea fi depistate, dar ce se întâmplă cu eșecurile de personalitate atât de ascunse încât nu au putut fi sesizate? Acestea nu sunt mai puțin devastatoare.

Și cum rămâne cu aceia care, deși nu duc pe față un război împotriva lor înșiși și nu reprezintă pentru cei din jur un eșec, trăiesc totuși sub nivelul normal? Aceasta nu înseamnă că ei nu dispun de condiții materiale - mulți dintre aceștia locuiesc în cartierele rezidențiale selecte din metropolele noastre - suflete mărunte care locuiesc în vile impresionante. "Am învățat să fac bani, dar încă n-am învățat să trăiesc", spunea suspinând un om de afaceri foarte prosper, după ce recitalul de orgă din casa lui s-a terminat - un recital care, pe moment, îi dăduse un sentiment de înălțare. El acumulase resurse fizice pentru a face față oricărei stări de urgență din exterior, dar avea să afle că viața a ajuns dincolo de armura lui fizică și i-a dat o lovitură amețitoare în interior. Acolo nu avea resurse cu care să se protejeze - era neprotejat în punctul lui vital.

Dar poate că cititorii mei vor protesta, exclamând: "Nu ne mai deschide rănile! Le cunoaștem și așa foarte bine; sunt nevindecate și ne dor. Spune-ne cum putem să fim vindecați! Spune-ne *cum*!"

Această ultimă afirmație este un ecou al celor citite de mine într-o scrisoare primită recent: "Nu știu cum să-L găsesc pe Dumnezeu într-un fel în care să mă înalțe spiritual și să-mi dea putere. Cum - cum să-L găsesc sub forma aceasta?" Observați că scrisoarea spune că persoana care a scris-o vrea să-L găsească pe Dumnezeu ca pe ceva dincolo de un concept sau o credință - ea vrea să-L găsească pe Dumnezeu ca pe un mod funcțional de a trăi, ca pe Cineva care să-i dea puterea prin care să trăiască.

Această carte își propune să îl introducă pe "Cum" în viața din abundență. "Scara" de care mă voi folosi eu s-a format din miile de întâlniri personale pe care le-am avut cu suflete confuze și învinse în Răsărit și în Apus. Scara a fost corectată și extinsă în urma întâlnirilor din America, în cadrul cărora, timp de două săptămâni, grupuri de câte 150 de oameni aleși au hotărât să înceapă împreună o căutare disciplinată a vieții din abundență.

Structura acestei cărți o va urmări pe aceea din *Victorious Living*, întrucât este o continuare a acesteia din urmă. În timpul care a trecut de la încheierea acelei cărți, am avut ocazia să văd mai clar legătura intimă dintre stările psihice, sufletești și sănătatea fizică, și am încercat să expun acea legătură în ultima mea carte, *Is the Kingdom of God Realism?* Această carte își propune să fie o aplicație a cărții citate mai sus. Iau fondul acelei cărți și îl aplic în cartea de față, pentru viața de zi cu zi.

La fel ca în *Victorious Living*, încerc să vin în întâmpinarea unei triple necesități. În primul rând, este nevoie de o carte de meditații zilnice, care să fie utilizată în timpul de părtășie, câte o pagină pe zi. În al doilea rând, am întocmit subiectele de discuție în unități de câte o săptămână, un subiect fiind tratat pe parcursul a cel puțin șapte zile. Această împărțire permite folosirea acestei cărți în grupuri de studiu săptămânale. În al treilea rând,

am scris-o ca pe o carte obişnuită, care poate fi citită ca atare. Cu alte cuvinte, am tratat o temă, viaţa din abundenţă, de la începutul până la sfârşitul cărţii, începând de pe prima treaptă a scării şi continuând cu aplicaţia temei până la relaţiile sociale ale vieţii.

Dacă încep foarte de jos, creştinul matur trebuie să aibă răbdare cu mine. Căci sunt convins că noi, cei care am trăit într-o atmosferă creştină, nu ne dăm seama cât de ignoranţi sunt unii oameni, altfel inteligenţi şi culţi, când este vorba de semnificaţia credinţei creştine şi de captarea puterii ei. Cartea începe cu felul în care trăiesc "păgânii" - şi mulţi dintre aceştia se găsesc atât în interiorul cât, şi în exteriorul Bisericii.

Persoanele cu preocupări sociale trebuie de asemenea să aibă răbdare cu mine dacă în prima parte a cărţii încep cu individul şi pun un mare accent pe el, căci viaţa începe cu individul. Ulterior mă ocup de aspectul social - poate că unii vor considera că tratez acest aspect prea mult. Nu că aş vrea să separ individualul de social, căci ele sunt una; dar din punct de vedere formal, încep cu începutul. Poate că poziţia pe care mă situez eu poate să fie rezumată în următoarele cuvinte: "Creştinismul care nu începe cu individul nu începe; creştinismul care se termină cu individul se termină."

Încă un lucru, înainte de a porni în cercetarea noastră. Această carte tratează viaţa din abundenţă sub toate aspectele ei - cel fizic, precum şi cel moral, spiritual şi social. Tratând aspectul fizic, ea recunoaşte rolul pe care-l are medicina şi, în particular, chirurgia în problema sănătăţii. Procedeele indicate aici cu privire la un trai sănătos nu urmăresc să înlocuiască, ci să suplimenteze lucrarea medicilor. Dacă este adevărat că noi transmitem trupului nostru bolile noastre mintale şi spirituale, este la fel de adevărat că şi trupul nostru îşi transmite durerile şi suferinţele intelectului şi psihicului nostru. Ele se corelează. De aceea, dacă unii dintre cititori nu sunt siguri dacă boala lor este cauzată de starea lor mintală şi spirituală sau de cea fizică, este bine să se supună unui control medical complet, efectuat de un medic competent. S-ar putea să descopere cauze fizice la viaţa lor posomorâtă şi apatică.

Noi suntem de părere că Dumnezeu vindecă trupul printr-una sau mai multe dintre aceste modalităţi: *(1) prin medicamente; (2) prin intervenţie chirurgicală; (3) prin nutriţie stabilită pe căi ştiinţifice; (4) prin climat; (5) prin sugestie mintală; (6) prin eliberarea de temeri, resentimente, egocentrism şi de complexele de vinovăţie care zac în subconştient; (7) prin acţiunea directă a Duhului lui Dumnezeu asupra trupului nostru; (8) şi prin înviere.* Unele dureri vor avea de aşteptat până la acea vindecare finală, învierea, căci trăim într-o lume muritoare, în care trupul este sortit pieirii. În acest caz, noi nu trebuie să ne limităm la suportarea infirmităţii, ci trebuie să o utilizăm. Trebuie să o înălţăm la rangul de scop al vieţii noastre şi să o transformăm în caracter şi în realizări. De aceea, dacă ai o infirmitate în trup, ai aceste alternative: Dumnezeu te va vindeca prin una sau mai multe din primele şapte modalităţi, sau, dacă nu, El îţi va da putere să foloseşti această infirmitate şi să faci ca ea să îşi aducă contribuţia în viaţa ta până la vindecarea finală prin înviere.

Dar această carte nu trebuie să se termine cu aspectul fizic, căci scopul ei este viaţa din abundenţă în întreaga făptură şi în întreaga societate.

E. Stanley Jones

Cuprins

Partea I—*Înfruntarea şi învingerea obstacolelor în cursul căutării*

Săptămâna:		Pagina :
1	Există Dumnezeu? Poate fi El găsit? Unde?	1
2	Relaţia dintre ştiinţă şi religie. Legile Împărăţiei sunt scrise în structura lucrurilor - în felul în care suntem făcuţi să trăim.	8
3	Alegerea unei ipoteze cu privire la viaţă. Ipoteza greşită propulsează viaţa pe o direcţie greşită.	15
4	Scara pe care să urci în căutarea lui Dumnezeu.	22
5	O altă scară pe care să porneşti în explorare. Rezultatele explorării.	29
6	Despărţirea celor cincisprezece duşmani de importanţă majoră ai vieţii. Primul duşman: absenţa credinţei în Ceva dincolo de individ.	36
7	Al doilea duşman: egocentrismul. Paşi spre eliberare.	43
8	Al treilea duşman: mânia, resentimentele, ura. Rezultatele acestora în viaţă.	50
9	Cum rezolvi problema resentimentelor - o scară.	57
10	Al patrulea duşman: frica, îngrijorarea, neliniştea. Rezultatele lor în viaţă.	64
11	Scara eliberării de sub sentimentul fricii.	71
12	Scara eliberării de sub sentimentul fricii - continuare. Analiza individuală a temerilor.	78
13	Scara afirmaţiilor cu privire la frică.	85
14	Al cincilea duşman: sentimentul de vinovăţie neabsolvită. O scară de eliberare.	92
15	Al şaselea duşman: Atitudinile de negativism şi inferioritate. Efectele lor în viaţă.	99
16	Recomandări pentru eliberarea de negativism şi de inferioritate.	106
17	Alte recomandări pentru eliberarea de negativism şi inferioritate.	113
18	Al şaptelea duşman: dorinţele necontrolate. Efectele lor în viaţă.	120
19	O scară spre victoria asupra sexului.	127
20	Alte dorinţe nedisciplinate ale trupului - stimulentele. O scară spre disciplinarea lor.	134

21 Al optulea duşman: 141
nesinceritățile - conştiente şi inconştiente. O scară spre eliberare.

22 Al nouălea duşman: 148
loialitățile împărțite. Lupta dintre conştient şi subconştient.

23 (a) Paşi spre primirea Duhului Sfânt. 155
(b) Al zecelea duşman:
virtuțile neechilibrate. Paşi spre corectarea virtuților neechilibrate.

24 (a) Al unsprezecelea duşman: Ignoranța şi lipsa de judecată. 162
Paşi pe drumul spre cunoaştere şi echilibrare.
(b) Al doisprezecelea duşman:
dezacordul în trup şi bolile. Bazele fizice şi spirituale ale sănătății.

25 Câțiva paşi spre sănătatea fizică. 169

26 (a) Al treisprezecelea duşman: o ordine socială necreştină. 176
(b) Al paisprezecelea: absența unei discipline totale.
(c) Al cincisprezecelea duşman:
absența unei iubiri deschise, creatoare. O examinare finală.

Partea a II-a— *Explorarea şi însuşirea resurselor pentru viața din abundență*

27 Ne întoarcem la resursele noastre pentru viața din abundență. 183
Calea creştină este calea naturală.

28 Împărăția lui Dumnezeu este în voi. 190

29 Împărăția lui Dumnezeu este printre voi. .197

30 Împărăția lui Dumnezeu este la uşa voastră. 204

31 Ce să căutăm întâi? Enumerarea strategiilor vieții: 211
statul, rasa, clasa, banii, biserica, familia, eul.

32 Aceste strategii examinate individual. 218

33 Cum se obțin resursele Împărăției. Rugăciunea. 225
Cei nouă paşi ai rugăciunii.

34 Cum se trăieşte o viață de receptivitate relaxată. 232

35 Cum să te rogi cu eficiență maximă. 239

36 Relaxarea fizică şi spirituală. 246

37 Cele şapte modalități ale călăuzirii lui Dumnezeu. 253

38 Călăuzirea în grup. 260

39 Principiile de trăire colectivă. 267
O scară spre realizarea relațiilor de familie.

40 Cum să foloseşti suferința, nemulțumirile. 274
Cum să transformi răul în bine.

41 Vitalitatea victorioasă stăpână pe împrejurări. 281

42 Înfrumusețarea procesului timpului. O scară pentru tinerețe, Floarea Vârstei, Bătrânețe. 288

43 (a) Adaptarea vocabularului la fapte. Pași spre realizarea unei punți. 295
(b) O scară pentru dominarea problemei banilor.

44 (a) O scară pentru dominarea problemei banilor - continuare. 302
(b) Câțiva pași spre eliminarea prejudecăților rasiale.
(c) Confruntarea cu problema războiului.

45 (a) Alte considerații cu privire la atitudinea noastră față de război. 309
(b) De ce să fiu loial Bisericii?

46 Sigilat cu sigiliul Stăpânului. Semnele lui Isus: 316
iertarea jignirilor, absența autocompătimirii, receptivitatea relaxată, puterea de a accepta orice.

47 (a) Viața devine contagioasă. 323
Pași spre ajutorarea altora cu scopul eliberării lor.
(b) Pași spre citirea Cuvântului cu eficiență maximă.

48 Un studiu al Fericirilor - 330
o analiză a receptivității și a capacității de a reacționa.

49 Găsirea harului în temniță - 337
cum să folosești nenorocirile în propriul tău folos.

50 Disciplina creștină - disciplinarea întregii naturi. 344

51 Trimiterea ta în lucrare. 351
Păstrează-ți trimiterea neafectată de îngrijorări și temeri, de resentimente, atitudini brutale, prejudecăți și goliciuni.

52 a) Mărturisirea acestei vieți din abundență în fața puterii influențate 358
de prejudecăți, în fața intereselor de clasă, a prieteniei necredincioase și a ignoranței.
(b) Creștinii sunt oameni care manifestă interes și preocupare. Observația finală: Învierea.

Meditații speciale:

O scară pentru deciziile în grup. 365

Relaxarea prin muncă manuală. 366

O scară pentru deciziile referitoare la recreere. 367

Meditații pentru Anul Nou, Vinerea Mare, Paște și Crăciun. 368

Începem căutarea

Genesa 1:1-3.
La început Dumnezeu a făcut Cerurile şi pământul. Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: 'Să fie lumină!' Şi a fost lumină.

Ioan 1:1-5.
La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o.

Matei 28:20.
"Şi învăţaţi-i să împlinească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." Amin!

Viaţa nu poate fi abundentă decât dacă are izvoare abundente. Este evident că nici un organism nu poate cheltui mai multă energie decât primeşte din afară. Dar ce este acest *din afară?* Este el doar natura fizică şi societatea umană? Sau pe lângă aceste două dimensiuni, *înăuntru* şi *în afară,* mai există şi o a treia dimensiune, *deasupra?* Mulţi oameni au decis că nu există un *deasupra* cu care ei să poată intra în contact - în felul acesta au limitat viaţa la *înăuntru* şi *în afară.* Dar spre dezamăgirea şi nedumerirea lor, ei fac descoperirea că *înăuntru* şi *în afară,* în loc să le ofere resurse pentru o viaţă abundentă, pentru o viaţă din belşug, le opun rezistenţă; *înăuntrul* este divizat şi în luptă cu el însuşi, iar *în afară* este plin de contradicţii. Izvoarele, deci, sunt inversate - curg în direcţie opusă.

Cineva a zis: "Dacă nu avem în noi ceea ce este deasupra noastră, vom ajunge în curând să cedăm la ceea ce este împrejurul nostru." Ceea ce se întâmplă este că noi ajungem să fim condiţionaţi şi hrăniţi de circumstanţe şi prin aceasta slăbim şi devenim anemici. Şi dacă ne întoarcem înăuntrul nostru pentru a ne găsi resursele acolo, descoperim că fântâna este seacă. Un filozof a spus recent că "omul ajunge la un anumit punct în care face descoperirea că nu are resurse în sine însuşi ca să se întregească şi în felul acesta rămâne incomplet şi decepţionat". Rezultatul este ceea ce un om inteligent şi plin de aspiraţii a numit "un sentiment de singurătate cosmică". "Nu sunt sigur - a continuat el - dacă faptele mele au sau nu au ceva cosmic la bază, dacă eu acţionez în armonie cu ceva semnificativ, sau dacă acţionez pur şi simplu fără sens, în absolută singurătate, fără ca să existe cineva care să-mi susţină existenţa, sau să-i pese măcar de ea." Omul ateu a fost definit ca "un om care nu are mijloace invizibile de sprijin". "Un sentiment de singurătate cosmică" - acesta este gândul frigid care îşi pune mâna lui rece pe nădejdile, aspiraţiile şi străduinţele noastre. Am putea noi oare da la o parte mâna aceasta şi să-i facem loc uneia calde? Am putea noi oare alunga acest sentiment de singurătate cosmică şi să-l înlocuim cu sentimentul unei **Prezenţe cosmice vii**, care este de partea noastră şi în noi? Dacă răspunsul este pozitiv, el va afecta miezul, centrul vieţii noastre. Căci dacă centrul este gol şi lipsit de sens, atunci toată viaţa devine goală şi lipsită de sens o dată cu el. Dar dacă locul acela central este plin şi bogat în semnificaţii, atunci toată viaţa devine bogată în semnificaţii o dată cu el.

O, Prezenţă cosmică vie şi caldă - dacă o astfel de *Prezenţă* există în acest univers inscrutabil - ajută-mă, acum când încep această căutare după Tine şi după izvoarele Tale! Ajutorul Tău îmi va fi necesar chiar şi ca să mă inspire să încep căutarea, căci eu nu sunt sigur deloc că Tu eşti, că Tu exişti. Sunt sigur de un singur lucru, că ceva dincolo de mine trebuie să existe. Aşa că încep. Ajută-mă! Amin!

Există oare o Prezență cosmică?

Iov 10:20-22.

Nu sunt zilele mele destul de puține? Să mă lase, dar, să plece de la mine și să răsuflu puțin, înainte de a mă duce ca să nu mă mai întorc, în țara întunericului și a umbrei morții, în țara negurii adânci, unde domnește umbra morții și neorânduiala, și unde lumina este ca întunericul.

Iov 23:1-3.

Iov a luat cuvântul și a zis: 'Și acum plângerea mea este tot o răzvrătire. Dar suferința îmi înăbușă suspinurile. Oh! Dacă aș ști unde să-L găsesc, dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui de domnie!'

1 Corinteni 15:16-19.

Căci dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!

Am început ieri prin a pune întrebarea dacă există o Prezență cosmică în univers și am încheiat prin a spune că **Ceva** trebuie să existe! Dacă nu există nimic, atunci nu avem nici un cadru de referință, nici o stea după care să ne călăuzim micuța corabie, și atunci suntem aruncați de pe un val pe altul de o existență goală și lipsită de sens - fără o stea drept țintă - și deci, fără un port unde să ajungem. Începem să vedem rezultatul pierderii lui **Dumnezeu** - dacă Îl pierdem pe **Dumnezeu**, pierdem sensul vieții și aceasta este ca și cum unui vas i-ar fi căzut fundul. Căci dacă nu există nici un **Dumnezeu** care să dea vieții valoare, țel și scop, atunci noi nu suntem decât niște baloane animate care se ridică la suprafața lumii, strălucesc în lumina soarelui pentru o clipă și apoi se sparg, lăsând în urmă câte o pată umedă și murdară pe suprafața lucrurilor. Și cu aceasta s-a terminat totul. Sau, schimbând figura de stil, "viața este un copil speriat și neliniștit cu care trebuie să te joci până adoarme." Dacă nu există **Dumnezeu**, atunci nu facem decât să trecem prin "zile zgomotoase care nu au nici sens, nici țintă" - un vârtej obositor de nimicnicie.

Știm acum, deci: dacă ne pierdem **Cerul**, ne vom pierde la scurtă vreme după aceea și pământul. Un pictor spunea despre peisajele sale: "Tabloul îmi iese bine numai dacă reușesc să prind bine cerul." Dacă Îl poți prinde pe **Dumnezeu**, sau dacă **Dumnezeu** te prinde pe tine, atunci cerul este în regulă, totul este la locul său și întregul tablou capătă sens. Cineva a spus: "Omul nu mai este același de când a murit **Dumnezeu**. El resimte foarte greu această pierdere." Desigur, viața însăși a devenit grea de când s-a golit cerul. "Uneori tare aș dori ca **Dumnezeu** să Se întoarcă" - a oftat altcineva. Un contemporan al nostru de mare profunzime spirituală a povestit un vis: "Mi se părea că te vedeam - mi s-a adresat el mie - stând pe culmea unui deal și noi, o mare mulțime de oameni, ne uitam țintă la tine și așteptam să ne spui ceva. Ți-am văzut cu toții buzele mișcându-se, dar n-a ieșit nici un sunet din ele... Noi am încercat să te ajutăm, pronunțând noi înșine cuvântul pe care îl formau buzele tale - dar și noi eram muți. Și cuvântul era... era oare... «**Dumnezeu**»?"

O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu - încă simt că trebuie să adaug acest lucru - ajută-mă să-mi clarific această problemă, căci Cerul meu este acoperit și întunecat. Spun și eu ca navigatorii britanici: "Corăbiile noastre sunt așa de mici și mările Tale sunt așa de mari." Am nevoie de o stea după care să-mi cârmuiesc barca. Fă să se împrăștie norii și să văd - să văd cu adevărat. Amin!

Dumnezeu dispare

Genesa 31:53.
'Dumnezeul lui Avraam și al lui Nahor, Dumnezeul tatălui lor să judece între noi.' Iacov a jurat pe Acela de care se temea Isaac.

Genesa 27:35-36.
Isaac a zis: 'Fratele tău a venit cu vicleșug și ți-a luat binecuvântarea. Esau a zis: 'Da, nu degeaba i-au pus numele Iacov; căci m-a înșelat de două ori. Mi-a luat dreptul de întâi născut și iată-l acum că a venit de mi-a luat și binecuvântarea!' Și a zis: 'N-ai păstrat nici o binecuvântare pentru mine?'

Genesa 32:24-30.
Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: 'Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.' Dar Iacov a răspuns: 'Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.' Omul acela i-a zis:'Cum îți este numele?''Iacov', a răspuns el. Apoi a zis: 'Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (*Cel ce luptă cu Dumnezeu*); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii, și ai fost biruitor.' Iacov l-a întrebat: 'Spune-mi, Te rog, numele Tău.' El a răspuns: 'Pentru ce Îmi ceri numele?' Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (*Fața lui Dumnezeu*), 'căci', a zis el, 'am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.'

Cum a dispărut Dumnezeu din gândirea acestui veac? Ei bine, când oamenii veacului nostru, ca niște copii fără judecată, au crezut că lumea jucăriilor bunăstării materiale este o lume suficientă, atunci Dumnezeu a dispărut, înăbușit de preocuparea materială. Se întâmplă ca în cazul acelui newyorkez bogat care s-a întors cu soția lui în micul oraș în care au copilărit și care, satisfăcut de sine, i-a zis soției: "Iată de unde am plecat noi, draga mea." Și ea i-a răspuns într-un mod neașteptat: "Da, da, dar eu tocmai mă întrebam unde am ajuns?" Ea simțea goliciunea în mijlocul bogăției pe care o avea acum.

Un profesor a explicat acest fenomen în felul următor: "Nu știu să fi avut vreun moment în viața mea în care să fi renunțat în mod conștient la credința religioasă. Dar a fost ca și cum aș fi pus-o într-un dulap și când m-am întors să o caut, dulapul era gol." Fenomenul care are loc în generația noastră este ceea ce li s-a întâmplat celor trei generații de patriarhi, Avraam, Isaac și Iacov. Iacov putea spune: "Dumnezeul tatălui meu, Dumnezeul lui Avraam și Acela de care se temea Isaac" (**Genesa 31:42**). Dumnezeu era Dumnezeul lui Avraam, omul care I-a fost prieten și care a riscat pentru El. Lui Avraam, Dumnezeu îi era o prezență intimă, primordială și reală. Dar în generația următoare, Dumnezeu n-a mai fost "Dumnezeul lui Isaac", ci "Acela de care se temea Isaac". El dispăruse în ceață și devenise un lucru secundar. Totuși, Isaac trăia cu teamă de Dumnezeul tatălui său, Avraam. În a treia generație - la Iacov - rezultatul acestei dispariții treptate a lui Dumnezeu a început să se arate în decăderea morală a lui Iacov. El a furat dreptul de întâi născut al fratelui său, fiind gata să pună mâna pe șansa cea mare, fără să-i pese de Dumnezeu. Aceleași lucruri ni s-au întâmplat și nouă. Strămoșii noștri au avut o experiență directă, primordială cu Dumnezeu prin trezirea evanghelică. Generația următoare s-a menținut în biserică din cauza părinților lor, dar pentru ei Dumnezeu era doar "teama" - strălucirea palidă a unei credințe pe cale de dispariție. A treia generație culege roadele unei credințe dispărute, roade care se văd sub forma decăderii morale. Noi ne destrămăm moral din cauză că ni s-a destrămat credința. L-am pierdut pe Dumnezeu și în felul acesta am pierdut fundamentul moralei. Dar iată că a venit o noapte în care Iacov însuși L-a întâlnit pe Dumnezeu, I-a rezistat și s-a bătut cu El o noapte întreagă și din întâlnirea și bătălia aceea a ieșit un om nou. Dacă nu ajungem și noi la această bătălie, la această întâlnire personală cu Dumnezeu ca și Iacov, întâlnire care să producă în noi reînnoirea morală, atunci suntem într-adevăr pierduți și s-a terminat cu noi!

O, Doamne, eu știu acum că o dată cu pierderea Ta, o coardă esențială s-a rupt din simfonia mea. Viața mea și-a pierdut muzica. Dar acum încep să văd mai departe. Încep să văd că n-am nici o bază de pornire la acțiune, n-am un univers moral care să aibă sens fără Tine. Trebuie să Te găsesc din nou, așa cum Te-a găsit Iacov. Amin!

Nu putem trăi pe baza lui "Nu"

Deuteronom 32:20.
El a zis: 'Îmi voi ascunde fața de la ei, și voi vedea care le va fi sfârșitul, căci sunt un neam stricat, sunt niște copii necredincioși.'

Evrei 10:38-39.
"Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, Sufletul Meu nu găsește plăcere în el." Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.

Marcu 4:40.
Apoi le-a zis: 'Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?'

Marcu 11:22.
Isus a luat cuvântul și le-a zis: 'Aveți credință în Dumnezeu!'

Am văzut ieri că dacă dispare Dumnezeu, atunci dispare și temelia universului nostru moral. "Detectorul de minciuni" a arătat că trei la sută dintre angajații din comerț sunt cinstiți prin structura lor de caracter - că doar cinci la sută dintre funcționarii băncilor sunt cinstiți, chiar și atunci când nu există mijloace de a li se detecta eventualele fraude. Să zicem că aceasta este o exagerare și că am dubla cifrele. Chiar și în acest caz, o națiune care trăiește pe o temelie atât de șubredă din punct de vedere moral, este în permanență în pericol de faliment. Înainte de război, totalul fraudelor ar fi putut acoperi datoria noastră națională în doi ani de zile. Temelia noastră morală se destramă. Trebuie să-L chemăm pe Dumnezeu înapoi. Dar putem noi oare?

Cred că da, deoarece semizeii pe care noi i-am așezat în locul lui Dumnezeu ne înșală așteptările. Dacă rațiunea nu ne poate duce la El, atunci s-ar putea ca deziluzia să o facă, sau ca durerea și necazul "să ne arunce la pieptul Lui". Dar oare nu există speranța unei credințe raționale? Putem noi să fim credincioși cu consimțământul întregii noastre ființe, inclusiv cu mintea noastră? Eu cred că putem; deoarece pentru omul modern situația începe să se limpezească.

Omul modern începe să vadă că-i este imposibil să trăiască, așa cum își închipuie unii, doar din negarea credinței altora. Generația de oameni care au trăit doar din negări a constatat în curând că este deziluzionată chiar de către iluziile sale. Ei respingeau totul cu un gest superior și disprețuitor și strigau laude nimicului. Au ajuns însă să-și dea seama că nu se poate trăi din respingeri. Dacă ne-am duce în fiecare zi la masă, am privi bucatele cu dispreț și apoi le-am întoarce spatele, am putea trăi o vreme cu această atitudine disprețuitoare, dar numai o vreme. În cele din urmă ne-ar apuca foamea și ne-ar obliga să luăm o atitudine pozitivă față de mâncare și să acționăm în acest sens. Atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual, noi suntem ființe pozitive și nu putem trăi din negații. Noi nu putem trăi din "nu" și suntem obligați să trăim din "da". Și acest "da" trebuie să fie Dumnezeu, sau altfel ajungem la faliment.

Viitorul lumii acesteia este în mâinile credincioșilor, căci necredincioșii nu pot acționa. Ei au ajuns la "paralizare prin analizare". Ei nu știu altceva decât să nege.

O, Dumnezeule, eu vin la Tine pentru o lumină mai clară. Lumina începe să se arate în nori - încep să văd că fără Tine universul se prăbușește în nimicnicie. Cu Tine, el capătă o semnificație - datele problemei mele îmi dau o sumă pozitivă. Ajută-mă să Te găsesc pe Tine - Cheia. Amin!

Ar fi putut să apară universul din întâmplare?

Iov 38:31-33.
Poți să înnozi tu legăturile Găinușei, sau să dezlegi frânghiile Orionului?

Iov 38:36.
Cine a pus înțelepciunea în negura norilor, sau cine a dat pricepere întocmirii văzduhului?

Iov 42:1-6.
Iov a răspuns Domnului și a zis: "Știu că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale." - "Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?" "Da, am vorbit fără să le înțeleg, de minuni, care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep." - "Ascultă-Mă și-ți voi vorbi; te voi întreba și Mă vei învăța."- "Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă."

Situația începe să se limpezească pentru omul modern. El vede din ce în ce mai clar că este necesar să afirme un anumit "da" despre univers și că acest "da" ar putea fi Dumnezeu. Căci cum ar fi putut oare să apară universul acesta din întâmplare, să se constituie într-o ordine cosmică strictă, de la particulele cele mai minuscule ale atomului până la cele mai uriașe și mai îndepărtate stele și să cuprindă totul între aceste două extreme? Și cum ar fi putut oare să se mențină această ordine cosmică din pură întâmplare milioane de ani? Aceasta ar fi o curată minune materialistă: un haos universal să dea naștere din întâmplare la o ordine universală! Cine crede în această întâmplare trebuie să scrie acest cuvânt cu majusculă "Întâmplare" - și să citească "Dumnezeu". Să presupunem că ai în fața ta un coș mare de litere. Câți ani ți-ar trebui ca să arunci în sus la întâmplare cu pumnii literele din coș, până când întâmplarea să facă așa încât literele să se aștearnă jos sub forma unui sonet de Shakespeare? I-am pus întrebarea aceasta unui tipograf și el mi-a răspuns: "V-ați uza înainte de aceasta și dumneavoastră și literele."

Cineva a calculat câte neșanse există pentru o singură șansă. După calculul probabilităților, pentru ca acest univers să fi apărut din întâmplare, cifra neșanselor este atât de lungă, încât ar înconjura pământul de 35 de ori! "Cifra aceasta este ridicol de mică" a exclamat dr. Millikan, savantul. Sir James Jones a calculat că ar trebui o sută de milioane de ani în care o sută de mii de maimuțe să bată la întâmplare la o sută de mii de mașini de scris o piesă de Shakespeare. Și chiar și atunci când din întâmplare ar apărea pe hârtie aranjamentul literelor în forma unei piese de Shakespeare, maimuțele n-ar ști care este sensul slovelor acelora.

Când iau la întâmplare o carte și descopăr că există inteligență în ea - uneori se întâmplă acest lucru - atunci eu știu că în spatele acelei inteligențe din carte există o minte inteligentă care se exprimă pe sine. Când privesc universul descopăr că el este în concordanță cu inteligența. Inteligența face parte din el.

Atunci, concluzia simplă trebuie să fie că în spatele acestei inteligențe care este țesută în însăși structura lucrurilor, există o minte inteligentă și de vreme ce această inteligență structurală pare a fi universală, eu simt că trebuie scrisă cu litere mari - Mintea Universală.

O, Dumnezeule, - rostesc acum cuvântul acesta cu ceva mai multă încredere, încep să Te zăresc - ajută-mă să acționez ca unul care știe că Tu exiști. Tu începi să intri în inteligența mea. Ajută-mă astăzi să Te accept în toate părțile ce compun ființa mea. Amin!

A izvorât inteligența din noninteligență?

Psalmul 14:1.

Nebunul zice în inima lui: "Nu este Dumnezeu!" S-au stricat oamenii, fac fapte urâte, nu este nici unul care să facă binele.

Ioan 14:8-11.

"Doamne", I-a zis Filip, "arată-ne pe Tatăl, şi ne este de ajuns." Isus I-a zis. "De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: 'Arată-ne pe Tatăl!' Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine: ci Tatăl care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări. Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine, credeţi cel puţin pentru lucrările acestea."

Isaia 8:19-20.

Dacă vi se zice însă: "Întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce spun viitorul, care şoptesc şi bolborosesc", răspundeţi: "Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii? La lege şi la mărturie!" Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acela.

Ieri am început să vedem cât de posibil ar fi pentru noninteligență să producă inteligență. "Din nimic nu se naşte nimic" este legea universală. Dar iată că eu descopăr inteligență în univers - şi tu şi eu o posedăm. A venit oare această inteligență din noninteligență? Dacă da, atunci acesta este un mare miracol materialist. Natura a produs ceva ce n-a avut. Şi, mai mult, şi tu şi eu avem un scop, noi alegem. Acest scop, această tendință spre ceva a apărut oare dintr-un univers lipsit de scop? Aceasta ar fi, de asemenea, o minune materialistă. Aşa cum a spus cineva: "Am văzut noi vreodată o călimară cu cerneală destupându-se ca să scrie o Biblie? S-au hotărât vreodată pietrele să se adune laolaltă şi să formeze o catedrală? Omul care nu crede în Dumnezeu este obligat să creadă în minuni, în însuşi fenomenul pe care îl condamnă la un credincios."

Să presupunem că la sfârşit aş face descoperirea că nu există Dumnezeu, că credința mea în Dumnezeu a fost o greşeală. Nici chiar atunci nu aş regreta că am crezut într-un Dumnezeu, deoarece viața însăşi funcționează mai bine în această ipoteză. Însumările vieții mele sunt mai mari - rezultatele sunt superioare. Universul are sens şi viața mea este mai fericită. Mai mult decât atât, eu mă voi ridica la sfârşit, voi înfrunta universul şi-i voi spune: "Ei bine, eu am avut o impresie mai bună despre tine - am crezut că tu conții o inteligență, dar acum văd că n-ai nici una. Am crezut că ai un scop, dar acum văd că eşti lipsit de scop. M-ai dezamăgit. Eu îți sunt superior, deoarece am acționat pe baza unei ipoteze mai înalte decât poți tu conține. Eu ți-am fost deci superior. Cum aş putea să regret că am fost astfel?"

După ce a trecut de la scepticism la credință, un profesor de energetică a exprimat acest lucru în felul următor: "Dacă ar putea să-mi dovedească cineva în mod ştiințific că lucrul acesta pe care l-am găsit nu este adevărat, eu aş continua încă să cred, deoarece altfel universul mi-ar apărea total lipsit de sens." Avea perfectă dreptate. Universul n-are sens fără Dumnezeu. Aşa cum spunea Rousseau: "Dacă n-ar fi existat Dumnezeu, noi am fi fost nevoiți să-L inventăm ca să-i menținem pe oameni sănătoşi la minte."

O, Doamne, mă trezesc împresurat de nevoia de a crede în Tine. Viața se strânge roată în jurul meu şi mă forțează să cred. Credința devine inevitabilă. Şi eu nici nu vreau să scap, căci a scăpa înseamnă a scăpa de sănătate mintală, a pierde şansa uşii deschise. Ajută-mă să intru. Amin!

Dumnezeu în golurile neexplicate?

Isaia 25:9. **În ziua aceea, vor zice: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, şi să ne bucurăm de mântuirea Lui!"**

Maleahi 2:10. **N-avem toţi un singur Tată? Nu ne-a făcut un singur Dumnezeu? Pentru ce, dar, suntem aşa de necredincioşi unul faţă de altul, pângărind astfel legământul părinţilor noştri?**

Isaia 40:28. **Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul cel veşnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu oboseşte, nici nu osteneşte; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.**

Isaia 40:31. **Dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă, şi nu ostenesc.**

În timp ce problema lui Dumnezeu se lămureşte, anumite îndoieli încă mai stăruie. Oare nu L-a făcut doctrina evoluţiei pe Dumnezeu inutil? Oare nu se formează totul prin impulsul forţelor inerente în natură? Oare nu umple ştiinţa tot mai mult golurile din natură, golurile care marcau lipsa noastră de cunoaştere - goluri în care noi obişnuiam să-L punem pe Dumnezeu?

Greşeala este a noastră, căci L-am pus pe Dumnezeu în golurile neexplicate şi când a venit apoi ştiinţa şi a umplut aceste goluri, Dumnezeu a dispărut! În loc să-L aşezăm pe Dumnezeu în goluri ar fi trebuit să-L punem în inteligenţă, în ordine, în determinism, în însuşi procesul devenirii, căci acolo este locul Lui. Inteligenţa, ordinea, determinismul, nu pot exista fără El! Universul este ordonat şi determinat deoarece Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii şi al determinării - El lucrează prin lege şi prin ordine, nu prin capriciu şi întâmplare.

Cu privire la evoluţie, când tu îmi spui că "forţele inerente" sunt capabile să producă universul, eu te întreb: cum ar putea aceste forţe inerente să se îndrepte şi să se mişte către ţeluri inteligente, fără ca ele să fie inteligente? Către scopuri morale, fără ca ele să fie morale? Nu vezi că tu însuţi Îl introduci prin contrabandă pe Dumnezeu în procesul cosmic şi după aceea vii şi ne spui că El nu este necesar? Dumnezeu este tot atât de necesar pentru procesul evolutiv ca şi pentru creaţia care a avut loc o dată pentru totdeauna. Care alternativă îmi cere mai multă inteligenţă - să lovesc o bilă de biliard ca să meargă direct la ţintă, sau să lovesc o bilă în aşa fel încât ea să lovească o altă bilă şi aceasta la rândul ei alta, şi aceasta alta, până când ultima din lanţ să nimerească ţinta? Este evident că această ultimă alternativă cere mai multă inteligenţă. Aşa cum ne apar lucrurile, Dumnezeu creează un lucru care la rândul lui creează altul şi acesta altul şi toată această maşinărie deterministă se îndreaptă spre un univers moral, în care tu şi cu mine trăim nu împinşi de la spate de forţe oarbe, ci fiind călăuziţi din faţă, ca de nişte faruri, de idealurile supreme - un univers de libertate morală în care evoluţia noastră este în mâinile noastre - putem merge în sus sau în jos, după cum alegem şi decidem noi înşine. În lume s-a creat un cadru în care să poată să apară cel mai măreţ lucru posibil, şi aceasta prin alegerea noastră, şi anume - caracterul.

O, Dumnezeule, încep să văd şcoala, cadrul în care urmează ca eu să câştig sau să pierd bătălia vieţii. Cadrul este dur, inflexibil, pretenţios, dar eu Îţi sunt recunoscător deoarece, cu toate că regulile vieţii sunt stricte, ele acţionează spre un ţel - caracterul meu. Ajută-mă să ascult şi ajută-mă să câştig! Amin!

Proptelele cedează

Isaia 36:6-7.
Iată, ai pus-o (încrederea) în Egipt, ai luat ca sprijin această trestie ruptă, care înţeapă şi străpunge mâna oricui se sprijineşte pe ea! Aşa este Faraon, împăratul Egiptului, pentru toţi cei ce se încred în el. Dar poate că îmi vei spune: "Ne încredem în Domnul, Dumnezeul nostru!" Dar nu este El acela ale cărui înălţimi şi altare le-a îndepărtat Ezechia, zicând lui Iuda şi Ierusalimului: "Să vă închinaţi înaintea acestui altar?"

Iov 31:24-28.
Dacă mi-am pus încrederea în aur, dacă am zis aurului: "Tu eşti nădejdea mea"; dacă m-am îngâmfat de mărimea averilor mele de mulţimea bogăţiilor pe care le dobândisem; dacă am privit soarele când strălucea, luna când înainta măreaţă, şi dacă mi s-a lăsat amăgită inima în taină, dacă le-am aruncat sărutări (*sărutări*, în semn de închinare), ducându-mi mîna la gură: şi aceasta este tot o fărădelege care trebuie pedepsită de judecători, căci m-aş fi lepădat de Dumnezeul cel de sus!

1 Petru 1:24-25.
Căci orice făptură este ca iarba, şi toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă şi floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Şi acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.

Am văzut săptămâna trecută că dacă pleacă Dumnezeu, atunci pleacă împreună cu El tot ceea ce are valoare - totul rămâne fără bază, fără permanenţă, fără o semnificaţie finală. Întreaga situaţie este descrisă de Isaia în următoarele cuvinte: *"În ziua aceea, zice Domnul oştirilor, drugul acela împlântat într-un loc tare va fi scos, va fi tăiat şi va cădea, şi povara care era pe el va fi nimicită, căci Domnul a vorbit"* **(Isaia 22:25)**. Când propteaua civilizaţiei materiale, de care noi am sprijinit azi totul, este frântă de o dislocare economică, atunci tot ceea ce am sprijinit noi, tot ceea ce am clădit bazându-ne pe această proptea - planurile noastre, speranţele, viitorul nostru - se prăbuşeşte odată cu ea. Noi am sprijinit totul pe o proptea greşită, pe propteaua nesigură a banilor. Propteaua bună, adevărata temelie, ar fi trebuit să fie Dumnezeu - căci, deoarece El rezistă presiunii lucrurilor, totul rezistă odată cu El. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din Middle Western s-a tot gândit la ce ar putea să-i dea fiicei sale ca zestre. El a început prin a se gândi la bunuri materiale şi a parcurs lista de sus până jos, dar le-a respins pe toate ca nefiind suficient de sigure. În cele din urmă, omul s-a oprit la religie, ca singura moştenire sigură, pe care ar fi putut s-o lase copilei lui. O concluzie interesantă, mai ales prin faptul că el nu era un om religios. Numai că s-a ivit o dificultate: fata nu putea primi religia ca pe o moştenire. Pentru ca religia să devină cu adevărat a ei, fata trebuia să şi-o aleagă ea însăşi.

Dar în prezent nu mai este un lucru uşor să-ţi alegi credinţa, deoarece climatul intelectual s-a schimbat, cel tradiţional cedând locul celui ştiinţific. În climatul tradiţional acceptai pur şi simplu ceea ce se transmitea din generaţie în generaţie, fără discuţii; într-un climat ştiinţific, însă, totul trebuie verificat, căci ştiinţa crede într-o cunoaştere verificată. Poate, oare, cunoaşterea din sălile de clasă ale şcolilor să fie o cunoaştere verificată, iar cunoaşterea din biserici să fie o ipoteză neverificată? Acesta este un dualism imposibil şi el ar face ca religia să fie imposibilă pentru omul modern.

Proptelele de care am sprijinit civilizaţia noastră modernă se frâng. Am ajuns la sfârşitul a ceea ce profesorul Sorokin numeşte o "societate a simţurilor". Ea s-a epuizat pe sine în confruntarea cu faptele vieţii. A devenit o societate falimentară. Şi dacă trebuie să adoptăm un nou punct de sprijin, pe Dumnezeu, va fi oare acest punct pasibil de verificare? Ni Se va verifica El Însuşi, ni Se va dovedi El, oare, ca Autoadeveritor?

O, Doamne, dacă va fi să Te găsesc cu adevărat, eu vreau să Te găsesc cu întreaga mea fiinţă. Ţin să Te găsesc cu întreaga mea fiinţă deoarece ştiu că o credinţă care nu-mi cuprinde şi intelectul va ajunge în scurtă vreme să nu-mi mai cuprindă nici inima. Le vreau pe amândouă cuprinse de Tine. Amin!

Ştiinţa şi religia

1 Tesaloniceni 5:21.
Cercetaţi toate lucrurile, şi păstraţi ce este bun.

Filipeni 4:8.
Încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească.

Ioan 7:17.
Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învăţătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine.

Noi suntem obligaţi acum - dacă acest lucru va fi posibil - să ne croim cărarea spre Dumnezeu prin acest climat ştiinţific. Am început acum să vedem mai clar relaţia dintre ştiinţă şi religie. Ştiinţa se referă la ceea ce poate fi cântărit şi măsurat, iar religia la ceea ce poate fi evaluat. Una se referă la aspectele cantitative ale vieţii, iar cealaltă la cele calitative.

Ştiinţa ia o lacrimă a mamei şi o defineşte în termenii structurii ei fizice: atâta apă, atâta sare etc. Dar este oare aceasta o definiţie exactă a unei lacrimi? Cu greu s-ar putea susţine acest lucru, căci - spune religia - există acolo şi idei, valori şi sensuri care folosesc drept vehicul structura fizică a acestei lacrimi. Religia vine deci să le evalueze pe cele imponderabile. În felul acesta este necesar să luăm atât răspunsul ştiinţei, cât şi pe cel al religiei ca să putem da o definiţie exactă a lacrimei.

Adevărat! Dar iată care este acum necazul: poţi verifica ceva ce poate fi măsurat şi cântărit, dar poţi, oare, verifica valorile? Dar de ce nu? Poţi lua valorile şi să le supui vieţii spre testare şi vei vedea ce va face viaţa cu ele. Le poţi verifica încercându-le cu ajutorul experienţei. Dacă valorile sunt adevărate, viaţa le va aproba. Dar dacă ele nu sunt reale, se vor ofili şi nu vor rezista vieţii. Universul nu le va da aprobare. Dacă ele nu sunt reale şi tu trăieşti pe baza lor, te trezeşti că lupţi într-un război pierdut.

Eram pe punctul de a părăsi clădirea radiodifuziunii, când unul dintre crainici m-a oprit şi mi-a spus: "Auzind atâtea discursuri şi transmiţându-le toată ziua, se poate presupune că eu am devenit atât de insensibil, încât acestea nu mai au nici un efect asupra mea. Dar dumneavoastră m-aţi prins. Mi-am dat seama că viaţa mea este zdrobită la centru. Punctul central pe care îmi sprijinisem viaţa a alunecat de sub mine. Sunt în faţa unei ruine interioare şi a unei familii destrămate. Ipoteza vieţii mele n-a fost suficientă. Se pare că ipoteza vieţii dumneavoastră este valabilă. Spuneţi-mi mai mult despre aceasta." Am putut să-i spun acestui om că viaţa mea, de când m-am încredinţat cu totul lui Dumnezeu, este o lungă verificare a ipotezei acesteia de viaţă - că totul se îmbină şi cooperează în a-mi demonstra că ea este eficientă şi practică. Lumea mea de valori rezistă sub şuvoiul torenţial al greutăţilor vieţii. Calea noastră dă rezultate.

O, Doamne, vreau să pun la încercare calea Ta. Dacă Tu exişti, mi Te vei revela şi mie, căci toate celelalte moduri de viaţă mi-au înşelat aşteptările. Fiecare dintre ele m-a lăsat în mahmureala pe care o încerci după o noapte de beţie. Eu vreau ceva care să rămână permanent în mijlocul schimbării, ceva care să aducă dulceaţă în amarul vieţii şi lumină în acest întuneric. Dă-mi lucrul acesta. Amin!

Cei cinci paşi ai ştiinţei

Galateni 6:7-8.

Nu vă înşelaţi: "Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit." Ce samănă omul, aceea va şi secera. Cine samănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine samănă în Duhul, va secera din Duhul viaţa veşnică.

Romani 1:19-20.

Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi.

Romani 14:10.

Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuieşti tu pe fratele tău? Căci toţi ne vom înfăţişa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Putem noi să facem aceiaşi paşi în verificarea cunoaşterii lui Dumnezeu pe care îi face ştiinţa în verificarea cunoaşterii lucrurilor care pot fi cântărite şi măsurate? Există cinci paşi în metoda ştiinţifică:

(1) Punerea problemei;

(2) Selectarea celei mai probabile ipoteze care ar putea rezolva acea problemă;

(3) Experimentarea acelei ipoteze;

(4) Verificarea ipotezei pe o scară cât mai largă;

(5) O expunere simplă şi modestă a rezultatelor obţinute.

Putem noi să luăm această regulă şi să o aplicăm în domeniul valorii? Să încercăm. Mai întâi, *punerea problemei.* Problema este cum să trăieşti într-un univers ca al nostru şi să trăieşti cu adevărat. Universul nostru este un univers moral şi avem impresia că el ia atitudine în problemele morale. În acest univers, noi suntem liberi să alegem, însă nu suntem liberi să alegem rezultatele alegerii noastre - acestea sunt în alte mâini decât ale noastre. Acest univers moral nu este unul pe care noi îl creăm din tabu-urile noastre - ci este ceva ce noi doar descoperim ca existenţă: el este un "dat".

Un tată i-a explicat fiului său legea gravitaţiei lui Newton şi modul în care aceasta ţine toate lucrurile şi copilul l-a întrebat: "Dar, tată, ce a ţinut lucrurile legate înainte ca Newton să fi inventat această lege?" Întocmai cum Newton n-a inventat această lege, ci a descoperit doar existenţa ei, întocmai aşa, nu noi suntem cei care votăm legile morale. Ele sunt înscrise în structura universului, iar noi doar le descoperim. Şi este necesar să ajungem la un acord cu aceste legi, exact aşa cum suntem obligaţi să ne punem de acord cu legea gravitaţiei. Altfel ne frângem gâtul şi într-un caz şi în celălalt. Nu noi suntem cei care încălcăm legile - ele ne calcă pe noi. Dacă acţionăm fără să ţinem seama de ele, ne vor azvârli la pământ zdrobiţi, înfrânţi şi însângeraţi. Legile acestea nu ţin seama de culoare. Dacă le încalcă un om alb sau galben, ele îl calcă pe el. Aşa cum scrie Sofocle:

"Legile scrise ale lui Dumnezeu,
Care nu cunosc schimbare,
Nu sunt nici de azi şi nici de ieri,
Ci din eternitate. Şi nu poate omul spune
Când au ţâşnit ele în fiinţă."

O, Dumnezeule, văd că singura mea libertate este aceea de a asculta. Şi trebuie să ajung la un acord cu legile Tale scrise în mine şi în structura lumii. Ajută-mă astăzi să încep să-mi găsesc libertatea prin ascultarea de Tine. Arată-mi cum să încep. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este în voi

Luca 17:20-21.
Fariseii L-au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: "Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: 'Uite-o aici', sau: 'Uite-o acolo!' Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru."

Romani 14:17.
Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

Evrei 8:10.
"Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile", zice Domnul: "voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu."

Cartea precedentă pe care am scris-o se intitula *Împărăția lui Dumnezeu este oare realism?* și avea ca punct de plecare declarația lui Isus: "Împărăția lui Dumnezeu este în voi." Isus a spus lucrul acesta nu ucenicilor Săi, ci fariseilor, unor oameni neînnoiți. Este oare atunci Împărăția lui Dumnezeu în noi toți, în cei înnoiți și în cei neînnoiți? Da. Desigur, este adevărat că cei ce au fost înnoiți din punct de vedere spiritual "văd", "se supun", "intră în" și "moștenesc" Împărăția lui Dumnezeu într-un mod în care nu o fac cei care nu sunt înnoiți. Cei înnoiți s-au pus de acord cu legile Împărăției lui Dumnezeu și de aceea primesc resursele Împărăției - suma totală a acelei Împărății lucrează în ei și nu împotriva lor. Cei care sunt neînnoiți fac descoperirea că Împărăția este în ei, dar ei înșiși sunt în opoziție față de ea. Într-o persoană înnoită, Împărăția lucrează sub forma realizării de sine. Dar ea este prezentă atât în unii, cât și în ceilalți.

Legile ființei noastre nu sunt altceva decât legile lui Dumnezeu. Aceste legi nu sunt ceva impus asupra unei situații, ci sunt înscrise în însăși structura ființei noastre, în țesuturile noastre, în celulele noastre nervoase, în sângele nostru, în organizarea totală a vieții noastre. Ele sunt modul în care am fost făcuți să trăim. Așa cum inginerul imprimă în structura unei mașini modul ei de funcționare și dacă mașina ascultă de acest mod, ea funcționează bine și armonios, tot așa Dumnezeu a imprimat în structura ființei noastre Împărăția Sa. Vechiul Testament numește aceasta "facerea lumii după chipul și asemănarea Sa". Dacă noi trăim în conformitate cu aceasta, trăim cu adevărat. Dacă nu, nu. O locomotivă este făcută să alerge pe șine și dacă ea rămâne pe șine, ajunge la destinație. Dar dacă, pentru a-și găsi libertatea, ea sare de pe șine, rezultatul este autodistrugerea ca și zdrobirea altora.

Există o cale nouă trasată către libertate, către eficiență, către trăire plenară, cale înscrisă în ființa mea și a ta. Această cale se numește Împărăția lui Dumnezeu - și ea este în noi.

O, Dumnezeule, eu priveam și așteptam să văd cerurile sfâșiindu-se și să Te văd coborând din ele și când colo iată că descopăr acum urmele pașilor Tăi în ființa mea. Tu Ți-ai trasat calea în structura mea. Tu erai atât de aproape de mine și eu fugeam de Tine, crezând că fug doar de lege. Iartă-mă. Amin!

A lucra cu sau împotriva Împărăției

Faptele 9:5.
"Cine eşti Tu, Doamne?", a răspuns el. Şi Domnul a zis: "Eu sunt Isus, pe care-L prigoneşti. Ţi-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un ţepuş."

Ioan 3:13.
Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.

Romani 6:20-23.
Căci, atunci când eraţi robi ai păcatului, eraţi slobozi faţă de neprihănire. Şi ce roade aduceaţi atunci? Roade de care acum vă este ruşine: pentru că sfârşitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce aţi fost izbăviţi de păcat şi v-aţi făcut robi ai lui Dumnezeu, aveţi ca rod sfinţirea, iar ca sfârşit: viaţa veşnică. Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

Am văzut ieri că legile fiinţei noastre sunt legile lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu exprimată sub formă de nervi, de ţesuturi şi de fiinţă structurală totală. Trebuie atunci să ajungem la această concluzie care ne taie respiraţia: *Noi nu putem să ne revoltăm împotriva lui Dumnezeu, fără a ne revolta împotriva noastră înşine.* O spun cu toată evlavia: Dumnezeu ne-a prins în cârlig şi nu putem fugi de El fără să fugim de noi înşine. Rezultatul final al revoltei moderne împotriva lui Dumnezeu este acesta: cei care am decide să nu trăim cu Dumnezeu, am face descoperirea că nu putem trăi cu noi înşine. Un păcătos este un om care literalmente constituie o problemă pentru sine însuşi. Iadul pe care omul modern l-a exclus din univers, dându-l politicos pe uşă afară, a reintrat acum pe fereastră sub formă de nevroze, temeri, inhibiţii, conflicte lăuntrice, sentimente de vinovăţie. El şi-a mutat reşedinţa în centrul fiinţei noastre. Aşa că opusul lui "Împărăţia lui Dumnezeu este în voi" este "Împărăţia iadului este în voi". Ascultă de Împărăţia lui Dumnezeu din tine şi atunci ai raiul; refuză să asculţi şi în mod automat ai acolo iadul - îl ai chiar acum, ca o stare a minţii.

Iadul şi raiul nu sunt nişte lucruri pe care ţi le dă Dumnezeu la sfârşitul căii tale pe pământ. Ele sunt lucruri pe care tu însuţi ţi le alegi aici şi acum. Când asculţi de Împărăţia lui Dumnezeu, descoperi cerul aici şi acum, căci celălalt nume al acestei Împărăţii este "Împărăţia cerurilor". Dacă la sfârşitul acestei vieţi, ai cerul în tine, vei primi cerul prin însuşi faptul că îl duci cu tine, în tine. Pe de altă parte, dacă ai iadul în tine, vei primi iadul, căci îl vei fi dus cu tine, în tine.

Nu ştiu unde se află cerul şi iadul ca locuri, dar ştiu unde încep ele. Păcatul este iadul incipient - el este destrămare, dezintegrare, boală. Tu duci cu tine din viaţa aceasta starea ta şi acolo primeşti locul potrivit pentru toată această stare.

Împărăţia lui Dumnezeu va lucra cu tine sau împotriva ta, după cum vei asculta sau nu vei asculta de legile ei.

O, Dumnezeul meu, pot să-Ţi spun acum "Dumnezeul meu", căci dacă Te recunosc sau nu, Tu tot eşti Dumnezeul meu, eu nu pot fugi de Tine. Şi nici nu vreau să o fac. Aş putea eu să fug de viaţă? Eu fug la Tine. Primeşte-mă. Amin!

Legile Împărăției acționează automat

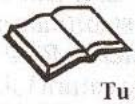

Evrei 1:9.
Tu ai iubit neprihănirea şi ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarăşii Tăi.

Evrei 11.
Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină;

Evrei 13.
Şi căruia din îngeri i-a zis El vreodată: "Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut al picioarelor Tale?"

Proverbele 29:6.
În păcatul omului rău este o cursă, dar cel bun biruie şi se bucură.

Proverbele 28:16.
Un voievod fără pricepere îşi înmulţeşte faptele de asuprire, dar cel ce urăşte lăcomia îşi lungeşte zilele.

Faptul acesta, că Împărăția lui Dumnezeu este în noi, este atât de important încât este necesar să mai stăruim asupra lui. Legile care sunt înscrise în noi acționează de la sine. Acțiunea şi rezultatul ei sunt unul şi acelaşi lucru. Rezultatul nu este ceva impus de Dumnezeu din afară, ci este ceva inerent. Păcatul şi pedeapsa lui sunt unul şi acelaşi lucru. Literalmente, păcatul este "greşirea țintei", a țintei pentru care am fost noi structurați lăuntric - şi a ne greşi ținta înseamnă, prin însăşi esența acestui fapt, a păcătui împotriva noastră înşine. (În originalul Vechiului Testament scris în limba greacă sunt folosite cinci cuvinte pentru ceea ce s-a tradus în limba română ca păcat. Acestea sunt: *hamartia, parabasis, paraptoma, anomia şi ofeilema.* Dintre acestea, cuvântul *hamartia* este cel mai des întâlnit. El era folosit mai ales la vânătoare şi însemna a nu atinge ținta sau a greşi ținta. Celelalte au următoarele sensuri: *parabasis* înseamnă a călca pe alături; *paraptoma* înseamnă lunecare fără voie; *anomia* înseamnă călcare voită a legii; *ofeilema* înseamnă datorie.)

Iată faptul care a indus în eroare generația noastră. Noi am crezut că Dumnezeu ne va pedepsi pentru păcatele noastre din afară. Dar, fiindcă nici un trăznet nu a căzut peste noi atunci când am păcătuit, am început să credem că nu se întâmplă nimic. Aşa cum spunea o fetiță: "Noi nu zicem nici o rugăciune la masă şi nu ne rugăm defel, şi încă nu s-a întâmplat nimic." Nu, nu s-a întâmplat nimic din afară, dar deteriorarea lăuntrică, decăderea care a intervenit acolo de când Dumnezeu a fost scos afară, aceasta este pedeapsa! "Eu predic tot atât de bine ca şi înainte de a fi comis adulterul!" spunea, nedumerit, un pastor. Probabil că aşa o fi, dar haosul şi conflictul lăuntric, lipsa de respect de sine, deteriorarea caracterului - aceasta a fost pedeapsa.

"Cel lacom de câştig îşi tulbură casa", spun **Proverbele 15:27**; pedeapsa este cuprinsă inevitabil în acțiune. "Răul de la cei răi vine" - zice vechea zicală. *"De aceea, eu nu voi pune mâna pe tine"* (**1 Samuel 24:13**). Răul pe care îl fac, şi-l fac lor înşişi. Vechiul Testament vorbeşte despre placa de aur, semnul lăcomiei lui Acan, ca despre un lucru dat spre nimicire. Răul este condamnat la nimicire, nu pentru că Dumnezeu pronunță o judecată asupra lui, ci prin însăşi natura lui - el conține în el sămânța nimicirii.

Când faci binele, actul acesta este înscris în Cartea Vieții. El are în sine sămânța permanenței. Când faci răul, actul acesta este înscris în Cartea Morții. El are în sine sămânța propriei sale dezintegrări şi a morții.

O, Dumnezeul meu, încep să văd. Universul moral începe să se contureze în mine. Trebuie să ajung la o înțelegere, la un acord cu el. Dar legile lui sunt oare ceva uscat, fără viață? Unde eşti Tu? Eşti Tu în ele? Când sunt în acord cu ele, sunt oare în acord cu Tine? Eu Te vreau pe Tine, căci nu sunt un lucru care cere o lege, ci un fiu care cere un Tată. Ajută-mă. Amin!

Ține seama de luminile semaforului!

Proverbele 22:8.
Cine samănă nelegiuire, nelegiuire va secera, şi nuiaua nelegiuirii lui este gata.

Proverbele 20:17.
Pâinea minciunii este dulce omului, dar mai pe urmă gura îi este plină de pietriş.

Proverbele 10:2.
Comorile cîştigate pe nedrept nu folosesc, dar neprihănirea izbăveşte de la moarte.

Proverbele 9.
Cine umblă fără prihană, umblă fără teamă, dar cine apucă pe căi strâmbe se dă singur de gol.

Inversul a ceea ce am discutat este, de asemenea, adevărat. Dacă natura realității garantează lipsa de stabilitate a răului, ea garantează de asemenea stabilitatea binelui. Răul, prin însăşi natura lui, este instabil; binele, prin însăşi natura lui, este stabil. Răul n-ar putea să existe dacă n-ar exista suficient bine împrejurul lui ca să-l facă să plutească la suprafață. De aici rezultatul că în fiecare rău care persistă, există suficient bine ca să-l țină în ființă. Dacă ar fi rău pur, s-ar prăbuşi imediat. Există o "onoare a hoților" - dacă n-ar exista aceasta, ei nu s-ar putea organiza ca să fure. Onoarea aceasta este liantul care-i ține pentru o vreme uniți - şi apoi intră în acțiune zicala "când se ceartă hoții" - căci mai devreme sau mai târziu ei se ceartă, iar onoarea lor se destramă.

Dr. Richard Cabot, de la Universitatea Harvard, scrie: "Când spui adevărul, întregul univers este la spatele tău şi te sprijină - când minți, universul este împotriva ta." Da, căci universul nu este structurat pentru victoria unei minciuni. Poți încerca să ții minciuna sus cu toată inteligența şi dibăcia posibilă, dar, în cele din urmă, se va prăbuşi. Cineva a spus astfel: "Trebuie să ai voința de a te sprijini pe natura morală a universului, care garantează nestatornicia răului."

Această discuție poate fi rezumată în cuvintele unui istoric: "Faptul acesta ni-l demonstrează istoria - că legea morală este înscrisă în toate." Ea este "calea" înscrisă în natura lucrurilor - calea în care universul este făcut să acționeze şi cine încearcă să acționeze altfel, lucrează la propria lui distrugere.

Un prieten al meu era gata să treacă strada când lumina semaforului era roşie, dar un om mai în vârstă l-a prins de braț şi i-a spus: "Prietene, dacă vrei să trăieşti mult, ține seama de luminile semaforului." Aceasta este lecția vieții! Dacă vrei să trăieşti bine, umblă în lumina vie pe care a imprimat-o Dumnezeu în structura lucrurilor. Dacă nu vrei, păşeşte nesocotind lumina roşie prin care te avertizează Dumnezeu şi vei suferi consecințele.

O, Dumnezeule, Lumina mea, Te-am căutat în ceruri. Eşti acolo, dar văd acum că eşti şi aici, în însăşi structura lucrurilor. Ajută-mă să pot citi semafoarele Tale şi să umblu pe lumina verde. Iartă-mă că de multe ori am trecut pe lumina Ta roşie. Credeam că aceasta Te răneşte doar pe Tine, dar eu mă răneam şi pe mine însumi. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru

Luca 10:27-37. **El a răspuns: "Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi." "Bine ai răspuns", i-a zis Isus; "fă aşa, şi vei avea viaţa veşnică." Dar el, care vroia să se îndreptăţească, I-a zis lui Isus: "Şi cine este aproapele meu?" Isus a luat din nou cuvântul, şi a zis: "Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între nişte tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, şi l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe acelaş drum un preot; şi, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un levit trecea şi el prin locul acela; şi când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, şi când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănile, şi a turnat peste ele untdelemn şi vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, şi a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, şi i-a zis: 'Ai grijă de el, şi orice vei mai cheltui, îţi voi da înapoi la întorcere.' Care dintre aceşti trei ţi se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?" "Cel ce şi-a făcut milă cu el", a răspuns Învăţătorul Legii. "Du-te de fă şi tu la fel!", i-a zis Isus.**

Ne-am ocupat săptămâna trecută de faptul că: "Împărăția lui Dumnezeu este în voi." În altă traducere a Bibliei acest text este redat astfel: "Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru." Care traducere este corectă? Este probabil că Isus a folosit ambele formulări, căci ambele sunt profund adevărate. Dacă Împărăția lui Dumnezeu este imprimată în structura ființei noastre, ea este imprimată de asemenea și în relațiile noastre cu alții. Există o cale de a ne apropia de noi înșine și există o cale de a ne apropia de alți oameni. Calea aceasta este calea lui Dumnezeu - Împărăția lui Dumnezeu este *în mijlocul* vostru.

Dacă vrei să-i tratezi pe alții pe o altă bază decât pe cea a lui Dumnezeu, vei ajunge la faliment. Relațiile tale se vor destrăma în cele din urmă. Încearcă să-ți tratezi familia pe baza dominației asupra celorlalți. Care va fi rezultatul? Se va produce o revoltă furibundă și vei fi frustrat și nefericit. Prin încercarea ta de a domina ai încălcat legea scrisă în structura relațiilor umane. Nu, n-ai călcat legea, te-ai călcat pe tine însuți, te-ai frânt pe tine însuți față de legea aceea.

Legea centrală a relațiilor umane este scoasă în evidență de Isus: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." Acum, tu nu trebuie să fii obligat să asculți de această lege, nu ești obligat să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Dacă nu o faci, însă, nu vei fi în stare să o scoți la capăt cu el, să ai relații bune cu el. Când nu-l iubești pe aproapele tău, nu înseamnă că ai scăpat de el - el va deveni pentru tine o problemă și un chin. Iubirea aproapelui este obligatorie, întocmai ca și mâncatul - nu ești obligat să mănânci, dar dacă nu o faci, nu poți trăi. De asemenea, nu ești obligat să-l iubești pe aproapele tău, dar dacă nu o faci, nu o poți scoate la capăt cu el. Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru - ea este calea de a trăi cu alții în societate în mod nobil.

Dr. Alfred Adler, cel care a formulat prima dată expresia "complex de inferioritate", a atribuit toate eșecurile omenești incapacității de a înțelege că: "este mai ferice să dai decât să primești." De ce ajungi la faliment în viață dacă nu-ți iubești aproapele? Din cauză că ai fost construit în felul acesta.

Tatăl meu, văd acum că Tu eşti Tată al familiei Tale. Tu m-ai făcut în aşa fel încât nu pot să trăiesc în pace cu mine însumi dacă nu pot să trăiesc în pace cu restul familiei. Văd că trebuie să trăiesc prin iubire sau prin pierdere. Ajută-mă, astăzi, să trăiesc prin iubire. Amin!

Împărăția acționează ca o frustrare de sine

Iacov 3:16-18.
Căci acolo unde este pizmă şi duh de ceartă, este tulburare şi tot felul de fapte rele. Înţelepciunea care vine de sus este întâi, curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică. Şi roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.

Iacov 4:1-3.
De unde vin luptele şi certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiţi, şi nu aveţi; ucideţi, pizmuiţi, şi nu izbutiţi să căpătaţi; vă certaţi, şi vă luptaţi; şi nu aveţi, pentru că nu cereţi. Sau cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre.

Filipeni 3:19.
Sfârşitul lor va fi pierzarea. Dumenzeul lor este pântecele şi slava lor este în ruşinea lor, şi se gândesc la lucrurile de pe pământ.

Ieri am văzut că Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul nostru - este calea de a trăi în armonie unii cu alții. Uitați-vă la faliментul relațiilor internaționale. De ce au ajuns ele la faliment? Pentru simplul motiv că am încercat să tratăm alte popoare pe principii pur egoiste. Acest fapt este împotriva legii Împărăției care este în mijlocul nostru. Din această cauză a apărut eşecul. Din această cauză a apărut războiul. Aşa cum nu putem încălca legea gravitației fără să fim răniți, tot aşa nu putem încălca legea dragostei fără să suferim aceeaşi consecință. Legea gravitației nu va afecta clădirile dacă le clădim drept pe verticală, dar dacă le clădim strâmbe, legea gravitației ni le va prăbuşi.

Mulți întreabă: "Unde este Împărăția lui Dumnezeu în războiul acesta?" Sau, cum se plângea cineva: "Când, oare, va veni Dumnezeu ca să intervină în războiul acesta?" Unde este Împărăția lui Dumnezeu? Ea este aici, în înseşi frustrările care apar - ea acționează ca o autofrustrare. Şi acum? De vreme ce n-am acceptat Împărăția lui Dumnezeu drept calea noastră de realizare colectivă, suntem acum obligați să o realizăm drept frustrare colectivă. Nu se poate să fi trăit viața pe care am trăit-o, fără să avem drept consecință lumea pe care o avem. Când ne aflăm în război cu Împărăția lui Dumnezeu, ajungem în mod firesc la războiul cu noi înşine.

Să presupunem că ar fi existat situația opusă. Să presupunem că revolta împotriva lui Dumnezeu ar fi avut drept consecință prosperitatea, pacea, progresul, ajutorul reciproc. Atunci am fi avut dreptate să întrebăm: "Unde este Împărăția lui Dumnezeu?" de vreme ce opusul ei ar fi avut un final atât de fericit. Succesul revoltei noastre ar fi dat într-adevăr o lovitură fatală credinței noastre. Dar lumea aceasta răsturnată pe dos în care trăim azi, confirmă pe deplin ideile pentru care luptă creştinul. Revolta împotriva lui Dumnezeu şi haosul care a rezultat din ea apar ca profeție şi împlinire, ca sămânță şi fruct. Noi nu putem trăi pe o bază de egoism colectiv, fără să ajungem la o încleştare colectivă. Şi încleştarea colectivă este războiul.

Creştinul are, deci, cheia situației - Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru. Să trăim în colectiv în conformitate cu ea şi vom trăi cu adevărat. Dacă nu, vom pieri în colectiv, aşa cum se întâmplă acum.

O, Dumnezeule, încep să simt un sentiment de vină personală şi colectivă. Noi am încercat să trăim împotriva universului şi nu cu el, iar acum ne lovim de împotrivirea lui. Ridic acum mâini rugătoare către Tine, să mă ajuți să mă salvezi. Amin!

Alegerea unei ipoteze

Matei 6:24.
Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ţine la unul, şi va nesocoti pe celălalt: Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.

Iosua 24:15.
Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinţii voştri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriţilor în a căror ţară locuiţi. Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului.

Deuteronomul 30:15-20.
Iată, îţi pun azi înainte viaţa şi binele, moartea şi răul. Căci îţi poruncesc azi să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, şi să păzeşti poruncile Lui, legile Lui şi rânduielile Lui, ca să trăieşti şi să te înmulţeşti, şi ca Domnul, Dumnezeul tău să te binecuvânteze în ţara pe care o vei lua în stăpânire. Dar dacă inima ta se va abate, dacă nu vei asculta, şi te vei lăsa amăgit să te închini înaintea altor dumnezei şi să le slujeşti, vă spun astăzi că veţi pieri, şi nu veţi avea zile multe în ţara pe care o veţi lua în stăpânire, după ce veţi trece Iordanul. Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti, tu şi sămânţa ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui, şi lipindu-te de El: căci de aceasta atârnă viaţa ta şi lungimea zilelor tale, şi numai aşa vei putea locui în ţara pe care a jurat Domnul că o va da părinţilor tăi, lui Avraam, Isaac şi Iacov.

Am ajuns acum la sfârşitul discuţiei noastre despre primul dintre cei cinci paşi ai metodei ştiinţifice şi anume: "punerea problemei'. Problema era cum să trăieşti, şi să trăieşti bine, într-un univers al legii morale, înscrisă în noi şi înscrisă în structura relaţiilor noastre. Noi n-am trăit bine în acest univers moral. Am alergat împotriva lui şi consecinţa este că purtăm răni adânci în lăuntrul nostru - sentimente de vinovăţie, temeri, inhibiţii, frustrări, complexe. Şi dacă nu le avem pe acestea, avem totuşi un sentiment de neîmplinire, de gol lăuntric.

Trebuie acum să ajungem la cel de al doilea pas, la "alegerea unei ipoteze de lucru pentru rezolvarea problemei". Depinde oare totul de alegerea mea? "Oare nu alege Dumnezeu pentru mine şi apoi mă determină să accept alegerea Lui? Aş dori ca El să o facă." Acesta ar fi însă cel mai mare dezastru, lucrul cel mai fatal pe care ar putea să-l facă. El ar zdrobi astfel citadela personalităţii noastre. Şi când s-a terminat cu voinţa, s-a terminat cu noi - ne-am transformat din persoane în lucruri. "Nu există alt lucru mai bun decât bunăvoinţa - nu există nimic mai rău decât rea-voinţa."

Când Dumnezeu a creat o altă persoană, El a trebuit să Se limiteze pe Sine, să Se retragă, ca să facă loc acestei voinţe să acţioneze. Căci esenţa personalităţii este libertatea. Acesta a fost un pas primejdios - teribil de primejdios - căci voinţa aceea liberă poate acţiona spre rău şi poate să zdrobească inima ta şi inimile celor din jur şi pe cea a lui Dumnezeu Însuşi. Dumnezeu Şi-a asumat riscul întocmai cum un părinte îşi asumă riscul să-i dea drumul copilului său în lume, căci copilul poate să-şi zdrobească atât propria sa inimă, cât şi pe cea a tatălui său. Dar Dumnezeu şi omul lucrează tocmai prin acest risc, căci ei îşi zic: "Eu Mă aventurez aici şi-Mi asum răspunderea consecinţelor: păcatele acestor persoane create de Mine vor fi ale Mele, eşecurile lor vor fi şi ele ale Mele. Noi le vom realiza împreună." Doar dragostea a fost în stare să-L determine pe Dumnezeu să-Şi asume acest risc. Dacă El n-ar fi prevăzut un sfârşit glorios, n-ar fi avut curajul să creeze. Căci pentru a-ţi asuma un asemenea risc este nevoie de curaj.

O, Dumnezeule, văd acum ce trebuie să aleg. Aş fi vrut să evit acest lucru şi să-l las în seama Ta, dar nu se poate. Trebuie să mă scol în picioare şi să aleg. Ajută-mă să fac alegerea cea bună, căci viitorul - viitorul Tău şi al meu - stă în acest ceas al alegerii. Ajută-mă să o fac. Amin!

Libertatea noastră complică jocul lui Dumnezeu

Galateni 2:21.
Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.

Ioan 4:34.
Isus le-a zis: "Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, şi să împlinesc lucrarea Lui."

1 Corinteni 16:13.
Vegheaţi, fiţi tari în credinţă, fiţi oameni, întăriţi-vă!

În această libertate a noastră constă atât problema lui Dumnezeu, cât şi posibilitatea Lui. Libertatea noastră este o problemă pentru Dumnezeu. Cineva a formulat această afirmaţie astfel: "Iată, tabla de şah şi piesele de pe tablă, în loc să fie făcute din lemn, sunt de carne şi sânge, cu voinţe proprii - sunt persoane. Jocul ar fi simplu pentru Dumnezeu dacă piesele ar merge unde vrea El. Dar să presupunem că atunci când Dumnezeu ar vrea să facă o mişcare împotriva răului, piesele ar refuza să se mişte în direcţia aceea şi ar alege ele singure poziţia în care să se deplaseze, fără să ţină seama de Jucător, de Dumnezeu. Aceasta ar complica jocul şi L-ar încurca teribil." Este exact ceea ce s-a întâmplat. Şi aceasta este problema lui Dumnezeu.

Dar libertatea noastră este în acelaşi timp şi posibilitatea Lui. Să presupunem că piesele ar învăţa că falimentul şi încurcătura sunt cauzate de refuzul lor de a coopera cu Jucătorul, şi aceasta le-ar determina să aleagă să coopereze cu El. Apoi să presupunem că Dumnezeu şi omul ar juca jocul în cooperare şi ar câştiga. Cât ar fi de frumos!

Şi tu şi eu putem coopera cu Dumnezeu, ne putem alinia voinţa cu a Lui, putem face din înţelepciunea Lui înţelepciunea noastră şi putem face ca victoria să fie o victorie comună. Ce posibilitate pentru Dumnezeu şi pentru noi! Eu prefer să fiu mai degrabă un om nemulţumit decât un vierme mulţumit, căci nemulţumirea aceasta mă va împinge la picioarele Lui. "Ferice de cei cu dor de casă, căci ei se vor întoarce acasă", spune un proverb german.

Un copil de cinci ani spunea cuiva după ce a văzut un spectacol de marionete: "Îmi pare bine că nu sunt una dintre păpuşile acelea. Ele trebuie să facă ce li se spune." Băiatul avea dreptate. Cu tot pericolul la care ne expune libertatea noastră, cu toate posibilităţile de prăbuşire, noi nu dorim să fim marionete. Dorim mai degrabă să fim personalităţi, să stăm pe picioarele noastre şi să alegem pentru noi înşine, cu tot riscul şi cu toate posibilităţile de bine sau de rău cuprinse în acea alegere.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, eu simt că acum Te pot numi aşa, deoarece sunt gata să cooperez cu Tine. Până acum am făcut mişcări nechibzuite şi dezastruoase, după propria mea fantezie şi am ajuns să-mi complic teribil viaţa şi să stric îngrozitor jocul. Ajută-mă să joc jocul Tău. Amin!

Cum Se revelează Dumnezeu pe Sine

Psalmul 19:1-6.

Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă de ştire alteia despre el. Şi aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, şi glasul lor merge până la marginile lumii. În ceruri El a întins un cort soarelui. Şi soarele, ca un mire care iese din odaia lui de nuntă, se aruncă în drumul lui cu bucuria unui viteaz, răsare la un capăt al cerurilor, şi îşi isprăveşte drumul la celălalt capăt; nimic nu se ascunde de căldura lui.

Evrei 1:10-12.

Şi iarăşi: "La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta, şi vor fi schimbate; dar Tu eşti acelaşi; şi anii Tăi nu se vor sfârşi.

Evrei 2:6-9.

Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: "Ce este omul, ca să-Ţi aduci amine de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puţină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă şi cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui. În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuşi, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut "pentru puţină vreme mai prejos decât îngerii", adică pe Isus, Îl vedem "încununat cu slavă şi cu cinste", din pricina morţii, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toţi.

De vreme ce tu eşti o fiinţă liberă şi poţi face lucrul cel mai important din lume - să alegi - este firesc să doreşti să alegi ipoteza cea mai bună. Care va fi aceea? Să trecem direct la problema noastră: cunoşti tu o ipoteză mai bună decât Hristos? Dă-i drumul minţii tale să scruteze orizontul tuturor posibilităţilor. După ce elimini şi lucrul acesta şi celălalt, şi persoana aceasta şi cealaltă, nu se opreşte oare gândul tău la Hristos ca la miza cea mai bună? Lucrul cel mai înalt, lucrul suprem în acest univers moral este caracterul moral, şi dacă Dumnezeu poate fi găsit undeva, El trebuie găsit aici, în caracterul moral. Cea mai înaltă ilustrare a caracterului moral văzută vreodată pe planeta noastră este Hristos. Dacă Dumnezeu poate fi găsit undeva, El trebuie găsit în cel mai înalt loc din universul moral, în caracterul lui Hristos. Cum ar fi putut Dumnezeu să ne arate caracterul Său altcumva decât printr-un caracter moral perfect?

Ceea ce contează este caracterul lui Dumnezeu. Căci aşa cum este Dumnezeu, aşa trebuie să fim şi noi - caracterul Lui îl determină pe al nostru. Şi oare cum este Dumnezeu în caracter? Mă uit cu atenţie în natură şi ajung la concluzia că Dumnezeu este lege. Îmi place acest lucru, dar eu vreau ceva mai mult decât legea şi dincolo de lege. Eu nu sunt un supus care cere o lege, eu sunt un fiu care caută un Tată. Natura nu-mi poate vorbi despre Tatăl meu - cel puţin nu-mi poate vorbi pe înţelesul meu. Şi revelaţia perfectă nu-mi poate veni nici prin profet, nici prin învăţător, căci revelaţia trecând prin ei devine limitată, uneori chiar deformată, din cauza mediului uman imperfect prin care se transmite. Şi revelaţia nu-mi poate veni în mod desăvârşit nici printr-o carte, căci cartea nu se poate ridica deasupra vieţii - se ştie doar că mediul în care apare o literatură îşi toarnă conţinutul în acea literatură. Aşa că, în cel mai bun caz, o carte va exprima doar cel mai înalt nivel al experienţei noastre. Singura cale completă de revelaţie este printr-o viaţă - printr-un caracter care să ne arate cum este caracterul lui Dumnezeu. Şi caracterul acela este Hristos, viaţa umană a lui Dumnezeu, acea parte din Dumnezeu pe care noi am fost în stare să o vedem. Biblia este deci relatarea inspirată a revelaţiei. Revelaţia este văzută pe faţa lui Isus Hristos. Este oare Dumnezeu asemenea lui Hristos? Da, este. N-aş fi în stare să exprim ceva mai înalt. Şi n-aş putea să mă mulţumesc cu ceva mai puţin.

O, Dumnezeule, încep să văd că Tu vii la mine prin Hristos. El pare să fie acea apropiere personală a nevăzutului către mine. N-am să mă pun de-a curmezişul acestei apropieri. Eu Te vreau Dumnezeule pe Tine, şi nimic mai puţin decât pe Tine. Eşti Tu, o, Hristoase, Dumnezeu venind spre mine, aşa încât eu să vin la Tine ca la Dumnezeu? Atunci primeşte-mă, căci eu Te primesc. Amin!

Dumnezeu este aventura mea

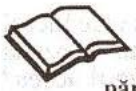

Evrei 1:1-3. **După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin prooroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor, şi prin care a făcut şi veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui şi întipărirea Fiinţei Lui, şi care ţine toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curăţirea păcatelor, şi a şezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte.**

Ioan 1:1-5. **La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a biruit-o.** *17-18.* **Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut."**

Evrei 12:1-2. **Şi noi, dar, fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit ruşinea, şi şade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.**

Vedem acum că Dumnezeu n-ar fi putut să Se arate pe Sine într-un alt mod decât printr-un "alt Sine", un Sine care să se afle în mediul uman şi care să vorbească limba pe care o vorbim noi, o limbă omenească. Isus a fost Dumnezeu vorbind pe limba omului de pe stradă, interpretându-L pe Dumnezeu în termeni care să fie pe înţelesul tuturor. După cum, atunci când îmi captezi cuvintele, îmi captezi gândurile, tot astfel când captezi Cuvântul, adică pe Isus, captezi Gândul - adică pe Dumnezeu. Ei nu rivalizează şi nu se exclud unul pe celălalt. Cuvântul este Gândul devenit accesibil, la îndemâna tuturor, intim, uman.

"Dumnezeu este în natură, dar natura lui Dumnezeu o găsesc în Hristos." Şi ce natură! Dacă aş încerca să-mi imaginez felul de Dumnezeu pe care mi-ar plăcea mie să-L văd în univers, n-aş putea să-mi imaginez ceva mai mult şi mai bun, mai frumos şi mai desăvârşit, decât ca El să fie asemenea lui Isus Hristos. Căci "Isus stă tare între cei slabi şi căzuţi, curat între cei pângăriţi, viu între cei muritori, Mântuitor al oamenilor". George Matheson, un creştin orb, scria: "Fiu al Omului, ori de câte ori mă îndoiesc de viaţă, eu mă gândesc la Tine. Nimic n-ar fi mai imposibil decât ca Tu să fii mort. Eu îmi pot imagina dealurile destrămându-se sub formă de aburi, stelele topindu-se în fum şi râurile secând pentru că s-a terminat apa din izvoare, dar în Tine... în Tine nu există limită."

Cu siguranţă că aici, în Isus, este punctul stabil din universul meu, punctul care nu cedează, punctul de care mă pot sprijini şi în care mă pot încrede. Aici - dacă se poate undeva în lume - îmi angajez viaţa şi îmi mărturisesc păcatele, căci acesta este locul nu numai vrednic de încredere, ci şi plin de înţelegere - aici simt că cineva mă iubeşte, că-i pasă cuiva de mine.

Iată deci locul aventurii mele. Aventura mea va fi Dumnezeu şi anume felul de Dumnezeu pe care Îl văd în Isus Hristos. Aşa cum o planetă care aleargă prin spaţiu nu este decât o cometă pe cale de distrugere, până în momentul în care o prinde un soare în sfera lui de atracţie şi ea începe să se învârtească în jurul lui ca centru al ei şi ca viaţă a ei, întocmai aşa este şi viaţa mea. Ea aleargă ca o cometă fără ţintă, fără scop, fără sens, arzându-se, consumându-se în voinţa ei egoistă, până ce descoperă atracţia lui Hristos şi, oprindu-se din drumul ei nebun şi mortal, începe să orbiteze în jurul Lui, ca Soarele ei Central, ca Viaţa ei.

O, Hrist, eu Îţi sunt atât de recunoscător că Tu eşti Dumnezeu la îndemâna mea, Dumnezeu care Se apleacă asupra nevoii mele. Nu pot escalada cerurile ca să Te găsesc, deoarece eu sunt înţepenit în fricile mele şi în păcatele mele. Şi dintr-o dată simt un răspuns în mine. Vin la Tine. Îţi mulţumesc că pot veni. Amin!

Ancorarea în ramuri uscate

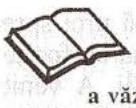

Matei 27:3-5. **Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrînilor, și a zis: "Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat." "Ce ne pasă nouă?" i-au răspuns ei. "Treaba ta." Iuda a aruncat arginții în Templu, și s-a dus de s-a spânzurat.**

Faptele 5:1-5. **Dar un om numit Anania, a vândut o moșioară, cu nevastă-sa Safira, și a oprit o parte din preț, cu știrea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă, și a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: "Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu." Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos, și și-a dat sufletul. O mare frică i-a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară, și l-au îngropat.**

Acum te afli în pragul unei mari decizii. Dar înainte de a lua această decizie, vreau să-ți spun un cuvânt de avertizare. Ceea ce faci să fie total, nu tolera jumătăți de măsură! Va exista tentația să începi prin a spune că îi dai totul lui Hristos și apoi să dorești doar o mică ușurare. Așa cum spunea cineva: "Ei ar vrea să se simtă ceva mai puțin bătrâni, să experimenteze o anumită întinerire, dar să nu fie născuți din nou." Nu încerca să-ți faci casă dintr-o clădire zidită numai pe jumătate!

Pe măgura de la Sat Tal din Himalaia am observat o viță de vie întinzându-se în gol ca să se prindă de ramurile unui brad. Vița aceea mi se părea a fi "aspirația", o întindere spre a se ancora de ceva mai înalt. Într-o dimineață am ieșit din cabană și am văzut că vița ajunsese! Ea-și prinsese deja cârceii în jurul copacului. M-am bucurat de succesul ei. Dar în dimineața următoare m-am întristat descoperind o catastrofă. O furtună izbucnise noaptea aceea în munți și a smuls vița din ancorarea ei și, iat-o acum, biata viță zăcea trântită la pământ, încă strângând ramura frântă a copacului. Copacul se frânsese și o lăsase să se prăbușească! Dar de fapt copacul nu era de vină, căci vița se prinsese de o ramură uscată și doar această ramură se rupsese. Dacă vița ar fi ajuns și s-ar fi prins de tulpina copacului, nici o furtună n-ar fi putut-o desprinde de acolo.

Mulți încep cu aspirații înalte către Copac - către Dumnezeu - și apoi se opresc la una dintre ramurile uscate ale religiei și se ancorează acolo. Ei pornesc cu o hotărâre serioasă și se prind cu tărie - dar o hotărâre, oricât ar fi ea de serioasă, nu te poate ține în timpul furtunilor vieții. Alții se ancorează într-o instituție - un lucru bun, dar nu destul de bun ca să-ți ancorezi de ea viața. Nici un ritual sau ceremonie nu este destul - și aceasta te va lăsa baltă în timp de criză. Alții se agață de un predicator favorit și-și leagă credința de el. Dar nici un om nu-i suficient de bun ca să-ți centrezi credința în el - și el ar putea să cedeze. Alții se ancorează în idei despre Dumnezeu în loc să intre mai adânc în cunoașterea personală a lui Dumnezeu.

Tu du-te cu hotărâre până la tulpină - la Dumnezeu. Nu te opri mai devreme!

O, Dumnezeule, ezitările din mine m-ar face să mă agăț de un compromis, de o anumită jumătate de măsură. Salvează-mă de aceasta. Eu nu vreau nimic mai puțin decât pe Tine. Știu că orice altceva mai puțin decât Tine va ceda în ultimă instanță și mă va lăsa să mă prăbușesc. Eu vin la Tine. Amin!

Primul pas în sus

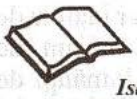

Isaia 1:18-20.
Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, se vor face ca lâna. De veţi voi şi veţi asculta, veţi mânca cele mai bune roade ale ţării; dar de nu veţi voi şi nu veţi asculta, de sabie veţi fi înghiţiţi, căci gura Domnului a vorbit.

2 Timotei 2:7.
Înţelege ce-ţi spun; Domnul îţi va da pricepere în toate lucrurile!

Proverbele 15:4.
Limba dulce este un pom de viaţă, dar limba stricată zdrobeşte sufletul.

Eşti gata acum să pui piciorul pe scară şi să urci spre eliberare şi spre victorie. Voi face scara aceasta foarte, foarte simplă căci a sosit cel mai mare moment al vieţii. A venit momentul marii alegeri - o decizie care îţi va determina toate hotărârile de acum încolo - o decizie cap de serie. În psihologie aceasta se numeşte "decizie majoră" - o alegere pe care nu o faci mereu, în fiecare zi. Deciziile mai mici vor depinde de aceasta şi vor fi cuprinse în ea.

Scara va avea şapte trepte. Ea va fi construită în jurul cuvântului "întoarcere", căci cuvântul acesta este un cuvânt central în Scriptură.

(1) Întoarce în minte direcţia şi spiritul vieţii tale. În timp ce vei face această întoarcere, vei fi ispitit să intri în defensivă, căci este foarte greu să nu-ţi aperi tiparele vieţii. Dar fii fără cruţare, cinstit, uită-te la tine însuţi în mod obiectiv şi refuză să aperi orice lucru rău pe care îl descoperi în viaţa ta. Primul pas către sănătate mintală şi spirituală este onestitatea completă. Eul acela urât pe care tu, probabil, l-ai îmbrăcat în hainele justificării va pleda, va implora, se va scuza, va găsi motive. Va încerca să-şi menţină tronul, permiţând schimbări marginale. Dar tu concentrează-ţi atenţia asupra ta însuţi ca un centru al tuturor dificultăţilor tale. Vei fi ispitit să mărturiseşti păcate marginale şi să laşi neatinse păcate centrale. Dar să ştii că nimic permanent nu se va întâmpla până când centrul dificultăţilor tale, eul greşit, nu va fi înlocuit cu un alt Eu, Dumnezeu, ca un centru de referinţă, centru din care de acum îţi iei poruncile şi directivele vieţii. O doamnă foarte cultă şi foarte frumoasă, după ce şi-a revizuit viaţa, a suspinat zicând: "Noi avem totul - şi nimic." Totul sub forma confortului extern şi totuşi o inimă goală.

Îţi aduci aminte de orbul care stătea la marginea drumului cerşind şi care, auzind că trece Isus pe acolo, "şi-a aruncat hainele" şi a alergat la Isus? Tu trebuie să arunci tot ce te-ar împiedica să ajungi la Isus: faptele tale necinstite - resentimentele tale, relaţiile tale sexuale ilicite, atitudinile tale egoiste - da, însuşi eul tău, şi să alergi la Isus.

O, Hrist, aş putea să alerg altundeva? Dacă fug de Tine, fug de viaţă, de libertate, de uşa deschisă. Ajută-mă, deci, să lepăd totul - da, chiar şi pe mine însumi - şi să vin la Tine. Căci îmi dau seama că nu mai pot trăi cu mine, până nu Te găsesc pe Tine ca adevăratul meu Eu. Aşa că iată-mă, vin. Amin!

Pasul al doilea

Ioan 11:28

După ce a spus aceste vorbe, s-a dus şi a chemat-o în taină pe sora ei, Maria, şi i-a zis: "A venit Învăţătorul şi te cheamă."

Efeseni 2:1-8.

Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram şi noi toţi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământeşti, când făceam voile firii pământeşti şi ale gândurilor noastre, şi eram din fire copii ai mâniei, ca şi ceilalţi. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi). El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi în Hristos Isus. Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

Ieri ai început să păşeşti pe scara cu şapte trepte care duce la eliberare şi la putere. Cred că ai făcut primul pas. Întoarce în minte direcţia şi spiritul vieţii, schimbă-ţi mintea, schimbă-ţi gândirea. Cuvântul pocăinţă în Noul Testament (în limba greacă *metanoia*) înseamnă o schimbare a minţii. Trebuie să existe o completă răsturnare de valori, o schimbare completă a gândirii în privinţa a ceea ce vrei de fapt. Versetul "Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine", a fost tradus de chinezi: "Să-şi arunce la o parte eul." Acest 'eu' recalcitrant, urât, încâlcit, trebuie aruncat, lepădat, pierdut, pentru ca unul nou, limpezit, gata de cooperare să fie pus în locul său.

Trebuie să treci acum la pasul următor:

(2) Întoarce-te la Hristos. Ai nevoie de un Domn, de un Stăpân. Poate că ai fost şi tu ca acel căţeluş fără stăpân care a nimerit pe un stadion de fotbal plin de lume. Oameni din diferite direcţii îl strigau, îl chemau, aşa că el a rămas încremenit, complet dezorientat. Îţi răsuna şi ţie în urechi o sumedenie de voci, un adevărat Babel de voci, care te chemau din toate părţile - vocea banilor, a interesului egoist, a mândriei, a poftei sexuale etc... Eşti într-o stare de confuzie, căci între toate acestea nici una nu este o voce dominantă. Dar acum, deasupra vacarmului acestor voci tu auzi: "A venit Învăţătorul şi te cheamă." Auzi o voce care are în ea autoritate. Simţi dintr-o dată că există destin în vocea aceasta. Ai un singur lucru care este al tău - tu însuţi. Eşti liber să decizi ce să faci cu această proprietate, cine să-i fie stăpânul. Un student de la Politehnică, alegând dintre variantele posibile ce-i stăteau în faţă, a plecat de la întrunirea noastră, a urcat în camera lui şi, simplu ca un copil, a spus: "Îi voi spune *Da* lui Isus." A repetat mereu această decizie. Ea i-a transformat fiinţa. Peste podul simplu al lui "da", el a trecut de la descurajare la viaţă din abundenţă. Şi alegerea aceasta a durat o viaţă.

Probabil că şi tu ai încercat să fii mai multe 'euri' în acelaşi timp, fără ca toate aceste 'euri' să fi fost organizate în jurul unei singure vieţi dominante în tine. Poate că încerci să faci ceea ce spunea cu o voce lamentabilă, de om în confuzie, un om înfrânt, un medic: "Încerc să bat un cui în unul dintre aceste 'euri', să-l fixez, ca în jurul lui să se poată mişca toate celelalte." Nu încerca! Întoarce-le pe toate spre o voinţă dominantă - voinţa lui Hristos.

O, Dumnezeule, eu am nevoie de un Stăpân. Înlănţuie-mă în libertate - întunecă-mă în lumină - sfâşie-mă în totalitate - redu-mă la tăcerea care cântă - goleşte-mă pentru adevărata plinătate. Te rog, în Numele lui Isus. Amin!

Pasul al treilea

Romani 6:2.
Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?

Romani 6:5-6.
În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.

Romani 6:11-14.
Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți supt Lege, ci sub har.

Ajungem acum la pasul al treilea:

(3) Acum, o dată ce ai venit la Hristos, întoarce-te și uită-te la viața ta prin ochii Lui și rupe-o în mod decisiv cu tot ce nu poate El să aprobe.

Intenționat am așteptat să ajungi la acest stadiu înainte de a-ți cere să o rupi în mod hotărât cu toate piedicile, cu toate baricadele, cu toate păcatele, căci nu te poți vedea pe tine însuți cu adevărat până când nu te vezi cu ochii Lui. Până în clipa aceasta poate că te-ai comparat cu tine cel de altădată sau cu alții și în lumina acestei comparații nu te-ai văzut prea rău. Dar acum, după ce ai venit la Hristos, începi să vezi lucrurile prin ochii Lui și ceea ce vezi acum este o privelişte cu totul nouă. Lucruri care, văzute prin semilumina standardelor tale anterioare nu păreau prea rele, acum devin dintr-o dată intolerabile. Ele trebuie să dispară. Nu mai poți glumi cu ele.

Într-o vară, la o întrunire a noastră pentru studiu și rugăciune, o femeie a îngropat o cutiuță, simbol al tiraniei unui obicei, în nisipul de la picioarele unei cruci. O alta a spus că ea și-a înmormântat temerile și păcatele în stele, așa de departe încât să nu le mai poată ajunge niciodată. Fie că ți le îngropi în nisip, fie că ți le îngropi în stele, îngroapă-le și pe mormântul lor încrustează inscripția "definitiv"sau "nu există înviere" pentru ele.

În cadrul aceleiași întruniri, fiecăruia dintre noi i s-a încredințat o anumită lucrare - a mea era să adun hârtiile de pe jos. Am observat cu ocazia aceea că pe măsură ce treceau zilele se vedeau tot mai puține hârtii pe jos - conștiința oamenilor evolua și în direcția de a nu mai arunca hârtii pe jos. Dar nu îndeajuns, căci am observat că mulți ascundeau hârtiile sub tufe. Conștiința lor era acum suficient de evoluată pentru a nu mai arunca hârtiile pe jos, dar nu îndeajuns de ridicată ca să scape cu totul de ele! Nu lăsa ca acțiunea de renunța cu totul la păcate să se încheie la jumătate, printr-un compromis, nu te mulțumi cu o conștiință care ascunde păcatul, dar nu o rupe definitiv cu el. Întoarce-te înapoi la locurile unde le-ai ascuns, la marginile subconștientului tău și scoate-le afară pe toate! Ele vor plânge, vor implora, se vor scuza, vor cere amânare, dar fii fără milă, scoate-le afară pe toate - nici unul nu trebuie lăsat în ascunzătoare.

O, Dumnezeule, am pus mâna pe plugul acesta și n-am intenția să privesc înapoi. Sunt hotărât să fiu întru totul pentru Hristos. Aceasta nu este o afacere cu jumătăți de măsură. Voi lua crucea întreagă și nu voi cere o jumătate de cruce. Ajută-mă să o rup cu tot ce este rău. În Numele lui Isus Te rog. Amin!

Pasul al patrulea

Luca 9:23-24.
Apoi a zis tuturor: "Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va mântui."

Romani 12:1.
Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

1 Tesaloniceni 5:23.
Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

Ajungem acum la cel mai important dintre toţi paşii:

(4) Dă-te pe tine însuţi lui Hristos, cu tot ceea ce-ţi aparţine. Acesta este punctul crucial şi dacă nu-l faci cum trebuie, dacă ratezi aici, ai blocat întregul proces. Între două persoane nu există iubire adevărată dacă nu este o renunţare la sine reciprocă. Dacă unul dintre cei doi are o reţinere faţă de celălalt, o rezervă care îl împiedică să se dăruiască total, dragostea este blocată, ea va rătăci şi nu va înflori, oricât te-ai trudi tu să iubeşti lăturalnic, fără să-ţi angajezi eul total. Aşa că între tine şi Dumnezeu nu poate exista iubire, fără o predare lăuntrică. Nu o predare a unui lucru ori a altuia, ci o predare de tine însuţi, predarea eului tău esenţial.

O femeie minunată a ajuns la epuizarea resurselor. Viaţa ei, concentrată în jurul propriului eu, îşi consumase toate posibilităţile. Ea ajunsese la faliment lăuntric. Şi atunci şi-a dat seama că eul ei trebuie să-şi dea demisia dacă ea vrea să se regăsească pe sine. Dar lupta era grea. Întotdeauna este grea. Aşa cum a spus cineva: "Multe bătălii s-au dat pe câmpurile de luptă, dar n-a fost niciodată una mai grea decât lupta dintre mine şi mine în cămăruţa aceea." I-am spus acestei femei că bătălia iniţială este cea mai grea, că unui avion îi trebuie energie de două ori mai mare să decoleze decât să zboare. Ne-am plecat în rugăciune. La sfârşitul acelei rugăciuni ea a deschis ochii şi a exclamat: "Dar... am decolat!" Femeia a rupt-o cu vechea ei viaţă şi a trăit o minunată descătuşare. Mi-a dat mie sticla ei de whisky şi tabachera ei de aur, spunându-mi: "Nu mai am nevoie de ele." Apoi a aruncat şi somniferele. A aruncat, deci, toate cârjele.

Mai multe zile, femeia a fost extraordinar de fericită - şi apoi un nor. "Eu sunt ca un copil adoptat într-o nouă familie - totul este frumos, dar un singur lucru lipseşte - nu pot vedea faţa Tatălui meu." Şi apoi, motivul acestei lipse a ieşit la iveală. Ea predase sticla de whisky şi tabachera în schimbul propriului eu. Încercase să-L cumpere pe Dumnezeu cu lucrurile acelea! Şi când a înţeles aceasta, s-a grăbit să se adauge pe sine sticlei şi tabacherei. Apoi, a văzut faţa Tatălui. Şi acum ea este cu adevărat fericită. A pierdut un "eu" întors pe dos, confuz, şi a găsit un "eu" unit, descătuşat, fericit.

O, Dumnezeule, eu văd că nu pot să Te cumpăr - Tu Cel ce iubeşti cu gelozie. Tu vrei lăcaşul meu cel mai lăuntric, cel mai intim, pe mine însumi, eul meu. Aşa că mă golesc şi Îţi fac loc să intri. Ocupă în mine tronul de Stăpân. Căci el nu mi se cuvine mie. Eu nu sunt Dumnezeu. Tu eşti. Aşa că abdic şi Îţi dau Ţie conducerea supremă. Tu porunceşte, eu ascult. S-a făcut. Amin!

Pasul al cincilea

Marcu 11:22.
Petru şi-a adus aminte de cele petrecute, şi a I-a zis lui Isus: "Învăţătorule, uite că smochinul, pe care l-ai blestemat, s-a uscat."

Am decis că Dumnezeu trebuie să deţină locul de Stăpân. Cineva i-a scris scriitorului rus Turgheniev: "Am impresia că a ne pune pe noi înşine pe planul al doilea constituie întreaga semnificaţie a vieţii." La aceasta, marele scriitor a răspuns: "Mi se pare că a descoperi cine trebuie pus pe primul plan constituie întreaga problemă a vieţii." Tu ai decis în această problemă: Dumnezeu şi nimeni altcineva trebuie să fie pus pe primul plan, să ocupe locul întâi.

Acum, tu eşti gata pentru pasul următor:

(5) Întoarce-te la El cu încredere şi crede că El te primeşte şi că tu Îl primeşti pe El. Odată ce I-ai dat singurul lucru pe care îl aveai - pe tine însuţi - ai dreptul să accepţi singurul lucru pe care Dumnezeu îl are - pe El Însuşi. Mulţi ratează în punctul acesta. Ei dau veşnic, dar nu reuşesc să primească. Închipuie-ţi că ai face lucrul acesta în căsătorie - ai da tot timpul şi nu i-ai permite partenerului tău să răspundă. Nu ar fi relaţia voastră prin aceasta blocată? Bătăile de inimă alternante ale relaţiei voastre unul cu altul şi cu Dumnezeu sunt: "Dă - primeşte, dă - primeşte." Dacă este o permanentă dare fără nici o primire, inima va înceta să mai bată, ea nu poate să bată exclusiv unilateral. Un mare chirurg a exprimat lucrul acesta astfel: "Creştinismul este receptivitate pură. 'Tuturor celor ce *L-au primit,* le-a dat dreptul să se facă copii ai Lui.'" Dacă expiri în permanenţă şi nu inspiri niciodată, respiraţia ţi se va sfârşi foarte repede.

Marcu 9:23.
Isus a răspuns: "Tu zici: 'Dacă poţi!' Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!"

Marcu 11:24.
De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea.

O tânără romano-catolică, studentă la sociologie, a intrat în această experienţă nouă şi acum este vie cu Dumnezeu. Ea şi-a formulat hotărârea în felul următor: "Mai mult decât oricând înainte, eu încetez să mai caut şi Îl las pe Hristos să-mi pătrundă fiinţa - El singur are răspunsul la problema vieţii, prin faptul că ne dă viaţa însăşi, viaţă abundentă şi reală, descărcată de multe întrebări fără răspuns."

Încetează să te mai chinui cu întrebări care nu au răspuns. Ieşi din tine însuţi, păşeşte prin credinţă activă şi acceptă darul lui Dumnezeu. El Se oferă pe Sine Însuşi. Ia-L, căci în Dumnezeu vei găsi tot ceea ce îţi este necesar: iertare, putere, părtăşie, sens, ideal şi energia de a te dărui altora, viaţă!

Fă pasul acesta acum!

O, Dumnezeule, am făcut pasul acesta. Sunt al Tău. Aceasta rezumă totul, căci acum văd cealaltă jumătate a adevărului: eu Te am pe Tine. M-am pierdut pe mine însumi dăruindu-mă Ţie şi Te-am găsit pe Tine. Aş putea înceta vreodată să-Ţi mulţumesc? Lasă-mă ca viaţa întreagă, zi de zi, să-mi exprim recunoştinţa. Amin!

Pasul al şaselea

Iacov 1:27. **Religiunea curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume.**

Iacov 2:1-4. **Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur şi cu o haină strălucitoare, şi intră şi un sărac îmbrăcat prost şi voi puneţi ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: "Tu şezi în locul acesta bun!" Şi apoi ziceţi săracului: "Tu stai colo în picioare!" Sau: "Şezi jos la picioarele mele!" Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă, şi nu vă faceţi voi judecători cu gânduri rele?**

Iacov 2:14-18. **Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n-are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana de toate zilele, şi unul dintre voi le zice: "Duceţi-vă în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă!" fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot aşa şi credinţa: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăşi. Dar va zice cineva: "Tu ai credinţa, şi eu am faptele." "Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voi arăta credinţa mea din faptele mele."**

Ai făcut cel mai mare dintre toţi paşii. Te întrebi ce se va întâmpla acum? Probabil că vei avea îndoielile şi temerile tale. Un tânăr a venit la dr. Poling şi i-a spus: "Sunt ruinat! Stanley Jones m-a ruinat la adunarea de aseară. Am fost nevoit să-mi predau toate planurile mele lui Dumnezeu." "Slavă Domnului!" a răspuns dr. Poling: "Acum Dumnezeu va putea face ceva din tine. El îţi poate reface viaţa ruinată." Aici este esenţialul. El îţi zdrobeşte viaţa ca să ţi-o reclădească - dar numai prin cooperare cu tine. Tu şi cu Dumnezeu aţi început clădirea ei împreună.

Fă pasul al şaselea:

(6) Întoarce-te şi priveşte la toate relaţiile tale umane şi intră în ele împreună cu Hristos. Judecă-ţi toate aceste relaţii în lumina relaţiei tale cu Hristos. Nu această relaţie fundamentală trebuie adaptată celorlalte, ci celelalte relaţii trebuie adaptate ei. Tu ai şase relaţii majore:

1. Biserica. Intră în ea! Cu toate greşelile ei, ea este cea mai mare instituţie slujitoare din lume, care umple pământul cu spitale, şcoli, aziluri de orfani, aziluri de leproşi etc. Biserica are mulţi critici, dar nu are nici un rival în munca ei de mântuire a omenirii. Intră în ea şi fă-te o parte a acestei părtăşii mondiale!

2. Familia. Ia-L pe Hristos în casa ta. Fă-L prezent la masa ta, introducând rugăciunea de masă. Introdu rugăciunea familială. Începe să-ţi mărturiseşti propriile păcate, nu pe cele ale vecinului.

3. Fă din serviciul tău un loc de exprimare a serviciului suprem, servirea lui Dumnezeu. Fă din viaţa ta la serviciu o mărturie vie. Dacă serviciul nu-ţi permite să duci o viaţă creştină, schimbă-l!

4. Relaţiile tale sociale. Ai intrat acum într-o nouă societate - Societatea Împărăţiei lui Dumnezeu. Societatea aceasta este una fără clase sociale şi fără bariere rasiale şi de culoare.

5. Relaţiile tale internaţionale. Tu nu mai ai duşmani, deoarece nu mai ai duşmănie. Eşti acelaşi pentru toţi, inclusiv pentru aşa-zişii duşmani.

6. Relaţiile tale cu omul din imediata ta apropiere, la şcoală, la prăvălie, la birou, cu vecinul tău, cu aproapele tău. Mărturiseşte-i ce s-a petrecut în tine. Câştigă-l şi pe el pentru o astfel de viaţă măreaţă.

O, Dumnezeule, încep să văd măreţia aventurii mele. Nimic nu rămâne în afara graniţelor Împărăţiei Tale - nimic în ceea ce mă priveşte pe mine. Tu ceri o ascultare deplină într-o viaţă deplină. Şi eu o dăruiesc cu bucurie. Amin!

Pasul al şaptelea

Marcu 1:35-36.
A doua zi dimineaţa, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieşit, şi S-a dus într-un loc pustiu. Şi Se ruga acolo. Simon şi ceilalţi care erau cu El s-au dus să-L caute.

Faptele 10:9.
A doua zi, când erau pe drum şi se apropiau de cetate, Petru s-a suit să se roage pe acoperişul casei, pe la ceasul al şaselea.

Efeseni 6:18.
Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa, şi rugăciune pentru toţi sfinţii.

1 Tesaloniceni 5:17.
Rugaţi-vă neîncetat.

Ajungi acum la ultimul dintre cei şapte paşi: *(7) Întoarce-te la Dumnezeu în fiecare dimineaţă. Introdu în viaţa ta regula de a avea un timp cu Dumnezeu în fiecare dimineaţă.* Poate că eşti speriat de multiplele ramificaţii ale noii tale vieţi. Cum vei fi tu în stare să transformi toate aceste relaţii? Ai nevoie de resurse şi pe acestea le poţi obţine în ceasul de taină cu Dumnezeu. Mulţi cred că pot trăi într-o stare de rugăciune, fără să aibă un anumit timp pentru rugăciune. Este o greşeală.

Isus a simţit nevoia de a avea trei obiceiuri: **(1)** s-a ridicat şi a citit, "cum Îi era obiceiul"; **(2)** s-a dus în munţi să Se roage, "cum Îi era obiceiul"; **(3)** i-a învăţat din nou, "cum Îi era obiceiul". Aceste trei obiceiuri sfinte, lectura şi meditaţia asupra Cuvântului lui Dumnezeu, dezvelirea sinelui în ceasul de rugăciune şi învăţarea altora, adică transmiterea descoperirilor mele sunt tot atât de fundamentale în viaţa spirituală cât este de fundamental în matematică faptul că doi cu doi fac patru. Dacă Isus Însuşi n-a putut trăi fără aceasta, cum am putea noi să o facem? Şi tu şi eu avem nevoie de ceasul acela de dimineaţă pur şi tonic, când ziua însăşi trăieşte ceasul ei cel mai bun. Începe ziua bine şi o vei sfârşi bine!

Cineva m-a întrebat cum de mi-am menţinut viaţa spirituală? Care a fost secretul? Am răspuns că am reuşit aceasta făcând două lucruri. Mai întâi, respectându-mi orele de rugăciune. Mi-am format obiceiul de când eram student. Anumite ore nu aparţin zilei, sunt în afara ei. Ele sunt destinate obţinerii resurselor pentru ziua respectivă. Dacă neglijez orele acelea, ziua respectivă mă neglijează pe mine. Mă simt mai bine sau mai rău, în măsura în care mă rog mai mult sau mai puţin. Cineva a descris locul de rugăciune ca pe o "casă de ţară în care cei ce au pierdut tonusul vieţii lor spirituale se întorc pentru odihnă şi înviorare". Ceasul de rugăciune este o "casă" în care cei ce şi-au pierdut tonusul spiritual se pot reface. Repet: ziua mea este searbădă când ora de rugăciune este searbădă. Al doilea secret al meu este că întotdeauna urmăresc un lucru pe care nu-l pot face - şi aceasta în mod voit, şi sunt obligat să mă întorc mereu la Dumnezeu pentru resursele de care am nevoie. Viaţa devine atunci egală cu ceea ce a hotărât un student când l-a auzit vorbind pe un om al lui Dumnezeu: "Am să fac din viaţa mea un miracol." Şi a făcut!

O, Dumnezeule, eu am nevoie de clipele de linişte cu Tine întocmai cum am nevoie de hrana fizică. Mă dedic lor. Mă hotărăsc să-mi tai dreptul de la hrana fizică de fiecare dată când îmi neglijez hrana spirituală. În felul acesta, sufletul şi trupul vor suferi împreună şi se vor bucura împreună. Căci sunt hotărât să respect lucrul acesta şi să plătesc preţul ca să-l realizez. Amin!

Revizuieşte-ţi viaţa şi întoarce-te

Luca 13:3. **Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi pieri la fel.**

Romani 2:4. **Sau dispreţuieşti tu bogăţiile bunătăţii, îngăduinţei şi îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăinţă?**

Faptele 2:38. **"Pocăiţi-vă", le-a zis Petru, "şi fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.**

Faptele 3:19. **Pocăiţi-vă dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviorare.**

Această problemă a efectuării primului pas este atât de importantă încât trebuie să mai insistăm asupra ei. Dacă nu faci acest pas cu adevărat, problema aceasta, a unei vieţi abundente, îmbelşugate, va rămâne pentru tine o carte sigilată. Ca să deschizi un seif de bancă şi să ajungi la tezaurul pus acolo la păstrare, trebuie să cunoşti combinaţia de cifre a seifului respectiv. Dacă-ţi lipseşte "combinaţia", nu poţi ajunge la comorile lui Dumnezeu.

Cu riscul de a deveni plictisitor, am să parcurg din nou drumul de la început, folosind însă o scară diferită. Căci ştiu că mulţi vor fi citit studiul nostru din ultimele şapte zile fără să fi făcut în realitate paşii arătaţi. Aş vrea să antrenez în mişcare şi cel din urmă suflet şovăitor înainte de a trece mai departe. Căci ceea ce ne aşteaptă înainte este prea bun ca să fie ratat!

Îţi aminteşti că tot ce facem noi aici este să găsim drumul prin cei cinci paşi ai metodei ştiinţifice, expuşi în ziua a zecea. Am stăruit foarte mult asupra paşilor doi şi trei: alegerea ipotezei celei mai favorabile şi experimentarea ei. Noi L-am ales pe Hristos drept experienţa cea mai probabilă şi acum trăim experienţe cu El, ca să vedem dacă El este răspunsul.

Scara pe care o expun în paginile care urmează are nouă trepte.

(1) Revizuieşte-ţi viaţa. Fă-ţi o verificare cinstită a întregii fiinţe. Poate nu vei găsi păcate multe şi mari, dar vei găsi că eşti străin de viaţa dumnezeiască. În afară poţi arăta splendid, dar înăuntru tu ştii că eşti fără scânteie, gol şi rece. Focul pe care poate l-ai avut cândva s-a stins şi tu nu mai ai decât o lumină palidă, ca de lună moartă. Poate că viaţa ta este sfâşiată de dorinţe şi de planuri contradictorii, sau poate că simţi că tot mergi, mergi, dar nu ajungi nicăieri.

Atunci fă pasul al doilea:

(2) Întoarce-te. Pocăinţa înseamnă întoarcere. Tu mergi în direcţie greşită. Întoarce-ţi paşii acum în direcţia bună. Nu mărturisi păcatele altora - mărturiseşte-le pe ale tale. Dacă vei începe cu tine însuţi, s-ar putea ca viaţa să genereze viaţă. Ceilalţi şi le vor mărturisi pe ale lor.

O, Dumnezeule, încep cu mine însumi. Am fost un laş. Am dat vina pe alţii şi i-am învinovăţit pe ei pentru starea în care mă aflu. Eu sunt de vină pentru ceea ce sunt, dar acum n-am să mă mai opresc la regrete inutile - cu vreau o schimbare. Mă pocăiesc în mod cinstit şi cu amărăciune. Iartă-mă. Amin!

Vino la Dumnezeu

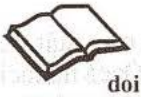

Luca 15:11-32.

El a mai zis: "Un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: 'Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine.' Şi tatăl le-a împărţit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul, şi a plecat într-o ţară depărtată, unde şi-a risipit averea, ducând o viaţă destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în ţara aceea, şi el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus şi s-a lipit de unul din locuitorii ţării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roşcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni. Şi-a venit în fire, şi a zis:'Câţi argaţi ai tatălui meu au belşug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, şi-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, şi nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argaţii tăi.' Şi s-a sculat, şi a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, şi i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, şi l-a sărutat mult. Fiul i-a zis: 'Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.' Dar tatăl a zis robilor săi: 'Aduceţi repede haina cea mai bună, şi îmbrăcaţi-l cu ea; puneţi-i un inel în deget, şi încălţăminte în picioare. Aduceţi viţelul cel îngrăşat, şi tăiaţi-l. Să mâncăm şi să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, şi a înviat; era pierdut, şi a fost găsit.' Şi au început să se veselească. Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit şi s-a apropiat de casă, a auzit muzică şi jocuri. A chemat pe unul din robi, şi a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: 'Fratele tău a venit înapoi, şi tatăl tău a tăiat viţelul cel îngrăşat, pentru că l-a găsit iarăşi sănătos şi bine.' El s-a întărâtat de mânie, şi nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieşit afară, şi l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: 'Iată, eu îţi slujesc ca un rob de atâţia ani, şi niciodată nu ţi-am călcat porunca; şi mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ţi-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat viţelul cel îngrăşat.' 'Fiule', i-a zis tatăl, 'tu întotdeauna eşti cu mine, şi tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim şi să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit."

Ai făcut primii doi paşi spre libertate. Acum trebuie să-l faci pe al treilea:

(3) Vino la Dumnezeu! Pocăinţa este aspectul negativ al acestui proces. Ea te descătuşează ca să poţi veni la Dumnezeu. Dar tu spui: "Va primi oare Dumnezeu pe unul ca mine? Nu trebuie mai întâi să-mi îmbunătăţesc viaţa ca să fiu vrednic să mă primească?" Vrednic? Nimeni nu poate fi vrednic. Du-te la Dumnezeu cum eşti, cu aceste cuvinte: "Aşa cum sunt, la Tine vin."

Un predicator călătorea într-o zi cu trenul. În compartiment cu el mai era un tânăr care părea tare agitat. Se muta de pe un loc pe altul, se uita nerăbdător pe geam, lua o carte să citească, dar o închidea în clipa următoare. Predicatorul s-a uitat o vreme la el şi apoi, cu voce înţelegătoare, l-a întrebat de ce era aşa de neliniştit. La început băiatul a înţepenit în muţenie. Dar ceva mai târziu, zăgazul s-a rupt şi el a vorbit: "Am fugit de acasă şi am umblat ca un vagabond prin lume ani de-a rândul. După aceea mi s-a făcut dor de casă şi i-am scris tatălui meu şi l-am întrebat dacă vrea să mă primească înapoi, dar n-am primit nici un răspuns. Atunci i-am scris mamei şi i-am spus că nu mai aştept răspuns, că am să vin cu trenul spre casă şi că, dacă vor să mă primească, o rog să atârne o batistă albă în nucul din fundul grădinii, aşa încât dacă văd batista să mă dau jos la gara de la noi - dacă nu, să mă duc mai departe în lume. Acum ne apropiem de casă şi mi-e teamă... mi-e teamă că n-am să văd batista albă." Predicatorul i-a spus că se va uita el pe geam şi-i va spune dacă va vedea batista. Băiatul stătea cu ochii închişi, iar predicatorul cu privirea pe geam afară şi cu mâna pe genunchii băiatului. Când după o cotitură a apărut grădina cu nucul, mâna predicatorului s-a strâns pe genunchii băiatului şi predicatorul a exclamat: "Dragule, nucul întreg este plin de ştergare şi de batiste albe. De fiecare crenguţă atârnă ceva alb."

Cam aşa ceva te aşteaptă pe tine - tu, care te întorci la Dumnezeu. O astfel de primire din toată inima, atât de copleşitoare încât îţi va spulbera toate îndoielile, ezitările, temerile. Fă un pas către El şi El va face doi către tine.

"Şi când era el încă departe, Tatăl său l-a văzut... şi a alergat... şi l-a sărutat."

O, Dumnezeule, cum aş putea să-mi închid inima faţă de Tine? Nu mai pot, nu mai vreau. Şi acum vin la Tine aşa cum sunt. Dacă Tu mai poţi face ceva din mine, ai toată libertatea. Sunt la dispoziţia Ta. Am venit cu tot ce am. În Numele lui Isus, primeşte-mă. Amin!

Renunță, restituie și receptează

Luca 19:8-10.
Dar Zacheu a stat înaintea Domnului, și I-a zis: "Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor, și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit." Isus I-a zis: "Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit ca să mântuiască ce era pierdut."

Ioan 1:12-13.
Dar tuturor celor care l-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu."

Romani 5:1.
Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

Acum ai făcut pasul al treilea, fă-l și pe al patrulea:

(4) Renunță! În inima acestei vieți există și un "nu". Din punct de vedere psihologic, acesta este cuvântul cel mai greu de rostit. "Da" este mult mai ușor. Dar este necesar să spui "nu" anumitor lucruri pentru ca să poți spune "da" lucrurilor reale. Printre hârtiile unui mare bărbat s-a găsit și una cu următoarea notiță:

"Aici zace o parte din J. R. L.,
lucrurile care-l împiedicau să facă binele."

Un om i-a promis unui pastor că nu va mai bea niciodată. La scurtă vreme după acest legământ, omul a apărut seara târziu la casa pastorului și i-a cerut să-l dezlege de legământ și să-l lase să bea, căci altfel moare. Pastorul i-a spus să plece acasă și să moară și și-a văzut de lucru. A doua zi, omul a apărut din nou cu o nouă încredere oglindindu-se pe față și i-a spus pastorului: "Am murit noaptea trecută." Da, el a murit, dar prin aceasta a descoperit că a început să trăiască un om nou. De aceea renunță, și vei fi și tu un om nou!

(5) Repară sau restituie. Pe măsură ce îți vei verifica trecutul, vei descoperi lucruri pe care va trebui să le repari. S-ar putea să trebuiască să ceri iertare pentru răul pe care poate i l-ai făcut cuiva sau pentru resentimentele ce le nutrești, s-ar putea să trebuiască să repari o ceartă, ori să restitui ceva bani. La una dintre întrunirile noastre, o doamnă șovăia dacă să pună sau nu în cutia poștală o scrisoare prin care cerea iertare pentru resentimentele ce le nutrise față de cineva. Și în clipa în care scrisoarea a căzut în cutie ceva înăuntrul ei s-a descătușat. A simțit brusc că este liberă. La o întrunire, administratorul hotelului în care stăteam a venit și ne-a mulțumit pentru lucrare. El văzuse consecința ei în faptul că o femeie s-a dus la el și i-a restituit niște prosoape luate de la hotel cu o altă ocazie. Mătură cu hotărâre totul, fără compromis și fără jumătăți de măsură!

(6) Receptează. Acesta este un act simplu de credință. A recepta, a-ți însuși, înseamnă a afirma că Dumnezeu este tot atât de cinstit ca și tine. Tu I-ai dat tot ce ai avut. Acum accepți că și El va face același lucru - îți va da și El tot ce are. Și lucrul cel mai de seamă pe care îl are de dat este *pe Sine Însuși.* Și El dă aceasta. Repetă-ți mereu: "Eu receptez dragostea iubitoare a lui Dumnezeu în zona cea mai intimă a ființei mele." Repetă, repetă, repetă!

O, Dumnezeule, eu într-adevăr afirm. Am trăit prea multă vreme din negații. Acum trăiesc pe baza afirmației pozitive că Tu ești iubire - că pot conta pe această iubire - că iubirea aceasta nu mă va trăda niciodată - că ea îmi va fi resursa pentru orice va veni în viață. Și acum, o, Dumnezeule, eu sunt în mâinile Tale pentru veșnicie. Sunt fericit să mă știu acolo. Amin!

Spune şi altora!

Psalmul 1:2.
Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui.

Psalmul 63:6-7.
Mi-aduc aminte de Tine în aşternutul meu, şi mă gândesc la Tine în timpul privegheriilor nopţii. Căci Tu eşti ajutorul meu, şi sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale.

Psalmul 119:148.
O iau înaintea zorilor şi strig; nădăjduiesc în făgăduinţele Tale.

Psalmul 121:1.
Îmi ridic ochii spre munţi... De unde-mi va veni ajutorul?

Acum, după ce ai făcut pasul receptării, eşti gata pentru ultimii trei paşi:

(7) Raportează-te. Isus n-a fost un moralist care să te lege de un cod de legi morale impuse. El n-a avut obiceiul să spună "Fă asta!" sau "Nu face asta!" Metoda Lui a fost aceea de a stabili relaţii fundamentale şi adevărate, urmând ca tot restul să urmeze în mod direct din acestea. Primul Lui cuvânt a fost "Vino după Mine!" Din această relaţie fundamentală cu El urmau să se realizeze toate celelalte. Cel mai frumos tribut adus de un bărbat soţiei sale, pe care l-am auzit în viaţa mea, a fost cel rostit de un episcop negru care s-a ridicat odată şi a spus: "Acum cincizeci de ani m-am uitat în adâncul limpede al ochilor ei şi de atunci nu m-am mai putut desprinde de farmecul lor." Totul a urmat din acea loialitate centrală. Acum, când tu ai realizat această relaţie centrală cu Hristos, fă ca toate celelalte relaţii ale tale să se potrivească cu aceasta. Şi adu-ţi aminte că nimic nu este mai central în calea de creştin decât a aduce toate relaţiile sub călăuzirea acestei relaţii centrale.

Principiul central al relaţiilor tale cu alţii este: "Fă altora ceea ce ai vrea să-ţi facă ei ţie." Poartă-te cu subalternul tău cum ţi-ar plăcea să se poarte el cu tine dacă ţi-ar fi şef. Şi în felul acesta mergi în sus şi în jos pe linia relaţiilor tale cu ceilalţi. Dar pentru creştini este ceva şi mai mult decât Regula de aur, şi anume: "Trataţi-vă unii pe alţii cu acelaşi spirit pe care l-aţi găsit în Isus Hristos" (**Filipeni 2:5** în traducerea engleză Moffatt). Cu alte cuvinte: "Tratează-i pe alţii cum te-a tratat Hristos pe tine!" Aceasta aduce un plus, un dincolo, în toată această problemă. Dăruieşte-te acestui *plus*, acestui *dincolo*.

Ca să poţi face lucrul acesta ai nevoie de resurse. Şi atunci fă pasul următor.

(8) Realimentează-te, reîncarcă-ţi bateriile! Aceasta se va face în ceasul de taină. Un crescător de vite care trăia izolat în ferma lui din Idaho a constatat că nu mai poate cânta la vioară din cauză că i se dezacordase şi nu putea să o acordeze căci nu avea diapazon. Atunci a scris o scrisoare la postul de radio din îndepărtata Californie şi i-a rugat pe cei de acolo să cânte la pian nota de care avea nevoie. Şi i-au cântat-o. Au întrerupt programul şi au difuzat nota cerută, ca acel fermier să-şi poată acorda vioara. Ceasul tău de taină te va ajuta să prinzi nota standard a lui Dumnezeu. Şi atunci vei putea să-ţi acordezi strunele sufletului după muzica Lui divină. Respectă cu sfinţenie ora aceea!

O, Dumnezeule, eu ştiu că nimic nu poate fi mai bun decât ceea ce am aflat, decât o porţie şi mai mare din ceea ce am aflat deja. Ajută-mă să-mi deschid fiecare por al fiinţei pentru această viaţă ce vine în mine, vindecătoare, înviorătoare, tonifiante. Vino în mine, Tu, Viaţă a vieţii mele, Tu, Fiinţă a fiinţei mele. Amin!

Descătuşare

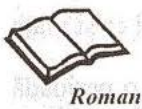

Romani 8:1-2. **Acum, dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, Legea Duhului de viaţă în Hristos Isus, a izbăvit de Legea păcatului şi a morţii.**

2 Corinteni 3:16-18. **Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, mărama este luată. Căci Domnul este Duhul; şi unde este Duhul Domnului acolo este slobozenia. Noi toţi privim cu faţa descoperită ca într-o oglindă, slava Domnului, şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.**

Galateni 5:1. **Rămâneţi tari, şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei.**

Ajungi acum la ultimul pas al scării.

(9) Descătuşează-te! Această descătuşare se face în două direcţii. Mai întâi este o descătuşare lăuntrică. Toate stările tale reprimate pînă acum - inhibiţiile tale, fricile, temerile, vinovăţiile tale, toate s-au spulberat. Ai intrat în viaţa abundentă.

Dar mai există o descătuşare şi în altă direcţie. Eşti descătuşat ca să slujeşti. Eşti descătuşat *din* şi *către* - din obsesii către oameni, din inhibiţii către inspiraţii, din sentimentul de vină către cel al călăuzirii divine. Uşile se deschid acum spre exterior. Dintr-un introvertit cum ai fost până acum, devii extrovertit, nu în întregime, desigur, deoarece eşti de fapt un introvertit-extrovertit, sau, cu un alt cuvânt, un ambivertit. Tu te întorci înspre lăuntrul tău şi acum, dar nu ca înainte, ca să-ţi amărăşti viaţa în regrete inutile pentru repetate înfrângeri, ci ca să ajungi la tainicul "cort al întâlnirii", unde comuniunea cu El îţi reîntăreşte sufletul şi-l pregăteşte pentru noi paşi înainte spre extrovertire. Căci comuniunea ta cu Domnul are ca rezultat o chemare şi o însărcinare. Viaţa îţi devine acum eficientă, pozitivă, afirmativă, contributivă.

O femeie care umblase pe căile lumii şi ajunsese la punctul zero şi-a descris experienţa într-o scrisoare în felul următor: "Eram plină de întrebări, de îndoieli şi de nedumeriri - şi apoi dintr-o dată totul se îmbină armonios ca într-un sistem de roţi dinţate. Şi când a avut loc minunea aceasta, impulsul imediat următor a fost dorinţa de a spune cuiva experienţa mea. Vreau să-i spun: «Ei bine, nu se mai pune problema dacă acest fapt este sau nu real. El este. Este aici. Este un fapt.»" Scrisoarea aceasta are trei note autentice în ea: **(1)** "Plină de întrebări, de îndoieli şi de nedumeriri." **(2)** "Totul se îmbină armonios, ca într-un sistem de roţi dinţate." **(3)** "Să-i spun cuiva experienţa mea."

Descătuşarea este stadiul final - şi asta-i o realitate. Uşile unei persoane nedescătuşate se deschid toate numai spre înăuntru - uşile celui descătuşat se deschid şi spre în afară. Acum, bunătatea lui este bună la ceva. El începe să aibă un rost în viaţă. Şi nimic, nimic nu este mai absolut sănătos din punct de vedere psihologic decât tocmai faptul acesta. Realizarea de sine porneşte din descătuşare.

Tu eşti o persoană descătuşată - descătuşată să-L urmezi pe Dumnezeu, să-I cunoşti voia ce ţi se va descoperi pe măsură ce te maturizezi.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, cum aş putea să exprim mulţumirea pe care sufletul meu ar vrea să Ţi-o aducă? "O, de-aş avea eu limbi o mie şi mii de buze să cuvânt... I-aş mulţumi de ce-a făcut cu mine fiul cel pierdut." Acum Te rog ajută-mă să-mi exprim recunoştinţa nu numai prin laude, dar şi prin calea tăcută a ajutorării altora. Învredniceşte-mă să-l ajut pe cel cu care vin în contact astăzi şi întotdeauna. Amin!

Cele patru stadii ale vieții

1 Petru 1:22-23.

Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.

1 Petru 2:1-2.

Lepădați, dar, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire.

Galateni 5:22-23.

Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

Viața spirituală trece prin aceleași patru stadii ca și viața fizică: gestația, nașterea, creșterea, înflorirea.

Gestația, din punct de vedere spiritual, este o perioadă când noua viață se formează înlăuntrul cuiva. Un strălucit medic, după o perioadă de luptă și întunecime, a descris acest prim stadiu în felul următor: "O firavă floare a credinței, a înmugurit acum în inima mea. Dar aproape că mi-e frică să mă uit la ea, ca nu cumva să se usuce."

După această perioadă de incubație, în care noi alternăm între îndoială și credință, între ură față de Dumnezeu și renunțare la păcat, vine nașterea. Această naștere din nou spirituală poate fi bruscă, sau poate fi treptată. Ea poate fi tot atât de înceată ca o deschidere a unei flori către soare, sau tot atât de rapidă ca un fulger. Dar chiar și în nașterea treptată există un moment al deciziei, ca un ceas ale cărui indicatoare se mișcă extraordinar de încet, dar care ajung în cele din urmă la un moment în care ceasul bate ora 12. Uneori, nașterea din nou este bruscă și copleșitoare ca și în poezia lui Masefield:

"Frământarea, lupta cea cruntă a încetat
Și pacea adâncă în mine a intrat.
Ușa cu drugi zăvorâtă s-a deschis,
Știam că acum cu păcatul s-a zis.

Știam că Isus S-a născut, și pe dată
Sunt frate cu oamenii din lumea Lui, toată...
O, glorie a minții iluminate!
Ce mort am fost, ce mut, ce orb!

Vedeam acum râurile vieții din paradis
Și ploaia cânta că Isus a înviat.
Credeam că natura toată a-ngenuncheat
Să cânte bucuria în care am intrat."

O, Dumnezeule, aceste cuvinte sunt un ecou a ceea ce simt eu. Și totuși, nu mă las dominat de simțirile mele capricioase. Eu depind de credința certă că Tu ești și că eu sunt, și că noi ne-am întâlnit și ne-am unit amândoi într-un țel comun și într-o viață comună. Aceasta este stânca solidă de sub picioarele mele. Amin!

Am înghiţit lumină de soare

1 Corinteni 6:9-11.
Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Şi aşa eraţi unii din voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi, în Numele Domnului Isus Hristos, şi prin Duhul Dumnezeului nostru.

1 Petru 1:8-9.
(*Isus Hristos*) pe care voi Îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El fără să-L vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veţi dobândi, ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor voastre.

Romani 8:15-17.
Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: "Ava!" adică: "Tată!" Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El.

Am încheiat meditaţia de ieri cu minunea, cu miracolul naşterii din nou. Un prieten al meu din sud l-a chemat pe un negru, într-o gară, la geamul trenului şi l-a întrebat: "Unchiule, în oraşul acesta se bucură cineva de religie?" La care bătrânul negru a răspuns: "Cine o are, are şi bucuria." Nici n-ar fi putut să răspundă ceva mai profund. El a exprimat simplu ceea ce o femeie inteligentă a formulat în felul următor: "Mai întâi, norii teribili ai întrebărilor şi îndoielilor s-au împrăştiat. Am descoperit că nu mă mai torturez pe mine însămi cu ceea ce este bine şi ceea ce este rău în lucruri. Trăiesc acum în victorie şi descopăr că rugăciunea a căpătat o nouă vitalitate... Nu pot să-mi dau precis seama de ceea ce s-a întâmplat, dar ştiu sigur că ceva din mine a fost descătuşat, ceva care fusese înăbuşit înainte."

O elevă de liceu a exprimat acelaşi lucru în limbajul ei astfel: "Simţeam că am înghiţit lumină de soare." Ce contrast cu anumiţi oameni care parcă au înghiţit un nor de furtună! O femeie care trecuse prin toate chinurile unui control psihiatric din care ieşise epuizată fără să i se fi pus un dignostic, a cxpcrimcntat accastă schimbare şi a exprimat-o astfel: "Simt că totul este curat înlăuntru. Toate cântările vechi despre curăţire pe care le lepădasem de mult ca fiind superstiţii învechite au revenit. Mă trezesc că le cânt din nou."

Justice Holmes a exprimat acelaşi fapt în cuvinte solemne, când a spus: "Simţi o intimitate cu lăuntrul cosmosului." Da, o simţi. Nu mai eşti orfan, înstrăinat, singur. Ai acum un sentiment de apartenenţă, nu numai "înlăuntrul cosmosului", ci şi faţă de oameni. Cel mai mare nemulţumit dintr-un mare oraş l-a chemat la telefon pe un amic de-al său de la celălalt capăt al ţării ca să-i spună: "Toţi oamenii sunt schimbaţi - după întâlnirea de aseară ţinută de Stanley Jones. Toţi oamenii arată altfel în dimineaţa aceasta. Desigur, poate că numai eu sunt altfel, dar mie toţi mi se par altfel." Lumea i se părea diferită, deoarece el era diferit.

O, Dumnezeule, am intrat într-o lume nouă, deoarece o lume nouă a intrat în mine. Ajută-mă să trăiesc în aşa fel încât oamenii să mi se pară diferiţi şi eu să le par diferit, căci sunt diferit. Şi Îţi mulţumesc atât de mult pentru aceasta. Mulţumesc Tată. Amin!

Cultivarea - Legea a doua

1 Ioan 1:7.
Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.

Coloseni 2:6-7.
Astfel, dar, după cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în ea cu mulţumiri către Dumnezeu.

Efeseni 4:11-16.
Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste.

Acum, tu ai făcut paşii preliminari de la începutul căii creştine. Ţine minte: ea este *o cale*, nu numai o decizie pe care o iei o dată în viaţă! Un creştin este unul care răspunde "tuturor sensurilor pe care le găseşte în Hristos". Aceste sensuri se vor dezvălui pe măsură ce le răspunzi. Ele devin fără sens, dacă nu le dai răspuns.

Sunt atâţia care încep bine, dar în scurtă vreme gloria păleşte şi ei se complac într-o mediocritate respectabilă, fără să mai aibă în ei scânteia contaminării. Ştiu că undeva, într-o biserică, există un stingător de incendiu plasat la amvon. Dar după toate probabilităţile, precaţiunea nu era necesară. Nu va ieşi foc niciodată din amvonul acela! Viaţa de acolo nu-i contagioasă. Cineva s-a rugat odată: "Doamne, dacă s-a aprins o scânteie de har divin în această adunare, aruncă apă pe scânteia aceea." Multe scântei au fost stinse prin simplă neglijare.

Dacă prima lege a vieţii spirituale este convertirea, a doua lege este cultivarea. Germenii bolii sunt combătuţi printr-o bună sănătate a întregului organism iar asigurarea unei sănătăţi bune elimină germenii bolii imediat ce apar - sunt eliminaţi de acţiunea sănătăţii. Când microbii se instalează, natura trimite imediat un adaos de căldură şi astfel apare febra care lucrează împotriva lor.

Profesorul William James vorbeşte despre religie ca fiind ori un obicei plicticos, ori o febră acută. Dacă vrei ca religia să fie o febră acută care să ardă germenii bolii în cursul procesului, tu trebuie să o cultivi. Viaţa ta religioasă poate fi în clocot, călduţă ca o leşie bolnavă sau un sloi de gheaţă.

Dacă vrem ca numărul nostru să aibă în faţă semnul plus şi nu pe cel minus, trebuie să-i înfruntăm pe toţi duşmanii ei şi să-i înfrângem prin tăria luată din Dumnezeu.

O, Dumnezeule, am pornit pe această cale. Am tot interesul şi voinţa să continuu pe ea. Viaţa aceasta are tot sentimentul realului şi al eternului imprimat în ea. Vreau deci să-mi cultiv sănătatea spirituală aşa încât să o am din belşug. Arată-mi calea! Eu Te urmez - Te urmez cu consimţământul întregii mele fiinţe. Amin!

Izolarea şi definirea duşmanilor

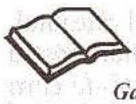

Galateni 5:19-21.
Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute, şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, invidiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide,

Matei 15:19-20.
Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om.

2 Timotei 3:2-5.
Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia!

Ajungem acum la un stadiu unde este necesar să examinăm în mod expres anumiţi germeni de boli mintale şi spirituale care aduc în viaţa omenească tulburare, bulversare şi boală. Există un nivel normal al vieţii, dar mulţi dintre noi trăiesc sub acest nivel; şi când suntem sub nivel, germenii dau buzna şi îşi stabilesc în noi locşorul de acţiune. E necesar deci să izolăm şi să definim acum aceşti germeni, aşa încât să-i putem trata inteligent şi eficace.

Când am scris cartea *Este Împărăţia lui Dumnezeu realism?* - am identificat şi am definit patru duşmani ai personalităţii omeneşti: *(1) Resentimentele, mânia şi ura; (2) Teama, îngrijorarea şi anxietatea; (3) Egocentrismul; (4) Sentimentul de vinovăţie.* În discuţiile pe care le-am avut de atunci încoace a reieşit că în timp ce aceştia sunt patru duşmani de primă mărime, la această listă trebuie să se adauge încă alţi duşmani majori. În săptămânile de retragere pentru studiu, discuţii şi cercetări spirituale pe care le-am avut în America, ne-am fixat în cele din urmă la cincisprezece duşmani majori. Sub ei au fost grupaţi duşmani de mai mică importanţă, dar aceştia cincisprezece au fost desemnaţi ca duşmani ce conţineau germenii tuturor celorlalţi.

(1) Lipsa unei credinţe şi a unei loialităţi faţă de ceva dincolo de sine - ceva care dă un sens ultim, o coerenţă şi un ţel vieţii; **(2)** Egocentrismul; **(3)** Furia, resentimentele, ura; **(4)** Frica, îngrijorarea, anxietatea; **(5)** Un sentiment de vinovăţie nerezolvată; **(6)** Atitudinea de negativism şi inferioritate;

(7) Nesinceritatea, conştientă şi inconştientă; **(8)** Dorinţele necontrolate;

(9) Loialităţile împărţite; **(10)** Virtuţile necumpănite; **(11)** Ignoranţa şi lipsa de judecată; **(12)** Lipsa de armonie fizică; **(13)** O ordine socială necreştină; **(14)** Lipsa unei discipline de viaţă atotcuprinzătoare; **(15)** Lipsa unei iubiri pozitive, extrovertite.

Vă rog să nu consideraţi că aceşti duşmani sunt doar spirituali, aducând tulburare şi dezintegrare doar în suflet - ei sunt duşmani ai vieţii totale, cauzând boală fizică, tulburare mintală, dizarmonie şi decădere spirituală. Ei atacă întreaga persoană. Ei pot începe într-una din părţi, dar în cele din urmă îşi extind efectele în toată fiinţa.

O, Dumnezeule, Îţi mulţumesc că acum îmi văd duşmanii. I-am scos la lumină şi pe cei ascunşi. Sunt mulţi şi mă atacă pe căi subtile şi ascunse, dar eu nu disper. Dacă păcatul abundă, ştiu că harul se înmulţeşte cu atât mai mult. Cu această încredere îi înfrunt pe toţi, aşteptând ca Tu să-mi dai curaj şi tărie să-i dobor unul câte unul - şi poate chiar pe toţi odată. Amin!

Tu eşti pentru loialitate față de Dumnezeu

Matei 9:20-22.
Şi iată o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge, a venit pe dinapoi, şi s-a atins de poala hainei Lui. Căci îşi zicea ea: "Numai să mă pot atinge de haina Lui, şi mă voi vindeca." Isus S-a întors, a văzut-o, şi i-a zis: "Îndrăzneşte, fiică! Credinţa ta te-a tămăduit." Şi s-a tămăduit femeia chiar în ceasul acela.

Marcu 10:51-52.
Isus a luat cuvântul, şi i-a zis: "Ce vrei să-ţi fac?" "Rabuni," I-a răspuns orbul, "să capăt vederea." Şi Isus i-a zis: "Du-te, credinţa ta te-a mântuit." Îndată orbul şi-a căpătat vederea, şi a mers pe drum după Isus.

Romani 8:11.
Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi.

Luăm acum aceşti 15 duşmani şi-i înfruntăm unul câte unul. Primul este acela de care ne-am ocupat în studiul nostru preliminar: *lipsa unei credinţe şi a unei loialităţi față de ceva dincolo de sine - ceva care dă un sens ultim, o coerenţă şi un ţel vieţii.* Noi, desigur, credem că acest ceva este cineva - adică Dumnezeu.

Dar fie de crezi ori nu crezi că acest ceva dincolo de sine este Dumnezeu, necesitatea fundamentală rămâne aceeaşi. Ca să funcţionezi bine, ca să fii felul de persoană care ar trebui să fii, e nevoie să crezi în Ceva dincolo de tine însuţi şi să-i fii loial. De ce? Răspunsul este că aşa eşti făcut, aşa este structura fiinţei tale. Necesitatea acestei ataşări şi loialităţi este întipărită în fiinţa ta. E oare aceasta declaraţia unui pastor, deci una care să fie privită cu suspiciune? Ei bine, iată afirmaţiile făcute de dr. Jung, care nu avea prejudecăţi religioase. Între dr. Jung şi un pacient a avut loc următorul dialog:

Dr. Jung: "Dumneata suferi de pierderea credinţei în Dumnezeu şi într-o viaţă viitoare."

Pacientul: "Dar, domnule doctor, credeţi dumneavoastră că doctrinele acestea sunt adevărate?"

Dr. Jung: "Asta nu mai ţine de meseria mea. Eu sunt medic, nu preot, eu pot să-ţi spun doar că dacă îţi recapeţi credinţa, te faci bine. Dacă nu ţi-o recapeţi, nu te poţi face bine."

De ce a spus faimosul psihiatru acest lucru? Pentru simplul motiv că experienţa îl învăţase că acesta este un principiu al funcţionării vieţii. Viaţa are nevoie de ceva situat în afara ei, în care să-şi ancoreze iubirea şi loialitatea, altfel se dezintegrează! Eu însumi tratez sute de asemenea cazuri. Ultimul a fost acela al unei femei inteligente cu patru copii minunaţi şi cu un soţ loial şi care, din cauză că soţului nu-i plăcea să meargă la biserică, a renunţat şi ea să mai meargă. Treptat, şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu, apoi şi-a pierdut interesul faţă de familie, apoi a cunoscut o prăbuşire nervoasă şi în final a ajuns pe mâna psihiatrilor. Nu are nici o boală fizică, numai că atunci când a dispărut Dumnezeu, a dispărut sensul vieţii şi cu aceasta întreaga viaţă s-a dezintegrat, fapt care a avut ca rezultat un colaps nervos. Acum, ea L-a găsit din nou pe Dumnezeu şi, deci, baza sănătăţii ei. După ce L-a găsit pe Dumnezeu, a putut să doarmă noaptea următoare şi celelalte nopţi fără somnifere - şi asta pentru prima dată după multe luni de zile.

O, Dumnezeule, ar putea trăi oare plămânii mei fără aer, inima mea fără iubire, simţul meu estetic fără frumuseţe, conştiinţa mea fără adevăr? Tot aşa, eu nu pot trăi fără Tine, Tu - Viaţa vieţii mele, Tu - Sufletul sufletului meu. Îţi aparţin Ţie prin structură, cu toată fiinţa mea. Amin!

Surogate în locul lui Dumnezeu

Efeseni 2:12-22. **Aduceţi-vă aminte că în vremea aceea eraţi fără Hristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, şi a surpat zidul dela mijloc care-i despărţea şi în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace; şi i-a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce eraţi departe, şi pace celor ce erau aproape. Căci prin El şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind ziditi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi ziditi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul.**

Dacă credinţa şi loialitatea faţă de ceva dincolo de sine - ceva care să dea un sens ultim, coerenţă şi ţel vieţii - reprezintă o necesitate pentru sănătate, nu înseamnă oare că orice credinţă în ceva dincolo de sine poate să fie o înlocuire a lui Dumnezeu? Arta, muzica, patriotismul - nu vor lua acestea locul lui Dumnezeu? De ce este Dumnezeu necesar?

Nu încape nici o îndoială că toate aceste interese te vor ajuta să te ridici deasupra ta însuţi şi prin aceasta ele sunt adevărate ajutoare, însă nu ating în ultimă instanţă punctul central. Căci există un cuvânt foarte important în formularea: "Ceva care să dea un sens *ultim,* o coerenţă *ultimă* şi un ţel *ultim* vieţii." Oare lucrurile menţionate mai sus dau un *ultim* sens şi ţel vieţii? Ele pot da un "sens" local şi temporar anumitor porţiuni sau sectoare ale vieţii, şi prin aceasta pot da o "coerenţă" temporară vieţii, dar dacă lor le lipseşte "sensul total" şi "ţelul ultim", atunci "sensul" şi "coerenţa" se destramă în bucăţi. Nici unul dintre aceste sensuri nu dau vieţii un ţel unic, decât Dumnezeu; de aceea, doar Dumnezeu poate să închege viaţa, să o facă "coerentă". Apostolul Pavel spune despre Hristos: "Toate lucrurile se ţin prin El." Cu siguranţă, deoarece El este fiinţa ultimă, viaţa umană a lui Dumnezeu.

Orice altceva decât Dumnezeu te va lăsa în cele din urmă baltă. Coué a propovăduit metoda autosugestiei, adică metoda de a-ţi spune ţie însuţi: "În fiecare zi şi în orice împrejurare merg din bine în mai bine." Această metodă este bună, dar nu suficient de bună, deoarece Coué însuşi a murit de inimă rea din cauză că ziarele din lumea întreagă şi oamenii în general i-au luat în râs metoda. El n-a putut suporta acest haz general. Metoda lui ar fi trebuit să-l facă în stare ca, în ciuda tuturor, să zică: "În fiecare zi şi în orice împrejurare, eu merg din bine în mai bine." Dar el n-a fost în stare să suporte şi să zâmbească în ciuda tuturor. Metoda lui de a se ridica pe sine însuşi trăgându-se de şireturile pantofilor n-a fost eficace. Ea nu era înrădăcinată în realitatea eternă, de aceea, în vreme de criză, l-a lăsat baltă. Când un prieten al meu a început un turneu de evanghelizare, o doamnă în vârstă şi înţeleaptă i-a spus: "Nu le da oamenilor nimic mai puţin decât pe Dumnezeu." Orice mai puţin, orice mai prejos te va lăsa în pană, oricât ar părea de bun la început.

O, Dumnezeule, numai cei înrădăcinaţi în Tine, în Etern, pot rezista sub presiunea vieţii. Ei o pot învinge. Eu, de asemenea, o voi învinge. Lasă, deci, ca întreaga mea fiinţă să fie înrădăcinată în Tine - gândurile mele înrădăcinate în gândurile Tale, emoţiile mele înrădăcinate în iubirea Ta, voinţa mea înrădăcinată în voinţa Ta. Atunci voi trăi cu adevărat. Amin!

Începe practicarea prezenței lui Dumnezeu

Luca 15:1-10.

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte. Și fariseii și cărturarii cârteau și ziceau: "Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei." Dar El le-a spus pilda aceasta: "Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: "Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută." Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouă zeci și nouă de oameni neprihăniți care n'au nevoie de pocăință. Sau care femeie, dacă are zece lei (grecește "drahme") de argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: "Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem." Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.

Efeseni 2:8.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

Evrei 11:1.

Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

O fetiță bolnavă de meningită a întrebat: "Unde este Dumnezeu?" Și când i s-a spus că este în cameră, a întrebat din nou: "Și unde Îl pot găsi?"

Răspunsul la întrebarea "Cum Îl pot găsi?" este:

(1) Nu este nevoie să-L cauți pe El. Dacă Noul Testament ne învață ceva, atunci ne învață nu numai căutarea omului după Dumnezeu, ci și căutarea lui Dumnezeu după om.

Trebuie să te lași găsit de Dumnezeu! Aceasta înseamnă că trebuie să te oprești din alergare.

(2) Întoarce-te către El într-o atitudine de așteptare.

(3) Acționează pe baza faptului și cu conștiența că Dumnezeu este, că El este cu tine și că este cu tine *acum.*

(4) Formează-ți câteva mici obiceiuri care să exprime acest fapt. Dr. Frank Laubach sugerează mai multe lucruri, cum ar fi: circulă pe partea interioară a trotuarului sugerându-ți prin aceasta că însoțitorul tău divin umblă cu tine pe partea exterioară. Lasă un scaun gol la masă ca un simbol al Prezenței invizibile.

(5) Organizează-ți ziua pe baza unei participări divine în ea.

(6) Joacă-te "Jocul minutelor", numărând de câte ori pe oră îți poți aduce aminte de Dumnezeu. Numără minutele în care te-ai gândit la El.

(7) Fă-ți câteva minute libere în timpul zilei, în care să-ți liniștești inima în prezența Lui. *"Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu"* **(Psalmul 46:10)**.

(8) O dată cu inspirarea aerului în plămâni, spune-ți ție însuți: așa cum aerul acesta pe care îl trag în piept îmi purifică sângele de toate impuritățile, tot așa inspirarea lui Dumnezeu în întreaga mea ființă îmi purifică întreaga viață lăuntrică.

O, Dumnezeule, încep acum practicarea trăirii în Tine - eu practic de fapt Însăși prezența lui Dumnezeu. Fii Tu prezent în toate lucrurile mele, fie ele mari sau mici. Astfel, lucrurile mici vor deveni mari, iar cele mari vor deveni posibile. Ce minunat este să trăiesc în acest plan de colaborare! Amin!

Pune centrul în ordine

Evrei 3:7-15.

De aceea, cum zice Duhul Sfânt: "Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit, și M-au pus la încercare, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani! De aceea M-am dezgustat de neamul acesta, și am zis: "Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! Am jurat, dar, în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!" Luați seama dar, frații-lor, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: "Astăzi," pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, câtă vreme se zice: "Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii."

Trebuie să ai relații bune cu patru lumi: **(1)** cu tine însuți; **(2)** cu lucrurile; **(3)** cu fratele tău; **(4)** cu Dumnezeu. Până când nu stabilești relații sănătoase cu Dumnezeu în părtășie și ascultare, nici una dintre celelalte trei relații nu va fi în ordine. Nu vei fi în ritm și în pace cu tine însuți, cu lucrurile și cu fratele tău până când centrul nu va fi în ordine. Când centrul este în ordine, circumferința i se va adapta lui în mod automat. O soție a spus despre soțul ei: "Are o minte sclipitoare, dar refuză să se odihnească în Cel Veșnic." De aici izvora neliniștea lui cu sine însuși, cu lucrurile și cu semenii săi.

Turnul capelei unei mari universități în care pastorul este un umanist (filozof care propovăduiește valoarea omului fără să creadă în Dumnezeu) are o morișcă de vânt în loc de cruce, ceea ce simbolizează că oamenii sunt întorși în toate direcțiile de către vânturile împrejurărilor, atunci când nu-și mai au fundamentul în Dumnezeu. Numai Dumnezeu poate da statornicie neschimbătoare vieții. Atunci de ce nu-și găsesc oamenii odihnă în Dumnezeu? Pentru că încearcă să și-o găsească în altă parte. Ei încearcă să-L iubească pe Dumnezeu cu partea superficială a iubirii lor, și nu cu adâncul cel mai adânc al sufletului lor. Și atunci, acea afecțiune adâncă le determină gândirea, căci oamenii judecă mai mult cu emoțiile decât cu mintea. Afecțiunile atrag raționamentele către ele, așa cum atrage magnetul pilitura de fier. Oamenii își pierd credința în Dumnezeu nu atât prin îndoiala onestă, cât prin păcat necinstit. Un strălucit director de școală, cu un salariu de 2.000 de dolari pe lună, vorbea minunat despre credința în Dumnezeu pe care o avea. Și apoi, credința i s-a schimbat. La începutul noului an, el a rostit un discurs care a șocat pe toată lumea. Printre altele a spus: "Creștinismul este învechit! El și-a pierdut actualitatea și efectul în lume." Nimeni nu știa atunci că la baza acelei decăderi era o decădere morală. Directorul își găsise o amantă. Faptul a fost descoperit, a urmat un scandal și directorul a fost demis. Argumentele lui nu erau altceva decât produsele unei minți care încerca să găsească o justificare a sentimentelor.

După una dintre predicile mele, un bancher s-a plimbat dintr-o parte în alta a camerei noaptea întreagă, iar fiica lui a plâns toată noaptea. Ambii trăiau în păcat și nu puteau accepta să se odihnească în Cel Veșnic. De aici neodihna lor.

O, Dumnezeule, nu-mi pot găsi odihna până când nu mă odihnesc în Tine. Eu sunt făcut pentru Tine așa cum ochiul este făcut pentru lumină. Așa se face că nu-mi pot găsi odihna până când nu accept voia Ta, căci voia Ta este pacea mea. O, lasă-mă să mă odihnesc în Tine, să mă stabilesc în Tine. Lasă ca neliniștitul indicator al afecțiunilor mele să se oprească în sfârșit în Tine, Tu, stea polară a vieții mele. Da, în sfârșit, eu mă stabilesc și mă odihnesc în Tine. Amin!

A ne avea ființa în El

Evrei 4:16.
Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.

Evrei 6:9-12.
Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea. Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutorat și ajutorați pe sfinți. Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.

Evrei 10:39.
Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.

Viața este un lucru neliniștit și dezbinat până când ne dăruim ființa Cuiva dincolo de noi înșine, până în momentul când ascultăm de Cineva ultim și când Îl ascultăm în mod suprem. Știința confirmă această afirmație. Un medic mi-a spus odată: "Dacă trei sferturi dintre pacienții mei L-ar găsi pe Dumnezeu, ei s-ar face bine prin asta." Un psihiatru din Hollywood, care primește onorarii serioase de la pacienții săi din lumea filmului, i-a mărturisit unui prieten: "Cei mai mulți dintre pacienții mei nu de mine au nevoie; au nevoie de banca pocăinței; au nevoie de împăcare cu Dumnezeu."

Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci de ce nu-L găsesc pe Dumnezeu mai mulți dintre ei? Compromisurile în viața practică Îl fac pe Dumnezeu nereal. Vom cunoaște din Dumnezeu atât cât suntem gata să punem în practică, și nimic mai mult.

Un alt motiv este lipsa de credință acaparatoare, a unei credințe care să-L însușească pe Dumnezeu. Pavel ne spune că: *În El avem viața, mișcarea și ființa*. Noi trăim și ne mișcăm în Dumnezeu, căci El este inevitabil. Chiar și de negat nu-L putem nega decât cu puterea pe care ne-o dă El. Suntem, deci, obligați să trăim în El și să ne mișcăm în El chiar și atunci când, prin viețile noastre, Îl călcăm în picioare. Și totuși, noi nu ne avem ființa în El. Trăim doar prin rădăcinile de suprafață, rădăcinile noastre adânci nu se coboară până în El. Noi nu ne avem însăși ființa în El. Ajungem la faliment atunci când este vorba să ne însușim uluitoarele Lui resurse. Și ajungem la faliment deoarece nu luăm ce ne oferă El. Cu toate că nimic nu poate fi mai simplu ca aceasta.

Isus zice: *"Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine"* **(Ioan 14:1)**. Credința trebuie să devină un obicei vital, ceva care să nu lipsească nici o clipă din viața ta. Trebuie să crezi dacă vrei să trăiești. Dacă ai începe o zi fără credință, atunci în dimineața aceea n-ai mai servi micul dejun, deoarece n-ai mai avea siguranța că mâncarea nu este otrăvită. Mâncatul presupune credință în cel ce gătește mâncarea. N-ai mai pleca la universitate, deoarece n-ai avea siguranța că profesorul vine și el. Și în felul acesta, absolut toate acțiunile pe care le întreprinzi ziua întreagă sunt acte ale credinței. Trăiești prin credință. Fără credință, viața ar fi imediat paralizată. Și atunci, vine Isus și-ți zice: "Tu crezi - crede, deci, în Dumnezeu." Adică, de vreme ce crezi, crede în ceea ce este suprem - în Dumnezeu. De ce să-ți cheltuiești credința în lucruri minore și inferioare și să refuzi să ți-o dăruiești Celui Suprem?

O, Dumnezeule, văd acum că credința nu este ceva exterior, ceva introdus din afară. Eu trăiesc prin ea, căci altfel n-aș putea trăi defel. Și dacă așa stau lucrurile, atunci iau această necesitate de fiecare zi a vieții și o înrădăcinez în Tine, Tu, sursă a însăși vieții mele. Din clipa aceasta, eu nu îmi mai am numai viața și mișcarea în Tine, ci îmi am în Tine și ființa. Îmi voi extrage însăși viața din Tine. Amin!

Când noi devenim Dumnezeu

Marcu 8:34.
Apoi a chemat la El norodul împreună cu ucenicii Săi, şi le-a zis: "Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze."

Romani 15:1.
Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, şi să nu ne plăcem nouă înşine.

1 Corinteni 10:24.
Nimeni să nu-şi caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.

2 Corinteni 5:15.
Într-adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii şi printre cei ce sunt pe calea pierzării.

Am studiat primul dintre cei 15 duşmani majori ai unei vieţi sănătoase, ritmice şi anume lipsa unei credinţe şi a unei loialităţi faţă de ceva dincolo de sine, ceva care dă sens ultim, coerenţă şi ţel vieţii. Ajungem acum la al doilea: *egocentrismul.*

Acesta provine din primul, aşa cum fructul se trage dintr-o rădăcină. Când Dumnezeu nu mai este centrul, noi devenim Dumnezeu. Observaţi cum li se spune evreilor în **Deuteronom 4:25**: *"...dacă vă veţi strica, dacă vă veţi face chipuri cioplite..."* Adică atunci când părtăşia unui om cu Dumnezeu se strică, automat el caută să-şi facă alt Dumnezeu şi de obicei acest altul este omul însuşi. El îşi devine lui însuşi idol. Aldous Huxley scria că: "unul dintre rezultatele stranii ale progresului ştiinţific este întoarcerea de la monoteism către idolatriile locale." Şi când aceste idolatrii nu sunt statul, rasa sau clasa - care nu sunt altceva decât eul hiperbolizat - atunci ele sunt pur şi simplu eul personal. Când Îl pierdem pe Dumnezeu, ne devenim nouă înşine Dumnezeu.

Dar această centrare în noi înşine are un efect dezastruos chiar asupra celui asupra căruia ne concentrăm. La prima vedere, am crede că dacă ne întoarcem către noi înşine şi ne concentrăm asupra noastră, ar trebui să creştem datorită acestei autocultivări a eului. Dar se întâmplă cu totul invers. Toate persoanele egocentrice sunt persoane dezbinate, frământate de contradicţii, chiar şi în cazul când se concentrează asupra lor înseşi din motive religioase. Dacă te concentrezi asupra ta din motive artistice, religioase, financiare sau pur şi simplu din motive egoiste, rezultatul este acelaşi - eul se destramă.

Cei care se concentrează asupra lor înşişi şi îşi aleg propria cale, constată că aceasta nu le place; ei fac ce le place şi apoi nu le place ce fac; se exprimă pe ei înşişi şi constată că eul pe care l-au exprimat şi-a pierdut orice farmec în mâinile lor. Şi această dezbinare, deteriorare şi pierdere a valorii nu se opreşte doar la suflet; ea se extinde mai departe la nervi şi la ţesuturi şi le otrăveşte cu boală, atât funcţională cât şi structurală. Aceasta dă la iveală faptul că aceste persoane acţionează împotriva unei legi fundamentale a vieţii, adânc înrădăcinată în structura lucrurilor. Mai multe persoane sunt zdrobite de legea aceasta decât de orice alt lucru al vieţii. Care este această lege?

Dumnezeule, Tată, vreau să mă adaptez acestei vieţi. Dar constat că atunci când mă adaptez numai la propria-mi persoană, nu m-am adaptat vieţii. Te rog deci, învaţă-mă lecţia aceasta, căci dacă aici ajung la eşec, falimentez în viaţă, şi eu vreau să trăiesc din plin, din abundenţă, din belşug. Deci învaţă-mă acum. Amin!

Ego-centrat şi ego-dezbinat

Iacov 2:8-9.
Dacă împliniţi Legea împărătească, potrivit Scripturii: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi", bine faceţi. Dar dacă aveţi în vedere faţa omului, faceţi un păcat, şi sunteţi osândiţi de Lege ca nişte călcători de lege.

Romani 12:3.
Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă, pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia.

Romani 12:10.
Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.

Romani 12: 16.
Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi.

Romani 13:9-10.
De fapt: "Să nu preacurveşti, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu pofteşti", şi orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea, deci, este împlinirea Legii.

Legea pe care o descopăr şi de care sunt înfrânţi indivizi, grupuri şi naţiuni atunci când devin egocentrici este aceasta: "Oricine îşi va salva viaţa şi-o va pierde." Cu alte cuvinte, concentrează-te asupra ta însuţi şi te vei destrăma în bucăţi nu numai spiritual, ci şi din punct de vedere material şi fizic.

Motivul pentru care se întâmplă astfel este evident. Cele trei impulsuri sau instincte care ne domină sunt eul, sexul şi instinctul de turmă, sau instinctul social. Este evident că instinctul egoist este îndreptat către sine însuşi; instinctul social este îndreptat către ceilalţi; instinctul sexual este îndreptat în parte către sine şi în parte spre altul. Aşa că, de fapt, există două instincte motrice - cel egoist şi cel altruist, cel îndreptat spre sine şi cel îndreptat spre ceilalţi. Ambele trebuie satisfăcute în proporţie justă - în caz contrar, viaţa devine frustrare şi nefericire.

Sunt oameni care cred că creştinismul îi învaţă că trebuie să-i iubească pe alţii dar nu şi pe ei înşişi. E o greşeală. Creştinismul propovăduieşte dragostea de sine: "Să iubeşti pe aproapele tău *ca pe tine însuţi.*" Dacă nu te iubeşti pe tine însuţi, nu te dezvolţi. Aşa că toate încercările de a elimina eul sfârşesc în ipocrizie şi în dezastru. Dacă îţi dai eul pe uşă afară, el se va întoarce pe fereastră şi poate sub formă deghizată. Vorbind cinstit şi sincer, tu trebuie să te iubeşti pe tine însuţi, dar nu ca stăpân, ci ca slujitor - căci eul este un slujitor minunat, dar un stăpân înspăimântător. Aceia care-i iubesc pe alţii fără să se iubească pe sine, permiţându-le în felul acesta altora să le acapareze viaţa, să-i stoarcă de toată energia, au un sfârşit dezastruos. Pe de altă parte, dacă omul îşi organizează viaţa în jurul lui însuşi devine egocentric şi atunci, e absolut sigur, dezastrul va fi de partea lui. Pronunţă Dumnezeu o judecată din ceruri asupra acelei vieţi? Nu tocmai; judecata are loc şi prin înseşi legile inerente fiinţei omeneşti: persoana respectivă se trezeşte a fi în război cu sine însăşi. Instinctul său altruist este frustrat şi nedezvoltat; şi, din această cauză, omul este nesatisfăcut şi nefericit. Probabil că nu-şi dă seama ce-i rău, ce nu este în regulă cu sine. Maladia este însă simplă; el este o casă dezbinată împotriva ei înseşi şi, din această cauză, o casă fără durabilitate. Orice persoană egocentrică este o persoană care încearcă imposibilul - să trăiască împotriva ei înseşi.

O, Dumnezeule, Tată, văd că Ţi-ai ţesut legile în ţesătura fiinţei mele. Ce prostie din partea mea să încerc a trăi împotriva acestor legi şi să cred că voi fi în stare să o scot la capăt continuând astfel! Iartă-mi prostia de a fi în război cu mine însumi şi prin aceasta cu Tine. Amin!

Trăind într-o stare de egocentrare

Matei 25:24-25.
Cel ce nu primise decât un talant, a venit şi el, şi a zis: "Doamne, am ştiut că eşti om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, şi strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă, şi m-am dus de ţi-am ascuns talantul în pământ; iată-ţi ce este al tău!"

2 Timotei 4:10.
Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, şi a plecat la Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit în Dalmatia.

1 Timotei 6:6-10.
Negreşit, evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig. Căci noi n-am adus nimic în lume, şi nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, şi pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă, şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri.

Când începe destrămarea lăuntrică a persoanelor egocentrice, acestea se uită cu jale la ele însele şi au o neîmpăcată milă de sine. Ele simt că viaţa este prea grea şi sunt gata să dea vina pe oricine afară de sine. Cunosc un asemenea caz tipic. E acela al unei femei minunate care a suferit o cădere psihică totală pentru simplul motiv că a trăit într-o permanentă preocupare de sine, compătimindu-se fără încetare. Cei care, voindu-i binele, încercau să o schimbe, o persecutau. Viaţa i-a fost blocată total din cauza egocentrării. Dacă ar fi mutat centrul de la sine la Dumnezeu, s-ar fi desfăcut acea blocare interioară şi ea ar fi fost curăţită şi eliberată. Ea nu era în stare să zică nici măcar "îmi pare rău", fără să mai vorbim de "iartă-mă". Aceasta din cauza atitudinii ei de autoapărare. Momentul în care s-a apropiat cel mai mult de "îmi pare rău" a fost acela când a zis: "Da, îmi pare rău! Îmi pare rău că nu m-am îngrijit mai mult de sănătatea mea..." Pocăinţa ei conţinea însă o notă de autoreferinţă. Ea este încă blocată şi va fi astfel până când îşi va lua pânza de pe ochi. Ea a legat mâinile lui Dumnezeu şi ale omului. Ei nu mai sunt în stare să o ajute.

O astfel de persoană egocentrică atrage boala spre sine, întocmai cum un magnet atrage pilitura de fier. Persoanele defavorizate se bucură de toată simpatia mea şi vor avea întotdeauna sprijinul şi efortul meu pentru a câştiga o egalitate de şanse. Dar în civilizaţia noastră, persoanele defavorizate sunt în primejdie mult mai mare decât celelalte. Ele sunt sufletele - şi trupurile - destrămate ale civilizaţiei noastre.

Cunosc o fată căreia civilizaţia noastră i-a aruncat în braţe tot ceea ce a fost cu putinţă, bani, ocazii, posibilităţi etc. Dar, din cauză că ea este egocentrică, nu se poate bucura de nici una din ele. Orice boală care apare în apropierea ei o loveşte şi pe ea. Ea atrage boala şi melancolia ca un magnet; căci aceasta este soarta egocentricului. Începe prin a atrage viaţa către sine, bucuriile ei, emoţiile ei, dar în final nu reuşeşte decât să atragă tristeţea, deziluzia şi boala - spirituală, mintală, fizică.

O, Dumnezeule, văd că nu se poate să mă centrez asupra mea însumi fără ca eul meu să ajungă prin aceasta la destrămare şi ruină. De aceea îmi las eul în mâinile Tale. Ridică-mă din mine în Tine pentru ca acolo să-mi găsesc libertatea şi să mă găsesc pe mine. Căci voia Ta este casa mea. Amin!

Pedeapsa egocentrismului este inerentă

Efeseni 3:16-20.
Şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi...

Luca 1:37.
Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.

Coloseni 1:29.
Iată la ce lucrez eu, şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.

Egocentricul îşi este propria sa pedeapsă. Budd Schulberg, în *"Ce-l face pe Sammy să alerge"*, după ce descrie viaţa egocentrică - dar aparent de succes, a lui Sammy, încheie cu cuvintele: "Inconştient, speram să fiu pe aproape când Sammy îşi va primi ceea ce merita, şi ceea ce-l aşteaptă. Dar acum mi-am dat seama că *ceea ce-l aşteaptă* nu este sub forma unui preţ pe care va trebui să-l plătească brusc, ci un proces, o boală, un cancer care-l roade pe tăcute, dar ale cărui simptome se intensifică treptat: succes, singurătate, frică. Mi-am zis: tu eşti singur, băiete, eşti îngrozitor de singur. Asta-i ceea ce ţi-ai dorit, asta-i ceea ce ai căutat... Îngrozitor de singur în boală sau în sănătate, în bine sau în rău... până când moartea te va despărţi de singurul tău prieten, de singurul tău duşman - de tine însuţi."

În drama *Peer Gynt,* eroul care este călăuzit după principiul că trebuie să fie el însuşi, vizitează un ospiciu de nebuni, unde, crede el, oamenii nu mai sunt ei înşişi. Dar directorul ospiciului îl corectează: "Tocmai aici este locul unde oamenii sunt mai mult ca oriunde ei înşişi - ei înşişi şi nimic altceva decât ei înşişi - navigând cu toate pânzele eului întinse. Fiecare dintre ei s-a închis într-un butoi al eului, astupat cu un dop al eului şi acum fermentează într-o pivniţă a acestui eu. Nici unuia nu-i pasă de vaiurile altora şi nici unul n-are o lacrimă pentru tragediile altora. Nici unuia nu-i pasă de ceea ce gândesc alţii."

Există o cale de ieşire din iadul egocentrismului. Dr. Fritz Künkel scrie: "S-a dovedit că toate greşelile, toate slăbiciunile, toate aberaţiile pot fi identificate ca având-şi originea în egocentrismul omului respectiv. În consecinţă, problema fundamentală a autoeducaţiei poate fi definită ca problema înfrângerii propriului egocentrism." Dar cum să-ţi înfrângi egocentrismul? Printr-un act deliberat, hotărât, de predare de sine. O voinţă, o acceptare de a muri faţă de acest eu meschin aşa încât un eu mai larg, mai cuprinzător, să-şi poată face apariţia. O femeie care vorbea în faţa unei adunări de femei nu s-a mai putut abţine şi a izbucnit în plâns. După aceea i-a fost aşa de ciudă că nu s-a putut abţine încât i-a scris fiecărei femei în parte să nu spună nimănui ce s-a întâmplat. Dar acea descătuşare de sine a fost lucrul cel mai bun care i se putea întâmpla vreodată. Ea a dus la o predare inconştientă a meschinului său *eu* lui Dumnezeu - a dus la convertirea ei. Lacrimile au făcut acest lucru!

Dragă Doamne şi Tată, Tu mă conduci dinspre eul meu meschin către Eul Tău amplu. Îţi mulţumesc că am o uşă deschisă dinspre mine spre Tine. Sunt gata acum să mor faţă de mine - şi să trăiesc prin Tine acum şi pentru vecie. Amin!

În dezacord cu sine însuşi - şi cu alţii

Isaia 65:6-7.
Dar pe voi, care părăsiţi pe Domnul, care uitaţi muntele Meu cel sfânt, care puneţi o masă "Norocului" (sau *Gad*), şi umpleţi un pahar în cinstea "Soartei" (sau *Meni*).

Apocalipsa 22:11.
Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe!

Iacov 4:2-3.
Voi poftiţi, şi nu aveţi; ucideţi, pizmuiţi, şi nu izbutiţi să căpătaţi; vă certaţi, şi vă luptaţi; şi nu aveţi, pentru că nu cereţi. Sau cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre.

Egocentricul nu o poate scoate la capăt cu sine însuşi şi, din această cauză, el nu o poate scoate la capăt nici cu ceilalţi. El se închide în sine însuşi şi, chiar prin acest fapt, se izolează de ceilalţi fără însă a uita să-i blameze pe aceştia de această izolare. Egocentricul aruncă în general întreaga vină pentru necazurile sale pe alţii sau pe împrejurări. Dacă ceilalţi oameni n-ar fi greşiţi şi dacă împrejurările nu i-ar fi ostile, atunci totul ar fi în regulă. El ar fi gata să facă orice, numai să nu înfrunte adevăratul motiv al necazurilor sale - pe sine însuşi. Motivul pentru care nu se poate împăca cu ceilalţi oameni este că el este în dezacord cu sine însuşi.

În timpul războiului civil, un tânăr care venise să-şi viziteze într-un spital fratele rănit, a ieşit în fugă din salonul acestuia şi s-a izbit de preşedintele Lincoln. Fără să ştie cine e, tânărul i-a spus furios: "Nu poţi să te dai la o parte din calea unui gentleman?" La care Lincoln, fără să spună cine este, i-a răspuns: "Tinere, ce necaz porţi în suflet?" Lincoln şi-a dat seama într-o clipită că tânărul avea ceva pe suflet, altfel n-ar fi fost atât de agresiv. Cineva a exprimat acest fenomen astfel: "Vrei să ştii care sunt punctele slabe ale cuiva? Notează care sunt defectele pe care le descoperă el altora." De obicei, el va scoate în evidenţă ceea ce este rău în alţii, ca o compensaţie pentru ceea ce este rău în sine însuşi.

Cercul vicios trebuie rupt. Cum? Fie de către persoana respectivă, printr-o rupere deliberată, printr-o predare de sine unui centru de viaţă superior, fie printr-un act de iubire din partea altcuiva, care să-l îmbrâncească din sine însuşi în altul. Dr. William Sandler, un faimos psihiatru, povesteşte despre o fetiţă de opt ani care părea incorigibilă. Făcea totul pe dos. O auzise pe mama ei spunând că ea este o fetiţă nedorită. "Nimeni nu mă iubeşte", a început să-şi zică fetiţa. Şi a început să se poarte aşa încât în curând într-adevăr nimeni n-a mai iubit-o. Dr. Sandler a descoperit sursa răului şi i-a zis fetiţei: "Dar, draga mea, nu este adevărat, eu te iubesc cu-adevărat." Fetiţa a făcut ochii mari, s-a apropiat de el, i s-a aşezat pe genunchi şi l-a sărutat, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz. S-a întors la mama ei, s-a împăcat cu ea şi de atunci încolo a fost o altă fetiţă. Toată fiinţa ei era schimbată, iar situaţia ei şcolară s-a îmbunătăţit. Cineva a rupt centrul egocentrismului printr-un act de iubire care a împins-o spre un nou centru de referinţă.

O, Dumnezeule, Tu trebuie să-mi arăţi un asemenea act de iubire. Dacă predarea mea, dedicarea mea deliberată unui alt Centru nu reuşeşte să "rupă centrul vicios al egocentrismului meu", intră Tu în joc şi împinge-mă spre noul Centru prin iubirea Ta copleşitoare. Căci trebuie să fiu descătuşat, trebuie să fiu liber. Amin!

Paşi în jos

Matei 7:1-5.

Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poţi zice fratelui tău: "Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău", şi, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?... Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, şi atunci vei vedea desluşit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.

1 Ioan 3:17-21.

Dar cine are bogăţiile lumii acesteia, şi vede pe fratele său în nevoie, şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr, şi ne vom linişti inimile înaintea Lui, ori în ce ne osândeşte inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, şi cunoaşte toate lucrurile. Preaiubiţilor, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.

Cea mai pătrunzătoare poveste care ilustrează rezultatele egocentrismului este cea a lui Iuda. Iuda a început sus, sus de tot, în poziţie de ucenic al Domnului. Dar...

În primul rând el a crezut că e cu putinţă să-i dai prea mult lui Isus (**Ioan 12:5**). El a protestat la dărnicia atât de mare a femeii. Protestul era un semn al refuzului său interior de a se dărui pe sine.

În al doilea rând: "Ce-mi daţi?" (**Matei 26:15**). Observaţi setea lui de câştig - deci egocentrismul lui. Cererea aceasta a fost şi primul pas în jos al fiului risipitor: *"Dă-mi."* Când cineva începe să zică "dă-mi", el este pe panta decăderii.

În al treilea rând: "Iuda căuta un prilej nimerit să-L dea în mâinile lor" (**Matei 26:16**). El căuta să-şi aranjeze lucrurile în aşa fel încât să nu se destrame.

În al patrulea rând: planurile şi viaţa lui s-au destrămat, căci Isus a zis: "Cel ce a întins cu Mine mâna în blid." Şi la întrebarea lui Iuda: "Nu cumva sunt eu, Învăţătorule?" Isus a confirmat din nou: "Da, tu eşti" (**Matei 26:23-25**). Miezul lucrurilor a început să fie dat la iveală. Lumea lui Iuda începuse să se destrame.

În al cincilea rând: "Atunci Iuda... a văzut" - a văzut că lumea lui se destramă, se prăbuşeşte (**Matei 27:3**). **(a)** El "s-a căit" (v. 3), adică s-a întors, dar s-a întors într-o direcţie greşită, căci regretul lui l-a făcut să se întoarcă la preoţi şi la bătrâni - s-a întors la cei cărora îl vânduse, în loc să se întoarcă la Isus. **(b)** "El a adus înapoi cei 30 de arginţi" (v. 3), încercând să cârpească lumea ce se destrăma, printr-o restituire de suprafaţă. Iuda a adus înapoi banii în loc să-şi aducă eul. **(c)** "Ce ne pasă nouă" (v. 4). Şi Iuda face acum îngrozitoarea descoperire că lumea pe care şi-o clădise cu atâta trudă este o lume în care n-ar fi trebuit să se încreadă. Tovarăşii lui de afaceri îl lasă baltă. Păcatul n-are putere de coeziune, de legare a oamenilor între ei. **(d)** "Iuda a aruncat arginţii" (v. 5), a aruncat lucrul care contase atât de mult la început! Lucrul pe care-l preţuise încetase să mai aibă valoare, argintul se transformase în cenuşă. **(e)** "Şi s-a dus" (v. 5), s-a dus de la marea şansă pe care o avusese, de la viaţă, de la Hristos.Păcatul este centrifug. **(f)** "Iuda s-a spânzurat" (v. 5). Eul care fusese atât de lacom la început, care ceruse atât de mult, care era centrul vieţii, şi care spunea încontinuu doar "dă-mi", devine acum ceva îngrozitor, ceva cu care nu se mai poate trăi. Aşa că Iuda a spânzurat eul care-l adusese pe panta decăderii. Prăbuşirea totală va fi sfârşitul oricărui eu centrat asupra sa însuşi.

Tată, eu vreau ca eul acesta atât de poruncitor, atât de pretenţios, care este ca un cui al lui Pepelea în propria-mi casă, să Ţi-l dau Ţie. Dacă nu, voi ajunge în scurtă vreme să nu mai pot trăi cu el şi în cele din urmă mă va scoate din casă. De aceea, Ţi-l dau Ţie pentru curăţire, pentru reparare, pentru o nouă bază de trăire.

Amin!

Egocentrismul în religie

Ioan 12:5.
"De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei, şi să se fi dat săracilor?"

Matei 16:15.
"Dar voi", le-a zis El, "cine ziceţi că sunt?"

Matei 26:16.
Din clipa aceea, Iuda căuta un prilej nimerit, ca să dea pe Isus în mâinile lor.

Matei 26:23.
Drept răspuns, El le-a zis: "Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde.

Matei 26:25.
Iuda, vânzătorul, a luat cuvântul, şi I-a zis: "Nu cumva sunt eu, Învăţătorule?" "Da", i-a răspuns Isus, "tu eşti!"

Matei 27:3-5.
Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginţi, i-a dat preoţilor celor mai de seamă şi bătrânilor, şi a zis: "Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat." "Ce ne pasă nouă?" i-au răspuns ei. "Treaba ta." Iuda a aruncat arginţii în Templu, şi s-a dus de s-a spânzurat.

Egocentrismul poate fi religios, poate fi preocupat de mântuirea propriului suflet sau a sufletelor altora. Dar el va fi, totuşi, egocentrism şi va fi, totuşi, distructiv.

O femeie foarte religioasă suferea de poliartrită. În cele din urmă, s-a descoperit că la originea bolii ei stătea dorinţa nestăpânită de a-şi domina familia, cu toate că dorea acest lucru spre binele lor. Ea şi-a predat această dorinţă lui Dumnezeu, a încetat să mai dorească să domine familia - cu toată presupunerea că dorise acest lucru pentru binele lor - şi atât viaţa ei spirituală, cât şi cea fizică au fost limpezite, iar poliartrita a dispărut.

Un om de afaceri s-a încredinţat unui psihiatru spre tratare. În cinci ani, el a cheltuit 60.000 de dolari numai ca să fie descompus în bucăţele. I-a supus psihiatrului spre analizare mai mult de o mie de vise, adeseori câte 5, 6 dintr-o singură noapte. În toată această perioadă a ţinut la îndemână hârtie şi creion ca să noteze imediat ce se trezeşte visele ce l-au trezit. La sfârşitul celor cinci ani, omul era complet destrămat lăuntric. Psihanalistul l-a analizat, l-a "demontat", dar n-a mai ştiut cum "asambleze" din nou părţile componente pe o nouă bază. Cunoaşterea de sine nu înseamnă vindecare. În anumite privinţe, omul a simţit o mică îmbunătăţire, dar miezul personalităţii sale n-a putut fi vindecat - şi anume eul său dezbinat. Şi-a dat seama că această autocercetare nu dă roade, aşa că a renunţat şi la această ultimă proptea pe care se sprijinise - psihanalistul său. În timp ce părăsea cabinetul, l-a copleşit un sentiment de nemărginită tristeţe, de amărăciune, de singurătate la gândul că frângându-se şi această ultimă proptea, nu mai are de ce să se sprijine. Dintr-o dată i s-a părut că aude o voce: "Uită-te încoace." Era vocea lui Hristos care îi zicea: "Întoarce-ţi privirea de la propriile tale suferinţe, de la frica, şi eşecurile tale! Uită-te la Mine!" Vocea venea ca un aer curat în atmosfera fetidă a egocentrismului. Şi el şi-a întors privirea de la sine către Hristos. Şi privirea aceasta a fost urmată de o ridicare ce l-a scos din sine însuşi, l-a eliberat de sine însuşi. Astăzi, cu o încredere în viaţă complet înnoită, omul este sănătos, armonios şi util.

O, Isus cel viu, şi eu îmi întorc privirea către Tine. La cine altcineva m-aş putea duce? Căci Tu ai cuvintele vieţii veşnice - ale vieţii veşnice nu numai într-o altă existenţă, ci ale vieţii de aici şi de acum. Aşa că mă uit la Tine cu ochii credinţei şi iau de la Tine puterea, descătuşarea şi victoria de care am atâta nevoie. Şi le iau acum. Amin!

Duşmanul al treilea - mânia, resentimentele şi ura

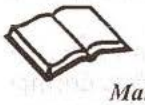

Marcu 9:33-35.
Apoi au venit la Capernaum. Când era în casă, Isus i-a întrebat: "Despre ce vorbeaţi unul cu altul pe drum?" Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să ştie cine este cel mai mare. Atunci Isus a şezut jos, a chemat pe cei doisprezece, şi le-a zis: "Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toţi şi slujitorul tuturor!"

Psalmul 34:5.
Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.

Isaia 45:22.
Întoarceţi-vă la Mine, şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu altul.

Am văzut până acum doi dintre cei 15 duşmani ai personalităţii umane şi anume lipsa unei credinţe vitale în Dumnezeu şi consecinţa acesteia, egocentrismul. Ajungem acum la al treilea: *resentimentele, mânia şi ura.* Odată cu aceasta intrăm în domeniul sentimentelor, al emoţiilor.

Epocii noastre îi este teamă să fie emotivă şi totuşi se dovedeşte a fi o epocă extrem de emotivă. În realitate, emotivitatea este o trăsătură dominantă a acestei generaţii. Şi cea mai mare parte a acestei emotivităţi este distructivă. O generaţie căreia îi este teamă să fie emotivă sfârşeşte prin a urmări tocmai lucrul de care se teme. Ea a încercat să suprime emoţiile, iar ele, date afară pe uşă, s-au întors pe fereastră.

Căci emoţiile sunt o parte din noi înşine şi ele nu pot fi eliminate sau suprimate. Orice încercare de a le elimina sfârşeşte prin a crea complexe. Ele se retrag în subconştient şi acolo devin un agent de infectare, de coacere. Nu putem suprima emoţiile. Singurul lucru pe care îl putem face este să le dirijăm spre scopuri şi ţeluri înalte. Sentimentele sunt forţele motrice ale personalităţii. Ele te pot împinge spre stânci sau spre mările deschise ale împlinirii.

Să luăm mânia ca exemplu. Este un instinct de autoprotecţie şi de protecţie a altora. Ea ne determină să ne ridicăm şi să luptăm împotriva duşmanilor primejdioşi ai personalităţii umane. Suntem porniţi împotriva răului şi de aceea ne încordăm împotriva lui şi ne opunem lui. Căci altfel ar însemna să-l lăsăm să ne acapareze, pe noi şi pe alţii. Nietzsche avea dreptate când a scris că "virtutea n-are nici o valoare dacă nu este biciuită până se înfurie". Căci altfel, noi am fi nişte "vaci morale durdulii şi mulţumite de ele însele". Capacitatea noastră de a iubi binele determină capacitatea noastră de a urî răul. Dar observaţi că ceea ce trebuie biciuit ca să se înfurie este virtutea noastră - nu mândria sau orgoliul rănit sau temerile noastre. Există o diferenţă ca de la cer la pământ între acestea două: una este concentrarea către scopuri mai înalte şi de aceea este constructivă; cealaltă este dedicarea pentru ţelurile eului rănit şi de aceea este distructivă. Prima este mânia dreaptă, a doua este mânia nedreaptă.

O, Dumnezeule, eu nu navighez pe mări calme. Sunt purtat de furtunile sentimentelor. Ajută-mă să înham aceste sentimente la ţelurile Împărăţiei Tale, căci neînhămate ele mă vor târî spre primejdioasele stânci de care atât eu, cât şi relaţiile mele se vor zdrobi. Mă predau pe mine însumi şi emoţiile mele Ţie.
Amin!

Mânia cea bună

Marcu 3:5.
Atunci, rotindu-Şi privirile cu mânie peste ei, şi mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: "Întinde-ţi mâna!" El a întins-o, şi mâna i s-a făcut sănătoasă.

Psalmul 97:10.
Urâţi răul, cei ce iubiţi pe Domnul! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi.

Efeseni 4:30.
Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării.

Proverbele 8:3.
Şi (înţelepciunea) strigă lângă porţi, la intrarea cetăţii, la intrarea porţilor.

Ieri am văzut că mânia este o forţă motrice - ea transmite adrenalină în sânge şi atunci eşti gata de luptă sau de fugă. Dacă vrei ca mânia să fie constructivă, ea trebuie să fie pusă în slujba unor cauze majore. Trebuie să fie ca exploziile din motorul automobilului care sunt subordonate scopului şi te poartă spre destinaţie. Dar dacă în loc să ţii sub control exploziile, dai foc benzinei din rezervor dintr-o dată, atunci te vei distruge pe tine şi vei distruge şi maşina, printr-o uriaşă explozie.

Isus a fost un exemplu de mânie controlată. Când a vrut să vindece omul cu mâna uscată, S-a uitat împrejur şi a văzut feţele încruntate ale celor ce se opuneau acelor minuni din cauză că era o zi de Sabat. *"Şi-a rotit privirile cu mânie peste ei, mâhnit de împietrirea inimii lor"* (**Marcu 3:5**). Aici, mânia Lui nu este o pică personală sau un orgoliu rănit, ci îndurerarea din cauza împietririi inimilor oamenilor care ar fi putut bloca vindecarea bietului nenorocit. Mânia Lui L-a ajutat să Se opună acestor oameni. Din această cauză ea este o mânie dreaptă.

Mânia este dreaptă atunci când conţine în ea durere pentru ceea ce li se întâmplă altora, şi nu pică pentru ceea ce ţi se întâmplă ţie însuţi. Dar aici trebuie să umbli cu mare atenţie, deoarece mintea îţi poate juca feste; ea îşi va îmbrăca propriile resentimente în hainele unei indignări evlavioase şi religioase şi ele vor defila în felul acesta prin faţa eului nostru religios. Mulţi sunt aceia care luptă pentru principii, când de fapt ei luptă doar din pică şi mândrie personală.

Dar mânia dreaptă, chiar şi atunci când este curată ca lacrima, nu trebuie păstrată peste noapte. "Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi; să nu apună soarele peste mânia voastră." Iată o mânie care nu păcătuieşte şi care totuşi nu trebuie păstrată peste noapte, ca să nu corodeze sufletul cu amărăciunea ei.

O, Dumnezeule, dă-mi o capacitate de introspecţie clară şi curajul de a mă vedea aşa cum sunt cu adevărat, căci s-ar putea să-mi îmbrac resentimentele în hainele evlaviei şi eu ştiu că aceste resentimente sunt mortale, oricare ar fi forma în care se infiltrează ele în viaţa mea. Ajută-mă, deci, să fiu absolut cinstit cu mine însumi. Amin!

Efectele distructive ale mâniei

Genesa 49:7.
Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, Și furia lor, căci a fost prea sălbatică! Îi voi împărți în Iacov, și-i voi risipi în Israel.

Eclesiastul 7:9.
Nu te grăbi să te mânii în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor.

Coloseni 3:8.
Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură.

Acum, după ce am văzut posibilitățile mâniei drepte de a face bine, să vedem și posibilitățile resentimentelor de a face răul.

A existat o vreme în care oamenii au crezut că a fi mânios și a purta resentimente este rău, dar că nu chiar ceva deosebit de primejdios; se considera că oamenii care nutresc resentimente sunt ceva mai dificili, dar atâta tot. Astăzi știm cât de greșită este această părere, căci știința ne-a scos la iveală uimitoarele efecte ale mâniei.

Mai întâi asupra aparatului digestiv. Unui om i s-a introdus pe gât un aparat, un tub până în stomac și i s-a măsurat conținutul stomacului în conformitate cu starea lui sufletească. Când omul era vesel, digestia decurgea normal, dar atunci când medicii l-au înfuriat în mod intenționat, ea s-a oprit cu totul. Numai când omul a fost readus la starea normală, a reînceput și procesul digestiv. Faptul acesta stă la baza sfatului pe care îl dau medicii: "Fiți veseli când mâncați. Dacă nu sunteți într-o stare sufletească bună, mai bine nu mâncați deloc."

Un medic nu găsea nici o explicație fizică pentru faptul că una dintre pacientele sale voma întotdeauna la masa de după-amiază. Într-o zi a fost surprins de remarca femeii că soacra ei o vizitează în fiecare zi la amiază. Socotind că a găsit o cheie pentru rezolvarea cazului, medicul i-a telefonat soacrei și a rugat-o să nu-și mai viziteze nora câteva zile și apoi i-a spus pacientei sale că soacra nu mai vine. Imediat după aceasta a încetat și voma de la amiază. Stomacul femeii era deranjat de resentimentul împotriva soacrei.

Medicii ne spun că foarte adesea ulcerul este provocat de mânie și de resentimente și că el se produce din nou chiar și după operație, marginile operației ulcerându-se din nou în cazul în care nu dispar resentimentele.

O astfel de descoperire științifică ne arată absolut limpede că stomacul este făcut prin însăși structura lui pentru bunăvoință, nu pentru rea-voință.

Mânia poate cauza poliartrită. O soacră nu-și putea suporta ginerele pe care îl vizita o dată pe an. Și de fiecare dată când o făcea, făcea și o criză de poliartrită, care înceta de îndată ce se întorcea acasă.

O, Dumnezeule, Tată, văd că voia bună aduce armonie, pace și eficacitate și că voia rea produce dezacord, tulburare și ineficacitate. Ea pune o mână paralizantă pe suflet și pe trup. Scapă-mă de orice resentiment care ar fi prins rădăcini în mine. Ajută-mă să le smulg pe toate din rădăcină. Amin!

Mânia este o otravă

Psalmul 37:8.
Lasă mânia, părăsește iuțimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău.

Eclesiastul 7:9.
Nu te grăbi să te mânii în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor.

Coloseni 3:8.
Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură.

Proverbele 16:32.
Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.

În studiul de ieri am văzut că stomacul este făcut pentru voie bună și nu pentru voie rea. Voia bună pune stomacul în funcțiune, voia rea îl paralizează. Și ceea ce este adevărat pentru stomac este adevărat pentru oricare parte a corpului. Un consilier îmi spunea că el nu cunoaște nici un alt lucru care să provoace mai mult deranj în trupul omenesc decât resentimentele. Căci resentimentele sunt o otravă!

Un medic nu putea găsi nicicum cauza bolii unui sugar. Într-o zi, când a venit la vizită, medicul i-a găsit pe cei doi părinți certându-se teribil, în timp ce mama alăpta copilul. Medicul a ridicat brațele în sus și i-a spus femeii: "Acum înțeleg care este necazul cu copilul dumitale - dumneata îl otrăvești cu furia pe care i-o transmiți o dată cu laptele." Otrava era în laptele mamei, pusă acolo de mânia ei. După două zile copilul a murit.

O misionară în China a născut un copil. Ea avusese o neînțelegere cu soția medicului care a asistat-o la naștere și i-a spus acestuia să-i transmită soției că nu dorește ca ea să o viziteze. Aceasta, desigur, a înrăutățit și mai mult relațiile dintre cele două femei. Laptele mamei a secat la două zile după nașterea copilului. Cauza a fost cearta .

Un medic din clinica Mayo mi-a povestit că a putut urmări clar în radiografii cu raze X vindecarea unui ulcer după ce pacienta sa și-a eliminat resentimentele.

Un pastor și-a legat toate speranțele de numirea sa într-un loc nou la care ținea foarte mult. Când a aflat că nu va primi numirea, soția lui a fost cuprinsă de amărăciune într-un asemenea grad încât s-a îmbolnăvit și a murit la scurtă vreme după aceea, iar el însuși a fost atât de zdruncinat, încât a renunțat la slujba de pastor. Resentimentul i-a ucis soției trupul, iar soțului sufletul.

Devine tot mai clar că trăsăturile de caracter determină în mod frecvent sănătatea fizică a unei persoane. Nu vrem să spunem că ele determină toate bolile, deoarece există boli contagioase - și acestea sunt o realitate, și există de asemenea boli structurale, tot atât de reale. Dar după toate probabilitățile, șaizeci la sută dintre bolile noastre își au rădăcina în starea mintală și spirituală.

O, Dumnezeule, văd cum transmit sufletului meu sănătatea sau nesănătatea minții mele și a sufletului meu. Vreau, deci, să fiu sănătos la suflet și la minte. De aceea, vreau să absorb, în însăși structura ființei mele, sănătatea minții Tale. Ajută-mă să fiu saturat de căile Tale și de gândul Tău, ca să pot trăi o viață care să emane sănătate în totalitatea ei. Amin!

Resentimentele în subconştient

Iona 4.

Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona, şi s-a mâniat. S-a rugat Domnului, şi a zis: "Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în ţara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci ştiam că eşti un Dumnezeu milos şi plin de îndurare, îndelung răbdător, şi bogat în bunătate, şi că Te căieşti de rău! Acum, Doamne, ia-mi viaţa, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!" Domnul a răspuns: "Bine faci Tu de te mânii?" Şi Iona a ieşit din cetate, şi s-a aşezat la răsărit de cetate. Acolo şi-a făcut un umbrar, şi a stătut supt el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea. Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete, care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui şi să-l facă să-i treacă mânia. Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta. Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un vierme, care a înţepat curcubetele, şi curcubetele s-a uscat. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit, şi soarele a bătut peste capul lui Iona, şi Iona a leşinat. Atunci a dorit să moară, şi a zis: "Mai bine să mor decât să trăiesc!" Dar Dumnezeu a zis lui Iona: "Bine faci tu de te mânii din pricina curcubetelui?" El a răspuns: "Da, bine fac că mă mânii până la moarte!" Atunci şi Domnul a zis: "Ţie îţi este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nici o trudă şi pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut şi într-o noapte a pierit. Şi mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulţime de vite!"

Se spune că şarpele cu clopoţei devine atât de furios când este prins la strâmtorare, încât se muşcă pe sine însuşi. A cloci în tine însuţi ură şi resentimente împotriva altora înseamnă acelaşi lucru - a te muşca pe tine însuţi. Noi credem că le facem altora rău dacă păstrăm împotriva lor ciuda şi mânia, dar răul cel mai adânc ni-l facem nouă. Căci de multe ori se întâmplă să aruncăm aceste resentimente în subconştient, să tragem capacul peste ele, şi acolo, în ascuns, ele să-şi facă lucrarea lor teribil de distructivă. Resentimentele inconştiente sunt tot atât de aducătoare de distrugere ca şi cele conştiente.

O tânără femeie nu-şi putea ridica mâna dreaptă care părea paralizată. S-a descoperit că atunci când se înfuria pe mama ei, nutrea dorinţa ascunsă de a o pălmui. Acesta era motivul paraliziei ei. Când i s-a explicat cauza acestei paralizii şi când a fost curăţită de resentimentele împotriva mamei, mâna şi-a recăpătat sănătatea.

Un caz similar a fost acela al unui om care cădea mereu de pe cal. Nu putea să-şi explice care ar fi cauza. S-a descoperit că el nutrea dorinţa ascunsă de a se sinucide, iar căderile lui de pe cal nu erau decât manifestările concrete ale acestei dorinţe ascunse. Când omul a renunţat la resentimentul pe care-l nutrise împotriva propriei sale vieţi, el a încetat să mai cadă de pe cal.

Un pastor a ajuns la o gravă neînţelegere cu soţia cu privire la mutarea într-o nouă biserică. El dorea această mutare, ea însă nu. Când i-a venit numirea în noul post, soţia a fost foarte amărâtă şi furioasă, iar resentimentul s-a accentuat şi prin faptul că soţul, ca să evite o criză directă, a lăsat-o pe ea să împacheteze toate lucrurile. După câteva săptămâni trăite cu aceste resentimente, ea s-a îmbolnăvit - a căpătat un fel de astm. S-a mutat în noul loc în stare de invaliditate şi s-a resemnat cu această invaliditate. Când a văzut însă că la baza bolii ei stăteau resentimentele, I-a predat întreaga situaţie lui Dumnezeu, s-a împăcat cu noul loc şi şi-a învins handicapul. Astăzi este o persoană fericită şi folositoare altora. Ce se întâmplase de fapt atunci când suferea de astm? Resentimentele îi paralizaseră nervii care controlau respiraţia şi femeia nu făcea altceva decât să se ucidă pe ea însăşi prin această înăbuşire a resentimentelor.

O, Hrist, eu înţeleg acum de ce îi îndemni Tu pe oameni să se cureţe de resentimente şi de voia rea, căci Tu vedeai cu ochiul Tău atotpătrunzător răul pe care-l provocau în întreaga personalitate aceste uri. Iartă-ne că noi nu le-am văzut. Şi iartă-ne că, după ce le-am văzut, tot nu suntem în stare să Ţi le predăm Ţie. Amin!

Mânia întunecă viziunea

Faptele 13:10-11.

Şi a zis: "Om plin de toată viclenia şi de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaş al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb, şi nu vei vedea soarele până la o vreme." Îndată a căzut peste el ceaţă şi întuneric, şi căuta bâjbâind nişte oameni, care să-l ducă de mână.

Psalmul 34:21.

Pe cel rău îl omoară nenorocirea, dar vrăjmaşii celui fără prihană sunt pedepsiţi.

Genesa 19:9-11.

Ei au strigat: "Pleacă!" Şi au zis: "Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin, şi acum vrea să facă pe judecătorul. Ei bine, o să-ţi facem mai rău decât lor." Şi împingând pe Lot cu sila, s-au apropiat să spargă uşa. Dar bărbaţii aceia au întins mâna, au tras pe Lot înlăuntru la ei în casă, şi au încuiat uşa. Iar pe oamenii care erau la uşa casei i-au lovit cu orbire, dela cel mai mic până la cel mai mare, aşa că degeaba se trudeau să găsească uşa.

Am văzut ieri că resentimentele, chiar şi atunci când sunt subconştiente, produc un dezastru tot atât de mare ca şi atunci când sunt conştiente. Adeseori, noi folosim în mod conştient boala produsă de resentimente, pentru a produce rău persoanei faţă de care nutrim acele sentimente.

O fată din India avea frecvent accese de isterie. Unul dintre acestea a fost atât de violent încât soacra ei a fost vizibil înspăimântată. Când soacra a ieşit puţin afară din cameră, tânăra le-a şoptit medicilor: "O să am aceste atacuri atâta timp cât trăiesc împreună cu ea."

Cineva l-a întrebat pe un soţ de ce s-a îmbătat şi acesta a răspuns arătând spre nevasta lui: "E singurul mod de a-mi lua revanşa."

Uneori, aceste resentimente sunt folosite în mod inconştient împotriva altora. O fată de 21 de ani umbla în somn, lucru care desigur îi producea mamei ei multe neplăceri şi multă îndurerare. S-a descoperit că fata nutrea un foarte puternic resentiment faţă de mama ei şi că, de fapt, aceste tulburări nocturne erau metoda ei de răzbunare. Când fata a înţeles legătura dintre umblatul ei noaptea şi ura faţă de mama sa, ea i-a mărturisit mamei totul, s-a împăcat cu ea şi somnambulismul a încetat imediat.

Resentimentele şi furia nu întunecă numai viziunea spirituală, aşa încât viaţa lăuntrică se tulburã; ele întunecă literalmente şi vederea fizică. Nişte medici au făcut experienţe pe şoareci şi au descoperit că după o anumită perioadă de timp în care au fost ţinuţi în stare de nervozitate, aceştia au orbit. Raportul medicilor conţine această concluzie: "Ne dăm seama de exactitatea şi expresivitatea vechii zicale - orb de mânie - şi lecţia care trebuie învăţată de aici este că nu trebuie să te mânii." (*Southern Medical Journal*, noiembrie 1940, pag. 1237).

Un oculist mi-a spus că el nu poate măsura niciodată vederea unui om stăpânit de mânie; un astfel de om pur şi simplu nu vede bine. Aşa cum exprimă Dante acest lucru, "mâniosul călătoreşte într-un nor." Este adevărat.

Cei care nutresc resentimente şi mânii, nu pot vedea bine nici din punct de vedere spiritual, nici mental şi nici fizic. Felul lor de a vedea este deformat din cauză că viaţa lor lăuntrică este deformată de ură.

O, Dumnezeule, vedem că Tu ne-ai făcut în structura lăuntrică a fiinţei noastre pentru iubire. Iartă-ne că am introdus în delicata ţesătură a fiinţei noastre lăuntrice haosul urii. Noi suntem făcuţi pentru Tine şi calea Ta este iubirea. Ajută-ne să trăim pe calea Ta. Amin!

Resentimentele provoacă autocompătimire

Luca 23:28.
Deasupra Lui era scris cu slove greceşti, latineşti şi evreeşti: "Acesta este Împăratul Iudeilor."

Faptele 21:13.
Atunci, Pavel a răspuns: "Ce faceţi de plângeţi aşa, şi-mi rupeţi inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus."

Ieremia 31:15-16.
"Aşa vorbeşte Domnul: Un ţipăt se aude la Rama, plângeri şi lacrimi amare: Rahela îşi plânge copiii; şi nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!" "Aşa vorbeşte Domnul: "Opreşte-ţi plânsul, opreşte-ţi lacrimile din ochi; căci truda îţi va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăşi din ţara vrăjmaşului."

Într-un accident de automobil, o femeie a suferit o fractură a gâtului şi o ruptură a unui nerv la baza coloanei vertebrale, fapt din care a rezultat paralizia ambelor picioare. Ea este condamnată să se deplaseze într-un cărucior acum, după ce suferinţa iniţială este de domeniul trecutului. Dar a înfruntat toată tragedia cu un spirit de credinţă, de încredere şi de voie bună. De aceea este şi acum strălucitoare, în ciuda tragediei! La masa din instituţia unde lucrează, ea prezidează ca o regină - şi face lucrul acesta dintr-un cărucior pentru paralitici! De multe ori se organizează întruniri între ea şi pacienţi deprimaţi, pentru ca aceştia să-şi recapete curajul prin exemplul şi personalitatea ei. Ea este deasupra împrejurărilor. Dar soţul ei a reacţionat cu totul altfel. El n-a fost rănit în accident, dar a fost rănit în suflet. S-a amărât, s-a înăcrit şi nu poate să-l mai ierte pe omul care a comis accidentul. Resentimentele i-au erodat viaţa şi meseria. Aceeaşi tragedie li s-a întâmplat amândorura, dar reacţia lor a fost cu totul diferită. Femeia a ieşit cu gâtul frânt, dar cu spiritul neatins; soţul a scăpat cu trupul intact, dar cu un suflet frânt. Resentimentele au fost cele care l-au distrus.

O femeie cu o pregătire academică deosebită şi cu toate cărările vieţii deschise înaintea ei, este neîmpăcată şi înfrântă, deoarece nu-i poate ierta surorii ei că s-a căsătorit şi a lăsat-o pe ea singură. Resentimentul ei se manifestă sub formă de autocompătimire, pentru că a fost lăsată singură pe lume. Viaţa i-a devenit imposibilă şi ei şi celor din jurul ei, din cauza acestui resentiment fundamental.

Este evident că a nutri ură şi resentimente echivalează cu a arunca un fier ruginit în mecanismul fin al vieţii. Tu ai fost făcut structural pentru voie bună - cu alte cuvinte pentru dragoste creştină. Când încerci cealaltă cale, mecanismul vieţii se strică sau, dacă nu, cel puţin funcţionează atât de prost încât te lasă epuizat şi ineficace. Ura este nisip în mecanismul vieţii. Dragostea este ulei şi viaţa funcţionează mai bine cu ulei decât cu nisip. Cel ce iubeşte, îi iubeşte pe alţii şi se iubeşte pe sine; cel ce urăşte, îi urăşte pe alţii şi se urăşte pe sine.

O, Dumnezeule, Tată, îmi este acum limpede ca lumina zilei că este absolut necesar să scap de toate resentimentele, de toate urile. Dacă trăiesc cu toate urile mele, ajung să nu mai pot trăi cu mine însumi. Aşa că acum am nevoie de ajutor şi implor ajutorul Tău ca să scap de aceste lucruri care s-au înrădăcinat în mine şi care au devenit eu însumi. Ţi le ofer pe toate Ţie. Amin!

Cum să tratăm resentimentele

Coloseni 3:8.
Dar acum lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase, care v-ar putea ieşi din gură.

Efeseni 4:31-32.
Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos.

1 Timotei 2:8.
Vreau dar ca bărbaţii să se roage în orice loc, şi să ridice spre cer mâini curate, fără mânie şi fără îndoieli.

Am văzut cât sunt de răvăşitoare resentimentele şi ura şi cum distrug ele întreaga personalitate. Dacă vrem să trăim din abundenţă, trebuie să scăpăm de ele cu orice preţ. Dar cum?

Mai întâi să vedem modurile în care *nu* trebuie să încercăm să scăpăm de ură şi resentimente. *(1) Nu trebuie să le suprimăm, să le închidem în uitare şi să încercăm să acţionăm ca şi cum nu le-am mai avea.* Astfel, nu facem decât să le împingem în subconştient, unde vor acţiona ca resentimente inconştiente. Acolo vor produce conflicte şi tulburare, iar persoana în cauză nu va şti care este motivul frământării. Omul va fi sub tensiune nervoasă şi probabil că-şi va atribui necazul unor cauze diferite - tot soiul de cauze, afară de cea reală.

A suprima resentimentele nu înseamnă a scăpa de ele, căci astfel obţii doar o acţiune a lor distructivă la niveluri mai adânci şi mai primejdioase. Nimeni nu poate trişa viaţa şi să scape de consecinţe. Omul trebuie să-şi aducă resentimentele la suprafaţă şi să le privească în faţă cu onestitate, fără subterfugii, fără fente, fără evaziuni, fără suprimări. Nu trebuie să-şi împingă resentimentele în subconştient.

(2) Dacă evităm suprimarea, nu trebuie să încercăm nici metoda opusă - aceea de a ne exprima, de a ne vărsa ura şi resentimentele. Unii psihiatri prescriu lucrul acesta tocmai cu scopul de a evita suprimarea care creează un complex în subconştient şi fără îndoială că noi putem obţine o uşurare temporară dacă ne vărsăm mânia, dacă "i-o spunem de la obraz" celui pe care suntem supăraţi.

O tânără care se simţea încordată şi frustrată a simţit o adevărată uşurare şi bucurie după ce i-a spus cuiva la telefon ce simţea cu adevărat. Izbucnirea ei a eliberat acumularea de resentimente. O altă femeie care a început să aibă dureri mai întâi în partea inferioară a coloanei vertebrale, apoi la mijlocul spatelui şi apoi între omoplaţi, a fost întrebată de medicul ei ce anume o tulbură înlăuntrul ei. Femeia a izbucnit: "Cred că m-aş face bine dacă aş fi în stare să-i spun bărbatului meu măcar o dată să se ducă la..." Probabil că ar fi fost uşurată pentru moment, dar resentimentele ar fi umplut rezervorul din nou şi iar ar fi fost gata să se reverse. Nu, exprimarea nu este un remediu, ci este doar tratarea unui simptom, în loc de o tratare a bolii.

O, Dumnezeule, Tatăl meu ceresc, am de-a face cu ceva prea devastator pentru a încerca să aplic un tratament superficial sau pentru a amâna tratamentul. Ajută-mă să merg la rădăcină şi să găsesc rezolvarea acolo. Dar eu am nevoie nu numai de ajutorul Tău - am nevoie şi de harul Tău. Ajută-mă să primesc, să apuc harul Tău în scopul acesta. Amin!

Alte sugestii pentru felul în care nu trebuie să tratăm resentimentele

Tit 3:3.
Căci şi noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pizmă, vrednici să fim urâţi şi urându-ne unii pe alţii.

1 Petru 4:8-9.
Mai presus de toate, să aveţi o dragoste ferbinte unii pentru alţii, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiţi primitori de oaspeţi între voi, fără cârtire.

1 Petru 3:8-9.
Încolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi. Nu întoarceţi rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvântarea.

Ieri am luat în considerare două moduri în care *nu* trebuie să încercăm să tratăm resentimentele şi urile şi anume suprimarea şi exprimarea.

A le suprima înseamnă a crea o tumoare în adâncul fiinţei noastre inconştiente, iar a le exprima înseamnă a crea un abces în relaţiile noastre cu alţii. Mai mult, dacă le-o vom spune altora "de la obraz", este foarte probabil că ne vom pierde obrazul!

(3) Nu ne este de mare folos să încercăm să fugim de împrejurările care ne produc resentimente. Un medic l-a găsit pe unul dintre pacienţii săi nervos, fără somn, prăbuşit din punct de vedere psihic. El l-a întrebat dacă ceilalţi din casă sunt sănătoşi şi fericiţi şi pacientul a răspuns afirmativ. Dar apoi, în treacăt, el a adăugat că nu se împacă prea bine cu soacra lui. Acesta era de fapt punctul în conflict. Medicul l-a obligat pe pacient să plece cu soţia sa în concediu, departe de soacră. Era o metodă bună, dar nu suficientă, căci deşi urma o perioadă de relaxare şi de scădere a tensiunii, aceasta va creşte din nou şi inima se va împietri la gândul întoarcerii acasă la vechea situaţie. Remediul este, deci, temporar şi prin urmare şi destinderea este temporară.

(4) Alte descărcări bune, dar nu suficient de bune. Ca exemplu, doamna care zice: "Când sunt plină de resentimente, mă duc la pian şi mi le bat cu furie în sonatele lui Mozart, cerându-mi scuze de la marele compozitor." O astfel de acţiune dă o uşurare temporară şi acţionează ca un canalizator al simţurilor, dar nu merge la rădăcina răului.

(5) Soluţia nu stă nici în a ne analiza în gând aceste resentimente. Aceasta nu face decât să le mărească. Ele vor pătrunde în toate domeniile vieţii şi vor strica totul. O femeie mi-a spus că atunci când intră în cămăruţa ei să se roage, singurul lucru pe care îl poate face este: "să-mi rumeg resentimentele." Timpul de meditaţie şi de rugăciune nu făcea altceva decât să aducă la suprafaţă ceea ce exista permanent în sufletul ei - o jignire nevindecată.

Toate acestea sunt încercări de a vindeca suprafaţa unei tumori. Şi a vindeca doar suprafaţa tumorii este un act foarte primejdios, căci răul continuă să acţioneze în profunzime. Otrava trebuie extrasă şi neutralizată în mod radical.

O, Tatăl meu, eu sunt ispitit să fac orice cu aceste resentimente - orice în afară de lucrul pe care ar trebui să-l fac: să scot otrava la suprafaţă şi să o îndepărtez. Dar cum voi rezista la toate aceste ispite şi cum voi fi necruţător cu mine însumi? Voi avea nevoie de ajutorul Tău, căci nu mă pot trata singur, rădăcinile au pătruns foarte adânc. Ajută-mă!

A ierta în Numele lui Hristos

Luca 6:37. **Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și vi se va ierta.**
23:34. **Isus zicea: "Tată, iartă-l căci nu știu ce fac!" Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți.**
Efeseni 4:31-32. **Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru.**
Matei 18:21-35. **Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer. Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în (grecește: *Pentru Numele Meu*) Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor." Atunci, Petru s-a apropiat de El, și I-a zis: "Doamne, de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?" Isus i-a zis: "Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. De aceea, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala și i-au adus pe unul care îi datora zece mii de galbeni (grecește: *talanți*). Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce avea și să se plătească datoria. Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat, și a zis: 'Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot.' Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el i-a dat drumul și i-a iertat datoria. Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mâna pe el, și-l strângea de gât, zicând: 'Plătește-mi ce-mi ești dator.' Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga, și zicea 'Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti.' Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat foarte mult, și s-au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta, și i-a zis: 'Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?' Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său."**

Poate că acum îți zici: "Dacă nu acestea sunt căile de a înfrânge resentimentele și ura, atunci care este adevărata cale?" Un tânăr chinez a venit la mine la sfârșitul unei predici, m-a privit în ochi și mi-a zis: "Te rog să mă înveți cum să-i iubesc pe japonezi!" Sabia cuvântului îl străpunsese adânc și ajunsese la rădăcina problemei lui. Un armean mi-a spus același lucru: "Cum să-i iert eu pe turci?"

N-am putut decât să-i spun cum a fost în stare o fată armeancă să-l ierte pe un turc. Ea și fratele ei fuseseră atacați de un turc pe stradă și ea a scăpat sărind peste un zid, dar fratele i-a fost ucis în mod barbar sub ochii ei. Fata era asistentă medicală și mai târziu, lucrând în spital, a recunoscut într-unul dintre pacienți pe ucigașul fratelui ei. Primul gând a fost: răzbună-te! Turcul era foarte bolnav, atârnând între viață și moarte. Cea mai mică neglijență ar fi fost suficientă ca să-i provoace moartea și n-ar fi știut nimeni. Omul era cu totul în mâinile ei. Dar în loc să se răzbune, ea a hotărât să-l ierte în Numele lui Hristos. A luptat pentru viața lui și a câștigat, ajutându-l să se însănătoșească.

Când turcul era în convalescență, fata i-a spus cine era ea. Acesta s-a uitat la ea cu uimire și i-a zis: "Atunci de ce nu m-ai lăsat să mor când eram în mâinile tale?" "N-am putut, pur și simplu n-am putut, căci eu sunt creștină și Domnul meu Și-a iertat dușmanii când aceștia Îl răstigneau. Trebuie să fac la fel, în Numele Lui." "Atunci, a zis turcul cu uimire, dacă aceasta înseamnă a fi creștin, vreau să fiu și eu!"

Poți face și tu ce-a făcut armeanca: poți să ierți în Numele lui Hristos. Nu contează câtă nedreptate ți s-a făcut! În Numele Lui și pentru Numele Lui, tu poți ierta nedreptatea și răul și poți să ai doar bunăvoință față de cei ce ți-au greșit. Nu este ușor, dar poate fi realizat cu ajutorul Lui.

O, Dumnezeule, răul a intrat adânc în spiritul meu. Eu nu pot ierta prin propria mea putere. Dar vreau să fiu făcut să vreau. De aceea ia Tu vrerea mea și adăugând puterea Ta, fă-mă în stare să iert. Căci prin Tine, eu sunt în stare să fac totul - da, totul, chiar și să iert. Amin!

Baza resentimentelor: un eu nepredat

Faptele 7:59-60.
Şi aruncau cu pietre în Ştefan, care se ruga şi zicea: "Doamne Isuse, primeşte duhul meu!" Apoi a îngenuncheat, şi a strigat cu glas tare: "Doamne, nu le ţine în seamă păcatul acesta!" Şi după aceste vorbe, a adormit.

Matei 14:3-12.
Căci Irod prinsese pe Ioan, îl legase şi-l pusese în temniţă, din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip; pentru că Ioan îi zicea: "Nu-ţi este îngăduit s-o ai de nevastă." Irod ar fi vrut să-l omoare, dar se temea de norod, pentru că norodul privea pe Ioan ca pe un prooroc. Dar, când se prăznuia ziua naşterii lui Irod, fata Irodiadei a jucat înaintea oaspeţilor, şi a plăcut lui Irod. De aceea i-a făgăduit cu jurământ că îi va da orice va cere. Îndemnată de mamă-sa, ea a zis: "Dă-mi aici, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul!" Împăratul s-a întristat; dar din pricina jurămintelor sale, şi de ochii celor ce şedeau la masă împreună cu el, a poruncit să i-l dea. Şi a trimis să taie capul lui Ioan în temniţă. Capul a fost adus într-o farfurie, şi dat fetei, care l-a dus la mamă-sa. Ucenicii lui Ioan au venit de i-au luat trupul, l-au îngropat, şi s-au dus de au dat de ştire lui Isus.

În timp ce motivul central şi fundamental pentru care trebuie să iertăm pentru rănile ce ni le-au pricinuit alţii este faptul că Dumnezeu ne-a iertat pe noi şi, deci, noi Îl urmăm pe Dumnezeu ca şi copii ai Lui, există şi motive relativ minore şi anumite tehnici pe care trebuie să le folosim ca să ne tratăm resentimentele.

(1) Adu-ţi aminte că la baza celor mai multe resentimente stă un eu nepredat, un eu hipersensibil. Faptul că am fost în stare să reţinem şi să păstrăm un resentiment dovedeşte că în noi există un eu hipersensibil, din cauză că el nu este predat voii lui Dumnezeu. Când suntem predaţi lui Dumnezeu, noi respingem resentimentele aşa cum o piele sănătoasă respinge germenii bolilor. Dacă nu există o boală lăuntrică şi dacă nu există o leziune în piele, germenii bolilor nu pot găsi în noi o bază de atac. Astfel, când resentimentele au câştigat o poziţie în noi, acest fapt dovedeşte că există în noi un eu sensibilizat şi, ca o rană deschisă, el a devenit un mediu de cultură în care resentimentele pot prinde rădăcini şi pot creşte. Păstrează rezerve faţă de un eu care poate nutri resentimente - probabil că este un eu îmbolnăvit de egocentrism.

(2) Întreabă-te dacă nu cumva resentimentele tale s-au născut din gesturi, insulte sau jigniri imaginare. Un egocentric îşi poate imagina că un grup de oameni vorbesc despre el, când de fapt ei vorbesc despre orice numai despre el nu; el poate interpreta acţiuni şi vorbe în sensuri nicidecum intenţionate - poate fi în permanenţă în căutare de atitudini jignitoare din partea celorlalţi şi le va găsi din belşug - în propria sa imaginaţie. Un om sensibil, tocmai prin atitudinea mintală proprie, îi va face pe ceilalţi să ia o atitudine nenaturală, pe care el o va interpreta apoi ca jignire intenţionată. El uită însă că propria sa sensibilitate egocentrică a fost cea care a creat în alţii atitudinile împotriva cărora acţionează acum.

Adu-ţi aminte că "dacă ai o aşchie pe umăr, este mai mult ca probabil ca ea să se fi desprins din grinda de deasupra".

O, Dumnezeule, Tatăl meu, ajută-mă să mă văd în adevărata lumină, căci mă aflu în defensivă. Eu tot caut argumente cu care să mă autojustific şi le adun împrejurul meu ca un magnet. Ajută-mă să aşez acest eu colector de resentimente la picioarele Tale pentru curăţire şi eliberare. Te rog în Numele lui Isus. Amin!

Dizolvă resentimentele în rugăciune şi în apreciere

Romani 12:17-21. **Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău. Urmăriţi ce este bine înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putinţă, întrucât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii. Preaiubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri; ci lăsaţi să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: "Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti", zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul lui." Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine.**

Matei 5:38-48. **Aţi auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi, şi dinte pentru dinte." Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău. Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine, şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa. Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ţi cere, dă-i; şi nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute dela tine. Aţi auzit că s-a zis: "Să iubeşti pe aproapele tău, şi să urăşti pe vrăjmaşul tău." Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiţi, dar, desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit.**

Ne continuăm paşii pe calea scăpării de resentimente şi ură.

(3) Ori de câte ori se pomeneşte numele persoanei împotriva căreia eşti tentat să ai resentimente, sau ori de câte ori îţi vine în minte numele acelei persoane, şopteşte o rugăciune pentru ea. Întâmpină fiecare resentiment lăuntric cu un baraj de rugăciune. S-a spus despre John Farman, un misionar sfânt, că toate gândurile sale despre prietenii lui se transformau în rugăciune. Fă-ţi o regulă în gândirea ta, ca în mod invariabil toate gândurile despre duşmanii reali sau imaginari să devină rugăciuni pentru ei. Fă ca mintea ta să înţeleagă lucrul acesta şi nu admite nici o excepţie. Vei descoperi în curând că nu mai ai nici un duşman, deoarece nu mai ai duşmănie. Rugăciunea dizolvă duşmănia, aşa cum anumite bacterii dizolvă murdăria şi curăţă astfel apa.

(4) Spune tot binele pe care îl ştii despre persoana sau persoanele cu care eşti în relaţii rele. E mai mult ca probabil că sunt foarte multe lucruri bune în acele persoane. Concentrează-ţi gândirea asupra acelor lucruri în loc să ţi-o concentrezi asupra lucrurilor care ţi-au produs resentimente. Rezultatul va fi, după toate probabilităţile, că binele va contrabalansa răul atât de mult încât te vei trezi gândindu-te tot mai mult la partea bună, dominantă şi tot mai puţin la partea rea, nesemnificativă.

(5) Când trebuie într-adevăr să vorbeşti despre greşelile unei persoane, nu spune: "Nu-mi place persoana aceea." Mai degrabă spune: "Nu-mi plac anumite lucruri la persoana aceea şi iată care sunt acestea. Iar după ce ai spus lucrurile respective, continuă spunând: "Dar îmi plac la el sau la ea următoarele lucruri." Sfârşeşte întotdeauna cu o notă pozitivă. O gândire negativă creează o persoană negativă şi invers. Dacă le-am pomenit de mai multe ori pe soacre într-un mod critic, daţi-mi voie să-mi termin gândul despre ele numindu-le "mame ale iubirii", cum le-a numit odată o tânără pereche de căsătoriţi.

(6) Adu-ţi aminte că, de fapt, concentrarea asupra defectelor altora este de obicei un mecanism de autoapărare. Făcând aşa încerci de fapt să te ridici pe tine în sus, împingându-i pe ei în jos. Dar nu vei reuşi. Găsind în gândul tău greşeli la alţii, creezi în tine greşeli mai mari, devii o personalitate sensibilă şi critică, mai rea ca aceea pe care o critici la alţii.

Dumnezeule, Tatăl meu, aş dori să scap de tot ce-mi macină sufletul. Ştiu că resentimentele şi critica îmi rod ca acidul natura mea morală. Scapă-mă pe deplin de resentimente şi de ultima urmă de resentiment. Smulge-o din rădăcini. Amin!

Iubeşte-i pe oameni pentru ceea ce ar putea deveni

Luca 22:32.
Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta; şi după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi.

Matei 5:25-26.
Caută de te împacă de grab cu pârâşul tău, câtă vreme eşti cu el pe drum; ca nu cumva pârâşul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, şi să fii aruncat în temniţă. Adevărat îţi spun că nu vei ieşi de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuţ."

Galateni 6:1-2.
Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greşală, voi, care sunteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi cu duhul blândeţei. Şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu. Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel Legea lui Hristos.

2 Corinteni 2:7.
Aşa că acum, este mai bine să-l iertaţi, şi să-l mângâiaţi, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire.

Continuăm să urcăm pe scara ce ne scoate afară din groapa resentimentelor şi a urii.

(7) Dacă, analizând bine, vei găsi puţine lucruri pe care le-ai putea iubi şi admira la persoana împotriva căreia ai resentimente, atunci iubeşte-o şi admir-o pentru ceea ce ar putea să devină. Nu este nevoie să devii necinstit în gândire şi să-ţi placă cu orice preţ ce face cineva. Dar acum, că eşti creştin, eşti legat să-i iubeşti pe oameni aşa cum îi iubeşte Hristos şi El îi iubeşte nu pentru ceea ce au fost sau sunt, ci pentru ceea ce pot fi. Dragostea ta devine în acest fel reală şi răscumpărătoare.

(8) Dacă are loc cumva o izbucnire neaşteptată şi, în consecinţă, o rupere a relaţiilor, stabileşte-ţi regula să rezolvi neînţelegerile imediat. Nu le lăsa să se răcească şi să devină astfel rigide în gând şi în atitudine. Isus a zis: "Caută de te împacă degrabă cu pârâşul tău." Aceasta este o învăţătură sănătoasă atât din punct de vedere psihologic, cât şi moral. Cunosc o pereche care are o căsnicie minunată. Probabil că unul dintre secretele căsniciei lor este că au decis, când s-au căsătorit, să nu părăsească niciodată camera în care s-a produs o neînţelegere până când nu au clarificat şi împăcat lucrurile. Dificultăţile lor, deci, se sfârşesc întotdeauna în hohote de râs, deoarece nici unul dintre ei nu poate ieşi din cameră până când n-au ajuns la o înţelegere. Ei devin prizonieri ai propriului lor angajament şi nu au altă ieşire decât prin bună înţelegere.

(9) Vezi dacă nu cumva există vreo motivaţie serioasă a lucrurilor care ţi-au produs ţie resentimentul. Un chirurg foarte vestit vedea roşu în faţa ochilor ori de câte ori privea vreun muncitor de la canalizare. Încetineala şi neglijenţa lor îl călcau pe nervi şi el a dezvoltat foarte repede un complex, aşa că de câte ori îi vedea i se înroşeau faţa şi urechile. Apoi, într-o zi, el i-a observat la sfârşitul programului şi i-a văzut punându-şi uneltele deoparte cu aceeaşi încetineală. "Hei, şi-a zis el, oamenii aceştia suferă de subnutriţie, de lipsă de vitamine şi de paraziţi." Atunci s-a gândit cum să-i ajute şi a început o lucrare personală de reabilitare a acestor oameni. Şi ajutându-i pe ei, el s-a ajutat pe sine, deoarece în scurt timp i-a dispărut complexul care-l făcea să roşească. La baza resentimentului său era o cauză serioasă, care, înlăturată, a făcut să dispară şi efectul.

O, Dumnezeule, vin la Tine ca să capăt simpatie înţelegătoare. Eu am resentimente din cauză că nu înţeleg. Dă-mi o minte pătrunzătoare şi simpatie ca să pot citi în vieţile altora cauza lucrurilor care mi-i fac neatrăgători. Şi ceea ce voi înţelege, ajută-mă să iert. Te rog în Numele lui Isus. Amin!

Paşi finali pentru înfrângerea resentimentelor

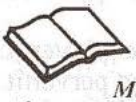

Matei 11:25-26.
În vremea aceea, Isus a luat cuvântul şi a zis: "Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că aşa ai găsit Tu cu cale!"

Luca 6:37.
Nu judecaţi, şi nu veţi fi judecaţi; nu osândiţi, şi nu veţi fi osândiţi; iertaţi, şi vi se va ierta.

Luca 17:3-4.
Luaţi seama la voi înşivă! Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, mustră-l! Şi dacă-i pare rău, iartă-l! Şi chiar dacă păcătuieşte împotriva ta de şapte ori pe zi, şi de şapte ori pe zi se întoarce la tine şi zice: "Îmi pare rău!" - să-l ierţi.

Efeseni 4:32.
Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos.

(10) Caută ca în fiecare zi să-i faci un bine persoanei împotriva căreia nutreşti resentimente. Topeşte-i ura şi opoziţia prin bunăvoinţa ta. Un student japonez şi unul chinez studiau în aceeaşi universitate şi japonezul avea o puternică aversiune faţă de chinez. Dar când japonezul s-a îmbolnăvit, chinezul i-a cumpărat şi i-a dus de mâncare în fiecare zi. Acest fel de atenţie a zdrobit duşmănia japonezului şi cei doi au devenit apoi buni prieteni.

Un soţ şi o soţie se certau în permanenţă. Cearta începea de obicei de la radio. Ea dorea muzică, el dorea ştiri. Într-o zi el a fost schimbat, lăsându-L pe Dumnezeu în sufletul lui mic. Când a venit acasă şi au ajuns la tensiune, s-a dus la radio şi a pus... muzică. Soţia lui s-a uitat la el cu uimire şi a zis: "Dar este ora buletinului de ştiri." "Da, ştiu, dar m-am gândit că ţie ţi-ar plăcea mai mult să asculţi muzică." Ea abia îşi putea crede urechilor şi, în cele din urmă, apreciind gestul lui, s-a dus la radio şi l-a pus pe buletinul de ştiri! Din acel moment s-a rezolvat problema între ei, gândindu-se fiecare mai întâi la celălalt.

(11) Fii înlăuntrul tău prea bucuros şi prea mare ca să mai fii duşmanul cuiva. Fii atât de preocupat de bunăvoinţă, încât să nu mai ai loc pentru rea-voinţă. Dr. George Carver, marele savant şi om evlavios care şi-a câştigat faima prin descoperirile sale în domeniul chimiei puse în serviciul fermierilor din sudul SUA, a fost rugat de cineva să spună numele universităţii care l-a acceptat ca student şi apoi, descoperind că este negru, nu l-a mai acceptat la cursuri. El a refuzat, dând din mână ca şi cum lucrul acesta ar fi fost un fleac. El avea ceea ce cineva a numit: "Pacea care întrece nu numai neînţelegerea, ci şi înţelegerea." Cineva i-a zis: "Nu cred că dumneavoastră ştiţi când sunteţi insultat", la care el a răspuns: "Eu nu caut insultele şi prin urmare nu le văd." Când Domnul Isus Şi-a vestit lucrarea în sinagoga din Nazaret (**Luca 4:16-19**), a citit din cartea proorocului Isaia până când a ajuns la cuvintele: *"şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru"* (**Isaia 61:1-2**). Înainte de a citi aceste cuvinte, El a închis cartea. Fă şi tu la fel. Lasă răzbunarea în seama lui Dumnezeu. Foloseşte doar bunăvoinţa mântuitoare.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, nimic din ceea ce-mi pot face mie oamenii nu se poate compara cu ceea ce Ţi-am făcut eu Ţie. Tu m-ai iertat, ajută-mă să-i iert şi eu pe ceilalţi. Şi ajută-mă să iert cu bucurie, nu murmurând, căci Tu m-ai iertat cu atâta bucurie. Te rog în Numele lui Isus. Amin!

Al patrulea dușman: frica

Proverbele 29:25. **Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.**

Matei 8:26.
El le-a zis: "De ce vă este frică, puțin credincioșilor?" Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea, și s-a făcut o liniște mare.

Psalmul 27:1-5.
Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică? Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei - prigonitorii și vrăjmașii mei - se clatină și cad. Chiar o oștire de ar tăbărî împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aș fi. Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui. Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde supt acoperișul cortului Lui, și mă va înălța pe o stîncă.

Am văzut până acum 3 dintre cei 15 dușmai ai personalității umane. Trecem acum la al patrulea: *îngrijorarea, anxietatea, frica.*

Aproape fiecare rău este un bine pervertit. Îngrijorarea, anxietatea și frica sunt un bine pervertit. Există în noi un instinct de a privi înainte, de a planifica, de a gândi cum să facem față unor situații posibile, înainte ca ele să se fi întâmplat. Această capacitate de prevedere este unul dintre darurile care îl disting pe om de animal. Animalul ajunge repede într-o fundătură; omul însă înaintează spre zări infinite.

Capacitatea de a prevedea, de a planifica, de a preveni este puterea care ne ridică din "este" și ne transpune în "poate fi", și acesta este secretul progresului. Voința de a trăi nu trebuie proiectată numai în "acum", ci și în "vom fi". Trebuie să fim stăpâni atât pe astăzi, cât și pe mâine. Isus l-a lăudat pe ispravnicul care a văzut că vine furtuna și înainte ca aceasta să-l prindă, și-a aranjat socotelile, apoi Isus adaugă: *"Fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii"* (**Luca 16:8**). Lipsa unei planificări inteligente ne face prizonierii lui *astăzi*, în loc de a fi pionieri ai zilei de mâine.

Creștinii, mai mult decât oricine altcineva, sunt oameni cu o vedere în perspectivă, cu un scop în perspectivă și cu un plan de mare perspectivă. Ei plănuiesc cum să trăiască astăzi, cum să trăiască mâine și cum să trăiască pentru veșnicie. Și planifică lucrul acesta pentru toți oamenii, căci nu numai că privesc departe, dar au și o privire largă. Ideea că creștinul este un nătâng nepăsător atent doar la clipa de față din cauză că îi este frică să privească la ziua de mâine este falsă. Noi suntem chemați să-L iubim pe Dumnezeu cu tot cugetul nostru, cu toată mintea, rațiunea și inteligența noastră și o parte a minții noastre este prevederea. De aceea, creștinul trebuie să cultive această calitate a planificării inteligente.

O, Dumnezeule, Tu ai privit extrem de departe, căci milioanele de ani de istorie ne spun că Tu Îți realizezi prin ele scopurile îndepărtate. Ajută-ne să cuprindem spectrul larg al gândirii Tale, gloria scopurilor Tale și măreția planurilor și să devenim și noi o parte din ele. Amin!

Anxietatea - un ajutor şi un handicap

Proverbele 14:27.
Frica de Domnul este un izvor de viaţă, ea ne fereşte de cursele morţii.

Proverbele 19-23.
Cei răi se pleacă înaintea celor buni, şi cei nelegiuiţi înaintea porţilor celui neprihănit. Săracul este urât chiar şi de prietenul său, dar bogatul are foarte mulţi prieteni. Cine disprețuieşte pe aproapele său face un păcat, dar ferice de cine are milă de cei nenorociţi. Într-adevăr cei ce gândesc răul se rătăcesc, dar cei ce gândesc binele lucrează cu bunătate şi credincioşie. Oriunde se munceşte este şi câştig, dar oriunde numai se vorbeşte, este lipsă.

Luca 21:26.
Oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.

Evrei 2:15.
Şi să izbăvească pe toţi aceia, care prin frica morţii erau supuşi robiei toată viaţa lor.

Creştinul, am văzut ieri, este un om care se ocupă de trecut, de prezent şi de viitor şi este bine înfipt în realitate. El se ocupă de realitate mai mult decât oricine altcineva, pentru că este sensibil la problemele lumii întregi. Acesta este stimulentul lui cel mai mare, care îl împinge înainte, care îi dă direcţie şi îl determină să persevereze. Creştinul ar trebui să fie cea mai progresistă personalitate din lume; el este treaz în fiecare fibră a fiinţei lui şi este omul căii deschise.

Dar dacă această conştienţă este atuul cel mai mare, ea poate deveni şi handicapul lui cel mai mare. Faptul că el este sensibil şi conştient de sine şi de toţi oamenii, îl poate face să se îngrijoreze. Şi atunci lumina lui s-a transformat în întuneric, pentru că îngrijorarea, neliniştea şi frica pot bloca înaintarea, putând paraliza şi destrăma personalitatea.

Până la un anumit punct, frica îl poate face pe chirurg mai îndemânatic şi mai atent ca să nu taie unde nu trebuie; dar frica împinsă dincolo de acel punct poate să-l paralizeze pe medicul care face o operaţie. Există, deci, o frică sănătoasă, care ne dă îndemânare şi imbold; există însă o frică nesănătoasă, care ne lipseşte atât de îndemânare, cât şi de imbold - frica ce ne inhibă. Găsim scris în Scriptură: *"Frica de Domnul este începutul înţelepciunii"* (**Psalmul 111:10**) şi, de asemenea, găsim scris: *"...mi-a fost teamă şi m-am dus de ţi-am ascuns talantul în pământ..."* (**Matei 25:25**). Ambele sunt profund adevărate. Există o teamă care este înţelepciune şi una care te face să-ţi îngropi talanţii în pământ.

Frica, la fel ca oricare alt impuls, trebuie ţinută sub control şi folosită în scopuri constructive. Scăpată de sub control, ea se transformă în îngrijorare şi anxietate şi devine distructivă atât pentru individul respectiv cât şi pentru cei din jurul său. *"Nu te teme, căci teama duce numai la rău"* (**Psalmul 37:8**), (în traducerea Cornilescu, versetul este redat astfel: *"...nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău."* - n.trad.), tendinţa ei este numai spre distrugere, nu spre edificare. Isus ne spune că noua viaţă este adesea *"înăbuşită de îngrijorări"* (**Luca 8:14**). Este foarte probabil că frica, îngrijorarea şi anxietatea sunt cele trei forme cele mai grave ale răului pe care şi le poate însuşi omul. Ca să fie sănătos, el trebuie să le dezrădăcineze cu orice preţ.

O, Dumnezeule, mi-e teamă de frica înrobitoare care poate prinde rădăcini în viaţa mea. Sunt neliniştit, de o nelinişte care mă infectează. Sunt îngrijorat din cauza îngrijorării. Eliberează-mă, Doamne, de ele. Ajută-mă să ajung la deplină libertate de orice inhibiţie sau teamă paralizantă. Amin!

Frica şi boala

Psalmul 37:1.
Nu te mânia pe cei răi, şi nu te uita cu jind la cei ce fac răul.

Psalmul 37:7-8.
Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul, care îşi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău.

Iov 3:25.
De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!

Ioan 14:1.
Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine.

Ioan 14:27.
Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.

Un medic mi-a spus odată: "Temerile sunt lucrul cel mai dăunător existent în noi." Viaţa întreagă stă mărturie că medicul acesta are dreptate. Cunosc o doamnă care se teme cumplit de microbi. Ea stă închisă în casă, prizonieră a fricii sale, ca nu cumva ieşind afară să se contamineze de vreun microb. Nu-şi dă seama că frica însăşi este de zece ori mai dăunătoare decât microbii. Mai mult, dacă ar avea o atitudine încrezătoare faţă de viaţă, microbii poate că nu s-ar lipi de ea - însăşi încrederea ei ar reacţiona ca un antiseptic. Temerile ei devin un mediu de cultură pentru microbii de care se teme. "De ce mă tem, aceea mi se întâmplă, de ce mi-e frică, de aceea am parte", spune Iov, şi aceasta nu din întâmplare, pentru că una este cauza şi cealaltă efectul care derivă din cauză.

O profesoară trăia într-o stare permanentă de teamă, care i-a produs un ulcer la stomac. Când a scăpat de teamă, a scăpat şi de ulcer. Doctorii vroiau să-l opereze pe un prieten de-al meu care avea cancer sau ulcer la stomac. Faptele erau următoarele: în urma unui faliment în afaceri, îngrijorările i-au oprit secreţia gastrică. Când a înţeles care este cauza şi când a lăsat în mâna lui Dumnezeu îngrijorările sale, s-a îngrăşat în două luni cu 10 kg! Un conducător al unei organizaţii de tineret a venit la mine la sfârşitul unei adunări şi mi-a spus: "Sunt o ilustraţie a ceea ce aţi spus dumneavoastră. Sunt în permanenţă în tensiune şi îngrijorat şi mă preocupă necazurile lumii întregi. Din cauza aceasta, mă lupt cu ulcerul stomacal tot timpul." Şi desigur că nu se va face bine până când nu se va destinde, predându-l lui Dumnezeu toate îngrijorările şi tensiunile. Câtă dreptate are Petru când scrie: *"Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre..."* (**1 Petru 5:7**).

În ţările occidentale s-a constat că numărul oamenilor de afaceri cu ulcer la stomac creşte brusc când scad acţiunile la bursă. Şi iată explicaţia: îngrijorarea produce hiperaciditate la stomac şi aceasta la rândul ei provoacă ulcerul, sau îl agravează dacă l-ai avut. Oamenii din vechime au văzut legătura dintre îngrijorare şi boală: *"Goneşte orice necaz din inima ta şi îndepărtează răul din trupul tău..."* (**Eclesiastul 11:10**).

O, Dumnezeule, Tatăl meu, văd că în structura mea lăuntrică sunt făurit pentru încredere şi linişte, nu pentru îngrijorare şi anxietate. Tu m-ai structurat pentru credinţă, nu pentru frică. Ajută-mă, dar, să mă predau scopului pentru care sunt făcut - credinţei. Ajută-mă azi să păşesc înainte cu o credinţă sigură, fără teamă de nimic. În Numele lui Isus, Te rog. Amin!

Frica este costisitoare

Romani 8:15.
Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: "Ava!" adică: "Tată!"

Ioan 7:13.
Totuşi, de frica Iudeilor, nimeni nu vorbea de El pe faţă.

Ioan 9:22.
Părinţii lui au zis aceste lucruri, pentru că se temeau de Iudei; căci Iudeii hotărâseră acum că, dacă va mărturisi cineva că Isus este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.

Ioan 20:19.
În seara aceleiaş zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor, şi le-a zis: "Pace vouă!"

Uneori temerile nu sunt fundamentale, ci marginale, şi totuşi ele se strecoară şi tulbură tot ansamblul vieţii. O femeie trecuse prin mari intervenţii chirurgicale, printr-un incendiu, pusese chiar pe fugă un hoţ care-i intrase în casă şi totuşi viaţa ei era chinuită şi măcinată de frica de ce ar putea să spună vecinii despre ea. Iată deci un caz în care o frică marginală corupe un curaj fundamental.

O altă femeie era dominată de teama de cancer. Mama ei avusese cancer şi ea spunea mereu: "Eu îi seamăn mamei în toate privinţele. Semănăm atât de bine, încât am să fac şi eu cancer exact cum a făcut ea." Drept rezultat al acestei incubări a fricii, ea a început să sufere de constipaţii. Exista totuşi o diferenţă între ea şi mama ei: mama ei avusese zece copii, ea n-avea nici unul! Şi medicul ei spusese odată despre ea: "N-are să scape de constipaţie până când nu scapă de temerile ei inutile." Spaimele inutile o legaseră nu numai fizic, ci şi mintal şi spiritual. Devenise o fiinţă încătuşată, încuiată, al cărei simbol era constipaţia.

Un tânăr pastor a început să se plângă de dureri de piept şi apoi să tuşească. La consultul medical nu s-a găsit nici o cauză fizică. Apoi, tânărul a început să se plângă de dureri de abdomen, afirmând că acolo are cancer, dar un consult al mai multor medici n-a putut descoperi în abdomenul lui nimic rău din punct de vedere fizic. Tânărul şi-a dat demisia şi duce o viaţă tristă, de veşnice lamentări. Începe să cedeze tensiunii mentale şi totuşi, din punct de vedere fizic, el este sănătos. Şi în cazul lui frica este cea care-l destramă, frica îi este boala, căci frica este nisip în motorul vieţii.

O femeie a trimis-o pe o prietenă de-a mea să cumpere gladiole, dar - fiind foarte zgârcită - a regretat imediat impulsul de a fi cumpărat o frumuseţe atât de costisitoare. Când prietena mea s-a întors cu florile, femeia era într-o stare foarte agitată, iar în seara aceea s-a dus la culcare bolnavă. Ulterior, starea i s-a agravat necesitând mai multe săptămâni de tratament medical, femeia ajungând să cheltuie pe medicamente şi pe doctori de o sută de ori mai mult decât pe flori. Frica este costisitoare!

Tatăl meu, văd că frica este într-adevăr costisitoare, atât de costisitoare încât nu îmi pot permite s-o mai păstrez. Dar nici nu pot scăpa cu uşurinţă de ea, deoarece are rădăcini adânci în mine. Ajută-mă să o dezrădăcinez şi să o arunc de la mine. Sau ai Tu vreo altă metodă? Eu sunt gata să urmez sfatul Tău. Ascultă-mă, în Numele lui Isus. Amin!

Temeri crescute în casă

Luca 8:26-31.
Au venit cu corabia în ţinutul Gherghesenilor, care este în dreptul Galileii. Când a ieşit Isus la ţărm, L-a întâmpinat un om din cetate, stăpânit de mai mulţi draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină, şi nu-şi avea locuinţa într-o casă, ci în morminte. Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuţit, a căzut jos înaintea Lui, şi a zis cu glas tare: "Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te rog nu mă chinui." Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela, pe care pusese stăpânire de multă vreme; era păzit legat cu cătuşe la mâini şi cu obezi la picioare, dar rupea legăturile, şi era gonit de dracul prin pustii. Isus l-a întrebat: "Cum îţi este numele?" "Legiune," a răspuns el; pentru că intraseră mulţi draci în el. Şi dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în Adânc.

Psalmul 31:13.
Aud vorbele rele ale multora, văd spaima care domneşte împrejur, când se sfătuiesc ei împreună împotriva mea, şi uneltesc să-mi ia viaţa.

Psalmul 53:5.
Atunci vor tremura de spaimă, fără să fie vreo pricină de spaimă; Dumnezeu va risipi oasele celor ce tăbărăsc împotriva ta, îi vei face de ruşine, căci Dumnezeu i-a lepădat.

Frica atacă sistemul digestiv într-o varietate de feluri. O mamă avea o fată foarte timidă. Dorind ca fiica ei "să capete curaj", "să se deschidă", a aranjat o petrecere pentru ea în ciuda voinţei acesteia. Fetei îi era frică de oameni şi, înainte de ziua petrecerii, s-a îmbolnăvit atât de tare, încât a trebuit să stea în pat. Mama ei a trebuit să cedeze şi niciodată n-a mai încercat să-şi elibereze fiica de teamă printr-un asemenea atac frontal. Ea i-a clădit fetei încrederea în sine prin alte metode.

Nişte prieteni au adus un om la una din adunările noastre. Omul acesta se temea de mulţime, suferind de ceea ce se numeşte oclofobie (teama de mulţime). Când a ajuns la uşă, a încercat să fugă, dar ei au insistat şi l-au făcut să rămână. Tot timpul serviciului divin a stat tremurând de frică, cu broboane de sudoare curgându-i pe fruntea şi pe faţa palidă. La sfârşit, singurul lucru pe care l-a spus bietul om a fost: "Ce bine că pot să ies de aici!" Frica de mulţime era pentru el o obsesie. Dar nu avea de ce să se teamă decât de propria lui teamă. Frica aceea era o boală.

În timpul unor manevre, elevii de la o şcoală militară au vrut să-i joace o festă prietenească unui coleg şi au pus coji de nucă sub şaua calului său. Cadetul respectiv a fost aruncat din şa de 25 de ori în timpul unei curse de 25 de mile. Experienţa aceasta i-a umplut sufletul de teamă. A fost un şoc atât de puternic încât a ajuns o ruină. Secreţiile interne au fost tulburate de acest şoc şi de aceste temeri, încât dacă era pus într-o anumită poziţie, tânărul nu mai putea să se mişte. Dacă stătea în picioare şi mâna îi era ridicată în sus, el nu o mai putea lăsa în jos. Numai un tratament medical îndelungat, care l-a ajutat să-şi depăşească şocul şi temerile, a putut să-l facă să se întoarcă la o viaţă normală.

În ultimul război mondial, una dintre descoperirile uluitoare făcute de medici în timpul examinărilor pentru recrutare a fost numărul uimitor de mare de tineri perfect sănătoşi din punct de vedere fizic care trăiau cu convingerea că au afecţiuni cardiace sau renale, sau o altă maladie serioasă, şi care nu-şi luaseră un serviciu din această cauză. "Cu foarte puţine excepţii - spune dr. Albert Wiggam - temerile lor începuseră prin ascultarea unor discuţii în familie, în care se descriau simptomele respective." Erau deci temeri "de casă". A semăna temeri în mintea copiilor este o crimă împotriva lor. Părinţii încearcă să-i stăpânească pe copii prin frică şi apoi frica îi stăpâneşte pe ei.

O, Dumnezeule, Tatăl nostru, noi ne-am umplut lumea şi inimile cu temeri inutile şi devastatoare. Ajută-ne, Te implorăm, să scăpăm de aceste temeri şi să căpătăm putere asupra lor, căci nu sunt parte integrantă din noi înşine - ele sunt venite din afară. În Numele lui Isus, Te rugăm. Amin!

Efectele fizice ale fricii

Proverbele 29:25.
Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.

Eclesiastul 12:5.
Te temi de orice înălțime, și te sperii pe drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi, și de-abia se târăște lăcusta, până nu-ți trec poftele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele.

Luca 21:26.
Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.

2 Corinteni 7:5.
Căci și după venirea noastră în Macedonia, trupul nostru n-a avut nici o odihnă. Am fost necăjiți în toate chipurile: de afară lupte, dinlăuntru temeri.

Efectele fiziologice ale fricii și îngrijorării au fost studiate în mod științific. Medicii au introdus un tub prin nări în stomacul pacientului și au măsurat efectele stării mentale asupra secrețiilor stomacului. Secreția de acid depinde adesea de stările de îngrijorare. Un om era măcinat de îngrijorări din cauză că un coleg de muncă îi murise subit și pe el îl obseda gândul că îl paște aceeași soartă. Necazul lui cu stomacul a început după ce a fost cuprins de această îngrijorare și după ce a încercat să o ascundă de toată lumea, chiar și de soția lui. Stomacul altui pacient secreta "valuri" de acid când povestea cum îl domină soția. La un pacient s-a observat o secreție puternică de acid în timpul unui vis despre necazurile lui.

Un tânăr a fost părăsit de iubita lui tocmai când băteau clopotele de la biserică. De atunci încolo, ori de câte ori venea vorba de biserică sau de ceva în legătură cu biserica - de exemplu când se vorbea despre preot - omul făcea o criză de nervi.

Un alt tânăr se temea de mulțime și prin urmare nu dorea o căsătorie cu public. De trei ori a leșinat înainte de căsătorie, a patra oară a leșinat după oficierea ei. S-a descoperit că baza leșinurilor aveau două cauze: frica de mulțime și teama că va fi dominat de viitoarea soție care insistase mult să fie o nuntă mare. Teama de a nu fi dominat a avut ca rezultat leșinul de după ceremonie.

Un om a lucrat din greu vreme de mulți ani ca să fie avansat în funcția de șef de birou. Când a venit vremea să i se împlinească visul, n-a fost în stare să și-l vadă realizat, deoarece îndelungata îngrijorare cu privire la posibilitatea eșecului îi slăbise inima și în loc de promovare a trebuit să meargă la spital. Îngrijorarea și anxietatea au făcut din el un om zdrobit.

Un medic care suferea de ulcer stomacal mi-a spus că îngrijorarea și frica produc mai multe ulcere de stomac decât oricare altă cauză.

O, Dumnezeule, văd că și eu am pierdut mult din plinătatea și puterea vieții din cauza îngrijorărilor și a fricii. Văd că nu mă mai pot ridica la puteri depline până când nu mă eliberez de toate fricile și presimțirile rele și până nu pornesc înainte să întâmpin viața cu credință triumfătoare. Ajută-mă la aceasta, în Numele lui Isus. Amin!

Efectul fricii asupra animalelor şi asupra copiilor

Isaia 8:12.
Nu numiţi uneltire tot ce numeşte poporul acesta uneltire; şi nu vă temeţi de ce se teme el, nici nu vă speriaţi!

Isaia 11:6-9.
Atunci lupul va locui împreună cu mielul, şi pardosul se va culca împreună cu iedul; viţelul, puiul de leu, şi vitele îngrăşate, vor fi împreună, şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc, şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de ţâţă se va juca la gura bortei năpârcii, şi copilul înţărcat va băga mâna în vizunia basilicului. Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.

Isaia 35:4.
Spuneţi celor slabi de inimă: "Fiţi tari, şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuşi va veni, şi vă va mântui."

Temerile şi anxietatea tulbură nu numai lumea omului, ci şi pe cea a animalelor. Când un câine rău este adus în apropierea vacilor, adeseori acestea refuză să dea lapte. Şi dacă îl dau, el le produce viţeilor colici. Astfel "lapte de la vaci mulţumite" nu este doar o lozincă, ci şi o necesitate. Un pastor care îşi îngrijea vaca foarte bine şi avea pentru ea o adevărată afecţiune, a observat că acei copii din vecini care erau hrăniţi cu laptele ei erau mult mai sănătoşi decât copiii hrăniţi cu alt lapte. Îngrijirea creştinească a vacii dădea laptelui o calitate mai bună.

Un crescător de pui mi-a spus că după 4 iulie (ziua naţională a SUA), cu exploziile ei de artificii, multe ouă trebuie aruncate deoarece sunt pătate de sângele produs de frică. Acelaşi lucru se întâmpla când un avion zbura pe deasupra puilor la o altitudine joasă. Tatăl unui prieten al meu fusese crescător de pui şi când el a murit, găinile n-au ouat multă vreme până când s-au obişnuit cu noul îngrijitor. Erau înfricoşate şi temătoare. Experienţa arată că nu se pot obţine curcani de o calitate superioară decât dacă aceştia sunt trataţi cu blândeţe şi dacă sunt îngrijiţi tot timpul de aceeaşi persoană, îmbrăcată mereu la fel. Străinul îi tulbură şi le opreşte creşterea.

Dacă îngrijorarea şi anxietatea pot opri creşterea puilor şi a curcanilor, ele pot face acelaşi lucru şi la copii. O învăţătoare mi-a spus că atunci când este îngrijorată şi tulburată, copiii nu învaţă bine şi încep să se certe între ei. Nivelul activităţii instructiv-educative este scăzut în asemenea zile şi acesta creşte brusc când ea este echilibrată lăuntric.

Am petrecut o săptămână stăruind asupra efectelor fricii şi ale anxietăţii şi probabil că unii dintre voi încep să se teamă că voi continua prea mult discuţia despre efectele anxietăţii, în loc să trec la expunerea modalităţii de remediere. Totuşi nu-mi cer scuze pentru întârziere, deoarece primul pas în direcţia remedierii fricii este să vezi cât de primejdioasă şi de dăunătoare este ea.

O, Dumnezeule, acum când văd clar devastarea pe care o pot provoca frica şi îngrijorarea, doresc să mă întorc cu toată inima şi toată gândirea de la devastare spre eliberare. O, dă-mi un suflet care aşteaptă, un suflet care crede că eliberarea este la îndemână. Eu trebuie doar să o apuc. Te rog, în Numele lui Isus. Amin!

Primul pas spre eliberare - Onestitate totală

Faptele 5:1-11. **Dar un om, numit Anania, a vândut o moşioară, cu nevastă-sa Safira, şi a oprit o parte din preţ, cu ştirea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă, şi a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: "Anania, pentru ce ţi-a umplut Satana inima ca să minţi pe Duhul Sfânt, şi să ascunzi o parte din preţul moşioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Şi, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu preţul ei? Cum s-a putut naşte un astfel de gând în inima ta? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu." Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos, şi şi-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toţi cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară, şi l-au îngropat. Cam după trei ceasuri, a intrat şi nevastă-sa, fără să ştie ce se întâmplase. Petru i-a zis: "Spune-mi, cu atât aţi vândut moşioara?" "Da", a răspuns ea, "cu atâta." Atunci Petru i-a zis: "Cum de v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău, sunt la uşă, şi te vor lua şi pe tine." Ea a căzut îndată la picioarele lui, şi şi-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară, şi au îngropat-o lângă bărbatul ei. O mare frică a cuprins toată adunarea şi pe toţi cei ce au auzit aceste lucruri.**

Ne întoarcem acum la sarcina mai plăcută de a stabili o scară pe care cel înfrânt şi cel chinuit pot să urce spre pace, spre ţinută dreaptă şi putere.

(1) Să înţelegem bine că orice pas am sugera, el trebuie să fie făcut cu toată onestitatea şi să fie un pas cu totul real. Nu este permis să încercăm să ne înşelăm mintea, să ne-o amăgim, ca ea să intre într-un paradis al prostului care îşi ia dorinţele drept realităţi. Nu există o baghetă magică cu care să farmeci temerile şi să-i spui minţii că ele nu mai există. Aceasta ar fi calea opiumului şi ea ar duce inevitabil la prăbuşire. Nimeni nu poate umbla cu şmecherii în univers şi mai ales în universul gândirii, fără să-l coste. Versetul care exprimă cel mai bine ideea pe care vreau să o exprim aici este: "Vedeţi să *nu* vă mai înspăimântaţi..." (**Matei 24:6**). Isus nu i-a învăţat pe oameni să scape de greutăţi refuzând să se uite la ele. El le-a spus să le "vadă", să-şi privească temerile drept în faţă şi totuşi să nu se alarmeze, să nu se înspăimânte. Calea Lui este calea onestităţii cu ochii larg deschişi.

(2) Vezi să fii sigur că vrei într-adevăr să renunţi la lucrul de care îţi este frică. Foarte adesea temerile tale produc boli în trup, care la rândul lor determină strategia ta de a trăi. Unii oameni se folosesc de bolile lor ca să câştige atenţia altora sau ca să ajungă să-i domine. O fată care avea o umflătură mare şi roşie pe frunte a fost consultată de un psihiatru şi s-a ajuns la concluzia că aceasta apăruse în urma unei spaime mari. Sfătuită de psihiatru ea şi-a lepădat frica aceea şi umflătura a dispărut. Când s-au reîntâlnit, psihiatrul i-a zis: "Ei, vezi, ţi-a dispărut umflătura." "Da, a replicat fata, dar acum mă doare teribil stomacul." Îi era frică să-şi abandoneze temerile deoarece îi făceau plăcere atenţiile pe care i le arătau cei din jurul ei când era bolnavă. Când era sănătoasă, nimeni nu-i acorda atenţie, aşa că ea a inventat durerea de stomac. Ei "îi plăcea" să fie bolnavă.

Cunosc o familie în care toţi trăiau povestindu-şi unii altora diferitele boli şi suferinţe. Aproape toţi membrii acelei familii au murit înainte de vreme. Singurul membru care a supravieţuit găsise interese în afara atmosferei de compătimire din familie.

O, Dumnezeule, doresc să fiu complet eliberat de frică şi de rezultatele ei. Am văzut cum frica îşi pune pecetea atât pe sufletul, cât şi pe trupul meu. Ajută-mă deci să fiu sănătos în întregime, căci subconştientul mă trădează. Ajută-mă să ajung la onestitate totală. Amin!

Voința de a te face bine

Luca 8:50.

Dar Isus, când a auzit lucrul acesta, a zis fruntașului sinagogii: "Nu te teme; crede numai, și va fi vindecată."

Luca 18:4.

Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă, și-a zis: 'Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez.'

Luca 18:41-42.

"Ce vrei să-ți fac?" "Doamne," a răspuns el, "să-mi capăt vederea." Și Isus i-a zis: "Capătă-ți vederea. Credința ta te-a mântuit."

Ioan 5:6.

Isus, când l-a văzut zăcând, și, fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: "Vrei să te faci sănătos?"

Ioan 4:49-53.

Slujbașul împărătesc l-a zis: "Doamne, vino până nu moare micuțul meu." "Du-te", i-a zis Isus, "fiul tău trăiește." Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus, și a pornit la drum. Pe când se pogora el, l-au întâmpinat robii lui, și i-au adus vestea că fiul lui trăiește. El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Și ei i-au zis: "Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile." Tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: "Fiul tău trăiește". Și a crezut el și toată casa lui.

Ieri am văzut că primul pas spre eliberarea de temeri și anxietăți este dorința de a deveni liber. S-ar putea ca în subconștientul nostru să dorim atenția și simpatia pe care ni le aduc bolile. Dacă unii oameni n-ar mai putea să vorbească despre bolile lor, despre ce ar mai vorbi? Vă amintiți că definiția unui pisălog este "Un om care tot vorbește despre reumatismul lui atunci când tu ai vrea să vorbești despre al tău." A vorbi despre maladiile tale înseamnă a atrage atenția asupra eului tău, chiar dacă eul acela este unul ruinat de boli. Totuși, centrul interesului este eul tău; și când tu ești egocentric, vei folosi orice mijloace ca să câștigi atenția celorlalți.

Așadar, Isus a mers direct la inima egocentricului, când i-a pus slăbănogului întrebarea: "Vrei într-adevăr să te faci sănătos? Dacă nu, n-am să-ți pot fi de folos." Voința de a te face bine trebuie să fie prezentă. Dr. Everett Drash, de la Universitatea Virginia, a operat o profesoară care era bolnavă de tuberculoză, și aceasta a murit, cu toate că operația reușise și în mod normal ea trebuia să se facă bine. Cauza morții n-a putut fi stabilită, până când între hârtiile ei s-a găsit o scrisoare adresată unei prietene în care îi spunea printre altele că este convinsă că va muri. Lipsa de credință a ucis în ea dorința de a trăi.

Cu aceasta ajungem la pasul al treilea: *(3) Să vrei să te faci bine.* Întocmai cum există voința de a crede, așa există și voința de a te face bine. În contrast cu profesoara care a murit din lipsa dorinței de a se face bine, există cazul unei mame care a murit de tuberculoză și a lăsat în urmă șase copii mici. Sora ei și-a asumat grija copiilor și după o vreme și ea s-a îmbolnăvit de aceeași boală. Și ea era sortită morții, căci era în vremea când nu se descoperise nici un tratament împotriva tuberculozei. Numai că femeia aceasta vroia să trăiască numai ca să poată creşte copiii. Aceasta era sarcina vieții ei și voia să o ducă la bun sfârșit. În fiecare dimineață chema pe unul dintre copii, îl punea să se așeze în fața ei și apoi își spunea: "Trebuie să trăiesc ca să-i cresc pe copiii aceștia." Și a trăit și astăzi este una dintre cele mai radioase persoane pe care le cunosc eu. Dacă urmărești să scapi fie de boală, fie de frică, trebuie să vrei să te faci bine.

Tatăl meu, eu nu pot voi să mă fac bine decât dacă sunt refortificat în centrul ființei mele, căci înăuntru sunt slăbit. Ajută-mă, deci, să cuprind puterea voinței Tale și să o inoculez în propria-mi slăbiciune. Te rog, în Numele lui Isus. Amin!

Fiecare dușman pe care îl înfrunți este un dușman înfrânt

Ioan 16:33.

V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.

1 Ioan 5:4-5.

Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Isaia 41:10.

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.

Isaia 43:5.

Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine, Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit, și te voi strânge de la apus.

Când dorești să fii bine, întregul univers al realității stă la spatele tău să te sprijine. Și întregul univers al realității voiește eliberarea ta și îți oferă ajutor pentru această eliberare. Acest fapt apare în cuvintele lui Isus: *"În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți; Eu am biruit lumea"* (**Ioan 16:33**). Iată aici o franchețe a ochilor deschiși care nu neagă realitatea unei lumi a necazului în care trebuie să trăim, lume a necazului care se află în jurul nostru și în noi. Și totuși, după ce se uită la ea, cu toată brutalitatea și cu toată puterea ei de a răni, El zice: "Îndrăzniți; Eu am biruit lumea!" Cu alte cuvinte, fiecare dușman pe care îl privești în față, pe care îl înfrunți frontal, este un dușman învins.

Cu aceasta ajungem la al patrulea pas: *(4) Adu-ți aminte că fiecare teamă, fiecare necaz, fiecare boală, fiecare păcat pe care trebuie să-l înfrunți a fost și este învins de Acela pe care Îl urmezi - de Hristos.* Când temeri, boli și păcate vin peste tine să te copleșească și să te supună prin însăși prezența lor împovărătoare, uită-te simplu în ochii fiecăruia și spune: "Nu mă tem de tine, tu ai fost și ești biruită de Domnul meu. Pleacă-ți capul. Iată, știam eu. Urma piciorului Fiului lui Dumnezeu este pe gâtul tău." Această încredere este punctul tău de plecare, nimic nu te poate atinge care să nu-L fi atins înainte pe El și care să nu fi fost înfrânt de El. Dacă lași puterea Lui să intre în viața ta, poți învinge orice rău prin harul Lui. Nu poți fi înfrânt de nimic decât dacă tu însuți consimți să fii înfrânt. Dacă voința ta stă de partea victoriei, atunci întregul univers trece în spatele voinței tale, o echilibrează, o întărește, o răscumpără, pe ea și pe tine. Atunci ești cuprins într-un flux al victoriei pe care nimic nu-l mai poate opri, nimic în afară de refuzul tău de cooperare. Pavel spune: "Eu nu zădărnicesc harul lui Dumnezeu", adică eu nu blochez răscumpărarea Lui și nu frustrez scopurile Lui vindecătoare. Și de aceea o Voință Atotputernică a lucrat în voința lui și el a devenit o personalitate echilibrată, armonioasă, adecvată pentru orice lucrare bună. Și tu poți fi la fel ca Pavel.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, cu mi-am închis inima la vindecarea Ta și la eliberarea Ta. Eu m-am înfășurat în mine însumi - temându-mă de mântuire! Eu mi-am protejat plămânii - de aer! Inima - de iubire! Natura mea estetică - de frumusețe! Pe mine însumi - de Tine! Iartă-mă. Amin!

Îngrijorare înseamnă ateism

Matei 10:28.
Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.

Luca 9:34.
Pe când vorbea el astfel, a venit un nor, și i-a acoperit cu umbra lui; ucenicii s-au înspăimântat, când i-au văzut intrând în nor.

2 Timotei 1:7.
Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.

Evrei 13:6.
Așa că putem zice plini de încredere: "Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?"

Când îți spun că poți trăi fără frică și fără îngrijorare, cred ceea ce spun! Nu este o afirmație teoretică, ci un fapt. Cred că este cazul să mă opresc o clipă din prelegerea mea de teolog și să fac o mărturisire. După toate semnele exterioare, săptămâna în care am scris paginile acestea ar fi trebuit să fie o săptămână de îngrijorare și de înfrângere, căci toate au mers prost. Toate eforturile mele interioare de a întrezări o bază pentru pace între Japonia și America au fost în zadar. Înțelegerea părea așa de apropiată și de posibilă și - dintr-o dată - prăbușirea! Un lung război ne rânjește acum în față. Eu am fost izolat de munca mea în India. Soția și copiii mi-au rămas acolo, izolați pentru toată perioada războiului și - mai rău - războiul se apropie de locul unde se află ei. Poate că, pe când aceste pagini vor ajunge la tipar, ei vor fi în mijlocul conflictului, sau poate nu. Oricum, săptămâna aceasta ar fi trebuit să-mi aducă îngrijorare și frică. Dar n-a fost așa. N-a existat nici un moment de îngrijorare. Am avut doar pace. Când o femeie mi-a zis într-o seară: "Astăzi ați avut o zi mai liberă, ați avut timp să vă îngrijorați", am tresărit în sufletul meu. "Timp să mă îngrijorez?" - ca și cum un creștin ar avea vreodată timp să se îngrijoreze! Creștinul a izgonit îngrijorarea din vocabularul său.

Cu aceasta ajungem la pasul al cincilea: *(5) Adu-ți aminte că frica este un fel de ateism.* O persoană care se îngrijorează spune de fapt: "Nu mă pot încrede în Dumnezeu, îmi voi lua soarta în propriile-mi mâini." Rezultatul? Îngrijorare, frustrare, incapacitatea de a înfrunta lucrurile de temut atunci când ele vin asupra ta. Cu Dumnezeu e altfel: Îl poți înfrunta, copleși și asimila în folosul propriei tale vieți. Singur, te izbești, te frământi și te simți frustrat. Îngrijorarea zice: "Lui Dumnezeu nu-i pasă și deci nu va mișca un deget - eu trebuie să mă îngrijorez să găsesc o ieșire." Credința însă spune: "Lui Dumnezeu sigur Îi pasă și împreună cu El vom găsi o ieșire. Eu ofer voința și El oferă puterea - în această combinație putem realiza totul." Îți amintești întâmplarea cu Luther? Într-o dimineață, când era descurajat, soția lui a apărut îmbrăcată în negru. La întrebarea lui Luther ce înseamnă doliul acela, ea a răspuns: "Cum, n-ai auzit? A murit Dumnezeu." Luther a înțeles lecția, a văzut absurditatea îngrijorării și așa ar trebui să vezi și tu; Dumnezeu trăiește și vei trăi și tu!

O, Dumnezeule, atâta vreme cât Tu ești viu și trăiești, voi trăi și eu. Nimic nu poate zgudui stânca existenței Tale pe care stau - și atâta vreme cât faptul acesta este real, nu mă voi îngrijora și nu mă voi teme. Aceasta înseamnă, de fapt, că niciodată, veșnicia întreagă, nu trebuie să mă mai îngrijorez și să-mi fie frică. Îți mulțumesc. Amin!

Frica este un sabotor

1 Ioan 4:18.
În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste.

1 Ioan 3:20-22.
Ori în ce ne osândeşte inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, şi cunoaşte toate lucrurile. Preaiubiţilor, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Şi orice vom cere, vom căpăta dela El, fiindcă păzim poruncile Lui, şi facem ce este plăcut înaintea Lui.

1 Petru 3:12-14.
Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi, şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul." Şi cine vă va face rău, dacă sunteţi plini de râvnă pentru bine? Chiar dacă aveţi de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! N-aveţi nici o teamă de ei, şi nu vă tulburaţi!

Ajungem acum la al şaselea pas: *(6) Ţine minte că nici unul dintre lucrurile de care ţi-e frică nu este aşa de rău ca frica însăşi.* Vorbesc foarte serios! Nimic din ceea ce ţi se poate întâmpla nu este sau nu poate fi aşa de dezastruos şi de descumpănitor ca pătrunderea fricii şi a îngrijorării în viaţa ta, căci dacă tu îţi păstrezi centrul vieţii intact, atunci poţi sta tare împotriva la orice. Sănătos la inimă, tu poţi zice: "Poate veni lumea", dar rănit la inimă de frică şi de îngrijorare, eşti trântit la pământ de întâmplări - de cele reale şi de cele imaginare. Omul care luptă lupta vieţii fără frică, luptă cu un singur duşman - cu situaţia reală cu care se confruntă. Dar omul care luptă cu frica în sân luptă cu trei duşmani: cu situaţia reală, cu lucrurile imaginare născocite de frică, plus cu frica însăşi. Şi cel mai mare dintre duşmanii aceştia este frica. Frica este coloana a cincea din suflet (sabotorii care acţionează în spatele frontului duşman), ea este calul troian care lansează din el duşmanii ce te capturează venind dinăuntru, mai înainte ca lupta reală cu duşmanul extern să fi început.

Ia-ţi de ureche frica,
Căci ea-i inamica
Şi zi-i fără frică
Eu ştiu că lucrul de care mi-e frică
În cele din urmă-i nimică;
Căci singura mea inamică
Eşti tu însăţi, bicisnică frică.
Numai tu în suflet poţi face o rană;
Afară, deci, frică tirană!

Aşa că, dacă extragem esenţa problemei, concluzia e că nu este nimic de care să ne fie frică decât frica, nimic de ce să ne îngrijorăm decât îngrijorarea.

Dar a rămâne la această exprimare banală, înseamnă să lăsăm ca frica noastră să se hrănească din frică şi îngrijorarea din îngrijorare. Aceasta ar fi tot atât de rău ca şi cum ne-am teme şi ne-am îngrijora de ceva obiectiv. Chiar şi frica de frică trebuie să dispară. Cum? Concentrându-ne atenţia nu asupra lucrului de care ne este frică sau asupra fricii de această frică, ci asupra lui Hristos, Mântuitorul de frică.

O, Doamne Isuse, Mântuitorul meu, Tu ştii toate lucrurile care mă fac să-mi fie frică. Tu ai trecut prin toate acestea şi totuşi nici o frică şi nici o îngrijorare n-a prins rădăcini în Tine. Aş vrea să cunosc secretul Tău; destăinuieşte-mi-l. Ascult tot ce ai să-mi spui şi vreau să împlinesc pe deplin. Amin!

Relaxează-te în prezența Lui

Psalmul 55:6.
Eu zic: "O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș zbura, și aș găsi undeva odihnă!"

Psalmul 16:9.
De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește, și trupul mi se odihnește în liniște.

Isaia 11:10.
În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui.

Țefania 3:17.
Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine.

Am sfârșit ieri spunând că atenția trebuie să ne fie concentrată asupra lui Hristos - Omul care a înfruntat tot ceea ce înfruntăm noi și mai mult, și totuși nu s-a îngrijorat niciodată. Concentrează-ți atenția asupra Lui; căci este o lege a minții că ceea ce-ți cuprinde mintea, aceea te cuprinde și pe tine. Dacă atenția îți este atrasă și cucerită de îngrijorări, îngrijorările te vor atrage și te vor cuceri și ele pe tine. Dar cum să-ți concentrezi atenția asupra Lui, când ea îți este atrasă mereu de griji? Fă atunci pasul următor: *(7) Relaxează-te în prezența Lui.* Puterea Lui nu va putea să se scurgă în tine dacă nu înveți să te relaxezi, să te destinzi. Teama și îngrijorarea te fac să fii încordat. Credința te destinde, te relaxează. Adeseori, frica și îngrijorarea fac ca motorul să-ți meargă chiar și atunci când te afli într-un loc de parcare. Te consumi chiar și când stai pe loc.

Într-una din adunările noastre recente s-a anunțat că cineva și-a lăsat mașina în parcare, cu motorul pornit. Dar o mulțime dintre oamenii care stăteau acolo în fața mea își aveau propriile lor motoare în funcțiune, consumându-le energia și puterea. Ei erau încordați, erau în tensiune din cauza anxietăților și a temerilor. În starea aceasta, nimic nu poate intra în tine, căci este știut că nimic nu se poate întipări într-o minte încordată. Din cauza aceasta, o minte în tensiune nu poate primi energie - ea o poate doar consuma. O minte aflată în tensiune te duce la faliment. Când ești liniștit și încrezător, absorbi; ești într-o stare de receptivitate și, prin urmare, asimilezi energiile vieții și le înmagazinezi în tine.

O servitoare negresă i-a spus odată stăpânei ei: "Observ că sunteți încordată când ședeți. Sunteți toată înșurubată și strânsă pe dinăuntru. Uitați-vă numai la mine. Când lucrez, lucrez din greu, dar când stau, stau cu adevărat! Stau relaxată." În această afirmație se găsește o întreagă filozofie a vieții: când muncești, muncește din greu; dar când te oprești din lucru, oprește-te cu adevărat, relaxează-te. Fii conștient că ești în prezența lui Dumnezeu și lasă grijile în seama Lui. Spune-I Lui care sunt temerile și îngrijorările tale lăuntrice și lasă-L pe Dumnezeu să ți le absoarbă în harul și dragostea Lui. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți înlocuiască energia falsă a fricii și a îngrijorării cu adevărata energie a credinței care lucrează prin dragoste.

Tată, Dumnezeule, mi-am consumat energia sufletului, a trupului și a minții în falsa energie a fricii și îngrijorării. O asemenea stare de tensiune nu mi-a fost de nici un folos, ci doar m-a afundat mai adânc în mocirlă. Ajută-mă acum să-mi conectez toate energiile la liniștea scopurilor Tale și la pacea puterii Tale. Numai atunci voi cunoaște armonia și împlinirea. Amin!

Trăieşte astăzi o singură zi!

Matei 6:25-34. **De aceea vă spun: Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca, sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele? Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui? Şi de ce vă îngrijoraţi de îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes; totuş vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Aşa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Nu vă îngrijoraţi dar, zicând: "Ce vom mânca?" Sau: "Ce vom bea?" Sau:"Cu ce ne vom îmbrăca?" Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijoraţi, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei!**

Am văzut în meditaţia noastră de ieri că îngrijorarea este un consum de energie. În India există o pasăre cu numele "păcat s-o faci". Ea cântă cât este ziua de lungă aceste cuvinte: "păcat s-o faci." Şi se zice că noaptea doarme cu picioarele în sus, în aer, ca să sprijine cerul să nu cadă! Pasărea aceasta este campioana pesimismului şi a îngrijorării. Nu se odihneşte nici ziua, nici noaptea - spune povestea - şi de aceea este subţire, sfrijită şi neastâmpărată. Unii dintre noi suntem ca pasărea aceea. Dar nu suntem obligaţi să fim aşa. În locul acestei păsări, noi putem contempla tabloul în care un artist a înfăţişat odihna, reprezentând o pasăre cu un cuib atârnat deasupra unei cascade uriaşe în spume. În mijlocul vacarmului şi a haosului acelei ape în spume, pasărea este simbolul liniştii, al odihnei, al calmului. Trebuie să învăţăm să fim şi noi aşa. Cum? *(8) Trăieşte astăzi numai ziua de azi.* Isus ne-a făcut o recomandare deosebit de profundă când a spus: *"Nu vă îngrijoraţi de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei"* (**Matei 6:34**). El n-a zis că nu există nici un necaz, nu, căci necazuri sunt. Viaţa este făcută astfel că mereu ne înfruntăm cu probleme şi dificultăţi; dar nu trăi încă de astăzi necazurile de mâine şi de poimâine, nu le anticipa. Tratează astăzi problemele de astăzi; căci dacă plasezi necazurile săptămânii viitoare în ziua de azi, prin anticiparea îngrijorării, nu faci altceva decât să îţi strici şi ziua de azi. Te pui în situaţia să înfrunţi două seturi de necazuri dintr-o dată; un set care este actual, de astăzi, şi celălalt pe care tu îl aduci în ziua de astăzi prin îngrijorarea pentru necazurile de mâine. Prin urmare, îţi trăieşti necazurile de două ori: o dată înainte ca ele să fi sosit şi a doua oară când le-a venit ziua. O astfel de anticipare a necazului înseamnă o cheltuială dublă de energie şi asta în mod cu totul inutil. Îngrijorarea este dobânda pe care o plăteşti anticipat la unele necazuri care nu vin niciodată. Unele dintre ele vin într-adevăr şi le poţi face faţă în mod separat. Dar necazurile zilei de mâine, plus cele ale zilei de astăzi, luate la un loc, te copleşesc şi te zdrobesc.

Lozinca "divide et impera" se aplică bine aici. Împarte-ţi îngrijorările pe zile, tratează-le acum numai pe cele ale zilei de azi şi... domină-le, stăpâneşte-le. Trăieşte astăzi numai ziua de azi!

O, Dumnezeule, văd că eu mă împovăram în mod inutil. Tu îmi dai o sarcină suficientă pentru astăzi şi Îmi dai şi puterea să o pot purta. Numai că eu adaug la sarcina mea şi în felul acesta îmi slăbesc puterea de a purta sarcina pentru azi. Iartă-mă, căci văd că lucrul acesta este păcat - păcat împotriva mea şi a Ta. Amin!

În liniște și în încredere

Proverbele 1:33.
Dar cel ce m-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău.

Proverbele 3:23-26.
Atunci vei merge cu încredere pe drumul tău și piciorul nu ți se va poticni. Când te vei culca, vei fi fără teamă, și când vei dormi, somnul îți va fi dulce. Nu te teme nici de spaimă năpraznică, nici de o năvălire din partea celor răi; căci Domnul va fi nădejdea ta, și El îți va păzi piciorul de cădere.

Isaia 30:15.
Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: "În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră." Dar n-ați voit!

Isaia 33:24.
Nici un locuitor nu zice: "Sunt bolnav!" Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui."

Am încheiat meditația de ieri cu ideea de a aborda astăzi numai problemele de astăzi. Acesta este un principiu psihologic sănătos, căci dacă-l aplicăm nu ne mai abate nimeni de la problemele zilei. Toate energiile pot fi adunate într-o concentrare constructivă, în loc să fie împrăștiate și risipite într-o îngrijorare lipsită de sens.

Acum fă pas înapoi, privește-ți situația într-un mod detașat. "Astăzi este mâinele de care te temeai ieri." Astăzi nu este așa de rău, nu-i așa? Își are necazurile lui, dar ele sunt suportabile. Chiar și cel mai greu moment al zilei este suportabil. Un tânăr care își pierduse ambele mâini și ambele picioare în război, spunea odată: "Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-au mai rămas sănătatea și puterea." Și mai mult, lui îi mai rămăsese un suflet invincibil. Și cu un astfel de suflet omul, poate aborda orice problemă i-ar pune ziua de astăzi.

Dacă întreaga zi de astăzi pare prea grea, atunci împarte-o în ore și abordează problemele orei respective cu toate resursele tale. Și pe acestea conectează-le la Dumnezeu și la inepuizabilele Lui resurse. Aruncă-ți toate armele în întâmpinarea inamicilor așa cum vin ei, unul după altul. Ține-i separați și luptă-te numai cu unul odată. Luptă-te cu ei nu cu încordare îndârjită, ci cu o credință liniștită. Aceasta ne duce la pasul următor: *(9) Spune-ți mereu, mereu: "În liniște și în încredere va fi tăria mea"* **(Isaia 30:15)**. Fii atent la două lucruri: liniștea și încrederea. Trebuie să liniștești totul în prezența lui Dumnezeu. Potolește-ți ființa înaintea Lui și bea din tăria Lui liniștită. Lasă liniștea Lui vindecătoare să intre în toți porii ființei tale, însănătoșindu-ți celulele obosite și neliniștite cu vindecarea Lui. Dar liniștea singură nu-i suficientă: este necesară și încrederea. Liniștea înseamnă pasivitate și noi trebuie să fim pasivi înaintea lui Dumnezeu; iar încrederea este activă și trebuie să fim activi înaintea lui Dumnezeu. Observă că "încredere" este compus din două cuvinte, "în" și "credere". Este vorba de o încredere "în", o "credere" în credincioșia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu este o simplă credință, ci este o credință în credința lui Dumnezeu. Credința ta și credința Lui se revarsă una în alta (încredere) și unite pot înfăptui orice.

Tatăl meu, încep să văd că biata mea credință nu este singurul lucru pe care îl am ca să mă lupt cu durerile și cu necazurile vieții, căci am credința mea plus credința Ta. Și acest "plus" îmi este de ajuns și chiar mai mult decât suficient. Acum nu-mi mai este teamă: cu Tine nu-mi mai este teamă de nimic. Amin!

Credință în credința Lui

Psalmul 23. **Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele.**

Încă n-am terminat cu pasul repetării în gând a cuvintelor: "În liniște și în încredere va fi tăria voastră." Dacă "încredere" înseamnă a avea credință în Dumnezeu, atunci viața creștină nu este o încercare disperată de a te ridica în sus trăgându-te de șireturile pantofilor. Viața creștină înseamnă a cupla micimea noastră la măreția Lui, neisprăvirea noastră la desăvârșirea Lui, înseamnă a face ceea ce a făcut băiatul care i-a oferit lui Isus cei doi pești și cele cinci pâinișoare ale sale. Mulțimea aceea n-ar fi putut fi hrănită fără cooperarea lui, și nici doar cu pâinile și cu peștii lui. Dar el și cu Isus împreună au făcut totul.

Adeseori, când n-am credință în propria-mi credință, trebuie să am credință în credința Lui. El mă face să cred în mine și în posibilitățile mele, când nu pot să fac lucrul acesta. Trebuie să mă ridic până la credința Lui în mine. O femeie prăbușită lăuntric mi-a zis: "Eu nu am credință, dar cred în credința dumitale." "Bine, ia credința în credința mea drept primul pas și apoi vei merge spre ceva infinit mai bun - spre credința în credința Lui." Cu credința în credința Lui poți face tot, tot ceea ce trebuie făcut.

Există un text care se referă la nevoia ta: *"Căci Domnul Dumnezeul tău nu te va părăsi"* (**Deuteronom 4:31**). Credința nu este doar agățarea ta de Dumnezeu - ci este Dumnezeu care te ține pe tine. El nu te va părăsi. Așa cum spune Walt Whitman: "Atâta vreme cât soarele nu refuză să strălucească, nici eu noi te voi refuza pe tine." Spune întotdeauna sufletului tău: "Tăria stă în liniște, în odihnă, în încredere." Apoi spune-i: "A spune că ceea ce trebuie să fie nu poate să fie este o scurtă, dar completă declarație de ateism." Căci așa e! Spune-ți ție însuți: "Ceea ce trebuie să fie poate să fie și eu voi face să fie." Și o vei face, te vei întrece pe tine însuți, vei trece dincolo de tine.

Un sfânt repetă mereu: "Dumnezeu este. Dumnezeu este aici cu mine." Aceasta creează încredere și credință.

O, Isuse Cel viu, văd că viața înseamnă comuniune - o uniune cu Tine nu numai în clipe disparate și răzlețe, ci și în momentele de strâmtorare, de tensiune, de presiune și trudă. Acum văd că pot fi un luptător fericit, căci eu absorb din plin puterea Ta și merg înainte în încrederea Ta. Așa pot face ceea ce altfel n-aș putea să fac. Îți mulțumesc Ție. Amin!

Predă-ți temerile

Matei 8:26.
El le-a zis: "De ce vă este frică, puțin credincioșilor?" Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea, și s-a făcut o liniște mare.

1 Ioan 4:17-18.
Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste.

Luca 9:47-48.
Isus le-a cunoscut gândul inimii, a luat un copilaș, l-a pus lângă El, și le-a zis: "Oricine primește pe acest copilaș, în Numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Fiindcă cine este cel mai mic între voi toți, acela este mare."

Trecem acum la pasul următor: *(10) Pune lucrul de care te temi în mâna lui Dumnezeu.* Oferă-I-l Lui și cere-I Lui să-l rezolve pentru tine. Frica ține lucrurile în mâinile tale - credința le transferă în mâinile lui Dumnezeu și le lasă acolo.

Să vă povestesc cazul doamnei... (cu toate că nu-mi place cuvântul "caz", deoarece era o *persoană* care suferea profund). Îndurerarea și suferința i-au afectat inima. A stat la pat un an și a urmat diferite tratamente. Ea venit și la o adunare a noastră, la o distanță respectabilă, și mi-a spus că s-a temut că va muri pe drum, deoarece a avut o criză serioasă de inimă. Gândul ei predominant era că va fi foarte costisitor să i se transporte corpul neînsuflețit acasă cu vaporul. După ce am stat de vorbă cu dânsa, mi-am dat seama că anxietatea și îngrijorarea ei erau cele care îi provocau tulburarea funcțională a inimii. Tulburarea nu era imaginară, ci foarte reală, numai că nu era cauzată de ceva organic, ci de îngrijorare și frică. Am reușit s-o fac să-I predea întreaga problemă lui Dumnezeu. Când a făcut-o, am văzut cum trăsăturile încordate ale feței ei se relaxează și cum începe să reacționeze ca o persoană normală. Dar să o lăsăm pe ea să spună mai departe: "Vreau să spun mai întâi că n-a fost nevoie ca trupul meu să fie transportat acasă cu vaporul, ci am fost foarte plină de viață și foarte puțin obosită când am ajuns acasă după o călătorie cu mașina de 800 km, parcurși într-o singură zi! De atunci boala n-a mai recidivat. E vorba de o însănătoșire reală, nu la nivel mintal, deoarece nervii îmi devin tot mai stabili și inima începe să se comporte ca o inimă normală. Este minunat! Când m-a văzut ieri, doctorul mi-a zis: «S-a petrecut ceva cu dumneavoastră de când v-am văzut ultima dată.» Când i-am spus ce s-a întâmplat, el mi-a răspuns: «Știu că ceea ce îmi spuneți este adevărat, căci dumneavoastră înșivă sunteți o dovadă vie.» Și apoi a adăugat: «Ați descoperit ceea ce le trebuie la 75 % dintre pacienții noștri mai mult decât medicamente, căci foarte mulți dintre ei s-ar face bine fizic, dacă ar fi bine mintal și spiritual.»"

Tatăl meu, iartă-mă că păstrez îngrijorările, necazurile și fricile în mâna mea neputincioasă și nu le transfer în mâna ta puternică. Chiar în clipa aceasta Ți le transmit Ție. Sunt ale Tale, nu pentru un ceas, ci pentru totdeauna. Și eu îmi accept ușurarea. Îți sunt recunoscător - atât de recunoscător! Amin!

Să scăpăm de temeri prin acţiuni pozitive

1 Corinteni 15:57-58.
Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos! De aceea, preaiubiţii mei fraţi, fiţi tari, neclintiţi, sporiţi totdeauna în lucrul Domnului, căci ştiţi că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.

Filipeni 2:12-13.
Astfel dar, prea iubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai când sunt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea.

Romani 15:1-3.
Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, şi să nu ne plăcem nouă înşine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci şi Hristos nu Şi-a plăcut Lui însuş; ci, după cum este scris: "Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine."

Acum, după ce l-ai transferat lui Dumnezeu temerile şi anxietăţile tale şi le-ai lăsat acolo, fă pasul următor: *(11) Ia-ţi în mod deliberat sarcina de a-i ajuta pe alţii.* I-ai dat lui Dumnezeu temerile şi anxietăţile tale, nu ca să devii un loc vid, ci ca să ai o inimă în care este loc şi răgaz acum pentru necazurile altora. Dr. Woodall ne povesteşte cazul unei femei care era invalidă, cu hipertensiune şi cu alte boli. Se gândea mereu la sine şi numai extrem de rar vorbea despre altceva decât despre boala ei şi stătea în pat fără să facă nimic. Soţul ei s-a îmbolnăvit brusc şi se părea că este în pragul morţii. Stârnită de noul pericol, bolnava s-a dat jos din pat şi a început să-şi îngrijească pe soţul ca să se înănătoşească. Când şi-a uitat propriile-i suferinţe în strădania de a-l ajuta pe el, ea s-a făcut bine. Sănătatea vine numai prin activităţi sănătoase.

John Wesley vorbeşte despre a trăi cu "frâul lăsat liber". El însuşi a trăit aşa - a ştiut cum să se relaxeze - dar când lucra, ah, cum mai lucra el! Frâul liber era lăsat astfel doar ca apoi să poată fi strâns!

Cineva l-a întrebat pe un ceasornicar de ce ţine toate ceasurile în funcţiune şi acesta i-a răspuns: "Pentru a le păstra într-o stare bună." Şi tu şi eu suntem făcuţi pentru o activitate constructivă şi sănătatea ne vine ca un produs secundar. Nu sta să tot vorbeşti despre bolile tale, căci tot vorbind despre ele le înmulţeşti. Se spune că broaştele nu orăcăie în apă curgătoare, ci doar în bălţi. Vei deveni şi tu o fiinţă care orăcăie dacă viaţa ta este stătătoare. Intră în şuvoiul activităţii utile şi vei înceta să orăcăi.

Trebuie să înveţi să fii pasiv înaintea lui Dumnezeu şi activ înaintea oamenilor. Asimilează, acumulează de la Dumnezeu trăind înaintea Lui la diateza pasivă; apoi dă, transmite altora, trăind astfel la diateza activă. Acestea sunt cele două bătăi de inimă ale vieţii tale: pasivă şi activă. Te supui lui Dumnezeu, dar nu te supui la nimic altceva. Atunci eşti creator şi stăpânitor.

O, Dumnezeule, Tu mă vindeci ca să devin un centru de vindecare. Acest dar preţios îl ţin în mâna mea, nu ca să mă uit la el cu bucurie şi evlavie, ci ca să-l dau mai departe. În dar am primit, ajută-mă să dau în dar. În Numele lui Isus, Te rog. Amin!

Teama de faliment

Isaia 55.

"Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape, chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată! De ce cântăriţi argint pentru un lucru care nu hrăneşte? De ce vă daţi câştigul muncii pentru ceva care nu saturã? Ascultaţi-Mă dar, şi veţi mânca ce este bun, şi sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luaţi aminte, şi veniţi la Mine, ascultaţi, şi sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veşnic, ca să întăresc îndurările Mele faţă de David. Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap şi stăpânitor al popoarelor. Într-adevăr, vei chema neamuri, pe care nu le cunoşti, şi popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăveşte." "Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemaţi-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertînd. "Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, şi căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul "Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre. Căci după cum ploaia şi zăpada se pogoară din ceruri, şi nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul şi-l fac să rodească şi să odrăslească, pentru ca să dea sămânţă sămănătorului şi pâine celui ce mănâncă, tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele. Da, veţi ieşi cu bucurie, şi veţi fi călăuziţi în pace. Munţii şi dealurile vor răsuna de veselie înaintea voastră, şi toţi copacii din câmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălţa chiparosul, în locul mărăcinilor va creşte mirtul. Şi lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn veşnic, nepieritor."

Cu toate fricile şi anxietăţile noastre predate lui Dumnezeu şi cu energiile angajate în ajutorarea constructivă a celorlalţi, suntem acum în măsură să luăm fricile şi îngrijorările una câte una şi să le biruim privindu-le drept în faţă. *(12) Uită-te la cele mai rele temeri ale tale pe rând, luându-le una câte una.* Poţi îndrăzni să te uiţi acum la ele deoarece te-ai uitat deja la Hristos şi ştii că toate temerile acestea au urma piciorului Fiului lui Dumnezeu pe grumazul lor. Ele sunt pe jumătate înfrânte prin El şi sunt total înfrânte când accepţi realitatea înfrângerii lor şi acţionezi pe baza acestei realităţi.

(a) Teama de faliment. Un mare număr de oameni trec prin viaţă în cătuşele succesului. Le este îngrozitor de frică de faliment. De ce se tem de eşec? Lui Isus i-a păsat prea puţin de succes sau de eşec. Povestea lui Isus este povestea unui aparent faliment: respins de propriul popor şi răstignit de romani, El a sfârşit pe o cruce. O credinţă care are în centrul ei o cruce nu poate fi o credinţă care se închină succesului. Eu nu trebuie să am succes. Trebuie să fiu doar la cel mai înalt nivel posibil - succesul şi eşecul sunt în mâna lui Dumnezeu. În drum spre India, m-am oprit odată în Anglia şi am spus acolo: "M-am lecuit de romantismul misionar. Ştiu acum ce mă aşteaptă. Dacă mi-aţi spune că mă întorc în India ca să înfrunt acolo doar frustrări şi eşecuri şi că nu voi mai avea nici un rod, v-aş răspunde: este o problemă secundară. Eu am o chemare de la Dumnezeu să plec în India şi singura mea datorie este să ascult de chemarea aceasta; succesul sau eşecul nu sunt de competenţa mea, ci numai ascultarea." Făcusem afirmaţia aceasta într-o adunare şi îndată un predicator a venit în faţă şi mi-a spus: "Toată viaţa am fost prins în cătuşele succesului; am privit totul din punctul de vedere al succesului. Dumneavoastră m-aţi descătuşat de cea mai mare tensiune a vieţii mele. Singura mea datorie este să ascult. Mulţumesc lui Dumnezeu!"

"Înainte, pe cale, se află un leu", zice frica. Dar când mergi drept înainte spre leul fricii, se dovedeşte că el nu este altceva decât un şoarece al realităţii. Să presupunem că vei falimenta . Dar oare va fi chiar aşa de teribil? A nu fi încercat este un faliment şi mai mare.

Tatăl meu, mie mi-a fost teamă de eşec, de faliment. În frica de faliment, eul încă stă la pândă, înspăimântat de ceea ce vor zice alţii. Iartă-mă că am fost atent la verdictul ce-l vor da alţii, în loc să mă gândesc la verdictul Tău: "Bine, slugă bună", dat pe baza credincioşiei mele atât în succes, cât şi în eşec. O, ajută-mă să fiu statornic şi să ascult orice s-ar întâmpla. Amin!

Alte temeri care trebuie cucerite

Isaia 46:4.

Îl poartă, îl iau pe umăr, îl pun la locul lui; acolo rămâne, şi nu se mişcă din locul lui. Apoi strigă la el, dar nu răspunde, nici nu-i scapă din nevoie.

Faptele 2:17.

"În zilele de pe urmă", zice Dumnezeu, "voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrânii voştri vor visa visuri!"

Psalmul 91.

Cel ce stă supt ocrotirea Celui Prea Înalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atoputernic, zice despre Domnul: "El este locul meu de scăpare, şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!" Da, El te scapă de laţul vânătorului, de ciumă şi de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui, şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma, care umblă în întuneric, nici de molima, care bântuie ziua namiaza mare. O mie să cadă alături de tine, şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii, şi vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: "Domnul este locul meu de adăpost!" şi faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; şi ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ţi loveşti piciorul de vreo piatră. Vei păşi peste lei şi peste năpârci, şi vei călca peste pui de lei şi peste şerpi. - "Fiindcă Mă iubeşte - zice Domnul - de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi şi-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viaţă lungă, şi-i voi arăta mântuirea Mea".

Am început să ne uităm la anumite temeri. Să luăm acum alta:

(b) Teama de a fi dependent de alţii la bătrâneţe. De ce să te temi de asta? Copiii tăi au fost dependenţi de tine; de ce te-ai teme să depinzi şi tu de ei? Viaţa este făcută în aşa fel încât creştem acceptând responsabilităţi pentru care nu suntem răsplătiţi. Nu le nega copiilor tăi privilegiul de a creşte. Fii felul de persoană de care să le fie drag să o îngrijească. Dacă te teami că vei ajunge să fii îngrijit de stat, atunci iarăşi, de ce să te temi? Dacă ai fost un bun cetăţean şi un membru util al societăţii în timpul vieţii tale active, contribuind astfel la bunăstarea statului, de ce nu ţi-ar purta statul de grijă când nu vei mai putea să lucrezi? Nu este nici o ruşine să fii îngrijit de copiii tăi ori de stat, dacă ai fost un membru util al societăţii.

(c) Teama de a pierde dragostea unui prieten sau a unui iubit. Îngrijorarea, neliniştea cu privire la lucrul acesta este modul cel mai sigur de a pierde dragostea celor pe care-i iubim; căci este imposibil să iubeşti pe cineva când eşti crispat pe dinăuntru din cauza anxietăţii. O persoană îngrijorată, mereu neliniştită, este greu de iubit. O oarecare dragoste poate să existe în ciuda încordării, dar anxietatea este o povară pentru iubire. Când devii anxios şi te temi cu privire la dragostea celui iubit, îţi strici singur dragostea.

(d) Teama de un viitor nesigur. Mulţi trăiesc cu teama de ceea ce va veni. Dar de ce ne-am teme? Necunoscutul dă vieţii farmecul aventurii, el ne dă ceva care să stârnească sufletul. Neaşteptatul de după colţ ne dă un sentiment de surpriză. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru viitorul necunoscut. Dacă am vedea acum toate lucrurile bune pe care le vom avea cândva, am şedea inactivi şi am degenera. Dacă am vedea toate lucrurile rele, am fi paralizaţi de frică. Cât de milostiv este Dumnezeu pentru că El ridică perdeaua numai de pe "astăzi" şi, apoi, după ce primim astăzi putere ca să-l înfruntăm pe mâine, El ridică perdeaua şi de pe mâine. El este un Dumnezeu înţelept şi bun.

O, Dumnezeule, ştiu că dacă cumva mă tem să pierd dragostea celor ce mă iubesc, îmi pierd încrederea, şi încredere înseamnă cucerire; în felul acesta, eu pierd bătălia. Depind de alţii. Iar în ceea ce priveşte viitorul, îl întâmpin cu un salut şi un cântec. Amin!

Frica de moarte

Evrei 2:14-15.
Astfel dar, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul şi să izbăvească pe toţi aceia, care prin frica morţii erau supuşi robiei toată viaţa lor.

2 Timotei 4:6-8.
Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură şi clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în "ziua aceea", Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.

2 Corinteni 5:1-6.
Ştim, într-adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veşnică. Şi gemem în cortul acesta, plini de dorinţa să ne îmbrăcăm peste el cu locaşul nostru ceresc, negreşit dacă atunci când vom fi îmbrăcaţi nu vom fi găsiţi dezbrăcaţi de el. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsaţi; nu că dorim să fim dezbrăcaţi de trupul acesta, ci să fim îmbrăcaţi cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghiţit de viaţă. Şi Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul.

Ajungem acum la cea mai mare dintre toate fricile:

(e) Frica de moarte. Mulţi trec prin viaţă distrugându-şi-o prin frica de moarte. Dar de ce ne-am teme de moarte? Cu ceva vreme în urmă, am fost luat şi dus să fiu spânzurat. În drum spre spânzurătoare, fratele meu mi-a zis: "Se pare că din asta n-ai să mai scapi, nu-i aşa?" Şi eu am fost de acord. Dar pe drum am întâlnit-o pe femeia pe care se presupunea că am ucis-o eu. "Iată, am strigat, v-am spus că n-am ucis-o. Iat-o vie!" Am rugat-o să vină cu noi. În jur era o mare mulţime, şi eu le-am zis: "V-am spus că sunt nevinovat. Iată femeia." Dar mulţimea era înfierbântată: "Am venit să vedem un misionar spânzurat şi dorim să vedem lucrul acesta." La care eu am insistat: "Faceţi o mare nedreptate. Dar mie nu mi-e teamă să mor." S-au încăpăţânat şi m-au urcat pe eşafod, mi-au pus gluga pe ochi, mi-au fixat laţul în jurul gâtului şi acum mă aşteptam să fie lovit butucul de sub picioare. Şi tocmai când să se întâmple aceasta, m-am trezit. Desigur, m-am bucurat să constat că sunt în pat şi nu pe eşafod, dar înlăuntrul meu eram într-o stare de exaltare, chiar de bucurie. "Nu m-am comportat prea rău nici chiar într-o situaţie limită" - mi-am zis. "Ce-ar fi putut să mi se întâmple mai rău?"

De ce s-ar teme un creştin de moarte? A-ţi fi frică de viaţa aceea mai mare, mai vastă, este o formă de ateism. A te îndoi de viitor înseamnă a te îndoi de prezent. Înseamnă că Stăpânul, care a coborât El Însuşi în moarte şi a venit înapoi din ea spunând: *"Eu sunt Învierea şi Viaţa... cine crede în Mine nu va muri niciodată"*, nu este unul pe care să te poţi baza în probleme capitale şi deci nici în lucrurile de zi cu zi. Aşa cum pasărea de pe ramura răsucită de furtună poate zice în momentul când ramura este frântă: "Foarte bine, rupe-o, căci îmi rămâne alternativa, eu am aripi", tot aşa îi putem spune noi morţii: "Poţi tu să-mi frângi ramura vieţii acesteia pământeşti; am altenativa, am nemurirea - eu Îl am pe Dumnezeu." Nimic nu poate frânge aceasta!

Adevăraţii creştini trăiesc frumos şi mor frumos.

O, Dumnezeule, când Te am pe Tine am totul, şi mai mult decât atât! Nici o moarte nu poate afecta lucrul acesta, căci Tu rămâi acelaşi în ciuda tuturor schimbărilor din lume. Aşa că şi eu voi trăi cu toate schimbările acestea - nemuritor. În Tine, sunt invulnerabil. Amin!

Alcătuiți pentru credință, nu pentru frică

Matei 9:29. **Atunci S-a atins de ochii lor, şi a zis: "Facă-vi-se după credinţa voastră!"**

Matei 17:20. **Fiindcă tu ne aduci ceva ciudat la auz. Am vrea dar, să ştim ce vrea să zică aceasta.**

Marcu 11:22. **Isus a luat cuvântul, şi le-a zis: "Aveţi credinţă în Dumnezeu!"**

Faptele 3:16. **Prin credinţa în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeţi şi-l cunoaşteţi; credinţa în El a dat omului acestuia o vindecare deplină, cum vedeţi cu toţii.**

Intenţia mea iniţială fusese să-mi închei meditaţiile despre biruirea fricii săptămâna trecută, dar cu cât am analizat mai îndeaproape frica, cu atât ea ne-a devenit o problemă mai fundamentală. Când scriam lucrurile acestea, am primit o scrisoare de la o femeie foarte dotată, care îmi scria: "Domnule dr. Jones, toate merg prost şi mi-e teamă, grozav de teamă, că toate se vor prăbuşi." Ea spunea că toate merg prost. Adică dădea vina pe împrejurări, dar nimic nu era mai rău decât propria sa teamă, care la rându-i era înrădăcinată în egocentrismul ei. Universul ei se prăbuşeşte mereu, mereu, deoarece atitudinile ei egocentrice dau naştere temerilor. Dacă ea şi-ar schimba centrul vieţii, tot restul s-ar schimba, s-ar rezolva; dar cu centrul greşit amplasat, nimic nu poate ieşi bine.

În următoarele câteva zile vom recapitula toate hotărârile lăuntrice şi le vom cataloga. Nu vor fi hotărâri luate cu dinţii încleştaţi şi cu toţii muşchii încordaţi, ci o constatare calmă şi relaxată a poziţiei vieţii noastre şi a atitudinilor noastre în cadrul ei.

(1) Constat că lăuntrul meu este alcătuit pentru credinţă şi nu pentru frică. Nu frica este ţara mea de baştină, ci credinţa. Sunt astfel alcătuit încât îngrijorarea şi anxietatea sunt fire de nisip în mecanismul vieţii, în timp ce credinţa este ulei. Trăiesc mai bine prin credinţă şi încredere decât prin frică şi anxietate. În anxietate şi îngrijorare, fiinţa mea gâfâie după aer - aceasta nu este atmosfera mea reală, normală. Un psihiatru a scris: "Nu ştim din ce cauză cei ce se îngrijorează mor mai repede decât cei ce nu se îngrijorează, dar lucrul acesta este un fapt stabilit." Dar eu, care am judecata mai simplă, cred că ştiu care este cauza: noi suntem construiţi din nervi, ţesuturi, celule ale creierului şi suflet pentru credinţă şi nu pentru frică. Dumnezeu ne-a făcut în felul acesta. De aceea, nevoia credinţei nu ne este impusă în mod dogmatic, ci este ceva înscris în structura fiinţei noastre. A trăi cu îngrijorări înseamnă a trăi împotriva realităţii.

O, Dumnezeule, de vreme ce nevoia de încredere şi credinţă este înscrisă în mine şi ele sunt, deci, indispensabile, nu voi mai încerca să mă dispensez de ele. Mă predau vindecării şi reînnoirii pe care le produc credinţa şi încrederea. Vindecarea aceasta îmi pătrunde acum în fiecare fibră a fiinţei. Îţi sunt recunoscător. Amin!

Fără credință nu poți întâmpina crizele vieții

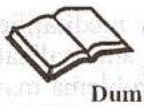

Matei 6:30.
Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?

Matei 9:2.
Și iată că I-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința, și a zis slăbănogului: "Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!"

Romani 14:23.
Dar cine se îndoiește și mănâncă, este osândit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare, e păcat.

Galateni 2:20.
Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

Să rezumăm cele spuse ieri: suntem structurați lăuntric pentru credință - credința este vindecare; îndoiala și frica sunt distrugătoare. Statisticile făcute de societățile de asigurare arată că oamenii care au o pensie asigurată trăiesc în medie cu 5-6 ani mai mult decât cei care nu o au. Pensia îi eliberează de anxietatea privitoare la siguranța zilelor bătrâneții și această eliberare le prelungește viața.

(2) Constat că nu pot să întâmpin crizele vieții dacă nu am încredere și credință. Un medic mi-a indicat că la clinica Mayo se aplică următorul procedeu: "O pacientă care era pregătită pentru una din acele minunate operații noi pentru reducerea tensiunii arteriale, a trecut cu succes toate examinările preliminare. Înainte de începerea operației, pacienta trebuia supusă unui examen psihiatric pentru a se stabili dacă nu suferă de tulburări mintale sau spirituale care i-ar putea provoca dureri de cap cronice și hipertensiune. Medicul, un om ferm și care nu se lăsa îndepărtat de la firul principal al discuției, o interoga pe pacientă cu privire la casa ei, la fericirea vieții ei de familie, la starea ei religioasă: Este fericită? Este îngrijorată din cauza banilor? Este satisfăcută de starea căsniciei? A religiei ei? Până când n-a trecut și acest examen n-a fost considerată în stare să fie supusă operației. Doctorii știau că ar fi putut să se prăbușească lăuntric, în ciuda eforturilor științifice, în cazul în care ar fi existat conflict și îngrijorare în citadela vieții ei." O învățătoare suferea de inimă, bătăile fiindu-i așa de puternice și de rapide, încât la cel mai mic efort "părea că-i sare afară din piept". Medicii n-au putut găsi nici o cauză fizică a acestei afecțiuni cardiace, dar au descoperit că necazul a început când învățătoarea și-a descoperit un nodul tare la piept: era sigură că are cancer. Când a fost examinată și i s-a spus că nu are cancer, ea a plecat acasă ușurată și fericită. Inima a început să-i bată normal și ea este și azi fericită și eficientă în munca ei. Frica și îngrijorarea îi cauzaseră tulburări funcționale. Tulburările erau reale, însă erau cauzate de o frică ireală.

O, Dumnezeule, văd că sunt dușmanul posibilităților mele dacă accept în mine frica și anxietatea. Arunc tulburare în organele mele, îmi deranjez celulele creierului, îmi obosesc credincioasa inimă și îmi paralizez energiile creatoare. Eu sunt propriul meu dușman. Iartă-mă, în Numele lui Isus. Amin!

Frica şi anxietatea ne împiedică să fim la înălțime

1 Timotei 6:11-12.
Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine.

Evrei 4:2.
Căci şi nouă ni s-a adus o veste bună ca şi lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credinţă la cei ce l-au auzit.

Evrei 10:22.
Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău, şi cu trupul spălat cu o apă curată.

Evrei 13:6.
Aşa că putem zice plini de încredere: "Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?"

Am văzut ieri că frica şi anxietatea ne împiedică să trăim la înălțimea normală. Ele ne paralizează centrul vieții. Un mexican a văzut un şarpe şi în acelaşi timp s-a împuns la picior cu o sârmă ghimpată. El a crezut că a fost muşcat de şarpe şi îndată a făcut o criză specifică muşcăturii de şarpe: a făcut spume la gură etc. şi era să moară. A sosit însă doctorul, a văzut că rana nu era muşcătură de şarpe, l-a convins pe om de aceasta şi... omul s-a făcut bine aproape imediat. Frica a produs simptomele otrăvirii prin muşcătură de şarpe. Astfel, frica va produce adesea însăşi simptomele lucrului de care te temi. Se ştie că oamenii cu feţe "ca de poker" (feţe inexpresive) joacă tenis mai bine decât cei care se crispează sau jubilează după cum scorul coboară sau urcă. Motivul este că faţa "ca de poker", faţa inexpresivă, este expresia exterioară a unei încrederi netulburate. Şi din aceasta se naşte de multe ori victoria.

Doi jucători de baseball, foarte buni prieteni, jucau la echipe adverse. Ambii erau experţi în lovirea mingii şi ambii doreau cu ardoare să câştige campionatul. Echipele celor doi erau pe acelaşi loc - în frunte - în clasament şi acum urma să joace împreună meciul decisiv. Unul dintre ei, pe nume Cobb, a recurs la o stratagemă, desigur dubioasă din punct de vedere moral: când echipele au intrat pe teren a refuzat să vorbească cu prietenul - şi adversarul - său, Joe. Bietul Joe a început să se frământe întrebându-se ce l-a putut supăra aşa de tare pe bunul său prieten Cobb. Şi din cauza îngrijorării el a început să facă greşeli de joc şi... a pierdut meciul. Îngrijorarea şi frica i-au furat îndemânarea.

Se ştie cu certitudine că cel care trăieşte în îngrijorare permanentă are pieptul îngust, tocmai din cauza îngrijorării. Omul credinţei inspiră profund aerul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, speranţa Lui. Omul îngrijorării se teme să inspire adânc, se teme de aerul proaspăt vindecător, de speranţa vindecătoare a lui Dumnezeu. Prin urmare, el se înăbuşă pe sine, se asfixiază uneori chiar moral. "Mi-a fost teamă şi m-am dus şi am ascuns talantul", spune omul din pilda lui Isus. Şi lucrul acesta se întâmplă pretutindeni, aceia care se tem îşi îngroapă talentele şi adesea se îngroapă pe ei înşişi prematur. Îngrijorarea îl transformă pe omul de opt cilindri în om de patru cilindri, îi reduce la jumătate capacitatea de acţiune.

Îngrijorarea este un fel de miopie, de vedere scurtă.

Dumnezeul meu şi Tatăl meu, aş vrea să fiu la înălțime - la înălțimea la care m-ai rânduit Tu. Dar nu pot ajunge acolo dacă mă tem, căci prin frica mea eu blochez puterea Ta. Mă decid acum să dărâm toate barajele ce-mi stau în cale. Căci cum aş putea eu să Te împiedic pe Tine? - Tu, Domnul meu şi Dumnezeul meu. Amin!

Hotărăşte să nu acţionezi niciodată din frică

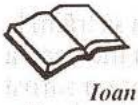

Ioan 16:22-24.

Tot aşa şi voi: acum sunteţi plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăş, inima vi se va bucura, şi nimeni nu vă va răpi bucuria voastră. În ziua aceea, nu Mă veţi mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu: cereţi, şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

Ioan 14:27.

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.

(3) Aşadar, eu hotărăsc să nu acţionez din frică, ci să aştept până pot acţiona în credinţă. Nu acţiona niciodată din teamă, căci temerile sunt de obicei false. *"...să-l faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte"* (**Exodul 26:30**). Observaţi că lui Moise modelul i-a fost arătat *pe munte*. Nu-ţi construi viaţa după nici un model arătat în valea fricii. Aşteaptă până urci pe muntele credinţei şi atunci construieşte-ţi planurile vieţii.

O soţie sănătoasă şi puternică s-a temut de naştere şi a acceptat să i se facă avort. Nu existase nici un motiv fizic ca să nu poată naşte copilul, dar frica i-a paralizat instinctul de reproducere. Şi acum braţele ei vor rămâne pentru totdeauna fără copii. Frica a fost cea care a lăsat-o cu mâinile goale. Nimic din ceea ce s-ar fi putut întâmpla la naştere n-ar fi fost aşa de rău ca durerea unei vieţi condamnată să rămână cu mâinile goale, a instinctului ei de mamă neîmplinit, rămas ca o frustrare perpetuă. Ea s-a iubit pe sine. Şi acum nu mai avea pe cine să iubească decât pe sine. Şi eul pe care îl avea acum de iubit era un eu amar.

Unul dintre cele mai mari spirite ale acestei epoci a spus odată: "Ori de câte ori sunt într-o stare depresivă, mă abţin să iau decizii - nici o decizie până când nu ajung iar în vârf, stăpân pe mine şi pe situaţii."

Toate momentele mele decizionale, deci, vor fi momente de credinţă, nu de frică. Eu îmi voi instrui mintea ca nici o decizie să nu fie luată decât prin credinţă. Şi nu voi admite excepţii. Voi folosi deci o minte curăţită de orice frică. Este uimitor ce poate face mintea când este concentrată într-un singur punct şi hotărâtă.

În colegiu m-am hotărât să nu acţionez din frică. Şi s-a întâmplat că, într-o noapte, m-am trezit cu o ploaie de pietre zburând în jurul meu, în întuneric. Primul meu impuls a fost să mă ascund în spatele unui copac; dar mi-am adus aminte de hotărârea mea şi atunci am rămas acolo, în câmp deschis, lăsând pietrele să cadă împrejurul meu, întors cu faţa în direcţia de unde veneau ele. Am fost surprins de curajul meu, căci din fire nu sunt un om prea curajos. Hotărârea mea anterioară de a nu acţiona din frică m-a ajutat în acel ceas de criză. Transformă o decizie de o viaţă prin credinţă într-o atitudine permanentă de viaţă.

O, Hristos Cel viu, Tu n-ai acţionat niciodată din frică; prin urmare, direcţia vieţii Tale a fost întotdeauna înainte. Vreau ca şi viaţa mea să fie aşa, căci viaţa cu Tine nu cunoaşte paşi înapoi şi nici regrete. Dă-mi impulsul sincer al credinţei în orice împrejurare şi ajută-mă să nu acţionez prin nimic altceva. Te rog, în Numele dragostei Tale. Amin!

Cultivă credința în alții

Evrei 6:12.
Așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.

Evrei 12:2.
Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Evrei 13:7.
Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire, și urmați-le credința!

Iuda 20.
Dar voi, preaiubiților, ziditi-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt.

(4) Mă hotărăsc să cultiv credință și în alții. Mă voi gândi la credință, voi vorbi despre ea, o voi trăi și o voi împărtăși altora. Asta înseamnă că Îi pot preda lui Dumnezeu toate atitudinile mele lipsite de credință și-i voi ajuta pe alții să facă același lucru. Un pastor mi-a spus că nu mai era în stare să mănânce, slăbea tot mult de la o zi la alta și avea dureri de stomac. Atunci s-a așezat în genunchi și a spus: "O, Dumnezeule, Tu l-ai eliberat pe omul cu numele Stanley Jones de epuizare fizică și nervoasă. Tu mai poți elibera încă unul: pe mine." El I-a spus Domnului toată povestea, I-a predat Lui tot necazul său, apoi s-a dus la culcare relaxat și a primit, pur și simplu a primit, a absorbit în el vindecarea lui Dumnezeu, întocmai cum plămânii inspiră aerul purificator. Astăzi, el este un monument viu de sănătate și un exemplu de-a dreptul contagios - pur și simplu iradiază sănătate.

Un tată urma să fie operat, iar mama și fiul nu puteau dormi din cauza îngrijorării și anxietății. Ei au trimis vorbă unui frate credincios și i-au zis: "Te rugăm, vino la noi și stai cu noi peste noapte, căci ne este teamă. Vino și stai de vorbă cu noi, căci n-avem nimic de care să ne sprijinim în noapte." Omul a venit și atât mama, cât și fiul și-au predat viețile lui Dumnezeu și au fost schimbați. Fiul i-a vorbit apoi tatălui care de multă vreme zăcea în stare de inconștiență. În cele din urmă, el a recunoscut vocea fiului său, i-a ascultat mărturisi-rea, și-a deschis și el inima în fața dragostei lui Dumnezeu și a fost convertit, închizând ochii fericit. Scânteia credinței din acel fiu convertit cu doar două zile înainte a aprins ceva în inima tatălui și l-a transformat.

Și tu aparții acelei mari mulțimi de molipsiți, molipsiți de sănătate. O prietenă care lucra într-un liceu a avut o perioadă de îngrijorare, care i-a mărit tensiunea arterială. Ea a aruncat în cutia poștală o scrisoare în care îmi spunea că i-a predat tot necazul ei lui Dumnezeu. Acesta a fost un act de credință. Dar în momentul în care a căzut scrisoarea în cutie, i-a scăzut și tensiunea! Ea este acum eliberată, calmă și eficientă. Până la aruncarea acelei scrisori în cutia poștală, ea fusese o introvertită; acum este o extrovertită, îndreptându-și atențiile asupra altora, cu o credință contagioasă.

O, Dumnezeule, dărâmă în mine ultima barieră de frică ce ar opri fluxul credinței. Dorința mea este să am ușile spiritului deschise larg, căci Tu m-ai făurit pentru activități creatoare. Tu, Creatorule, ajută-mă să creez speranță și credință în alții. Amin!

Cultivarea credinței

Iacov 1:3. **Ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare.**

Evrei 11:6. **Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.**

1 Tesaloniceni 5:8. **Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoşa credinţei şi a dragostei, şi să avem drept coif nădejdea mântuirii.**

Efeseni 5:20. **Mulţumiţi întotdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos.**

(5) Ca să am credința și încrederea pe care urmează să le împart altora, trebuie să întreprind o acțiune hotărâtă de cultivare a credinței. Dar cultivarea credinței nu înseamnă că eu *voi încerca* să o cultiv. Eu mă voi relaxa, mă voi destinde, mă voi lăsa transformat într-un canal al puterii care nu vine de la mine, şi atunci Dumnezeu va face totul. Credeți că aceasta este o afirmație pioasă a unui predicator? Atunci ascultați ce zice dr. Fritz Künkel, un psihiatru de seamă: "Atâta vreme cât eu sunt încrezător, am credință și umor; atâta vreme cât îi dau voie trupului meu, organelor mele, creierului meu să funcționeze așa cum vor ele să funcționeze, mă încred în natura mea și totul merge bine. Dar când nu mă mai încred, când începe să-mi fie teamă, când încep să-mi controlez firea, când nu mă mai încred în ea, când încerc să înlocuiesc funcționarea inconștientă a organelor mele prin puterea voinței, atunci descopăr că puterea voinței este neputincioasă. Încerc să înlocuiesc funcțiile mele naturale prin controlul conștient. Adică vreau să-L înlocuiesc pe Dumnezeu cu mine însumi. Nu pot înlocui natura. Eu nu pot face ca nervii mei, mușchii, genunchii mei să funcționeze. Când încerc aceasta, descopăr că noul stăpân este mai rău decât primul. Și atunci frica mea crește; de aceea tensiunea conștientă crește; de aceea primejdia crește, de aceea mă încordez și mai tare. Calea de ieșire din această situație este încrederea, credința, calmul, relaxarea."

Un om de afaceri mi-a zis: "Din punct de vedere fizic şi mintal, eu sunt bine, dar din punct de vedere emoțional sunt bolnav. Parcă aș fi pus mâna pe un fir de înaltă tensiune." El încercase să adauge un cot la statura lui, prin îngrijorare și, după ce a început asta, nu mai știa cum să se oprească. A ști să te oprești, a ști să dai drumul sârmei, înseamnă să ai mai multă credință în Dumnezeu și în procedurile Lui decât în tine și în procedurile tale. Esența cultivării este relaxarea. Nu vei fi un bun muzician dacă te vei încorda prea tare: trebuie să fii relaxat și să lași ca muzica să te cuprindă, așa încât nu tu cânți muzica, ci muzica te cântă pe tine. Așa și cu Dumnezeu: nu-L folosi tu pe Dumnezeu - lasă-L pe El să te folosească pe tine. Atunci vei fi în stare să zici ca Walter Rauschenbusch: "Frica mea s-a topit în marea liniște a lui Dumnezeu."

O, Dumnezeule, eu nu luptam lupta cea bună a credinței, luptam lupta fricii. Acum Te rog să mă ajuți să-mi las toată ființa să se destindă în prezența Ta, ca Tu să poți imprima în mine căile Tale, atitudinea Ta, puterea Ta. Te rog, în Numele lui Isus. Amin!

A întâmpina viața cu voioșie și cu anticipație

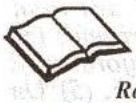

Romani 12:8.
Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie.

Proverbele 15:13-15.
O inimă veselă înseninează fața; dar când inima este tristă, duhul este mâhnit. Inima celor pricepuți caută știința, dar gura nesocotiților găsește plăcere în nebunie. Toate zilele celui nenorocit sunt rele, dar cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat.

Proverbele 17:22.
O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele.

(6) Voi întâmpina viața cu voioșie și cu anticipație. Voi învăța să râd - chiar și de mine însumi. Scriptura spune că: *"O inimă veselă este un leac bun, dar un duh mâhnit usucă oasele"* și de asemenea: "...în seninătate și încredere va fi tăria voastră" **(Isaia 30:15)**; și iarăși: *"Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre căci El Însuși îngrijește de voi"* **(1 Petru 5:7)**.

Știu că Elsie Robinson are drepatete când scrie: "Nemulțumirea poate fi o boală. Ea oferă o ușă de scăpare pentru lașitatea noastră, un alibi pentru îndărătnicia noastră și o evidențiere a aroganței noastre." Voi face deci așa cum mă sfătuiește Muriel Lester: "Vânează autocompătimirea, cum vânezi păduchii" și fie-ți greață de ea cum ți-ar fi greață de ei. Îmi voi păstra capacitatea de a râde, chiar și de mine însumi. Când simt că devin încordat și că mă iau pe mine însumi prea în serios, voi merge intenționat la oglindă, mă voi privi și voi izbucni în râs și când îl voi vedea pe cel din oglindă râzând, îmi va veni și mie să râd. "Tu nu te vei prăbuși nervos niciodată", i-a zis un doctor unui prieten al meu - "pentru că ai un râs de o sănătate molipsitoare."

Iată ce spune dr. Emily T. Wilson despre puterea vindecătoare a râsului și a voioșiei: "Cei care sunt veseli și încrezători, care sunt liberi de anxietăți și de temeri, progresează mult mai mult decât cei ce rămân în mijlocul furtunii lăuntrice a nenorocirii, panicii și îngrijorării. Când am reușit să îndepărtăm sentimentele antagonice și să-l menținem pe pacient într-o atitudine de pace, speranță, încredere, am câștigat mai mult de jumătate din bătălie. Nu putem explica din ce cauză îngrijorarea produce o creștere a durerii în anghină, o revenire a ulcerului la omul de afaceri, o creștere a tensiunii arteriale la diabetic." Creștinul sincer n-are timp pentru nervi. Omul spiritual înfruntă conflictele vieții cu încredere și fără teamă și se scutește astfel de nenumărate boli, generate de o personalitate "lipsite de scop și dezintegrate". Despre un credincios trebuie să se spună: "N-are timp pentru nervi" - pur și simplu este ocupat cu credința și cu încrederea și nu mai găsește nici un moment liber pentru a da nervilor un prilej sau o ocazie cât de mică.

Tu, Dumnezeule încrezător, care înaintezi statornic în mijlocul abaterilor și trădărilor oamenilor, ajută-mă să am răbdarea Ta și încrederea Ta. Când vei cădea Tu, voi cădea și eu - dar până atunci voi sta și eu în picioare. Glorie Ție! Amin!

Un sentiment de vinovăție neabsolvită

Psalmul 51:1-17. **Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărîrea Ta, și fără vină în judecata Ta. Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea. Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, dar, să pătrundă înțelepciunea înlăuntrul meu! Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada. Fă-mă să aud veselie și bucurie, și oasele, pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura. Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine. Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele! Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat, și limba mea va lăuda îndurarea Ta. Doamne, deschide-mi buzele, și gura mea va vesti lauda Ta. Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.**

Am discutat până acum despre patru din cei 15 dușmai ai personalității: *(1) Lipsa unei credințe și a unei loialități față de ceva dincolo de sine care să dea vieții un sens ultim, o coerență și țel; (2) Egocentrismul; (3) Mânia, resentimentele și ura; (4) Frica, îngrijorarea și anxietatea.* Este timpul să trecem mai departe. *(5) Un sentiment de vinovăție neabsolvită.* Un asemenea sentiment are un efect distructiv asupra personalității armonioase.

Predicile de evanghelizare de odinioară puneau mare accent pe "vină", dar aceasta se referea în mare măsură la ceea ce ți se va întâmpla după moarte, la poziția de suflet vinovat sau nevinovat pe care o vei avea înaintea lui Dumnezeu. Spre sfârșitul secolului trecut, în Apus, aceasta n-a părut o idee corespunzătoare concepțiilor "moderne" și în unele cercuri a fost scos din uz. Dar psihologia modernă ne invită să revenim la acest subiect. Ernest Renan, un teolog din secolul XIX-lea, a scris: "Secolul al XX-lea va cheltui mult timp ca să scoată din coșul de gunoi ceea ce a aruncat acolo secolul al XIX-lea." Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le recuperăm din coșul de gunoi este tocmai necesitatea aceasta, ca natura lăuntrică a omului să fie absolvită de vină. Nu putem trăi încărcați de vină sau, mai exact, nu putem trăi cu adevărat dacă suntem încărcați de vină.

Trebuie să recunoaștem că multe idei despre vinovăție trebuie aruncate la coșul de gunoi. Este vorba de false vinovății care îi chinuiau pe mulți oameni sinceri. O mulțime de vinovății false erau aruncate asupra oamenilor - acestea trebuie alungate. De exemplu, știm că impulsurile noastre sexuale nu sunt un păcat, ele sunt o parte din viața noastră normală, sănătoasă, - toată lumea le posedă, și păcătosul și sfântul. Știm, de asemenea, că o iubire de sine normală este corectă și naturală. A acționa ca și când nu ai avea așa ceva înseamnă să trăiești în ipocrizie. Fiecare persoană normală prezintă iubire de sine și trebuie să o posede. Multe vinovății false care torturau oamenii au fost îndepărtate și ele trebuie îndepărtate, lepădate. Frica de a fi comis păcatul care nu se iartă este, de obicei, o asemenea frică falsă, căci păcatul care nu se iartă, despre care a vorbit Isus, este păcatul de a zice că Isus a avut un duh necurat, că duhul din El - Duhul Sfânt - este necurat. Rareori este comis păcatul acesta. De aceea, nu te teme că ai comis păcatul care n-are iertare.

O, Dumnezeule, dacă am clădit în mine vinovății false, care ascund adevărata mea vină, iartă-mă, căci vreau să fiu eliberat lăuntric de vinovățiile obsedante care îmi răpesc încrederea și puterea. Curăță-mă în profunzime, căci nu pot trăi cu vină. Pot trăi numai în părtășie și în împăcare. Amin!

Psihiatria păgână este adesea distrugătoare

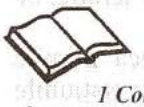

1 Corinteni 8:1.
În ce privește lucrurile jertfite idolilor, știm că toți avem cunoștință. Dar cunoștința îngâmfă pe când dragostea zidește.

Romani 11:33.
O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!

Ioan 1:17.
Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.

Ioan 8:32.
Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi.

Am spus ieri că trebuie să ne dezbrăcăm de multe vinovății false. Vom înțelege mai clar lucrul acesta dacă observăm că cea care ne acuză, cea care ne spune că suntem vinovați este conștiința. Numai că - și aici este punctul important - conștiința noastră mustră sau aprobă numai ceea ce a fost învățată să mustre sau să aprobe, și conștiința poate să aprobe lucruri diametral opuse. Iată, de exemplu, un hindus dintr-o castă superioară se va simți mustrat de conștiința sa dacă se va atinge de un om dintr-o castă inferioară. Pe mine însă, m-ar mustra conștiința tocmai dacă aș accepta aceste diviziuni între oameni. Conștiința veghează asupra valorilor pe care le sădești în natura ta morală. Este important, deci, să vezi ce valori ai pus tu acolo. Conștiința ar trebui să fie educată și formată la picioarele lui Hristos - numai atunci este ea o călăuză bună.

Trebuie să vă avertizez cu privire la psihiatrii necredincioși care, atunci când au un pacient în conflict cu sine însuși, care suferă de personalitate divizată (**personalitate divizată** = "un om ale cărui idealuri morale sunt înalte, dar a cărui conduită este joasă, deci un om care nu trăiește la nivelul idealurilor sale"), încearcă să unifice aceste personalități la nivelul conduitei, trecând cu mătura disprețului peste idealurile morale. Lucrul acesta are, de obicei, ca rezultat o mai mare dezbinare lăuntrică, deoarece se provoacă în om un nou conflict la nivelul conduitei. Lumea morală a omului nu poate fi dată la o parte cu un gest de mână sau cu un cuvânt isteț al psihiatrului necredincios. Alungată pe ușă, ea se va întoarce pe fereastră. Un astfel de psihiatru, foarte celebru, obișnuiește să le sfătuiască pe femeile nervoase și tulburate să-și găsească "un prieten". Unele dintre aceste femei care au fost sfătuite de psihiatru să practice adulterul au venit foarte tulburate la un pastor, prieten al meu. Prin el L-au găsit pe Dumnezeu și acum sunt fericite și eliberate sufletește. Soția acelui psihiatru, divorțată de el din cauză că, în mod natural, el a aplicat și în propria lui viață sfatul pe care l-a dat altora, a venit la acest prieten al meu și L-a găsit și ea pe Dumnezeu și fericirea. Sfatul rău dat de psihiatrul din acest exemplu a stricat unitatea personalității și a dezbinat familii - inclusiv pe a lui. Singurul nivel la care poate fi unificată în mod stabil o persoană este cel al idealurilor. Orice altceva se va prăbuși în perioadele de criză.

Dacă mergi la un psihiatru, caută unul care are sentimente și principii creștine. Astfel de psihiatri formează sarea pământului și ei ajută enorm de mulți oameni.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, eu văd că printre multele căi ale oamenilor există și o cale a Ta - calea pe care Tu ai înscris-o în însăși natura realității. Ajută-mă să găsesc calea aceasta ca să trăiesc cu adevărat, căci mie nu-mi place să bâjbâi în problema aceasta. În Numele lui Isus. Amin!

Ce eşti tu, fratele meu?

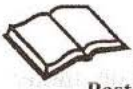

Ioan 2:23-25.

Pe când era Isus în Ierusalim, la praznicul Paştelor, mulţi au crezut în Numele Lui; căci vedeau semnele pe care le făcea. Dar Isus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi. Şi n-avea trebuinţă să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuşi ştia ce este în om.

Evrei 2:6-9.

Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: "Ce este omul, ca să-Ţi aduci amine de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puţină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă şi cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui." Într-adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuşi, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut "pentru puţină vreme mai prejos decât îngerii", adică pe Isus, Îl vedem "încununat cu slavă şi cu cinste", din pricina morţii, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toţi.

Tit 2:12-14.

Şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, şi să-Şi curăţească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.

Nu, inima omenească nu poate fi amăgită cu subterfugii; ea are nevoie de reconciliere, de iertare, de asigurare.

"Acesta este locul unde se vindecă inimile zdrobite?" a întrebat o fetiţă coreeană despre staţiunile misionare. Fie că zdrobirea inimii vine din durerea exterioară, fie că ea vine dintr-o nevoie lăuntrică, nevoia este aceeaşi. Dr. Howard Kelly, marele chirurg, i-a spus unui pacient: "Dumitale îţi trebuie un Nou Testament." Şi vindecarea din Noul Testament de care avea pacientul acela nevoie era siguranţa iertării, a harului, a împăcării. Noi avem nevoie de un Dumnezeu iertător.

Iată ce ne spune un poem modern: *"Căci ce suntem noi, fratele meu? Suntem o pâlpâire iluzorie a unei dorinţe suferinde, o licărire fantomatică şi fosforescentă a timpului nemuritor, a scurtimii de zi obsedate de eternitatea pământului. Suntem o rostire inexprimabilă, o foame de nesăturat, o sete de nepotolit, o poftă care ne arde carnea, ne face creierul să explodeze, ne îmbolnăveşte şi ne îndurerează mărunţaiele şi ne sfâşie inimile în două. Suntem o zvârcolire a pasiunii, o momentană flacără de iubire şi de extaz, un izvor de sânge viu şi de agonie, un strigăt pierdut, o muzică de durere şi de bucurie, o cursă de ceasuri scurte şi vii, o frumuseţe aproape captată, o şoaptă demonică a unei amintiri neîntrerupte. Suntem amăgiţii timpului. Căci ce suntem noi, fratele meu? Suntem fiii Tatălui nostru, a cărui faţă n-am văzut-o niciodată, suntem fiii Tatălui nostru, a cărui voce n-am auzit-o niciodată, suntem fiii Tatălui nostru, către care am strigat pentru putere şi mângâiere în agonia noastră, suntem fiii Tatălui nostru, a cărui viaţă ca şi a noastră a fost trăită..., suntem fiii Tatălui nostru, singurul căruia Îi putem spune strania, neagra povară a inimii şi a duhului nostru, suntem fiii Tatălui nostru şi noi vom căuta umbra paşilor Lui, viaţa noastră toată."*

Da, noi suntem fiii Tatălui nostru şi sufletele noastre nu vor găsi odihna până nu-I vor vedea faţa; iar când I-o vom vedea, va trebui să citim pe faţa aceea împăcarea şi iertarea.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, eu aş căuta tot timpul urmele paşilor Tăi, dacă n-aş şti că aceste urme se îndreaptă în direcţia mea, căci Tu eşti Cel care mă caută pe mine. Eu sunt cel care fugeam de Tine. Nu mai fug - ci vin, vin. Amin!

Relaxarea în prezența lui Dumnezeu

Psalmul 4:4-5.
Aduceți jertfe neprihănite, și încredeți-vă în Domnul.

Psalmul 34:8.
Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!

Psalmul 36:7.
Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost.

Psalmul 91:1-2.
Cel ce stă supt ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atoputernic, zice despre Domnul: "El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!"

Am văzut ieri că unul dintre cei mai răi dușmani ai omului este el însuși: el admite în viața sa lucruri pentru care nu este făcut și Îl împinge afară pe Dumnezeu, pentru care este făcut.

"Aici găsim, în sfârșit,
Diagnosticul exact al maladiei noastre
Care, pe scurt, e faptul că
Omul este lihnit de foame după cer:
Oamenii se nasc însetând după infinit."

Dar omul nu însetează numai după infinit; el însetează după cineva în centrul acelui infinit. Cineva care are inimă, căruia îi pasă, care posedă căldura prieteniei, o ființă care este infinită, bună și răscumpărătoare. Dă-i omului asigurarea aceasta și omul va fi în stare de orice!

Cum poate primi omul asigurarea aceasta? O fată de origine germană, căreia i se spusese întotdeauna ce trebuie să facă și să creadă, mi-a scris aceste cuvinte: "Vă rog să-mi spuneți că sunt iertată. Dacă îmi spuneți dumneavoastră că sunt iertată, atunci pot fi sigură." Eu puteam să o asigur că este iertată, dar asigurarea dată de un om altui om este o slabă asigurare. Întreaga viață trebuie să ne asigure. Cum putem noi obține această asigurare a vieții? Haideți să facem pașii pe care îi fac psihanaliștii. Vom folosi metoda lor de lucru, dar vom ajunge la o altă sinteză, la cea pe care o realizează Hristos.

(1) Întinde-te pe pat într-o cameră semiobscură, pune-ți un ștergar pe ochi și relaxează-te. Vorbește despre tine însuți, lăsându-ți mintea absolut liberă să hoinărească prin viața ta, prin trecutul tău, prin adâncul tău, cum îi place. Nu căuta să te aperi de ce-ți va spune, ci într-un mod calm, detașat, lasă să vină la suprafață orice lucru asupra căruia vezi că mintea ta revine mereu. Probabil că prima dată când te vei atinge de lucrul acela îngropat adânc în tine, vei tresări, te vei speria. Este un punct sensibil, dureros, o teamă ascunsă, o vinovăție înăbușită. La început, s-ar putea ca nici să nu vrei să recunoști că există un punct dureros în viața ta, căci ți-ai spus de atâtea ori - la nivelul gândirii conștiente - că totul este în regulă, ți-ai construit baricade împotriva întrebărilor prea iscoditoare - "Lasă câinii să doarmă", a fost atitudinea ta. Dar acum ești hotărât să fii absolut cinstit și franc, chiar și cu tine însuți.

O, Dumnezeule, intru acum într-o viață de absolută francheță și de sinceritate deschisă. Eu nu las nici o breșă ascunsă, secretă în adâncurile mele. De acum înainte sunt un "fiu al luminii" și nu mai am secrete ascunse, nu mai am puncte dureroase suprimate în adâncuri. Voi fi simplu și neafectat - și voi fi al Tău.
Amin!

Scoate la lumină tot ce este dureros

1 Ioan 1:5-10. **Vestea pe care am auzit-o dela El şi pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină şi în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim şi nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, şi Cuvântul Lui nu este în noi.**

1 Ioan 2:1-2. **Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (sau *Avocat*; grecește *Paraclet*, adică apărător, ajutor), pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.**

De vreme ce ai început să aduci totul la lumină, eşti gata pentru pasul al doilea: *(2) Tot ceea ce simţi că este sensibil, că doare, adu la suprafaţă, în mod delicat, dar hotărât.* Probabil că tocmai lucrul acesta sensibil este necazul tău. Dacă aşa stau lucrurile, separă-l şi vezi ce se poate face cu el. Nu-l mai împinge în jos, în adânc, ca să nu-l mai vezi şi să nu-ţi mai aduci aminte de el. Aceasta l-ar face să producă ravagii la un nivel mai adânc - la nivelul subconştientului tău. Poate că necazul tău este un resentiment ascuns, ceva ce ai împins în adânc şi peste care ai pus apoi capacul. Acum, însă, l-ai scos la suprafaţă şi te poţi uita la el cu franchețe.

Un fermier a lăsat un viţel de-al vecinului să se amestece cu ciurda lui şi l-a vândut împreună cu ai săi. Dar... ori de câte ori voia să se uite spre Dumnezeu, el nu vedea decât viţelul! Numai când a mărturisit şi i-a plătit vecinului preţul viţelului s-a împăcat cu sine însuşi şi a găsit părtăşie cu Dumnezeu.

O tânără doamnă bănuia că un anumit resentiment pe care îl nutrea împotriva pastorului pentru care lucrase o vreme era cauza sentimentului ei de golire spirituală. Ea a scris o scrisoare în care îşi cerea scuze pentru aceste resentimente, dar a păstrat-o la sine mai multe zile, sperând că simplul fapt că a scris-o era suficient. Numai când a pus scrisoarea la poştă a căpătat pacea şi uşurarea.

Nu face aşa cum a făcut recent o fată de 14 ani, frumoasă şi inteligentă. Ea a venit la mine şi mi-a spus: "Eu sunt fata de care mi-aţi vorbit - goală lăuntric; mai mult, sunt în mare încurcătură. Am fost dată afară până acum din patru şcoli şi sunt pe cale să fiu exclusă şi din a cincea. Nu-i oare prea târziu să-mi repar viaţa?" Prea târziu la 14 ani! Ea născocise minciuni noi ca să le acopere pe cele vechi şi viaţa îi mergea din încurcătură în încurcătură, până când, la ora actuală, era pe cale să intre pe mâna justiţiei din cauza falsificării unor cecuri. Ea a început să fie sinceră şi eu am început să o ajut, când dintr-o dată s-a decis să fugă şi... a fugit. Fugise ca să scape de mediul ei, dar îi era imposibil să fugă de sine.

Adu la suprafaţă tot ceea ce simţi că este sensibil.

O, Dumnezeule, când încep să-mi descurc viaţa, ajută-mă să descurc totul. Ajută-mă să ies curat; căci orice compromis nu va face altceva decât să-mi compromită fericirea şi orice pas înapoi ar însemna un pas înapoi de la eliberare şi de la Tine. Am să merg până la capătul firului. Amin!

Înapoi la normal cu ajutorul lui Dumnezeu

Marcu 5:5.

Totdeauna, zi şi noapte, stătea în morminte şi pe munţi, ţipând şi tăindu-se cu pietre.

Efeseni 5:8-17.

Odinioară eraţi întuneric; dar acum sunteţi lumină în Domnul. Umblaţi deci ca nişte copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire şi în adevăr. Cercetaţi ce este plăcut înaintea Domnului, şi nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai de grabă osândiţi-le. Căci e ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina. De aceea zice: "Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi, şi Hristos te va lumina." Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiţi nepricepuţi, ci înţelegeţi care este voia Domnului.

1 Ioan 5:11-12.

Şi mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viaţa.

1 Ioan 5:20.

Ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere să cunoaştem pe Cel ce este adevărat. Şi noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică.

Probabil că vei fi ispitit să te uiţi la mediul tău sau la alţii - la orice altceva numai la tine şi la Dumnezeu nu, ca la o cale de ieşire. Ascultă povestea medicului despre un suflet, odată disperat. Doamna..., în vârstă de 35 de ani, suferea de artrită. Umblase din loc în loc de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite ale Americii, căutându-şi sănătatea; nu mai avea încredere în doctori şi consultase deja vreo 50. Era într-o stare disperată şi plină de tot felul de temeri: îi era frică să se facă bine, îi era frică să nu-şi piardă casa, frică să nu piardă dragostea soţului, că nu va mai putea să umble niciodată. Era convinsă că viaţa ei este o "pierdere totală" şi era plină de un real sentiment de vină. De multe ori asistentele medicale ieşeau din salonul ei plângând deoarece li se spunea că nu fac nimic bine, atât de greu era s-o mulţumească ceva sau cineva!

Primul ei pas spre Dumnezeu a fost să se încreadă în El în privinţa unor temeri simple. Ea a început să coopereze, aşa încât infirmierele nu se mai temeau să-i poarte de grijă. Apoi a început să umble. Iar când o prietenă răutăcioasă i-a scris că soţul ei o înşală, ea a prezentat toate simptomele unui ulcer gastric. I-a predat însă şi întristarea aceasta lui Dumnezeu şi tulburările au dispărut. Au mai revenit de două ori - o dată când şi-a ieşit din fire din cauza socrului ei, dar deîndată ce s-a împăcat cu el, a lăsat-o durerea.

Pacienta aceasta mărturiseşte că înainte de a contracta artrita, începuse să fugă de viaţă din cauza unui conflict sentimental şi că timp de doi ani, în care soţul ei a fost student, ea a trăit o viaţă dublă, stând serile în cafenele până târziu, bând ca să nu se gândească la nimic şi fumând ţigară după ţigară. A ajuns să vadă că tocmai acest fel de viaţă i-a ruinat sănătatea şi i-a cauzat artrita - că, deci, cauza bolii ei nu era fizică, ci spirituală. În concluzie, ea mărturiseşte: "Am revenit la normal cu ajutorul lui Dumnezeu." Păcatul este anormal; este o încercare de a trăi împotriva vieţii şi lucrul acesta este cu neputinţă.

O, Tatăl meu şi Dumnezeul meu, mă uit, aşa cum a făcut şi femeia aceasta, la firele încurcate ale vieţii mele - încurcate de păcatele şi de prostiile mele. Acum şi aici, Îţi promit că n-am să las nici o piatră neîntoarsă, nici o hotărâre neîmplinită până când voi fi liber în Tine. Amin!

Întoarce-te de la tine la Hristos

Evrei 12:1-2.
Şi noi, dar, fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea, şi şade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Isaia 45:22.
Întoarceţi-vă la Mine, şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu altul.

Ioan 3:14-16.
Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.

Ajungem acum la al treilea pas simplu: *(3) Dacă ai adus la suprafaţă toate conflictele, toate vinovăţiile, întoarce-ţi acum atenţia şi loialitatea de la tine însuţi spre Hristos.* Aducerea tuturor acestor conflicte, temeri şi vinovăţii la suprafaţă va lăsa în tine un gol pe care numai Hristos îl poate umple. Dacă El vine şi pune stăpânire pe inima ta, când tu îţi îndrepţi privirea spre tine, nu ţi-o mai întorci spre tine însuţi, ci spre Hristos, care este în tine. Acum poţi să fii un introvertit căci chiar în acest act tu eşti extrovertit.

O femeie inteligentă, cu un caracter minunat şi cu înzestrări excelente, şi-a iubit tatăl foarte mult. Când el a murit, ea n-a mai avut pe nimeni pe care să-l iubească cu adevărat şi astfel dragostea ei frustrată putea fi eliberată şi împlinită numai dacă se concentra asupra lui Hristos, Eternul şi Împlinitorul. Dragostea noastră supremă, fiind legată de El şi împlinită de El, va da iubirilor noastre mai mici, legitime şi ele, sensul şi locul care li se cuvine. Ele vor fi sfinţite de această dragoste supremă. Vei îndrăzni să te iubeşti pe tine însuţi dacă Îl iubeşti pe Hristos mai presus de orice!

Dr. Paul Scherer mi-a povestit despre o femeie de o inteligenţă strălucită, creierul unei bande de traficanţi de droguri, care asculta la radio ca să capete argumente împotriva lui Dumnezeu - căci ea nu numai că nu credea în Dumnezeu - ci Îl şi ura. În timpul acela trebuia să ia o doză de somnifere de trei ori mai mare decât cea normală, ca să poată dormi noaptea. Odată, însă, a auzit nişte cuvinte care i-au zdrobit duşmănia. Femeia s-a convertit. Atunci a început lupta pentru eliberarea de dependenţa de droguri. Mereu, mereu era pe punctul de a leşina, din cauza lipsei lor, dar le-a refuzat cu hotărâre. Ea s-a dus la membrii bandei şi le-a spus ce s-a petrecut cu ea. Mărturisirea ei a destrămat banda. Cinci dintre ei au murit pe front, unde au plecat să-i ajute pe răniţi, "ca să plătească" - au zis ei - pentru ceea ce făcuseră până atunci pentru distrugerea altora. Ea însăşi a devenit apoi o creştină plină de viaţă, angajată în lucrări de binefacere prin marile oraşe. O mare loialitate şi dragoste au zdrobit puterea vechilor patimi. Iubeşte-L pe Hristos şi fă ce-ţi place, căci atunci îţi va face plăcere numai ceea ce este bine. Atunci vei fi liber!

O, Domnul şi Stăpânul meu, văd că voi putea fi liber numai dacă sunt îndrăgostit de Tine, căci dragostea pentru Tine este şi dragostea adevărată pentru mine. Ce lanţuri - ce libertate! Înţeleg acum sensul cuvintelor: "Dacă Fiul vă va face liberi, veţi fi cu adevărat liberi." Sunt cu adevărat liber. Îţi mulţumesc, Tată. Amin!

Negativismul şi complexul de inferioritate

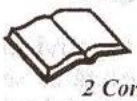

2 Corinteni 8:11-12.
Isprăviţi dar acum de făcut; pentru ca, după graba voinţei să fie şi înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentru că, dacă este bunăvoinţă, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are.

1 Corinteni 1:26-29.
De pildă, fraţilor, uitaţi-vă la voi care aţi fost chemaţi: printre voi nu sunt mulţi înţelepţi în felul lumii, nici mulţi puternici, nici mulţi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari. Şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, şi lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.

1 Corinteni 3:21-23.
Nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viaţa, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, şi voi sunteţi ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.

Ajungem la al şaselea duşman de seamă al vieţii noastre: *negativismul şi complexul de inferioritate.* Sunt aproape tentat să spun că acesta este duşmanul numărul unu. După toate probabilităţile însă, frica este duşmanul numărul unu. Dar cum negativismul şi complexul de inferioritate sunt strâns legate de frică, le putem numi duşmanul numărul doi.

Duşmanul acesta este cu atât mai primejdios cu cât el se manifestă ca opusul său - ca o atitudine de superioritate. Cine nu este sigur de sine vorbeşte tare, se laudă, face pe grozavul ca să-i impresioneze pe ceilalţi şi caută în felul acesta să-şi găsească un punct de sprijin în sine, să-şi facă curaj, printr-un spectacol de bravură. "Vin cu *Cadillacul* meu să-ţi fac o vizită", mi-a spus la telefon un prieten al meu din copilărie. Îşi irosise viaţa, vastele lui posibilităţi şi acum încerca să se dea mare prin marca răsunătoare a maşinii sale. Isus a văzut mulţi oameni mărunţi încercând să fie mari, şi de aceea a zis: "Care dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la statura lui?" Noi căutăm să adăugăm la statura noastră prin decoraţii exterioare care să mascheze inferiorităţile interioare. Un slogan dintr-un târg de vite făcea apel la această trăsătură psihologică a omului: "Atrageţi atenţia prin vite." Oamenii mici care nu pot atrage atenţia prin sine înşişi, din cauza a ceea ce sunt sau din cauza realizărilor personale, pot atrage atenţia alăturându-se unor vite frumoase. Dacă stai pe spatele unui juncan, pari mai înalt! O poziţie nu prea stabilă, căci juncanul poate să te trântească - şi să te facă să pari ridicol. Acest lucru se întâmplă şi în viaţă, căci cei ce încearcă să apară mari sfârşesc prin a fi ridicoli. Un psiholog scrie că "există o şansă la un milion ca cel ce afişează superioritate să nu atragă privirile asupra lui". Cu alte cuvinte, el realizează contrariul a ceea ce urmăreşte. Cel ce caută să-şi salveze viaţa prin concentrarea asupra ei, prin îmbrăcarea ei prin podoabe ca să apară mai mare decât este, ajunge în mod inevitabil la polul opus ţintei sale, la contrariul ţelului său - după cuvintele lui Isus "şi-o pierde". Şi cât este de adevărat lucrul acesta, căci acţiunile de superioritate şi iluziile de grandoare sunt reversul unui complex de inferioritate. Fugi de atitudinile superficiale de superioritate ca de diavol, căci în mare măsură fugi de unul şi acelaşi lucru.

O, Dumnezeule, vreau să fiu ceea ce sunt, fără nici o prefăcătorie. Dar vreau şi mai mult: vreau să fiu omul pe care-l doreşti Tu. Atunci voi urma cu simplitate şi demnitate voia Ta şi scopul Tău. Căci totul în voia Ta este mare - şi poate că şi eu voi fi mare dacă voi sta în voia Ta. În Numele lui Isus. Amin!

Oameni hipersensibili - oameni nesiguri

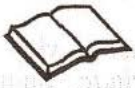

Romani 12:3. **Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă, pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia.** *16.* **Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi.** *14:1.* **Primiţi bine pe cel slab în credinţă, şi nu vă apucaţi la vorbă asupra părerilor îndoielnice.** *4.* **Cine eşti tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuşi, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.** *10.* **Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toţi ne vom înfăţişa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.** *13.* **Să nu ne mai judecăm dar unii pe alţii. Ci mai bine judecaţi să nu faceţi nimic, care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.** *15.* **Dar dacă faci ca fratele tău să se mâhnească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici, prin mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos!**

Ieri am început meditaţiile noastre despre negativism şi complexul de inferioritate şi am văzut că unii caută să se afirme cel mai mult atunci când sunt cel mai puţin siguri de ei înşişi. Am auzit despre un soţ care, simţindu-se inferior soţiei sale, îşi afirmă superioritatea insistând să-i cumpere el hainele şi să-i spună ce să poarte, spre marea consternare şi disperare a soţiei. El vrea să fie şef al vieţii ei exterioare, deoarece se simte inferior vieţii ei mintale şi spirituale.

Uneori, aceşti oameni sunt foarte schimbători, viaţa lor alternând între stări agresive şi perioade de descurajare şi de autodepreciere. Acest comportament ciclic dă naştere unui caracter irascibil şi instabil. O astfel de persoană variază în temperament între culmile înalte ale munţilor şi întunecimile adânci ale văilor. Dar adesea atitudinea de retragere şi de înfrângere nu dă naştere la o stare de depresiune, ci la tic. Profesorul David Eitzen scrie: "Trântitul uşii, umblatul precipitat, bătaia cu piciorul în duşumea sau cu degetele în masă, bătutul copiilor - acestea sunt manifestări ale unei dificultăţi lăuntrice care nu a fost înfruntată şi nu a fost rezolvată în mod inteligent." Fie că atitudinea ta este de irascibilitate, fie că eşti doar posac, sau mânios (numită temperament eufemistic) faţă de cei din jur sau faţă de tine însuţi, necazul este acelaşi sentiment de inferioritate. Omul nu este de acord cu sine însuşi şi de aceea îşi varsă nemulţumirea asupra celor din jur. El creează tulburări exterioare, ca să-şi mascheze propria nesiguranţă interioară. Întocmai cum tremuratul este o încercare de a ridica temperatura organismului atunci când ea a scăzut sub normal, aşa şi aceste accese de mânie sunt o încercare psihologică de a ridica la normal temperatura eului lăuntric! Omul simte pe dinăuntru că alunecă, de aceea el recurge la strigăte în afară. Aceasta este acţiunea legii compensaţiei. Oamenii hipersensibili sunt oameni nesiguri. Ei caută cu lumânarea jignirile şi insultele, deoarece în subconştientul lor simt că le merită. Poţi să spui mărimea unui om după mărimea lucrurilor care îl tulbură. Nu cu mult timp în urmă, am primit o scrisoare de la o femeie care mă chema să fac o călătorie destul de lungă pentru a-i face o vizită, deoarece se temea că îşi va pierde minţile. Cauza? Planurile ei pentru Crăciun fuseseră date peste cap.

O, Dumnezeule, eu vin la Tine ca să capăt putere să fiu într-adevăr puternic. Eliberează-mă de aceste tării închipuite care mă fac să mă simt slab. Vreau să fiu felul de om pe care nimic din afară nu-l tulbură, deoarece lăuntrul lui este atât de sigur. Numai dacă voi fi întărit lăuntric de puterea Ta voi deveni un asemenea om. Mă expun pe mine însumi puterii Tale adevărate. În Numele lui Isus. Amin!

Făcut pentru realizări pozitive

Evrei 10:38-39.
"Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el." Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.

Faptele 13:13.
Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos, și s-au dus la Perga în Pamfilia. Ioan s-a despărțit de ei, și s-a întors la Ierusalim.

Galateni 2:11-13.
Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în față, căci era de osândit. Într-adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățărniciei lor.

Tu și eu suntem astfel structurați, astfel alcătuiți înlăuntrul nostru, încât trebuie să ne exprimăm prin realizări pozitive - trebuie să ne exteriorizăm, să devenim stăpâni pe împrejurări, să creăm. Iar dacă noi nu creăm și nu producem în mod pozitiv, mecanismul vieții noastre se degradează; căci noi suntem reglați pentru creare. De aceea, negativismul nu ne reține numai de la a crea, de la a realiza, ci ne reține de la a fi. Personalitatea se năruie, se descompune sub atitudinile negative. Noi nu suntem făcuți pentru aceasta.

Cunosc o persoană a cărei atitudine față de orice lucru nou care i se propune este "nu". Tot timpul are ceva de obiectat sau găsește ceva cu care nu este de acord. Din cauza aceasta viața ei este frustrată atunci când, cu puterile pe care le are, ar putea fi roditoare. O ilustrare mai dramatică a acestui lucru este cazul unei femei deosebit de înzestrate spiritual, care a început să se teamă de viață. S-a retras în sine și a făcut din această retragere strategia ei de viață. Când, însă, s-a închis în sine și a refuzat să se mai exteriorizeze într-o viață activă, natura a început să se răzbune: genunchii au început să i se anchilozeze. Ea a devenit o invalidă confirmată de medici. Dar nu numai genunchii au început să i se anchilozeze - celulele creierului de asemenea au început să se deterioreze, din cauza îngrijorării, a anxietății și a fricii. Așa cum s-a exprimat medicul: "Celulele creierului ei sunt mâncate de frică." Ea a devenit o ființă imposibilă - pentru sine însăși și pentru alții. Forțele vieții începeau să se descompună sub acțiunea retragerii ei, a fugii ei de viață. Așa că medicii au decis să-i izoleze partea aceea a creierului care se ocupă de prevederea viitorului, deoarece era acum afectată de frică și îngrijorare, și să o lase să se atrofieze, așa încât restul creierului să poată funcționa fără frică și îngrijorare. Frica și îngrijorarea trebuia extirpate, fie cu bisturiul, fie prin puterea curățitoare a credinței. Ea a refuzat credința.: "Am fugit de ea prea multă vreme. Dacă dumnea-voastră ați fi venit la mine cu ani în urmă, poate că m-ați fi vindecat de starea aceasta - acum însă nu mai văd altă posibilitate decât operația."

Retragerea în sine și negativismul sunt contagioase și corup celulele creierului, înmoaie țesuturile, otrăvesc sufletul. Dacă vrei să trăiești din abundență, trebuie să decizi ca acestea să nu aibă nici un loc în tine.

Dumnezeul meu și Tatăl meu, eu Îți aparțin Ție. Tu, Creatorule, Dumnezeu. Doresc să mă conectez la spiritul Tău creator și să devin creativ, pozitiv și victorios. Căci aparțin lui "astăzi" și lui "mâine" și eternității. Nu aparțin unei suspinări melancolice asupra unui trecut mort, nici fricii de astăzi - eu aparțin victoriei! Ajută-mă să o iau, să mi-o însușesc. Amin!

Nu îmbrăca negativismul în haina de prieten

Galateni 5:1. **Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.**

2 Timotei 1:7. **Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.**

Ioan 6:66-68. **Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: "Voi nu vreți să vă duceți?" "Doamne", I-a răspuns Simon Petru, "la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice."**

Dacă vrem să scăpăm din negativism și din atitudinea de inferioritate, trebuie să facem anumiți pași pozitivi. Eliberarea de el nu se va întâmpla de la sine. Nu se va întâmpla nici o minune eliberatoare uluitoare fără cooperarea noastră. Minunea eliberării va acționa în măsura în care vom acționa și noi și numai dacă vom acționa și noi. Nu sta neajutorat, așteptând ca Dumnezeu sau vreun om să vină și să facă vreun miracol *asupra* ta. Atât Dumnezeu cât și omul vor putea să facă un miracol *prin* tine dacă tu ești gata să cooperezi. Fă deci pașii care urmează: *(1) Recunoaște negativismul și atitudinile de inferioritate drept dușmani - nu încerca să le îmbraci în haine de prieten.* Vei fi ispitit să consideri negativismul drept prudență și inferioritatea drept umilință. Dezbracă hainele acestea false și vezi aceste atitudini în nuditatea lor - ca dușmani ai tăi și ai posibilităților tale.

Psihologul dr. M. S. Congdon spune că atunci când omul este confruntat cu o mare dificultate, el are patru posibilități, patru metode pentru a o depăși: "(1) să fugă de ea; (2) să se lase copleșit de ea; (3) să încerce să o ignore în mod deschis!" Primele trei căi sfârșesc cu un eșec - numai calea a patra îți deschide o ușă. Primul tău pas trebuie să fie acesta - să privești problema în față, să-i analizezi datele, toate datele. Nu fi ca acel predicator scoțian care a zis: "Acesta este un text dificil: după ce l-am privit așa cum este, să trecem mai departe." Nu trece mai departe până când n-ai văzut cu claritate ce este ea de fapt - nu ceva ce trebuie scuzat, motivat, rebotezat cu termeni mai dulci, sau raționalizat, ci ceva care trebuie eradicat, smuls din rădăcină.

Un pastor a făcut primul pas spre victorie atunci când s-a ridicat într-o adunare și a spus: "Cei doi dușmani de moarte ai vieții mele de până acum au fost «nu pot» și «mâine» și ei au făcut să șchioapete întreaga mea slujbă. «Eu nu pot face asta» sau «o voi putea face mâine» - acestea sunt cele două mâini paralizante care au fost puse peste mine." Pastorul acesta a pășit pe drumul victoriei tocmai prin identificarea și definirea dușmanilor săi și prin faptul că i-a recunoscut drept dușmani. După identificare și definire vine eliminarea - dar numai după aceea.

Tu, Hristos, ajută-mă să fiu sincer și cu inimă deschisă, căci vreau să fiu potrivit și rodnic. Ia din viața mea toată gândirea negativă, tot refuzul de a accepta răspunderea, toate spaimele și ajută-mă să privesc viața cu încredere și cu cântec pe buze. În Numele dragostei Tale. Amin!

Să nu mă frustrez singur

Galateni 2:21.
Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.

2 Timotei 3:16-17.
Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

2 Timotei 4:10-11.
Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit, şi a plecat la Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit în Dalmatia. Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu, şi adu-l cu tine; căci el îmi este de folos pentru slujbă.

Filipeni 4:13.
Pot totul în Hristos, care mă întăreşte.

Fă acum pasul al doilea către eliberare: *(2) Lasă să te pătrundă gândul acesta: sunt făcut în structura mea lăuntrică pentru realizări creatoare; când mă dau înapoi de la aceasta, eu mă prejudiciez pe mine însumi.*

Unul dintre cei mai de seamă pastori din ţara noastră este dr. Shirkey din San Antonio, Texas, un suflet plin de mare putere. Dar el n-a fost întotdeauna astfel. Mi-a povestit că în copilărie avea vârfurile degetelor hipersensibile şi că în cele din urmă mama lui i-a lăsat unghii mai lungi, ca să-i protejeze vârfurile degetelor. Dar într-o zi învăţătorul l-a chemat în faţa clasei şi l-a pus să-şi taie unghiile. Umilirea aceasta i-a umplut sufletul de ură împotriva şcolii şi astfel a inventat o boală care să-l ţină acasă. Boala aceasta închipuită era o durere a şoldului. Durerea însă, din închipuită la început, a devenit reală şi în cele din urmă a devenit atât de gravă, încât medicul a hotărât să i-l pună în ghips. Când băiatul a văzut că povestea devenise atât de gravă, n-a mai putut rezista şi i-a mărturisit mamei sale. N-a mai trebuit să meargă la doctor. Astăzi este sănătos tun, dar în copilărie era să rămână olog pentru toată viaţa. Retragerea negativistă a fost oprită la timp printr-o onestă privire în faţă a lucrurilor.

Un medic trata un pacient a cărui viaţă "funcţiona" cu motoarele numai la jumătate din capacitate. "Dumneata ai fost crescut de femei", i-a spus medicul. "De unde ştiţi?" a replicat bolnavul mirat. Medicul i-a răspuns: "Văd toate «nu»-urile care ţi-au fost spuse de la vârsta de cinci ani făcându-şi efectul în dumneata acum." Era adevărat, el fusese crescut de nişte mătuşi nemăritate, cu idei foarte greşite despre educaţie. Acele "nu"-uri i se coborâseră foarte adânc în subconştient şi îi determinau comportamentul, inhibându-l, oprindu-l să fie o personalitate creatoare şi umplându-l de temeri. În istorisirea refuzului lui Faraon de a-i lăsa pe israeliţi să plece, se spune că la un moment dat ţara s-a umplut de "muşte câineşti" (**Exodul 8:24**). Multe vieţi sunt aduse la ruină de lucruri mici ca nişte ţânţari; şi cel mai temut ţânţar este cuvântul "nu".

O, Dumnezeule, Tu care voieşti ca eu să voiesc, ajută această voinţă a mea să voiască voia Ta. Ajută-mă să-mi conectez micimea mea la măreţia Ta, timiditatea la îndrăzneala Ta, reţinerea la expresivitatea Ta, frica la credinţa Ta - şi atunci nimic nu-mi va mai putea sta în cale. Amin!

Închide uşa tuturor gândurilor negative

2 Corinteni 9:8.
Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună.

Efeseni 2:19-22.
Aşa dar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul.

Apocalipsa 19:10.
Şi m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui dar el mi-a zis: "Fereşte-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.")

Ieremia 1:6-10.
Eu am răspuns: "Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu ştiu să vorbesc, căci sunt un copil." Dar Domnul mi-a zis: "Nu zice: 'Sunt un copil,' căci te vei duce la toţi aceia la care te voi trimite, şi vei spune tot ce-ţi voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap, - zice Domnul. Apoi Domnul Şi-a întins mâna, şi mi-a atins gura. Şi Domnul mi-a zis: "Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri şi peste împărăţii, ca să smulgi şi să tai, să dărâmi, şi să nimiceşti, să zideşti şi să sădeşti."

Am văzut că al doilea lucru pe care îl avem de făcut este să ne dăm seama că negativismul şi sentimentele de inferioritate sunt nenaturale - sunt atât un păcat împotriva noastră înşine şi a posibilităţilor noastre, cât şi un păcat împotriva altora şi împotriva lui Dumnezeu. O fată de la ţară, care se mutase la oraş, leşina ori de câte ori vedea o vacă, chiar şi în oraş. Vaca era legată în amintirea ei de ceva teribil de neplăcut ce i se întâmplase ei la fermă, aşa că mintea ei retrăia şi răscolea totul de îndată ce vedea animalul respectiv şi leşina ca să scape de vacă şi de ceea ce reprezenta ea. A trebuit ca fata să admită că o astfel de fugă de realitate este nenaturală, ceva artificial, ceva pentru care ea n-a fost făcută - o afecţiune a minţii ei.

(3) Închide-ţi mintea tuturor gândurilor negative, chiar în clipa în care îţi vin. Nu întreţine gândurile acelea şi nu le pofti să şadă, căci dacă ele îţi captează atenţia, te captează pe tine; întâmpină-le la uşă şi trânteşte-le uşa în nas; închide apoi uşa şi aruncă cheia sub o sobă fierbinte ca să nu mai poţi ajunge la ea. O asistentă medicală avea o deosebită antipatie faţă de un pacient. Odată, când trecea pragul să intre în salonul acestui bolnav respingător, ea s-a oprit să se roage; atunci i-au venit în minte cuvintele: "De câte ori aţi făcut aceste lucruri unora dintre aceşti micuţi, Mie Mi le-aţi făcut." Inima i s-a umplut de dragoste. De atunci nici un pacient nu i s-a mai părut respingător. A fost bine că n-a acţionat pe baza gândului negativ.

Să nu admiţi nici măcar în tine însuţi, şi cu atât mai mult în faţa altora, că ai fi inferior sau că ţi-ar fi teamă. Şi mai mult decât orice, nu vorbi despre acestea ca despre virtuţi; ele nu sunt virtuţi, sunt păcate. "De ce nu admiţi că eşti inferior?" - l-a întrebat cineva pe un negru, la care el a răspuns: "Eu sunt un copil al lui Dumnezeu şi din loialitate faţă de Tatăl meu, nu pot accepta că aş fi inferior." Ca şi copil al lui Dumnezeu, el nu era nicidecum inferior - i se deschideau orizonturi infinite. Prin urmare, credinţa în noi înşine nu înseamnă a ne ridica pe noi înşine, trăgându-ne de şireturile pantofilor. Ea este o credinţă înrădăcinată în relaţia noastră cu Dumnezeu. Rufus Moseley, marele om al lui Dumnezeu, a exprimat lucrul acesta prin aceste frumoase cuvinte: "Duhul Sfânt mă face să-mi îndrept umerii şi şira spinării."

Tatăl meu, în Tine cum aş putea eu să fiu un vierme al pământului? Nu sunt aşa ceva. Eu sunt copilul Tău, întărit de gândirea Ta, inspirat de scopurile Tale, aprins de iubirea Ta şi refăcut prin răscumpărarea Ta. Da, nu pot fi inferior, căci sunt în Tine. Amin!

Nu-ți face iluzii de grandoare

Romani 12:3-8.

Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie.

1 Corinteni 3:18-23.

Nimeni să nu se înșele: dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: "El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor." Și iarăși: "Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte." Nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.

Romani 6:19-20.

Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit dela Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

Dacă trebuie să-ți închizi mintea la toată gândirea negativă, trebuie, de asemenea, *(4) Să-ți închizi mintea înaintea tuturor iluziilor de grandoare.* Ispita ar fi să oscilezi de la o atitudine la opusul ei și, ca o compensație mintală, să te complaci în noțiuni extravagante despre tine însuți. Tu nu ești un vierme, dar nici un miracol - tu ești pur și simplu un mănunchi de posibilități minunate, care așteaptă să fie dezvoltate.

Un tată i-a zis fiicei sale care începuse să aibă rezultate slabe la școală: "Tu nu ești cu nimic inferioară celorlalte fete." La care ea a răspuns: "Sigur că da; de fapt, sunt superioară celorlalte în foarte multe privințe." Răspunsul ei era revelator, deoarece arăta secretul ineficienței ei: ea sărise de la gânduri de inferioritate la iluzii de grandoare, nutrind ideea că nu este ca masa comună a fetelor și umplându-și mintea cu fantezii și visări cu ochii deschiși. De la a fi la pământ, ea a ajuns în situația de a trăi într-o lume imaginară. Ea trebuia readusă cu picioarele pe pământ. Tu nu ești făcut nici să te târăști în noroi, nici să plutești în nori; aparții pământului, însă când stai cu picioarele pe pământ, trebuie să umbli drept și să-ți îndeplinești cu demnitate sarcinile pe care le ai de îndeplinit.

Aceasta ne duce la pasul următor: *(5) Pune-ți apirațiile în acord cu posibilitățile.* Dacă îți propui obiective de realizat prea înalte, dincolo de puterea ta de a le atinge, chiar și atunci când aceasta este folosită de Dumnezeu, vei ajunge la descurajare, vei renunța și nu vei mai face nimic. Cunosc un tânăr care, din cauză că avea aspirații atât de înalte, nu le putea atinge în nici un caz,de aceea stătea toată vremea în pat și citea. De vreme ce nu putea face totul, el nu voia să facă nimic. Lucrul de care avea el nevoie era o ajustare a țelurilor după posibilități.

Un predicator dorea să facă și el lucrarea pe care o făcuse odinioară Moody. El se ruga intens și muncea din greu, dar rezultatele în stil Moody refuzau să apară. Atunci a ajuns la concluzia că atunci când Dumnezeu l-a ales pe Moody, El a ales un om mai mare și că Dumnezeu așteaptă de la el o lucrare la nivelul lui, nu la cel al lui Moody.

O, Dumnezeule, întinde-mă la maximum - și acel maximum înseamnă tot ceea ce pot eu să fiu în și prin Tine; dar nu mă lăsa să plâng pentru luna de pe cer. Ajută-mă să evaluez ce pot eu să fiu în Tine, și apoi ajută-mă să alerg spre țelul acela cu tot ceea ce am și cu tot ceea ce îmi poți da Tu. În Numele lui Isus.

Amin!

Posibilităţile tale în Dumnezeu

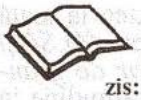

Matei 9:29.
Atunci S-a atins de ochii lor, şi a zis: "Facă-vi-se după credinţa voastră!"

Matei 17:20.
"Din pricina puţinei voastre credinţe", le-a zis Isus. "Adevărat vă spun că, dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: 'Mută-te de aici colo', şi s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputinţă."

Marcu 11:22.
Isus a luat cuvântul, şi le-a zis: "Aveţi credinţă în Dumnezeu!"

Romani 14:23.
Dar cine se îndoieşte şi mănâncă, este osândit, pentru că nu mănâncă din încredinţare. Tot ce nu vine din încredinţare, e păcat.

Marcu 11:24.
De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea.

Am încheiat săptămâna trecută arătând că este necesar să ne punem de acord speranţele cu posibilităţile. A ţinti spre stele este bine, cu condiţia să avem grijă să călcăm pe drumul posibilităţilor noastre, căci altfel ne vom trezi căzuţi în mlaştina deznădejdii şi a nehotărârii. Dar, după ce am precizat lucrul acesta, ajungem la pasul următor: *(6) Trebuie să-ţi măsori posibilităţile nu în tine însuţi, ci în conformitate cu ceea ce poţi să fii în Dumnezeu.* În felul acesta, punându-te de acord cu posibilităţile, te vei trezi cu posibilităţi tot mai extinse, căci posibilităţile tale în Dumnezeu sunt infinite. Acum nu mai eşti tu, ci eşti **tu plus Dumnezeu.**

Ana a cântat rugăciunea aceasta: "*Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea a fost înălţată de Domnul.*" (**1 Sam. 2:1**) Puterile noastre sunt înălţate de Dumnezeu. Este adevărat că ele sunt tot puterile noastre limitate cărora li se cere să-şi facă propria lor lucrare, nu cea a altcuiva, dar ele sunt înălţate - dacă sunt predate lui Dumnezeu şi scopurilor Sale. Şi atunci totul este posibil - da, totul!

Dr. Ray Allen dă o traducere foarte exactă a textului în care tatăl copilului îndrăcit imploră ajutorul lui Isus. El zice: "Dar dacă poţi face ceva, ajută-ne." Iar Isus răspunde: "Dacă poţi - totul este «poţi» pentru acela care crede." Oamenii credinţei au dat afară pe "nu pot" şi l-au lăsat pe "pot". Aproape de locul unde scriu aceste lucruri stătea culcată o fată oloagă - o sărmană oloagă care trăia într-o cameră întunecoasă. Dar în camera aceea plină de întuneric, legată de patul ei, fata oloagă se ruga şi concepea planuri de ajutorare a celor ologi ca şi ea, din China. Auzise că în China acelor vremuri, copiii ologi cum era ea erau aruncaţi şi înecaţi într-un lac. Şi credinţa acestei fete oloage i-a mişcat pe alţii şi i-a inspirat, banii au început să se strângă şi oloaga a iniţiat construirea unei case pentru copii ologi, tocmai lângă lacul unde înainte se obişnuia ca ei să fie aruncaţi. O oloagă construieşte casă pentru ologi! Totul este "poţi" pentru cei care cred.

"Religia mea, a spus Lao-Tse, este să gândesc gândul de negândit, să rostesc cuvântul inexprimabil, să fac lucrul imposibil şi să umblu pe calea inaccesibilă."

O, Dumnezeule, în Tine nu pot fi înfrânt şi nu pot suferi eşecuri, căci acum sunt călăuzit de o minte vie şi de o voinţă vie, viitorul mi-e deschis. Eu n-am multe de oferit, dar tot ce este al meu este al Tău. Înalţă puterile acestea, aşa încât să fiu o permanentă surpriză, chiar şi pentru mine. Amin!

A face ceea ce nu poți!

Evrei 11:8-12. **Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.** *33-40.* **Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, - ei, de care lumea nu era vrednică - au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuș n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.** *12:1-3.* **Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.**

Ieri am văzut cum o cameră întunecoasă, umplută de agonie fizică a adus lumină la sute de oameni de peste mări. Acesta este sensul lui "totul este «poți» pentru aceia care cred". Și totul a fost atât de uman și atât de divin. Dr. W. V. Kelly, vorbind la înmormântarea acestei surori, a folosit expresia "miracolul minții ei sănătoase". A fost o minte sănătoasă deoarece a fost o minte disciplinată: ea a fost în acord cu ceva posibil, și totuși cât de extrem de imposibil. Credința ei avea picioarele pe pământ; dar uneori umbla atât de repede încât picioarele păreau că nu mai umblă pe pământ. Nu este de mirare că Dr. Kelly și-a dedicat cartea sa "Cuiva care prin ani de suferință trece cu fața iluminată". Un trup olog, o minte sănătoasă, o față iluminată, o casă pentru ologi - de ce? În toate acestea, și prin toate acestea, a lucrat Dumnezeu în timp ce ea lucra.

Cineva a exprimat lucrul acesta astfel: "Este bine să lucrezi, este și mai bine ca munca ta să te facă să-L lași pe Dumnezeu să lucreze." Atunci munca mea va fi - să-L las pe El să lucreze! Aceasta a vrut Isus să spună atunci când, răspunzând la întrebarea "ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?", a răspuns: "*Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți*" (**Ioan 6:39**). Când cred, atunci, în realitate, eu lucrez; căci devin un canal al infinitului.

Într-o zi, în Washington, când un mic grup de frați era adunat laolaltă în rugăciune, așteptând ca Dumnezeu să ne arate ce pași să mai întreprindem pentru a aduce pacea între America și Japonia, le-am spus că aveam o sarcină foarte dificilă în ziua aceea - trebuia să mă întâlnesc cu cineva pe care nu-mi plăcea să-l văd și pe care trebuia să-l văd. Un frate a citat cuvintele înscrise pe o placă funerară: "Ea a făcut ce n-a putut." Am plecat cu aceste cuvinte răsunându-mi în inimă. Îmi spuneam întruna: "Voi face ceea ce nu pot." Și am făcut. Când suntem cu totul predați lui Dumnezeu, noi putem face ceea ce nu putem - ne descoperim că ne suntem nouă înșine o minune. "Poemele mele îmi sunt cele mai dragi - spune Emerson - deoarece nu le-am scris eu." El simțea că se predase unei puteri care a scris pentru el... astfel, își era lui însuși o surpriză.

O, Dumnezeule, eu încep să văd acum că drumul tuturor posibilităților îmi este deschis. Mă aventurez cu Tine. Căci atunci nimic nu este prea mic sau sub demnitatea noastră de a face; și nimic nu este prea mare sau dincolo de puterea noastră de a face. Eu Te urmez - condu-mă! Amin!

Omul pe care l-a văzut Isus

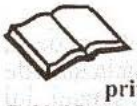

Ioan 1:42.

Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit, și i-a zis: "Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa" (care, tălmăcit, înseamnă Petru).

Ioan 47-51.

Isus a văzut pe Natanael venind la El, și a zis despre el: "Iată cu adevărat un Israelit, în care nu este vicleșug." "De unde mă cunoști?" I-a zis Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: "Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin." Natanael I-a răspuns: "Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!" Drept răspuns, Isus i-a zis: "Pentru că ți-am spus că te-am văzut supt smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea." Apoi i-a zis: "Adevărat, adevărat vă spun, că, de-acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului."

Luca 19:1-9.

Isus a intrat în Ierihon, și trecea prin cetate. Și un om bogat, numit Zacheu, mai-marele vameșilor, căuta să vadă care este Isus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură. A alergat înainte, și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă. Isus, când a ajuns la locul acela, Și-a ridicat ochii în sus, și i-a zis: "Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta." Zacheu s-a dat jos în grabă, și L-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: "A intrat să găzduiască la un om păcătos!" Dar Zacheu a stat înaintea Domnului, și I-a zis : "Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit." Isus i-a zis: "Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam."

Privește-te nu în ceea ce ești prin tine însuți, ci în ceea ce ești și poți să fii în Dumnezeu. În Matei, vameșul, erau trei persoane: (1) vameșul pe care îl vedeau colegii săi; (2) Matei pe care îl vedea Matei; (3) Matei pe care îl vedea Isus. Fiecare credea că îl vede pe adevăratul Matei, dar numai Isus l-a văzut pe adevăratul Matei, acela care a devenit mai târziu un evanghelist - Matei al posibilităților infinite. Există trei oameni în tine: unul pe care îl văd colegii tăi, unul pe care îl vezi tu însuți - tu cel prezent; și unul pe care îl vede Isus - tu cel viitor.

Totul depinde de aceasta: asupra cărui "tu" te concentrezi mai mult. Dacă ești preocupat cu precădere de acel "tu" pe care îl văd cei din jurul tău, ești robul a ceea ce cred ei despre tine; înainte de a face orice, te uiți în jurul tău ca să vezi cum îți vor judeca ei acțiunea - tu, de fapt, nu vei acționa, vei reacționa. Nu mai ești o voce, ci un ecou - nu o persoană, ci un lucru. Dacă te concentrezi asupra lui "tu" pe care îl cunoști tu însuți, rezultatul este descurajarea. Căci cine n-ascunde măcar un schelet în taina lui - un lucru din viața lui care îl face să-i ardă obrajii de rușine și de umilință? Dacă ești concentrat asupra acestui "tu", ești prizonier în celulele inhibițiilor, adică în ceea ce ai fost și ești. Dar mai există și acest "tu" pe care îl vede Isus - și ce fel de "tu" este acesta! Este un "tu" predat lui Dumnezeu, un "tu" eliberat din ce a fost și de ce a făcut și reînsuflețit de energia și de viziunea divină, un "tu" care face lucruri dincolo de capacitatea ta, lucruri care te uimesc și pe tine și pe alții - un "tu" cu șira spinării îndreptată, progresiv și productiv. Acesta este adevăratul "tu". Concentrează-te asupra acestui "tu", care-i aparține lui Hristos și vei deveni acest "tu".

Isus nu se uită niciodată la ce a fost cineva sau la ce este cineva, ci la ce poate să devină. Și așa și trebuie. Artistul nu se uită la ce a fost piatra sau la ce este, ci la ce urmează să scoată el din ea - un chip uman superb. Un grup de credincioși minunați au ca motto aceste cuvinte: "Aventura mea este Dumnezeu." Foarte bine, și tu îți poți spune în șoaptă: "Aventura mea este Dumnezeu și felul de om care urmează să fiu în Dumnezeu."

Dumnezeule, eu mă aventurez în Tine! Îmi lărgesc orizonturile pe măsură ce le descopăr pe ale Tale; mă lepăd de nimicnicia mea, pe măsură ce descopăr măreția Ta; mă abandonez pe mine însumi, ca să Te aflu pe Tine. Cătușele mele se desfac și cad - și eu vin! Amin!

Privesc dincolo de mine la Dumnezeu

Galateni 5:16.
Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești.

Galateni 24-25.
Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim în Duhul, să și umblăm prin Duhul.

Romani 13:14.
Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.

Efeseni 3:14-21.
...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin!

Trebuie să mai rămânem puțin la problema aceasta, de a ne vedea pe noi înșine în Dumnezeu, deoarece este necesară o precizare. *(7) Nu te uita prea mult la tine însuți în Dumnezeu - uită-te la Dumnezeu Însuși.* O mulțime de religii și de culte se concentrează asupra cultivării de sine și rezultatul este apariția unei mari mulțimi de oameni doritori, dar frustrați, înălțați pentru moment, dar șchiopătând tot restul vieții. De ce? Pentru că există o lege, formulată de Domnul Isus, care spune că dacă te concentrezi asupra ta însuți, este absolut sigur că te vei pierde. "Oricine caută să-și scape viața" - concentrându-se asupra ei, iubind-o și cultivând-o - "și-o va pierde."

Când Petru s-a uitat la sine și la valurile din jurul său, a început să se scufunde. Numai atunci când s-a uitat țintă la Isus, a fost în stare să umble pe ape. Uită-te la tine însuți sau la cei din jurul tău și te vei scufunda; uită-te la Isus, și vei umbla pe apă sau pe orice altceva. Așa cum a zis cineva: "Poruncește-ți, «Salivează!» și, după toate probabilitățile, vei constata că nu salivezi - dimpotrivă, există toate șansele că ți se va usca gura. Dar gândește-te la o mâncare delicioasă și atunci, fără să zici nimic, îți va lăsa gura apă." Nu trebuie să te gândești la tine însuți, nici măcar ca să te "cultivi", dar gândește-te la Isus și atunci tu vei fi cultivat. Uită-te la tine în Dumnezeu, dar privește țintă numai la Dumnezeu.

Această lege, că numai pierzându-ți viața o găsești, poate fi observată pretutindeni în natură. Isus a zis: "Uitați-vă la crini, *cum cresc ei*?" Fiind conștienți de sine și ajutându-se să crească și să arate frumos? Nu, ei se uită la soare și concentrându-se asupra soarelui, cresc și devin un miracol de frumusețe. Cultul frumuseții și școlile de autoformare se autodistrug, pentru că se zdrobesc de stânca legii lui Isus că viața se câștigă numai pierzând-o. Singurii oameni frumoși sunt aceia care se pierd pe ei înșiși într-o mare Cauză: și ei devin frumoși datorită faptului că au ochii ațintiți în permanență la Frumusețe. Singurii oameni fermecători sunt aceia care te farmecă spre idealuri înalte și devin fermecători numai în măsura în care se pierd în tine și în alții. Fata oloagă de care am vorbit zilele trecute a fost supranumită "Micuța soră cu chip iluminos". Despre un alt mare binefăcător al sărmanilor se spune că odată un cerșetor i-a strigat pe stradă: "O, tu, cel cu Cerul pe obraji."

O, Dumnezeule, nu mai îndrăznesc să-mi ațintesc privirile asupră-mi, nici chiar când sunt în Tine. Dar mi le ațintesc asupra Ta și acolo mă regăsesc. Dacă-mi ațintesc privirile asupra Ta, cresc - dacă mă preocup de mine însumi, mă degradez. Așa că acum îmi voi focaliza privirile asupra Ta. Acum încep să înțeleg ce ai vrut să spui prin cuvintele: "Dacă ochiul este bun, tot trupul este în lumină." Întreaga mea ființă este plină de lumină. Îți mulțumesc, Tată. Amin!

Este nesănătos să-ți concentrezi privirile asupra problemelor

Efeseni 1:17-23.

Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.

Filipeni 4:8-9.

Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeul păcii va fi cu voi.

Încă un cuvânt înainte de a trece la ideea că nu trebuie să te concentrezi asupra ta însuți nici chiar în Dumnezeu. Orice lucru care îți captivează atenția, îți acaparează întreaga persoană, or tu nu trebuie să devii centrul atenției nici chiar când ești în Dumnezeu. Credința noastră e concentrată asupra lui Dumnezeu, nu asupra noastră. Așa că întoarce-ți privirile de la păcatele și de la bolile tale; întoarce-ți privirile de la tine însuți către Dumnezeu.

Întoarce-ți privirile de la păcatele și bolile tale. Dacă privirile tale sunt concentrate asupra păcatului și a bolii, nu te vei face bine niciodată. Vorbind într-un sanatoriu, le-am cerut bolnavilor să înceapă să coasă și să croșeteze pentru cei din țările subdezvoltate care trec prin suferințe mai mari. Cum ei și așa nu aveau cu ce să-și umple timpul, mă așteptam să se îngrămădească toți ca voluntari în această acțiune. Dar nici un bolnav nu și-a oferit serviciile. Și atunci am înțeles ce se întâmpla acolo: oamenii aceia nu erau egoiști pentru că erau bolnavi; ei erau bolnavi pentru că erau egoiști, pentru că se concentrau asupra lor înșiși. Și nu se vor face bine decât atunci când își vor întoarce privirile de la ei înșiși și le vor îndrepta spre Dumnezeu și spre alții.

În avioanele din Franța am văzut în fața fiecărui pasager pungi cu inscripția "Pentru rău de aer". În avioanele englezești există doar o notiță care spune: "În caz că vă simțiți rău, stewardesa vă stă la dispoziție ca să vă ajute." S-a constatat că în avioanele englezești foarte puțini călători au rău de aer, pe când în cele franțuzești foarte mulți suferă de acest rău. Călătorii se uită la cuvintele "rău de aer" și la pungă și... gata. Dar când citesc notița englezească gândul li se îndreaptă spre stewardesă: atenția este îndreptată spre altceva decât spre sine și spre răul de aer; boala este dată la o parte. Pe când eram într-un avion deasupra Americii, am fost surprinși de o furtună teribilă deasupra munților. O doamnă care stătea lângă mine și citea o carte despre sănătate, a țipat când avionul a căzut într-un gol de aer și îndată i s-a făcut rău. Eu însă mi-am imaginat a fi la un bâlci, călare pe una dintre mașinile acelea făcute ca să te distezi, și simțind distracția acelei experiențe, am trecut prin furtună fără nici o dificultate. Un vestit predicator a ținut zece predici duminicale pe tema "Cum să ne ferim de depresiile nervoase" și, la sfârșitul seriei, s-a trezit bolnav de astenie nervoasă. Psihologia lui a fost defectuoasă - ea se concentra asupra depresiilor nervoase. Ea ar fi trebuit să se concentreze asupra sursei de putere.

Tată, Dumnezeule, văd acum unde trebuie să mă concentrez; Tu ești centrul meu și circumferința mea. Și în Tine sunt în siguranță, stabil și în creștere. În boală, în păcat și în mine însumi mă ofilesc. Căci sunt structurat în însăși ființa mea pentru Tine - Tu Patria sufletului meu. Îți mulțumesc. Amin!

Împărăția îți aparține ție

Matei 5:1-10.
Când a văzut Isus noroadele, S-a suit pe munte; și după ce a șezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El. Apoi a început să vorbească și să-i învețe astfel: Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați! Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă. Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu! Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu! Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!

Luca 18:16-17.
Isus a chemat la Sine pe copilași, și a zis: "Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu nici un chip nu va intra în ea."

Ne întoarcem deci privirile la problema resurselor. *(8) Adu-ți aminte nu numai că tu aparții Împărăției lui Dumnezeu, ci și că Împărăția lui Dumnezeu îți aparține ție.* Iată un fapt care trebuie să-ți pătrundă bine întreaga gândire, căci dacă-l vei înțelege și ți-l vei însuși, vei întoarce prin aceasta cursul vieții tale de la înfrângere spre victorie. Stăpânește adevărul acesta și el te va stăpâni pe tine.

Isus a spus că trei clase de oameni posedă Împărăția lui Dumnezeu: "Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor" - "Lăsați copiii să vină la Mine... căci a unora ca aceștia este Împărăția Cerurilor." "Ferice de cei persecutați pentru dreptate, căci a lor este Împărăția Cerurilor." Aici cei "săraci în duh", copiii și cei ce sunt suficient de drepți ca să fie prigoniți - aceștia sunt cei ce posedă Împărăția - Împărăția este a lor; puterile ei sunt ale lor.

Primele două clase se asemănă: cei săraci în duh, adică cei ce renunță la ei înșiși, și cei ce au spirit de copil, adică sunt simpli, neafectați, educabili. Aici găsim cheia care deschide cămara cu provizii a universului - Împărăția lui Dumnezeu. Acest adevăr este aplicabil pretutindeni. Huxley i-a scris odată lui Kingsley: "Am impresia că știința ne învață în termenii cei mai clari concepția creștină a predării totale în fața voinței lui Dumnezeu. Știința zice: șezi... în fața faptelor ca un copil, fii gata să renunți la orice noțiune preconcepută, fii gata să mergi oriunde te va duce natura, căci altfel nu vei cunoaște nimic." Cum oare ajunge savantul să cunoască natura? Supunându-i-se! Dacă savantul este mândru și nu se lasă învățat, el nu va stăpâni nimic și nu va învăța nimic. Fiecare savant mare este un om umil - trebuie să fie, căci altfel n-ar putea să fie un savant mare. El avansează, așa zicând, în genunchi - apoi se ridică în picioare și ia în stăpânire; toate puterile naturii îi stau la dispoziție. "Cei blânzi moștenesc pământul." Tot așa și tu, în măsura în care te predai Împărăției lui Dumnezeu, îi moștenești puterile - ele sunt toate ale tale.

O, Dumnezeule, parcă-i prea frumos să fie adevărat că puterile acestea pot fi ale mele. Ale mele? Eu, care am fost înfrânt, negativist și fricos, pot eu să îndrăznesc să-mi însușesc puterea victoriei, a eliberării și eficienței? Atunci o iau, căci eu nu țin nimic nepredat - absolut nimic. Și dând totul, eu iau totul. În Numele lui Isus. Amin!

Când vorbeşti tu, vorbeşte Împărăţia

2 Corinteni 5:20.
Noi dar, suntem trimişi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcaţi-vă cu Dumnezeu!

Efeseni 6:20.
...(Evanghelia) al cărei sol în lanţuri sunt; pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc.

Faptele 4:13-20.
Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan, s-au mirat, întrucât ştiau că erau oameni necărturari şi de rând; şi au priceput că fuseseră cu Isus. Dar fiindcă vedeau lângă ei pe omul care fusese vindecat, nu puteau zice nimic împotrivă. Le-au poruncit doar să iasă afară din Sobor, s-au sfătuit între ei şi au zis: "Ce vom face oamenilor acestora? Căci este ştiut de toţi locuitorii Ierusalimului că prin ei s-a făcut o minune vădită, pe care n-o putem tăgădui. Dar, ca să nu se lăţească vestea aceasta mai departe în norod, să-i ameninţăm şi să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în Numele acesta." Şi după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai înveţe pe oameni în Numele lui Isus. Drept răspuns, Petru şi Ioan le-au zis: "Judecaţi voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit."

Trebuie să continuăm să stăruim asupra gândului că nu numai noi aparţinem Împărăţiei lui Dumnezeu, ci şi Împărăţia lui Dumnezeu ne aparţine nouă. Lucrul acesta este atât de important, că îndată ce a pus stăpânire pe tine, toate contraargumentele, ezitările şi temerile dispar. Intri în viaţa din abundenţă. Un ambasador este reprezentantul ţării sale - toate puterile şi privilegiile ţării sale se concentrează în persoana sa. Când vorbeşte, vorbeşte ţara lui; când decide, decide ţara lui - cu condiţia ca el să nu se gândească la sine, cu condiţia să fie dedicat cu totul voii ţării sale, cu condiţia ca el să-şi fi unit interesele cu cele ale ţării sale. Când îşi pune în întregime viaţa la dispoziţie, el este în întregime stăpân - până la limita resurselor ţării pe care o reprezintă.

Dacă tu ţi-ai contopit interesele tale cu cele ale Împărăţiei lui Dumnezeu, dacă îi eşti predat în întregime, dacă vorbeşti nu reprezentându-te pe tine, ci reprezentând Împărăţia, atunci toate puterile Împărăţiei se concentrează în tine - un Univers acţionează când acţionezi tu. Un Univers vorbeşte când vorbeşti tu, trăieşte când trăieşti tu. Resursele împărăţiei pământeşti sunt atât de limitate - resursele Împărăţiei lui Dumnezeu sunt atât de nelimitate! Guvernul acela care se întinde de la cea mai mică la cea mai îndepărtată stea, se concentrează ca într-un focar, în tine, este tot al tău. Câţiva liceeni vorbeau despre un creştin şi unul dintre ei a zis: "El are ceea ce se cere." Da, pentru că el a cerut şi a luat ce are! Dacă el ar fi fost singur, n-ar fi avut ce se cere. Dar luând din Împărăţie, el a putut cere de la viaţă. A devenit invulnerabil.

Un băieţel de cinci ani, fiul unui predicator, mi-a spus: "Noi predicăm în Texas." Mi-a plăcut pluralul lui: când predica tata, el predica, şi când băieţelul predica prin viaţa lui, predica tata. Băieţelul şi-a contopit interesele cu cele ale tatălui său, şi de aceea simţea o împlinire şi o realizare colectivă. Tu lucrezi cu Duhul lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt este Mângâietorul, Însoţitorul şi Întăritorul tău.

Dumnezeule, eu îmi unesc interesele cu cele ale Împărăţiei - accept responsabilităţile ei; şi - să îndrăznesc să zic? - îi moştenesc puterile. Ajută-mă să nu-mi fie frică să fiu mare - să fiu mare în supunere, în responsabilitate, în resurse, mare în mine însumi, deoarece sunt mare în Tine. Amin!

Receptivitatea - prima lege a vieții

Ioan 1:12-13.

Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.

Ioan 15:1-18.

Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine, și Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții. Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră.

Continuăm să urcăm pe scara care ne scoate din negativism și inferioritate. De vreme ce Împărăția îți aparține, *(9) Ține minte cele două condiții pentru primirea și transmiterea resurselor Împărăției: receptivitatea și răspunsul.*

Aceste două cuvinte nu sunt numai cele două bătăi alternative ale inimii Împărăției - ele sunt și bătăile alternative ale întregii vieți. Totul crește și se dezvoltă prin aceste două lucruri: receptivitate și răspuns. Ioan rezumă lucrul acesta astfel: "Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă (în altă traducere: 'le-a dat puterea să devină')." Cum a obținut el puterea - puterea de a deveni? Întâi prin receptivitate, "tuturor celor ce L-au primit". Aici este exprimat un principiu universal. Să luăm o plantă - cum primește ea puterea să devină? Fiind mândră, autosuficientă, necooperantă? Nu, ci prin supunere, adaptare, primire, dăruire. Să presupunem că o plantă ar încerca să "domnească" peste toate celelalte. Care ar fi rezultatul? Ea și-ar pierde puterea asupra celorlalte plante și puterea de a se devolta. Ea câștigă puterea prin supunere și prin răspunsul la mediul ei. Când se adaptează, ea ia din aer, din sol și de la soare și capătă putere să crească. Păcatul plantei înseamnă orice ar împiedica această receptivitate și acest răspuns.

Cineva a definit viața ca un răspuns la mediu. Și tu și eu trăim fizic când răspundem la mediul nostru fizic: putem absorbi hrană, lumină, aer. Când răspunsul este blocat, fizic murim. Mediul nostru spiritual este Împărăția lui Dumnezeu, când noi îi răspundem, când primim viața de la ea, atunci trăim, și trăim din abundență. Atunci suntem într-o stare de receptivitate, care este o stare de credință, încredere, acumulare. Noi absorbim atmosfera ei purificatoare, așa cum plămânii noștri absorb aerul; îi sorbim vitalitatea așa cum pielea absoarbe vitamina din lumina soarelui.

A crede înseamnă a primi și a primi înseamnă a-ți face plinul.

O, Dumnezeule, Tu mă învălui așa cum atmosfera îmi învăluie trupul de jur împrejur; ajută-mă să-Ți răspund așa cum trupul meu fizic răspunde mediului său și trăiește. Lasă-mă să Te primesc în fiecare por și în fiecare fibră a ființei mele. Ajută-mă să trăiesc prin Tine, și atunci voi trăi. Amin!

Răspunsul - a doua lege a vieții

2 Corinteni 6:1-10.
Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: "La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii." Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.

Romani 8:13-14.
Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.

Dacă receptivitatea este prima lege a vieții, răspunsul este cea de-a doua. Poate că am putea spune că acestea sunt două laturi ale aceleași legi. Isus a revelat aceste două laturi atunci când a rezumat întreaga esență a religiei: "Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău" - receptivitate; "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți" - răspuns. Dragostea te face receptiv față de Dumnezeu și dăruitor față de om. Sau, și mai bine, dragostea te face receptiv la Dumnezeu și, de asemenea, darnic față de El - un curent în ambele sensuri. Primești de la Dumnezeu și-I dai înapoi lui Dumnezeu. Primind de la Dumnezeu, ești împlinit și adus la perfecțiune. Căci, după ce Dumnezeu a creat o altă personalitate, El nu mai este complet decât atunci când câștigă dragostea și loialitatea acelei personalități. Răspunsul nostru îi este necesar lui Dumnezeu, așa cum ne este necesar și nouă. Căci o dragoste care iubește, dar căreia nu i se răspunde, este înăbușită. Dumnezeu ne este totalmente necesar; noi îi suntem necesari lui Dumnezeu. Dacă receptivitatea și răspunsul sunt cele două bătăi de inimă ale relației noastre cu Dumnezeu, ele sunt și cele două bătăi de inimă ale relației noastre cu oamenii. Dragostea face posibil ca tu să primești de la cealaltă persoană; dar tot așa de adevărat este că ea te face să răspunzi prin dăruire de sine celeilalte persoane. Fără acest flux în ambele direcții, relația se va frânge. Cel care primește întotdeauna și nu dă nimic înapoi distruge relația și cel care dă tot timpul și nu primește nimic înapoi o distruge și el. Mai mult, receptivitatea și răspunsul trebuie să fie aproximativ egale. Dacă una o copleșește pe cealaltă, dacă tu primești mai mult decât dai, sau dacă dai mai mult decât primești, schilodești dragostea.

Misticismul contemplativ pune accentul pe receptivitate și neglijează răspunsul și de aceea el devine o religie îndoită într-o parte, slabă în contribuția ei la bunătatea omenirii. Activismul este tare în latura dăruirii, dar slab în cea receptivă și de aceea el sfârșește prin a deveni o religie slabă în resurse, adâncime și statornicie. O inimă care încearcă să bată numai într-o parte, sfârșește prin a nu mai bate de loc.

O, Dumnezeule, sunt eu - care mă credeam inferior - sunt eu necesar nu doar altora, ci chiar și Ție? Atunci, ajută-mă să nu Te dezamăgesc niciodată. Ajută-mă ca, în umilință, să primesc de la Tine și în umilință să-Ți dăruiesc înapoi - un schimb în ambele direcții cu Tine! Eu voi crește în măsura în care voi primi și voi da. Îți mulțumesc. Amin!

Niciodată singur!

Ioan 16:32.
Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.

Matei 28:19-20.
Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin!

Matei 14:16-21.
"N-au nevoie să plece", le-a răspuns Isus; "dați-le voi să mănânce." Dar ei I-au zis: "N-avem aici decât cinci pâini și doi pești." Și El le-a zis: "Aduceți-i aici la Mine." Apoi a poruncit noroadelor să șadă pe iarbă, a luat cele cinci pâini și cei doi pești, Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor. Toți au mâncat și s-au săturat; și s-au ridicat douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de fărâmituri Cei ce mâncaseră, erau ca la cinci mii de bărbați, în afară de femei și de copii.

Acum, când ne întoarcem dinspre negativism și inferioritate spre o viață pozitivă și abundentă, să facem pasul următor: *(10) Ține minte că nu ești singur, niciodată singur!* În perioadele când, în aparență, te simți cuprins de cea mai mare singurătate, El este cel mai aproape, veghind la orice mișcare pe panoul de comandă al vieții.

Indienii americani își educau băieții la școala curajului prin aceea că îi puneau să petreacă o noapte în adâncul pădurii, în mijlocul fiarelor sălbatice. Cât de cumplit de singur trebuie să se fi simțit fiecare băiat în noaptea încercării lui! Dar când se iveau zorile, băiatul observa că tatăl lui era după un copac din apropiere, cu arcul gata de luptă. Fără știrea băiatului, tatăl lui veghease toată noaptea pentru ca nici un rău să nu i se întâmple fiului său. Tot așa se poartă și Dumnezeu cu noi. John Wilhelm Rowntree ne povestește cum atunci când a ieșit din cabinetul unui mare medic oftalmolog, unde tocmai i se spusese că procesul pierderii complete a vederii sale nu poate fi stopat, s-a oprit pe trepte și s-a rezemat de un grilaj câteva minute ca să-și vină în fire. "Dintr-o dată, scrie el, am simțit cum mă învăluie dragostea lui Dumnezeu, ca și când m-ar cuprinde strâns o prezență invizibilă, și m-a inundat o bucurie cum n-am mai simțit în viață." Prezența aceasta se manifestă atunci când este cea mai mare nevoie de Ea.

Repetă-ți mereu: "Trăiesc și mă mișc și îmi am ființa, cu toate gândurile ascunse și cu toată manifestarea ei exterioară, în bogăția lui Dumnezeu, clipă de clipă." Spune-ți-o în clipele când o simți mai puțin și încăpățânează-te să ți-o spui mereu.

Și după ce spui aceasta, când ești gata să întâmpini o nouă zi, adaugă aceste lucruri: "Cu pacea lui Dumnezeu în inimă și cu bunăvoință față de semenii mei, oamenii, sunt gata pentru lucrul zilei." Și vei fi gata pentru lucrul zilei!

Apoi, când te vei așeza să te culci, spune-ți din nou: "Astăzi am trăit, m-am mișcat și mi-am avut ființa în Dumnezeu și chiar în vreme ce voi dormi, eu tot voi trăi și îmi voi avea ființa în El. El va călăuzi și purifica visurile mele și mâine dimineață voi fi mai avântat pe drumul vieții." "Cei ce au vântul Duhului Sfânt sunt purtați înainte chiar și în somn", spunea fratele Lawrence*.

*Călugăr francez din secolul al XVII-lea. Cunoscut ca fratele Laurențiu al Învierii acest călugăr din ordinul carmeliților s-a dăruit rugăciunii și meditației în mijlocul celor mai comune și neînsemnate activități ale vieții de zi cu zi pentru a se apropia cât mai mult de Dumnezeu. Experiența trăirii sale cu Dumnezeu este redată în cartea *Practicarea prezenței lui Dumnezeu*, apărută și în limba română la Editura Logos din Cluj.

O, Dumnezeule, Tu și cu mine vom realiza lucrul acesta împreună. Eu sunt slab și pot purta doar o mică parte a sarcinii - Tu, Doamne, va trebui să ții de capătul cel mai greu. Voința mea este deja în mâna Ta și, când ea va crește, îmi vei da și puterea necesară împlinirii ei. Îți mulțumesc. Amin!

Handicapul tău - trambulina ta

2 Corinteni 10:10.
"De fapt", zic ei, "epistolele lui sunt cu greutate şi pline de putere; dar când este de faţă el însuşi, este moale, şi cuvântul lui n-are nici o greutate."

2 Corinteni 11:6.
Chiar dacă sunt un necioplit în vorbire, nu sunt însă şi în cunoştinţă; şi am arătat lucrul acesta printre voi, în tot felul şi în toate privinţele.

2 Corinteni 12:7-12.
Şi ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un ţepuş în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, şi să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Şi El mi-a zis: "Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită." Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare. Am ajuns nebun: voi m-aţi silit. Dar voi trebuia să mă lăudaţi; căci, măcar că nu sunt nimic, totuşi cu nimic n-am fost mai pe jos de aceşti apostoli aşa de minunaţi. Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute între voi.

În mersul tău către victorie, ţine minte faptul acesta: *(11) Înseşi handicapurile tale pot fi noi puncte de plecare.* Poate că ai avut un început prost în viaţă, şi ceea ce ai moştenit este împotriva ta. Dar lucrul acesta trebuie să fie doar un imbold pentru tine ca să le laşi copiilor tăi o moştenire mai bună. Dacă te uiţi înapoi în ascendenţa umană a lui Isus, ai să vezi nişte pete urâte: "Împăratul David a născut pe Solomon din văduva lui Urie" (în original: "din nevasta lui Urie") - ce tragedie să ai o astfel de etichetă pusă pe viaţa ta! Dar ce glorie în faptul că atât David, cât şi Solomon au supravieţuit acestei tragedii şi au fost pozitivi, în ciuda împrejurărilor! Şi gândiţi-vă la curajul şi onestitatea care i-a trebuit evanghelistului să pună afirmaţia aceasta în genealogia lui Isus. Cel ce urma să pună temelia unei noi umanităţi avea în vinele Sale sângele vechii omeniri. Dar moştenirea divină a copleşit-o aşa de mult pe cea umană, încât El a transmis o moştenire (ereditate) nouă umanităţii. Prin moştenirea Lui divină, tu eşti în stare să începi o nouă ereditate.

Sau să presupunem că eşti frustrat de lipsa ta de frumuseţe; în felul acesta, poţi să suplineşti prin realizări ceea ce-ţi lipseşte prin înzestrare. Aproape toate marile frumuseţi nu au nimic altceva decât frumuseţe. Şi motivul este simplu: ele se încurcă în frumuseţea lor şi nu se mai pot elibera de ea, ca să treacă la realizări constructive. Dar o persoană cu trăsături simple se uită în oglindă şi îşi zice: "În înfăţişarea mea n-am nimic pe care să mă pot baza" şi, în consecinţă, iese afară şi realizează ceva vrednic de luat în seamă. Cu rare excepţii, femeile care au realizat lucruri mari în lume sunt femei cu înfăţişare modestă. Călătorind în jurul lumii, am constatat că femeile misionare nu se remarcă prin frumuseţea feţei - dar, ah, ce frumuseţe au realizările lor şi caracterul lor!

Acum, când te uiţi la handicapurile tale şi-ţi pui în gând să le foloseşti drept trambulină, este bine să-ţi aminteşti că eşecurile secundare pot să facă din tine un succes primar, în timp ce succesele secundare, ca frumuseţea, te pot transforma într-un faliment de primă mână.

Tatăl meu, ceea ce-mi lipseşte de la natură, voi suplini prin har. Nu pot împrumuta de la înzestrările mele fizice, dar pot lua din plin din Tine. Transformă înseşi slăbiciunile mele în Tăria Ta! Ajută-mă să îmi folosesc chiar şi handicapurile pentru lucrări strălucitoare! În Numele lui Isus. Amin!

Fugi înainte!

Faptele 5:40-42.
Ei au ascultat de el. Şi, după ce au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiele, i-au oprit să vorbească în Numele lui Isus, şi le-au dat drumul. Ei au plecat dinaintea Soborului, şi s-au bucurat că au fost învrednicişi să fie batjocoriţi, pentru Numele Lui. Şi în fiecare zi, în Templu şi acasă, nu încetau să înveţe pe oameni, şi să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.

Filimon 1:12-19.
Ţi-l trimit înapoi, pe el, inima mea. Aş fi dorit să-l ţin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cât sunt în lanţuri pentru Evanghelie. Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie. Poate că el a fost despărţit de tine pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veşnicie, dar nu ca pe un rob, ci mult mai pe sus de cât pe un rob: ca pe un frate prea iubit, mai ales de mine, şi cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul! Dacă mă socoteşti dar ca prieten al tău, primeşte-l ca pe mine însumi. Şi dacă ţi-a adus vreo vătămare sau îţi este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, "voi plăti" - scriu cu mâna mea - ca să nu-ţi zic că tu însuţi te datorezi mie.

1 Petru 4:14.
Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihneşte peste voi.

Ieri am văzut posibilitatea de a folosi handicapurile noastre. Astăzi le vom privi ca pe nişte imbolduri care ne împing înainte.

Isus le-a spus ucenicilor ca atunci când vor fi alungaţi dintr-un sat, să fugă în altul, să fugă în satul următor. Cu alte cuvinte, dacă trebuie să fugi, fugi înainte - către noua oportunitate de pe lista ta. Unii fug înapoi, dar creştinul când fuge, fuge întotdeauna înainte. *(12) Dacă simţi impulsul să fugi, atunci fugi înainte.* Noi toţi simţim câteodată că ne vine să o luăm la goană. Dar ne deosebim în ceea ce priveşte direcţia în care fugim: unii înapoi, iar alţii înainte.

Faptul că n-a avut studii universitare l-a făcut pe Rabindranath Tagore, marele poet indian, să devină cea mai mare personalitate literară a Indiei. El a fugit de lipsa acestor studii - înainte! Ar fi putut să se retragă în sine şi să deplângă lipsa diplomei; în schimb, el a transformat-o într-un imbold, a devenit autodidact şi a întemeiat un nou tip de institut de învăţământ.

Odată eram aşezat pe scaunul din spate într-o maşină mică, o maşină în care scaunele se pot deplasa mai în faţă sau mai în spate. Bărbatul care conducea i-a spus soţiei sale care stătea şi ea în spate: "Te rog, dragă, împinge-mi scaunul mai înainte." Viaţa, inevitabil ne dă tot felul de imbolduri şi lovituri; importantă este însă direcţia în care eşti împoldit. Obligă viaţa să te propulseze înainte!

O tânără mi-a spus că atunci când am vorbit în faţa unei adunări despre modul în care frica şi resentimentele produc tulburări stomacale, a roşit toată dându-şi seama că-i vorbesc ei personal. La lecţiile de canto ea nu realizase atât cât ar fi fost în stare, şi atunci şi-a pierdut vocea, pentru ca aceasta să fie scuza eşecului ei. Necazul nu era în corzile vocale, ci în mentalitatea ei defetistă. Întâlnind dificultăţi în realizarea unui lucru a fugit înapoi - s-a refugiat la adăpostul scuzelor şi subterfugiilor. Tânăra aceasta ar fi trebuit să transforme obstacolul în oportunitate - falimentul trebuia schimbat în rodire.

Tatăl meu şi Dumnezeul meu, văd că eşecul sau reuşita vieţii mele depinde de punctul unde întâmpin şi trebuie să depăşesc obstacolele. Ajută-mă să nu fug de ele, ci să alerg către ele, să le abordez cu curaj şi să le depăşesc. Ajută-mă să primesc impulsul de a fugi şi obligă Tu acest impuls să mă facă să fug înainte. În Numele Lui. Amin!

Cei ce erau "nimeni" devin "cineva"!

1 Corinteni 1:27-28.

Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari. Şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, şi lucrurile dispreţuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt.

1 Corinteni 6:9-11.

Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Şi aşa eraţi unii din voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi, în Numele Domnului Isus Hristos, şi prin Duhul Dumnezeului nostru.

Filimon 10-16.

Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanţurile mele: pentru Onisim (adică *folositor*), care altă dată ţi-a fost nefolositor, dar care acum îţi va fi folositor şi ţie şi mie. Ţi-l trimit înapoi, pe el, inima mea. Aş fi dorit să-l ţin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cât sunt în lanţuri pentru Evanghelie. Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele, pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie. Poate că el a fost despărţit de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veşnicie, dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob: ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, şi cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul!

(13) Ţine minte: nu este niciodată prea târziu să devii o personalitate creativă. Indiferent ce ţi se întâmplă, niciodată nu este prea târziu să devii creativ. Cunosc o femeie, soţia unui profesor, care n-a pus mâna pe o pensulă înainte de 50 de ani. Atunci a început să picteze şi astăzi, când scriu aceste rânduri, tablourile ei sunt prezentate la expoziţii atât în ţară, cât şi în străinătate. Ea adună în jurul ei o seamă de femei care până în jurul vârstei de 50 de ani nu făcuseră nimic de seamă, dar care după această vârstă au început să fie creative. Una dintre ele şi-a ales sculptura şi, deşi până la această vârstă nu-şi încercase niciodată puterile în arta aceasta, a devenit profesoară de sculptură într-un mare colegiu, iar sculpturile ei sunt expuse atât pe continentul american cât şi în Europa.

Câţiva artişti se adunaseră la o fermă ca să picteze peisajul. Văzându-i cum lucrează fermierul a luat şi el o pensulă, culori şi o pânză şi a pictat şi el acel peisaj. Când a văzut tabloul profesorul, a întrebat imediat cine l-a făcut. Fermierul a fost astfel descoperit şi a devenit un celebru pictor de peisaje. "Trezirea" lui a avut loc la vârsta de 68 de ani.

Isus este marele Trezitor. Pavel povesteşte de "abilitatea" (stimulentul) care este în Isus Hristos. El stimulează centrul creativ al fiecăruia dintre noi, făcându-l mai întâi conştient de Dumnezeu şi apoi conştient de multiplele posibilităţi în Dumnezeu. Eu am fost codaşul clasei până când L-am întâlnit pe Domnul Isus, şi atunci mi-am zis: "Locul acesta nu-i pentru un creştin" şi l-am părăsit.

Cineva a spus despre un mare oraş: "Când sunt în..., niciodată nu trece o săptămână şi bang, se mai deschide un orizont!" Aceasta se întâmplă când eşti în tovărăşia lui Isus: "Bang, mai apare un orizont!" În compania Lui începem să vedem mai departe, simţim pentru alţii la scară mai largă şi acţionăm mai decisiv. Isus îi ia pe cei ce sunt nimeni şi îi transformă în cineva. El a fost creator de oameni şi încă este şi acum. Nimeni nu poate sta mult în compania Lui fără să simtă impulsul irezistibil de a-şi sufleca mâinile şi de a zice: "De unde să încep?" Căci impulsul creativ vine de la Dumnezeul Creator.

O, Hrist, Tu creatorul gândurilor, vino în creierul nostru amorţit; Tu, stimulentul dragostei, vino în inimile împietrite; Tu, izvorul acţiunii, vino în voinţa noastră zdrobită; Tu, dătătorul vieţii, Te rog să intri în mine, să stimulezi şi să dai energie fiecărei fibre şi celule nervoase, pentru ca şi eu să devin creativ. Amin!

Planifică acțiuni creatoare

Faptele 9:19-20.

După ce a mâncat, a prins iarăş putere. Saul a rămas câteva zile cu ucenicii, care erau în Damasc. Şi îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Toţi cei ce-l ascultau, rămâneau uimiţi şi ziceau: "Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim, printre cei ce chemau Numele acesta? Şi n-a venit el aici ca să-i ducă legaţi înaintea preoţilor celor mai de seamă?"

1 Petru 4:2-11.

Pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu. Ajunge, în adevăr, că în trecut aţi făcut voia Neamurilor şi aţi trăit în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe, în chefuri şi în slujiri idoleşti neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergaţi împreună cu ei la acelaş potop de desfrâu, şi vă batjocoresc. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii şi morţii. Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia şi celor morţi, pentru ca să fie judecaţi ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh. Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiţi înţelepţi dar, şi vegheaţi în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveţi o dragoste ferbinte unii pentru alţii, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiţi primitori de oaspeţi între voi, fără cârtire. Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujeşte cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava şi puterea în vecii vecilor! Amin!

Ajungem la ultima treaptă pe scara noastră: *(14) Planifică acțiuni creatoare şi pune-ți planul în aplicare printr-o acțiune oricât de măruntă.*

Spune împreună cu Isus: "Nu mă plângeţi pe mine - am terminat cu cerşitul milei şi compătimirii altora, nu-mi mai trebuie condoleanţe, vreau să fiu pus la încercare, vreau o uşă deschisă - am terminat cu trăirea pe baza lui "nu"; voi trăi de acum pe baza lui "da" - eu nu sunt inferior, deoarece L-am prins de mână pe Dumnezeul superior - şi El m-a apucat pe mine. Nu mai sunt dintre aceia care se uită înapoi, căci cei ce se uită înapoi nu sunt apţi pentru Împărăţia lui Dumnezeu, şi eu aparţin Împărăţiei lui Dumnezeu - Împărăţia celor ce privesc înainte."

Spune-ţi ţie însuţi: "Dumnezeu doreşte să-l aibă pe cel pentru care a suferit şi ceea ce apucă El niciodată nu mai lasă din mână. El m-a apucat şi pe mine şi niciodată nu mă va lăsa din mâna Sa, nici chiar când mă voi poticni." Cuvântul folosit pentru a reda Numele lui Isus în limba chineză este: "Cel ce mântuie iarăşi şi iarăşi." El mă va mântui iarăşi şi iarăşi chiar când eu voi da faliment.

Roagă-te ca omul acela care îşi pierduse mintea: "O, Isuse, vino în sufletul meu, în mintea mea, în trupul meu, în fiecare celulă a creierului meu." Isus a venit în fiecare celulă a creierului său şi el este astăzi sănătos şi creativ.

Scrie-ţi pe hârtie toate gândurile negative şi apoi rupe hârtia, ca un simbol al faptului că ele nu mai există. Apoi scrie-ţi pe hârtie gândurile pozitive despre ceea ce poţi face şi începe imediat să exprimi gândurile acestea printr-un început oricât de mic. Dacă nu poţi realiza un lucru mergi înainte şi fă lucrul următor. Apoi apucă-te să faci ceea ce ai hotărât şi fă-o acum.

"Duhul a intrat în mine şi m-a făcut să stau în picioare." Duhul lui Dumnezeu a intrat în tine; acum trebuie să stai în picioare şi să faci o lucrare de om în lumea aceasta.

Spune-ţi în fiecare dimineaţă, când pleci de acasă: "Pot totul în Hristos care mă întăreşte." Repetă lucrul acesta chiar înainte de a adormi şi repetă-l mereu chiar când deschizi ochii dimineaţa. Subconştientul tău este foarte sensibil în aceste două momente. El îţi va intra în subconştient şi va acţiona acolo, făcându-te pozitiv şi creativ.

O, Isuse Doamne, în sfârşit uşile vieţii mele se deschid înspre afară în loc să se deschidă înăuntru. În sfârşit, mi-am desprins picioarele din nisipurile mişcătoare ale autocompătimirii. În sfârşit, am iubire în inima mea, curaj în voinţa mea şi credinţă în partea cea mai intimă a fiinţei mele. Aşa că lasă-mă să mă umplu de viaţă. Îţi mulţumesc. Amin!

Dorințe nedisciplinate

1 Timotei 1:5. **Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.**

1 Corinteni 9:19-27. **Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți. Cu Iudeii, m-am făcut ca un Iudeu, ca să câștig pe Iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m-am făcut ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei. Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea. Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.**

Te-am condus până la sfârșitul scării cu 14 trepte și nădăjduim că acum ești biruitor asupra tuturor atitudinilor de negativism și inferioritate - un suflet pozitiv, direcționat spre exterior. Timp de două săptămâni, am meditat asupra aspectului negativ al tabloului - asupra persoanelor care interior sunt prăbușite, pline de teamă, negativiste. Ne vom întoarce acum la celălalt aspect al tabloului - la cei ale căror dorințe sunt pozitive, dar necontrolate, nedisciplinate. Dacă există primejdie în viața negativistă și speriată, există tot atâtea primejdii în viața guvernată de dorințe. Poți să ajungi stăpânit și ruinat de o dorință nedisciplinată. De aceea, următorul dușman de seamă pe care trebuie să-l înfrunți este numărul șapte, *dorințele nedisciplinate.*

Există un mod de viață care poate fi asemănat cu un cal care se culcă în hamuri și nu vrea să se miște; și există un alt mod de viață care poate fi asemănător cu calul care o ia la fugă, rupe hamul și rupe totul în cale. Viața din abundență trebuie să găsească un echilibru între aceste două stări - între a sta culcat și a o lua razna; viața din abundență trebuie să fie constructivă, dar disciplinată.

Dorințele sunt forțe ale personalității date de Dumnezeu și ca atare sunt bune. Fără dorințe, viața s-ar întoarce la regnul vegetal și ar vegeta. Buddha a încercat să-l facă pe om victorios asupra dorințelor vieții prin dezrădăcinarea dorințelor înseși, așa încât omul să intre în țara lipsei de dorințe, în Nirvana. Dar relele vieții nu pot fi vindecate prin reducerea vieții; nu poți scăpa de durerea de cap tăindu-ți capul. Remediul vieții nu este mai puțină viață, ci mai multă. Tu trebuie să ai suficientă viață lăuntrică pentru a deveni stăpân pe mediul înconjurător și pe împrejurările vieții.

Dar dacă se urmărește creșterea vieții, aceasta se poate face prin dorințe disciplinate. Singurul mod de a scăpa de o dorință este acela de a o înlocui cu o dorință superioară, sau prin înhămarea dorinței existente la acțiuni mai înalte și la scopuri mai nobile. Dorințele sunt forțe motrice și forțele motrice nu pot fi eliminate din viață, ci trebuie redirecționate prin disciplină. Există trei mari dorințe elementare care trebuie convertite, controlate și disciplinate către scopuri superioare: eul, sexul și instinctul de turmă.

O, Dumnezeule, iată-mă în fața materiilor prime ale vieții umane - din ele noi trebuie să formăm o persoană - persoana Ta. Aceste materii prime sunt recalcitrante și le trebuie un stăpân - fii Tu stăpânul dorințelor mele. Îți dau hățurile Ție. Controlează-mi dorințele: îmi dau consimțământul. Amin!

Pornirile elementare răscumpărate

1 Corinteni 6:12-20.

Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine. Mâncările sunt pentru pântece, şi pântecele este pentru mâncări. Şi Dumnezeu va nimici şi pe unul şi pe celelalte. Dar trupul nu este pentru curvie: el este pentru Domnul, şi Domnul este pentru trup. Şi Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia şi pe noi cu puterea Sa. Nu ştiţi că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos, şi voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum. Nu ştiţi că cine se lipeşte de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: "Cei doi se vor face un singur trup". Dar cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El. Fugiţi de curvie! Orice alt păcat pe care-l face omul, este un păcat săvârşit afară din trup; dar cine curveşte, păcătuieşte împotriva trupului său. Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi, dar, pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

Am văzut ieri că cele trei porniri elementare care sunt forţele motrice ale personalităţii sunt eul, sexul şi instinctul de turmă. Am văzut că acestea nu pot fi eradicate sau înlocuite - ele trebuie redirecţionate prin disciplinare.

Să o luăm pe prima - eul. Aceasta este pornirea fundamentală şi prima care se dezvoltă la copil. Când copilul nu este satisfăcut, el îşi manifestă nemulţumirea pe diferite căi neplăcute. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu omul matur. Adler spune că dorinţa de putere, care este expresia eului, este pornirea primară organizatoare - totul se organizează în jurul ei.

Ei bine, ce face creştinismul cu această pornire fundamentală a eului? Încearcă el să o scoată din om şi să-l lipsească pe acesta de eu? Încearcă el să-l răstignească şi să-l facă lipsit de ineficient, neputincios? Răspunsul la ambele întrebări este "nu"! Creştinismul crede în *eu*, căci *eul* este dat de Dumnezeu şi nu pentru a fi extirpat. "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău *ca pe tine însuţi.*" Eul sau sinele trebuie iubit la fel de mult ca aproapele. Prin aceasta, sinele sau eul este afirmat şi făcut vrednic de dragoste. Este dreptul tău şi datoria ta să fii eul cel mai bun care poate exista.

Creştinismul, prin urmare, acceptă lupta pentru viaţă care se dă în natură, exprimată în supravieţuirea celui mai bine adaptat la mediu; în regiunile inferioare, cel neadaptat este eliminat. Cel ce nu excelează este exterminat. Aceasta este o lege aspră şi necruţătoare; şi unii creştini au refuzat să accepte existenţa unui astfel de proces, întrebându-se dacă un mod de supravieţuire atât de lipsit de milă poate avea ceva de-a face cu Dumnezeu. El pare a fi în totală contradicţie cu planul răscumpărării. Dar eu ajung să cred tot mai mult că acest proces necruţător este răscumpărare - el îi răscumpără pe cei adaptaţi mediului fizic şi îi elimină pe cei neadaptaţi. Cei mai bine dotaţi fizic supravieţuiesc şi transmit mai departe generaţiilor următoare calităţile lor fizice alese. Aceasta este bine, căci dacă ar fi invers, supravieţuirea celor neadaptaţi ar sfârşi în degenerare. O generaţie ar transmite generaţiei următoare neadaptarea ei şi aşa mai departe, până la dispariţie.

O, Tatăl meu, văd că şcoala Ta este aspră, dar ea se termină cu răscumpărare. Legile tale, oricât ar fi ele de neîndurătoare, sunt mântuirea noastră. Ele sunt făcute pentru noi şi sunt menite să ne făurească pe noi. Ajută-ne atunci să nu ne supărăm pe ele ca şi când ar fi duşmanii noştri, ci să le îmbrăţişăm ca pe nişte prieteni. Căci legile Tale sunt iubirea Ta. Îţi mulţumesc. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este mediul nostru adecvat

Faptele 17:28.
Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: "Suntem din neamul lui..."

Romani 11:36.
Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin!

Efeseni 4:6.
Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.

Luca 17:21.
Nu se va zice: "Uite-o aici", sau: "Uite-o acolo!" Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru."

Ieri am văzut că trebuie să acceptăm existența luptei din natură, care produce calități fizice superioare. Sfârșitul acestei lupte este eliberarea de slăbiciune și neadaptare. Acceptând această stare de lucruri, trebuie să arătăm că există primejdia de a lua legile adaptării la mediul fizic și de a face din ele legile adaptării la un mediu moral și spiritual. Legile luptei și adaptării la mediul pur fizic nu se potrivesc și la un mediu moral și spiritual și când se încearcă aplicarea lor la acest mediu, se ajunge la faliment și confuzie. Căci lumea morală și spirituală în care trăiește omul își are propriile ei legi de adaptare și supraviețuire. Când omul acționează în concordanță cu aceste legi, el supraviețuiește și se dezvoltă - când nu, el decade și în cele din urmă este distrus.

Creștinismul, întemeiat pe legile Împărăției lui Dumnezeu, crede în supraviețuirea celor adaptați; într-un univers natural și spiritual, moralitatea și spiritualitatea supraviețuiesc și își transmit calitățile morale și spirituale generației următoare. Această lege a supraviețuirii celor mai adaptați și a eliminării celor neadaptați funcționează sub ochii noștri.

Mediul în care omul trebuie să se încadreze și căruia trebuie să i se adapteze este prin urmare Împărăția lui Dumnezeu. Când ne încadrăm și ne adaptăm acestei Împărății, trăim; când nu, ne prejudiciem pe noi înșine, căci structura propriei noastre ființe se deteriorează. După cuvântul Domnului Isus, noi "pierim". Acest lucru are loc aici și acum - procesele vieții se viciază și se deteriorează prin ceea ce se numește răul. Cineva care s-a sinucis în Anglia a lăsat în urma sa următoarea însemnare: "Multe explicații vor fi date acestui act, dar eu cred că explicația este aceasta: sinuciderea mea este rezultatul războiului din mine căruia nu-i pot pune capăt și nu-i pot găsi soluții." Războiul din el era războiul cu Împărăția, cu legile care erau înscrise în alcătuirea intimă a ființei sale: și când el a intrat în război cu Împărăția, a intrat în război cu sine însuși. Privit de pe poziția lui, acest conflict nu avea soluție, de aceea s-a sinucis.

Tatăl meu și Dumnezeul meu, Împărăția Ta este înscrisă în carnea mea, în sângele meu, în oasele mele și-n celulele mele nervoase. Cum aș putea scăpa de această Împărăție? Căci dacă aș scăpa de ea, aș scăpa de însăși viața mea. Ajută-mă, deci, să ajung la înțelegere cu această Împărăție și prin urmare cu viața. Căci vreau să trăiesc și să trăiesc din plin. În Numele lui Isus. Amin!

Valoarea ideii de adaptare şi supravieţuire în creştinism

Ioan 3:16.
Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.

Psalmul 1:6.
Căci Domnul cunoaşte calea celor neprihăniţi, dar calea păcătoşilor duce la pieire.

Psalmul 37:7-9.
Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău. Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara.

Dacă acceptăm legea supravieţuirii celor mai bine adaptaţi la viaţa morală şi spirituală, atunci răscumpărăm pildele despre talanţi şi despre poli şi le facem aplicabile. Altfel ele nu au sens, sunt străine sistemului creştin. Dar dacă acceptăm legea aceasta, atunci ele devin parte integrantă a unui sistem coerent. Pildele acestea sunt teribile: celor care nu-şi dezvoltă talentul sau polul, acesta li se ia înapoi. Totuşi, pildele nu sunt mai teribile ca viaţa însăşi, căci tocmai lucrul acesta îl face viaţa: dacă nu ne dezvoltăm o facultate sau un organ, acesta se va atrofia, va degenera - ne va fi luat.

Acceptarea legii supravieţuirii celui adaptat moral şi spiritual răscumpără şi face posibilă şi ideea de rai şi de iad - idei pe care generaţia noastră le-a pierdut, căci raiul şi iadul au fost gândite ca fiind ceva exterior naturii şi impuse din afară de Dumnezeu. Nu este de mirare, atunci, că generaţia noastră a pierdut aceste idei. Moral, ele nu puteau fi susţinute! Dar propovăduieşte raiul şi iadul ca urmări inevitabile şi ele vor reveni în mintea oamenilor în mod natural. Binele, prin însăşi natura lui se susţine şi se perpetuează. Răul, prin însăşi natura lui, se dezintegrează şi se distruge. Un judecător i-a poruncit unui om să meargă să se uite într-o oglindă. După ce s-a privit o clipă în oglindă, omul a stat jos şi şi-a recunoscut vina. Semnele dezintegrării erau clare şi imediate. Dar semnele care se vedeau pe faţa lui erau doar expresia exterioară a unei dezintegrări totale - manifestarea exterioară a unui fapt interior.

De cealaltă parte, bunătatea interioară îşi marchează şi ea existenţa pe faţa omului. Un tânăr artist zvăpăiat, observând o schimbare pe chipul mamei sale, a întrebat-o care este cauza. Ea i-a răspuns: "Mama ta s-a rugat mult pentru tine" - la care el i-a zis: "Ce trăsături fine ţi-a creat acest lucru!"

Răspunsul la Împărăţia lui Dumnezeu creează trăsături fine, deoarece el creează vieţi fine, minunate. Împărăţia lui Dumnezeu este adevăratul mod de viaţă. Refuzul de a răspunde acestei Împărăţii dă naştere la trăsături urâte, riduri arcuite în jos, căci el produce vieţi urâte, vieţi direcţionate în jos către dezintegrare şi, în cazul continuării pe acest drum, către distrugere finală.

O, Tată! meu, eu mi-am ghidat viaţa după multe lucruri. Am ascultat de una şi de alta. Am devenit şi una şi alta - şi nimic. Dar acum indicatorul vieţii mele, care a oscilat în atâtea direcţii greşite, a ajuns în sfârşit să se odihnească în Tine şi în Împărăţia Ta. Pe ea o voi căuta mai întâi şi întotdeauna. Amin!

Eul nedisciplinat

Romani 15:1-2.
Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, şi să nu ne plăcem nouă înşine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.

Romani 1:24.
De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, să urmeze poftele inimilor lor; aşa că îşi necinstesc singuri trupurile.

2 Corinteni 5:15.
Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei.

Filimon 1:4.
Mulţumesc totdeauna Dumnezeului meu, orice câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele.

Acum vedem că cele trei impulsuri primare din noi - eul, sexul şi instinctul de turmă - trebuie disciplinate sau că trebuie disciplinate şi adaptate la un singur lucru - Împărăţia lui Dumnezeu. Altminteri, viaţa va fi ca un măturoi de nuiele, în loc să fie ca un copac. Un măturoi de nuiele nu e alcătuit după un principiu clar, şi din această cauză el este o masă în descompunere, destinată doar prafului. Un copac are în el un principiu, o lege a vieţii şi ramurile lui sunt înfipte în acel principiu. Din această cauză, copacul este un organism în creştere, îndreptat spre ceruri.

Eul, deci, trebuie să ajungă să-şi cunoască Stăpânul. Eul, ca un slujitor al Împărăţiei lui Dumnezeu, este ritmic armonios şi adecvat; eul, ca slujitor al lui însuşi este blocant, dizarmonic şi incompetent - este propriul său sclav. O femeie egocentrică, şi care, drept consecinţă, a avut o prăbuşire nervoasă şi se află într-o stare sub orice critică, îmi spunea recent: "Am pierdut toată după amiaza trecând dintr-o cameră în alta ca să-mi aleg una potrivită pentru mine, şi acum, după ce mi-am ales-o, nu-mi place." Eul ei nu era la locul său ci fusese înscăunat pe tron, şi din această cauză împărăţia personalităţii ei era în dezordine.

Dr. Fritz Künkel zice: "Viaţa nu permite ca egocentrismul să-şi impună regulile sale, pe care viaţa le consideră dezordine, opuse ritmului natural. Iată de ce fiecare împlinire, indiferent cât de îndemânatic este stimulată, va fi mai devreme sau mai târziu blocată în creşterea ei de către egocentrism. Numai individul orientat în afară este neîmpiedicat în împlinirea sa, deoarece el nu vine în conflict cu cerinţele vieţii." (*Let's Be Normal!*, pag. 97-98).

Eul, deci, trebuie disciplinat, adică trebuie învăţat să moară. Trebuie să moară ca primul, pentru a trăi apoi ca al doilea. Iată de ce, în centrul Împărăţiei există o cruce. Tu trebuie să treci spiritual prin ceea ce a trecut Isus în mod fizic - trebuie să mori şi să fii înmormântat, pentru a cunoaşte o înviere la libertate şi la plinătatea vieţii.

O, Isuse, înţeleg. Întregul sens al vieţii îmi devine clar: trebuie să Te urmez nu în cruciuliţe neînsemnate, ci la această cruce decisivă pe care va trebui să mor - să mor faţă de propria-mi voinţă atât de darnică, pentru a trăi după voinţa Ta, să mor faţă de minusculul meu eu, ca să trăiesc pentru liberul şi pentru puternicul Tău Eu. Ajută-mă deci ca, începând din acestă clipă, să-mi acordez viaţa cu voia Ta. Amin!

Atenție, blândețe, putere

2 Timotei 2:15. **Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.**

1 Timotei 1:15-16. **O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: "Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși", dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.**

1 Timotei 6:11-14. **Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori. Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzești porunca, fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos.**

Una dintre cele mai energice persoane pe care le cunosc și a cărei viață o voi povesti mai târziu, a biruit o invaliditate de 44 de ani și a făcut din patul ei de suferință un tron al biruinței. Camera ei este centrul de spovedanie al orașului. Ea mi-a spus că anul acesta trăiește pe baza a trei cuvinte: *"Atenție, blândețe, putere."* Nici n-ar fi putut să se concentreze asupra unor cuvinte mai importante. Acestea trei sunt atât de importante, încât am să le folosesc ca pe trei trepte către un eu disciplinat.

(1) Atenție. Ceea ce-ți captează atenția este de o importanță capitală, căci ce-ți captează atenția te captează pe tine. Dacă tu îi dai eului tău atenția ta prioritară, eul va fi atras în centrul conștientului tău și tot restul va fi organizat în jurul lui. "Organizat" în jurul lui? Nu, ci dezorganizat. Căci a avea eul la centru înseamnă a avea cancer acolo, deoarece celulele nervoase le obligă pe celelalte să le dea lor, în loc ca ele să dea celorlalte celule. O persoană atentă la eul ei trăiește într-o stare de autoreferință. "Cum mă va afecta aceasta? Ce câștig eu din aceea?" O astfel de persoană nu este plăcută de alții și își displace sieși.

Așadar, decide ce anume îți va domina atenția cu prioritate? Decide, când intri în cămăruța intimă a inimii tale, în fața cui ai să-ți pleci genunchii. Dacă te-ai dăruit Împărăției lui Dumnezeu, atunci fă ca loialitatea față de ea să fie absolută. Nu spune "da" și "nu". Nu fi ceea ce un prieten al meu numește "da - dar", "Voi face aceasta, dar..." Nu mai permite un "dar" nicăieri. Plasează-L pe Hristos o dată pentru totdeauna în centrul atenției tale. Atunci vei trăi într-o stare de Hristo-referință, în locul unei stări de autoreferință. A transfera înseși bazele vieții tale în felul acesta, nu va fi ușor: eul se va zvârcoli, se va suci, va greși; va face compromisuri - va face orice, numai să nu abdice. Un pastor s-a ridicat în picioare la o adunare restrânsă de-a noastră și a zis: "Văd acum de ce am nevoie, și mai văd că nu vreau tocmai lucrul de care am nevoie." El încă se iubea pe sine însuși mai presus de orice în ciuda tulburărilor provocate de acea iubire de sine. Dar hotărârea de a-L plasa pe Hristos în centrul vieții tale este o hotărâre crucială. E o decizie care le va determina pe toate celelalte. O sămânță a deciziilor!

O, Dumnezeul meu, focarul vieții mele este descentrat și din cauza aceasta toate imaginile vieții mele erau încețoșate și deformate. Dar acum mă reglez și imaginile mele devin clare - viața se schimbă căci o privesc cu un ochi nou. Ochiul meu este acum sănătos și întregul meu trup este plin de lumină. Îți mulțumesc - Îți mulțumesc. Amin!

Cei blânzi vor moşteni pământul

Psalmul 22:26.
Cei săraci vor mânca şi se vor sătura, cei ce caută pe Domnul, Îl vor lăuda: veselă să vă fie inima pe vecie!

Psalmul 25:9.
El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa.

Psalmul 37:11.
Cei blânzi moştenesc ţara, şi au belşug de pace.

Matei 11:29.
Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Am văzut ieri că primul pas către autodisciplină este "atenţia". Ajungem acum la *(2) Blândeţe.* Cum am fugit de cuvântul acesta! Noi am considerat blândeţea drept slăbiciune. Am înţeles greşit acest cuvânt în mod intenţionat, căci ne-am temut de ceea ce ne cere el, anume, predarea. Căci blândeţea înseamnă tocmai aceasta - predare.

Omul de ştiinţă este blând şi de aceea capătă putere asupra naturii. Savantul este blând şi de aceea capătă putere asupra cunoaşterii. Creştinul este blând şi de aceea capătă putere asupra universului. Isus a enunţat adevărul acesta astfel: "Ferice de cei blânzi căci ei vor moşteni pământul." Cuvintele Sale par absurde: "vor moşteni cerul", da, dar nu pământul, aici şi acum, dar cei blânzi îl moştenesc. Ei sunt singurii care moştenesc pământul. Cui aparţin stelele? Lui Sisera, care aspiră să cucerească pământul şi cerul? *"Stelele în cursul lor au luptat împotriva lui Sisera"* (**Judecători 5:20**). Stelele aparţin astronomului care li se dăruie, li se dedică cu blândeţe şi intră în împărăţia stelelor prin acea predare - stelele îi aparţin lui. Cui îi aparţin munţii? Omului care are destui bani ca să-i aducă sub stăpânirea sa? Nu, munţii aparţin geologului care îi iubeşte, li se dăruie, le află secretele şi se simte acasă între ei. Cine moşteneşte lumea minţii? Cei care au zis că sunt liberi să facă ce vor cu mintea lor? Nu, astfel de oameni pur şi simplu îşi pierd minţile. Mintea îi aparţine psihologului care se supune cu blândeţe legilor minţii şi care învaţă căile minţii, el este cel care moşteneşte lumea minţii.

Isus a avut dreptate - ca întotdeauna - că cei ce moştenesc pământul sunt cei blânzi. Literal, această afirmaţie a lui Isus este: "cei disciplinaţi vor moşteni pământul." Cei ce se aduc pe ei înşişi spre marea disciplină, disciplina Împărăţiei, moştenesc pământul. Poetul Browning exprimă acelaşi gând: "Cine are un singur ţel face ca toate lucrurile să-l slujească." Singurul ţel este Împărăţia - toate lucrurile le slujesc acelora care slujesc Împărăţiei.

O, Dumnezeule, încep să simt ce înseamnă a fi disciplinat. Sensul disciplinei începe să-mi intre în sânge şi în celulele creierului - în mine. Când voi deveni un suflet disciplinat, voi fi liber. Ajută-mă să devin un spirit liber - disciplinat pentru cele supreme de către Cel Suprem. Amin!

Un eu disciplinat este un eu puternic

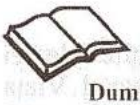

Romani 12:1.
Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

Deuteronomul 28:1-6.
Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău: Vei fi binecuvântat în cetate, și vei fi binecuvântat la câmp. Rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul turmelor tale, fătul vacilor și oilor tale, toate acestea vor fi binecuvântate. Coșnița și postava ta vor fi binecuvântate. Vei fi binecuvântat la venirea ta, și vei fi binecuvântat la plecarea ta.

Deuteronomul 30:11-14.
Porunca aceasta pe care ți-o dau eu azi, nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: "Cine se va sui pentru noi în cer și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?" Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: "Cine va trece pentru noi dincolo de mare și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?" Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o împlinești.

Săptămâna trecută ne-am concentrat asupra celor trei pași spre o putere disciplinată. *(1) Atenția. (2) Blândețea. (3) Puterea.* Treapta aceasta a treia o atingem în măsura în care le stăpânim pe celelalte două: puterea nu se poate câștiga prin șmecherii, prin prestidigitație mintală, puterea vine prin disciplină și numai prin disciplină!

Un aviator mi-a spus că în timpul zborului, el trebuie să asculte în fiecare clipă de legile aviației - un moment de abatere sau de neglijență și avionul s-ar prăbuși. Nu pot exista "vacanțe mintale" în timpul zborului; ascultarea trebuie să fie completă sau stăpânirea avionului nu va mai fi nici ea completă. Numai prin atenție, prin blândețe câștigă el puterea.

Începe să fii aspru cu tine însuți: *"Cei moi nu vor stăpâni Împărăția lui Dumnezeu"* **(1 Corinteni 6:9-10** - cuvântul tradus în românește "malahii", în original, în grecește, este "cei moi"). Isus a accentuat același gând când a zis: *"Cel ce pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu"* **(Luca 9:62)**. Cei ce sunt nedisciplinați, moi, cei care se uită înapoi spre lucrurile la care au renunțat, nu sunt destoinici, nu sunt apți pentru Împărăția lui Dumnezeu.

"Sever cu tine, gingaș cu alții, cinstit cu toți."

Dacă toată disciplina aceasta îți apare ca o sărăcire a vieții în loc de o îmbogățire a ei, dă-mi voie să-ți spun că acest control pe care îl exercită disciplina asupra eului constituie o barieră de aceeași natură ca și barajul ridicat în calea unui râu: cursul liniștit al râului este întrerupt și reținut ca să fie instalată o hidrocentrală care să producă energie și lumină. Eul tău disciplinat nu mai este liber să facă ceea ce fac alții, dar este liber să facă ceea ce ceilalți nu pot face - să fie un suflet creator, plin de lumină și putere. Unii vor zice: "Sunt liber să fac ceea ce-mi place", dar tu vei zice: "Sunt liber să fac ceea ce trebuie să fac." Ți se înalță înainte o stavilă ca să ți se ridice nivelul vieții, astfel încât să poți funcționa la un nivel mai înalt.

O, Domnul și Dumnezeul meu, îmi pun capul sub jugul Tău - mă încătușez prin Tine. Dar jugul Tău este ușor, căci eu sunt făcut pentru el - jugul Tău este lucrul după care tânjește ființa mea, căci legile Tale sunt viața mea, pun poverile Tale pe umerii mei, ca să mă trezesc apoi că ele sunt aripi. Amin!

O viață sexuală disciplinată

2 Timotei 2:22.
Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

1 Timotei 5:6.
Ținta poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută. Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit și s-au apucat de flecării.

Galateni 5:24.
Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.

1 Petru 2:11.
Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul.

Am vorbit despre disciplinarea primului dintre cele trei impulsuri primare - eul. Trecem acum la al doilea - sexul. Viața pare foarte încărcată în domeniul sexual. Unii cred că ni s-a dat mult mai multă dorință sexuală decât ne era necesar pentru procreare. Neamul omenesc - zic ei - s-ar fi putut înmulți și perpetua și dacă sexul n-ar fi fost atât de puternic și de imperios. Este cu totul plauzibil ca în natura umană normală dorința sexuală să nu fie atât de puternică și de continuă ca în anormala viață modernă, ci ca ea să fie ocazională, ca la animale și la păsări - activă în perioadele de înmulțire și latentă în restul timpului. Lucrul acesta este adevărat în privința oamenilor primitivi. Dar viața modernă a devenit extrem de sexualizată. Pretutindeni se face apel la sex și se stârnește impulsul sexual. Reclamele îl folosesc pentru a atrage atenția. O caricatură arată un jucător de golf gata să lovească mingea și pe altcineva ținând fotografia unei femei lângă minge ca să-l ajute pe jucător să-și țintească ochii la minge. Oare nu putem să ne țintim ochii asupra mingii vieții fără ca sexul să fie chemat în ajutor și să ne capteze privirile? Viața tinde să se îndrepte tot mai mult către sex. Sexul ocupă centrul scenei, literaturii, al modei la îmbrăcăminte, al gândirii noastre. Freud explică această foame modernă de sex afirmând că toată viața trebuie interpretată ca un fenomen sexual și în termenii acestuia.

Cu toată această accentuare a sexului, ne-am aștepta ca generația noastră să se fi "împlinit" din punct de vedere sexual. Dimpotrivă, nici o altă epocă nu pare să fi fost mai nesatisfăcută și mai frustrată sexual ca a noastră. Faptul că un mare procentaj din căsătorii se termină prin divorț ne arată eșecul sexual în cadrul căsătoriei. Un tânăr s-a sinucis lăsând în urmă un bilet pe care scria: "Mort de bătrânețe la 21 de ani". Aceasta ne arată eșecul vieții sexuale în afara căsătoriei. El și-a consumat experiența sexuală la 21 de ani și aceasta l-a lăsat cu cenușă în mâini. Evident, în problema sexului omul se confruntă cu ceva ce nu poate fi rezolvat prin tabuuri și restricții. Nu cumva însă realitatea este străină de atitudinea modernă față de sex și lucrează împotriva ei?

O, Dumnezeule, Creatorul meu, trebuie să mă iei de mână ca să nu mă pierd în jungla dorințelor sexuale. Căci dacă îmi pierd cărarea aici, mă trezesc într-o junglă care devine tot mai încurcată în fiecare clipă. Ajută-mă să văd lucrurile clar și să le văd în întregimea lor. Amin!

Legea satisfacției sexuale descrescânde

Iuda 16.
Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufașe, și slăvesc pe oameni pentru câștig.

Iuda 18-21.
Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori care vor trăi după poftele lor nelegiuite. Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul. Dar voi, preaiubiților, ziditi-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.

Efeseni 2:1-3.
Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.

Romani 8:4-9.
Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești ci după îndemnurile Duhului. Într-adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

Se zice că termenul englezesc "bedlam" (care înseamnă balamuc) vine de la cuvântul Betleem: locul nașterii lui Hristos a ajuns prin degenerare să fie numele unui loc de confuzie. Oare nu s-a întâmplat chiar așa și cu viața sexuală în zilele noastre? Betleemul, simbolul nașterii Pruncului - imaginea sexului în faza sa cea mai frumoasă și mai tandră - degenerează azi într-un veritabil balamuc al frustrării și înfrângerii sexuale. De ce?

Realitatea, prin natura ei, acționează împotriva atitudii noastre față de sex. Noi acționăm sub legea satisfacției descrescânde - adică trebuie să investim tot mai mult pentru a obține rezultate tot mai slabe. Nici o epocă n-a pus accentul așa de mult pe viața sexuală ca epoca noastră și nici una n-a obținut satisfacții mai mici. Reținerile s-au dus. Puritanismul este pus la zid. Dar acum, când oamenii sunt liberi să facă ce le place, ei descoperă că aceste fructe sunt tare amare. Libertinajul nostru sexual începe să ne pro-ducă greață. De ce? Pentru că natura realității, care este creștină, acționează împotriva atitudinilor noastre sexuale necreștine.

Sexul în sine nu este nici moral, nici imoral, ci amoral (neutru din punct de vedere moral). Ceea ce hotărăște dacă sexul este moral sau imoral este modul lui de folosire. Sexul este ca focul: îl poți folosi cu înțelepciune și atunci el te încălzește și-ți gătește, sau îl poți folosi nechibzuit și atunci te arde. Un mare istoric a spus: "Un lucru ne învață istoria cu certitudine: legea morală este înscrisă în toate câte există." Și legea aceasta morală este înscrisă în sex. Acest lucru care în sine este amoral, are o lege morală înscrisă în structura sa - există un mod imoral de a folosi sexul și un mod moral. Și acest mod de folosire morală este înscris în natura sexului.

O, Dumnezeule, acum când vin la Tine, aș dori să descopăr calea morală care este înscrisă în esența lucrurilor, căci aș dori să-mi ofer puterile sexuale Ție, pentru ca Tu să le folosești în scopul lor cel mai bun și mai nobil. Voi avea nevoie de înțelepciune și voi avea nevoie de putere, căci sexul este foarte zgomotos și adeseori înecă vocea Ta, cea ca un susur blând și subțire. Ajută-mă. Amin!

Paşi către victorie în problematica sexuală

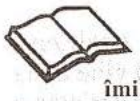

1 Corinteni 6:12.
Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.

1 Corinteni 15-20.
Nu ştiţi că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos, şi voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum! Nu ştiţi că cine se lipeşte de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: "Cei doi se vor face un singur trup". Dar cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El. Fugiţi de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârşit afară din trup; dar cine curveşte, păcătuieşte împotriva trupului său. Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi, dar, pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

1 Timotei 5:14.
Vreau, dar, ca văduvele tinere să se mărite şi să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nu dea potrivnicului nici un prilej de ocară.

1 Corinteni 7:9.
Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească; pentru că este mai bine să se căsătorească decât să ardă.

Dacă vrem să folosim puterile sexului în mod corect, este necesar să facem paşii următori: *(1) Va trebui să recunoaştem sexul drept ceea ce este, o putere dată de Dumnezeu, nici morală, nici imorală în sine, dar morală sau imorală prin folosirea care i se dă.*

Faptul acesta trebuie să înlăture sfiala şi ruşinea din discutarea problemelor sexuale şi să le dea voie acolo unde le este locul - în modul nostru de a folosi sexul. Nu există ruşine în sex; există ruşine în folosirea greşită a sexului. Dacă oamenilor le-ar fi ruşine de modul în care se folosesc ei de sex şi nu de sex însuşi, atunci ar avea o atitudine mai normală, mai sănătoasă faţă de sex. Sexul a adus mai mult cer şi mai mult iad în viaţă decât orice alt lucru. Şi noi facem să fie cer sau iad după modul în care utilizăm sexul.

Fiecare persoană normală are dorinţă sexuală şi a acţiona ca şi când aceasta n-ar exista, înseamnă ipocrizie şi, probabil, complexe. Adu problema sexului la lumină în gândirea ta, priveşte-o direct şi deschis, dar nu prea îndelung, şi apoi hotărăşte ce vei face cu el. Reţine: ce vei face tu cu el, nu ce va face el din tine! Căci sexul este un minunat servitor, dar un stăpân teribil. El poate servi tuturor intereselor vieţii sau le poate distruge pe toate. Poate că bătălia vieţii ca întreg nu se va ridica mai sus de bătălia sexuală. Pierde bătălia aceasta şi toată viaţa ta va fi înfrântă; câştigă bătălia sexului şi viaţa întreagă va fi înălţată prin această victorie. *(2) Locul sexului nu este pe primul plan şi sexul nu este un scop în sine.* Dacă vei pune sexul pe primul plan, el îţi va corupe întreaga viaţă. Cei care îi acordă sexului locul dintâi cu cea mai mare ardoare şi fac din el un scop în sine obţin cel mai puţin din el - în afară de reacţii ulterioare de dezgust şi de dispreţ de sine. Legea vieţii sexuale este aceasta: cel ce îşi câştigă viaţa sexuală, adică o face să fie primordială, un scop în sine, şi-o pierde. Şi legea aceasta lucrează cu o precizie matematică; nu are excepţii şi nu iartă pe nimeni.

Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, faceţi ca sexul să slujească Împărăţia, şi orice bucurie legitimă legată de sex vi se va da pe deasupra.

O, Dumnezeule, văd că dacă sexul ia locul Tău şi mă guvernează, voi deveni robul unei dorinţe. Şi dorinţa aceea mă va distruge până la iadul dezgustului de mine însumi. De aceea îmi aduc viaţa sexuală la altarul dragostei Tale şi acolo Te rog s-o faci slujitoare a dragostei mele pentru Tine. Fie ca toate iubirile mele mai mici să se acorde cu iubirea mea pentru Tine. Amin!

Ţelul primordial al sexului

Psalmul 68:6.
Dumnezeu dă o familie celor părăsiţi, El izbăveşte pe prinşii de război şi-i face fericiţi; numai cei răzvrătiţi locuiesc în locuri uscate.

Matei 19:3-15.
Fariseii au venit la El şi, ca să-L ispitească, I-au zis: "Oare este îngăduit unui bărbat să-şi lase nevasta pentru orice pricină?" Drept răspuns, El le-a zis: "Oare n-aţi citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască, şi a zis: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevastă-sa şi cei doi vor fi un singur trup?" Aşa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă." "Pentru ce, dar", I-au zis ei, "a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevestei o carte de despărţire şi s-o lase?" Isus le-a răspuns: "Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsaţi nevestele; dar de la început n-a fost aşa. Eu însă vă spun că oricine îşi lasă nevasta, afară de pricină de curvie, şi ia pe alta de nevastă, preacurveşte; şi cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurveşte." Ucenicii Lui I-au zis: "Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul şi nevasta lui, nu este de folos să se însoare." El le-a răspuns: "Nu toţi pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat. Fiindcă sunt fameni, care s-au născut aşa din pântecele maicii lor; sunt fameni, care au fost făcuţi fameni de oameni; şi sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăţia cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească." Atunci I-au adus nişte copilaşi ca să-Şi pună mâinile peste ei şi să Se roage pentru ei. Dar ucenicii îi certau. Şi Isus le-a zis: "Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci Împărăţia Cerurilor este a celor ca ei." După ce Şi-a pus mâinile peste ei, a plecat de acolo.

Dacă rostul sexului nu este să domine şi dacă nu este un scop în sine, atunci care este locul lui? *(3) Scopul primordial al sexului este procrearea şi creşterea copiilor într-o atmosferă de dragoste.* Sexul este destinat înainte de toate procreării şi nu plăcerii. Există un principiu al plăcerii care încon-joară procrearea, dar dacă acest principiu al plăcerii este separat şi devine un scop în sine, el va înceta să mai fie plăcere şi va deveni tocmai opusul acesteia. Plăcerea trebuie să fie produsul secundar al voinţei de a crea, sau ea va înceta să mai existe. Impulsul sexual este, înainte de toate, un impuls creator şi nu un principiu al plăcerii.

Dar un al doilea folos al impulsului sexual este acela de a produce o atmosferă de dragoste care să înconjoare tânăra viaţă căreia i s-a dat viaţă. Dacă recurgerea ocazională la sex slujeşte acestei vieţi de dragoste, o stimulează şi o cultivă la părinţi, ridică întregul tonus al vieţii de căsnicie, atunci această folosire a sexului este justificată şi fără intenţia de procreare. Dar dacă ea reduce tonusul vieţii de căsnicie, devine un punct de conflict interior sau între ei, dacă ea lasă viaţa slăbită din punct de vedere mintal, moral, spiritual sau fizic, atunci această folosire nu este justificată şi trebuie să se renunţe la ea. Ca un sacrament al iubirii, da. Ca o sordidă sexualitate, nu.

(4) Impulsul sexual nu numai că ridică tonusul vieţii în comun a părinţilor, el mai ridică şi tonusul vieţii individului. El îi dă strălucire, viaţă, foc. El scaldă fiecare celulă din corp în noua energie, în noua iradiere. Aceia care şi-au ajustat viaţa sexuală, în cadrul căsătoriei sau în afara ei (aceştia din urmă, prin reţinere şi sublimare - vezi pagina următoare), strălucesc. Cei care nu şi-au ajustat-o sunt posaci şi fără lustru. Sexul nu mai devine hrană, ci otravă. Când spun că sexul tonifică individul, înţeleg nu numai prin folosirea justă, ci şi prin abstinenţa justă. O viaţă sexuală reţinută poate fi ca o îmbăiere a întregii personalităţi în sănătate.

Alexis Carrel: "Pentru a ajunge la cea mai înaltă inteligenţă se pare că este necesară atât prezenţa unor glande sexuale bine dezvoltate, cât şi temporara reprimare a apetitului sexual."

O, Dumnezeule, Tatăl nostru, Îţi mulţumesc pentru acest foc al sexului din mine. Lasă-l să ardă în mine ca un foc sacru pe altarul Tău, luminându-mi întreaga fiinţă. Căci altfel el va fi un foc care-mi va mistui mintea, ţesuturile, oasele, posibilităţile, pe mine însumi. Dacă aşa stau lucrurile, atunci ajută-mă astăzi să-Ţi dedic acest foc sacru Ţie. Amin!

Sexul poate fi sublimat

1 Corinteni 6:18.
Căci mi-au răcorit duhul meu şi al vostru. Să ştiţi dar să preţuiţi pe astfel de oameni.

Galateni 5:16.
Zic dar: umblaţi cârmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pământeşti.

Galateni 22-25.
Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus şi-au răstignit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să şi umblăm prin Duhul.

Galateni 4:19.
Copilaşii mei, pentru care iarăşi simt durerile naşterii, până ce va lua Hristos chip în voi!

(5) Atât în cadrul căsniciei, cât şi în afara ei, impulsul sexual poate fi sublimat (transformat, împlinit în alt plan). Lucrul acesta lasă o uşă deschisă pentru aceia cărora le este negată exprimarea obişnuită a sexului. Impulsul sexual este un impuls creator. El poate funcţiona sub formă creatoare şi la alte niveluri ale vieţii. Poate deveni creator în domeniul minţii, creând noi gânduri, noi sisteme de gândire, noi atitudini morale, atât în noi înşine cât şi în alţii. El poate fi creator în domeniul social - el poate da naştere la noi mişcări pentru dreptate socială, pentru îmbunătăţire socială. El poate fi creator în domeniul moral şi spiritual - şi poate crea vieţi născute din nou, speranţe noi, mişcări morale şi spirituale noi.

Unele dintre cele mai mari lucrări din lume au fost realizate de aceia cărora, atunci când le-au fost negate formele normale de sex, au transformat flamurile acestei puteri stranii într-o activitate creatoare în alte domenii. Viaţa lor sexuală n-a fost suprimată, ci exprimată pe alte canale. În cazul acesta, abstinenţa poate fi sănătate, când abstinenţa sexuală la un anumit nivel este practicată cu scopul de a-i elibera energiile la alte niveluri. Dacă sexul este pur şi simplu sufocat, fără să i se mai lase vreo cale de exprimare la nici un nivel, atunci el poate deveni o sursă de conflicte şi de nemulţumiri. Calea de exprimare sexuală este întotdeauna deschisă, într-o direcţie sau alta; prin urmare, conflictul lăuntric nu este necesar.

(6) Dar fereşte-te de sfaturile celor care te împing la scurt-circuitarea acestei puteri. Există doar două căi legitime şi folositoare de consumare a energiilor sexuale: în cadrul căsniciei, ca mijloc de procreare, sau, în afara căsniciei, prin sublimare. Toate celelalte căi se vor dovedi fundături. Fereşte-te, prin urmare, de sfatul unor prieteni necredincioşi, sau al unor medici sau psihiatri necredincioşi, care îţi oferă promiscuitatea sau abuzul sexual drept cale de uşurare, de reducere a tensiunii pasionale. Soluţia aceasta de moment va avea ca rezultat un profund dispreţ de sine, un conflict profund în conştiinţă - un iad lăuntric. Dacă cineva este destul de stupid ca să-ţi dea un asemenea sfat, tu nu fi atât de lipsit de inteligenţă încât să-l primeşti.

Lucrul corect se va dovedi întotdeauna a fi cel sănătos.

Dumnezeule, Tatăl meu, iată-mă, vin să-Ţi ofer Ţie frământarea impulsurilor mele. Potoleşte-le Tu cu liniştea Ta, dirijează-le Tu cu voia Ta, fă-le roditoare prin dragostea Ta creatoare şi înalţă-le prin răscumpărarea Ta. Trebuie să rezolvăm problema aceasta amândoi, căci fără Tine eu nu pot face nimic. Amin!

Alți pași spre victorie asupra sexului

Iacov 1:14-15.
Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul o dată făptuit, aduce moartea.

Proverbele 23:7.
Căci el este ca unul care își face socotelile în suflet. "Mănâncă și bea", îți va zice el; dar inima lui nu este cu tine.

1 Corinteni 7:1-2.
Cu privire la lucrurile despre care mi-ați scris, eu cred că este bine ca omul să nu se atingă de femeie. Totuș, din pricina curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei.

2 Corinteni 5:14.
Dacă a fost cineva o pricină de întristare, nu m-a întristat numai pe mine, ci pe voi toți; cel puțin în parte, ca să nu spun prea mult. Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum, este mai bine să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire. De aceea, vă rog să vă arătați iarăși dragostea față de el; căci v-am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul. Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. În adevăr, ce am iertat eu, - dacă am iertat ceva - am iertat pentru voi, în fața lui Hristos, ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui. Când am ajuns la Troa pentru Evanghelia lui Hristos, măcar că mi se deschisese acolo o ușă în Domnul, n-am avut liniște în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit; de aceea, mi-am luat ziua bună de la frați și am plecat în Macedonia. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.

Pentru a nu fi ispitit să mergi pe calea promiscuității sau a autogratificării - folosește aceste două scurtături către victoria sexuală.

(7) Bagă-ți în cap că acestea nu-ți vor ajuta, decât să te autodistrugi. Când ți se va șopti: "Acum ai ocazia", tu răspunde: "Da, știu că acum am ocazia să merg în iad, dar eu nu am de gând să merg acolo." Apoi întoarce-te către Ispititor și spune: "Dacă aș face lucrul acesta, aș fi un prost cât tine de mare și eu nu vreau așa ceva."

(8) Vegherea ta să se concentreze asupra gândurilor. Așa cum spune Emerson: "Strămoșul fiecărei acțiuni este un gând." Prin urmare, oprește acțiunea la stadiul ei de gând. Nu-ți fie milă de gând, zicându-ți: "Am să păstrez gândul, dar am să mă opresc la atât, n-am să trec la faptă." N-ai să reușești, căci "în orice bătălie între imaginație și voință, întotdeauna învinge imaginația", ne spun psihologii. Adulterul din minte va avea ca rezultat adulterul în trup.

(9) Dacă este necesar să-ți ții mintea la distanță de gândurile despre sex, trebuie să-ți ții trupul la distanță de flirt și de sexul opus. Căci dorințele trupului sunt stârnite aproape mecanic prin apropierea fizică. Dacă apropierea este sufletul iubirii, ea este și sufletul poftei. Nu sta aproape de foc, mirându-te apoi cum de te-ai ars. Orice mângâiere și îmbrățișare reprezintă preludii primejdioase.

(10) Barierele pe care le-am sugerat mai sus sunt doar garduri laterale pe marginile unui drum deschis: drumul acesta este dragostea față de Hristos. O dorință o poți alunga numai printr-o dorință mai înaltă. Lasă ca dragostea ta pentru Hristos să fie focul care mistuie aceste iubiri inferioare. Toate aceste interdicții împotriva greșitei folosiri a sexului nu vor fi în stare să te salveze, dacă dragostea pentru Hristos nu este în centru - dar dacă ea este în centru, atunci impulsul sexual devine marginal și corect. În cărțile juridice ale Americii există în prezent 32.000.000 de instrucțiuni - treizeci și două de milioane de porunci menite să-i facă pe oameni buni. Creștinul are o singură poruncă, "Să iubești". Și iubirea devine împlinirea legii. Căci atunci când Îl iubești pe Hristos, ești liber. "Iubește-L pe Hristos și fă ce-ți place", căci ceea ce-ți va plăcea atunci va fi bun și corect.

O, Isus, aș dori să mă îndrăgostesc de Tine în așa măsură, încât toate celelalte iubiri mai mici ale mele să devină o părticică din dragostea aceea mare și dominantă. Ele trebuie să se piardă în Tine, ca astfel să-și găsească exprimarea corectă. Căci Tu ești cheia vieții - a întregii vieți. Îți mulțumesc. Amin!

Pofte trupeşti disciplinate

Filipeni 3:19.
Sfârşitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecele şi slava lor este ruşinea lor, şi se gândesc la lucrurile de pe pământ.

1 Timotei 6:8.
Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns.

Iacov 5:1-6.
Ascultaţi acum voi, bogaţilor! Plângeţi şi tânguiţi-vă, din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogăţiile voastre au putrezit şi hainele voastre sunt roase de molii. Aurul şi argintul vostru au ruginit; şi rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-aţi strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile, şi pe care le-aţi oprit, prin înşelăciune, strigă! Şi strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oştirilor. Aţi trăit pe pământ în plăceri şi în desfătări. V-aţi săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Aţi osândit, aţi omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotrivea!

Am studiat cel de al şaptelea duşman al nostru, dorinţele nedisciplinate, şi am văzut că sexul este una dintre acestea. Ne întoarcem acum spre alta: lipsa de disciplinare a altor dorinţe ale trupului.

(1) Disciplinează-ţi dorinţele naturale. Unele dintre aceste dorinţe ale trupului sunt fireşti, aşa cum este dorinţa de hrană. Dacă vrei viaţa din abundenţă, atunci trebuie să faci ordine în domeniul alimentaţiei. Fiecare masă ar trebui să fie un sacrament oferit pe altar în vederea unei vieţi mai în formă şi cu posibilităţi mai alese. Trebuie să mâncăm îndeajuns ca să ne păstrăm în formă şi ceva mai puţin decât pentru îngrăşare. Colacii de grăsime din jurul taliei noastre nu sunt colaci de salvare, ci balasturi. De ce să cari după un tine un exces de bagaje, suprasolicitându-ţi inima?

Doctorii ne spun că excesul de mâncare, ca şi prea puţină mâncare, distrug puterea creierului. Gânditorii şi înţelepţii sunt cei care ştiu ce şi cât să toarne nu numai în cap, ci şi în stomac. Ceea ce este în stomac adesea determină ceea ce este în cap. "Împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură", şi cu toate acestea ceea ce mâncăm şi bem determină adesea cât de în formă suntem noi pentru Împărăţia lui Dumnezeu. "Fie că mâncaţi, fie că beţi, să faceţi totul spre slava lui Dumnezeu" - şi slava lui Dumnezeu locuieşte într-o persoană a cărei formă fizică este bună.

Scriptura spune: *"Din cer te-a făcut ca să auzi glasul Lui ca să te înveţe"* (**Deuteronomul 4:36**). Vocea din ceruri care îi învaţă pe israeliţi ce să mănânce este confirmată astăzi de ştiinţă şi se dovedeşte identică cu vocea care ne vorbeşte prin însăşi structura noastră fizică. Medicii şi scriitorii creştini ne spun acum aceleaşi lucruri: disciplinează-te sau vei pieri!

Fiecare om are o dorinţă naturală de a se şti în siguranţă. Şi astfel fiecare om caută să se scape de nesiguranţă prin posesiuni. Dar această siguranţă exterioară poate să facă siguranţa lăuntrică nesigură atunci când noi transformăm siguranţa exterioară în ţelul şi scopul vieţii. John Woolman refuză să-şi mărească cifra de afaceri dincolo de nivelul ei actual, pentru a avea timp să se ocupe de adevărata afacere, aceea de a trăi. Disciplinează-ţi dorinţa după siguranţă, menţinând-o la nivelul nevoilor reale; dincolo de acestea este lux şi decadenţă.

Domnul meu şi Dumnezeul meu, ajută-mă să-mi strunesc dorinţele şi să le conduc către scopurile Tale, ca să nu mă conducă ele pe mine. Căci eu voi deveni fie slujitor, fie stăpân. Fă ca să nu am alt stăpân decât pe Tine. Căci în stăpânirea Ta găsesc libertatea mea şi în stăpânirea dorinţelor mele devin eu conducător. Al Tău sunt - cu dorinţele mele cu tot. Amin!

Alcoolul - un refugiu al celui slab

Proverbele 20:1.
Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase: oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.

Habacuc 2:15.
Vai de cel ce dă aproapelui său să bea, vai de tine care îi torni băutura spumoasă și-l amețești ca să-i vezi goliciunea.

Romani 14:19-21.
Așadar să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră. Să nu nimicești pentru o mâncare lucrul lui Dumnezeu. Drept vorbind, toate lucrurile sunt curate, totuși, a mânca din ele, când lucrul acesta ajunge pentru altul un prilej de cădere, este rău. Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire.

Efeseni 5:18.
Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți toți plini de Duh.

(2) Disciplinează-ți dorințele nefirești. Cea mai de seamă dorință nefirească pe care trebuie să o ții în frâu este dorința după băuturi alcoolice. Acestea sunt o amenințare colectivă din ce în ce mai mare. În ultimul deceniu (1931-1940, n.trad.) numărul celor respinși de la asigurarea medicală din cauza alcoolismului a crescut de la 12 % la 34 %; - unu din trei bărbați sau femei, altfel perfect eligibili pentru asigurare, au fost respinși din cauza beției (Robert S. Carrol, "What Price Alcohol?"). Spitalul Cook County, Chicago, a întreprins un studiu de opt ani asupra a 3.422 de cazuri de pneumonie la vârste între 30-39 de ani. Dintre acestea au decedat 18,4 % de abstinenți, 29,1 % de băutori moderați și 42,5 % de mari băutori. Judecătorul Hary H. Porter, de la Curtea Municipală din Evanston, Illinois, este de părere că 60 % dintre accidentele de circulație se datorează influenței alcoolului. Raportul Forel, despre relația dintre alcool și sifilis, a arătat că 76 % dintre bărbați și 66 % dintre femeile bolnave de sifilis au contractat această boală în timp ce erau sub influența alcoolului. Dr. C. C. Weeks, specialist britanic în problema alcoolului, citează patru medici scriitori care numesc alcoolul ca unul dintre cele patru calamități cele mai mari ale civilizației moderne - celelalte trei fiind cancerul, tuberculoza și bolile venerice (n.trad.: de la data scrierii acestei cărți, în 1945, situația s-a schimbat - locul tuberculozei a fost luat de bolile de inimă).

Să propovăduim moderația în folosirea alcoolului? Este o prostie să îndemni la moderație în folosirea unei substanțe al cărei prim efect este acela de a slăbi puterea de a te opri. Alcoolul afectează funcțiunile sistemului nervos în ordinea inversă a dezvoltării lor în individ și în rasă. Cele mai înalte funcțiuni și cele care s-au dezvoltat cel mai recent sunt primele afectate de acțiunea narcotică a alcoolului. Alcoolul afectează întâi acele funcțiuni care îl fac pe om să fie diferit și superior față de animale.

Nu este un act de noblețe să bei - ci o slăbiciune. Este o mentalitate de dezertor, un act de fugă, o cedare a nervilor. Înseamnă că nu mai ai resurse lăuntrice și că încerci să le găsești în sticlă. Numai oamenii slabi beau. Paharele sunt cârje pentru oameni șchiopi. Un englez, după ce m-a auzit spunând aceste vorbe, s-a dus la un bar și a zis: "Omul acesta are dreptate - totuși, dă-mi o cârjă." Adu-ți aminte de acest cuvânt: "cârjă". Și pentru cine este făcută: pentru un șchiop!

O, Dumnezeule, n-am nevoie de nimic altceva decât de Tine - de vinul iubirii Tale, de exaltarea care izvorăște din rămânerea în Tine, de exuberanța spiritului care se naște din a fi pe deplin acordat la lungimea Ta de undă, de ritmul și de armonia care sunt ale mele când sunt în Tine. Ce aș mai putea adăuga la această plinătate ca să o fac mai plină? Amin!

O poftă nedisciplinată - tutunul

Habacuc 2:5-7.
Ca şi cel beat şi semeţ, cel mândru nu stă liniştit; ci îşi lărgeşte gura ca locuinţa morţilor, este nesăţios ca moartea aşa că pe toate neamurile vrea să le strângă la el. Nu va fi el de batjo-cura tuturor acestora, de râs şi de pomină? Se va zice: "Vai de cel ce adună ce nu este al lui! Până când se va împovăra cu datorii? Nu se vor ridica deodată cei ce te-au împrumutat? Nu se vor trezi asupritorii tăi, şi vei ajunge prada lor?"

Efeseni 2:3.
Între ei eram şi noi toţi, odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământeşti şi ale gândurilor noastre, şi eram din fire copii ai mâniei, ca şi ceilalţi.

Galateni 4:9.
Dar acum, după ce aţi cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis după ce aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum vă mai întoarceţi iarăşi la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou?

Galateni 5:1.
Rămâneţi, dar, tari, şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei.

Ieri am meditat asupra dorinţelor nedisciplinate şi am vorbit de dorinţa după stimulenţi nefireşti. Odată am văzut o reclamă luminoasă care înfăţişa un vultur ameri-can aşezat pe un butoi de bere şi fluturând din aripi. Dacă bătaia ta din aripi se bazează pe alcool, foarte curând vei fi o pasăre pleoştită. Dacă vulturul american îşi ia zborul numai când este cherchelit, atunci zilele zborului său spre înălţimile cerului sunt apuse.

Trebuie să ne întoarcem acum spre o altă dorinţă nefirească şi să vedem dacă ea îşi are locul în viaţa unui creştin disciplinat: folosirea tutunului. Suntem în pragul unei reacţii împotriva tutunului. Era şi timpul, căci noi am fost atât de îndoctrinaţi încât începuserăm să credem că fumatul este un lucru normal, deoarece aproape toată lumea fuma. Acum însă vine reacţia, căci s-a ajuns la concluzia că fumatul, ca şi beţia, subminează sănătatea. "Nu mă priveşte pe mine, căci eu fumez cu măsură - nu fumez ţigară după ţigară" - vei spune tu. Dar stai puţin! Medicii ne spun astăzi care sunt efectele oricărui tip de fumat şi constatările medicale sunt zguduitoare.

Un specialist în boli de inimă mi-a spus: "Dintre toate otrăvurile pe care şi le introduce omul în organism pentru o presupusă plăcere, cea mai primejdioasă otravă este tutunul. Este de ajuns un singur fum de ţigară şi se poate deja observa efectul asupra arterelor; ele se crispează, se întăresc şi inima trebuie să bată mai tare." Şi apoi a adăugat: "Dacă îi spun unui bărbat că fumatul îi afectează inima şi că trebuie să se lase, de obicei omul ascultă şi se lasă de fumat. Dar dacă îi spun unei femei acest lucru, ea promite, apoi se duce acasă şi continuă să fumeze." Femeia este ultimul convertit la religia zeului cu pete galbene şi ea i se dăruie cu ardoare şi cu pasiune. Deziluzia încă n-a avut timp să se producă.

O, Dumnezeule, vin la Tine pentru libertate. Nu vreau să fiu sclavul unei pasiuni pe care mi-am creat-o singur, sclavul unui lucru. Pentru pace şi linişte vreau să alerg nu la fumat, ci la Mântuitorul. Pentru bucuria fiinţei mele vreau să depind nu de marca cea mai lăudată, ci de Cel ce dă calitate vieţii, de Creatorul ei. Ajută-mă să-mi reconsider valorile şi să mi le schimb. În Numele lui Isus. Amin!

O poftă nedisciplinată - tutunul

(continuare)

1 Corinteni 6:12.
Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.

1 Corinteni 10:23-24.
Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu-şi caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.

1 Corinteni 31-33.
Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu fiţi pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu. După cum mă silesc şi eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulţi, ca să fie mântuiţi.

Continuăm studiul nostru. Dr. Raymond Pearl de la spitalul Hopkins, probabil autoritatea nr. 1 în probleme de statistici medicale, după ce a examinat mii de fumători pasionaţi (cei ce fumează peste zece ţigări pe zi), fumători moderaţi şi nefumători, a descoperit că între vârsta de 30 şi 45 de ani procentajul deceselor la fumătorii pasionaţi este dublu faţă de nefumători. După vârsta de 45 de ani, curbele celor două categorii încep să se apropie una de alta, până când, la vârsta de 70 de ani, ele se întâlnesc. Deci, dacă rezişti să fumezi până la 70 de ani, atunci nu mai contează - eşti un client tare şi imun. Dar cei ce rezistă până la 70 de ani sunt doar cei deosebit de rezistenţi din punct de vedere fizic. Dr. Pearl trage următoarea concluzie: "Este absolut sigur că fumatul reduce longevitatea. Cu cât se fumează mai mult, cu atât viaţa se scurtează mai mult."

Într-un articol fulminant pe această temă Gene Tunney, fostul campion de box la categoria grea, scrie următoarele: "Nimeni n-a negat vreodată faptul că nicotina este o otravă. Să-ţi fie clar: ea ucide tot atât de fulgerător ca şi acidul cianhidric. Un strop de nicotină pură căzută pe pielea unui şoarece bărbierit îi cauzează convulsii imediate şi moartea. Nicotina dizolvată din câteva ţigări şi pusă pe limba unui om matur l-ar ucide în 15 minute. Din fericire, cea mai mare parte din nicotina din ţigări se volatilizează în fum: tu nu iei direct otrava. Dar dacă fumezi un pachet pe zi, inhalezi 400 de miligrame de otravă pe săptămână. Această cantitate luată într-o singură doză te-ar ucide tot aşa de repede ca şi un cartuş."

Tunney spune: "Sub loviturile de bici ale nicotinei, trupul arde zahărul mai repede: bătăile inimii, respiraţia şi presiunea arterială devin instabile. La sfârşitul unei zile în care s-au fumat două pachete de ţigări, trupul se simte ca şi când ar fi primit o bătaie nemiloasă. Nervii slăbiţi şi celulele trupului sleite de energie ţipă de oboseală şi iritare. Fumătorul suferă de o "oboseală" cronică. El şi-a epuizat toată energia şi acum trebuie să ia energie cu împrumut - cu o dobândă sălbatică - printr-un fumat şi mai din greu."

Tatăl meu şi Dumnezeul meu, ajută-mă să fiu în forma cea mai bună pentru Tine. A fi creştin este ceva cât se poate de serios şi-mi solicită toate puterile în starea lor cea mai aleasă. Ajută-mă, deci, să Ţi le ofer pe toate Ţie. Ajută-mă să alung de la mine toţi paraziţii care îmi sug puterea şi energia. Căci eu am de alergat într-o cursă. Amin!

Poftele nedisciplinate - opinia experților

Isaia 58:6.
Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznodă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug.

Isaia 8-9.
Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: "Iată-Mă!" Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară.

Isaia 11.
Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.

Isaia 61:1.
Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea.

Romani 6:16.
Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare care duce la neprihănire?

Ar fi fost simplu pentru mine să nu abordez problema aceasta a fumatului, deoarece mulți dintre prietenii mei creștini fumează. Eu nu mă îndoiesc de sinceritatea și de evlavia lor - repet, ar fi fost mai ușor pentru mine să ocolesc acest subiect - mai ușor și mai fatal. Căci viitorul omenirii stă în mâinile unor oameni disciplinați. Și cel ce fumează nu este disciplinat.

Dacă nu crezi lucrul acesta, ascultă ce zic oamenii cei mai de seamă. Edison a zis: "Fumul de țigară produce o reacție violentă în centrii nervoși, determinând o degenerare a celulelor creierului. Această degenerare rămâne permanentă. În laboratoarele mele nu lucrează nici un fumător." La sfârșitul unui dineu, Dr. W. J. Mayo a zis: "Domnilor, obiceiul este ca la sfârșitul cinei să se treacă o cutie cu țigări împrejurul mesei. Eu însă nu voi face lucrul acesta. Nu fumez și nu aprob fumatul. Dacă sunteți atenți, veți observa că cei mai de seamă chirurgi - persoane de top - nu fumează. Nici un chirurg nu-și poate permite să fumeze." Antrenorul Alonzo Stagg: "Din observarea personală a atleților care fumează, vă pot spune cu toată certitudinea că ei nu posedă rezistența pe care o au atleții care n-au fumat niciodată." Antrenorul Knute Rockne a spus: "Tutunul încetinește reflexele și scade moralul; orice reclamă care ar spune că fumatul îl ajută pe atlet este o fraudă." Ty Cobb, faimosul jucător de baseball al statului american Georgia, spune: "Fumul de tutun droghează creierul, suge vitalitatea, submi-nează sănătatea și slăbește moralul. Nici un om care vrea să aibă succes, pe orice linie, nu-și poate permite un obicei atât de dăunător." Un specialist ORL mi-a spus: "În întreaga mea carieră medicală n-am întâlnit încă un caz în care să apară cancer la gât la un nefumător." Nu-i de mirare că Tolstoi exclamă cu uimire: "De ce se droghează oamenii cu tutun?"

Isus a refuzat narcoticele chiar și atunci când atârna torturat pe cruce. El dorea să înfrunte viața cu un curaj lăuntric care să fie la înălțimea împrejurărilor exterioare. A refuzat să se anestezieze cu droguri. Numai cel slab recurge la narcotice!

Îndrumătorule, Tată, iartă-ne relele pe care ni le producem noi înșine când încercăm să trăim pe căi care nu sunt căile Tale. Căile Tale produc ritm, căile noastre duc la ruină. Căile Tale produc libertate, energie și oameni în formă; căile noastre produc prostie și slăbiciune. Ajută-mă să merg pe căile Tale fără rezerve. Amin!

Disciplinarea timpului nostru

Efeseni 5:16.
Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele.

Coloseni 4:5.
Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea.

Ioan 9:4.
Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.

Proverbele 6:6.
Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei, și înțelepțește-te!

Ne îndreptăm acum atenția spre disciplinarea timpului nostru. Un avocat care a fost la una din adunările noastre a zis la sfârșit către un prieten: "Am impresia că cineva m-a curățat în interior cu șmirghelul disciplinării, pentru a deveni strălucitor și ordonat." Trebuie să ne reamintim că generația noastră este o generație nedisciplinată. O generație care ar vrea să citească primul verset din **Psalmul 23** astfel: "Dumnezeu este șoferul meu: nu voi merge pe jos." După cum a spus cineva: "Biserica este confruntată cu o generație care ar dori să bea până ajunge la prosperitate, să se războiască până ajunge la pace, să cheltuiască până se îmbogățește și să trăiască într-un delir de fericire până ajunge la cer." Și asta nu se poate. Trebuie să ne disciplinăm toate compartimentele vieții și în special timpul.

Așa cum spunea Wesley, un maestru al folosirii timpului: "Nu fi niciodată preocupat și niciodată ocupat cu fleacuri." Așa cum se exprimă Pavel: "Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele." Arta fotografică ne spune că o fotografie bună depinde nu numai de ce cuprinzi în ea, ci și de ceea ce lași afară. Capacitatea ta de a spune "nu" îți determină capacitatea de a spune "da". Trebuie să spui "nu" în domeniile secundare ca să poți spune "da" în cele principale. Viața depinde de eliminare tot atât de mult cât depinde de asimilare. Cineva l-a întrebat pe un director de liceu care este prima proprietate a unui bun director și el a răspuns: "Coșul de gunoi." Eu intru în multe hoteluri și în multe case și primul lucru pe care îl caut întotdeauna este coșul de gunoi! Aruncă la coș lucrurile neesențiale!

Cred în recreații când ele recreează. Dar când ele ucid timpul și te obosesc, renunță la ele. Cineva a numit jocul de cărți drept "un asalt asupra timpului cu intenția de a-l ucide". Dacă-ți omori timpul, te omori pe tine, căci tu ești o parte a timpului. Dr. William Osler, un mare chirurg, obișnuia să facă noduri pe o sfoară în timp ce mergea cu autobuzul spre spital, pentru a se antrena să facă noduri mai repede în timpul operației.

Tatăl meu și Dumnezeul meu, vreau să fiu gata pentru momentul supremei mele utilități, un moment care va cere tot ce este mai bun din mine. Ajută-mă să folosesc fiecare moment pentru a fi gata în acea clipă supremă. Ajută-mă să fiu gata, prin pregătire clipă de clipă. În Numele Lui Isus. Amin!

O scară pentru disciplinare

Luca 12:31.
Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Luca 9:55-62.
Isus S-a întors spre ei, i-a certat, şi le-a zis: "Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască." Şi au plecat într-alt sat. Pe când erau pe drum, un om i-a zis: "Doamne, Te voi urma oriunde vei merge." Isus i-a răspuns: "Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul."

Luca 59.
Altuia i-a zis: "Vino după Mine!" "Doamne", I-a răspuns el, "lasă-mă să mă duc întâi să îngrop pe tatăl meu." Dar Isus i-a zis: "Lasă morţii să-şi îngroape morţii, şi tu du-te de vesteşte Împărăţia lui Dumnezeu." Un altul a zis: "Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la ai mei." Isus i-a răspuns: "Oricine pune mâna pe plug şi se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăţia lui Dumnezeu."

Matei 5:29-30.
Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă. Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, tai-o şi leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă.

Înainte de a trece mai departe trebuie să oferim o scară către o viaţă disciplinată:

(1) Decide care să-ţi fie modelul de viaţă disciplinată. Trebuie să ai un absolut. Acest absolut este Hristos. Atunci vei ajunge un om cristic. Ţelul disciplinării tale este de a fi o persoană asemănătoare cu Hristos. *(2) Disciplinează-ţi centrul, eul, înainte de a-ţi disciplina circumferinţa, adică lucrurile care sunt împrejurul eului.* Adu eul tău sub disciplina unei încredinţări complete lui Hristos. Dacă centrul acesta nu este predat, disciplinarea uneia sau a alteia dintre sferele tale nu va fi decât o cârpeală. *(3) Acum că centrul ţi-a fost disciplinat prin predare de sine, începe prin a disciplina lucrul pe care îl simţi ca fiind cel mai greu de disciplinat în viaţa ta.* Nu sunt de acord cu cei ce te sfătuiesc să începi cu lucrurile mai uşoare, ca apoi să treci treptat la cele mai grele. Căci cine face aşa arareori ajunge la cele mai grele; se încurcă în cele uşoare. Isus a zis: "Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o." El nu a zis: "Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, începe prin a-ţi tăia unghiile." Cineva a zis: "Când abordezi o problemă, du-te direct la punctul ei cel mai greu, rezolvă-l pe acela şi apoi vei găsi rezolvarea pe toată linia." Mi-am făcut un obicei din a alege din teancul de scrisori pe cea pe care o bănuiesc mai ameninţătoare şi întotdeauna o deschid întâi pe aceea.

(4) Când abordezi acel prim lucru greu, nu încerca să-l soluţionezi treptat. Nu încerca să te laşi de un obicei rău reducându-l puţin câte puţin; taie-l de la tine dintr-o dată. Metoda reducerii gradate dă roade prea rar. *(5) De vreme ce obiceiurile devin forţe, fă-le să lucreze cu tine, nu împotriva ta.* Formează-ţi obiceiuri care să devină prietenii şi stabilizatorii vieţii tale noi. *(6) Adu-ţi aminte că anumite lucruri reprezintă solul în care creşte noua viaţă.* Cultivă solul roditor. *(7) Nu permite excepţii în disciplinarea ta. Micile victorii contează.* Aprinzând mici lumânări succesive, de putere a voinţei, dăm naştere unui reflector care ne luminează întreaga viaţă."

Orice excepţie pe care o tolerezi va face ca excepţia următoare să fie mai uşoară şi tot aşa vei coborî pe panta vieţii nedisciplinate.

O, Tu, Isus cel disciplinat, dorim să fim ca Tine. Disciplinările Tale sunt aşa de ascunse, sunt aşa de mult o parte integrantă din Tine, încât abia dacă le putem discerne. Am vrea să fim şi noi aşa. Fie ca disciplinările noastre să se naturalizeze aşa de mult în noi, încât ele să devină inconştiente şi, prin urmare, efective.

Amin!

Nesinceritățile - conștiente și inconștiente

Matei 7:3-5.
De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: "Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău", și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?... Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Matei 6:24.
Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.

Iacov 3:10-12.
Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei! Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară? Frații mei, poate oare un smochin să facă măsline, sau o viță să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce.

Matei 4:8.
Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!

Credeam că am terminat cu problema disciplinei, dar apoi am înțeles că subiectul acesta trebuie menținut ca un fel de fundal sau ca o temelie a vieții noastre din abundență. În mod special avem nevoie de ea în tratarea celui de-al optulea dintre cei cincisprezece dușmani majori ai noștri: nesinceritățile - conștiente și inconștiente. Am descoperit deja, în studierea dușmanilor noștri de care ne-am ocupat până acum, că lipsa de sinceritate este implicată, cuprinsă în ei, dar acest dușman este atât de serios, încât trebuie tratat în mod special. Căci lipsa de sinceritate este o trăsătură care ne poate submina într-un mod foarte tainic. Nesinceritatea este cadrul personalității noastre.

De vreme ce toți suntem doar "creștini în formare", chiar și în cei mai buni dintre noi pot exista nesinceriități și ipocrizii inconștiente. Acestea sunt tributul pe care-l plătim noi adevărului și bunătății. Chiar și când nu suntem buni și nu suntem în adevăr, simulăm adevărul și bunătatea, recunoscând astfel că ar trebui să fim în adevăr și buni.

Din vârf și până la bază, viața este plină de ipocrizii și nesinceriități. Africa de Sud și-a făcut din cerb un simbol național, dar Africa de Sud a exterminat cerbul.

Orașele noastre sunt împodobite pentru nașterea lui Hristos - dar la baza acestor pregătiri adesea fastuoase stă lăcomia comercială pe care Isus a condamnat-o. O enormă stea domină cerul orașului Betleem din statul Pennsylvania (SUA), în aparență pentru a ne îndrepta gândurile către Hristos, dar sub stea se află un semn pe care scrie: "Hotel Betleem". Steaua vrea să ne conducă la hotelul acesta, nu la grajdul modest de odinioară. O doamnă și-a alungat servitoarea și i-a spus cuiva cu indignare: "Închipuiți-vă, am constatat că mi-a furat șervețelele acelea minunate pe care le aveam de la hotelul Waldorf-Astoria." În indignarea ei provocată de necinstea servitoarei, nu și-a dat seama că își dă pe față propria-i necinste.

Doamne Isuse Hristoase, noi nu ne vedem pe noi înșine, căci ne uităm la păcatele altora cu ochii larg deschiși, apoi închidem ochii la propriile noastre păcate și slăbiciuni. Ajută-ne să fim tot așa de cinstiți cu noi înșine pe cât suntem cu ceilalți, și încă mai mult decât atât; ajută-ne să fim cinstiți cu noi înșine, tratându-ne cu cinstea Ta. În Numele Tău. Amin!

Nesinceritățile - ți s-au înroşit urechile?

Filipeni 1:10.
Ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați şi să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos.

Iacov 1:8.
Apropiați-vă de Dumnezeu, şi El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoşilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!

Faptele 5:1-11.
Dar un om numit Anania, a vândut o moşioară, cu nevastă-sa Safira, şi a oprit o parte din preț, cu ştirea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă şi a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: "Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt şi să ascunzi o parte din prețul moşioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Şi, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naşte un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu." Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos şi şi-a dat sufletul. O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri. Flăcăii s-au sculat, l-au învelit, l-au scos afară, şi l-au îngropat. Cam după trei ceasuri, a intrat şi nevastă-sa, fără să ştie ce se întâmplase. Petru i-a zis: "Spune-mi, cu atât ați vândut moşioara?" "Da", a răspuns ea, "cu atâta." Atunci Petru i-a zis: "Cum de v-ați înțeles între voi să ispitiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău, sunt la uşă, şi te vor lua şi pe tine." Ea a căzut îndată la picioarele lui, şi şi-a dat sufletul. Când au intrat flăcăii, au găsit-o moartă; au scos-o afară, şi au îngropat-o lângă bărbatul ei. O mare frică a cuprins toată adunarea şi pe toți cei ce au auzit aceste lucruri.

Aceste nesinceități se furişează şi se strecoară în viața noastră creştină. Am văzut recent un splendid mozaic reprezentând "Cina cea de Taină", cu momentul în care Isus le spune ucenicilor că unul dintre ei Îl va vinde. Şi toți se întreabă: "Doamne, nu cumva sunt eu?" Pe mozaic, toate urechile ucenicilor sunt roşii, ale lui Iuda sunt şi mai roşii! Când Isus ridică problema trădării, noi toți arătăm spre Iuda cu indignare. Indignarea noastră vrea să acopere propriile noastre trădări.

Dacă vrei să descoperi punctele slabe ale cuiva, observă care sunt greşelile altora pe care le sesizează el cel mai rapid. Suntem în stare să ne apărăm defectele şi inconsecvențele prin faptul că ne fragmentăm viața, şi astfel religia noastră funcționează într-o parte, dar nu se aplică şi în celelalte aspecte. Muncitorii dintr-o fabrică de țesături au făcut grevă pentru a li se amenaja o cameră de baie în care să se spele de praf şi murdărie înainte de a pleca spre casă. Când i s-a expus proprietarului problema, el a replicat: "N-au nevoie de baie, ci de o trezire spirituală." Omul a spus-o din fariseism, dar trezirea a avut loc!

Secretarul unei organizații creştine de tineret a intervenit pe lângă proprietarul unei fabrici să mărească salariul fetelor angajate în fabrica sa, astfel încât ele să fie în stare să plătească chiria foarte mică ce li se cerea la căminul organizației. "Nu - a răspuns proprietarul - nu le voi mări salariile, dar voi mări donațiile către organizația voastră." El era gata să fie filantrop, dar nu să fie drept! Era gata să-şi manifeste religiozitatea prin filantropie, dar nu prin dreptate socială.

Un proverb indian zice: "Te voi iubi ca pe copilul meu cu condiția să nu-mi ceri să-ți dau hrană şi îmbrăcăminte." Un alt proverb indian vorbeşte despre "Kathi ke dant", dinții elefantului - un rând pentru a fi arătat în lume, fildeşii, şi un altul pentru mestecat: motivul ascuns pe care nu-l arătăm altora. Motto-ul lui Cortez, aventurierul spaniol a fost: "Pentru Dumnezeu şi pentru aur". În motto, pe primul loc stă Dumnezeu, dar în dragostea lui Cortez pe primul loc stă aurul. Lucrul important şi decisiv nu este cel din acțiunile noastre, ci cel ce este în afecțiunile noastre.

O, Tu, Doamne Isuse, care în puritatea Ta eşti ca şi cristalul, sondează adânc în inimă şi descoperă acolo infecțiile provocate de nesinceritate. Asanează-le până la ultima picătură, ca să nu-mi otrăvească tot organismul. Fă-mă curat pe dinăuntru de orice contradicție ascunsă, căci vreau să fiu armonios şi eficient. În Numele Tău. Amin!

Nesincerități - dualism în noi?

Matei 26:34, 35.

"Adevărat îți spun", i-a zis Isus, "că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori." Petru I-a răspuns: "Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine." Și toți ucenicii au spus același lucru.

Matei 26:69-75.

Petru însă ședea afară în curte. O slujnică a venit la el și i-a zis: "Și tu erai cu Isus Galileanul!" Dar el s-a lepădat înaintea tuturor și i-a zis: "Nu știu ce vrei să zici." Când a ieșit în pridvor, l-a văzut o altă slujnică, și a zis celor de acolo: "Și acesta era cu Isus din Nazaret." El s-a lepădat iarăși, cu un jurământ, și a zis: "Nu cunosc pe omul acesta!" Peste puțin, cei ce stăteau acolo, s-au apropiat, și au zis lui Petru: "Nu mai încape îndoială că și tu ești unul dintre oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol." Atunci el a început să se blesteme și să se jure, zicând: "Nu cunosc pe omul acesta!" În clipa aceea a cântat cocoșul. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: "Înainte să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori." Și a ieșit afară și a plâns cu amar.

Trebuie să continuăm să descoperim aceste nesincerități, căci ele sunt ca păduchii care trebuie exterminați până la ultimul. Noi, cei ce predicăm Evanghelia - de ce o facem? Pentru a ne scoate pe noi în evidență? Pentru a-i domina pe alții - mințile și sufletele, dacă nu și trupurile lor? Așteptăm noi cuvinte de aprobare din partea oamenilor la sfârșitul predicilor, mai degrabă decât aprobarea lui Dumnezeu în cămăruța ascunsă? Oare cei ce ne plătesc ne și dictează ce să le spunem? Ne întocmim noi predica în așa fel încât să placă celor ce o ascultă, pentru a le câștiga astfel simpatia și dărnicia? Ne este oare teamă să-l jignim pe donatorul bogat, fără însă să ne fie teamă să jignim propria noastră conștiință?

Un predicator de culoare s-a dus la o biserică să țină o predică de probă. La sfârșitul adunării, unul dintre membrii bisericii s-a apropiat de el și i-a zis: "Frate, a fost o predică minunată, dar întrebarea noastră este: trăiești după cum predici?" Ferice de cel ce face așa, căci atunci vorbirea și trăirea lui sunt pline de putere; altminteri ele se anulează una pe alta. Un pastor mi-a spus odată: "Eu sunt ca un conducător de tren care anunță toate stațiile de pe o linie, dar nu se oprește la nici una dintre ele."

Unii recunosc că există acest dualism în ei: "Eu am opinii, dar le numesc convingeri", îmi spunea un suflet sincer. Un altul exprima acest dualism în felul următor: "Eu m-am pocăit, deoarece eram atât de mândru, încât nu doream să-mi cer iertare după aceea." Un păcat, mândria, îl împiedica de la alte păcate!

Stăteam de vorbă cu un general de frunte al unei anumite țări. Era plin de amărăciune și de critici la adresa celorlalți creștini. Am bănuit că sub acea amărăciune se ascunde interesul de a-și masca propria viață spirituală în ruină: așa că l-am oprit din invectivele lui cu cuvintele lui Isus către Petru, atunci când acesta a întrebat: "Doamne, dar cu acesta ce va fi?" - "Ție ce-ți pasă, tu vino după Mine." Orice ar face altcineva, lucrul acesta nu te va scuza pe tine; "tu vino după Mine." Generalul însă a continuat și mai rău ca înainte. Eu l-am oprit cu aceleași cuvinte. Atunci s-a lovit cu palma peste genunchi și mi-a zis: "M-ai prins."

O, Hrist, Tu iubitor și răscumpărător neobosit, prinde și sufletul meu. Nu mă lăsa să mă răsucesc, să mă scuz și să mă strecor pe lângă răscumpărarea Ta. Ajută-mă să iau medicamentul, oricât ar fi el de amar pentru eul meu. Căci vreau să fiu sănătos, nici o parte din mine să nu mai fie bolnavă. În Numele Tău. Amin!

NesinceritățI - Masca

Ioan 6:70-71.
Isus le-a răspuns: "Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Şi totuşi unul din voi este un drac." Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul; căci el avea să-L vândă: el, unul din cei doisprezece.

Matei 26:14-16.
Atunci unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, s-a dus la preoţii cei mai de seamă, şi le-a zis: "Ce vreţi să-mi daţi, şi-L voi da în mâinile voastre?" Ei i-au cântărit treizeci de arginţi. Din clipa aceea, Iuda căuta un prilej nimerit, ca să-L dea pe Isus în mâinile lor.

Matei 26:47-49.
Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii şi cu ciomege, trimişi de preoţii cei mai de seamă şi de bătrânii norodului." Vânzătorul le dăduse semnul acesta: "Pe care-l voi săruta eu, acela este; să puneţi mâna pe el!" Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus, şi I-a zis: "Plecăciune, Învăţătorule!" Şi L-a sărutat.

Ne amăgim pe noi înşine dacă credem că putem să ne ascundem multă vreme după o mască şi să rămânem o persoană dublă. Ori masca devine personalitatea noastră, ori noi devenim masca. În piesele de teatru greceşti, actorii purtau o mască. Când romanii au preluat teatrul de la greci, ei au dat atât actorului, cât şi măştii un singur nume - "persona". La început "persona" denumea numai masca, dar la scurtă vreme numele acesta s-a extins şi asupra persoanei din spatele măştii. Lucrul acesta este adevărat; tu devii ceea ce este masca ta. "Nu îţi pui masca pe figură, ci o imprimi în fiinţa ta", a zis scriitorul Gerald Heard.

Dacă este adevărat că masca devine parte din tine, este tot atât de adevărat că tu devii ceea ce este masca ta.

"Tot timpul o mască
Ţinea mâna-i gingaşă,
O mască pe faţă,
Zâmbitoare şi galeşă
Mască.

Mâna dibace
Făcea slujba tenace;
Doar rareori
Părea mâna prinsă
De-un tainic fior?
Ani şi ani au trecut
Masca fiind feţei un scut;
Dar să-ntreb curaj n-am avut."

S-a spus despre o anumită universitate că, la început, a avut ceva vin bun (anumite idei progresiste), dar când vinul a început să dea pe-afară, autorităţile au decis să salveze sticlele - aruncând vinul. Aşa au făcut, şi n-au mai rămas decât formele goale - educaţia lor a devenit o formă goală care se întindea ca un acoperământ peste un gol. Lucrul acesta ni se poate întâmpla şi nouă.

Îndurător Stăpân, nu vreau să fiu doar o persoană goală în spatele unei măşti. Eu vreau să fiu real - pe deplin real. Dar pentru aceasta trebuie să înfrunt şi să dezgolesc multe lucruri neplăcute. Ajută-mă să le demasc unul câte unul, până nu mai rămâne nimic ascuns. Topeşte-mi viaţa într-un tot unitar - aşa cum a fost a Ta! Amin!

Nesinceritate - goana după motive

Matei 6:1-5.

Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în uliță, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata.

Matei 6:16-18.

Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își sluțesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul, și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

Matei 23:2-7.

(Isus) a zis: "Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac. Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni. Astfel, își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospețe, și după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe, și să le zică: "Rabi! Rabi!"

Toate nesinceritățile se răzbună. Isus a spus: "Nimic nu rămâne ascuns. Ce faceți în ascuns se va striga de pe acoperișurile caselor" - motivele voastre ascunse se vor înscrie pe fețele voastre ca să le vadă toată lumea. Ceea ce ești înăuntru iese afară în ochii tăi, se furișează în cuvintele tale, în privirile tale, în felul cum arăți, în atitudinile tale, în însuși felul tău de a umbla. "Nimic nu rămâne ascuns."

Rebeca l-a convins pe Iacov să-l înșele pe Isac și pe Esau. Rezultatul? Iacov a provocat o "vendetă" și a fost constrâns la o viață de fugar. Șiretenia și ingeniozitatea i s-au lăsat în picioare și acestea au luat-o la goană. Efectul asupra Rebecăi? Ea a devenit nefericită: "*M-am scârbit de viață din pricina fetelor lui Het*" (**Genesa 27:46**). Ea s-a scârbit de viață și nu-i mai putea suporta pe alții, pentru că se scârbise de sine și nu se mai putea suporta nici pe sine. Înșelăciunea pe care o concepuse a reușit să o înșele pe ea însăși și să-i fure pacea, așa încât ea să nu se mai poată suferi pe sine și nici pe alții. Un pastor și-a permis să intre într-o relație sentimentală ilicită cu o femeie. Această relație a fost ca o lovitură pentru viața lui, la fel cum izbește un cal cu copita. De fapt ea l-a izbit drept în stomac. Ca rezultat al acestui conflict lăuntric, el a căpătat o boală de stomac.

Se poate spune în treacăt că toate aceste relații de "dragoste", atunci când unul dintre cei doi sau ambii sunt căsătoriți, se termină aproape mereu cu frustrare și nefericire. Indiferent sub ce formă este motivată și scuzată o asemenea relație și îmbrăcată în haina compătimirii, de exemplu, pentru faptul că unul sau ambii sunt nefericiți în propria lor căsătorie, rezultatul este același: frustrare și nefericire. Indiferent cum vei încerca tu să argumentezi că relația este "atât de sfântă" și, că este, deci, de la Dumnezeu, rezultatul este același.

Dacă te angajezi pe calea aceasta, acționezi nu numai împotriva legii scrise în Scriptură, ci și împotriva legii înscrise de Dumnezeu în natura lucrurilor: "De aceea omul... se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup." Trebuie să alegi între a sta lipit de soțul sau soția ta, sau a te dezlipi, dar nu numai de el sau ea, ci a te dezlipi lăuntric, a intra în conflict cu tine însuți un conflict cu consecințe dezastruoase. Legea lovește cu copita îndărăt - fără excepții.

O, Dumnezeule, eu vin la Tine cu mine însumi. Am încercat să-mi scuz nesinceritățile, să le justific, ca astfel să cred că ele nu sunt o problemă. M-am săturat de justificare - vreau să scap de ea. Vreau să am un eu cu care să pot trăi, și nu pot trăi cu un eu care se luptă cu el însuși. Ajută-mă deci, și ajută-mă acum. Amin!

O scară pentru eliminarea nesincerității

Matei 23:13-26.
Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă. Vai de voi, povățuitori orbi, care ziceți: "Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic; dar dacă jură pe aurul Templului, este legat de jurământul lui." Nebuni și orbi! Care este mai mare: aurul sau Templul, care sfințește aurul? "Dacă jură cineva pe altar, nu este nimic, dar dacă jură pe darul de pe altar, este legat de jurământul lui." Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul, sau altarul, care sfințește darul? Deci, cine jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este deasupra lui; cine jură pe Templu, jură pe el și pe Cel ce locuiește în el; și cine jură pe cer, jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el." Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila! Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sunt pline de răpire și de necumpătare. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinlăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată.

Venim acum la scara pe care putem păși ca să urcăm din groapa nesincerităților înspre lumina unei trăiri deschise și sincere a cărei transparență se aseamănă cu cristalul.

(1) Relaxează-te în prezența lui Dumnezeu lăsând să cadă jos toate zidurile tale de apărare. În această stare de relaxare, lasă să iasă la suprafață gândurile tale. Spune-ți ție însuți așa: "Aici, în prezența lui Dumnezeu, cu toate barierele deschise, vreau ca orice nesinceritate și inconsecvență să iasă la suprafață oricât ar fi ea de neplăcută pentru mine." Apoi dă drumul gândurilor tale să circule liber prin toată viața ta. Lasă-le să se oprească asupra oricărei nesinceități.

(2) Recunoaște-ți nesinceritățile drept ceea ce sunt ele - nu le găsi scuze și nu încerca să le prezinți drept ceea ce nu sunt. Mintea este o parte a eului a cărui mândrie este rănită prin descoperirea nesincerităților și ea sare îndată să se apere. Ea își va întinde tentaculele în toate direcțiile ca să găsească motive stângace sau inteligente, pentru a explica de ce s-a întâmplat lucrul acela sau de ce s-a luat atitudinea aceea. Mintea va culege flori de oriunde și de nicăieri și le va pune pe locul care doare, pentru a dovedi că locul acela este o grădină și nu ce este el de fapt - o grămadă de gunoi.

(3) Dacă nu-ți este îngăduit să găsești scuze pentru nesinceritățile tale, nu trebuie nici să le dai o formă religioasă. Pe soclul unui obiect de artă donat unei instituții am văzut o inscripție scrisă așa încât să o poată vedea toată lumea: "A Ta, Doamne, să fie gloria în veci. Donată de..." era evident că prima propoziție era un pios frontispiciu religios care să justifice intenția clară a donatorului de a câștiga o bună porție de glorie pentru sine însuși.

(4) Nu-ți mărturisi nesinceritățile și păcatele marginale, lăsându-le neatinse pe cele centrale. Aceasta este o tendință foarte pronunțată în noi. Am văzut oameni care erau gata să-și mărturisească nerăbdarea, când ei ar fi trebuit de fapt să-și mărturisească viața lor egoistă și inima plină de lăcomie; alții care mărturiseau o faptă minoră nepotrivită față de cineva, când toată viața lor era plină de atitudini nepotrivite. Cineva l-a apărat pe Hitler pe motivul că n-a băut și n-a fumat!

O, Dumnezeule, m-am apucat să-mi sondez adâncul - ajută-mă să fiu fără milă. Când voi întâmpina obstacole insurmontabile, ajută-mă Tu să trec peste ele. Căci eu vreau să ajung până la izvorul de apă vie al prezenței și al puterii tale. Ajută-mă să nu mă opresc până nu îmi ating ținta. Amin!

Scara pentru nesinceritãți

(continuare)

Luca 9:55-62.

Isus s-a întors spre ei, i-a certat şi le-a zis: "Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască." Şi au plecat în alt sat. Pe când erau pe drum, un om i-a zis: "Doamne, Te voi urma oriunde vei merge." Isus i-a răspuns: "Vulpile au vizuini, şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului nu are unde-şi odihni capul." Altuia i-a zis: "Vino după Mine!" "Doamne", i-a răspuns el, "lasă-mă să mă duc întâi să-l îngrop pe tatăl meu." Dar Isus i-a zis: "Lasă morţii să-şi îngroape morţii şi du-te de vesteşte Împărăţia lui Dumnezeu." Un altul i-a zis: "Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la ai mei." Isus i-a răspuns: "Oricine pune mâna pe plug şi se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăţia lui Dumnezeu."

Iacov 5:16.

Mărturisiţi-vă unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii ca să fiţi vindecaţi. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.

Fapte 2:46-47.

Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă şi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă.

Continuăm scara noastră:

(5) După ce arunci afară aceste nesinceritãți, nu le reintroduce fraudulos. Philip Lee, pastor chinez avea ca şi tatăl său pasiunea de a colecta ziare şi reviste. În fiecare zi de Anul Nou îşi curăţa casa şi le scotea afară, dar apoi le aducea înapoi! Şi tu vei fi ispitit să aduci înapoi nesinceritãţile o dată aruncate, probabil sub un alt nume şi cu altă haină. Dacă le vei permite să vină înapoi, vei adăuga la vechile tale nesinceritãţi pe aceea de a la permite să revină sub nume şi forme false.

(6) Nu lua crucea numai ca s-o abandonezi mai târziu. Probabil că nesinceritatea ta e legată de dorinţa bună de a face ceva cu orice preţ. Tendinţa va fi să iei crucea pentru o vreme, apoi s-o laşi mai moale şi la urmă s-o anulezi. Crucea rusească are două braţe transversale, unul dintre ele fiind aşezat oblic. Explicaţia se zice că este următoarea: Un preot le-a spus credincioşilor din parohia lui: "Nu vreţi să ascultaţi de cruce, nu vreţi să trăiţi frumos, aşa că am să scot crucea din biserică." Şi aşa a făcut. Atunci, oamenii s-au revoltat aşa de tare împotriva lui, încât a fost obligat să o aducă înapoi. Dar el le-a adus-o schimbată spunând: "V-o aduc înapoi, dar v-o aduc cu o linie trasă peste ea, căci voi aţi anulat crucea" Crucea aceasta anulată a fost copiată mai târziu ca un original. Caută să găseşti în viaţa ta "crucile anulate" - hotărâri modificate şi reduse, promisiuni ţinute pe jumătate, alergări spre ţintă încetinite. Scriitorul american H.G. Wells vorbeşte despre un creştinism înăbuşit - o mare parte a creştinismului nostru este înăbuşită. Mulţi au un creştinism în surdină.

(7) Mergi singur şi mărturiseşte-ţi cuiva nesinceritãţile. Actul acesta îţi va învăţa eul că toate nesinceritãţile lui va trebui să fie mărturisite. Eului tău îi va fi frică să mai nutrească nesinceritãţi, de vreme ce ele vor ajunge să fie cunoscute de altcineva.

(8) Fă parte dintr-un grup educat în sinceritate şi transparenţă de cristal. Sentimentul tău de loialitate faţă de acest grup te va ajuta să te ţii departe de nesinceritãţi şi necinste ascunsă.

(9) În fiecare zi, cu "faţa descoperită", priveşte ca într-o oglindă faţa Domnului şi lasă-ţi fie schimbată în aceeaşi imagine ca şi chipul Lui, din "claritate în claritate."

(2 Corinteni 3:18 - traducerea Luther)

O, Dumnezeule, ajută-mă să stau înaintea ta cu faţa deschisă, cu mintea deschisă. Căci şi eu aş vrea să fiu schimbat după acelaşi chip - după chipul Tău. Zi de zi doresc să merg din claritate în claritate, să am un suflet transparent. Amin.

Loialități împărțite

Matei 12:25-26.
Isus, care le cunoștea gândurile, le-a zis: "Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși, este pustiită; și orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui. Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui?

Matei 12:33-34.
Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura.

Matei 7:15-20.
Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.

Ajungem acum la al nouălea dușman major dintre cei 15: *loialitățile împărțite.* Dușmanul acesta este înrudit cu despre care am discutat înainte - nesinceritățile - și totuși este diferit. Cineva poate fi sincer și totuși să găsească în sine loialități împărțite. Poate că el nu ascunde nimic - nici chiar pe sine însuși, și totuși poate descoperi că încearcă să-și împartă loialitatea între lucruri care se exclud unul pe celălalt. Fie că dușmanul este o nesinceritate ascunsă, fie că este această sinceră loialitate împărțită, eficacitatea și fericirea individului sunt anulate. Nu poate fi viață din abundență acolo unde există divizare lăuntrică.

Și totuși, cât de multe sunt sufletele divizate! Noi credem în Dumnezeu cu partea superficială a minții noastre, dar adânc, în subsolul ei, ascultăm de altcineva care ne dictează modul de viață. Trăim prin ceea ce Dr. T. Kelly numește "aranjamente de pendulare și compromis între Creatorul divin și impulsurile tainice". Și tot el spune: "Noi încercăm să trăim în mai multe euri dintr-o dată, fără ca aceste euri să fie organizate printr-o viață care să ne conducă."

"Uneori îmi vine să cred că doi în mine s-au instalat: Un suflet viu și unul «mare», cu «doctorat»."

Un judecător de la Curtea Supremă îmi spunea odată, la despărțire: "Ar trebui să mai discutăm subiectul acesta multe ore. Sunt într-o dilemă. Trei zile pe săptămână sunt pacifist și patru zile sunt pentru război." Și, de vreme ce trăia după regula majorității, era un militarist înflăcărat, înăbușindu-l pe pacifistul din el, dar fără să fie cu totul fericit în tovărășia ucigașului! Foarte mulți dintre noi trăiesc pe baza unei majorități minime - patru la trei - și cu prea puțină, sau fără nici o putere de a mai pune în practică deciziile majorității. Cu cât am fi mai puternici dacă am trăi în unanimitate - cu toate energiile vieții noastre devotate unui singur țel, unui singur mare ideal!

O, Dumnezeule, Tatăl meu, am obosit să mai fiu măcinat de conflictele lăuntrice încă înainte de a ajunge la problemele mele. Risipesc atâta energie cu mine însumi încât nu-mi mai rămâne nimic pentru adevăratele mele probleme. Eu însumi mi-am devenit o problemă. Trebuie să fiu unanim pentru Tine. Dacă m-ai ajutat vreodată, Te rog ajută-mă și în această problemă. În Numele lui Isus. Amin!

Loialități împărțite - om sau menajerie?

Matei 7:21-29
Nu oricine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege." De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă ori și cine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare." După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.

Ne continuăm studiul despre loialitățile împărțite. Un poet spune: "Eu nu sunt om; sunt o menajerie, o grădină zoologică." Și el exprima ceea ce mulți simt doar în mod vag. A avea o menajerie înlăuntrul tău nu este un lucru prea confortabil, ca să nu spunem mai mult. Și te ține foarte ocupat să tot hrănești temperamentele opuse, pentru a le ține potolite. Și totuși, aceasta este ocupația de o viață a unora dintre noi.

Dezastrul lui Israel a izvorât din asemenea loialități divizate: "*Aron a ridicat un altar înaintea viţelului, iar după aceea a strigat: «Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului»*" (**Exodul 32:5**). Astăzi ne închinăm viţelului de aur, iar mâine ne închinăm Domnului! Observați cui îi este dat "astăzi" și cui îi este dat "mâine"!

Motivul pentru care ne întoarcem spre ceea ce este la îndemână, spre lucrurile imediate, este că Dumnezeu devine vag: "*Când veți fi de multă vreme în țară, dacă vă veți strica și vă veți face chipuri cioplite...*" (**Deuteronomul 4:25**). Noi începem să ne facem idoli când suntem "de multă vreme în țară", când părtășia noastră cu Dumnezeu s-a uzat, a devenit vagă. Dumnezeu dispare și noi ne facem chipuri cioplite. Apoi încercăm să le așezăm pe cele două împreună - pe Dumnezeu și chipul cioplit - ca să le împăcăm: "*Închin cu mâna mea argintul acesta Domnului ca să fac din el fiului meu un chip cioplit*" (**Judecători 17:3**). Dăruit lui Dumnezeu ca să facă un idol! Versetul acesta este expresia și descrierea unui suflet încâlcit care se exprimă într-un ideal încâlcit.

Un predicator a exprimat această divizare lăuntrică astfel: "Lucrez în prea multe direcții." Un altul a spus-o în felul următor: "Am nevoie să mă pun de acord cu mine însumi."

Pe panoul de anunțuri al unei biserici am văzut scrise subiectele predicilor dintr-o duminică dimineața și seara, și le-am citit ca și cum ar fi fost un singur subiect:

"Biserica la lucru"
"Cântând vioara a doua."

Nu numai că biserica este la lucru cântând vioara a doua față de ceva care este vioara întâi și care, prin urmare, dă tonul, ci și în propriile noastre vieți creștinismul cântă vioara a doua față de altceva care este vioara întâi. Creștinismul nostru este ceva subordonat, nu ceva suprem.

O, Isus, în a cărui viață au putut fi auzite numai notele autentice ale eternității conducând muzica vieții Tale zilnice, ajută-mă să cânt vioara a doua față de Tine și numai față de Tine. Căci altfel nu voi mai fi în ton cu realitățile eterne. Amin!

Conștientul și inconștientul în luptă

Romani 7:15-24. **Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărtu-risesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc, dar, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...**

Lucrurile pe care le-am spus cu privire la loialitățile împărțite le simt cei mai mulți dintre credincioși, chiar și după convertire. Faptul că această experiență numită convertire aduce în mare măsură o unitate lăuntrică este evident. Forțele vieții sunt adunate în jurul unei singure loialități față de Hristos. Viața are un nou centru în jurul căruia să graviteze. Dar nu toate forțele și iubirile vieții sunt adunate în jurul lui Hristos. Există unele care nu-și pleacă genunchiul ca să accepte această loialitate.

Această urmă de ezitare are diferite denumiri. Unii îi zic "păcatul originar", alții "rămășițele depravării" și alții "omul cel vechi" sau "o altă lege care lucrează în mădularele mele". Psihologia va explica aceasta probabil ca fiind "impulsurile, eul, sexul și instinctul de turmă", care au o lungă istorie în rasa umană și sunt puternice și zgomotoase. Ele sunt obișnuite să li se facă pe plac - li s-a făcut pe plac tare multă vreme! Iar acum, în conștientul nostru, s-a introdus și s-a clădit prin convertire o nouă loialitate - loialitatea față de Hristos și de Împărăția Sa. Inteligența, sentimentul și voința își pleacă genunchiul înaintea Lui. Dar, adânc în subconștient, există porniri, dorințe, impulsuri, care s-au supus, dar care nu s-au predat. Ele își caută împlinirea în direcții opuse acestei noi loialități. Ascultă, dar o fac bombănind. Din când în când, se răscoală pentru a se elibera de acest nou stăpân. Câteodată nu-i decât supărare, dar adesea este o adevărată tensiune. Există un sentiment de încordare lăuntrică. Sufletul nu-i relaxat și nu se mai simte în largul său. Religia nu-i expresia naturală a întregii ființe, ci voința forțată a unei părți a ei. Datoria, nu spontaneitatea, este cuvântul de ordine. Sufletul, în loc să fie eliberat, este hăituit - hăituit ca o rață în sezonul vânatului: nu mai are timp nici să se așeze și să se hrănească. Religia nu este ușurare, ea este tensiune, este o hărțuială, cu sorți de izbândă schimbători.

Subconștientul n-a fost convertit. El este în luptă cu conștientul.

O, Dumnezeule, Tatăl meu plin de îndurare, este oare acesta cel mai bun lucru pe care îl poți face Tu în mine? Ai vrut doar ca religia să nu-mi aducă decât tensiuni și conflicte? Nu pot ajunge să fiu echilibrat, ușurat și spontan? Nu pot suporta acest conflict permanent în pieptul meu. Poruncește-i să înceteze și poruncește-mi și mie să fiu liber. În Numele Lui Isus. Amin!

Poate fi subconştientul răscumpărat?

Romani 7:24.
O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?..

Romani 8:4.
Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului.

Romani 6:22.
Dar acum, odată ce aţi fost izbăviţi de păcat şi v-aţi făcut robi ai lui Dumnezeu, aveţi ca rod sfinţirea, iar ca sfârşit: viaţa veşnică.

Romani 8:6-10.
Şi umblarea după lucrurile firii pământeşti este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viaţă şi pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământeşti, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteţi pământeşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Şi dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morţii, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.

Viaţa nouă a pătruns în noi în momentul convertirii, dar ea nu ne domină pe deplin. Cineva a zis: "A fi pocăit poate că nu te salvează de la a păcătui, dar faptul că eşti pocăit va face ca păcatul să nu-ţi mai producă plăcerea pe care ţi-o producea mai înainte." Tocmai aceasta este dificultatea în multe vieţi schimbate doar în parte - bucuria de a păcătui a dispărut, dar păcătuirea în sine nu a dispărut. Şi a păcătui fără să te mai bucuri de aceasta nu-ţi mai produce nici o plăcere. Ai ajuns să ai destulă pocăinţă ca să te simţi mizerabil când păcătuieşti, dar nu suficientă ca să te facă biruitor prin Isus Hristos.

Care este soluţia? Sau este această stare cel mai bun lucru pe care îl poate oferi creştinismul? Unii teologi moderni răspund franc: "Da." Şi, mai mult, alternarea între a te face vinovat şi a face penitenţă este prezentată ca un ideal. Un teolog a citat exemplul unui călugăr în vârstă de 100 de ani dintr-o mănăstire din Palestina, care rostea cu fiecare respiraţie: "Ai milă de mine, Doamne." Şi teologul adăuga: "Sper că şi cu ultima răsuflare voi rosti şi eu aceste cuvinte." Eu însă sper că nu. Sper că voi zice: "Domnul meu şi Dumnezeul meu." Nu vreau ca accentul să cadă pe vina mea, ci pe bunătatea Lui. Nu pe mine, ci pe El. Să presupunem că un copil ar umbla toată ziulica prin casă şoptindu-şi: "Tată şi mamă, aveţi milă de mine". Atitudinea de penitenţă trebuie să vină şi trebuie să vină cu hotărâre, dar ea trebuie să ne treacă de la penitenţă la iertare, iertarea să ne ducă la părtăşie şi părtăşia la bucurie. Astfel, darul lui Dumnezeu a fost acceptat!

Dar chiar şi după iertarea aceasta şi după ce s-a instalat părtăşia, încă mai rămân instinctele neschimbate ale subconştientului. Pot fi şi ele răscumpărate? Se poate extinde mântuirea la domeniul subconştientului? Sau nu putem decât să şedem sta pe capacul butoiului cu pulbere? Ştim că creştinismul uneşte oamenii, dar poate el să aducă unitatea în om? Pot ajunge conştientul şi subconştientul sub o singură putere şi răscumpărare şi să lucreze unite pentru scopuri comune? Aceasta este una dintre cele mai importante întrebări pe care le putem pune cu privire la mântuirea omului.

O, Dumnezeule, Te-ai împotmolit Tu oare în procesul răscumpărării? Te-ai întors înapoi din pragul subconştientului - încurcat şi înfrânt? Nu există oare curăţie pentru adâncurile acelea? Trebuie să trec prin viaţă cu această înspăimântătoare contradicţie în inimă? Cum aş putea crede aşa ceva şi totuşi să cred în Tine? Nu pot. Ajută-mă, în Numele Lui Isus. Amin!

Duhul Sfânt lucrează şi în subconştient

Ioan 14:25-26.
V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi. Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Ioan 15:26.
Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimete de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.

Ioan 16:7-14.
Totuşi, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata. În ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce priveşte neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, şi nu Mă veţi mai vedea; în ce priveşte judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Când va veni Mângîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, şi vă va descoperi.

Ajungem, deci, la întrebarea: poate fi schimbată întreaga natură - conştientul şi subconştientul? Dacă da, atunci cum? Răspunsul este acesta: creştinismul oferă soluţia pentru această curăţire mai adâncă în învăţătură şi în oferta de primire a Duhului Sfânt. Duhul Sfânt lucrează în mare parte, deşi nu în întregime, în sfera subconştientului. Acolo purifică, redirecţionează şi consacră instinctele care ne-au fost atâtea veacuri forţe motrice. Caii sălbatici ai naturii care hoinăreau pe unde le plăcea sunt îmblânziţi şi înhămaţi la scopurile Împărăţiei lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este Îmblânzitorul şi Răscumpărătorul, căci numai El poate lucra la adâncimile acelea. *"Căci Duhul pătrunde totul, chiar şi adâncurile lui Dumnezeu"* **(1 Corinteni 2:10)** - şi ale omului. Dar Duhul Sfânt nu numai că pătrunde adâncurile omului; El le dă o formă nouă şi creează o unitate, aşa încât conştientul şi subconştientul ajung să vorbească aceeaşi limbă, să se înţeleagă unul pe celălalt, să aspire spre ţeluri comune şi să aibă acelaşi Domn.

Dar aici este punctul cel mai slab al Bisericii. Ea crede şi învaţă despre Duhul Sfânt doar în parte. La un asemenea nivel erau ucenicii când Domnul Isus le-a zis: *"Duhul Sfânt rămâne cu voi şi va fi cu voi"* **(Ioan 14:17)**. Duhul Sfânt era cu ei - dar nu în ei. Acelaşi lucru este valabil astăzi. Cei mai mulţi credincioşi ştiu că Duhul Sfânt este cu ei - El îi tulbură uneori cu atingeri de moment, cu scânteieri de apropiere, cu iluminări şi inspirări, prin ajutor şi salvare. Dar toate acestea înseamnă "cu", nu "în". El ne îmboldeşte, nu ne călăuzeşte - ne luminează, nu ne înviorează - ne împinge spre activităţi, în loc să pătrundă în toate activităţile noastre. El acţionează din afară spre înlăuntru, în loc să acţioneze din lăuntru spre exterior. Capitala şi guvernul sunt în afară în loc să fie înăuntru. Sentimentul acestei exterioriţăţi va persista în religia noastră până când vom trăi experienţa prin care au trecut ucenicii la Rusalii. Acolo, au trecut de la stadiul de "cu", la stadiul de "în". Religia lor nu mai era o explorare, ci o trăire profundă; nu mai era o restricţie, ci o eliberare.

O, Duh al lui Dumnezeu, şi eu tânjesc după această interiorizare - doresc ca toate particulele fiinţei mele să devină una. Doresc să am tronul autorităţii Tale în lăuntrul meu. Căci nu pot concepe ca Tu să fi mers atât de departe pe calea răscumpărării şi apoi să Te opreşti înainte de a fi parcurs tot drumul. Tu nu Te opreşti în prag - Tu vrei să intri. Vino, Duhule, vino înăuntru, vino în întregime în lăuntrul meu. Amin!

Căci se temeau...

Ioan 19:38-42.
După aceea, Iosif din Arimatea, care era ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat să-i dea voie să ia trupul lui Isus de pe cruce. Pilat i-a dat voie. El a venit deci, şi a luat trupul lui Isus. Nicodim, care la început se dusese la Isus, noaptea, a venit şi el şi a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă şi de aloe. Au luat deci trupul lui Isus şi l-au înfăşurat în fâşii de pânză de in, cu miresme, după cum au obicei iudeii să îngroape. În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; şi în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni. Din pricină că era ziua Pregătirii iudeilor, pentru că mormântul era aproape, L-au pus acolo pe Isus.

Ioan 20:19-23.
În seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor, şi le-a zis: "Pace vouă!" Şi după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul. Isus le-a zis din nou: "Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi." După aceste vorbe, a suflat peste ei, şi le-a zis: "Luaţi Duh Sfânt! Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor ce le veţi ţine vor fi ţinute."

Se pare că la scurtă vreme după ce Marcu şi-a scris Evanghelia, s-a întâmplat un accident cu manuscrisul şi finalul a fost rupt şi s-a pierdut. Manuscrisul a rămas numai până la capitolul 16, versetul 8, inclusiv. Multe manuscrise care au ajuns până la noi conţin această Evanghelie numai până la versetul acesta. Alte manuscrise adaugă finalul pe care noi îl găsim în Bibliile noastre (final care este pus în paranteze pentru că este adăugat numai în unele manuscrise). În alte manuscrise găsim alte finaluri, mai scurte. Să presupunem pentru o clipă că noi n-am avea celelalte Evanghelii care ne povestesc Învierea şi Înălţarea şi că ne-ar fi rămas numai Evanghelia după Marcu terminându-se cu capitolul 16, versetul 8, prin cuvintele: "Şi n-au spus nimănui nimic, căci se temeau." Învierea a avut loc, întreaga acţiune de mântuire s-a încheiat, cea mai luminoasă veste care a ajuns vreodată la urechea omenească era în posesia ucenicilor, dar ei "n-au spus nimănui, nimic, căci se temeau." Să presupunem că Evanghelia ar fi rămas aici, s-ar fi terminat aici. Cu ucenicii având vestea cea bună, dar fiind încătuşaţi de frică - iar întreaga mişcare paralizată de teamă. Să presupunem că ei nu au trăit experienţa Rusaliilor, care au risipit această frică printr-o nouă înviorare a resurselor lor lăuntrice. Cât de olog, cât de nesatisfăcător, cât de departe de nevoia umană ar fi rămas creştinismul, dacă Evanghelia s-ar fi oprit înainte de Rusalii! Şi totuşi, acesta este stadiul la care se opresc credincioşii astăzi! Cu luminoasa Veste Bună încredinţată lor, ei se opresc pe cale, căci "se tem" - se tem de ce? De tot - că n-ar avea suficiente resurse, că n-ar avea destulă putere să răspundă la toate nevoile omului - pe scurt, se tem de ei înşişi şi de alţii.

Cineva a explicat lipsurile creştinismului în felul următor: "Nivelul actual al creştinismului şi-a epuizat energiile abordând problemele actuale. El trebuie să-şi reînnoiască energiile la un nivel superior pentru a recăpăta o funcţionalitate adecvată." Acest nivel superior nu este altceva decât puterile Rusaliilor ca sursa noastră de energie.

Creştinii care nu au o doctrină clară şi o practică vie a părtăşiei cu Duhul Sfânt sfârşesc în pesimism şi în disperare - căci "se tem". Creştinismul lor se aseamănă cu starea disperată a ucenicilor dintre răstignire şi înviere - starea lor din prima şi a doua zi, dar nu şi din a treia zi. Ei reprezintă o Evanghelie ruptă, un mesaj ante-Rusalii în loc de unul post-Rusalii - un mesaj al frustrării în locul unui mesaj al rodirii.

Duhule Sfânt, văd acum de ce am nevoie: am nevoie de Tine. Am nevoie de Tine nu ca un vizitator ocazional, ci ca un oaspete permanent în mine. Această clădire cu trei etaje - gândire, suflet şi trup - este a Ta. Ia-o în stăpânire. Instalează lumină şi încălzire în fiecare cameră şi fă ca lumina să strălucească la toate ferestrele - nelăsând nici un con de umbră. În Numele lui Isus. Amin!

Sondând în adâncimi

Galateni 5:17.
Căci firea pământească poftește împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.

Efeseni 1:13.
Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.

Luca 24:49.
Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus."

Faptele 2:38-39.
"Pocăiți-vă", le-a zis Petru, "și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru."

Un tânăr predicator a avut o depresie nervoasă pe care medicul i-a diagnosticat-o astfel: "Dumneata încerci să construiești o casă de o sută de mii de lei cu cincizeci de mii de lei. Ești încordat și îngrijorat din cauza lipsei de resurse adecvate." Diagnosticul i se potrivește Bisericii creștine în întregimea ei. Noi încercăm să facem lucruri care sunt mai presus de resursele noastre spirituale - de aici tensiunea noastră. Trebuie să explorăm zăcăminte noi de energie.

Vreme îndelungată în Texas petrolul a fost extras doar de la suprafață și într-o zi rezervele au secat. Într-o zi însă, cineva a îndrăznit să sondeze în adânc, la 2000 de metri și a descoperit zăcăminte care au țâșnit în șuvoi. Acum aproape tot petrolul se scoate de la mari adâncimi. Când noi, în calitate de creștini, coborâm la adâncimi mari și sondăm resursele "pregătite" acolo de Dumnezeu, viața noastre devine o fântână arteziană îmbelșugată. Atunci suntem gata de orice. Melva Livermore, care cunoștea atât de bine nivelurile profunde ale trăirii, s-a ridicat odată într-o adunare a noastră și a zis cu o față strălucitoare: "Pur și simplu mă mișc printre oameni și ființa mea emană iubire." Apoi și-a desfăcut brațele larg și a exclamat: "Vino, viață, eu sunt gata!"

Viața Melvei Livermore a fost transformată dintr-un termometru într-un termostat - termometrul doar înregistrează temperatura din mediul înconjurător; termostatul declanșează schimbarea. Adeseori creștinismul nostru doar înregistrează ceea ce este împrejur în loc să aducă vindecare acestui mediu. Primii creștini nu mergeau prin lume înregistrând doar pesimismul ei - ei au transformat-o. Ei nu mergeau din loc în loc zicând: "Priviți la probleme", ci "Priviți la Mântuitorul". Accentul lor nu era pe păcatul care abunda, ci pe harul care abunda și mai mult, dacă se poate spune astfel. Și ei vorbeau cu o putere transformatoare. Căci Faptele Apostolilor erau Faptele Duhului Sfânt care lucra prin apostoli. Și ceea ce au început ei putem continua noi. Faptele Apostolilor ar trebui să aibă scris la sfârșit: "Va urma."

O, Tu Duh al vieții, Tu Cel ce aduci Viața în moarte, Victoria în înfrângere, Puritatea în necurățire, Plusul în minus, vino în mine și scrie cu literă mare toate substantivele mele; fă ca viața mea să scânteieze și să strălucească acolo unde fusese fără culoare, posacă, moartă și ineficientă. Așază-te pe Tine în mine. În Numele lui Isus. Amin!

Reîncărcarea bateriilor descărcate

Luca 11:9-13.
De aceea şi Eu vă spun: cereţi, şi vi se va da, căutaţi, şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută, găseşte; şi celui ce bate, i se deschide. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un peşte, să-i dea un şarpe în loc de peşte? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!"

Faptele 19:1-7.
Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ţinuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câţiva ucenici şi le-a zis: "Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?" Ei i-au răspuns: "Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt." Dar cu ce botez aţi fost botezaţi?" le-a zis el. Şi ei au răspuns: "Cu botezul lui Ioan." Atunci Pavel a zis: "Ioan a botezat cu botezul pocăinţei, şi spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus." Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezaţi în Numele Domnului Isus. Când şi-a pus Pavel mâinile peste ei Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, şi vorbeau în alte limbi, şi prooroceau. Erau cam doisprezece bărbaţi de toţi.

Am meditat asupra resurselor unei vieţi abundente şi am văzut că cea mai importantă este Duhul Sfânt. În predica de pe Munte, Domnul Isus spune: *"Cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer"* (**Matei 7:11**), apoi, mai târziu, cu altă ocazie, repetă schimbând puţin această afirmaţie, schimbarea arătându-ne ce înseamnă lucrurile bune la care se referise El: *"Va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer"* (**Luca 11:13**). Duhul Sfânt trebuie cerut. Nu căutaţi lucruri bune, ci treceţi dincolo de ele, la sursa lor, la Duhul Sfânt.

Când un băieţaş a fost întrebat ce înseamnă Duhul Sfânt, el a răspuns: "Cred că este ceva ca benzina din maşina noastră; El face creştinismul să meargă." Băiatul avea dreptate. El dă energia şi nu numai energia, ci toate de câte are nevoie creştinul pentru o viaţă îmbelşugată.

Un predicator a spus în una din adunările noastre: "Am o baterie descărcată care trebuie încărcată. Poate încărca Duhul Sfânt baterii descărcate?"

Un tânăr s-a dus la o sondă de ţiţei şi a uns-o, căci scârţâia teribil şi vizitatorii nu credeau că poate scoate ţiţei când ea însăşi nu este bună. Poate oare Duhul Sfânt să pună ulei în mecanismul vieţii lucrătorului creştin, în timp ce acesta încearcă să pompeze ulei pentru alţii? Dacă propriul nostru mecanism nu este bine uns şi dacă nu va funcţiona lin şi fără scârţâituri, oamenii nu vor crede că avem ulei pentru alţii. Cum i-am putea ridica pe alţii la o viaţă normală dacă viaţa noastră este sub nivelul normal? O fată s-a întors acasă de la universitate spunând: "Pur şi simplu îmi lipsea inspiraţia vieţii de familie!" Era epuizată la nivelul inspiraţiei - avea nevoie de reîncărcare. Acesta este lucrul de care avem nevoie din punct de vedere spiritual. Noi nu suntem răi, ci goi.

"Doamne, eu aş vrea să dăruiesc altora.
Dar trebuie întâi să am
Acel dar lăuntric, seninătatea;
Apoi, întărit, binecuvântat, eliberat de nelinişti,
Să Te slujesc,
Dar din adânc, spontan şi cu seninătate."

O, Duhule al lui Dumnezeu, vin să-ţi ofer lăuntrul cel mai adânc, ca Tu să-l reînnoieşti şi să-l reîncarci. Învaţă-mă să mă conectez la puterea Ta, să absorb din resursele Tale, să mă înrolez în scopurile Tale, să mă predau ţie. Căci nu pot continua să folosesc un motor blocat, lucrând numai cu jumătate din cilindrii săi. Aş vrea să fiu în stare de orice urcuş, de orice povară, de orice distanţă. Ajută-mă. Amin!

Paşi către primirea Duhului Sfânt

Ioan 14:16-17.
Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi El vă va da un alt Mângâietor (greceşte *Paraclet, apărător, ajutor*), care să rămână cu voi în veac; şi anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi.

Ioan 14:26.
Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Ioan 16:7, 13.
Totuşi, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata. În ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce priveşte neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, şi nu Mă veţi mai vedea; în ce priveşte judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare.

Faptele 1:8.
Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, şi până la marginile pământului."

Ajungem acum la scara care trebuie urcată pentru primirea Duhului Sfânt. Înainte de a începe să urcăm aceste trepte, te rog să rosteşti o rugăciune, cel puţin una, în sinea ta, ca să nu ţi se împiedice paşii pe treptele acestea: căci în poticnirea sau în urcarea acestor trepte stă diferenţa dintre o viaţă înfrântă şi o viaţă de victorie. Paşii sunt simpli:

(1) Crede că Dumnezeu vrea să primeşti Duhul Sfânt. Întipăreşte-ţi bine în minte că darul Duhului nu este un dar excepţional, pentru oameni excepţionali cărora li s-a încredinţat o lucrare excepţională, ci este un dar care este un drept prin naştere al fiecărui creştin. "*Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El*" (**Ioan 7:39**). Observaţi - aveau să-L primească - primirea era în intenţia şi în planul lui Dumnezeu pentru ei. Pentru cine? "Pentru cei ce vor crede în El." Aici nu se face, deci, nici o excepţie. Tu, creştin obişnuit, ai să primeşti Duhul Sfânt, căci te numeri printre cei ce cred în El. "*Apoi veţi primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul*" (**Faptele 2:38-39**). Tu faci parte dintre "cei ce sunt departe acum". Stai în calea intenţiei divine.

(2) Asigură-te că vrei cu adevărat să primeşti Duhul Sfânt. Dumnezeu vrea să primeşti Duhul Sfânt, dar trebuie să vrei şi tu, şi aceasta înseamnă nu o dorinţă sau o emoţie trecătoare, nici o concepţie intelectuală, ci voinţă. Vrei tu cu adevărat să primeşti Duhul Sfânt, nu ca o influenţă trecătoare care să te scoată din dificultăţile spirituale, să-ţi dea o satisfacţie de moment că ai predicat bine, să te înalţe şi să te inspire într-un moment de criză - nu, nu în felul acesta, ci ca o prezenţă permanentă care să pună stăpânire pe fiinţa ta şi să domnească peste viaţa toată şi veşnicia toată?

(3) Adu problema la un punct de criză. Sufletul creşte printr-o serie de crize. Există de obicei o criză care duce la convertire. Există la fel de bine o criză care duce la primirea plinătăţii Duhului Sfânt. Blochează-ţi drumul şi la dreapta, şi la stânga, ca să nu o mai poţi lua pe alături - ori înainte, ori înapoi. Momentul critic a sosit.

O, Duh al lui Dumnezeu, am ajuns la ceasul crizei. Mă îngrădesc în aşa fel încât să nu mă mai pot refugia în fleacuri şi compromisuri şi în jumătăţi de măsură. Eu nu mă mai mulţumesc decât cu Tine. Pe Tine Te vreau - pe Tine. Nu mai vreau să mă mulţumesc cu daruri - Te vreau pe Tine Însuţi ca dar. Căci nu mă mai satisfac lucrurile marginale - vreau Centrul. Acesta mă cheamă. Iar eu vin. Amin!

Paşi către primirea Duhului Sfânt

(continuare)

Romani 12:1. **Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.**

Ioan 17:17, 19. **Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimis şi Eu pe ei în lume. Şi Eu însumi Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr.**

Evrei 7:25. **De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei.**

(4) Ţine minte preţul pe care trebuie să-l plăteşti: tu însuţi. Dacă ceri darul Duhului Însuşi, este clar că El nu ţi se va da decât dacă te oferi pe tine însuţi. Tu poţi cere darurile Lui şi să dai în schimb darurile tale, dar nu poţi cere ca El să Se dea pe Sine Însuşi fără ca tu să te dai pe tine. Nu poate exista dragoste între două persoane dacă nu există dăruire de sine reciprocă. Dacă unul din cei doi îşi reţine eul cel mai lăuntric, dragostea este blocată. Aşa se întâmplă şi în privinţa Duhului Sfânt.

(5) Deci, plăteşte preţul unei consacrări depline. Aceasta să fie predare, nu dedicare. În dedicare, darul rămâne în mâinile tale; în predare trebuie să-l laşi din mâna ta. Darul nu-ţi mai aparţine ţie, el aparţine în întregime Altuia. De acum trăieşti o viaţă condusă de Duhul Sfânt, nu de eul tău. Înlocuieşti voia ta cu voia Lui. Îi spui eului tău să plece şi-L inviţi în locul Lui pe Dumnezeu.

Aşa cum pânza se lasă în voia pictorului, vioara în voia muzicianului, sârma în voia electricităţii, aşa şi tu te pui la dispoziţia Celui Divin. Te predai pentru bine şi pentru rău, pentru bogăţie şi pentru sărăcie, în sănătate şi în boală, în viaţă şi în moarte - te păstrezi cu totul numai pentru El. El este Proprietarul tău.

În cazul acesta eşti pierdut sau eşti găsit? Eşti pierdut în sensul în care se pierde muzicianul atunci când îşi ia vioara, se dăruieşte muzicii, îşi dă drumul, se pierde în muzică, devine una cu ea - se pierde. Se pierde numai ca să se regăsească a fi o parte a armoniei universale. Tot astfel tu îţi pierzi eul unic, izolat, înfrânt, în eul universal al lui Dumnezeu şi te descoperi armonizat în inima realităţii. Aşa cum zice Rufus Moseley: "Eu am murit şi am murit dizgraţios, dar am murit doar faţă de ceea ce mi-a cauzat moartea." Tu mori aşa cum moare o locomotivă faţă de gândul şi dorinţa de a rătăci liber pe unde vrea ea şi se lasă pe sine în voia şinelor - numai ca să-şi găsească adevărata libertate acolo.

Predare deplină înseamnă siguranţa deplină, căci voia lui Dumnezeu este Calea noastră - Calea pentru care am fost creaţi; modul nostru ideal de a fi.

O, Duh al lui Dumnezeu, leagă Tu această voinţă rătăcitoare şi oscilantă a mea în cătuşele libertăţii Tale, sub jugul bun şi sub sarcina uşoară. Eu îmi plec gâtul - nu este uşor, dar o fac - sub jugul voii Tale depline. Şi sunt bucuros că o fac. Amin!

Paşii finali către primirea Duhului Sfânt

Faptele 15:8-9.
Şi Dumnezeu, care cunoaşte inimile, a mărturisit pentru ei, şi le-a dat Duhul Sfânt ca şi nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi şi ei, întrucât le-a curăţit inimile prin credinţă.

Evrei 10:22.
Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău şi cu trupul spălat cu o apă curată.

Evrei 10:35-36.
Să nu vă părăsiţi dar încrederea voastră, pe care o aşteaptă o mare răsplătire! Căci aveţi nevoie de răbdare, ca, după ce aţi împlinit voia lui Dumnezeu, să puteţi căpăta ce v-a fost făgăduit.

1 Corinteni 15:57.
Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!

Acum eşti gata pentru pasul următor:

(6) Acceptarea darului Duhului Sfânt. Fixează-ţi bine în minte: acceptarea darului Duhului - al Duhului Sfânt Însuşi, nu a uneia dintre binecuvântările Lui. Nu te mulţumi cu binecuvântări - ai nevoie de Sursa tuturor binecuvântărilor. Binecuvântările vin şi se duc - "El va rămâne cu voi pururea." Tu faci o alegere permanentă printr-un acord definitiv cu un Stăpân şi Însoţitor permanent.

Ţine minte: Duhul este darul: "Voi veţi primi darul Duhului Sfânt. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţe." "Cu cât mai mult Tatăl vostru cel ceresc va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer." Nu poţi fi vrednic de prezenţa Lui, nici nu poţi câştiga dreptul de a o avea. Tu poţi face un singur: lasă totul din mână şi apucă cu umilinţă darul. De vreme ce te-ai dăruit pe tine însuţi, eşti îndreptăţit să-L iei pe El Însuşi. Apoi repetă-ţi de mai multe ori: "El vine, El vine. Eu Îl las să vină. Întâmpin venirea Lui cu inima deschisă. Sunt recunoscător pentru venirea Lui. S-a făcut. Ne aparţinem unul altuia, pentru totdeauna." Încheie astfel această înţelegere veşnică.

Venirea Lui poate fi tot atât de delicată ca roua pe otava proaspăt cosită - poate fi un nou simţământ că nu eşti singur; dar El poate veni şi ca o furtună. Întâmpină venirea Lui şi nu dicta tu modul în care vine. Există motive serioase pentru care El alege un mod sau altul.

(7) Dacă simţi îmboldul lăuntric, spune şi altora despre venirea Lui - împărtăşeşte-o cu alţii. Nu te lauzi; anunţi pur şi simplu primirea Darului nespus de mare. Împărtăşirea fixează evenimentul. Nimic nu este de fapt al tău decât atunci când îl împărtăşeşti cu alţii.

(8) Fă ca predarea şi primirea să fie definitive şi totuşi continue. Predarea în căsnicie este odată pentru totdeauna şi totuşi zilnică. Pavel putea spune: "Am fost răstignit cu Hristos" şi totuşi să zică: "Eu mor în fiecare zi." "Oricine bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va înseta niciodată" - "bea" în limba greacă este "o dată pentru totdeauna", şi totuşi ceva continuu. Această predare a avut loc, şi totuşi nu este terminată - este finală, şi totuşi în curs de desfăşurare.

O, Duhule al lui Dumnezeu, am spus un "da" care acoperă totul şi totuşi îmi dau seama că "da"-uri mai mici cuprind acest "Da" central şi final. Ajută-mă să trăiesc într-o stare de "da" faţă de voia Ta, pe măsură ce aceasta va deveni tot mai limpede. Ajută-mă să trăiesc într-o stare de "Nu" faţă de orice ispită. În Numele lui Isus.

Amin!

Virtuți dezechilibrate

2 Petru 1:5-9.
De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate.

Galateni 5:22-23.
Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

Efeseni 6:13-17.
De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Ajungem acum la al zecelea dintre cei 15 dușmani majori ai vieții din abundență: virtuțile dezechilibrate. Nu este suficient să ne eliberăm de loialitățile împărțite, trebuie să ne eliberăm și de virtuțile dezechilibrate. Cineva poate să aibă numai virtuți în viața sa, dar acelea pot să crească dincolo de orice măsură, să nu fie echilibrate de virtuțile opuse lor: din cauza aceasta virtuțile existente încetează să mai fie virtuți și se apropie vertiginos de limita unde ele devin vicii.

Dr. Frank Sladen zice: "Există un ritm al trupului. Dacă ritmul acesta este deranjat, se creează un dezechilibru funcțional care se poate transforma într-unul structural." Așa cum există un ritm al trupului, așa există și un ritm al virtuților. Dacă ritmul acesta este deranjat prin faptul că unele sunt excesiv accentuate, atunci se creează o tulburare funcțională în viața spirituală, care s-ar putea să se transforme într-o adevărată boală spirituală structurală.

Când un filozof a zis: "Un om nu este puternic decât dacă are un caracter bazat pe contraste puternice", dorind să spună prin aceasta că fiecare virtute trebuie să fie ținută în tensiune printr-o virtute opusă ei. Și tocmai în tensiunea dintre virtuți stă puterea. Virtuțile echilibrate pot fi clasate după cum urmează: pasiv - militant; efort personal - dependență de Dumnezeu; renunțare la lume - participare la problemele lumii; introvertit - extrovertit; mistic - practic; a fi - a face; dragoste - lege; personal - social; libertate - închisoare; artistic - practic; renunțare la sine - afirmare de sine; blândețe - autoritate; iubire de sine - iubire față de aproape. Ar putea fi adăugate multe altele ca, de exemplu, virtuți feminine și virtuți inasculine.

Dacă ai numai virtuți de o singură factură, ești slab. Adevăratul om tare este militantul pasiv și pasivul militant; nu o perioadă pasivă și o perioadă militantă, ci ambele într-un amestec viu și concomitent. Acest amestec între pasiv și militant îl poți vedea în Isus.

"Entuziasmul poate ușor să devină fanatism, zelul - isterie, integritatea să devină dură și neiertătoare, chibzuiala să se transforme în zgârcenie."

O, Isus, Tu cel atât de echilibrat și armonios, ajută virtuțile mele înclinate să fie îndreptate de echilibrul și vigoarea ta incredibilă. Acolo unde virtuțile mele au crescut peste măsură și au ajuns la granița viciului, dă-mi har să le corectez - și putere. Căci înțeleg că și virtuțile mele trebuie răscumpărate. Amin!

Virtuțile pot deveni vicii

Filipeni 4:5.
Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.

Filipeni 4:8-9.
Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeul păcii va fi cu voi.

Iacov 1:3-4.
Ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic.

Iacov 1:19.
Știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie.

Iacov 1:22.
Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.

Iacov 2:20.
Vrei, dar, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zădarnică?

Efeseni 2:10 ar putea fi tradus: "*Noi suntem poemul lui Dumnezeu.*" Dacă este așa, atunci poemul trebuie să fie ritmic, fiecare parte a lui să fie ținută în echilibru de cealaltă parte, virtuțile fiind armonizate prin accentuări corecte. De exemplu: dacă în tine nu este decât efort personal, ești slab; și dacă în tine nu există decât dependență de Dumnezeu, ești slab. Dar acolo unde cele două se îmbină într-o simbioză superioară dând naștere unei persoane ce lucrează ca și cum întreaga lucrare ar depinde de sine și care se încrede ca și cum întreaga lucrare ar depinde de Dumnezeu, ai obținut o persoană care urmează ritmul "receptivitate și răspuns" - bătăile alternative ale unei singure inimi.

Fermitatea cuiva - o virtute, poate deveni încăpățânare - un viciu. Un predicator a zis: "Eu am opinii, dar le numesc convingeri." Către Senatul american duce un metrou care are o singură linie pentru dus și întors. În legătură cu acest lucru am făcut următoarea remarcă: "Acum văd de ce atâția senatori au o gândire unilaterală, nimic din ce se spune nu le schimbă gândirea - ei merg și se întorc pe aceeași linie." Serios vorbind, mulți dintre noi sunt așa: ne intră în cap o idee și ne agățăm de ea cu încăpățânare. Un teolog scoțian s-a rugat odată: "Doamne, dă să am întotdeauna dreptate, căci eu nu mă schimb niciodată." Cine are întotdeauna dreptate și nu se schimbă niciodată greșește întotdeauna. Sensibilitatea înrădăcinată în egoism este irascibilitate, dar sensibilitatea înrădăcinată în dragoste pentru alții este viață.

Cineva poate accentua partea materială sau pe cea spirituală și să facă din aceasta un viciu - un materialist și un spiritualist sunt doar jumătate de persoană. Dar acela care pune spiritualitate în relațiile materiale este cu adevărat puternic. Altcineva poate fi atât de drept încât să ajungă un sentimental. Să fii un drept iubitor și un iubitor drept - iată omul puternic.

Când piciorul drept al cuiva este prea lung - mai lung decât stângul - el este șchiop. Când o calitate a cuiva le eclipsează pe celelalte, acel om este deformat moral.

O, Isuse, noi vedem în Tine Omul perfect, toate virtuțile tale fiind atât de bine îmbinate încât ne este cu neputință să spunem unde sfârșește una și unde începe cealaltă. Tu ești ceea ce am vrea să fim și nu suntem. Dar noi suntem ai tăi - încurajează aici, modelează dincolo, taie aici, adaugă dincolo, până în ziua când ne vom trezi că suntem ca tine. Amin!

Paşi către corectarea virtuţilor dezechilibrate

I Corinteni 13.
Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfârşit. Căci cunoaştem în parte şi proorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârşit, acest "în parte" se va sfârşi. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin. Acum, dar, rămân acestea trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

Dacă virtuţile noastre pot deveni vicii şi tăriile noastre pot degenera în slăbiciuni, cum le-am putea noi corecta?

(1) Fă efortul de a te detaşa de propria-ţi viaţă şi să o vezi ca pe un tot. Ce fel de viaţă ţi se va arăta? Întreabă-te: sunt eu o persoană echilibrată? Am crescut eu oare strâmb? Care este impresia totală pe care o fac eu asupra oamenilor? Când oamenii se gândesc la mine, oare ce gândesc ei?

(2) După ce ţi-ai văzut viaţa în mare, examineaz-o în cele mai mici detalii! Recapitulează virtuţile vieţii tale una câte una şi vezi dacă ele mai sunt virtuţi. Blândeţea ta a devenit oare slăbiciune? Tăria a devenit oare încăpăţânare? Oare faptele au crescut în detrimentul fiinţei lăuntrice? Activităţile exterioare nu s-au extins oare în detrimentul puterii interioare, obţinută în viaţa de rugăciune? Nu eşti cumva mai mult unul care mai degrabă cere decât să dea? Dreptatea ta n-a devenit rigidă şi unilaterală?

(3) Linişteşte-te! Descuie-ţi lăcătele vieţii lăuntrice: lasă-L pe Isus să intre, să revizuiască şi să-ţi arate El ce trebuie corectat în viaţa ta. Tendinţa ta va fi să te aperi, să te justifici - pe tine şi virtuţile tale. Nu o face! Relaxează-te şi lasă-L pe El să rostească verdictul asupra fiecăreia. Nu încerca să corectezi acest verdict!

(4) Predă-ţi virtuţile în mâna Lui ca să le corecteze. Este tot atât de necesar să-I predăm Lui părţile noastre bune pe cât este să I le predăm pe cele rele. El va transforma răul nostru în bine, binele nostru în mai bine şi mai binele nostru în foarte bine.

(5) Stai în părtăşie cu un prieten sincer şi, împreună cu el, trece-ţi viaţa în revistă Acesta poate vedea lucruri pe care tu nu poţi să le vezi. Căci fiecare dintre noi suntem subiectivi în favoarea noastră. S-ar putea ca din examenul acesta să ieşi mai bine decât te aştepţi.

(6) După ce te-ai uitat bine la tine însuţi, acum desprinde-ţi privirile de la tine şi uită-te la Hristos. Nu căuta să-ţi corectezi singur virtuţile. Aţinteşte-ţi privirile asupra lui Isus, căci devii ca obiectul asupra căruia îţi opreşti privirile de obicei. El are toate virtuţile perfect echilibrate. Vei deveni astfel hristocentric, nu egocentric, chiar în echilibrarea virtuţilor tale.

O, Isuse, l-am văzut pe Omul perfect şi aş dori să fiu ca-El. Dar nu pot deveni ca Tine prin eforturile mele zadarnice. Doar împreună putem fi şi face totul. Tu eşti stăpân peste mine - inclusiv peste virtuţile mele nebalansate. Remodelează-mă până voi sta drept - lucrarea mâinilor Tale de care să nu-Ţi fie ruşine. Amin!

Ignoranța și lipsa de judecată

Iacov 1:5.
Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.

Iacov 1:19.
Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie.

Iacov 3:17.
Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de îndupleca, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.

Coloseni 1:9.
De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească.

Faptele 6:10.
Dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.

Trecem la al 11-lea dintre cei 15 dușmani majori: *ignoranța și lipsa de judecată.*

Bunătatea necălăuzită de înțelepciune este aproape tot atât de periculoasă ca și înțelepciunea necălăuzită de bunătate. Ignoranța a produs tot atâta confuzie și suferință în lume cât au produs și intențiile rele. Este adevărat că mai ușor să acționezi și să gândești corect după aceea, decât să gândești și ulterior să acționezi corect. Universul este unul moral și cel mai important organ al cunoașterii este răspunsul moral la stimulii acestui univers. Vei cunoaște doar atâta cât vei fi dispus să pui în practică și nimic mai mult. Cu toate că așa stau lucrurile, vreau să-ți spun că, fie că vei învăța gândirea corectă doar printr-un proces intelectual, fie că o vei învăța printr-un răspuns moral, ceea ce este important de reținut în primul rând este că trebuie să înveți să gândești corect. "Căci strămoșul fiecărei acțiuni este un gând." Dacă gândirea a luat-o razna, și viața o va lua razna împreună cu ea.

Prin urmare, în natură și în viața spirituală, ignoranța nu se iartă. Ea trebuie plătită prin suferință. Faptul că ești sincer în ignoranța ta nu e o scuză - rezultatul este același. Indienii cred sincer că vărsatul de vânt este cauzat de zeița Sitla. Ignoranța le blochează gândirea științifică și oamenii mor cu toată sinceritatea credinței lor.

Multă vreme oamenii au crezut sincer că malaria este produsă de aerul rău. Ignoranța a dus la moartea a milioane de persoane. Același lucru se întâmplă în viața spirituală. Nu cunoaștem legile sănătății mintale și spirituale și, drept consecință, omenirea se sfâșie și se mutilează ca și bolnavul din ținutul gadarenilor. Nevrozele și isteriile sunt uneltele cu care ne flagelăm noi sufletele.

Pentru că le descoperea adevărata natură a realității, Isus spunea mereu: "Nu înțelegeți?" Nepriceperea oamenilor Îl uimea mai mult decât răutatea lor. El a văzut că oamenii încearcă să trăiască într-un mod contrar realității - încearcă imposibilul și prin aceasta au mult de suferit.

O, Dumnezeule, noi suferim deoarece nu cunoaștem legile Tale; și când le cunoaștem nu le ascultăm. Dă-ne o minte cu care să cunoaștem, și o voință care să ne facă să ascultăm și atunci vom ști cum să trăim. Am vrea să cunoaștem adevărul și să-l urmăm, căci atunci vom fi liberi. Dă-ne lumină și dă-ne viață ca să umblăm în lumina Ta. Amin!

O conştiinţă bine educată

Evrei 5:14.
Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul.

Efeseni 4:18.
Având mintea întunecată, fiind străini de viaţa lui Dumnezeu, din pricina neştiinţei în care se află în urma împietririi inimii lor.

Romani 10:2-3.
Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-şi pună înainte o neprihănire a lor înşişi şi nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.

Romani 10:14-17.
Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Şi cum vor propovădui, dacă nu sunt trimişi? După cum este scris: "Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!" Dar nu toţi au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: "Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?" Astfel, credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.

Creştinul este un duşman al ignoranţei; el se luptă pe toate fronturile împotriva ei. A intra în legătură cu Hristos înseamnă a te trezi în plan mental. Nu întâmplător 95 % dintre instituţiile de învăţământ superior din SUA au fost fondate de bisericile creştine. Isus a zis: "Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată mintea ta." (În traducere românească: "cugetul" = cugetarea, mintea.) Domnul Isus a citat această poruncă din Vechiul Testament. Acolo, însă, cuvintele "cu toată mintea ta" nu există; ele au fost adăugate de Domnul Isus! Savanţii ne spun că cei mai mulţi dintre noi nu folosim decât aproximativ jumătate din creierul nostru. Domnul Isus voia să trezească şi jumătatea aceea de creier care doarme şi să ne ajute să-L iubim pe Dumnezeu cu "toată" mintea noastră.

"Unde ignoranţa este fericire, e o prostie să fii înţelept." Un proverb care nu se potriveşte cu concepţia creştină care spune: "Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi." Isus voia să-i încurajeze pe oameni să gândească singuri: *"Pentru ce nu judecaţi şi voi singuri ce este drept?"* (**Luca 12:57**). O personalitate liberă, demnă, gânditoare - iată care este ţelul educaţiei creştine. O conştiinţă educată greşit este o primejdie pentru lume. Conştiinţa nu este un ghid sigur, decât dacă este bine educată. Conştiinţa este capacitatea noastră de a spune ce e bine şi ce e rău, dar judecata depinde de modul în care am educat-o. Saul a ucis oameni cu conştiinţa împăcată până când conştiinţa lui a început să fie educată la şcoala lui Hristos. Atunci, şi numai atunci, a devenit conştiinţa lui un ghid care nu mai reprezenta o primejdie. Noi ne formăm conştiinţa, apoi conştiinţa ne formează pe noi. Mulţi oameni au o conştiinţă sensibilă la păcate şi greşeli foarte marginale şi nu simt nimic când este vorba de păcate centrale şi fundamentale. Conştiinţa le este încărcată cu mărunţiş şi le dă un sentiment de vinovăţie din cauza unor fleacuri. O adevărată conştiinţă creştină este o realizare mare şi în acelaşi timp un dar mare al lui Dumnezeu.

Călăuzirea nu ne vine numai din aprobarea sau dezaprobarea de către conştiinţa noastră, în virtutea modului în care a fost educată, ci ne vine şi prin cadrul concepţiilor noastre intelectuale. Pentru a ne călăuzi cât mai bine şi mai sigur, mintea noastră trebuie să aibă cunoştinţe şi educaţie creştină.

O, Dumnezeule, încep să văd că trebuie să Te iubesc şi cu o dragoste a minţii, nu numai cu o dragoste sentimentală. Trezeşte celulele creierului meu la activitate şi la atenţie, aşa încât eu să-Ţi fiu cel mai eficace instrument posibil. Scapă-mă de lenevire intelectuală şi ajută-mă să am gândurile Tale. Amin!

Pași pentru a deveni informat și echilibrat

1 Corinteni 2.
Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu. Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Dar, după cum este scris: "Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc." Nouă, însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci "cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-i poată da învățătură?" Noi, însă, avem gândul lui Hristos.

Am spus ieri că atât conștiința, cât și călăuzirea noastră acționează în cadrul gradului nostru de informare și cunoașterii noastre. Unul dintre predicatorii lui Wesley i-a spus acestuia: "Eu îmi primesc textul și predica direct de la Dumnezeu, fără să mai studiez." Wesley l-a întrebat: "Îți dă Dumnezeu, vreodată un text pe care să nu-l fi citit niciodată?" - "Nu", a răspuns predicatorul. "Atunci ai face bine dacă ai citi cât mai mult", i-a răspuns Wesley.

Un creștin neinformat este un creștin neinspirat și neinspirator. Ceea ce nu-ți captivează mintea nu-ți va captiva nici inima prea multă vreme.

Dar creștinul nu trebuie să fie numai bine informat; el trebuie să fie și echilibrat. Lipsa de judecată este tot atât de dezastruoasă ca și lipsa de informație. Trebuie să știi ce să faci cu cunoașterea ta după ce ai dobândit-o. Un judecător i-a spus unui avocat tânăr, bun orator: "Tinere, dacă ai smulge câteva pene din aripile imaginației tale și le-ai înfige în coada judecății tale ai zbura mult mai bine."

Poate că dacă vom lua următoarele măsuri vom deveni creștini mai bine informați și mai bine echilibrați:*(1) Recapitulează-ți viața și vezi în ce sectoare ești analfabet.* S-ar putea să descoperi sectoare vitale ale vieții în care nu ești informat. *(2) Vezi dacă nu cumva conștiința ta este prost educată, mai ales în privința marilor probleme sociale.* Dacă cunoașterea ta în aceste probleme este neglijată, conștiința ta nu va avea material pe baza căruia să acționezi. *(3) Ia hotărârea fermă să-ți completezi educația în domeniile în care ai lacune.* Renunță la obiceiurile mentale printr-un efort uriaș și printr-o disciplină severă. *(4) Rezervă-ți un timp în fiecare zi pentru a te informa în domeniile neglijate până acum și în cele în care ai început să rămâi în urmă.* Socotește timpul acela ca și când n-ar face parte din ziua ta obișnuită - un angajament permanent cu cunoașterea. *(5) Revizuiește-ți judecățile și raționamentele și nu-ți fie teamă să ți le schimbi.* Fă ca mintea ta să știe că îi revizuiești judecățile. Aceasta va face ca mintea să-ți fie mai atentă și mai responsabilă. Fii un creștin informat și echilibrat - cea mai minunată lucrare a mâinilor lui Dumnezeu.

O, Dumnezeule, aș vrea să am o minte formată și disciplinată. Ajută-mă astăzi să încep un regim de disciplină severă cu mine însumi. Ajută-mă să nu admit nici un fel de excepții, căci am început să mă formez pe deplin pentru Tine. Ajută-mă să fiu "un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine" (2 Timotei 2:15). Amin!

Lipsa de armonie în trup şi boala

Evrei 10:9.
Apoi zice: "Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule." El desfiinţează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua.

Evrei 10:5.
De aceea, când intră în lume, El zice: "Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup.

Ioan 1:14.
Şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.

Galateni 6:17.
De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu.

Romani 12:1.
Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

Trecem la cel de-al 12-lea dintre cei 15 duşmani majori ai personalităţii: *lipsa de armonie în trup şi boala*. Ne-a trebuit vreme lungă să ajungem aici, la baza fizică a vieţii din abundenţă. Unii au început tocmai cu aceasta, ca factor de importanţă primordială. Am amânat-o până acum, deoarece, deşi considerăm că baza fizică este importantă, ea nu este de importanţă primordială. Mulţi sunt aceia obligaţi să trăiască abundent - dacă vor să trăiască aşa - în ciuda stării lor fizice, şi o şi fac. Am cunoscut un om care a rămas infirm din primul război mondial şi care era ţintuit la pat. Şi totuşi îşi conducea afacerile din dormitorul său. Şi dormitorul acela era centrul unei vieţi plină de voioşie şi sănătate. El era una dintre cele mai magnetice personalităţi din oraşul său. Trăia din abundenţă - în ciuda stării fizice.

Deşi lucrul acesta este adevărat, totuşi trebuie să arătăm că există o bază fizică foarte precisă a vieţii din abundenţă. Trupul şi mintea se întrepătrund încât cu greu se poate spune trup şi minte, ci mai degrabă ar trebui să se spună trup-minte. Dacă sufletul şi mintea îşi transmit bolile trupului, întreaga personalitate suferă. Hawthorne spune: "O boală trupească pe care noi o privim ca pe un lucru de sine stătător poate fi doar un simptom al unei dureri sau tulburări spirituale." Adevărat, dar este tot atât de adevărat că o boală a sufletului, pe care noi o privim ca pe un lucru de sine stătător, poate fi doar un simptom al unei dureri sau al unui deranjament în partea fizică. Mulţi oameni îşi biciuiesc sufletul încărcându-şi-le de vină, când ar trebui, de fapt, să-şi schimbe alimentaţia sau să-şi scoată amigdalele infectate. Dacă nervii sunt slăbiţi de lipsa de vitamine, ei se răzbună provocând deprimare sufletească, exact aşa cum un suflet slăbit de lipsa de nutriţie se răzbună producând o stare de apatie. De aceea creştinismul îşi arată înţelepciunea prin faptul că tratează trupul cu toată seriozitatea şi este singura credinţă religioasă care face acest lucru. Căci creştinismul se bazează pe o Întrupare.

O, Dumnezeul trupului meu, aş vrea ca acest trup să fie sănătos aşa cum îl vrei Tu. Tu m-ai făcut pentru sănătate şi armonie; ajută-mă să-ţi dăruiesc acest trup al meu şi să fac din el cel mai minunat instrument pentru scopurile Tale. Ajută fiecărei celule a creierului meu, fiecărui ţesut şi fiecărui nerv să fie coardele pe care degetele Tale creatoare să cânte şi din care să scoată o armonie şi o eficienţă nebănuită. Amin!

Baza fizică şi spirituală a sănătăţii

1 Tesaloniceni 5:23.
Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

1 Corinteni 6:19-20.
Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

2 Corinteni 4:10-11.
Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii totdeauna suntem daţi la moarte din pricina lui Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.

2 Corinteni 6:16.
Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: "Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu."

Sunt unii care spun că toate bolile au o bază fizică - aceştia sunt materialiştii. Sunt alţii care spun că toate bolile au o origine spirituală sau mintală - aceştia sunt "mintaliştii". A te situa pe o poziţie ori pe cealaltă înseamnă a renunţa la întreaga mişcare ştiinţifică pentru sănătate. Ambele poziţii au contribuit la umplerea unor cimitire întregi, ca rezultat al poziţiilor lor de adevăr parţial. Mulţi oameni au murit repetându-şi sloganul că boala este doar în mintea lor, când un chirurg ar fi putut face o incizie cu bisturiul şi i-ar fi vindecat în câteva zile. Dar tot aşa de adevărat este şi ceea ce spune dr. Joseph Hersey Prat, că "tone de amigdale şi de măsele au fost scoase în mod inutil de la oameni care aveau nevoie să fie eliberaţi de anxietăţi, de egocentrism şi resentimente, pentru a se face bine". Ambele poziţii au generat ipocrizie şi au dus la martirii inutile.

A sosit vremea ca aceste două poziţii să fie reconciliate. Adevărul pe care îl conţine fiecare dintre ele a fost stabilit; este vremea ca eroarea pe care o conţine fiecare dintre ele să fie eliminată şi cele două poziţii - teza şi antiteza - să fie unite într-o simbioză superioară. Este probabil că o statistică exactă ar arăta o poziţie de jumătate - jumătate: cam jumătate dintre boli sunt mintale şi spirituale, iar cealaltă jumătate au o cauză fizică. Un tânăr s-a îmbolnăvit din cauză că a mâncat nişte crevete. Zece ani mai târziu s-a îmbolnăvit din nou din pricina faptului că a citit cuvântul "crevete" pe o listă de meniu. Prima dată boala lui a fost pur fizică - era alergic la crevete; în al doilea caz, boala lui a fost pur mintală. Şi eu sunt alergic la crevete. De patru ori am mâncat - de fiecare dată cu acelaşi rezultat. A cincea oară însă am mâncat crevete fără să ştiu. S-a întâmplat la amiază şi după două ore ar fi trebuit să apară reacţia, dar după masă am avut de ţinut o adunare foarte importantă şi am fost absorbit de activitate până la nouă seara. Când m-am întors seara acasă am aflat că mâncasem crevete şi că mi-am învins reacţia adversă a trupului faţă de ele. Mi-am învins-o... până am aflat şi până m-am apropiat de masă şi atunci...am cedat. Mintea mea concentrată ţinuse trupul în frâu opt ore, dar în cele din urmă reacţia fizică a biruit.

O, Dumnezeul minţii mele şi al trupului meu, vin la Tine ca să le aduc pe amândouă sub controlul răscumpărării şi călăuzirii Tale. Ajută-mă să dăruiesc trupului meu sănătatea minţii mele şi să dăruiesc minţii sănătatea trupului. Ca să pot face aceasta, Te rog dăruieşte Tu sănătate atât trupului meu, cât şi minţii mele. Amin!

Caracterul afectează oare glandele?

2 Corinteni 5:10.

Şi Cel ce ne-a făcut pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului. Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul, pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere. Da, suntem plini de încredere şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. De aceea ne şi silim să-I fim plăcuţi, fie că rămânem acasă fie că suntem departe de casă. Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.

Romani 8:11.

Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce L-a înviat pe Hristos Isus din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuieşte în voi.

Romani 8:21-23.

Că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar ştim că până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii. Şi nu numai ea, dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

Romani 8:26.

Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite.

Psalmul 63:1.

Dumnezeule, Tu eşti Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjeşte trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat şi fără apă.

Când au fost descoperite efectele glandelor, mulţi au crezut că a fost descoperită baza materială a moralităţii şi a caracterului - că glandele ar decide totul. S-a crezut atunci că poate fi schimbat caracterul omului prin schimbarea secreţiei glandelor sale. Prin urmare, caracterul şi moralitatea ar avea o origine pur fizică. Aceasta părea să fie o lovitură teribilă dată creştinismului, care susţine că moralitatea îşi are originea într-o Fiinţă spirituală, Dumnezeu. Dar astăzi a ieşit la iveală un nou adevăr - dacă secreţia glandelor determină caracterul, în acelaşi timp şi caracterul determină secreţia glandelor. Starea mintală şi spirituală a omului determină cantitatea de secreţie a glandelor.

Mai mult, s-a ajuns să se constate următorul fapt deosebit de important: atitudinile mintale şi spirituale necreştine deranjează secreţia normală a glandelor. L-am întrebat pe un medic vestit următoarele: "Dacă trăim cu adevărat creştineşte, glandele noastre nu vor funcţiona perfect - sănătoase fiind?" Răspunsul lui a fost categoric: "da". Atunci avem glande creştine! Sentimentele necreştine: de teamă, ură, egoism şi vinovăţie ne deranjează, ne strică echilibrul. Caracteristicile creştinului: încrederea, dragostea, altruismul şi reconcilierea determină o funcţionare normală a glandelor. Dacă glandele ne fac să fim ceea ce suntem, este tot atât de adevărat că noi le determinăm în egală măsură funcţionarea. Probabil însă că cel mai bun mod în care am putea exprima acest adevăr este următorul: Dumnezeu este cel care a creat glandele şi, în structura lor El a înscris legea creştină, iar când ascultăm de legea aceasta glandele noastre lucrează armonios şi echilibrat pentru sănătatea noastră.

"Trei săptămâni după ce mi-am pierdut băiatul, m-am internat în spital cu ulcer. Îngrijorarea şi neliniştea şi durerea mi-au produs ulcerul", îmi spunea un pastor. El a lăsat durerea în mâna lui Dumnezeu şi a fost vindecat. "Tu mi-ai redat sănătatea şi înnoirea vieţii", spunea o femeie tânără, iradiind de bucurie. Cele două lucruri de care se bucura ea erau strâns legate: înnoirea vieţii îi dăduse sănătatea. Îmi spunea un medic: "Dacă trei sferturi dintre pacienţii mei L-ar găsi pe Dumnezeu, s-ar însănătoşi. Soţia mea a avut ulcer digestiv, dar acesta era de natură funcţională; când şi-a rezolvat problemele spirituale, s-a însănătoşit."

O, Dumnezeu al armoniei, păcii şi sănătăţii, Îţi aduc dezacordurile mele, neliniştea, boala mea. Ia-le pe toate în mâna Ta şi remodelează-le armonios. Acolo unde au rătăcit calea, adu-le înapoi şi acolo unde şi-au pierdut echilibrul, echilibrează-le. Doresc, Doamne, să am armonia Ta minunată. Amin!

Baza morală şi spirituală a sănătăţii

Isaia 1:4-6.

Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânţă de nelegiuiţi, copii stricaţi! Au părăsit pe Domnul, au dispreţuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele. Ce pedepse noi să vă mai dea când voi vă răzvrătiţi din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav şi toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creştet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi şi carne vie, nestoarse, nelegate şi nealinate cu untdelemn.

Psalmul 31:9-10.

Ai milă de mine, Doamne, căci sunt în strâmtorare: faţa, sufletul şi trupul mi s-au topit de întristare; mi se sfârşeşte viaţa în durere şi anii în suspinuri. Mi s-au sleit puterile din pricina fărădelegii mele şi-mi putrezesc oasele!

Psalmul 32:1-5.

Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea şi în duhul căruia nu este vicleşug! Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii. Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: "Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!" Şi Tu ai iertat vina păcatului meu.

Baza fizică a bolii este atât de evidentă şi de insistentă, încât nu este nevoie să o mai scoatem în evidenţă - se scoate singură. Nici nu este nevoie să punem în evidenţă efectele ei asupra stării spirituale. Este falsă ideea că poţi fi mai spiritual dacă trupul este mortificat. Dacă se încearcă aceasta, trupul se răzbună trimiţând nori asupra sufletului; astfel, trupurile mortificate produc sfinţi muribunzi şi de obicei ei sunt mai mult muribunzi decât sfinţi. Chirurgul cu bisturiul său, care taie carnea pentru a reda sănătatea contribuie mult mai mult la a produce sfinţenie decât un aşa-zis sfânt care îşi taie carnea pentru a produce sfinţenie.

Există un consens tot mai mare cu privire la efectele fizicului asupra spiritului. Dar celălalt adevăr - efectele mintalului şi al spiritului asupra fizicului - este insuficient accentuat. O doamnă şi-a descris propriul caz în felul următor: "Am fost informată că din punct de vedere biologic nu am nimic şi că starea mea mintală este cea care dăunează. Slăbisem foarte mult, în ciuda faptului că luam medicamente. Gândurile mele erau atât de tulburi, încât îmi era frică să ies din casă singură şi evitam să întâlnesc oamenii. Dar o remarcabilă schimbare s-a produs în viaţa mea şi mi-am recăpătat sănătatea. Dragostea soţului meu pentru mine creşte cu fiecare zi. Cu adevărat, Domnul transformă casa noastră dintr-o morgă într-un sanctuar."

"Dintr-o morgă într-un sanctuar!" Pe lângă multe cămine care se aseamănă cu o morgă există şi multe trupuri care arată la fel. Ele adăpostesc celulele morbide ale mâniei, fricii, egocentrismului şi vinovăţiei. Multe persoane, în loc să aibă un trup viu, plin de energie, viu în fiecare celulă a sa şi armonios în toate sferele, au un trup de moarte. Acesta poate deveni sanctuar. "Prima dată când am înţeles că Dumnezeu poate vindeca un trup complet stors de orice putere de a rezista bolii a fost când am citit cartea dumneavoastră *Hristos pe drumul Indiei*", îmi spunea cineva. "Aluatul ideilor tale a dospit şi a generat o metamorfoză care a făcut dintr-o bucată de lut un căutător după adevăr." Un trup stors complet de orice putere de a rezista bolii - creştinismul nici nu vrea să audă de un trup ca acesta.

O, Dumnezeule, dacă mintea şi trupul meu sunt stoarse de puterea de a rezista bolii, atunci spune-mi Tu ce voia Pavel să spună atunci când a scris că trupurile noastre muritoare vor fi aduse la viaţă prin Duhul Sfânt care locuieşte în noi. Adu-mă la viaţă, adu-mă Tu, Doamne, la viaţă. Amin!

Boala nu este voia lui Dumnezeu

Psalmul 6:2-3.
Ai milă de mine, Doamne, căci mă ofilesc! Vindecă-mă, Doamne, căci îmi tremură oasele. Sufletul mi-i îngrozit de tot; şi Tu, Doamne, până când vei zăbovi să Te înduri de mine?

Psalmul 6:6-7.
Nu mai pot gemând! În fiecare noapte îmi stropesc aşternutul şi-mi scald patul în lacrimi. Mi s-a supt faţa de întristare, şi a îmbătrânit din pricina tuturor celor ce mă prigonesc.

Matei 9:1-7.
Isus S-a suit într-o corabie, a trecut marea şi a venit în cetatea Sa. Şi iată că I-au adus un slăbănog care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credinţa, şi a zis slăbănogului: "Îndrăzneşte, fiule! Păcatele îţi sunt iertate!" Şi iată că, unii din cărturari au zis în ei înşişi: "Omul acesta huleşte!" Isus, care le cunoştea gândurile, a zis: "Pentru ce aveţi gânduri rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: 'Iertate îţi sunt păcatele', sau a zice: 'Scoală-te şi umblă?' Dar, ca să ştiţi că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, - Scoală-te", a zis El slăbănogului, "ridică-ţi patul, şi du-te acasă." Slăbănogul s-a sculat şi s-a dus acasă.

Continuăm analiza de săptămâna trecută a celui de-al 12-lea dintre cei 15 duşmani majori ai noştri: lipsa de armonie fizică şi boala. Dacă avem o boală sau un dezechilibru fizic, probabil că ele îşi au originea într-una sau mai multe din următoarele patru cauze: *(1) o boală gravă, structurală,* transmisă pe cale ereditară, sau cauzată de accident, molipsire, ignoranţă sau un abuz voit; *(2) o boală funcţională* care se poate transforma într-una structurală - produsă de atitudini mintale, morale şi spirituale greşite; *(3) lipsa de nutriţie sau o alimentaţie neechilibrată* cauzată de sărăcie, de ignoranţă sau de neglijenţă voită; *(4) factorii de mediu,* care produc fie direct o boală, fie stări mintale şi spirituale rele, care la rândul lor cauzează boala.

Observaţi că între cele patru surse ale bolii şi dezechilibrului nu menţionez voia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu vrea boala. Dumnezeu vrea sănătatea. Boala este un duşman împotriva căruia Isus a luptat şi pe care l-a gonit de câte ori a găsit cooperare. El n-a spus niciodată vreunui om să suporte boala ca fiind voia lui Dumnezeu. "Eu am venit ca ele să aibă viaţă şi să o aibă din belşug." Aceasta-i nota creştină. Este adevărat că boala vine de la încălcarea legilor lui Dumnezeu pe care le-a înscris El în structura lucrurilor, dar Dumnezeu nu o trimite - noi încălcăm legile Lui; şi ele ne calcă pe noi. Dar aceasta ne face pe noi autorii bolii, nu pe Dumnezeu. Dumnezeu a creat condiţii pentru sănătate, nu pentru boală. Odată, un prieten i-a zis marelui fiziolog de la Harvard, dr. W. B. Cannon: "Când cunoşti toate bolile pe care le poate avea omul, te întrebi cum de mai există şi oameni sănătoşi?" La care dr. Cannon a replicat: "Când cunoşti foarte îndeaproape trupul omenesc, te întrebi de ce mai există oameni bolnavi." Trupul omului este alcătuit pentru sănătate şi, dacă drumul este curăţit printr-o corectă cooperare cu natura, el va duce la sănătate.

Dumnezeule plin de har, Tu ai pus în structura fiinţei mele posibilităţile de sănătate şi armonie. Ajută-mă să colaborez cu Tine aşa încât nici o boală distrugătoare să nu slăbească eficienţa muncii mele pentru Împărăţia Ta. Ajută-mă să mă păstrez în formă pentru Tine. Amin!

Mântuire înseamnă sănătate

Ioan 10:10.
Hoţul nu vine decât să fure, să junghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug.

2 Corinteni 12:7.
Şi ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un ţepuş în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască şi să mă împiedi ce să mă îngâmf.

Luca 13:11-17.
Şi acolo era o femeie stăpânită de optsprezece ani de un duh de neputinţă; era gârbovă şi nu putea nicidecum să-şi îndrepte spatele. Când a văzut-o Isus, a chemat-o şi i-a zis: "Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta." Şi-a întins mâinile peste ea: îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu. Dar fruntaşul sinagogii, mâniat că Isus săvârşise vindecarea aceasta în ziua sabatului, a luat cuvântul, şi a zis norodului: "Sunt şase zile în care trebuie să lucreze omul; veniţi, dar, în aceste zile să vă vindecaţi, şi nu în ziua sabatului!" "Făţarnicilor", i-a răspuns Domnul; "oare în ziua sabatului nu-şi dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle şi-l duce de-l adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam, şi pe care Satana o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sabatului?" Pe când vorbea El astfel, toţi potrivnicii Lui au rămas ruşinaţi; şi norodul se bucura de toate lucrurile minunate pe care le făcea El.

Ieri am încheiat prin a arăta că Dumnezeu a creat condiţii pentru sănătate, nu pentru boală. Fapt este că sănătatea e mai tare decât boala. Un specialist oncolog îmi spunea că celulele canceroase pot fi mai uşor ucise de radiu decât cele sănătoase - rezistenţa este mai mare în ţesutul sănătos. Această diferenţă face posibilă uciderea celulelor canceroase, printr-o folosire adecvată a radiului, fără a dăuna celulelor din ţesutul sănătos.

Prin urmare, sănătatea este înscrisă în structura lucrurilor. Dumnezeu o vrea! Dacă nu suntem sănătoşi, atunci pe undeva a fost încălcată o lege, fie de către părinţii sau bunicii noştri, fie de noi înşine, fie de societate sau de factorii de mediu. Nu suntem răspunzători de trupul cu care ne începem viaţa, dar suntem răspunzători de cel cu care ne-o încheiem.

Căci starea trupului poate fi îmbunătăţită, indiferent cât de handicapat a fost la început. Am trăit 35 de ani într-un loc cu cele mai rele clime din lume - India, o ţară lovită de sărăcie şi bântuită de boli, "mormântul omului alb". Şi totuşi m-am întors de acolo la sfârşitul acestor ani cu o sănătate fizică mai bună decât cea cu care m-am dus acolo. În 25 de ani, am lipsit doar de la două adunări: la una din cauza gripei - un dar din partea Americii - şi la una din cauza războiului din Ceylon. Cineva mi-a spus recent: "Arăţi mai tânăr cu 10 ani mai tânăr decât acum 5 ani - aceasta-i adevărata religie!" M-a preocupat întotdeauna să stabilesc legătura adevăratei religii cu sănătatea şi vitalitatea. Ele sunt legate şi vor rămâne la fel de strâns legate. Isus a definit mântuirea ca sănătate. Cuvântul Lui, "să fii sănătos", poate fi tradus şi "să fii mântuit". Mântuirea înseamnă să te faci bine, să te faci sănătos - sănătos în totalitatea personalităţii: trup, minte şi suflet. Va veni vremea când ne va fi ruşine de prezenţa bolii în vreo parte a trupului nostru, ştiut fiind atunci că o anumită lege a fost încălcată de cineva.

Dacă din ignoranţă sau neglijenţă suntem bolnavi, totuşi starea noastră nu este lipsită de speranţă, căci atât Dumnezeu cât şi natura lucrează spre mântuire.

Tată plin de har şi de vindecare, vin la Tine cu acest trup al meu. Iartă-mă pentru păcatele pe care le-am făcut împotriva lui şi astfel împotriva Ta, Creatorul lui. Ajută-mă să lucrez cu Tine şi să fac din el expresia perfectă a voii Tale. Dă-mi o mai bună cunoaştere a legilor trupului meu şi ajută-mă să le respect atunci când le văd. Amin!

Câțiva pași către sănătatea fizică

1 Corinteni 12:25-26.
Pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el.

2 Corinteni 9:8.
Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.

2 Corinteni 9:10.
"Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană", vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre.

Matei 6:32.
Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele.

Dacă din punct de vedere fizic nu suntem în forma cea mai bună, dacă baza fizică a vieții noastre din abundență este slabă, noi o putem îmbunătăți, poate chiar perfecționa. Pașii următori ar putea să ne ajute.

(1) Supune-te unui control medical general apelând la un medic competent, de preferință la unul care nu are concepții materialiste, ci care înțelege interdependența dintre trup și spirit. Materialistul, cel care concepe boala ca având o explicație exclusiv fizică, este tot atât de rămas în urmă față de progresul medicinei ca și felcerul care recurge la acupunctură pentru ca duhurile rele să aibă loc pe unde să iasă din trup. Pe de altă parte, nu te duce la unul care spune că boala are o origine numai mintală și spirituală. El este tot atât de primejdios și e tot atât de probabil că îți va semna un pașaport pentru cimitir sau, dacă nu chiar atât de departe, atunci unul pentru spital.

(2) Dacă suferi de o slăbiciune fizică, fă pasul următor și întreabă-te dacă are o origine fizică sau una spirituală. Unele se vor dovedi de origine fizică, și atunci o operație sau un tratament medical le-ar putea remedia. Nu ezita să-l dai voie lui Dumnezeu să te vindece printr-un chirurg sau medic. Adevăratul chirurg sau medic va recunoaște că nu el vindecă. Așa cum spunea un medic: "Eu doar curăț drumul; Natura sau Dumnezeu face vindecarea." Isus n-a ezitat să folosească remedii fizice: de exemplu, El a făcut tină și a uns ochii orbului. Nu fi mai spiritual ca Dumnezeu care a pus în natură remedii fizice pentru boli fizice.

(3) Mai există o a treia origine a bolii sau a sănătății, care este acum cea mai nouă și totuși cea mai veche ramură a științei, anume nutriția. Este cea mai veche, deoarece omul a fost obligat întotdeauna să aibă de-a face cu ea; și cea mai nouă, deoarece de-abia acum începem să tratăm științific problema nutriției. Dr. James S. McLester spune: "În trecut, știința le-a oferit popoarelor care s-au folosit de cele mai noi cunoștințe despre bolile infecțioase o sănătate mai bună și o mai mare medie de vârstă. În viitor, ea le promite popoarelor care se folosesc de noua știință a nutriției o statură mai înaltă, o vigoare mai mare, o longevitate crescută și un nivel mai înalt de dezvoltare culturală."

Dumnezeule, Tatăl meu plin de har, vreau să trăiesc cinstit și din plin. Ajută-mă să-mi privesc trupul cu toată onestitatea și cu voința de a cunoaște adevărul care este singurul prin care pot fi eliberat. Salvează-mă de orice autoînșelare și de orice subterfugiu, căci doresc să fiu instrumentul Tău în cea mai bună formă posibilă.
Amin!

Lipsa de vitamine şi efectul ei asupra nervilor

Matei 6:22-23.
Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Aşa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!

Matei 7:9-11.
Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un peşte, să-i dea un şarpe? Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!

1 Corinteni 10:31.
Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu.

Discutăm acum despre alimentaţie ca bază a sănătăţii. Seneca a spus: "Omul nu moare, el se ucide singur." Şi Hinede adaugă: "Cele două cauze principale ale morţii sunt hrana şi băutura." Dr. R. L. Greene, profesor de chimie, specializat în probleme de nutriţie, spune: "Armele mortale pe care le foloseşte omul ca să se sinucidă sunt cuţitul, lingura şi furculiţa." Omul se sinucide printr-o hrană greşită sau prin modul greşit de consumare a hranei. Eram odată într-un restaurant, absorbit de gânduri şi nedând nici o atenţie felurilor pe care le mâncam, când o chelneriţă a venit la mine şi mi-a zis: "Domnule, ştiţi că dumneavoastră pur şi simplu vă turnaţi mâncare în stomac?" De atunci i-am fost întotdeauna recunoscător acelei femei cu suflet de mamă şi, cu toate că n-am ascultat-o mereu, adeseori simt umbra ei deasupra mea, mustrându-mă delicat atunci când înghit mâncarea fără să o mestec bine. Fiecare dintre noi are nevoie de un înger păzitor care să ne oprească de la sinucidere cu armele de pe masă: cuţitul, lingura şi furculiţa.

(4) Când mănânci, gândeşte-te la mâncare. Când te gândeşti la o mâncare gustoasă, practici un ritual ca acela al hindusului care invită zeii să stea cu el la masă, numai că tu zici: "Vino, suc gastric, cu mine la masă." Căci dacă nu vine el, care a fost rânduit de Dumnezeu pentru aceasta, vine Yama, zeul indian al morţii ca să asiste prematur la funeraliile tale.

(5) Ai grijă să dai organismului tău vitaminele necesare. Dr. Greene afirmă: "Reacţiile chimice sunt tulburate mai adesea de lipsa de vitamine decât de orice altă cauză." De exemplu, lipsa vitaminei A dă naştere la tulburări de rinichi, de piele, la aparatul digestiv, produce diaree, lipsă de poftă de mâncare, stricarea dinţilor, colită cronică, bronşită, malnutriţie urmată de o stare generală proastă a sănătăţii şi un procentaj ridicat de decese cauzate de boli infecţioase, în special tuberculoza şi pneumonia." Dacă spaţiul ne-ar permite-o, am reda lista completă a bolilor produse de lipsa vitaminelor B, C şi D. De exemplu, la o dietă lipsită de vitamina C, dinţii cobailor sau ai maimuţelor suferă o pierdere progresivă a conţinutului de minerale şi apoi devin moi ca guma. Vitaminele sunt necesare vitalităţii. O treime dintre cei respinşi la examenul medical pentru recrutare sunt respinşi din cauza unei stări produse de lipsa de vitamine.

Divinule Farmacist, Tu ai ascuns în alimente germenii vitalităţii şi ai sănătăţii. Îţi mulţumim pentru aceasta. Ajută-ne să-i descoperim şi să-i folosim din plin. Căci ei sunt darul Tău. Amin!

Har, ierburi şi pricepere!

Proverbele 30:7-9.
Două lucruri Îţi cer; nu mi le opri, înainte de moarte! Depărtează de la mine neadevărul şi cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belşug, să mă lepăd de Tine şi să zic: "Cine este Domnul?" Sau ca nu cumva în sărăcie, să fur şi să iau în deşert Numele Dumnezeului Meu.

Iacov 2:15-16.
Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana de toate zilele, şi unul dintre voi le zice: "Duceţi-vă în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă!" fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?

Matei 14:14-21.
Când a ieşit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea, şi a vindecat pe cei bolnavi. Când s-a înserat, ucenicii s-au apropiat de El şi I-au zis: "Locul acesta este pustiu şi vremea iată că a trecut; dă drumul noroadelor să se ducă prin sate să-şi cumpere de mâncare." "N-au nevoie să plece", le-a răspuns Isus; "daţi-le voi să mănânce." Dar ei I-au zis: "N-avem aici decât cinci pâini şi doi peşti." Şi El le-a zis: "Aduceţi-i aici la Mine." Apoi a poruncit noroadelor să se aşeze pe iarbă, a luat cele cinci pâini şi cei doi peşti, Şi-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile şi le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărţit noroadelor. Toţi au mâncat şi s-au săturat; şi s-au ridicat douăsprezece coşuri pline cu rămăşiţele de fărâmituri. Cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii.

Datele cele mai importante cu privire la vitamine au ajuns cunoscute de toată lumea. Ceea ce nu este încă general cunoscut este relaţia dintre lipsa de vitamine şi bolile nervoase. Dr. J. S. Hughes, o autoritate în problema vitaminelor, ne prezintă tabele şi scheme descriind un porc care suferă de prăbuşiri nervoase foarte acute şi de o extremă iritabilitate ca rezultat al eliminării vitaminelor din hrana sa. Imaginea porcului suferind de o cădere nervoasă este jalnică. Acelaşi porc ne este arătat în alte fotografii după ce i s-au administrat vitaminele necesare, arătând liniştit şi vioi!

Acelaşi profesor mi-a spus la începutul Misiunii Creştine Naţionale la care trebuia să vorbesc de câte 3-5 ori pe zi, timp de nu mai puţin de 6 luni de zile: "Dacă vei lua tabletele pe care ţi le voi da - făcute din firicele de grâu presat când acesta este înalt abia de vreo 10 cm, stadiul la care conţin toate vitaminele într-o formă concentrată - îţi garantez că, la sfârşitul celor 6 luni, vei termina seria de predici fără nici o urmă de epuizare nervoasă." I-am răspuns că mă declar cobaiul lui şi că iau tabletele. Nu pot preciza în ce măsură se datorează aceasta tabletelor, cert este că am ajuns la sfârşitul misiunii fără să ajung la epuizare nervoasă; de fapt, eram cu mult mai bine decât la începutul ei. Firişoarele de grâu mi-au dat vitaminele necesare. Cineva m-a întrebat cum am reuşit să ies plin de prospeţime şi de vitalitate dintr-un asemenea maraton de întruniri epuizante. I-am răspuns: "Cred că vitalitatea mea poate fi explicată prin trei factori: har, ierburi şi pricepere."

Părea că glumesc, dar eu am fost foarte serios. Combinaţia aceasta produce sănătate şi vigoare: har pentru suflet, ca să fie păzit de conflict lăuntric, aşa încât să fie armonios; ierburi ca să-i dea baza materială pentru o viaţă abundentă şi adecvată alimentar în ce priveşte vitaminele; şi pricepere pentru minte, ca să folosesc darurile lui Dumnezeu în mod inteligent şi să nu depăşească măsura.

Când vorbesc despre aceste trei lucruri în adunări, din păcate, oamenii mă întreabă invariabil mai mult despre ierburi decât despre har şi pricepere!

Tată plin de har, vin la Tine ca să mă umpli de vitalitate. Am nevoie de har ca să fiu păzit de conflicte epuizante, lăuntrice. Am nevoie de vitalitatea Ta înmagazinată în natură şi de inteligenţă ca să mă ferească de greşelile prosteşti. Ajută-mă să le folosesc pe toate trei. Amin!

Examinează-ți atitudinile mintale și spirituale

Exodul 15:26.
El a zis: "Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care i-am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă."

Psalmul 103:3.
El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale.

Matei 8:7.
Isus i-a zis: "Am să vin și să-l tămăduiesc."

Faptele 5:16.
Mulțimea, de asemenea, alerga la Ierusalim, din cetățile vecine, și aducea pe cei bolnavi și pe cei chinuiți de duhuri necurate: și toți se vindecau.

O parte a lipsei noastre de tărie fizică se datorează unor boli structurale reale; o altă parte poate să rezulte din lipsa de vitamine - dar o alta ar putea rezulta din atitudinile mintale și spirituale greșite.

(6) Examinează-ți, una câte una, atitudinile mintale și spirituale și întreabă-te pentru fiecare: contribuie oare la sănătatea mea fizică? Dacă nu contribuie la sănătate, atunci, după toate probabilitățile, contribuie la boală și tulburare. Căci după opinia unei mari autorități medicale engleze, "nu există nici un țesut și nici un organ în trupul nostru care să nu fie influențat de atitudinea minții și spiritului".

Un medic i-a spus unei paciente că nu-i cere plată pentru consultație, dacă ea îi promite că va veni să mă asculte pe mine când voi vorbi despre relația dintre stările mintale și spirituale și sănătate, deoarece el nu poate descoperi nici o boală fizică pentru durerile de care se plânge ea. Durerile erau reale, ea nu se prefăcea, dar originea lor era mintală și spirituală. Ea transmitea trupului boala mintală și spirituală.

Un medic mi-a spus la sfârșitul unei prelegeri pe care am ținut-o pe această temă: "Ai absolută dreptate, dar n-ai spus nici măcar pe jumătate din cât trebuia spus." Tot atunci, soția altui medic mi-a declarat: "Soțul meu mi-a mărturisit că el ar muri dacă ar nutri resentimente." Și mulți oameni mor! Sau trăiesc cu un picior în groapă! Un alt medic mi-a spus: "Ai fi putut adăuga și bolile de inimă pe lista celor cauzate de îngrijorare și anxietate." Bolile de inimă au crescut în mod alarmant în America: procentajul celor care mor de atac de inimă a crescut de la 1 din 13 în 1900, până la unul din 5 în 1926 - iar acum boala aceasta figurează pe locul întâi pe lista cauzelor deceselor în America. Creșterea îngrijorărilor, a nesiguranței, a anxietății, iată motivul principal al acestei situații. Un medic mi-a spus: "Temerile sunt lucrul cel mai dăunător pe care îl putem avea în noi." Numărul ulcerelor crește și scade o dată cu veștile rele sau bune care ne sosesc de pe front (în cursul celui de-al Doilea Război Mondial). Grijile ne produc adeseori constipație. Mintea poate crea și poate distruge boala.

O, Dumnezeule, văd că trebuie să fiu sănătos la minte dacă vreau să fiu sănătos în trup. Curăță-mi Tu mintea de toate fricile și îngrijorările și resentimentele, așa încât trupul meu să fie spălat de toate bolile și slăbiciunile care-l paralizează. Vreau să fiu tare - tare pentru Tine. Fă-mă să fiu la maximum ceea ce pot fi prin Tine. Amin!

Întreaga ființă se îmbolnăveşte

Matei 4:23.
Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod.

Proverbele 4:20-22.
Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la vorbele mele! Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale! Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc, și sănătate pentru tot trupul lor.

Proverbele 16:24.
Cuvintele prietenoase sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet, și sănătoase pentru oase.

3 Ioan 2.
Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.

Dr. Frank Hutchins, specialist în boli nervoase, a spus: "70 % dintre bolnavii noştri au nevoie de o nouă atitudine mintală şi spirituală pentru a-şi recăpăta sănătatea." Puternica influență a minții asupra trupului este ilustrată de dr. Adelaide Woodard, medic misionar în India, căreia i s-a amputat un deget după o infecție dureroasă. Ea încă simte durerea în degetul acela, deşi nu mai are degetul. "Cum te simți astăzi, Mariana?" - a întrebat-o cineva pe o fetiță. "Bine, numai că simt o durere în umărul surorii mele!" Este cu totul plauzibil ca durerea Marianei să fi fost reală.

O femeie mai în vârstă avea crize de vomă şi s-a constatat că motivul era îngrijorarea produsă de nesiguranța ei financiară. Îngrijorarea financiară îi perturba funcționarea întregul aparat digestiv.

Un doctor mi-a spus că fratele său, un om bogat, a refuzat să dea o parte din casa părintească surorii sale care îi îngrijise pe părinți la bătrânețe. Partea aceasta costa 600 de dolari. El devenise egoist şi ranchiunos şi a refuzat ca partea aceea să-i fie dată surorii sale. Rezultatul a fost că s-a îmbolnăvit de ulcer. Doctorul şi-a sunat fratele la telefon de la o foarte mare distanță şi, într-o convorbire care l-a costat 5 dolari, i-a spus fratelui său că ulcerul stomacal este rezultatul resentimentelor sale şi al egoismului său. Fratele lui a fost atât de impresionat de faptul că doctorul a fost gata să cheltuiască 5 dolari numai ca să-i dea lui un sfat, încât a decis să renunțe la resentimentele sale - şi stomacul i s-a vindecat.

Omul este o entitate; el nu poate fi bolnav într-o parte fără să transmită boala şi celorlalte părți. Întregul om trebuie răscumpărat. Şi Evanghelia oferă mijlocul pentru răscumpărarea aceasta totală. Ea oferă vindecare pentru trup, curățirea minții de toate conflictele şi diviziunile ei, iertare şi părtăşie pentru suflet - întreaga persoană fiind astfel unificată, coordonată şi făcută eficientă. Aceasta este mântuirea deplină!

O, Dumnezeule, Dumnezeul meu, Îți mulțumesc că Te doresc "cu trup şi suflet" şi că am nevoie de Tine şi în trup şi în suflet. Dă-mi Tu sănătate în toate părțile ființei mele. Îți predau fiecare parte a mea pentru a primi vindecarea Ta. Amin!

O ordine socială necreştină

Psalmul 1:1.
Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi şi nu se aşază pe scaunul celor batjocoritori!

Habacuc 2:12-14.
Vai de cel ce zideşte o cetate cu sânge, care întemeiază o cetate cu nelegiuire! Iată, când Domnul oştirilor a hotărât lucrul acesta, popoarele se ostenesc pentru foc şi neamurile se trudesc degeaba. Căci pământul va fi plin de cunoştinţa slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.

Mica 2:1-2.
Vai de cei ce cugetă nelegiuirea şi făuresc rele în aşternutul lor; când se crapă de ziuă o înfăptuiesc, dacă le stă în putere. Dacă poftesc ogoare, pun mâna pe ele, dacă doresc case, le răpesc; asupresc pe om şi casa lui, pe om şi moştenirea lui.

Ajungem acum la al 13-lea duşman major al vieţii din abundenţă - ordinea socială necreştină. În această trecere în revistă a duşmanilor, avem spaţiu doar atât cât să arătăm pe scurt efectul unei ordini sociale necreştine asupra individului, rămânând ca mai târziu să dezvoltăm subiectul pe larg. Trebuie să-l menţionăm aici pentru a ne face o imagine clară despre efectele distructive a ceea ce mulţi sunt gata să considere drept duşmanul cel mai de seamă.

Începem acum prin a vedea efectul ordinii sociale asupra individului. Nu vom dezbate problema dacă ereditatea sau mediul au influenţe hotărâtoare în viaţa individului. Probabil că vom vedea mai târziu că influenţa determinantă în viaţa individului este reacţia lui însuşi faţă de ceea ce primeşte prin moştenire sau prin influenţa mediului. Căci numai lucrurile la care răspunzi te influenţează. Ori, trebuie să admitem că individul, de obicei, răspunde la ereditatea sa socială şi că ereditatea socială purcede la schimbarea lui după chipul şi asemănarea ei. Mediul social are o putere uimitoare de a converti individul la bine sau la rău. Nu în mod mecanic - accentuăm lucrul acesta - căci repetăm că numai acea parte a mediului social la care reacţionezi te schimbă.

Psihanaliştii accentuează că motivul neadaptării la viaţă sau a unei adaptări defectuoase se află în individul însuşi, iar şcoala psihologică a lui Meyer indică factorii de mediu ca fiind responsabili de adaptarea necorespunzătoare a individului. Ambele afirmaţii sunt adevărate, căci individul şi mediul său acţionează şi reacţionează unul asupra celuilalt. Dar dacă mi s-ar cere să aleg între ele, cred că aş trage concluzia că o ordine socială necreştină produce mai multe vieţi chircite şi dezbinate lăuntric decât oricare altă cauză. Directoarea unei şcoli de fete mi-a spus că cei trei factori majori care duc la apariţia copiilor-problemă sunt: sărăcia, familiile dezorganizate (prin divorţ) şi lipsa unei educaţii religioase, toţi aceştia fiind factori sociali.

Conştiinţa socială devine tot mai sensibilă şi mai acută, pe măsură ce aceşti factori ies la suprafaţă.

O, Isuse, începem să vedem mai clar de ce ai avut dreptate când ai propovăduit o nouă ordine pe pământ: Împărăţia lui Dumnezeu. Am dori să ne supunem acelei ordini şi să fim făcuţi după chipul ei. Am dori să ascultăm de fiecare impuls al ei şi să răspundem astfel Supremului. Amin!

Ordinea socială transformă individul

Amos 8:4-7.

Ascultaţi lucrul acesta, voi care mâncaţi pe cel lipsit şi prăpădiţi pe cei nenorociţi din ţară! Voi, care ziceţi: "Când va trece luna nouă, ca să vindem grâul, şi sabatul ca să deschidem grânarele, să micşorăm efa şi să mărim siclul şi să strâmbăm cumpăna ca să înşelăm? Apoi vom cumpăra pe cei nevoiaşi pe argint şi pe sărac pe o pereche de încălţări şi vom vinde codina în loc de grâu." Domnul a jurat pe slava lui Iacov: "Niciodată nu voi uita nici una din faptele lor!"

Osea 4:1-3.

Ascultaţi Cuvântul Domnului, copiii lui Israel! Căci Domnul are o judecată cu locuitorii ţării, pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoştinţă de Dumnezeu în ţară. Fiecare jură strâmb şi minte, ucide, fură şi preacurveşte; năpăstuieşte şi face omoruri după omoruri. De aceea, ţara se va jeli, toţi cei ce o locuiesc vor tânji împreună cu fiarele câmpului şi păsările cerului; chiar şi peştii mării vor pieri.

Trebuie să continuăm discuţia noastră despre efectul unei ordini sociale necreştine asupra individului. Multe lucruri pe care le credem înnăscute la individ sunt, de fapt, imprimate în personalitatea copilului de către mediul social la o vârstă foarte fragedă. Mediul social al Indiei transformă după chipul său 500 de milioane de oameni la fiecare 30 de ani. Un copil născut în India, dar mutat imediat în America şi plasat într-o familie americană ar creşte după specificul social al acestei ţări, cu modul de a fi, cu mentalitatea şi cu spiritul american.

Dacă mâinile unui vopsitor sunt colorate de vopselele cu care lucrează, tot aşa sufletul individului este impregnat de culoarea mediului social în care trăieşte, se mişcă şi fiinţează. Un om face o maşină şi apoi maşina îl face pe el. Cineva a exprimat lucrurile în felul următor: "Unele maşini ne ridică, ne ajută să ne formăm şi să ne împlinim în cel mai înalt grad. Altele, ne sfâşie şi ne macină. O maşină adaptată unui om este una, dar un om adaptat unei maşini este cu totul altceva. Una este umană, îţi dă o şansă să realizezi cele mai înalte performanţe. Cealaltă este mecanică, lucrează asupra ta ca un strung, tăindu-te, cizelându-te, găurindu-te, făcându-te mic ca pe orice piesă de pe linia de fabricaţie.

Aşa cum maşina taie în fiinţa ta interioară, în acelaşi fel situaţiile sociale în care te afli taie în fiinţa ta, te cizelează şi te modelează după tiparul lor. În interiorul transformării individului, eu sunt obligat să văd necesitatea transformării societăţii. Dacă cineva nu manifestă interes faţă de transformarea unei ordini sociale necreştine, atunci el e şi mai puţin interesat de convertirea individului, căci, în afara Duhului Sfânt, cea mai mare putere de schimbare a individului o are ordinea socială.

Isus a văzut lucrul acesta în mod limpede şi a dorit să înlocuiască această ordine socială nepractică şi putredă cu Ordinea lui Dumnezeu, adică Împărăţia lui Dumnezeu. El a vrut să schimbe indivizii; a vrut să schimbe ordinea globală; a vrut să schimbe întreaga viaţă.

O, Dumnezeule, iartă-ne că am făcut din Tine o jumătate de Dumnezeu care domneşte peste o jumătate de lume. Tu eşti Dumnezeu şi toată viaţa, individuală şi socială trebuie să-şi plece genunchiul în faţa voii Tale şi să se găsească pe sine în voia aceasta. Căci voia Ta este viaţă pentru toată viaţa. Amin!

Lipsa unei discipline globale

Matei 6:22-24.

Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.

Matei 7:13-23.

Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află. Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege."

Vom vorbi acum pe scurt - rezervând pentru mai târziu o mai amplă expunere - despre cel de-al 14-lea dușman major al vieții din abundență: lipsa unei discipline globale. Viitorul lumii stă în mâinile unor oameni disciplinați, "Cei blânzi (literal, "cei instruiți") vor moșteni pământul". Dar afirmația că viitorul lumii stă în mâinile oamenilor disciplinați trebuie completată: viitorul lumii stă în mâinile oamenilor care sunt disciplinați în conformitate cu cea mai înaltă disciplină. Foarte adesea disciplinarea noastră este prea limitată, suntem formați pentru o concepție și pentru scopuri prea mici; în consecință, rămânem mici, la nivelul concepțiilor și scopurilor noastre. Mulți sunt formați prin disciplinare pentru a fi buni familiști, lucru care poate fi foarte bun; dar este cu totul nepotrivit dacă familia noastră nu este racordată la ceva dincolo de ea însăși - la un absolut. Disciplina unui club, a unei grupări politice, a unei biserici, a unei țări poate fi bună, dar nici una dintre ele nu este suficient de bună. Trebuie să fim disciplinați față de ceva care dă scop și sens deplin unei vieți depline.

Tocmai această disciplină totală este ceea ce-i lipsește vieții moderne. Viața modernă este atât de compartimentată, specializată, parcelată, încât îi lipsește sensul global. Știința este cunoașterea abstractă: ea abstractizează cunoștințe despre anumite lucruri, dar nu reușește să se ocupe de realitate în întregul ei și de sensul acesteia; din această cauză, știința niciodată nu poate disciplina global. Psihanaliștii analizează psihicul pacienților până când îl demontează bucățică cu bucățică, dar de cele mai multe ori nu mai reușesc să-l remonteze la un nivel superior. Ei folosesc doar psihanaliza nu și psihosinteza, nu pot disciplina total. "M-au demontat bucățică cu bucățică și apoi nu m-au mai putut pune laolaltă", îmi spunea o femeie inteligentă, dar răvășită lăuntric. Întocmai cum spițele unei roți atârnă în dezordine dacă nu sunt fixate într-un butuc central, tot așa puterile vieții acționează haotic dacă nu sunt concentrate în butucul central - în Dumnezeu și Împărăția Lui. Nimic altceva nu ne-ar putea disciplina global precum ordinea absolută a lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta și numai aceasta dă semnificație globală vieții.

Tată plin de har, până când nu voi aduce fiecare gând la ascultare de Împărăția Ta și toate relațiile pe Calea Ta, voi fi dezorganizat, iar viața mea va fi lipsită de o semnificație globală și prin urmare va fi lipsită de scop și putere. Ajută-mă să ajung la o disciplinare totală față de Împărăția Ta. Amin!

Disciplinat față de Împărăție

Matei 13:52. **Și El le-a zis: "De aceea orice cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi."**

1 Corinteni 9:23-27. **Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea. Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, dar, în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.**

Am crezut că omul este făcut pentru libertate. Și așa este. Numai că libertatea vine numai prin ascultare. Nu sunt luat de poliție decât dacă ascult de legile pe care ea le reprezintă - dacă mă încadrez în legile pe care le reprezintă ea, sunt liber. Cu cât este mai mare unitatea de care ascult, cu atât este mai largă libertatea de care mă bucur. Dacă ascult de legile unei anumite țări, sunt liber între granițele ei.

Când sunt disciplinat față de Împărăția lui Dumnezeu și ascult de legile ei, atunci sunt liber între limitele acelei arii. Dar ea se întinde pretutindeni; prin urmare, eu sunt liber pretutindeni. Creștinul, fiind disciplinat față de Împărăția lui Dumnezeu, este singura persoană universală, universal liberă. El este o persoană cu dimensiuni cosmice.

Principiul este valabil și invers. Dacă ești disciplinat față de tine însuți și dorințele tale, atunci ești liber față de propria persoană și de propriile tale dorințe. Alegi o entitate mică față de care să fii loial, deci devii și tu mic. Mai mult, devii neplăcut celor din jurul tău, față de care nu ai loialitate și dragoste. În cele din urmă, îți devii neplăcut ție însuți pentru că ești așa de mic și în ochii tăi, și pentru că ești neplăcut altora. Este un cerc vicios sau o spirală în coborâre. Dar dacă ești disciplinat față de Împărăție, te vei plăcea pentru măreția și noblețea loialității atașamentului tău, și cei din jurul tău îți vor răspunde, deoarece tu le vei răspunde mai întâi; și, ce este mai important, universul va trece de partea ta, te va sprijini, te va susține și va face să te simți acasă și liber. Aceasta este o spirală ascendentă.

O femeie care fusese încătușată de temeri, o epavă fizică și nervoasă, îmi scria după eliberarea ei: "Sentimentul eliberării, al libertății și al ușurării, noua înțelegere și acel ceva care pare un al șaselea simț sunt minunate." Acest al "șaselea simț" este simțul cosmic, sentimentul de a fi universal, de a fi acasă în cosmos, de a fi în ton, în armonie cu realitatea globală. Fiind disciplinat față de ordinea totală într-un mod total, cu fiecare părticică a ta mișcându-se către un țel unic, devii o persoană îngustă cu un scop îngust. Dar chiar în clipa când ești îngustat, te lărgești îmbrățișând scopul și viața Împărăției. Ești totalmente liber.

O, Dumnezeule, vreau ca în toate părticele ființei mele să existe o singură loialitate, una singură. Nu mai vreau să fiu o persoană disciplinată față de lucruri mici. Nu mai vreau să am odihnă decât atunci când voi ajunge sub dominația absolutului, când absolutul va avea ultimul cuvânt. În Numele lui Isus. Amin!

Lipsa unei iubiri creative, active

1 Ioan 3:2-3. **Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.** *11.* **Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții.** *14.* **Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte.** *16-17.* **Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?** *22-24.* **Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui. Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El. Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat.** *4:21.* **Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.** *5:2-4.* **Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.**

Ajungem la ultimul dintre cei 15 dușmani majori: *lipsa unei iubiri creative, active*. L-am lăsat pe acesta la urmă, deoarece o asemenea iubire este *sine-qua-non* pentru viața din abundență. Dacă ai fi în stare să-i biruiești pe toți ceilalți 14 dușmani majori, încă n-ai avea ceea ce-ți trebuie dacă ți-ar lipsi această iubire activă. Căci viața nu se clădește pe realizări negative - ea este concepută în vederea unor contribuții pozitive, în vederea unei iubiri active. Cel care nu iubește, nu trăiește; iar cel care iubește cel mai mult, trăiește cel mai din plin.

Am pus intenționat în titlu și în definiție cuvântul "creativ", căci există o dragoste care este activă numai ca să cucerească pentru sine. Ea iese în afară doar ca să aducă înăuntru. O astfel de dragoste activă este tot atât de rea ca și cea pasivă, căci și ea zice tot: dă-mi! Dar dragostea creativă este dragostea care stimulează, ajută, trezește pe alții. Și în măsura în care stimulează, ea e la rândul ei stimulată; și în măsura în care trezește, e și ea trezită.

"Dragostea întotdeauna dăruiește
Și iartă și jertfește
Și întotdeauna stă cu brațele deschise:
Puterile îi sunt neînvinse;
Se dăruie, se dăruie, se dăruie,
Nicicând să nu se năruie."

Și poetul ar fi putut să adauge că:

"Dragostea trăiește
Atât cât dăruiește."

N-ai să poți scăpa de propriile tale necazuri decât atunci când vei lua asupra ta necazurile altora. Bunul Keble spunea: "Când ești copleșit de melancolie, cel mai bine este să ieși și să găsești pe cineva mai necăjit decât tine și să-i dai o mână de ajutor." Sau, așa cum spunea altcineva: "Când scot pe cineva din necaz, groapa care rămâne în urma lui este mormântul în care îmi îngrop propria-mi durere." Atunci ieși în fiecare zi și fă ceva ce numai un creștin poate face.

O, Dumnezeule, văd că Tu m-ai întocmit în structura mea cea mai intimă pentru iubire creatoare. Tu, Dumnezeule Creator, m-ai făcut să fiu și eu creator. Împart cu Tine puterea de a face și de a reface. Sunt așa de fericit că nu mai sunt o ființă negativă - sunt pozitiv și activ și creativ. Îți mulțumesc. Amin!

Minunea începe dinăuntru

Matei 12:34-35.

Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.

Matei 15:19-20.

Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om.

Coloseni 3:8-15.

Dar acum, lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți. Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători.

Continuăm astăzi să discutăm despre necesitatea unei iubiri creative, active. Este, în cuvintele profesorului universitar W. E. Hocking, "cea mai radical-creatoare atitudine cunoscută până acum de om - hotărârea de a face ceea ce face Îndurarea Veșnică". Cel care este Îndurarea Veșnică este creativ și activ în dragostea Sa. Așa cum a spus cineva: "Dacă vrei să supraviețuiești, fă-ți rost de credință și fă-o să fie molipsitoare... Șansele sunt de partea acelei îndrăzneli pe care noi o numim atitudine prietenească."

L. B. Salter scrie: "Mai mult decât după orice altceva în viață fiecare bărbat normal și fiecare femeie normală tânjesc după dragoste, prietenie caldă, admirație și răspuns uman din partea celor din jur... Vrei să iubești viața? Atunci începe prin a le dărui celor din jurul tău sentimentele după care tânjesc. Începe prin a transmite voioșie și dragoste frățească și vei primi în schimb o prietenie personală și o fericire reală pe care n-ai visat-o niciodată și care îți va revoluționa întreaga viață."

Nu aștepta o minune din afară, care să te ridice deasupra temerilor, îndoielilor, egocentrismului tău. Îl ajuți pe Dumnezeu dinăuntru, dacă te deschizi printr-o dragoste activă față de alții și atunci, în chip miraculos, temerile, îndoielile și egoismul tău se vor risipi și vor dispărea. Minunea începe dinăuntru, nu din afară. Pune-ți voința de partea iubirii active și toate forțele tămăduitoare ale universului îți vor sta atunci la dispoziție.

Dar nici Dumnezeu, nici omul nu te pot ajuta dacă rămâi închis în tine însuți. Nu ești făcut să trăiești în felul acesta și toate medicamentele pe care le iei, toate sfaturile pe care le primești și toate rugăciunile pe care le rostești nu-ți vor fi de nici un folos dacă nu-ți plasezi voința de partea iubirii active. Ieși afară din tine însuți sau vei pieri!

Allan Hunter spune: "S-ar putea să descoperim, așa cum sugerează un filozof, că a-i iubi pe dușmanii noștri, datorită faptului că mai întâi Îl iubim pe Dumnezeu, este pentru indigestia apărută pe fond nervos un tratament mai bun decât operația sau medicamentele tari." Este un tratament mai bun nu numai pentru indigestia pe fond nervos, ci pentru aproape orice boală care ne chinuie.

O, Tu care Te întinzi ca să mă cuprinzi în dragostea Ta și să mă trezești, ajută-mă să fac și eu astăzi același lucru. Ajută-mă să înviorez și să sădesc viața în cineva prin atingerea mea prietenoasă și iubitoare. Iată un lucru de care nu trebuie să-mi fie frică: niciodată nu pot iubi prea mult. Ajută-mă. Amin!

O examinare finală

Psalmul 26:1-2.

Fă-mi dreptate, Doamne, căci umblu în nevinovăţie şi mă încred în Domnul fără şovăire. Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii şi inima!

Coloseni 3:5-7.

De aceea, omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor eraţi şi voi odinioară, când trăiaţi în aceste păcate.

Psalmul 19:12-14.

Cine îşi cunoaşte greşelile făcute din neştiinţă? Iartă-mi greşelile pe care nu le cunosc! Păzeşte de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. Primeşte cu bunăvoinţă cuvintele gurii mele şi cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea şi Izbăvitorul meu!

Am ajuns la jumătatea anului şi cu aceasta la sfârşitul studierii celor 15 duşmani majori. Ziua de astăzi trebuie s-o petrecem într-o atitudine de revizuire, punându-ne întrebări directe referitoare la aceşti inamici majori. Şi în timp ce ne punem aceste întrebări, haideţi să facem aşa încât să nu rămână în noi domenii necercetate şi nici un duşman. Viaţa sau moartea depind de curăţirea radicală, totală. Pune-ţi atent următoarele întrebări şi dă-ţi răspunsuri bine gândite.

Am eu credinţă în şi loialitate faţă de Cineva dincolo de mine însumi, care să dea o semnificaţie ultimă, o coerenţă şi un sens vieţii mele? Şi este acel Cineva Dumnezeu, sau mai există în mine spaţii ocupate de egocentrism? Iar aceste spaţii necurăţite, nu produc oare progeniturile egocentrismului: lipsa de onestitate; lăcomia şi avariţia; prejudecata şi intoleranţa; refuzul responsabilităţii şi al cooperării? Am schimbat oare centrul de gravitate al vieţii mele de la mine însumi la Dumnezeu?

Dar cu mânia, resentimentele, ura, cum stau? Au mai rămas ceva rădăcini? Mai găzduiesc în mine îngrijorări, anxietăţi şi temeri? Sau I le-am dăruit pe toate Lui?

Mai sălăsluieşte oare în mine vreun sentiment de vinovăţie? Întors-am oare pentru totdeauna spatele negativismului şi complexelor de inferioritate? A mai rămas pe undeva în mine vreo nesinceritate conştientă sau inconştientă? Sunt dorinţele mele sub control? Mai există în mintea mea gânduri sexuale necurate? Sunt toate celelalte apetituri ale mele sub control? Şi au mai rămas ceva loialităţi împărţite în mine?

Îmi echilibrez eu virtuţile cu virtuţile opuse lor? Ignoranţa şi lipsa de judecată îmi mai sunt ele o piedică? Am dezechilibre fizice înrădăcinate în atitudini mintale şi spirituale greşite? Nu cumva mă slăbeşte o alimentaţie greşită? Fac tot ce depinde de mine ca să schimb ordinea socială necreştină care mă afectează aşa de profund? Mă supun eu unei discipline totale în întreaga mea viaţă? Sunt eu liber şi activ în dragostea mea creativă faţă de alţii?

Dacă, în ansamblu, putem da răspunsuri bune la aceste întrebări, suntem pe drumul cel bun către viaţa din abundenţă.

O, Dumnezeule, mi-am înfruntat duşmanii şi, în Numele Tău, i-am izgonit. Îţi mulţumesc! Acum, Te rog, ajută-mă să nu mă mai alătur nici unuia dintre duşmanii care insistă să rămână în mine. Ajută-mă să fac curăţenie totală. În Numele lui Isus. Amin!

Ne întoarcem la resursele noastre

Romani 5:20-21.
Ba încă şi Legea a venit pentru ca să se înmulţească greşeala; dar unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot aşa şi harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viaţa veşnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Coloseni 2:6-10.
Astfel, dar, după cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în ea cu mulţumiri către Dumnezeu. Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos. Căci în El lo-cuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri.

Filipeni 4:13.
Pot totul în Hristos, care mă întăreşte.

Am încheiat prima jumătate a drumului nostru în căutarea vieţii din abundenţă, pe parcursul căreia am văzut care sunt cei 15 duşmani majori ai vieţii umane. Din când în când, ne-am oprit ca să arucăm o privire fugară la resursele sau energiile care ne stau la dispoziţie pentru a înfrunta şi înfrânge aceşti duşmani. Am făcut lucrul acesta pentru a da imbold încrederii şi credinţei noastre că ei pot fi înfrânţi, şi era necesar să o facem; căci adeseori, ocupându-ne de probleme, devenim aşa de obsedaţi de ele, încât ele ne pătrund toată fiinţa şi devenim o problemă pentru noi înşine şi pentru alţii. Este necesar să ne uităm ţintă şi cu putere la problemele noastre până când resursele intră în fiecare celulă nervoasă şi în fiecare fibră a fiinţei noastre. Trebuie să ne uităm ţintă la ele până când devenim posedaţi de ele; nu le mai posedăm noi, ci ele ne posedă pe noi.

Cineva a spus: "Primii creştini n-au exclamat cu disperare: «Uite ce a ajuns lumea!» ci au exclamat încântaţi: «Uite cine a ajuns în lume!»" Ei nu au văzut numai ruina, ci şi resursele pentru a reclădi pe acele ruine. Nu au văzut doar că s-a înmulţit păcatul, ci şi că harul s-a înmulţit şi mai mult. Pe această asigurare, pivotul istoriei s-a învârtit şi s-a întors de la disperare totală, de la pierderea nervului moral, de la fatalism, la credinţa şi încrederea că în sfârşit păcatul şi-a găsit naşul, că ceva nou a venit în lume, că nu numai ici şi colo, ci pe o scară largă, oamenii pot avea acces la ceea ce până acum era un lucru imposibil: bunătatea. Şi nu numai la bunătate, ci şi la sănătatea minţii şi a trupului - la ritm şi armonie în întreaga lor fiinţă. Acelaşi sentiment de încredere trebuie să te posede, să te domine şi pe tine, dacă vrei să treci de la tipul de persoană anemică, lipsită de creativitate, negativistă, la unul care este stăpân pe sine, pe împrejurări şi pe destinul său.

Dar această încredere nu trebuie să se bazeze pe o autohipnoză, cu o atitudine a minţii şi a spiritului în care îţi spui că totul este bine, chiar dacă nu este, în speranţa că autosugestia va face ca totul să fie bine; nu, ea trebuie să se bazeze pe încrederea solidă că viaţa ta este cuplată la suma totală a Realităţii şi că această Realitate lucrează cu şi pentru tine, nu împotriva ta. Întregul secret al vieţii din abundenţă poate fi rezumat în fraza următoare: "Nu responsabilitatea ta, ci răspunsul tău la abilitatea lui Dumnezeu" (joc de cuvinte, tăind cuvântul "responsabilitate" în două: "respons" - răspuns şi "abilitate").

O, Dumnezeu şi Tată plin de har, inima începe să-mi bată mai repede, pulsul îmi creşte la gândul că aş putea deveni acea persoană spre care am aspirat până acum doar din când în când, în clipele mele de exaltare. Şi acum urmează să fiu exact acea persoană. Te urmez pe Tine. Amin!

Este oare calea creştină nerealistă?

Ioan 14:1-12. **"Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc şi ştiţi şi calea într-acolo." "Doamne", I-a zis Toma, "nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea într-acolo?" Isus i-a zis: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo Îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut." "Doamne", i-a zis Filip, "arată-ne pe Tatăl, şi ne este de ajuns." Isus i-a zis: "De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: 'Arată-ne pe Tatăl?' Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine; credeţi cel puţin pentru lucrările acestea. Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.**

1 Ioan 1:7. **Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.** *2:8-13.* **Totuşi vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât şi cu privire la voi; căci întunericul se împrăştie şi lumina adevărată chiar răsare. Cine zice că este în lumină şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubeşte pe fratele său, rămâne în lumină şi în el nu este nici un prilej de poticnire. Dar cine urăşte pe fratele său, este în întuneric, umblă în întuneric, şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii. Vă scriu, copilaşilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Vă scriu, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă aţi biruit pe cel rău. V-am scris, copilaşilor, fiindcă aţi cunoscut pe Tatăl.**

Am încheiat ieri prin a afirma că nu putem avea victorie permanentă şi atotcuprinzătoare decât dacă simţim că suma totală a Realităţii este cu noi şi că noi suntem cu această Realitate, nu împotriva ei - că mergem în direcţia firească a universului, nu împotriva lui. Dacă se strecoară vreo îndoială aici, la acest punct, aceasta este o îndoială fatală, care îşi pune amprenta rece, moartă, pe toate speranţele şi posibilităţile noastre cele mai înalte.

Dar îndoiala aceasta este chiar punctul crucial al întregii probleme: cum putem să fim siguri că mergând pe calea creştină mergem pe calea Realităţii? N-am putea ajunge într-o zi să constatăm că această cale creştină este doar un vis frumos dar nerealist, care încearcă să acopere baza hidoasă, dar solidă, a realităţii? Încercând să fim creştini, nu ne străduim noi oare să fim ceva pentru care nu suntem făcuţi, nu aspirăm noi către ţeluri pe care, prin însăşi natura noastră omenească, nu le putem atinge? Oare calea creştină a idealismului nu-şi frânge aripile ei delicate de faptele dure ale realităţii? Această cale s-ar putea să dea roade într-o altă lume, dar în lumea aceasta nu trebuie să ne pierdem timpul cu imposibilul - un imposibil care doar ne entuziasmează vremelnic cu mult zgomot pentru nimic; care ne dă doar o mâncărime de care apoi nu mai putem scăpa; care ne va lăsa doar agitaţi şi nesatisfăcuţi din pricina falimentării, condamnaţi lăuntric că dorim să fim ceea ce nu putem fi, ceea ce prin însăşi natura noastră suntem incapabili să fim. Aceasta este îndoiala care îl domină pe omul modern şi noi nu vom putea pătrunde nici măcar un milimetru în sufletul veacului nostru până când nu înfruntăm această îndoială şi o spulberăm.

Dar ea poate fi înfruntată şi spulberată numai când ajungem să vedem că suntem inerent structuraţi pentru calea creştină şi că a încerca să trăim pe o altă cale, într-un alt mod, nu este numai greşit, ci imposibil. Nu poţi trăi împotriva naturii Realităţii - şi să o scoţi cu bine la capăt. Vei fi rănit. Isus a fost surprins nu atât de răutatea oamenilor cât de stupiditatea lor. "Nu vedeţi, - le spunea - voi trăiţi împotriva vieţii şi aşa ceva nu este cu putinţă. Veţi fi răniţi - sunteţi răniţi."

Păcatul este încercarea de a acţiona împotriva lui Dumnezeu şi nu împotriva noastră înşine. Şi lucrul acesta este imposibil.

Tatăl meu, Tu mi-ai structurat şi modelat fiinţa pentru Tine Însuţi şi când eu încerc s-o restructurez pentru altceva, o încurc şi o stric toată. Nimic nu mai funcţionează bine atunci. Ajută-mă să merg pe calea Ta, căci încep să descopăr că aceasta este, de fapt, calea mea. În Numele lui Isus. Amin!

Judecata lui Dumnezeu și judecata vieții

2 Corinteni 5:10.
Dacă a fost cineva o pricină de întristare, nu m-a întristat numai pe mine, ci pe voi toți; cel puțin în parte, ca să nu spun prea mult. Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți; așa că acum, este mai bine să-l iertați, și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire. De aceea, vă rog, să vă arătați iarăși dragostea față de el; căci v-am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul. Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. Într-adevăr, ce am iertat eu, - dacă am iertat ceva - am iertat pentru voi, în fața lui Hristos.

Ioan 6:39.
Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi.

Galateni 6:7-8.
Nu vă înșelați: "Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine samănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.

1 Petru 1:23.
Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.

Ieri am încheiat cu afirmația că verdictul vieții și verdictul lui Hristos sunt unul și același lucru. El este viața - "Eu sunt Viața" - și a trăi împotriva Lui înseamnă a trăi împotriva vieții. Dacă această afirmație simplă este adevărată, atunci este adevărul cel mai colosal prezentat vreodată omului. J. Middleton Murry spune: "Și dacă oamenilor nu le pasă de Împărăția lui Dumnezeu, ei vor descoperi în curând că viața însăși îi învață aceeași lecție. Nu poți să abuzezi de viață. La scaunul de judecată al lui Dumnezeu omul este obligat să aducă cu el viața și numai viața pe care a trăit-o: iar judecata lui Dumnezeu și judecata vieții este același lucru." (*Heroes of Thought*, pag. 24.).

Două linii de experimentare umană, dezvoltate în cea mai mare parte independent, încep să conveargă acum: linia creștină și linia științifică. Viața le face să ajungă la același punct. Va veni ziua când știința va pune totul pe masă și va zice: "Iată, aceasta este calea de a trăi și nu aceasta." Și când vom vedea tot ce are ea de spus, vom fi uimiți și vom exclama: "Dar calea pe care o propui tu este cea creștină și ce excluzi tu este ceea ce exclude și creștinismul." Și omul de știință îți va răspunde: "Despre aceasta noi nu putem spune nimic, ci tot ce putem afirma este că viața adevărată se poate trăi numai în felul acesta."

Calea creștină este înscrisă în structura lucrurilor. Ea este modul natural de a trăi. Am auzit doi oameni cu o gândire profundă rostind același verdict. Unul era un eminent specialist în neurologie, care toată viața a avut de-a face cu nervi zdruncinați, deranjați și distruși, iar concluzia lui referitoare la viață a fost aceasta: "Calea creștină este calea bunului simț." Celălalt era un tânăr remarcabil care, începând experiența vieții, a spus: "Calea creștină este înțelegerea corectă a lucrurilor." Tânărul, printr-o rapidă intuiție, și medicul, la sfârșitul unei vieți de încercări, au ajuns la aceeași concluzie: "calea creștină este calea naturală."

Dacă vei încerca să trăiești împotriva naturii, te vei înfunda în încurcături. Viața ta va trece din nemulțumire în nemulțumire.

Tu, Dumnezeul ființei mele celei mai intime, al nervilor, celulelor și sângelui meu, cum aș putea să păcătuiesc împotriva Ta, fără să păcătuiesc împotriva mea însumi? Judecățile Tale sunt rapide și sigure, căci ele sunt înscrise în firea lucrurilor. Nu pot fugi de ele. Fug către Tine. Amin!

Calea creştină este calea naturală

Evrei 2:6-9.

Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: "Ce este omul, ca să-Ţi aduci amine de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puţină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă şi cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui." În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuşi, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar pe Acela care a fost făcut "pentru puţină vreme mai prejos decât îngerii", adică pe Isus, Îl vedem "încununat cu slavă şi cu cinste", din pricina morţii, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toţi.

Faptele 19:9.

Dar, fiindcă unii rămâneau împietriţi şi necredincioşi, şi vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărţit pe ucenici de ei şi a învăţat în fiecare zi pe norod în şcoala unuia numit Tiran.

Ioan 14:6-7.

Isus i-a zis: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă m-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo Îl veţi cunoaşte: şi L-aţi şi văzut."

Calea creştină, sau modul creştin de a fi şi de a trăi, este înscrisă în ţesătura vieţii. Ea este viaţa. Există o frază izbitoare în **Ioan 1:3**: *"Nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El."* Cu alte cuvinte, există o cale, o modalitate, imprimată în toate lucrurile - viaţa a fost structurată ca să funcţioneze în felul acesta; şi modalitatea aceasta este calea creştină: "nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut fără El." Pecetea lui Hristos este imprimată în toate lucrurile - ea este modalitatea în care este făcută viaţa să funcţioneze. Este intenţia divină înscrisă în carne şi sânge şi în întreaga organizare a vieţii.

Dr. H. F. Rall spune că nimeni nu-i zice unui crocodil "fii crocodil", deoarece el nu poate fi altceva decât crocodil. Dar omului i se spune adesea "Fii om!" De ce? Deoarece omul poate să trăiască şi adeseori trăieşte împotriva, sau sub nivelul modului de viaţă pentru care a fost creat. El poate să fie nenatural. Şi a fi nenatural înseamnă a fi frustrat. Păcat este a "încerca să trăieşti nenatural" - literal, "a greşi ţinta" - ţinta pentru care am fost făcuţi, structuraţi în mod inerent. Ţinta este structurată în celulele sângelui nostru, în ţesuturile noastre, în celulele noastre nervoase - ea este voia lui Dumnezeu. Legile fiinţei noastre nu sunt altele decât legile lui Dumnezeu - ele *sunt* legile lui Dumnezeu înscrise în alcătuirea fiinţei noastre. A le fi credincios înseamnă a-I fi credincios lui Dumnezeu, şi a-I fi credincios lui Dumnezeu înseamnă a le fi credincios lor.

Primii creştini au simţit exact lucrul acesta când au numit credinţa în Hristos Calea. În **Faptele Apostolilor 9:2**, acolo unde în traducerea noastră se scrie: *"dacă vor găsi pe unii umblând pe Calea credinţei"*, în original se scrie: *"Dacă vor găsi pe unii care sunt pe Cale"* - Calea pentru care viaţa funcţionează bine, Calea pe care este făcută viaţa - Calea!

Accentuăm adesea pe "oricine" din **Ioan 3:16**, şi pe bună dreptate: este un "oricine" care arată că oferta vieţii este nelimitată. Dar mai este un "oricine", în **Matei 7:24**, care ne vorbeşte despre un fapt nelimitat: dacă îţi clădeşti viaţa pe cuvintele Mele, îţi spune Isus, ea va rezista la toate încercările posibile: dacă nu, ea se va prăbuşi cu zgomot. Nu există excepţii - "oricine".

O, Isus, cum aş putea înceta vreodată să-Ţi mulţumesc că, bâjbâind prin viaţă, am dat de aceasta - de Cale! Mă umple mereu de uimire faptul că eu, tocmai eu, am găsit Calea. Acum sunt sigur de aceasta. De aceea, înainte - mereu înainte! Amin!

Răul este autodistructiv

Ioan 3:20.
Căci oricine face răul, urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.

Psalmul 1:1-6.
Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi şi nu se aşază pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui, şi ale cărui frunze nu se veştejesc: tot ce începe, duce la bun sfârşit. Nu tot aşa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul. De aceea, cei răi nu pot ţinea capul sus în judecăţii, nici păcătoşii în adunarea celor neprihăniţi. Căci Domnul cunoaşte calea celor neprihăniţi, dar calea păcătoşilor duce la pieire.

1 Petru 3:9-13.
Nu întoarceţi rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvântarea. "Căci cine iubeşte viaţa şi vrea să vadă zile bune, să-şi înfrâneze limba de la rău şi buzele de la cuvinte înşelătoare. Să se depărteze de rău şi să facă binele, să caute pacea şi s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi, şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul." Şi cine vă va face rău, dacă sunteţi plini de râvnă pentru bine?

Am ajuns, deci, să vedem că modalitatea creştină de a fi şi de a acţiona este Calea - nu *o* cale, ci *Calea*. În orice situaţie posibilă, ea este calea sau modul de a acţiona. Nu se pot admite excepţii de nici un fel. Dacă cineva acţionează pe altă cale, rezultatul său nu va fi bun: viaţa lui va intra în încurcătură.

Răul încurcă şi strică toate situaţiile, căci răul este împotriva naturii realităţii. De aceea, a încerca să repari o situaţie printr-un rău înseamnă a o încurca şi mai mult. Prin urmare, răul nu este numai rău: este şi prostesc. Adică este o prostie să încerci să trăieşti pe calea răului, căci aceasta înseamnă să încerci să trăieşti împotriva vieţii. Natura omului este alergică la rău. Răul este calea pe care natura umană este făcută să nu trăiască. În rău, viaţa doreşte să câştige libertate, dar câştigă doar libertatea de a se distruge pe sine. Viaţa fuge - de mântuire! Ea se revoltă - împotriva vieţii!

Unor elevi li s-a permis să demonteze un automat de jocuri ca să-i studieze mecanismele. Ei au descoperit că maşinăria era astfel construită încât să cedeze jucătorilor numai o monedă din zece. Asta înseamnă că oricât ar fi implorat jucătorii pe zeul norocului, maşina decidea ca, în medie, numai una din zece monede introduse în ea să fie câştigătoare. Nu norocul, ci structura maşinii era împotriva lor! În fiecare dimineaţă, maşina era golită, în fiecare seară era din nou plină. Oamenii au construit o maşină pe baza legii probabilităţilor şi ea acţiona cu exactitate pe baza regulii după care a fost concepută. Orice încercare de a câştiga nu era numai un rău - era o prostie!

Tot aşa, omul a fost structurat de Dumnezeu pentru a funcţiona pe o anumită cale, într-un anumit mod. Păcat înseamnă a funcţiona altfel decât este făcut mecanismul să funcţioneze. Cine trăieşte în păcat, deci, îşi strică în mod inevitabil fiinţa şi devine o problemă pentru sine şi pentru alţii. Noi am fost structuraţi să trăim cu Dumnezeu; a te revolta împotriva Lui înseamnă să trăieşti împotriva felului în care ai fost făcut să funcţionezi - înseamnă a te revolta împotriva ta însuţi. Încercarea aceasta a umplut lumea cu epave omeneşti.

Fiecare om încearcă, crede că el va fi o excepţie, dar nu există excepţii.

Tatăl meu, Tu ai făcut în aşa fel încât să-mi fie imposibil să-mi fac rău fără ca Tu să te opui. Pedepsele pe care Tu le-ai ataşat răului nu sunt semnele mâniei, ci ale dragostei Tale - dragostea Ta care răscumpără. Ajută-mă să lucrez mână în mână cu dragostea aceasta - nu împotriva ei. Amin!

Isus - tonul standard

1 Corinteni 1:18-31.

Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: "Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici pricepera celor pricepuți." Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciune a lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu, este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii. De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: "Cine se laudă, să se laude în Domnul."

Faptele 6:10.

Dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.

Matei 13:54.

A venit în patria Sa și a început să învețe pe oameni în sinagogă; așa că cei ce-L auzeau, se mirau și ziceau: "De unde are El înțelepciunea și minunile acestea?

1 Corinteni 2:7.

Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci.

Ieri am văzut că păcatul nu este numai rău - el este o prostie. Opusul este de asemenea adevărat: bunătatea nu este numai bine, ea este și înțelepciune. Acesta este motivul pentru care Isus Și-a identificat pe Sine cu Înțelepciunea: *"Totuși înțelepciunea a fost îndreptățită din lucrările ei"* (**Matei 11:19**). Isus vorbea despre Sine. El a afirmat că este înțelepciunea și a adăugat cam așa: "Viața confirmă că tot ce fac Eu este așa cum trebuie să fie." Accentul cade pe cuvântul *tot*. El nu avea dreptate doar ici și colo, ci fiecare notă atinsă de El face parte din melodia Armoniei desăvârșite. Când învățătura Lui este pusă la proba vieții, verdictul este întotdeauna același: El este îndreptățit, viața confirmă *tot* ceea ce face El.

Pavel merge pe aceeași linie când spune că "Isus este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu". Observați că el asociază două lucruri, puterea și înțelepciunea. Și este normal, căci ele sunt organic unite. Deoarece suma totală a Realității este de partea înțelepciunii - întreg universul moral o sprijină. Mai devreme sau mai târziu, înțelepciunea câștigă în mod inevitabil. Opusul este de asemenea adevărat, păcatul și slăbiciunea sunt inseparabil legate una de alta, căci suma totală a Realității este împotriva răului. Mai devreme sau mai târziu, acesta falimentează în mod inevitabil. În rău, nu pot câștiga; în bine, nu pot pierde. Stelele în cursul lor acționează împotriva răului, a păcatului. Stelele în cursul lor acționează de partea binelui. Există o zicală că "numai stelele sunt neutre". Dar stelele nu sunt neutre - natura este de partea binelui și nu va sprijini răul. Bunătatea este înțelepciune și bunătatea este putere.

La radio Washington, la o anumită oră, se dă în fiecare zi tonul standard, după care toată națiunea să-și acordeze instrumentele. Tot ce se îndepărtează de tonul acela este dezacord și sună fals. Tonul standard nu este arbitrar; el este inerent. În Isus, Dumnezeu ne-a dat tonul standard al vieții umane. Tot ceea ce s-a armonizat cu tonul acesta captează muzica sferelor; tot ceea ce se îndepărtează de el este dezacord și chin. Dumnezeu nu torturează. Îndepărtarea însăși produce chinul. Este ceva inerent.

O, Isus, Tu tonul standard al vieții umane, iartă-mă că am încercat să trăiesc împotriva acestui ton. Rezultatul a fost inevitabil și invariabil un dezacord și un chin interior. Îmi acordez viața pe deplin și total după Tine, din clipa aceasta. Amin!

Haideți să fim normali!

Coloseni 1:17.
El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

Efeseni 2:21.
În El toată clădirea, bine închegată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.

Apocalipsa 1:17-18.
Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui, ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: "Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților."

Am încheiat ieri prin a afirma că Isus este tonul standard pe care Dumnezeu l-a dat pentru noi și că El poruncește oamenilor ori să-și acordeze viețile și instituțiile după această notă, ori să fie o parte a haosului. Un om a spus despre sine: "Necazul cu mine este că sunt în armonie cu haosul." Tot ceea ce nu este în armonie cu Hristos, este în armonie cu haosul. Alegerea care ne stă în față este: Hristos sau haosul.

Dr. Fritz Künkel, un mare psihiatru, are o carte intitulată *Haideți să fim normali!* Cunoștințele de psihiatrie și credința lui creștină l-au făcut să ajungă la aceeași concluzie: Isus este Normalul - a te îndepărta de El înseamnă a fi anormal și prin urmare frustrat. Haideți să fim normali, haideți să fim creștini! Concluzia științifică a acestui mare psihiatru și concluzia unui simplu muncitor este aceeași. La sfârșitul unei predici, muncitorul a exclamat: "Prea mult creștinism nu se poate!" Se mai poate afirma despre altceva - că nu poate fi niciodată prea mult. Nu există nimic altceva despre care să se poată spune acest lucru.

David Seabury spune: "Boala este o pierdere a echilibrului într-o parte a organismului sau în tot organismul. Ea poate începe în spirit și să sfârșească într-o dezintegrare a trupului. Poate începe datorită unor cauze fizice, iar apoi să acționeze împotriva psihicului. Dar întotdeauna este o pierdere a echilibrului în ființa fundamentală a omului. Prea puține sau prea multe emoții își fac imediat efectul asupra sistemului endocrin. Nici inhibiția, nici descărcarea fără frâu a sentimentelor nu ajută sănătății... Prea multă sau prea puțină hrană sau exercițiu sau somn, da, prea mult din orice... distruge sănătatea. Numai prin realizarea unui echilibru fizic și psihic pe fiecare plan al vieții și între toate planurile acesteia este menținută sănătatea și vigoarea omului."

Putem cădea în exces în orice privință, cu excepția unui singur lucru: Hristos, căci El este Echilibrul, El este Norma; El este Viața însăși.

E o pură întâmplare faptul că primii scriitori creștini Îl numesc pe Hristos Viața, sau lucrul acesta este o deducție logică din fapte? Ei au făcut descoperirea că Isus este Viața, cu "V" mare.

O, Isuse, Domnul vieții mele, acum, în sfârșit, am ceva din care nu pot avea niciodată prea mult. Nu pot fi prea mult asemenea Tie și nu pot avea prea mult din spiritul Tău. Ajută-mă să beau înghițituri adânci din gândirea Ta și din modul Tău de a fi. Amin!

Frica de sănătate mintală!

Luca 8:27-37. **Când a ieşit Isus la ţărm, L-a întâmpinat un om din cetate, stăpânit de mai mulţi draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină şi nu-şi avea locuinţa într-o casă, ci în morminte. Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuţit, a căzut jos înaintea Lui şi a zis cu glas tare: "Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Te rog, nu mă chinui." Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela pe care pusese stăpânire de multă vreme; era păzit legat cu cătuşe la mâini şi cu obezi la picioare, dar rupea legăturile şi era gonit de dracul prin pustii. Isus l-a întrebat: "Cum îţi este numele?" "Legiune," a răspuns el; pentru că intraseră mulţi draci în el. Şi dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în Adânc. Acolo, pe munte, era o turmă mare de porci care păşteau. Şi dracii au rugat pe Isus să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie. Dracii au ieşit din omul acela, au intrat în porci, şi turma s-a repezit de pe râpă în lac şi s-a înecat. Porcarii, când au văzut ce se întâmplase, au fugit şi au dat de veste în cetate şi prin sate. Oamenii au ieşit să vadă cele întâmplate. Au venit la Isus şi au găsit pe omul din care ieşiseră dracii, şezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat, şi în toate minţile; şi i-a apucat frica. Cei ce văzuseră cele petrecute, le-au povestit cum fusese vindecat cel stăpânit de draci. Tot norodul din ţinutul Gherghesenilor a rugat pe Isus să plece de la ei, pentru că îi apucase o mare frică. Isus S-a suit într-o corabie şi S-a întors.**

Faptele 26:22-25. **Dar, mulţumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viaţă până în ziua aceasta; şi am mărturisit înaintea celor mici şi celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii şi Moise că are să se întâmple; şi anume, că Hristosul trebuie să pătimească şi că, după ce va fi cel dintâi din învierea morţilor, va vesti lumină norodului şi Neamurilor." Pe când vorbea el astfel ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: "Pavele, eşti nebun! Învăţătura ta cea multă te face să dai în nebunie." "Nu sunt nebun, preaalesule Festus," a răspuns Pavel; "dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate şi chibzuite.**

1 Petru 4:3-4. **Ajunge, în adevăr, că în trecut aţi făcut voia neamurilor şi aţi trăit în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe, în chefuri şi în slujiri idoleşti neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergaţi împreună cu ei la acelaşi potop de desfrâu, şi vă batjocoresc. *14.* Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihneşte peste voi.**

Un pastor anglican a rostit un lucru foarte profund atunci când, la una dintre mesele noastre rotunde, a spus: "Eu încerc să trăiesc modul natural de viaţă, adică modul creştin." În **2 Petru 2:19**, citim: *"Le promit libertatea în timp ce ei înşişi sunt robi ai stricăciunii."* Observaţi expresia "robi ai stricăciunii" - ajunşi într-o stare de decădere, de descompunere. Răul este tocmai acesta - o viaţă sub osânda descompunerii. Modul de viaţă creştin este viaţă în plină dezvoltare. Prin urmare, modul creştin este modul natural.

Este adevărat că există în noi o natură falsă, clădită de trăirea noastră falsă, dar natura aceasta nu este cea pe care a pus-o Dumnezeu în noi la creaţie. Natura cea falsă pe care încearcă omul să şi-o clădească este în război cu adevărata noastră natură. Prin urmare, omul care păcătuieşte este în război atât cu sine, cât şi cu Dumnezeu.

Naşterea din nou are loc în urma predării şi abandonării acestei lumi false a răului pentru a accepta lumea adevărată a binelui. Omul devine "un mic copilaş", el revine la scopul originar al lui Dumnezeu. Când devine omul lui Dumnezeu, el devine cu adevărat om.

Noi ne-am învăţat atât de mult cu răul, încât avem impresia că modul creştin este un mod nenatural. Oamenii au venit şi au văzut omul din care Isus alungase duhurile rele "îmbrăcat şi în toate minţile şi i-a apucat frica". Frica de ce? Le este frică de sănătatea mintală! Ne-am obişnuit aşa de mult cu modul nostru de viaţă, încât ne este frică de adevărata sănătate mintală a căii creştine. Cineva mi-a povestit că a folosit vreme îndelungată o bicicletă cu ghidonul răsucit şi atât de mult s-a obişnuit cu el, încât când i-a îndreptat cineva ghidonul s-a răsturnat cu bicicleta. Pentru el, răsucirea devenise ceva normal! Nouă, cărora această lume vicleană şi imposibilă ni se pare naturală, realismul lui Isus ne apare drept idealism. În fapt, însă, el *este* realism.

Răul este marea iluzie - iluzia că ai putea să trăieşti împotriva structurii universului şi să scapi cu bine!

O, Isuse Doamne, ne-a fost frică de splendida sănătate a minţii Tale, de uimitorul echilibru al vieţii Tale - ne-a fost frică de viaţă. Eu Te rog să mă ajuţi să mă naturalizez în patria sufletului meu: Împărăţia lui Dumnezeu. Amin!

Patria sufletului - Împărăția lui Dumnezeu

Luca 17:20-21. **Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: "Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: "Uite-o aici", sau: "Uite-o acolo!" Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru."**

Romani 8:9-11. **Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.**

Mica 6:8. **"Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?"**

În rugăciunea noastră de ieri am vorbit despre Patria sufletului - Împărăția lui Dumnezeu. Este oare adevărat? Este oare Împărăția lui Dumnezeu patria sufletului meu? Este ea aerul de baștină al sufletului? Când o găsim, ne găsim noi oare pe noi înșine?

Într-o scrisoare recentă, un om inteligent dar sfâșiat lăuntric, îmi scria: "Plăceri îmi găsesc cu ușurință, dar satisfacția nu." De ce oare plăcerile de suprafață sunt ușor de împlinit, dar în adâncul lui omul este greu de satisfăcut? Nu este oare aceasta din pricina faptului că sufletul își cunoaște patria și nu vrea să se mulțumească cu înlocuitori?

Când Isus a zis: "Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru", El a rostit unul dintre cele mai importante lucruri spuse vreodată. În declarația aceasta se află sămânța unei noi omeniri. Ea a fost rareori luată în serios în creștinism; numai anumite grupări izolate au făcut uz de ea. Trebuie să fie repusă în drepturile ei și folosită din plin în creștinismul adevărat. Căci acest mare adevăr conține un uriaș dinamism potențial. Iată de ce s-au manifestat rezerve față de acest text: Dacă Împărăția lui Dumnezeu este în noi, în fiecare dintre noi, chiar și în cei nepocăiți, (căci cuvintele din acest verset erau adresate fariseilor, care erau neconvertiți), atunci, s-a zis, nu mai există nevoia nașterii din nou; atunci, în locul concepției că omul are o natură coruptă și păcătoasă, care are nevoie de răscumpărare, e pusă concepția roză a unei naturi umane care nu are nevoie de mântuire, ci doar de iluminare lăuntrică, în loc de pocăință, predare și credință. Frica aceasta este de înțeles, dar vom vedea că este neîntemeiată.

Dacă Împărăția lui Dumnezeu este în noi, înscrisă în structura ființei noastre, dacă ea este modul în care am fost hărăziți să trăim, atunci păcatul nu este nicidecum mai puțin tragic; dimpotrivă, este mult mai dezastruos și de plâns. Căci atunci nu păcătuim doar împotriva unui Dumnezeu îndepărtat, ci și împotriva lui Dumnezeu care este în acea Împărăție dinăuntrul nostru: păcatul este atunci respingere intimă, o ucidere intimă. Mai mult, noi nu păcătuim numai împotriva lui Dumnezeu, ci păcătuim și împotriva noastră înșine. Păcatul deci nu reprezintă natura ființei noastre; el este împotriva naturii, a naturii noastre, și împotriva lui Dumnezeu care a făcut-o.

O, Dumnezeule, văd că păcatul nu devine mai puțin tragic, ci dimpotrivă. Dacă păcătuiesc împotriva Împărăției lăuntrice, atunci, când păcătuiesc, e ceva teribil. Mă distrug pe mine, viitorul meu, îmi distrug totul. Și eu păcătuiesc împotriva Ta - iubitul intim și Împăratul acelei Împărății. Iartă-mă. Amin!

Înăuntrul tău - la ușa ta!

Romani 7:24-25.

O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?.. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel, dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.

Romani 8:1-2.

Acum, dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.

Ioan 7:9.

După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galileea.

Luca 10:9.

Să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo, și să le ziceți: "Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi."

Există două mari curente de gândire religioasă, în lumea de azi. Unul dintre acestea spune așa: "Totul este în tine: trebuie doar să-ți trezești puterile latente; tu ai scânteia divinității în tine - aprinde-o!" Sau, în forma ei extremă, în Vedele din India,: "Nu numai că ai divinitatea în tine - tu ești divinitatea, tu ești Dumnezeu - realizează-te!" Capitala acestui curent de gândire este Benares, din India.

Celălalt curent zice: "Tu ești o creatură păcătoasă; nu există nimic bun în tine; trebuie ca harul cuprinzător al lui Dumnezeu să te trezească din exterior, să te răscumpere." Capitala acestui curent de gândire este Berna, în Elveția, și reprezentantul cel mai de seamă este teologul calvinist Karl Barth.

Suntem obligați oare să votăm cu viețile noastre pentru unul sau altul din aceste puncte de vedere? Nu. Fiecare conține un adevăr, dar numai o jumătate de adevăr - adevărul este dincolo de amândouă. Adevărul este în Împărăția lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este împlinire: *"până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu"* **(Luca 22:16)**. Jumătatea de adevăr din fiecare va fi împlinită în adevărul întreg al Împărăției. Împărăția lui Dumnezeu este atât în transcendent, "Vie Împărăția Ta", cât și în imanent: "Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi, este la ușa voastră". Împărăția se strecoară în tine prin imanența ei, dar te și cucerește prin transcendența ei: ea este în noi și dincolo de noi.

Omul este păcătos prin faptul că păcătuiește nu numai împotriva lui Dumnezeu care l-a făcut, ci și împotriva Împărăției înscrise în țesătura ființei sale - el păcătuiește împotriva lui însuși. Această concepție face ca păcatul să fie mai rău decât concepția care îl vede pe om rău de la natură. Căci dacă el este rău de la natură, atunci păcatul este chiar atât de rău, dacă este natural? De ce aș fi pedepsit pentru că fac ceea ce este natural, pentru că îmi împlinesc propria natură? Dar dacă păcatul nu este numai păcătos, ci și nenatural, atunci el este de două ori mai rău, este o revoltă împotriva lui Dumnezeu și împotriva mea însumi. Dar păcatul nu este natural, păcatul este o încercare de a trăi împotriva adevăratei mele naturi.

Așa că păcatul este anti-viață.

O, Dumnezeule, Tu nu ne-ai făurit cu atâta migală o structură atât de complicată numai ca să ne abandonezi apoi, lăsându-ne pe mâna unor forțe prea puternice pentru noi. Te opui clipă de clipă văzând cum ne autodistrugem. Ajută-ne să nu consimțim la propria noastră distrugere. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu și tensiunea morală

1 Ioan 4:4.

Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume.

Romani 6:2.

Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?

Romani 6:11-23.

Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularile voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră! Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, o dată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

Dacă Împărăția lui Dumnezeu este în noi, atunci unde mai este necesitatea acelei tensiuni care trebuie creată între Împărăție și noi înșine și care să ducă la criză și la pocăință și la nașterea din nou? Oare accentul pus pe *Împărăția-în-noi* nu distruge această tensiune și nu exclude criza?

Dimpotrivă, accentul pus pe *Împărăția-în-noi* sporește tensiunea aceasta și duce și mai hotărât la criză, căci acum vedem că suntem în revoltă împotriva lui Dumnezeu și împotriva noastră înșine. Am observat că atunci când am predicat lucrurile în felul acesta, am obținut de două ori mai multe răspunsuri la apelul la pocăință și la convertire decât atunci când am spus că omul este păcătos de la natură și că nu poate face nimic decât dacă intervenția suverană a lui Dumnezeu îl izbăvește. Accentul pus pe faptul că omul este de la natură păcătos nu numai că distruge tensiunea - ea îl distruge pe omul însuși. Căci dacă omul este păcătos de la natură, de ce să lupți împotriva naturii? Ar fi o bătălie pierdută în orice caz. Paralizează speranța și în consecință paralizează voința. Adeseori, în India, am auzit oameni scuzându-și păcatul prin aceasta: "Ce să fac, sunt om!" Ei bine, faptul că ești om este unul dintre cele mai puternice motive pentru a nu păcătui. Căci atunci când omul păcătuiește, el se simte sub de condiția de om; în dizarmonie cu sine însuși, cu Dumnezeu, cu semenii săi - însăși Natura se îmbracă în doliu. Dar când un om face binele, se simte mai puțin om? Își simte atunci personalitatea înălțată - se simte acasă, în univers; este universalizat; pășește pe pământ ca un cuceritor. Prin urmare, bunătatea este nativă și păcatul este nenatural, o aberație, o deviere, o înfrângere, o degradare. Păcatul este ceva obișnuit, dar nu este ceva natural. Este tot atât de natural ca și cancerul, sau ca nisipul în ochi.

Consecința ideii că omul este păcătos de la natură poate fi ilustrată prin povestea tânărului care după o asemenea predică și-a zis: "De vreme ce nu pot face binele, am să văd ce păcat pot face în seara aceasta și am să-l fac."

O, Dumnezeule, vreau să pun o tensiune între mine și păcatul meu. În Numele Tău mă revolt împotriva lui, îl repudiez, rup relațiile cu el pentru totdeauna. Accept țara mea de baștină, pe Tine, Împărăția Ta. Aici sunt acasă, liber și la înălțime. Îți mulțumesc. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu și păcatul originar

Deuteronomul 32:5.
Ei s-au stricat; netrebnicia copiilor Lui este rușinea lor! Neam îndărătnic și stricat!

Proverbele 2:12-15.
Ca să te scape de calea cea rea, de omul care ține cuvântări stricate; de cei ce părăsesc cărările adevărate, ca să umble pe drumuri întunecoase; care se bucură să facă răul și își pun plăcerea în răutate, care umblă pe cărări strâmbe și apucă pe drumuri sucite.

Isaia 59:8.
Ei nu cunosc calea păcii și în căile lor nu este dreptate; apucă pe cărări sucite: oricine umblă pe ele, nu cunoaște pacea.

Împărăția lui Dumnezeu este în voi! Dacă este așa, atunci ce mai putem spune despre păcatul originar? Este ideea acestui păcat o greșeală și trebuie să vorbim despre bunătate originară în loc de păcat originar? Da, căci originea noastră este în Dumnezeu, și prin urmare bunătatea este originară, căci Dumnezeu este bun. El Și-a pecetluit, Și-a înscris căile în noi. Dar există un adevăr în păcatul originar, pe care ar trebui să-l numim păcatul dobândit rasial. Adam a ales să nu asculte pe Dumnezeu. Prin aceasta el a introdus răul în rasa umană. Rasa umană a păcătuit generație după generație și a transmis posterității tendința nenaturală spre rău. Impulsurile naturale - eul, sexul și instinctul de turmă - au fost viciate printr-o folosire nenaturală și au fost transformate în înclinații nenaturale. Eul devine un scop în sine, în loc să fie un mijloc pentru atingerea scopurilor Împărăției lui Dumnezeu. Sexul a devenit un scop în sine, în loc să fie dedicat scopurilor procreării, cărora le-a fost hărăzit. Instinctul de turmă sau instinctul social devine o atașare față de entități sociale mai mici, cum ar fi clasa, rasa, statul, în loc să fie o atașare de Împărăția lui Dumnezeu. Toate acestea au fost pervertite și, prin urmare, au nevoie să fie convertite - să fie convertite la scopurile pentru care au fost create originar.

Dacă suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu, atunci păcatul nu este natural, este ceva dobândit, o încercare de a trăi împotriva naturii, de a trăi împotriva vieții și de a scăpa de consecințe. Tocmai lucrul acesta îl recunoaștem când spunem despre cineva: "E un om necinstit", înțelegând prin aceasta că s-a îndepărtat de bunătate, de cinste. Dar dacă păcatul ar fi natural, atunci el ar fi cinstea, ar fi standardul, iar bunătatea ar fi nenaturală, ar fi necinste. Când spunem despre cineva "este necurat", prin aceasta sugerăm că el s-a îndepărtat de curăție, de intenția originară. Necurăția, deci, este nenaturală, puritatea este originară, naturală. "Sunt tare cât zece, căci mi-e inima curată". De ce? Pentru că suma totală a realității este de partea omului curat - el este aliniat la natura lucrurilor; prin urmare, el este tare cât zece. Necurăția merge împotriva firii lucrurilor; din cauza aceasta, persoana necurată este o personalitate slabă. Ochii îi sunt șterși, fața palidă și fără viață, personalitatea se stinge.

O, Dumnezeule, Tu mă înveți căile Tale, înscrise în cuvântul Tău și înscrise și în mine. Carnea mea, nervii mei, ființa mea însăși începe să-mi spună scopurile Tale și să vibreze de vitalitatea Ta. Sunt vehiculul victoriei Tale - ajută-mă să mă predau scopurilor Tale ca să pot trăi din abundență. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este Norma

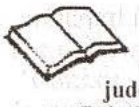

1 Corinteni 2:15-16.
Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, şi el însuşi nu poate fi judecat de nimeni. Căci "cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-l poată da învăţătură?" Noi însă avem gândul lui Hristos.

Filipeni 4:8-9.
Încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească. Ce aţi învăţat, ce aţi primit şi auzit de la mine, şi ce aţi văzut în mine, faceţi. Şi Dumnezeul păcii va fi cu voi.

Coloseni 1:12-18.
...mulţumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, şi toate se ţin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.

Oare când spunem "Împărăţia lui Dumnezeu este în voi", rostim o închipuire teologică sau o realitate teologică? Cu alte cuvinte, încercăm să ne impunem vederile noastre asupra naturii, sau aceste vederi sunt înscrise în scopurile naturii? Am menţionat în altă parte cartea doctorului Fritz Künkel, intitulată *Haideţi să fim normali!* Oare a descoperit el, ca psiholog, studiind personalitatea umană în lumina albă, rece, a ştiinţei, că există o normă înscrisă în noi şi că a te îndepărta de la normă înseamnă a sfârşi în sfâşiere lăuntrică şi în frustrare? Da! Psihologul ar scrie cuvântul normă cu "n" mic, dar noi, care credem că originea noastră este în Dumnezeu, vom scrie Normă. Împărăţia lui Dumnezeu înlăuntrul nostru este Norma aceea. A ne îndepărta de ea înseamnă a ne pierde pe noi înşine, a ne frustra pe noi înşine. Cu aceasta dr. Künkel este de acord, căci credinţa lui creştină şi studiile psihologice l-au dus la aceeaşi concluzie: există o Normă înscrisă în noi şi a te îndepărta de Norma aceasta înseamnă a fi anormal şi prin urmare nesănătos şi frustrat.

Creştinul este o persoană normală; oricine altcineva este anormal. Oricine altcineva este puţin "în afară" - uneori mult "în afară". Acela nu este numai rău, ci şi nechibzuit, încercând să trăiască împotriva Normei. Este o încercare imposibilă. Inevitabil, sfârşitul este unul singur: autoînfrângerea şi autofrustrarea. Acestea sunt inevitabile, deoarece natura lucrurilor funcţionează în felul acesta. Păcatul şi pedeapsa sa sunt unul şi acelaşi lucru, căci păcat - în limba greacă *hamartia* - înseamnă a greşi ţinta, a te îndepărta de la Normă. În cancer există un ţesut anormal - de aceea este cancer. Nu este nevoie să pedepseşti cancerul pentru că este cancer, deoarece a fi cancer înseamnă propria sa pedeapsă; se distruge inevitabil pe sine şi celelalte celule din corp prin însăşi natura sa. Sfârşitul este moartea. "Plata păcatului este moartea." "Plata", consecinţa naturală, răsplata este, inevitabil, moartea, căci păcatul însuşi este moarte - o îndepărtare de la Normă; este "de capul său", nu are rădăcini în Realitate, şi prin urmare va pieri din lipsă de susţinere.

O, Tatăl meu divin, rămân fermecat de bunătatea Ta. Văd urmele paşilor Tăi pretutindeni. Ele sunt în mine. Când mă întorc spre mine, păşesc pe loc sfânt, căci prezenţa Ta este în fiecare rug aprins al emoţiilor, în fiecare chemare care vine din adâncul fiinţei mele. Eu sunt Templul Tău. Fie ca totul din Templul Tău să strige: "Slavă!" Amin!

Împărăția lui Dumnezeu și omul natural

Efeseni 5:8-18. **Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați, deci, ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina. De aceea zice: "Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina." Luați seama, deci, să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște nețînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh.**

Isaia 11:2.

Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.

Ezechiel 2:1-2.

El mi-a zis: "Fiul omului, stai în picioare, și-ți voi vorbi!" Cum mi-a vorbit aceste cuvinte, a intrat duh în mine, și m-a făcut să stau pe picioare; și am ascultat la Cel ce-mi vorbea.

Împărăția lui Dumnezeu este în voi! Dacă Împărăția lui Dumnezeu este adevărata noastră natură, atunci ce vom face cu afirmația aceasta a lui Pavel: *"Omul firesc (natural) nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu"* (**1 Corinteni 2:14**)? Contextul ne arată că discuția nu este între natural și nenatural, ci între "duhovnicesc" (v. 13 și 15) și neduhovnicesc. Sensul versetului 14 este, deci: "Omul neduhovnicesc respinge adevărurile Duhului lui Dumnezeu." Omul duhovnicesc este omul guvernat de Împărăția lui Dumnezeu; prin urmare, el este omul cu adevărat normal. Omul neduhovnicesc este omul care trăiește împotriva acestei Împărății lăuntrice; prin urmare, el este omul nenatural.

Iarăși punem întrebarea: "Oare psihologia, cu adevărat biologică, atunci când este în concordanță cu faptele vieții, ajunge la aceleași concluzii ca și creștinismul?" Să-l lăsăm pe un psiholog, dr. Henry Link, să răspundă: "Eu definesc personalitatea drept măsura în care individul și-a dezvoltat obiceiuri și deprinderi care interesează și slujesc altor oameni... Accentul personalității este pus pe a face lucruri cu și pentru alți oameni. Esența ei este sacrificiul de sine, nu autosatisfacția. Într-adevăr, strădania personalității de a se dărui altora are ca rezultat dezvoltarea și împlinirea de sine." (*The Rediscovery of Man*, pag. 60-61.)

Observați că dr. Link definește personalitatea în termeni creștini: slujirea altora prin renunțarea la sine, și aceasta fără nici un interes egoist. Ori, o persoană care se pierde pe sine în serviciul altora din motive altruiste este tabloul ideal al unui creștin. Dr. Link spune că aceasta înseamnă "personalitate". A fi creștin și a fi "personalitate" înseamnă oare același lucru? Da! Când descoperi calea creștină, descoperi propria ta cale ca persoană. A adopta calea creștină înseamnă a-ți dezvolta și împlini personalitatea. Căci, pe calea aceasta, ea este unită, ajustată la natura Realității și, prin urmare, nu mai e supusă legii autofrustrării, ci a autoîmplinirii. Rezultatul coborârii Duhului Sfânt peste ucenici la Rusalii a fost că au început să vorbească liberi și fără teamă: s-au putut exprima liberi abia când au fost umpluți de Duhul Sfânt. Atunci ființa lor a început să zburde!

O, Dumnezeule, mă temeam să mă predau Ție, ca nu cumva propria mea voință să fie astfel pierdută. Ce prost eram. Văd acum că voia Ta este voia mea cea mai adâncă și că a descoperi scopurile Tale înseamnă să-mi descopăr propria mea persoană. O, ajută-mă să mă exprim în Tine. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este Cauza!

Matei 25:34.
Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: "Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii."

Matei 13:44-45.
Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea. Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase.

Matei 16:24-28.
Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: "Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa."

Săptămâna trecută am studiat afirmația: "Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru" și am încercat să recuperăm înțelesul ei pentru creștinism. E necesar să urmărim gândul acesta până când el se transformă din argument în axiomă, adică nu în ceva ce susținem noi, ci în ceva ce ne susține pe noi.

Am văzut că psihologii, obligați de faptele pe care le descoperă, definesc personalitatea în termeni creștini: creștinismul e norma. Specialiștii în probleme de educație ajung la aceleași concluzii. Cineva l-a întrebat pe profesorul universitar W. H. Kilpatrick, marele pedagog, care e cea mai mare descoperire a psihologiei moderne și el a răspuns: "Cea mai mare descoperire a psihologiei moderne este: «Cine vrea să-și scape viața și-o va pierde și cine își pierde viața pentru o Cauză mare și-o găsește din nou.»" Nu, domnule profesor, nu este o descoperire a pedagogiei moderne, aceasta este o redescoperire, căci Isus a rostit fraza de cinci ori, numai că în locul cuvântului "Cauză", a folosit cuvântul Împărăție. Deci Împărăția este Cauza. Pedagogia modernă, prin experimentele ei asupra naturii umane și a modului ei de a funcționa, ajunge la concluzia că dacă un om se concentrează asupra lui însuși se autodistruge; numai atunci când omul își pierde eul într-o Cauză mare, dincolo de sine, descoperă că eul său, astfel pierdut, se reîntoarce integrat și înălțat. Aceasta este o lege a trăirii umane tot atât de adânc impregnată în universul nostru moral și spiritual pe cât de adânc este imprimată legea gravitației în universul material. Un om de afaceri romano-catolic mi-a spus la sfârșitul unei adunări: "Dumneata nu ne-ai predicat, pur și simplu ne-ai expus fapte." A văzut că eu dezvăluiam doar legi ale lumii morale și spirituale înscrise în structura lucrurilor și că acestea se autentifică. Adică nu au nevoie să fie dovedite, trebuie doar să le expui și se argumentează singure. O axiomă din geometrie nu trebuie dovedită, "două lucruri egale cu al treilea sunt egale între ele". Pe aceasta doar o afirmi și ea se argumentează singură.

Oamenii din vremea lui Isus se mirau că "El le vorbea cu putere" - aceasta era puterea faptelor.

O, Dumnezeule, ne străduim cu fervoare să-Ți sprijinim universul cu firavele noastre argumente. Suntem ca aceia care organizează o societate pentru protecția soarelui, atunci când cineva aruncă cu noroi în soare. Iartă-ne și ajută-ne să ne încredem liniștiți în adevărul Tău care se dovedește singur. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu și știința conducerii

Matei 22:36-40.
"Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?" Isus i-a răspuns: "Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău." "Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii."

Matei 25:34.
Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: "Veniți, binecuvântaților Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii."

Împărăția lui Dumnezeu este în voi! Psihologia, pedagogia și chiar și știința conducerii întreprinderilor se împiedică de legile Împărăției în căutarea lor după cea mai bună cale sau modalitate de a lucra cu semenii. Am spus "se împiedică" pentru a arăta caracterul întâmplător al descoperirilor pe care le fac. Va veni ziua când prejudecățile noastre se vor prăbuși, deoarece toate celelalte căi sau modalități se vor fi dovedit nepractice și noi ne vom consacra metodic și total descoperirii legilor Împărăției. Atunci, omenirea va înregistra într-un deceniu un mai mare salt înainte pe drumul către o viață nouă și abundentă, decât cel parcurs în prezent într-un secol.

Când cineva l-a întrebat pe Daniel Willard, marele conducător al *Societății de Căi Ferate Baltimore și Ohio*, care este cea mai mare calitate pe care trebuie să o aibă un director executiv de succes, el a răspuns: "Capacitatea și bunăvoința de a te pune pe tine în locul celorlalți." Dar aceasta este o regulă pur creștină! Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți, să le faci altora ceea ce ai vrea să-ți facă și ei ție, să te implice empatic în problemele și dificultățile celorlalți oameni și să ți le însușești. Acest mare director de întreprindere a ajuns la această concluzie nu ascultând predici dogmatice de la amvon, ci prin încercări și erori: orice altă cale s-a dovedit nepractică; viața a aprobat numai modalitatea, atitudinea aceasta și nu va aproba nici o alta. Într-o revistă de management (știința conducerii) s-a tipărit cu litere mari această afirmație: "Tot mai multe întreprinderi descoperă că este în beneficiul lor să-i trateze pe vizitatori cu o politețe prietenoasă." De ce? Pentru că bunăvoința este înscrisă în structura lucrurilor, reaua voință este nisip strecurat în mecanism. Viața funcționează cu bunăvoință, dar ea refuză să funcționeze cu rea-voință. Poți da dovadă de o infinită inteligență în încercarea de a-ți menține universul unit prin rea-voință, dar mai devreme sau mai târziu el se va destrăma și se va descompune. Reaua-voință este împotriva naturii realității.

Anima naturalis christiana - "sufletul este prin natură creștin", a spus Tertullian. Orice altă cale ai încerca se va dovedi împotriva sa și va sfârși în nimicnicie și în frustrare.

O, Dumnezeule, cum aș putea să-Ți mulțumesc îndeajuns pentru faptul că mi-ai structurat interiorul în așa fel încât săTe pot primi în mine tot așa de natural cum primesc plămânii aerul? Tu și sufletul meu ați fost înstrăinați, dar nu străini unul de celălalt; am fost doar despărțiți, dar eu nu pot trăi despărțit de Tine. Tu ești viața mea, aerul meu, ființa mea, totul. Îți mulțumesc. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru

Luca 17:21.

Nu se va zice: "Uite-o aici", sau: "Uite-o acolo!" Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru."

Proverbele 3:29.

Nu gândi rău împotriva aproapelui tău, când locuiește liniștit lângă tine.

Luca 10:29-37.

Dar el, care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: "Și cine este aproapele meu?" Isus a luat din nou cuvântul și a zis: "Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un samaritean care era în călătorie, a venit în locul unde era el și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănile și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis: "Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere." Care dintre acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?" "Cel ce și-a făcut milă de el", a răspuns învățătorul Legii. "Du-te de fă și tu la fel", i-a zis Isus.

Împărăția lui Dumnezeu este în voi! Dar ce ne facem când vin unii și ne spun că textul acesta din **Luca 17:21** poate fi tradus și altfel și anume: "Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru?" Răspunsul este că prepoziția din limba greacă poate fi tradusă atât "în voi", cât și "în mijlocul vostru". Isus a putut să fi spus fie în voi, fie în mijlocul vostru - nu pare exclus că El să le fi spus pe amândouă. Noi am văzut că Împărăția lui Dumnezeu este înscrisă în structura organismului nostru fizic, mintal și spiritual, așa încât noi avem un creier creștin, un stomac creștin, glande creștine și un organism creștin în totalitatea alcătuirii sale. Tocmai lucrul acesta a vrut să-l spună cel ce a zis că el caută să "trezească ceea ce-i al lui Hristos în fiecare om". Tot așa gândea și Francisc de Asisi când simpatiza cu cei răi pe motiv că nu erau în stare să exprime sfințenia suprimată din ei înșiși. Împărăția lui Dumnezeu este în voi! Dar Împărăția lui Dumnezeu este și în mijlocul vostru! Cum vine asta?

Dacă există o cale de a trăi în pace cu tine însuți, există și o cale de a te înțelege cu ceilalți. În ambele situații este calea lui Dumnezeu. Dacă Împărăția lui Dumnezeu este imprimată în structura ființei tale, ea este tot astfel imprimată și în relațiile tale cu ceilalți oameni. Dacă relațiile voastre nu urmează anumite legi inerente, aceste relații se vor frânge. Și legile acelea nu le fac și nu le votează oamenii: oamenii doar le descoperă; și cine le încalcă, își distruge atât personalitatea, cât și relațiile. Poți încerca cu o răbdare și cu o îndemânare infinită să clădești pe o altă cale decât cea a lui Dumnezeu, dar la urmă nu te vei împlini și nu te vei satisface nici pe tine, nici relațiile tale. De exemplu, nu ești obligat să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți; dar dacă nu o faci, nu vei avea pace cu el. Nu scapi de aproapele tău prin faptul că nu-l iubești, ci doar îl transformi într-o problemă și într-o durere. Te trezești cu el la ușa ta, nu ca aproapele tău, ci ca o problemă. Ai încălcat legea relațiilor umane și de aceea relațiile tale sunt compromise.

Sociologia nu alcătuiește legile relațiilor umane - ea doar le descoperă. Ele sunt "date", sunt ceva înscris în relațiile umane cu o peniță care nu ne aparține.

Tată plin de har, Tu ai înscris spiritul de familie în relațiile noastre cu restul Familiei umane. Când încălcăm aceste legi, transformăm Familia în junglă, relațiile noastre în rânjet și pe noi înșine în jivine. Iartă-ne și ajută-ne să căpătăm gândirea Ta în relația cu alte minți și să introducem Duhul Tău în relația noastră cu alte duhuri. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu și relațiile interumane

Galateni 6:7-8.
Nu vă înșelați: "Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.

1 Ioan 4:7.
Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu.

Coloseni 2:19.
Și nu se ține strîns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine închegat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu.

Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru! Observați căile pe care încearcă oamenii să-și reglementeze relațiile dintre ei: *(1) Unii încearcă să-i domine pe alții. (2) Unii se țin la distanță de alții. (3) Unii sunt indiferenți față de alții. (4) Unii lucrează cu alții. (5) Unii lucrează cu și pentru alții.*

Pe care dintre atitudinile acestea o va aproba viața? Să presupunem că pornești pe prima cale și încerci să-i domini pe alții într-un fel sau altul. Ce se întâmplă? Relațiile se strică și se transformă în vrajbă, în amenințări. În familie, încercarea de a domina stârnește mânie, opoziție și revoltă. Pe plan social, un dictator încearcă să cucerească lumea și inițial are un oarecare succes; dar apoi se trezește că lumea întreagă se coalizează împotriva lui, și el se prăbușește. Ura naște ură. "Cine scoate sabia, de sabie va pieri!" "Nu vă înșelați singuri: Dumnezeu nu se lasă batjocorit: căci ceea ce seamănă omul, aceea va și secera." Nu vă lăsați înșelați de reușita inițială în dominarea altora, căci "Dumnezeu nu se lasă batjocorit": natura realității este împotriva ta și în cele din urmă te va zdrobi. "Cine seamănă în firea lui pământească" - în firea lui însetată de dominare - "va secera din firea pământească putrezirea" - situația în care te afli și propria ta personalitate vor intra în descompunere, se vor deteriora, se vor destrăma, se vor prăbuși. Natura realității impune această prăbușire.

Dar "cine seamănă în Duhul" - adică se aliniază la realitățile eterne - "va secera din Duhul viața veșnică" - suma totală a realității va fi de partea ta și te va sprijini - vei avea puterea de a supraviețui, căci trăiești conform naturii universului, nu împotriva acesteia, seceri modalitatea eternă de a trăi - viața veșnică.

A.A. Berle, adjunctul secretarului, de stat a spus: "Nici un grup de ființe umane, oricât de bine organizate, nu a fost vreodată în stare să înfrunte marele Plan." Marele Plan este Împărăția lui Dumnezeu. Trăiește în armonie cu aceasta și vei trăi; mergi împotriva ei și vei pieri.

Tu, Planificator al Marelui Plan, Îți mulțumim că inimile noastre se potrivesc după acest Mare Plan, ca să ne adaptăm lui, să ne modelăm viața după el, să ne lăsăm pe deplin în voia scopurilor lui și astfel să trăim din abundență. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este ajutor reciproc

1 Ioan 4:20. **Dacă zice cineva: "Eu iubesc pe Dumnezeu", şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?**

2 Ioan 5-6. **Şi acum, te rog, Doamnă, nu ca şi cum ţi-aş scrie o poruncă nouă, ci cea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alţii! Şi dragostea stă în vieţuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblaţi, după cum aţi auzit de la început.**

1 Corinteni 12:12-27. **Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, - tot aşa este şi Hristos. Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: "Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup", - nu este pentru aceasta din trup? Şi dacă urechea ar zice: "Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup" - nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acumn dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: "N-am trebuinţă de tine"; nici capul nu poate zice picioarelor: "N-am trebuinţă de voi." Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată trebuinţă. Şi părţile trupului, care par vrednice de mai puţină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Aşa că părţile mai puţin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumuseţe, pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în aşa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Şi dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este preţuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteţi trupul lui Hristos, şi fiecare, în parte, mădularele lui.**

Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru, este între voi! Ea este imprimată în relațiile voastre unii cu alții - este modalitatea în care am fost făcuți să trăim unii cu alții în societate. Decanul unei facultăți ne povestește cum, în copilărie, se juca cu un prieten al său, legănându-se amândoi pe un buștean. Totul a mers bine până când lui i-a venit ideea să sară de pe buștean odată când prietenul de joacă era jos - bușteanul a căzut brusc în partea cealaltă și celălalt băiat s-a lovit. Acesta a refuzat apoi să se mai joace cu el. După multe stăruințe, au reluat balansul, dar de data aceasta băiatul acela i-a făcut figura și l-a lăsat să cadă. Atunci nici unul n-a mai îndrăznit să se încreadă în celălalt: jocul s-a terminat pentru totdeauna. Un băiat a încălcat legea prieteniei și în cele din urmă a pierdut prietenia celuilalt băiat - și a pierdut jocul. "Nu poți să-ți înșeli prietenul și să-l și păstrezi."

Nu poți încălca legea dragostei fără să fii rănit, întocmai cum nu poți încălca legea gravitației și să scapi teafăr. Să presupunem că legea ajutorului reciproc, care este legea vieții între organele și membrele trupului nostru, ar fi încălcată de către unele dintre acestea: stomacul se supără pe inimă și nu-i mai dă hrană; inima se răzbună și refuză să-i mai dea stomacului sânge; picioarele nu mai vor să colaboreze între ele și unul pleacă într-o parte iar celălalt în alta; arterele și venele refuză să mai lucreze, arterele reținând sângele curat și venele întârziind eliminarea impurităților - pe scurt, dacă organele trupului devin egoiste și concurente, în loc să fie altruiste și cooperante, întregul sistem s-ar prăbuși, și o dată cu el și organele însele. Dacă aceste organe caută să-și scape viața prin egoism, ele și-o pierd. Numai în măsura în care se pierd pe ele însele în interesul întregului, ele se regăsesc.

Această lege a ajutorului reciproc nu este impusă din exterior, ca un decret; ea este înscrisă în însăși structura ființei sale. Așa cum nimeni nu a impus legea, nimeni nu impune nici pedepsele. Ele sunt inerente și automate. Încalcă legea ajutorului reciproc și rezultatele vin automat: prăbușirea și dezastrul.

Tată Doamne, venim la Tine ca niște copii neînțelepți, copii care încearcă să trăiască contrar căilor Tale și sfârșesc prin a se răni pe ei înșiși. Iartă-ne. Și dă-ne bun simț, pur și simplu bun simț, ca să vedem că legile Tale sunt viața noastră. În Numele lui Isus. Amin!

Fuga de oameni

1 Ioan 4:21.
Şi aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu, iubeşte şi pe fratele său.

Galateni 2:11-13.
Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în faţă, căci era de osândit. Într-adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit şi a stat deoparte, de teama celor tăiaţi împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă şi ceilalţi iudei, aşa că până şi Barnaba a fost prins în laţul făţărniciei lor.

1 Corinteni 1:10.
Vă îndemn, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit într-un gând şi o simţire.

Împărăţia lui Dumnezeu este între voi. Am văzut că există cinci căi pe care oamenii încearcă să-şi reglementeze relaţiile dintre ei. Am discutat-o pe prima: metoda încercării de a-i domina pe ceilalţi. Aceasta duce la ruperea oricărei relaţii. Să discutăm acum calea a doua. Unii încearcă să trăiască la distanţă de toţi ceilalţi. Aceasta este tocmai opusul primei metode: dacă nu-i putem domina pe alţii, atunci ne ţinem la distanţă de ei.

Ce se întâmplă cu cel care încearcă metoda aceasta? Poate el să taie toate legăturile umane, să se retragă în cochilia sa, fără ca prin aceasta să-şi afecteze propria fiinţă? Nicidecum. O astfel de persoană se autodistruge. Dacă nu poate avea o lume de relaţii umane reale, îşi clădeşte o lume a falselor relaţii: îşi umple mintea cu fantezii şi visuri cu ochii deschişi, de grandoare personală superioară; se vede pe sine ca pe un tip superior şi de aceea se ţine la distanţă şi mai sus de mulţime. Sau se vede pe sine ca inferior şi îşi justifică retragerea pe motivul că nu este vrednic să intre în relaţii cu ceilalţi. Fie într-un caz, fie în celălalt, individul retras în sine îşi răneşte şi îşi strică propria sa natură mintală şi morală. Omul este făcut din fire pentru relaţii cu alţii şi orice încercare de a trăi în izolare atrage după sine consecinţe firesti.

Încalci legea dragostei tot atât de mult prin fuga ta de oameni cât şi prin încercarea de a-i domina. Nu poţi să te rupi de oameni şi totuşi să trăieşti plenar, întocmai cum un creier nu poate să-şi rupă legăturile cu inima şi totuşi să trăiască. Toată viaţa este legată într-un ciorchine sau un mănunchi al vieţii, şi o persoană nu se poate separa fără să se usuce. Iată de ce oamenii retraşi, singuratici, sunt ciudaţi şi dezechilibraţi. Ei încearcă să trăiască împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu, care este o Împărăţie a unor relaţii de dragoste.

A încerca să te izolezi de oameni pentru a te feri moral şi spiritual de ispite, este de asemenea o falsă strategie. Am constatat că sunt ispitit mai mult când sunt singur decât când sunt cu alţii. Cei din jur ne stimulează să fim întotdeauna la înălţime prin încrederea pe care o au în noi şi prin speranţele pe care şi le pun în noi.

Dacă fuga de oameni nu dă rezultate bune, tot aşa se întâmplă şi cu a treia metodă, aceea de a-i trata pe ceilalţi cu indiferenţă. Metodele acestea sfârşesc în frustrare de sine şi în ruperea oricărei relaţii.

Tată plin de har, Tu ne-ai plasat în Familia Ta şi nu vrem să fugim de ceilalţi. Învaţă-ne să trăim în dragoste unii faţă de alţii, să ajutăm şi să fim ajutaţi în acest joc al interacţiunii vieţii cu viaţa. Căci Tu ne ieşi în întâmpinare prin ceilalţi. Ajută-ne să Te vedem pe Tine în ei. Amin!

A lucra cu şi pentru alţii

3 Ioan 5-8.

Preaiubitule, tu lucrezi cu credincioşie în tot ce faci pentru fraţi; şi pentru străini totodată. Ei au mărturisit despre dragostea ta înaintea Bisericii. Vei face bine să îngrijeşti de călătoria lor, într-un chip vrednic de Dumnezeu; căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva de la neamuri. Este datoria noastră dar, să primim bine pe astfel de oameni, ca să lucrăm împreună cu adevărul.

Coloseni 4:11.

...şi Isus, zis Iust: ei sunt din numărul celor tăiaţi împrejur şi singurii care au lucrat împreună cu mine pentru Împărăţia lui Dumnezeu, oameni care mi-au fost de mângâiere.

1 Corinteni 3:3-9.

Pentru că tot lumeşti sunteţi. În adevăr, când între voi sunt invidii, certuri şi dezbinări, nu sunteţi voi lumeşti şi nu trăiţi voi în felul celorlalţi oameni? Când unul zice: "Eu sunt al lui Pavel!" Şi altul: "Eu sunt al lui Apolo": nu sunteţi voi oameni de lume? Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu, prin care aţi crezut; şi fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădeşte şi cel ce udă, sunt tot una; şi fiecare îşi va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.

Împărăţia lui Dumnezeu este între voi! A patra atitudine pe care o putem avea faţă de oameni este să lucrăm cu ei. Aceasta pare a fi mult superioară celorlalte şi, totuşi, atât de imperioasă şi atât de pretenţioasă este Împărăţia lui Dumnezeu, încât chiar şi poziţia aceasta se dovedeşte a fi neadevărată. Căci putem lucra cu alţii şi să nu ne deschidem faţă de ei. Atât de sensibile sunt aceste legi ale Împărăţiei, încât o frăţietate de formă nu ajunge. Dacă lăuntrul nu este dăruit, relaţiile se prăbuşesc.

Există o singură atitudine faţă de alţii, care dă rezultate bune. A cincea: *A lucra cu şi pentru alţii*. Nu este suficient să lucrezi cu oamenii, ci trebuie şi să lucrezi pentru ei. Trebuie să existe o bunăvoinţă, exteriorizată, o dorinţă de a-l ajuta pe celălalt aşa cum doreşti şi tu să fii ajutat. Muncitorii şi conducerea pot lucra împreună, împlinind până la virgulă prevederile contractului de muncă, dar într-un spirit de neîncredere reciprocă, într-o atitudine semiostilă. Or, această relaţie nu este altceva decât război mocnit şi va izbucni în conflict deschis la prima provocare. Din situaţia aceasta rezultă o producţie minimă: fiecare face cât mai puţin pentru celălalt. Numai când relaţia se clădeşte pe o bază dreaptă şi generoasă, cu o distribuire a beneficiilor care să satisfacă ambele părţi, se creează o atitudine relaxantă de bunăvoinţă, un nou spirit în relaţii şi o creştere a productivităţii şi prin urmare a beneficiilor. Generozitatea dreaptă, produce stabilitate. Nedreptatea şi inegalitatea duc la instabilitate, căci ele acţionează împotriva Împărăţiei şi, prin urmare, conduc la dezastru.

Când un mare bărbat de stat a declarat că singura modalitate în care naţiunile pot să conviеţuiască paşnic este aceea de a aplica în relaţiile dintre ele Regula de aur (*"tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le şi voi la fel"* - **Matei 7:12**), el dădea expresie faptului că această lege a bunăvoinţei pozitive este înscrisă în relaţiile noastre şi, prin urmare, este inevitabilă.

Dumnezeule, Tatăl nostru, iartă-ne că am încercat să trăim unii cu alţii pe principii contrare Împărăţiei. Rezultatul se vede în relaţii încordate, războaie, sărăcie şi ruina generală. E un rezultat inerent, neimpus din afară. Iartă-ne că nu vedem, nu vedem. Deschide-ne ochii să putem vedea - şi trăi. Amin!

Împărăția vine la noi

Marcu 1:14-15.
După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: "S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie."

Matei 12:28.
Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi.

Matei 6:10.
...vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

Împărăția lui Dumnezeu este aproape! "Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi!" Iată două noi declarații ale lui Isus despre Împărăția lui Dumnezeu. Am văzut că ea este în noi și că ea este, de asemenea, între noi. Trecem acum la pasul următor și vedem că ea este de asemenea și deasupra noastră, dincolo de noi, este ceva exterior nouă și care se pregătește să pătrundă din afară.

Această Împărăție este în istorie și dincolo de istorie; ea este în timp și dincolo de timp - este eternă; ea este în noi și totuși stă la ușa noastră așteptând consimțământul nostru pentru a ne cotropi. Cei care afirmă că Împărăția este în noi și numai în noi se bazează pe o jumătate de adevăr. Pe de altă parte, cei care susțin că Împărăția poate fi găsită numai printr-o invazie din afară se bazează tot numai pe o jumătate de adevăr. Împărăția cuprinde ambele aspecte. Dacă insiști doar pe Împărăția dinlăuntru, sfârșești într-un misticism vag, care deseori nu te sfătuiește decât să te străduiești singur să-ți dezvolți puterile latente. Iar dacă insiști doar pe Împărăția din afară, sfârșești prin a crede că păcatul este natural, că omul este neajutorat, sfârșești prin a deveni pesimist cu privire la natura umană și acceptarea unui Dumnezeu transcendent, mai mult sau mai puțin absent din lumea aceasta, complet despărțit de ea. Concepția aceasta neglijează faptul că noi suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, că avem legile Lui imprimate în însăși structura noastră, că avem afinități cu Dumnezeu și că, prin urmare, religia nu ne este ceva nenatural, ci este însuși aerul nostru de acasă.

Cu toate acestea, trebuie să accentuăm adevărul Împărăției din afară, ca să nu ne pierdem într-o teozofie vagă, subiectivă, care nu are ancorare în istorie. Cum putem cunoaște natura acestei Împărății? Privind în noi înșine, privind la Împărăția din noi? Da, și aceasta ne revelează ceva, dar nu prea mult. Numai privind la Isus al istoriei ajungem să vedem cu adevărat întreaga semnificație a Împărăției.

"Tu ești noua ordine", i-a spus cineva unui creștin. Dar numai în Isus Hristos vedem cu adevărat întruparea deplină a noii ordini.

O, Isus, ne întoarcem acum spre Tine, ca să vedem semnificația acestei Împărății, căci în această privință nu avem voie să greșim; căci dacă greșim aici, toată viața ne este greșită. În căutarea noastră după adevăratul înțeles al Împărăției, ajută-ne să privim țintă la Tine: cu ochii ațintiți la Tine nu ne putem rătăci. Îți mulțumim.

Amin!

Dumnezeu domneşte prin Hristos

Ioan 10:38.

Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeţi pe Mine, credeţi măcar lucrările acestea, ca să ajungeţi să cunoaşteţi şi să ştiţi că Tatăl este în Mine şi Eu sunt în Tatăl."

Ioan 14:7-11.

Dacă m-aţi fi cunoscut pe Mine, L-aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo Îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut." "Doamne", i-a zis Filip, "arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns." Isus i-a zis: "De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: "Arată-ne pe Tatăl?" Nu crezi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine; credeţi cel puţin pentru lucrările acestea.

Ioan 1:1-5.

La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o.

Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi? Invazia divină este aproape. Natura ei se vede în Hristos. El este Apropierea Personală de Nevăzut. În El ne este descoperită natura Realităţii. În El putem privi natura lui Dumnezeu şi, de asemenea, natura domniei lui Dumnezeu. Dumnezeu mântuie prin Hristos. El, de asemenea, domneşte prin Hristos. Hristos este revelaţia lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp, revelaţia Împărăţiei lui Dumnezeu. El Se identifică pe Sine atât cu Dumnezeu, cât şi cu Împărăţia lui Dumnezeu.

În Hristos, Împărăţia primeşte conţinut şi caracter. Dacă Împărăţia ar fi numai în noi şi între noi, noi n-am putea fi siguri de caracterul ei, căci caracterele noastre i l-ar umbri. Dar în Hristos, caracterul Împărăţiei se vede limpede. Aşa cum Dumnezeu este Hristos universalizat, Împărăţia lui Dumnezeu este spiritul lui Hristos întronat şi suveran. Lucrul acesta este important căci înseamnă că nu putem instaura Împărăţia prin metode de altă natură decât cea a lui Hristos. Dacă încercăm prin alte metode, nu mai este Împărăţia lui Dumnezeu, ci cu totul altceva. Căile pe care le-am folosit în încercarea noastră de a instaura Împărăţia intră în însăşi natura ţelului urmărit şi îi strică esenţa. Cu alte cuvinte, mijloacele intră în scop şi deteriorează scopul. "Căci mijloacele preexistă în scop şi determină scopurile."

În Hristos, Împărăţia nu capătă doar specific, ci şi un conţinut personal. În El, Împărăţia nu mai este doar o ordine impersonală. Când mă dăruiesc Împărăţiei, mă dăruiesc persoanei care întruchipează acea Împărăţie. Aceasta face ca relaţiile mele cu Împărăţia să fie calde, gingaşe, personale. Pot fi loial unei Ordini, dar nu o pot iubi. Însă în Hristos pot nu doar să fiu loial faţă de Împărăţie, ci şi să o iubesc. Căci în El Împărăţia se uită la mine cu ochi gingaşi, mă iubeşte cu o dragoste caldă şi mă atinge cu mâini puternice, mântuitoare - este Personală.

Hristos este Împărăţia personalizată.

Isuse scump, în Tine eu văd inima şi semnificaţia Împărăţiei lui Dumnezeu. Tu ai stabilit caracterul acestei Domnii, al acestei Guvernări. Ce pot cere mai mult? Cum aş putea să fiu satisfăcut de altceva mai puţin? Unei asemenea Împărăţii mă pot dărui într-un abandon total. Şi o fac. În Numele Tău. Amin!

Împărăția și pocăința

Ioan 3:1-5.
Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al Iudeilor. Acesta a venit la Isus, noaptea, și I-a zis: "Învățătorule, știm că ești un Învățător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el." Drept răspuns, Isus i-a zis: "Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu." Nicodim I-a zis: "Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?" Isus i-a răspuns: "Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu."

Romani 5:1.
Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem (sau "să avem") pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

Romani 8:6.
...Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.

Luca 18:17.
Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu nici un chip nu va intra în ea.

Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi! Ea stă la poarta ta, în persoana lui Isus.

Avem nevoie de două treziri. *(1) Trebuie să fim treziți la realitatea Împărăției din noi* - să descoperim puterile latente ascunse în cotloanele și străfundurile ființei noastre, să devenim conștienți de posibilitățile noastre, să ne dăm seama de originea noastră divină și de destinul nostru divin.

(2) Trebuie să fim treziți la realitatea Împărăției din afara noastră - Împărăția care vrea să ne cuprindă. Prezența acestei Împărății invadatoare la ușa ființei noastre precipită o criză. Simțim o tensiune între Împărăția aceasta și ceea ce suntem noi. Căci dacă este adevărat că Împărăția este înscrisă în structura ființei noastre, tot atât mai adevărat este că noi înșine am încercat să înscriem altceva în această structură: căi incompatibile, căile păcatului. Aceste căi creează un conflict între ele și Împărăția dinlăuntru și Împărăția din afară. Rezultă un conflict lăuntric. Împărăția din afară intensifică tensiunea și o aduce la punctul de criză.

Criza aceasta ne cere să ne pocăim, să ne supunem, să fim schimbați, să ne convertim, să lăsăm această Împărăție din afară să ne invadeze cu vindecarea, împăcarea, Viața ei. Când deschidem larg porțile ființei noastre și permitem Împărăției să ne cucerească, nu lăsăm să intre ceva străin, ceva de altă natură. Dăm voie să intre chiar ordinii pentru care suntem făcuți. Împărăția dinlăuntru se ridică să întâmpine Împărăția din afară și împreună alungă împărăția nenaturală a păcatului și răului.

Venirea acestei Împărății invadatoare este însoțită de un sentiment de sosire acasă. Există sentimentul că înstrăinarea s-a terminat, că împăcarea a avut loc, că Patria sufletului a fost găsită. De ce? Când primim Împărăția, primim lucrul pentru care am fost făcuți. Împărăția din lăuntru și Împărăția din afară sunt complementare, sunt una. Astfel că noi simțim adânc un sentiment de unitate și de Ființă universală.

O, Hristos-Împărăție, Tu ești iubirea iubirii mele, Bucuria bucuriei mele, Pacea păcii mele, Ființa ființei mele. Când Te primesc pe Tine, primesc înapoi eul meu de multă vreme înstrăinat - fiul risipitor a sosit acasă. Și acum am odihnă, am pace, sunt împlinit, sunt acasă. Îți mulțumesc. Amin!

Împărăția ca pătrundere și invadare

Ioan 3:16.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Matei 13:37-43.

El le-a răspuns: "Cel ce samănă sămânța bună, este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii Celui rău. Vrăjmașul care a sămănat-o este Diavolul; secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimete pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.

Ioan 15:1-6.

Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum, voi sunteți curați, din pricina cuvântului pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine este aruncat afară, ca mlădița neroditoare și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard.

Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi! Am văzut ieri că atunci când primim această Împărăție invadatoare, primim naturalul ceresc - Patria sufletelor noastre. Isus a zis: *"Pământul rodește singur"* (**Marcu 4:28**) - este suficient să primească sămânța, solul și sămânța sunt făcute una pentru cealaltă. Solul Ființei noastre și sămânța Împărăției au afinități. Ai încercat să cultivi buruienile otrăvitoare ale păcatului în solul ființei tale, dar aceasta nu ți-a adus mulțumire, ci conflict, nu odihnă, ci rebeliune.

Când pruncul iese din pântece în lume, el găsește o lume pentru care este făcut: aer pentru plămâni, lumină pentru ochi, hrană pentru stomac, dragoste pentru natura sa avidă de afecțiune și o lume a creșterii pentru posibilitățile sale latente. Copilul și lumea sunt făcuți unul pentru celălalt. Tot așa, tu și cu mine suntem făcuți pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Dar creștinism nu înseamnă numai trezirea Împărăției dinlăuntru; creștinism înseamnă o invazie a Împărăției din afară. Dacă ar fi numai prima, am înțelege natura Împărăției privind în noi înșine. Dar natura Împărăției nu poate fi înțeleasă cu adevărat privind înlăuntru, căci noi am acoperit atât de mult Împărăția aceea cu modul nostru nenatural de viață, încât înțelegerea este încețoșată. Numai pe fața lui Isus Hristos vedem cu adevărat Împărăția lui Dumnezeu. Dar vedem în Hristos mai mult decât natura Împărăției: vedem în El cât Îl costă pe Dumnezeu ca să ajungă la noi în ciuda păcatelor noastre. Împărăția este la ușa noastră numai datorită faptului că, în Hristos, Împărăția aceasta a coborât la noi printr-o Întrupare, printr-o Cruce, printr-o Înviere, a coborât până pe pragul ființei noastre și stă acolo și așteaptă consimțământul nostru să intre.

Ceva crucial, decisiv a trebuit să se întâmple în istorie înainte ca acea Împărăție să poată sta la ușa noastră. Barierele au fost rupte de partea lui Dumnezeu, de către ofensiva dragostei Sale, ispășitoare. Crucea este, prin urmare, pivotul pe care se învârte istoria.

O, Isus plin de har, ai venit la mine cu prețul suprem. Ajută-mă să-Ți răspund cu tot prețul pe care îl pot plăti eu. Căci Împărăția Ta bate cu mâini străpunse de cuie la ușa mea. Ajută-mă să-Ți deschid cu mâini gata să fie străpunse. Amin!

Împărăția înseamnă alegere, criză, convertire

Romani 6:23.
Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

Luca 18:18-27.
Un fruntaș a întrebat pe Isus: "Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?" "Pentru ce Mă numești bun?" i-a răspuns Isus. "Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Știi poruncile: "Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta." "Toate aceste lucruri," I-a zis el, "le-am păzit din tinerețea mea." Când a auzit Isus aceste vorbe, i-a zis: "Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci, și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă." Când a auzit el aceste cuvinte, s-a întristat de tot; căci era foarte bogat. Isus a văzut că s-a întristat de tot, și a zis: "Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții! Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu." Cei ce-L ascultau, au zis: "Atunci cine poate fi mântuit?" Isus a răspuns: "Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu."

Luca 11:23.
Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește.

Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi! Ieri am văzut că venirea Împărăției la ușa noastră a costat enorm. Realizarea acestei Împărății nu este o jucărie. Ea L-a costat pe Dumnezeu și ne va costa și pe noi. Arnold Lunn îi satirizează pe cei ce cred că Isus n-a venit decât ca să propovăduiască o nouă morală spunând că ei citesc textul din **Ioan 3:16** așa: "Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a inspirat pe un oarecare evreu să predice că ar fi mai bine să ne iubim aproapele." Nu, în Evanghelie nu scrie așa. Iată cum scrie acolo: *"Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică."* Cei ce nu primesc această Împărăție pier pur și simplu, căci forțele lor vitale se consumă și se prăbușesc prin contradicții și lupte. Când lași să intre în tine această Împărăție, ai viață veșnică, te aliniezi la realitățile eterne ale Ființei; în consecință, trăiești acum și în eternitate.

Venirea acestei Împărății produce criză, reclamă alegere și vrea să realizeze în tine o convertire. Cei care îți spun că Împărăția dinlăuntru înseamnă pur și simplu ca omul să evolueze, dovedesc că n-au înțeles nimic din drama condiției umane. Pavel n-a spus: "O, ființă progresivă ce sunt! Cine mă va ajuta să evoluez?" Ci el a strigat: "O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi din acest trup de moarte?" Sau, literal, "de acest trup mort". Imaginea pe care ne-o dă Pavel este aceea a unui om viu legat de un cadavru și care este obligat să umble așa, drept pedeapsă că l-a ucis pe omul al cărui cadavru este acum legat de el. Imaginea este corectă: un păcătos este un om care are înscrisă în el imaginea Împărăției lui Dumnezeu, cărând cu sine un cadavru în descompunere - în descompunerea cauzată de consecințele intrinseci ale căilor și atitudinilor sale împotriva vieții. Păcatul este anti-Împărăție, deci anti-viață; și de aceea el este condamnat la descompunere; cel ce îl găzduiește "piere". Dar acest trup mort al păcatului nu este adevăratul om: el este un corp străin în viață, o povară inutilă și otrăvitoare. Adevăratul om este omul cu Împărăția lui Dumnezeu înscrisă în sine.

O, Isuse, Mântuitorul meu, Tu ai venit să frângi lanțurile acestui trup mort și să mă eliberezi de descompunerea morții. Consimt cu bucurie să abandonez acest păcat a cărui îmbrățișare înseamnă moarte. Iartă-mă dacă ezit, dar am trăit atâta vreme cu moartea încât am impresia că aceasta este viața. Dar consimt, căci văd, văd. Amin!

Criză provocată de convertire şi de curăţie

Luca 9:23-26.
Apoi a zis tuturor: "Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va mântui. Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă s-ar prăpădi sau s-ar pierde pe sine însuşi? Căci de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, se va ruşina şi Fiul omului, când va veni în slava Sa şi a Tatălui şi a sfinţilor îngeri.

Luca 24:49.
...Şi iată că voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; dar rămâneţi în cetate până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus."

Faptele 1:8.
Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, şi până la marginile pământului."

Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat de voi! Invazia Divină precipită criza interioară şi ne face să ne împotrivim, ori să ne predăm acesteia. Uneori opunem rezistenţă. Un medic foarte inteligent, dar a cărui viaţă lăuntrică era un haos de conflicte, mi-a restituit un Nou Testament pe care i-l dădusem înainte, cu următoarele cuvinte scrise pe hârtia în care îl ambalase: "Îl urăsc şi pe El şi te urăsc şi pe tine." Abia ce primisem pachetul cu Testamentul, când mi-a sosit o altă scrisoare de la el, spunându-mi: "Unde este Dumnezeu şi unde eşti dumneata?" Iată aici o ilustrare clară a primului stadiu al invaziei Împărăţiei: un suflet împotrivindu-se lui Dumnezeu şi totuşi căutându-L; spunându-I să plece şi totuşi implorându-L să rămână! Rebeliune, respingere - înduplecare, pocăinţă: acestea sunt bătăile alternative ale inimii care simte presiunea Invaziei Divine. Consimţământ-convertire sunt bătăile alternative din primul stadiu al acceptării.

O dată ce ţi-ai dat consimţământul, Invazia Divină are de obicei loc prin două mari crize: **(1) Criza convertirii; (2) Criza unei mai adânci curăţiri.** Sufletul înaintează printr-o serie de crize şi de obicei prin acestea două. Criza convertirii aduce după sine eliberarea de infecţia păcatelor şi marchează intrarea într-o viaţă nouă. Convertirea este o eliberare glorioasă , dar nu o eliberare totală. Păcatele s-au dus, dar rădăcinile bolii rămân în om. Viaţa nouă a pătruns în noi, dar ea nu ne domină pe deplin. Vechea viaţă este supusă, dar nu abandonată.

Când am făcut o apendicită acută, am fost operat. Când m-am trezit din anestezie, doctorul care era la căpătâiul meu, mi-a spus: "Ţi-am extras puroiul din apendicele inflamat, dar apendicele nu ţi l-am putut scoate pentru că era prins prea bine. Deocamdată, curăţirea te va uşura, dar mai târziu va trebui să-ţi scoatem şi apendicele." După operaţie, m-am simţit mai bine, dar nu foarte bine. Şase luni mai târziu, mi-a fost extirpat apendicele. Atunci nu m-am simţit doar mai bine, ci am fost bine, sănătos. Păcatul înlănţuie organele, dar nici el, nici legăturile lui nu sunt naturale. Mântuirea, prin aceste două mari crize, extrage otrava, taie legăturile şi restaurează ceea este cu adevărat natural: dă sănătate!

Invadator gingaş şi priceput al sufletului meu, eu predau vindecării Tale viaţa mea bolnavă. Extrage fiecare strop de otravă din viaţa mea şi apoi smulge din rădăcină rezultatele acelei otrăvi. Dă-mi această rupere dublă de păcat. Căci nu vreau doar să fiu mai bun, ci vreau binele. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu este a noastră

Ioan 8:31-32.

Și a zis iudeilor care crezuseră în El: "Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi."

Romani 6:16-23.

Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră! Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, o dată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

Galateni 5:1.

Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.

Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi! Dacă un om adăpostește păcatul în sine, este prins între două focuri: Împărăția lui Dumnezeu dinlăuntrul său și Împărăția lui Dumnezeu de la ușa sa. Trebuie să-și trăiască viața sub o dublă opoziție: a ceea ce este el în realitate, în contrast cu această lume falsă pe care și-a clădit-o, și a ceea ce ar putea el să fie. O opoziție vine de la Împărăția dinlăuntru și celălalt de la cea din afară. Păcatul este prins, deci, ca într-o strânsoare de clește. Acest intrus numit păcat trebuie să se predea și să fie suprimat, dacă este ca omul să trăiască. Când răul este abandonat cu adevărat, atunci Împărăția dinlăuntru și cea din afară se contopesc și omul dobândește o unitate lăuntrică. El este posedat de Viață! Acum este cu adevărat natural, și prin urmare ritmic, armonios și adaptat.

Isus rezumă lucrul acesta când spune: *"Dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?"* **(Luca 16:12)**. Oare ce trebuie să ni se dea și este totuși al nostru? Ce altceva decât Împărăția? Împărăția este a noastră: ea este înscrisă în structura ființei noastre, ea este adevărata noastră natură. Dar Împărăția ne este și dată, ea ne este dată când ne supunem ei și ne lăsăm posedați de ea. Paradoxul este acesta: când găsim această Împărăție invadatoare, ne găsim pe noi înșine. Nu caut să dovedesc acest lucru. Doar depun mărturie că atunci când aparțin cel mai mult Împărăției, îmi aparțin cel mai mult mie însumi. Când încerc să trăiesc pe căile anti-Împărăției, pierd atât Împărăția cât și pe mine însumi. Atunci, deci, în Împărăție îmi găsesc perfecta libertate. Gândește-te la paradoxul acestei afirmații: Împărăția de care ești guvernat este un loc unde ești cu desăvârșire liber! Libertatea locomotivei i-o dau șinele care-i limitează fuga; libertatea curentului electric stă în sârma prin care trece; căci locomotiva și șinele au fost făcute una pentru cealaltă; electricitatea și sârma au fost făcute una pentru cealaltă. Așa este și cu Împărăția și cu mine: când mă dăruiesc ei, mie mi se dăruiește ceea ce este al meu.

Dumnezeul meu, am sosit la destinație. Văd acum totul clar și văd întreaga problemă. Iau jugul Împărăției și descopăr că este bun, căci jugul Tău este tocmai lucrul după care tânjea ființa mea. Iau sarcina Ta și mi se pare ușoară, căci sarcina Ta este comoara mea; așa că, desigur, este ușoară. Te iau pe Tine și mă găsesc pe mine. Îți mulțumesc. Amin!

Naturalizat în nenatural

Luca 15:15-16.

Atunci s-a dus şi s-a lipit de unul din locuitorii ţării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roşcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni.

Romani 1:19-25.

Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la cele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulţumit; ci s-au dedat la gândiri deşarte, şi inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au făli că sunt înţelepţi, şi au înnebunit; şi au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare şi târâtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, să urmeze poftele inimilor lor; aşa că îşi necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin!

2 Petru 2:19-22.

Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înşişi sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăşi şi sunt biruiţi de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: "Câinele s-a întors la ce vărsase", şi "scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă."

"Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu!" Am văzut că Împărăţia lui Dumnezeu este înscrisă în adevărata noastră natură şi a trăi în conformitate cu ea înseamnă a ne găsi pe noi înşine. Dar noi am fost aşa de obişnuiţi cu false căi de viaţă încât am ajuns să credem că ele sunt adevărata noastră natură. O femeie care a trăit toată viaţa în aerul greu şi poluat al unei mahalale din New York povesteşte că i s-a făcut rău când s-a dus la ţară şi a respirat aer curat şi proaspăt. Plămânii ei deveniseră atât de obişnuiţi cu aerul poluat, nenatural, încât prospeţimea naturală i se părea nefirească! Într-un mare oraş din America de Sud s-a construit o piaţă nouă, curată şi sănătoasă, cu plăci de faianţă pe mese şi pe pereţi. Dar vânzătorii care avuseseră tarabe în vechea piaţă refuzau să se mute în cea nouă. O femeie şi-a explicat refuzul astfel: "Piaţa aceea este atât de curată încât mi se face rău în ea. Este ca un spital."

Aceasta este tragedia omenirii! Vedem că modalităţile noastre nu sunt practice şi totuşi ezităm să acceptăm calea lui Dumnezeu. Primarul inimos al unui oraş din India, care a curăţit mahalale întregi din oraşul său şi în locul lor a construit case şi blocuri, îmi spunea odată: "Uneori mă plimb noaptea prin mahalalele mizerabile ale oraşului care au rămas neatinse şi îmi zic: dacă oamenii aceştia mi-ar permite, aş face orice pentru ei. Dar ei nu mă lasă să fac ce ar trebui. S-au învăţat în murdăria lor şi se cramponează de ea, cu toate că din cauza ei mor ca muştele." Cât de mult seamănă cu Hristos acest om mare şi însingurat, care suspină pentru oamenii care nu acceptă binele pe care li-l oferă. Hristos face astăzi acelaşi lucru. El ne vede pe căile noastre mizerabile, în modul de viaţă, ajungând în încurcătură şi nicăieri, sfârşind în frustrare şi zădărnicie, pierzându-ne mijloacele de trai şi viaţa însăşi, şi ne zice iarăşi: "Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu... şi toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra." Dar noi căutăm celelalte lucruri întâi şi ne trezim la urmă că ele ne sunt luate.

Tată plin de har, strategia vieţii noastre este greşită, şi de aceea nu ne reuşesc aranjamentele. Toate ni se încurcă, deoarece noi refuzăm calea Ta. Ajută-ne să căpătăm bun simţ, da, pur şi simplu bun simţ. Atunci vom abandona căile noastre zadarnice şi vom lua Calea Ta plină de rod. Ajută-ne să căutăm mai întâi Împărăţia. În Numele lui Isus. Amin!

Ce să căutăm mai întâi?

Matei 6:24-33.

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ţine la unul, şi va nesocoti pe celalt: nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona. De aceea vă spun: nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca, sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele? Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui? Şi de ce vă îngrijoraţi de îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes; totuşi vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Aşa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Nu vă îngrijoraţi dar, zicând: "Ce vom mânca?" Sau: "Ce vom bea?" Sau: "Cu ce ne vom îmbrăca?" Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Coloseni 3:1-2.

Dacă deci aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Hristos şade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.

Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu! Lupta lumii se reduce, în esenţa ei, la o singură întrebare, şi numai una: Ce să căutăm mai întâi? Ce trebuie să domine în ultimă instanţă? Nu cred că putem înţelege situaţia lumii, cu teribilele ei încleştări, dacă nu acceptăm până la ultimele esenţe că problema de bază este aceasta: De cine să ascultăm în mod absolut? În faţa cui să ne plecăm genunchiul?

Cineva a spus că greşelile de tactică, adică în detaliile executării planurilor de război, pot fi iertate; dar nici un fel de iertare nu poate fi acordată unei greşeli de strategie, adică în planul general al unei acţiuni pe scară largă. Tu poţi fi iertat dacă faci greşeli de detaliu în cadrul unui plan corect al vieţii, dar oricâte acţiuni bune de detaliu ai face, ele nu pot suplini lipsa unui plan general bun şi nu pot ispăşi pentru existenţa unei strategii greşite a vieţii. Dacă strategia vieţii tale este greşită, toată viaţa ta va decurge greşit, toată viaţa ta va falimenta datorită acestui lucru.

Ce răspunsuri se dau la întrebarea: Ce să căutăm mai întâi? Japonezii dau următorul răspuns: "Căutaţi mai întâi pe Împărat, fiţi loiali lui printr-o ascultare totală, şi toate celelalte lucruri vă vor fi date pe deasupra." Chinezii răspund: "Căutaţi mai întâi Familia, şi toate celelalte lucruri vă vor fi date pe deasupra." Oricâte schimbări s-au făcut la ei, chinezii îşi păstrează ataşamentul total fundamental faţă de familie. India răspunde: "Căutaţi mai întâi Casta, şi toate celelalte lucruri vă vor fi date pe deasupra." Dacă ascultaţi de datoria de castă, atunci veţi obţine o mai bună naştere în următoarea învârtire a Roţii Renaşterii. Musulmanii răspund: "Căutaţi mai întâi fatalitatea hotărâtă de Allah, şi toate celelalte lucruri vă vor fi date pe deasupra." Islam înseamnă literal "supunere", supunerea la soarta ta aşa cum ţi-a decretat-o Allah. Budismul spune: "Căutaţi mai întâi nimicul; tăiaţi rădăcinile dorinţei, chiar şi dorinţa de viaţă, şi Nirvana vă va fi dată."

Tată plin de har, copiii Tăi sunt în confuzie evidentă. Trăim cu scopuri contradictorii de aceea trăim în contradicţie unii cu alţii. Ia-ne de mână şi ajută-ne să vedem lucrurile din punctul Tău de vedere. Şi atunci vom vedea bine. Altfel suntem nişte orbi care bâjbâie după lumină. Ajută-ne să vedem lumina Ta. În Numele lui Isus. Amin!

Strigând catalogul strategiilor de viață

Luca 16:1-12.

Isus a mai spus ucenicilor Săi: "Un om bogat avea un ispravnic care a fost pârât la el că-i risipește averea. El l-a chemat și i-a zis: "Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ți socoteala de isprăvnicia ta, pentru că nu mai poți fi ispravnic." Ispravnicul și-a zis: "Ce am să fac, dacă îmi ia stăpânul isprăvnicia? Să sap, nu pot; să cerșesc, mi-e rușine. Știu ce am să fac, pentru ca, atunci când voi fi scos din isprăvnicie, ei să mă primească în casele lor. A chemat pe fiecare din datornicii stăpânului său, și a zis celui dintâi: "Cât ești dator stăpânului meu?" "O sută de măsuri de untdelemn", a răspuns el. Și i-a zis: "Ia-ți zapisul, și șezi degrabă de scrie cincizeci." Apoi a zis altuia: "Dar tu, cât ești dator?" "O sută de măsuri de grâu", a răspuns el. Și i-a zis: "Ia-ți zapisul și scrie optzeci." Stăpânul lui a lăudat pe ispravnicul nedrept, pentru că lucrase înțelepțește. Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii. Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.

Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile (grecește *Mamona*) nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu! Continuăm astăzi să strigăm catalogul strategiilor de viață. O voce ne răspunde: "Căutați mai întâi Societatea viitorului așa cum este expusă ea în planul de perspectivă. Individul și nevoile sale actuale sunt de puțină importanță. Viitorul luminos este totul."

O altă voce strigă: "Căutați mai întâi statul și toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra. Statul este suprem: nimic împotriva lui, totul pentru el." Altă voce zice: "Căutați mai întâi Rasa, Rasa noastră superioară și toate celelalte lucruri vor veni pe deasupra."

O altă voce ne spune: "Căutați mai întâi banii, și când îi veți avea, toate celelalte lucruri vor fi ale voastre." Cineva a exprimat lucrul acesta așa: "O, bani, bani, voi sunteți viață, sănătate și pace. Cine vă are pe voi, poate să se bată peste buzunar și să râdă și de dracul." Mulți care cred la fel ca omul acesta nu vor cuteza să se exprime în termeni atât de îndrăzneți, dar rămâne faptul că ei cred în bani și trăiesc pe baza acestei credințe. Hedonismul modern, principiul căutării plăcerii, ne spune: "Căutați mai întâi satisfacția simțurilor și toate celelalte vor fi ale voastre."

La toate acestea se mai poate adăuga visul negrăit al multora: "Caută să trăiești cu cât mai puțină muncă; s-ar putea să ajungi în situația ca alții să lucreze pentru tine și atunci toate celelalte ți se dau pe deasupra." Este visul de a avea totul de-a gata și de a te transforma într-un animal care consumă: nimic creativ din partea ta, ci doar consum, consum, consum, și plictiseală, și moarte.

Peste toate vocile acestea creștinul aude vocea profundă a lui Hristos: "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu... și toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra."

Dumnezeule, am ajuns la întrebarea supremă a vieții și la alegerea supremă a vieții. Nu ne lăsa să bâjbâim aici, căci dacă greșim, totul se năruie. În fața acestei alegeri ce i se impune și individului și societății, mărturisim că înțelepciunea noastră nu ne ajunge: dă-ne înțelepciunea Ta. Amin!

Împărăția este dreptatea eternă

Proverbe 14:12.
Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.

Romani 3:4.
Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi, după cum este scris:"Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale, şi să ieşi biruitor când vei fi judecat."

1 Ioan 2:16-17.
Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.

Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu! Am făcut apelul strategiilor de viaţă ale diferitelor popoare şi curente de gândire şi am găsit următoarele obiective căutate în chip suprem: împăratul, familia, casta, fatalitatea, nimicul, societatea, statul, rasa, banii, plăcerile, fuga de muncă, împărăţia lui Dumnezeu. Există, deci, 12 răspunsuri. Care este cel bun?

Isus a avut întotdeauna dreptate, în toate lucrurile. El nu S-a lăsat niciodată furat de lucruri secundare, n-a alunecat niciodată în capcana problemelor materiale, a lucrurilor lipsite de importanţă. Şi în toate lucrurile fundamentale şi centrale, a avut întotdeauna atâta dreptate! Se putea atunci oare ca să dea greş aici, la esenţă, în strategia vieţii? A greşit oare aici? A pune întrebarea înseamnă a şi avea răspunsul. Răspunsul Lui domină toate celelalte răspunsuri, întocmai cum Everestul domină maiestuos toţi ceilalţi munţi de pe Pământ. Când Isus Îşi afirmă strategia, El o afirmă ca pe o axiomă. Când ne uităm la ce duc toate celelalte strategii de viaţă, ne dăm seama că, de fapt, nu avem ce alege: ori acceptăm răspunsul lui Isus, ori dovedim că n-avem destulă minte. Dacă răspunsul lui Isus nu este Răspunsul, atunci nu există răspuns.

Am fost deseori nedumerit de cuvintele adăugate de Isus: "Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu *şi dreptatea Lui.* (În traducere românească "şi neprihănirea Lui", dar ştim că peste tot în Noul Testament unde este "neprihănire", în original este "dreptate", sau "îndreptăţire", sau "justificare" - n. trad.) - De ce şi "dreptatea Lui?" Oare dreptatea nu este inclusă în Împărăţie? Nu este acesta un adaos inutil? Poate că răspunsul îl vom primi dacă vom lua aici cuvântul "dreptate" în sensul de "corectitudine" sau "justeţe". Acest răspuns al lui Dumnezeu - Împărăţia lui Dumnezeu - este justeţea lui Dumnezeu. Răspunsul acesta este veşnic just şi tot ce nu este în armonie cu el este incorect, injust ieşit din angrenaj, condamnat a se deteriora şi descompune. Când cauţi Împărăţia lui Dumnezeu, eşti îndreptăţit; suma totală a Realităţii este de partea ta, cooperând cu tine, viaţa ta va ajunge la împlinire. Dar dacă tu cauţi mai întâi altceva, lupţi împotriva sumei totale a realităţii şi nu-ţi vor mai ieşi socotelile.

Motivul pentru care situaţia mondială merge din rău în mai rău este că, central şi fundamental, suntem pe o cale greşită; căutăm mai întâi răul.

O, Isuse, cel viu, cum aş putea înceta să-Ţi mulţumesc pentru răspunsul Tău? El este atât de corect, atât de just. Tot ce este în mine îmi spune că Tu ai dreptate. Acum Te rog să mă ajuţi să consimt la acest răspuns cu toată fiinţa mea. În Numele Tău. Amin!

Pune-ți în rânduială partea spirituală, și partea materială va fi asigurată

Filipeni 4:5-6.
Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.

Filipeni 4:11-13.
Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește.

Filipeni 4:19.
Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.

2 Corinteni 8:14-15.
...ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire; după cum este scris: "Cel ce strânsese mult, n-avea nimic de prisos, și cel ce strânsese puțin, nu ducea lipsă."

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu! Aceasta este propunerea. Și care este rezultatul? Isus răspunde: "Și toate celelalte lucruri vă vor fi date pe deasupra." Puneți în rânduială lucrurile spirituale "și toate celelalte lucruri vă vor fi date pe deasupra". Ce-a înțeles El prin toate celelalte lucruri? El menționase lucrurile elementare: hrana, băutura, îmbrăcămintea (**Matei 6:31**). Cu alte cuvinte, Împărăția lui Dumnezeu nu se preocupă doar să ne furnizeze o lume cerească dincolo de viața aceasta, ci și să ne asigure cele necesare trupului în viața aceasta. Pune-ți mai întâi în rânduială realitățile spirituale centrale, spune Isus, și cele materiale ți se vor rezolva și ele. Ele sunt una. Este imposibil să greșești într-una și să nu falimentezi și în cealaltă.

Căutând mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, spune Isus, baza materială a vieții îți va fi garantată. O să capeți ce-ți va fi *necesar*: "Tatăl vostru Cel ceresc știe că *aveți trebuință* de aceste lucruri." Le veți obține în funcție de *necesitate*, nu după *lăcomie*. Ai dreptul la atâtea lucruri materiale cât să te aducă la o stare optimă din punct de vedere mintal, spiritual și fizic, pentru scopurile Împărăției lui Dumnezeu. Am fost structurați în așa fel încât, dacă avem mai puțin decât ne este necesar, sau mai mult, ne facem rău nouă înșine. Prin urmare, oricine se luptă să obțină mai mult decât îi este necesar, lucrează în propria sa defavoare.

Faptele ne demonstrează adevărul acestei afirmații. Un prieten de-al meu are în sarcina sa "copiii problemă" dintr-un anume oraș în care populația se împarte în trei clase economice: 25 % sub limita sărăciei, cei defavorizați; 25 % deasupra nivelului mediu, cei avuți, cei suprapriviligiați - și 50 % cei care nu au nici prea puțin, nici prea mult. Prietenul meu îmi spune că acești copii problemă provin fie dintre cei 25 % defavorizați, fie dintre cei 25 % suprapriviligiați. Cei 50 % sunt copii normali, adaptați la civilizația noastră. Faptele ne spun că dacă ai prea puțin sau prea mult, tinzi să devii o persoană problemă într-o societate problemă.

Dumnezeule, Tatăl nostru, Tu ai înscris legile Tale atât în materie, cât și în minte și în spirit. Ajută-ne să descoperim legile acestea și să trăim în conformitate cu ele. Căci dacă nu facem așa, ne facem rău și nouă și altora. Ajută-ne să descoperim Gândurile Tale în această privință și să trăim în concordanță cu ele. Amin!

Prea puțin sau prea mult sunt tot atât de dăunătoare

Proverbele 30:8. **Depărtează de la mine neadevărul și cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie.**

Proverbele 30:11-23. **Este un neam de oameni care blestemă pe tatăl său, și nu binecuvântează pe mamă-sa. Este un neam de oameni care se crede curat, și totuși nu este spălat de întinăciunea lui. Este un neam de oameni ai căror ochi sunt trufași, și care își țin pleoapele sus. Este un neam de oameni, ai căror dinți sunt niște săbii și ale căror măsele sunt niște cuțite, ca să mănânce pe cel nenorocit de pe pământ, și pe cei lipsiți dintre oameni. - Lipitoarea are două fete: "Dă! dă!" Trei lucruri sunt nesățioase, patru lucruri nu zic niciodată: "Destul!", și anume: Locuința morților, femeia stearpă, pământul care nu este sătul de apă, și focul, care nu zice niciodată: "Destul!" - Pe ochiul care își bate joc de tatăl său și nesocotește ascultarea de mamă, îl vor scobi corbii de la pârâu, și îl vor mânca puii de vultur. - Trei lucruri sunt mai presus de puterile mele, și chiar patru pe care nu le pot pricepe: urma vulturului pe cer, urma șarpelui pe stâncă, urma corăbiei în mijlocul mării, și urma omului la o fată. Tot așa este și calea femeii preacurve: ea mănâncă și se șterge la gură, și apoi zice: " N-am făcut nimic rău." - Trei lucruri fac să se răscoale o țară, și patru lucruri nu le poate suferi: un rob care a început să împărățească, un nebun, care are pâine din belșug, o femeie disprețuită care se mărită, și o roabă care moștenește pe stăpână-sa.**

2 Corinteni 9:5-12. **De aceea, am socotit de trebuință, să rog pe frați să vină mai înainte la voi și să pregătească strângerea darurilor făgăduite de voi, ca ele să fie gata, făcute cu dărnicie nu cu zgârcenie. Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci "pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu." Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din plin, să prisosiți în orice faptă bună, după cum este scris: "A împrăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac." "Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană", vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.**

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu! Trebuie să continuăm examinarea bazei materiale a vieții spirituale. Dumnezeu a înscris în natura lucrurilor ca prea puțin și prea mult să fie la fel de primejdioase. Spun "la fel de" pentru că faptele dovedesc că este adevărat. Vedem cu toții efectele devastatoare ale sărăciei: ea dă naștere la trupuri bolnăvicioase, minți retardate, suflete problemă. Este adevărat că ici și colo, câte o persoană poate să înfrunte o sărăcie lucie ascuțindu-și inteligența, întărindu-și voința, dezvoltându-și capacitățile și, datorită obstacolelor, să se ridice la mari realizări. Dar acolo unde unul triumfă, alte zeci sunt zdrobiți și chirciți de sărăcie. Să nu lăsăm ca lauda noastră la adresa realizărilor unuia să ne orbească, încât să nu mai vedem distrugerea zecilor. Sărăcia este rea, căci ea produce rele în trup, în minte și în suflet.

Dar dacă sărăcia este rea, la fel de rele sunt și bogățiile. Asta nu este la fel de ușor de observat, căci răul bogăției este mascat de rafinamente, de cultură, de lucruri, de strălucirea prestigiului și a puterii. Bogații mor frumos, dar mor, și nu numai fizic. Ființa lor se degradează pe neobservate - dacă bogatul nu știe s-o oprească printr-o dăruire a bogățiilor sale. Oamenii care fac lucrul acesta opresc procesul decăderii prin faptul că reintroduc în viața lor aventura de a redărui vieții umane ceea ce au. Astfel de oameni sunt salvați. Cei ce se cramponează de ceea ce au, decad inevitabil, privirea li se încețoșează, chipul le devine insensibil, lumina aventurii dispare. Lumina li se stinge de pe chip deoarece s-a stins și în inimă. Isus a descris această existență cu pleoape de plumb prin aceste cuvinte: "Înșelăciunea bogățiilor înecă acest Cuvânt și el ajunge neroditor." Omul care se cramponează de bogății ca de un scop în sine strangulează forțele vitale din sine - el se sufocă, se înecă pe sine însuși.

Eu îl compătimesc și vărs lacrimi amare pentru copilul subprivilegiat, dar îl compătimesc și mai mult și vărs lacrimi și mai amare pentru copilul supraprivilegiat. El este condamnat la decădere, dacă un miracol al harului sau un efort personal nu-l izbăvește din mâna moartă a bogățiilor care se închide încet ca să-i stranguleze forțele vieții.

Dumnezeule plin de har, noi am fost orbi. Ne-am făcut un scop din ceea ce se dovedește a fi în final otravă. Iartă-ne această sinucidere individuală și colectivă, oricât de înceată ar fi moartea noastră. Ajută-ne ca în relația noastră cu lucrurile materiale ele să ne fie slugă, nu stăpân. În Numele lui Isus. Amin!

Rezultatele a prea puțin și prea mult

Faptele 4:32-35. **Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți. Căci nu era nici unul printre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.**

Matei 6:8. **Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi.**

Matei 6:11. **Pâinea noastră cea de toate zilele (sau *pentru mâine*) dă-ne-o nouă astăzi;**

Matei 20:1-16. **Fiindcă Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care a ieșit dis-de-dimineață, să-și tocmească lucrători la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu câte un leu pe zi și i-a trimis la vie. A ieșit pe la ceasul al treilea și a văzut pe alții stând în piață fără lucru. "Duceți-vă și voi în via mea", le-a zis el, "și vă voi da ce va fi cu dreptul." Și s-au dus. A ieșit iarăși pe la ceasul al șaselea și al nouălea și a făcut la fel. Când a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând în piață, și le-a zis: "De ce stați aici toată ziua fără lucru?" Ei i-au răspuns: "Pentru că nu ne-a tocmit nimeni." "Duceți-vă și voi în via mea", le-a zis el, "și veți primi ce va fi cu dreptul." Seara, stăpânul viei a zis ispravnicului său: "Cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând de la cei de pe urmă, până la cei dintâi. Cei din ceasul al unsprezecelea au venit și au luat fiecare câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult; dar au primit și ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului, și ziceau: "Aceștia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei." Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: "Prietene, ție nu-ți fac nici o nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia-ți ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?" Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși."**

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu! Pentru ca să avem o bază fizică bună pentru viața noastră din abundență trebuie să renunțăm la dorința de a fi bogați și să luăm hotărârea să păstrăm pentru noi numai atât cât ne trebuie. Tot astfel, trebuie să renunțăm la a ne complace în sărăcie și să dorim să câștigăm suficient ca să ne acoperim necesitățile și nu mai puțin. Două categorii de oameni sunt obligați să se gândească prea mult la bani: cei care au prea mulți și cei care au prea puțini. Vreau să am numai atâtea bunuri materiale cât să pot uita de ele și să pot să mă dedic traiului meu omenesc. S-a spus cândva că "săracul este obligat să se gândească la ce va mânca la următoarea masă și bogatul este obligat să se gândească la ce a mâncat la masa trecută". Ambele situații sunt rele. Este bine să avem cât ne trebuie - nici mai mult, nici mai puțin.

Acum vă rog să observați: legea "fiecăruia după necesități" este înscrisă în structura lucrurilor, și este înscrisă în Scriptură. Există o singură bază pentru viața materială în Noul Testament și aceea este exprimată în cuvintele: "se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie." Cuvântul "nevoie", în sens de necesitate, apare de șapte ori în Noul Testament referitor la lucrurile materiale. E o dovadă a inspirației divine. Cum au ajuns primii creștini la o astfel de bază? Ei nu cunoșteau nici economie, nici știință. Au ajuns la ea printr-o experiență cu Dumnezeu, prin inspirație.

Și astăzi, sociologia ajunge încet, dar sigur, la aceeași concluzie, prin metoda încercării și a erorii, a experimentării pentru a vedea care teorie concordă cu faptele vieții.

Nimic altceva nu se va potrivi cu viața - viața nu aprobă nimic altceva. Orice altceva se va zdrobi de structura lucrurilor, va fi demontat. Frustrările din societatea modernă, instabilitățile, războaiele ei se datorează în mare măsură încălcării acestei legi a Împărăției. Unii au prea puțin, alții au prea mult. Rezultatul: războaie, instabilitate, frustrare. Calea lui Dumnezeu este calea noastră. Și dacă ne alegem o cale contrară căii lui Dumnezeu, o facem spre pierzania noastră și spre frustrarea noastră.

Dumnezeule, Tatăl nostru plin de har, Îți mântui copiii prin refuzuri aspre. Tu nu ne lași să găsim odihnă în rău, căci el ne distruge. Așa că ne lași să ne lovim de legile Tale. Fie ca rănile să ne facă să ne întoarcem la Tine căutând vindecare și înțelepciune. În Numele lui Isus. Amin!

A primi după nevoi, a da după posibilități

2 Tesaloniceni 3:8-10.
N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând și ostenindu-ne, am muncit zi și noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi. Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înșine o pildă vrednică de urmat. Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: "Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce."

Matei 25:24-30.
Cel ce nu primise decât un talant, a venit și el, și a zis: "Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat, și strângi de unde n-ai vânturat mi-a fost teamă, și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ: iată-ți ce este al tău!" Stăpânul său i-a răspuns: "Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am vânturat; prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi, și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul, și dați-i celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Săptămâna trecută am accentuat faptul că Dumnezeu ne garantează că necesitățile noastre materiale vor fi satisfăcute. Trebuie să venim și să accentuăm și condiția pe baza căreia mi se dă această garanție. "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu." Toate promisiunile lui Dumnezeu sunt condiționate, căci Dumnezeu nu trebuie numai să dea: trebuie să dea în așa fel încât persoana care primește să nu fie sufocată, ci stimulată. Dumnezeu nu vrea să facă doar un dar; el vrea să facă o persoană.

Viața din abundență nu se realizează printr-o eternă primire. Primind încontinuu, omul se usucă. Viața din abundență depinde de dăruire din belșug. Prin urmare, dacă ne-am opri la condiția "fiecăruia după necesitățile sale", am crea o societate parazit, în care fiecare ar sta cu mâna întinsă să primească după nevoi. Aceasta ar duce la degenerare. Cealaltă față a monedei este: "de la fiecare după capacitățile sale." Dacă nu contribui la binele societății după capacități, nu vei primi după nevoi.

S-ar putea ca cineva să exclame: "Dar aceasta-i comunism." Știu că numele acesta îi sperie pe unii. Dar cele două principii menționate, anume "fiecăruia după nevoi" și "de la fiecare după capacitățile sale" sunt adânc impregnate în Noul Testament și au existat cu mult înainte de gândirea socialistă modernă. Cele două principii sunt: "se împărțise fiecăruia după cum avea nevoie" și "cine nu vrea să lucreze nici să nu mănânce." Acest spirit de cooperare poate fi numit democrație și poate fi numit comunism. Eu prefer să spun că nu este nici democrație, nici comunism, ci creștinism, căci aici unde își au originea aceste două principii. Creștinii ar trebui să-și revendice ceea ce este al lor. Și, ori de unde ar veni ideea, ea este sănătoasă: dacă nu dai, nu primești.

Viața înseamnă atât să primești cât și să dăruiești.

Tată, Ți-ai format copiii pentru o activitate creativă. Tu ne-ai creat ca să fim creativi. Ajută-ne deci să fim conducte ale energiei Tale creatoare. Ajută-ne să împlinim însărcinările Tale și să facem din ele o demonstrație a scopurilor Tale. Ajută-ne să creăm prin Tine. În Numele lui Isus. Amin!

A căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu înseamnă acțiune

Psalmul 27:14.
Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăjduiește în Domnul!

Ioan 5:30.
Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.

Luca 6:38.
Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.

Evrei 11:6.
Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.

Nu pot să nu insist din nou asupra faptului că a trăi din abundență înseamnă a dărui din belșug. Ai fost făcut în felul acesta în însăși alcătuirea ființei tale. Întocmai cum te-ai sufoca dacă doar ai inspira și ai refuza să expiri, tot așa, dacă refuzi să te exteriorizezi, întregul proces de primire se va opri, și vei muri spiritual, mintal și fizic. Dacă vaca nu este mulsă câteva zile, îi seacă laptele. Dacă tu nu dăruiești altora, vei secătui, la fel, în spirit.

Dumnezeu are grijă să nu ți se dea "pe deasupra toate celelalte lucruri", dacă nu cauți mai întâi Împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu dai înapoi societății după capacitățile tale, nu vei primi după nevoi. Ce înseamnă să împlinești porunca: "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu?" Mulți ar traduce-o în gândirea lor zicând: "Recunoașteți în prim-plan Împărăția lui Dumnezeu", recunoscându-i astfel, mintal, caracterul primordial. Dar ea merge mult mai adânc. Cunosc un om care cu fiecare vorbă vrea să se scoată pe sine în evidență, dar care pe hârtia de scrisori are imprimat motto-ul: "În toate lucrurile El trebuie să aibă întâietate." Motto-ul de pe hârtie este o scuză mintală. Nu, a căuta Împărăția lui Dumnezeu nu înseamnă numai recunoaștere mintală, ci mai mult, ea înseamnă acțiune.

A căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a-ți angaja întreaga viață în hotărârea că Împărăția este la început, la sfârșit și întotdeauna - și a acționa pe baza acestui angajament. Contextul dă conținutul cuvântului "a căuta". Întocmai cum oamenii caută hrana și îmbrăcămintea, tu trebuie să cauți Împărăția: ea trebuie să-ți stăpânească gândirea, sentimentele, voința și pe tine însuți. Aceasta înseamnă că îți disciplinezi viața către un singur punct. În fiecare situație în care te afli, îți pui întrebarea: "În situația aceasta ce-mi cere Împărăția să fac?" Și apoi *faci* după cum primești răspunsul.

În două texte din Evanghelie se arată că Împărăția lui Dumnezeu și a face voia lui Dumnezeu sunt același lucru: "Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta." Aici *venirea* Împărăției înseamnă *a face* voia lui Dumnezeu. "Nu oricine îmi zice Doamne, Doamne va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce *face* voia Tatălui Meu." Împărăția lui Dumnezeu și a face voia lui Dumnezeu este unul și același lucru.

O, Dumnezeule, ajută-mi să-mi dăruiesc voința voinței Tale; nu să fiu purtat de ea, ci s-o împlinesc activ. Căci Tu m-ai format pentru acțiune, care să-mi angajeze toată ființa: dacă nu lucrez, mă usuc. Pune zel în mine și fă-mă să ard pentru Tine. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția lui Dumnezeu înseamnă voia lui Dumnezeu

Matei 6:10. **...vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.**

Matei 7:21. **Nu orișicine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.**

Ce înseamnă în ultimă instanță Împărăția lui Dumnezeu? Cum a definit-o Isus Însuși? Pentru a primi răspunsul clar este important să știm că Isus Și-a pus multe dintre învățăturile sale în versuri. Poezia ebraică, însă, nu se distinge prin ritm și rimă cum este cazul cu poezia europeană. La evrei, poezia înseamnă crearea unui paralelism al ideilor. Acest paralelism poate fi sinonimic sau antitetic. Paralelism sinonimic înseamnă că în primul vers al strofei se formulează o idee iar în al doilea vers se enunță aceeași idee, dar cu alte cuvinte. Multe părți ale "Predicii de pe Munte" sunt formulate în versuri, și așa este cazul și cu rugăciunea Tatăl nostru. În cadrul acestei rugăciuni, cunoscând acum și tehnica poeziei ebraice, găsim definiția dată de Isus Împărăției lui Dumnezeu. Versetul **10** din **Matei 6** reprezintă o strofă din poezie. Versul întâi al strofei este *"vie Împărăția Ta"*. Versul al doilea, în paralelism sinonimic, exprimă aceeași idee cu alte cuvinte: *"Facă-Se voia Ta precum în cer și pe pământ."* Deci Împărăția lui Dumnezeu înseamnă să se facă pe pământ voia lui Dumnezeu așa cum se face ea în ceruri, adică total.

O altă formă a poeziei ebraice este paralelismul antitetic. În cadrul acestei forme poetice, în primul vers al strofei se formulează o idee, iar în versul al doilea se enunță o idee opusă celei dintâi. O astfel de strofă se găsește în **Matei 7:12.** Prima idee a strofei este: *"Nu oricine Îmi zice «Doamne, Doamne», va intra în Împărăția cerurilor"*, iar a doua, opusă ei, este: *"Ci cel ce va face voia Tatălui Meu care este în ceruri."* Prin această strofă, Isus definește încă o dată Împărăția lui Dumnezeu (căci expresia Împărăția cerurilor este forma în care redă Matei uneori Împărăția lui Dumnezeu - pentru a evita repetarea prea des a cuvântului Dumnezeu). După această definiție, a intra în Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a renunța la căile proprii și a accepta calea lui Dumnezeu, adică a accepta să-ți trăiești viața după modul în care Ți-a conceput-o El, după legile Lui, după voia Lui.

Am văzut că această voie a lui Dumnezeu este înscrisă în alcătuirea noastră organică, în structura ființei noastre. Ea este înscrisă și în Sfânta Scriptură. Duhul Sfânt ni se oferă de asemenea pentru a ne călăuzi, adică pentru a ne arăta aspecte personale ale voii lui Dumnezeu expuse în Biblie. Când acceptăm să trăim după călăuzirea Bibliei și a Duhului Sfânt, deci după voia lui Dumnezeu, descoperim că începem să trăim conform modului de trai pentru care am fost făcuți să trăim. Abia atunci trăim normal, adică din abundență.

O, Tată plin de har, când accept să trăiesc după voia Ta, intru în Împărăția Ta, intru în normal, ajung acasă. Vin acum. Intru în Împărăția Ta: facă-Se voia Ta cu mine, astăzi și în fiecare zi - în toate zilele vieții mele. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția și statul

Isaia 26:2.
Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios.

Isaia 58:2.
În toate zilele Mă întreabă și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea și n-ar fi părăsit legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu.

Matei 28:19.
Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

1 Petru 2:9.
Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Împărăția lui Dumnezeu trebuie să se situeze în viața noastră înaintea oricărui alt lucru. Ea este absolutul care pune tot ce este relativ în fața unei cerințe imperioase: predă-te, supune-te, ascultă, pierde-ți viața pentru a o regăsi. Există un singur absolut și numai unul: Împărăția lui Dumnezeu. Toate celelalte sunt relative - față de ceva mai mare ca ele și de la care își trag viața și sensul. Dar această viață și acest sens se obțin numai când lucrurile relative se predau Absolutului și Îl ascultă.

Împărăția lui Dumnezeu confruntă aceste relativisme - statul, clasa socială, religia, banul, familia, eul - cu cererea ca toate și fiecare în parte să-și plece genunchiul, să se predea, să asculte, să găsească sensul vieții lor relative în Viața Absolută. Nici una dintre acestea nu poate fi un scop în sine. Dacă devine așa, se pierde.

Dacă statul devine un scop în sine și caută să se salveze ridicându-se la rangul suprem, se va pierde. Când un lucru relativ devine absolut, rezultatul este idolatrie. Îmi iubesc patria și îi voi dărui tot ce am, cu o singură excepție: conștiința mea. Aceasta aparține Împărăției lui Dumnezeu. Și când patria și conștiința mea intră în conflict, conștiința trebuie să se încline în fața unei singure autorități: Împărăția lui Dumnezeu.

Există țări în care aceia care au un țel pacifist, cum ar fi quakerii, nu sunt obligați să facă serviciul militar. Statul respectiv recunoaște dreptul conștiinței individului de a decide în această problemă, și prin aceasta recunoaște că există o autoritate mai înaltă decât statul, față de care conștiința individului este răspunzătoare. Statul nu distruge și nu constrânge conștiința: ea Îi aparține lui Dumnezeu, nu statului. Faptul că un pacifist refuză însă să facă armata nu înseamnă că nu este patriot. Pericolul pentru stat nu vine de la cei cu conștiință, ci de la cei fără. Aceștia din urmă sunt cei ce subminează moralitatea, și prin urmare, moralul țării.

Statul își găsește sensul și ființa în predarea de sine și în împlinirea scopurilor a ceva dincolo de sine și anume, Împărăția lui Dumnezeu.

O, Dumnezeule, Tu ai un plan pentru neamul nostru. Ajută-ne ca popor să ne predăm cu umilință planului Tău și să-l realizăm. Căci dacă ne alegem o cale proprie, de fapt ne pierdem calea. Dacă alegem calea Ta, descoperim propria noastră cale - și ființa națională. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția clasei sociale și împărăția banilor

1 Corinteni 1:10.
Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.

1 Corinteni 1:26.
De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales.

Romani 1:14.
Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați.

1 Timotei 6:8-11.
Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea.

Împărăția clasei sociale trebuie să-și plece genunchiul înaintea Împărăției lui Dumnezeu. Adeseori gândim și acționăm în termeni de clasă în loc să gândim în termeni creștini. Înainte de a acționa, ne uităm împrejur ca să vedem ce spune clasa noastră. Nu acționăm, noi doar reacționăm. Nu suntem o voce: suntem doar un ecou. Nu suntem personalități conștiente; suntem doar părți ale clasei. Nu gândim cu mintea, doar reacționăm cu emoțiile noastre. Aceasta este încătușare. Nici un creștin nu are voie să devină prizonier al clasei sociale și să spere să rămână creștin. Conștiința de clasă și conștiința creștină sunt incompatibile. Căci Împărăția lui Dumnezeu este o societate fără clase. Unii se străduiesc să creeze o asemenea societate. În Împărăția lui Dumnezeu noi o avem deja. O avem? Da, căci îndată ce cineva din Împărăția aceasta începe să asculte cerințele clasei în loc de cerințele Împărăției, iese afară în mod automat. Și nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu dacă nu renunță la Împărăția clasei.

Când ne pierdem conștiința noastră îngustă de clasă, căpătăm în schimb o conștiință generală umană și cu aceasta o conștiință a lui Dumnezeu. Clasa trebuie să-și piardă viața pentru a și-o găsi din nou.

Împărăția banilor trebuie de asemenea să-și plece genunchiul în fața Împărăției lui Dumnezeu. În societatea noastră acaparatoare, banul este zeu. Succesul este măsurat prin acumulare. Aceste valori sunt false și trebuie predate. Mergând pe calea zeului Ban, ajungem într-o fundătură. Cel mai bogat om dintr-un oraș a spus cu jale: "Acum, când am reușit să fac bani, cele două lucruri pe care îmi plăcea să le fac nu le mai pot face: să fumez și să joc golf." Un atac de cord - și lumea pe care și-o construise cu atâta ingeniozitate și trudă s-a prăbușit lamentabil.

Când renunțăm la bani ca scop în sine și îi oferim ca să fie mijloace pentru scopurile Împărăției, îi regăsim de fapt. Se pot bucura de bani numai aceia care renunță la ei. A renunța la ei înseamnă a-i preda lui Dumnezeu pentru a fi folosiți în scopurile Împărăției.

O, Stăpânul inimii mele, Îți ofer tot ce ar putea diviza inima aceasta. Clasa a intrat pe furiș și și-a făcut un templu în mine. Acum îl dărâm. Și banii îmi cer dragostea și inima. Dărâm ambele altare și Te întronez pe Tine, Isuse Doamne, ca singur Domn și Conducător. Amin!

Împărăția și Biserica

Matei 16:18.
Și Eu îți spun: tu ești Petru (grecește *Petros*) și pe această piatră (grecește *petra*) voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Efeseni 5:25-27.
Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

Efeseni 4:11-16.
Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.

Împărăția Bisericii trebuie să-și plece genunchiul în fața Împărăției lui Dumnezeu. Așa cum noi am dori ca statul și clasa noastră să fie dominante, așa am dori ca și cultul nostru să fie dominant. Biserica poate deveni pentru noi forma de exprimare a eului nostru: poate fi eul unui grup care caută să domine - cu toate că aceasta îmbracă haina religiei. Dacă este ca Împărăția lui Dumnezeu să vină și să se instaleze, noi, ca și cult, am dori să fim agentul care o aduce, căci faptul că am adus-o noi ne va asigura o poziție dominantă.

Ideea că un anumit cult este instrumentul exclusiv sau special al harului lui Dumnezeu este o idee moartă. Uneori, Dumnezeu lucrează prin Biserica noastră, alteori în ciuda ei, dar niciodată în mod exclusiv sau special prin ea. Dacă afirmația aceasta ne rănește mândria, prin ea s-ar putea ca aceasta să ajute umilinței noastre creștine. Sfinții lui Dumnezeu sunt distribuiți aproximativ egal în toate cultele creștine. Nu există nici un cult care să dețină monopolul lor. Gradul în care folosește Dumnezeu o persoană este determinat nu de cultul căruia acesta îi aparține, ci de deplinătatea consacrării sale lui Dumnezeu, indiferent de locul în care stă. Dacă Dumnezeu ți se pare a fi prea liberal și nu îndeajuns de preocupat de distincțiile de cult, atunci ceartă-te cu El, nu cu mine.

Nici un cult nu are monopolul. Adevărul este în Hristos care este "Adevărul". Ceea ce susținem noi sunt adevăruri despre Adevăr. Aceste adevăruri aproximează mai mult sau mai puțin Adevărul, dar nu sunt ele Adevărul. El este dincolo de noi toți și mai mult decât noi toți. Noi nu trebuie decât să unim adevărurile noastre astfel încât suma totală a adevărurilor noastre să se apropie și mai mult de Adevăr.

Împărăția Bisericii trebuie să se predea pe sine Împărăției lui Dumnezeu. Biserica nu este un scop în sine, ea este un mijloc către scopul Împărăției lui Dumnezeu. Când devine un scop în sine, ea se pierde. Cultul, ca și individul, trebuie să contopească în Împărăția lui Dumnezeu, pentru a se regăsi.

O, Dumnezeule, Tatăl nostru, iartă-ne că am făcut până și din glorioasa Ta Biserică un idol. Nu vrem să mai facem așa ceva. Îți oferim cultul și biserica noastră Ție, să fie instrumente ale mântuirii Tale. Ajută-ne să le păstrăm ca instrumente și nu să le transformăm în scopuri, ca nu cumva să decadă. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția, familia și eul

Matei 12:46-50.
Pe când vorbea încă Isus noroadelor, iată că mama și frații Lui stăteau afară și căutau să vorbească cu El. Atunci, cineva l-a zis: "Iată, mama Ta și frații Tăi stau afară, și caută să vorbească cu Tine." Dar Isus a răspuns celui ce-I adusese știrea aceasta: "Cine este mama Mea, și care sunt frații Mei?" Apoi Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: "Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă."

Matei 10:37-39.
Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga.

Împărăția familiei trebuie predată și ea lui Dumnezeu, dacă vrem să o regăsim cu adevărat. Căci familia adeseori devine un scop în sine. Toate problemele încep să fie rezolvate în lumina intereselor familiei. O astfel de familie se destramă inevitabil. O familie care raportează totul la sine va sfârși în nemulțumire de sine. Dacă ea nu se va dedica unui scop dincolo de sine, de la care să-și primească direcția, inspirația și călăuzirea, se va destrăma și se va transforma într-o unitate egocentrică și egoistă. E foarte probabil că, fiind egocentrată, ea va începe să se destrame mai devreme sau mai târziu: părțile ei componente, nefiind ținute laolaltă de un scop înalt, vor tinde spre despărțire. Este important de știut că, în timp ce într-o anumită țară, una din șase familii sfârșește în divorț, la credincioși numai una din cincizeci ajunge acolo. Aceasta arată clar că factorul care cimentează familia este credința și o loialitate față de ceva dincolo de familie. O familie care își pierde viața și-o găsește.

Și acum ajungem la elementul final care trebuie predat: împărăția eului. Am accentuat lucrul acesta deja foarte mult, așa că aici facem doar o mențione. Această pierdere a individului în ceva dincolo de sine, pentru ca astfel să se găsească pe sine, nu este ceva impus vieții din afară; aceasta este legea vieții de la nivelele ei cele mai de jos până la cele superioare. Trebuie să mori la un nivel ca să trăiești la altul. Aceasta este legea pe care a înscris-o Dumnezeu în firea lucrurilor. Împărăția regnului mineral se predă pe sine împărăției de deasupra ei - împărăția regnului vegetal - și este asimilată și transformată din materie moartă în forme vii. Împărăția regnului vegetal se predă împărăției regnului animal și este înălțată astfel spre forme de viață gânditoare și simțitoare. Împărăția regnului animal se predă împărăției omului și se înglobează în viața superioară a lui. Împărăția omului se predă Împărăției lui Dumnezeu și devine părtașa unei vieți superioare. Legea vieții este aceasta: pierde-ți viața pentru a o găsi.

Încheiem cu cuvintele poetului Robert Browning: *"Cel ce are sub priviri un singur țel face ca toate lucrurile să-i slujească."*

O, Dumnezeule, am găsit calea! Calea este înșrisă în căile vieții de la Împărăția materiei până la Împărăția lui Dumnezeu. Este Calea noastră și Viața noastră. Dacă pierdem Calea Ta, pierdem calea noastră și ne pierdem viața. Ajută-ne chiar acum să acceptăm Calea Ta, să ne predăm ei, să trăim în conformitate cu ea, și astfel să trăim! În Numele lui Isus. Amin!

Rugăciune înseamnă predare

Matei 26:42.
S-a depărtat a doua oară, şi S-a rugat, zicând: "Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!"

2 Corinteni 12:7-10.
Şi ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un ţepuş în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască şi să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Şi El mi-a zis: "Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită." Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Psalmul 143:10.
Învaţă-mă să fac voia Ta, căci Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!

Am văzut săptămâna trecută că totul, de la mineral până la om, trebuie să se piardă pe sine în ceva superior pentru a se regăsi. Câţi au fost oamenii care au pierdut totul la un anume nivel numai ca să regăsească totul la un nivel mult mai înalt! Lincoln s-a dăruit pe sine şi s-a dedicat cauzei negrilor - s-a regăsit ca un eliberator al patriei sale. Toată viaţa ajunge la o singură concluzie: "Cântecul atunci este cel mai dulce, când cântăreţul se uită pe sine." Îl pierdem pe "eu care sunt" pentru a-l găsi pe "eu care ar trebui să fiu". Aceasta se face printr-o predare o dată pentru totdeauna, dar se face şi printr-un proces continuu. Acest proces continuu este rugăciunea. Rugăciunea, în esenţa şi în fundamentul ei, este predare de sine.

Odată l-am întrebat pe Kagawa, marele creştin japonez, care este lucrul cel mai de seamă în rugăciune, şi el mi-a răspuns: predarea. Şi avea dreptate.

Dar ideea aceasta este diametral opusă celei obişnuite, aceea că rugăciunea este metoda de a obţine de la Dumnezeu ceea ce voim noi. Aceasta este afirmarea de sine. Dincolo este predarea de sine. Ce este rugăciunea? Este ea supunere pasivă? O negare a voinţei de a trăi? Este ea voinţa de a muri? Departe de aceasta! Rugăciunea este voinţa de a muri la nivelul unei vieţi înfrânte, goale, ineficiente, scurt-circuitate şi de a trăi la nivelul unei vieţi victorioase, pline, eficace şi conectate cu Cosmosul. Este o renunţare la eu pentru a descoperi împlinirea de sine. Eul tău mărunt este abandonat pentru a face posibilă realizarea eului potenţial. Rugăciunea este sârma care se predă dinamului, floarea care se predă soarelui, copilul care se predă educaţiei, pacientul care se predă chirurgului, partea care se predă întregului - rugăciunea este viaţa care se predă Vieţii!

O ramură care nu se predă copacului, ci este tăiată şi lăsată de capul ei nu este liberă, este moartă. O persoană care nu se roagă nu este liberă, este inutilă. Omul cu adevărat orb este acela care nu-şi predă orbirea chirurgului pentru a vedea. Este liber - să rămână orb.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, iartă-mă că mă tem să-mi predau voinţa însingurată voinţei Tale salvatoare. Mi-e teamă de viaţă. Ajută-mă acum, când încep această aventură a rugăciunii, ca ea să nu fie o activitate lăuntrică. Fie ca ea să-mi devină naturală, pentru ca Tu să devii al meu şi eu al Tău, căci trebuie să am viaţa Ta ca să trăiesc. În Numele lui Isus. Amin!

Rugăciunea este pasivitate trează

Luca 21:36.
Vegheați, dar, în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întîmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului.

Ioan 15:7.
Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.

Filipeni 4:6-7.
Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

Efeseni 6:18.
Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.

Am văzut ieri că rugăciunea este esențialmente predare, dar ea nu este pasivă. Este o "pasivitate trează". Este o pasivitate care ne trezește la o uimitoare activitate. Muzicianul ascultă în tăcere muzica, se predă ei și după aceea o dăruiește altora abandonându-i-se total. El este creator deoarece este receptiv.

Savantul se predă naturii - deschide larg ușile simțurilor sale ca ele să fie ghidate și dirijate de fapte. El este pasiv, dar cu o pasivitate trează. Și atunci, faptele sale sunt adunate și puse la lucru în fabrici, sunt transformate în produse finite, care slujesc lumii. Predarea a însemnat, în realitate, luare în stăpânire.

Într-o zi, în tren, în loc să mă gândesc, m-am lăsat în voia gândurilor. Mintea mea era absolut pasivă și totuși absolut activă. Părea că gândul stârnește gândirea. În orele acelea am gândit mai mult decât în zile întregi de gândire conștientă. Noi trebuie să învățăm să trăim și la modul pasiv. Numai cei ce știu să o facă știu ce înseamnă să trăiești și la modul activ. Activitatea agitată, febrilă, a omului modern nu este viață; este o convulsie haotică a nervilor neliniștiți. Când animalelor le lipsesc anumite vitamine, devin nervoase, neliniștite, agitate, isterice. Alergătura vieții moderne nu este seninătatea calmă și echilibrată a celui ce este stăpân. Mai degrabă este isteria convulsivă a nervilor înfometați, care țipă după vitaminele vieții reale. Cineva a spus că nimeni nu se sinucide pentru că ar fi obosit de viață - ci fiindcă e obosit de lipsa de viață.

Isus a zis: "Rugați-vă ca să aveți putere... și să stați în picioare..." Adică alternativa este aceasta: rugați-vă sau vă veți prăbuși. Cei ce se roagă nu se prăbușesc și cei ce se prăbușesc nu se roagă. Te poți umple de energie până la ultima celulă, fiecare fibră din timne fiind trează, activă, creatoare - cu condiția să te rogi. Dacă nu, te prăbușești.

Roagă-te sau vei cădea pradă temerilor, zădărniciei, ineficacității.

Tată plin de har, Îți mulțumesc că îmi stă la dispoziție multă putere, putere, putere, doar să mi-o însușesc. Ajută-mă să-mi golesc mâinile de fleacuri pentru ca să pot să iau lucrurile pe care mi le oferi Tu - eliberare, putere, victorie. De ce să-mi fac și mie și altora un rău - să fiu slab când pot să fiu tare, o victimă, când pot să fiu învingător? Amin!

Este rugăciunea o autosugestie?

Ioan 14:13.
Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.

Matei 7:7.
Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.

Psalmul 55:22.
Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.

Dar nu este oare rugăciunea autosugestie, autoamăgire, un ecou al propriei tale voci? Să presupunem că ar fi autosugestie; chiar și la nivelul acesta ea ar fi un lucru sănătos, căci te gândești la ce e înalt, nu la cele de jos. Chiar și dacă nu ar fi decât autosugestie, rugăciunea tot ar merita să fie practicată. Ea ar dezvolta puterile noastre de a ne gândi la lucruri nobile. Dar cum se face că cei ce practică mai mult rugăciunea sunt convinși că ea este o sugestie a Altuia în loc să fie o autosugestie? Numai cei ce o practică mai puțin, sau chiar deloc, pretind că este autosugestie. Dar sunt ei martori competenți, ca să li să poată lua mărturia în considerare? Rugăciunea n-ar fi supraviețuit dacă ea ar fi fost doar o autosugestie, dacă n-ar fi existat o Voce care să răspundă vocii noastre, o Inimă care să răspundă inimii noastre.

"Cine a simțit odată duhul din sferele cele înalte
Nu-L mai poate confunda sau nega;
Și chiar dacă toată lumea L-ar nega
Ea ar face o tabără și eu alta."

Poate să creadă floarea că soarele este numai o proiecție a ei înseși? Poate să creadă sârma că energia îi vine din sine și nu din dinam? Simțământul Altuia este prezent în adevărata rugăciune. Cineva răspunde - și răspunde în termeni vrednici de luat în seamă: ușurare, putere, vitalitate, înțelegere nouă a lucrurilor, mai multă eficacitate în viață.

Rugăciunea este instrumentul perfect al dezvoltării și al acțiunii; este exteriorizarea, este și interiorizarea; este credință în Dumnezeu și credință în sine însuși; este activă, este pasivă; este plină de încordare și este calmă; ea acționează ca și când totul ar depinde de noi și se încrede ca și când totul ar depinde de Dumnezeu. Este oare o astfel de credință atât de sănătoasă și de dătătoare de viață o iluzie? Rezultatele vieții trebuie să ne dea răspunsul. Cum se face că cel deziluzionat și înrăit ia rugăciunea în derâdere, iar cel calm, echilibrat, plin de speranță și de lumină interioară se delectează în rugăciune? S-a spus despre Gladstone: "A trăit dintr-o mare profunzime a ființei." Gladstone era un mare om al rugăciunii. Cum este mai bine să trăiești, trăgându-ți energia din adâncul ființei sau din superficialitatea vieții înconjurătoare?

Dumnezeul meu și Tatăl meu, vreau să trăiesc în Tine și vreau să trăiești în mine. Căci atunci, atunci viața mea ar clocoti de energie și siguranță, de putere și pace. Atunci voi atinge și eu o mare profunzime a ființei. Învață-mă să mă rog, căci vreau să trăiesc, să trăiesc din abundență. Amin!

Rugăciunea - cea mai mare putere

Iacov 5:16.
Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.

Psalmul 30:2.
Doamne, Dumnezeule, eu am strigat către Tine, și Tu m-ai vindecat.

Luca 11:1.
Într-o zi, Isus Se ruga într-un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul din ucenicii Lui I-a zis: "Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum i-a învățat și Ioan pe ucenicii lui."

Psalmul 27:14.
Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima, și nădăjduiește în Domnul!

Psihiatrul William Sadler, spune că neglijând rugăciunea, noi "neglijăm cea mai mare putere de vindecare a bolii". El refuză să accepte clienți care nu cred în Dumnezeu. Spune că problemele psihologice ale bolnavilor nu pot fi rezolvate, dacă aceștia nu au ceva dincolo de ei înșiși de care să se lege și pe care să iubească. Avem de ales: meditație sau medicamente. Și nici chiar medicația nu este eficace dacă nu este ajutată de meditație, sub formă de rugăciune.

Rezultă, deci, că trebuie să învățăm arta rugăciunii, căci mari rezervoare de putere ne stau la îndemână dacă învățăm această artă. *"Dacă o învățăm"* - aici este toată greutatea. Oamenii așteaptă rezultatele fără practicarea artei. Am cataloga pe cineva drept neînțelept sau naiv dacă ar pune mâna pe instrument numai ocazional, și s-ar aștepta să devină un bun muzician, să se acordeze cu Muzica și să se exprime prin ea fără să studieze și să exerseze. Băiețelul unui misionar din India a venit de la târg plângând și zicând: "Negustorul m-a mințit. Mi-a spus că în muzicuța aceasta se află imnul britanic, și uite că nu se află!" Suntem tot atât de naivi să credem că putem obține rezultate fără practicarea rugăciunii.

Trăim într-un univers deschis. Orice lucru drept este posibil, dacă ascultăm de legile împlinirii lui și dacă ne conectăm la puterile necesare. Întocmai cum Dumnezeu a lăsat unele lucruri la discreția voinței omului ele nu se întâmplă decât cu voia omului, tot așa Dumnezeu a lăsat anumite lucruri la discreția rugăciunii - lucruri care nu se vor realiza decât dacă ne rugăm. Așa cum spunea Rudyard Kipling: "Oricine ar fi putut-o auzi, dar șoapta Lui a ajuns la ea." De ce? Pentru că era antrenată în arta rugăciunii.

Există trei pași în arta rugăciunii: *(1) Ascultă; (2) Învață; (3) Supune-te.* Fără aceste trei lucruri, rugăciunea va fi o înșelătorie în loc să fie forță.

Dacă am petrece în învățarea artei rugăciunii numai jumătate din timpul petrecut în învățarea oricărei arte, am obține rezultate de zece ori mai mari.

Isuse, plin de har, învață-mă să mă rog. Căci dacă greșesc în această privință, greșesc pretutindeni, anemia îmi cuprinde toată viața. Dă-mi gândul de a mă ruga, priceperea de a mă ruga, voința de a mă ruga. Fă ca rugăciunea să fie aroma oricărei acțiuni, atmosfera fiecărui gând - să fie aerul meu natural. În Numele Tău. Amin!

Nouă paşi în rugăciune

Matei 6:5-15.

Când vă rugaţi, să nu fiţi ca făţarnicii cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi şi la colţurile uliţelor, ca să fie văzuţi de oameni. Adevărat vă spun, că şi-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăiţa ta, încuie-ţi uşa, şi roagă-te Tatălui tău care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti. Când vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi. Să nu vă asemănaţi cu ei; căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi trebuinţă, mai înainte ca să-I cereţi voi. Iată, dar, cum trebuie să vă rugaţi: "Tatăl nostru care eşti în ceruri! Sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele (sau *pentru mâine*) dă-ne-o nouă astăzi; şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri (greceşte *"Lasă-ne datoriile noastre, cum şi noi am lăsat pe ale datornicilor noştri"*); şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin! Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre.

Iacov 1:6.

Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo.

Ieri am spus că sunt trei paşi în rugăciune: ascultă, învaţă, împlineşte. Aceştia sunt paşi generali. Pe lângă aceştia în arta rugăciunii există nouă paşi specifici. Iată care sunt ei.

1. Hotărăşte ce vrei tu cu adevărat. Doresc să-l accentuez pe "tu" în întregime, nu numai o parte din tine, vagaboandă, care rătăceşte în ceasul de rugăciune ca într-o aventură secundară. Trebuie să fii *tu*, pe de-a-ntregul. Căci rugăciunea nu este un lux, ci este viaţă. Dacă iei lucrurile de la Dumnezeu, ori te prinde Dumnezeu, ori încetează rugăciunea, blocată de refuzul tău de a te autodărui. Când ceri ceva trebuie să o sprijineşti cu fiinţa ta - numai atunci răspunsul la rugăciunea ta va fi sprijinit de Dumnezeu. Dumnezeu nu-ţi poate da lucruri decât dacă ţi se dă şi El însuşi, şi nu poţi lua lucruri de la Dumnezeu decât dacă te dăruieşti pe tine însuţi. Rugăciunea implică o dăruire de sine reciprocă. Hotărăşte, deci, ce vrei tu cu adevărat, căci dacă nu participi cu toată fiinţa, rugăciunea este blocată.

2. Verifică dacă lucrul pe care-l doreşti este în concordanţă cu spiritul lui Hristos. Dumnezeu seamănă totalmente cu Hristos. Acţiunile Sale sunt ca şi cele ale lui Hristos; şi El îţi poate răspunde la rugăciune numai dacă lucrul pe care îl ceri este în conformitate cu Isus. Iată ce a vrut să spună Isus când a zis: "Dacă veţi cere ceva în Numele Meu...", adică după caracterul Meu, în spiritul Meu. Nu încerca să-l convingi pe Dumnezeu să facă ceva ce nu este asemănător lui Hristos. Nu poate, căci El nu poate să facă ceva care să fie împotriva propriei sale naturi. În cadrul acestei limite îţi dă El libertatea să ceri "orice".

3. Scrie pe hârtie. Exteriorizarea adânceşte hotărârea interioară. Am constatat că a scrie un lucru, este ca şi cum l-ai transforma în destin. Uneori înclin să-l schimb, dar o dată ce l-am scris este aproape imposibil să-l mai schimb. Noi zicem împreună cu Pilat: "Ce am scris, am scris." Dacă eşti gata să-ţi scrii rugăciunea pe hârtie, înseamnă că tu vrei cu adevărat lucrul pe care intenţionezi să-l ceri. Scriindu-l pe hârtie, faci două lucruri: îl scrii mai adânc în propria ta inimă şi tu te dăruieşti mai mult unei anumite linii de acţiune. A scrie pe hârtie înseamnă a face un pas către angajarea propriei tale fiinţe.

Răbdătorule Isus, paşii mei se poticnesc pe calea aceasta a rugăciunii. Învăţ acum să umblu - ajută-mă pe porţiunile dificile. Căci vreau cu hotărâre să învăţ arta aceasta. Aceasta este viaţă şi trebuie să o învăţ. Încep să simt că pot face totul în Tine şi cu Tine. Răsar zorile libertăţilor mele. Îţi mulţumesc. Amin!

Continuarea paşilor în rugăciune

Psalmul 62:5.
Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea.

Psalmul 55:22.
Ascultă-mă şi răspunde-mi! Rătăcesc încoace şi încolo, şi mă frământ.

Psalmul 46:1-2.
Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul, şi s-ar clătina munţii în inima mărilor.

Psalmul 46:10.
Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ.

Iată alţi câţiva paşi în arta rugăciunii:

4. Linişteşte-ţi mintea. Aşa cum luna nu se poate reflecta pe o mare în furtună, aşa nici Dumnezeu nu poate intra în contact cu o minte neliniştită. "Staţi liniştiţi şi veţi vedea..."; nu fiţi liniştiţi şi nu veţi vedea... Dumnezeu nu poate ajunge la voi. În stare de linişte, chiar şi rugăciunea poate fi corectată. Căci Dumnezeu nu numai că răspunde rugăciunii, ci El şi corectează rugăciunea şi o face mai aptă de a primi un răspuns bun. Într-o seară, mi-am plecat capul într-o rugăciune tăcută înaintea unei predici, şi I-am şoptit lui Dumnezeu: "O, Doamne, ajută-mă." Foarte repede mi-a venit răspunsul: "Eu voi face ceva mai bun, te voi folosi Eu."

Corectarea aceasta aduce ceva mai bun. Eu Îi ceream lui Dumnezeu să mă ajute, eu eram centrul, eu Îl chemam pe Dumnezeu să intervină în scopul meu. Dar "te voi folosi Eu", înseamnă că nu mai eram eu centrul, ci ceva dincolo de mine şi eu eram doar instrumentul în atingerea acelui scop dincolo de mine. Răspunsul lui Dumnezeu a schimbat deplin centrul de gravitaţie al acelei rugăciuni.

5. Stai de vorbă cu Dumnezeu despre problema ta. Ordinea acestor paşi este deosebit de importantă: ascultă-L pe Dumnezeu înainte de a-I vorbi tu. Căci, aşa cum zicea cineva, în loc să spună: "Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă", mulţi zic: "Ascultă, Doamne, căci robul Tău vorbeşte." Lasă-L pe Dumnezeu să aibă primul cuvânt şi ultimul cuvânt - tu să iei cuvântul la mijloc. Fă ca vorbirea ta cu Dumnezeu să fie în mare parte o punere a întregii probleme în mâinile Sale. Adu-ţi aminte că tu te rogi ca să vorbeşti cu Dumnezeu nu ca să-I vorbeşti lui Dumnezeu. Fă din rugăciune o conversaţie în ambele sensuri.

6. Promite-I lui Dumnezeu că vei face tot ce poţi ca rugăciunea aceasta să se împlinească. De vreme ce conversaţia este o acţiune în două direcţii, şi împlinirea ei este o acţiune dublă. Dumnezeu răspunde la rugăciune nu pentru tine, ci cu tine. Căci interesul lui Dumnezeu nu este să-ţi dea lucruri, ci să te formeze prin obţinerea acelor lucruri. Scopul întregului proces al rugăciunii nu este rugăciunea, ci persoana ta.

O, Tată, încep să văd: obiectivul meu erau lucrurile de care credeam că am nevoie, dar acum văd că obiectivul Tău este să mă formezi pe mine. Eu ceream puţin, Tu-mi dai mult, permanent, etern. Ajută-mă să răspund profunzimii scopurilor Tale. În Numele lui Isus. Amin!

Ultimii paşi ai rugăciunii

Psalmul 40:1.
Îmi pusesem nădejdea în Domnul, şi El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele.

Psalmul 121:7-8.
Domnul te va păzi de orice rău, îţi va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare şi la venire, de acum şi până în veac.

1 Petru 5:10.
Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veşnică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va da putere şi vă va face neclintiţi.

1 Ioan 3:16-18.
Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Şi-a dat viaţa pentru noi; şi noi, deci, trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi. Dar cine are bogăţiile lumii acesteia şi vede pe fratele său în nevoie şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul.

Parcurgem ultimii dintre cei nouă paşi ai rugăciunii.

7. Fă orice lucru plin de dragoste care îţi vine în minte, în problema pentru care te-ai rugat. Cuvintele "plin de dragoste" sunt importante. Dacă ceea ce-ţi vine în minte nu este plin de dragoste, vine de jos, probabil din adâncurile subconştientului; dar dacă este din dragoste, este de sus. Un prieten spunea: "Singurul lucru în care diavolul nu poate intra este dragostea lui Hristos, căci dacă ar pătrunde acolo, ar înceta să mai fie diavol." Cuvântul "fă" este de asemenea important, căci dacă nu voieşti să faci, Îi legi mâinile lui Dumnezeu. El nu poate face, dacă tu nu vrei să faci. Rugăciunea este realizarea externă a ceea ce Dumnezeu lucrează pe plan intern.

8. Mulţumeşte-I lui Dumnezeu pentru că Ţi-a răspuns în felul Lui. Adu-ţi aminte că şi "nu" este un răspuns, ca şi "da". Uneori, Dumnezeu trebuie să ne mântuie, aşa cum spunea Tagore: "prin refuzuri dure." Dar dacă El ne refuză la un nivel, o face numai ca să ne poată face o ofertă la un nivel superior. El ne spune "Nu" numai în vederea unui "da" mai bun. Dar se poate ca dacă rugăciunea noastră a trecut la toate probele paşilor anteriori şi a supravieţuit până aici, să fie o rugăciune la care El ne răspunde "da". Dar acest "da" ar putea fi amânat ca să pună perseverenţă şi o fibră mai tare în caracterul nostru. El ne ţine adesea în suspans pentru a ne adânci caracterul, ca să nu fim copii spirituali care ţipă şi plâng de îndată ce nu primesc pe loc ceea ce cer.

9. Elimină obiectul rugăciunii din gândirea conştientă. Dacă rugăciunea este reală şi ţi-a angajat întreaga fiinţă, ea va continua să acţioneze în subconştientul tău, fiinţa ta toată va continua într-un sentiment de rugăciune. Dar din conştient ea trebuie scoasă ca nu cumva să devină o îngrijorare şi să te ţină în tensiune, în încordare. Însăşi eliminrea ei din conştient este un act de credinţă în Dumnezeu. Te relaxezi şi Îl laşi pe Dumnezeu să facă ceea ce crede El că e bine în problema aceea.

Aceşti nouă paşi sunt scara pe care urci din vidul tău în plinătatea lui Dumnezeu. Şi rugăciunea este tocmai aceasta: este deschiderea unei conducte dinspre vidul tău spre plinătatea lui Dumnezeu.

Duh plin de har, nu pot să mă rog cum ar trebui dacă nu mă învaţă Duhul. Inspiră rugăciunea mea ca să mă pot ruga conform voii Tale, şi astfel să primesc răspuns conform puterii Tale. Căci vreau să trăiesc o viaţă inspirată de Duhul şi înzestrată de puterea Duhului. În Numele lui Isus. Amin!

Receptivitate relaxată

Romani 5:11-17. **Şi nu numai atât, dar ne şi bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea. De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit... (Căci înainte de Lege, păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ţinut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuşi moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege ase-mănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină. Dar cu darul fără plată nu este ca şi cu greşeala; căci, dacă prin greşeala unuia singur, cei mulţi au fost loviţi cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu şi darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belşug celor mulţi. Şi darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul, a adus osânda; dar darul fără plată venit în urma multor greşeli a adus o hotărâre de iertare. Dacă, deci, prin greşeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul şi darul neprihănirii, vor domni în viaţă prin acel unul singur, care este Isus Hristos!)** *8:5.* **Într-adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, umblă după lucrurile firii pământeşti; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului.**

Galateni 3:2. **Iată numai ce voiesc să ştiu de la voi: prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea credinţei?**

Coloseni 2:6. **Astfel dar, după cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El.**

Marcu 11:24. **De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea.**

Am studiat o scară a rugăciunii. Dar în viaţa spirituală scările sunt de puţin folos dacă ne sugerează ceea ce sugerează orice urcare pe scară, şi anume un efort plin de tensiune. Nu ajungi departe în rugăciune, dacă te rogi într-un spirit de tensiune, de efort, de încordare, ca şi când ai smulge din univers obiectul rugăciunii tale. Spiritul rugăciunii trebuie să fie opusul acestuia, anume o pasivitate trează. Aceasta înseamnă că în timp ce sensibilitatea ta spirituală, mintală şi fizică e trează şi atentă la Dumnezeu, este totuşi relaxată şi liniştită, receptivă. Spun relaxată şi receptivă, dar cele două atitudini sunt în realitate una, pentru că relaxarea înseamnă receptivitate.

Şi totuşi, rugăciunea adevărată are două aspecte. Dacă suntem numai relaxaţi, suntem slabi. Dr. Alexis Carrel spune: "Şi scăderea tensiunii arteriale este primejdioasă. Creierul şi alte organe necesită o anumită presiune a sângelui." Acesta este aspectul alertei. Dar creierul şi anumite organe necesită o anumită relaxare ca să poată funcţiona la parametrii optimi. Rugăciunea este cea care aduce relaxarea şi tensiunea la un echilibru şi de aceea este instrumentul perfect al bunăstării fiinţei umane.

De vreme ce cei mai mulţi predicatori accentuează caracterul de efort încordat al rugăciunii, pilda stăruinţei văduvei sărace la judecătorul nedrept fiind textul care susţine acest punct de vedere, trebuie ca noi să accentuăm aspectul relaxării în rugăciune. O stenografă care este toată încordată şi emoţionată, şi îngrijorată să-i iasă bine stenograma va greşi, după toate probabilităţile, căci anxietatea şi tensiunea îi blochează energia. "Când muşchii sunt încordaţi, se întâmplă două lucruri: sângele circulă prin fibrele lor mai greu şi muşchiul în întregimea lui presează asupra vreunui os, sau tendon, sau artere, prin aceasta eliminând activitatea lor, cel puţin pentru o vreme. Dar diminuarea activităţii acestora tinde să blocheze fluxul liber al secreţiilor tămăduitoare şi al sângelui." (Walter B. Pitkin, *Your Life*, ianuarie 1941). Relaxare înseamnă receptivitate, care la rândul ei devine energie. Relaxat, îi permiţi lui Dumnezeu să ajungă la tine: este o invitaţie să vină - tu aştepţi cu încredere.

Tată, plin de har, vin la Tine să învăţ să primesc. În prezenţa Ta, dau la o parte toate barierele fiinţei mele şi Te las pe Tine să intri în fiecare fibră, în fiecare celulă a creierului, în fiecare fisură a fiinţei mele. Aşa cum sângele aleargă prin trupul meu, curăţind şi vindecând, refăcând şi întărind, aşa pătrunzi Tu prin mine - trup, minte, suflet - curăţind, vindecând, refăcând, întărind. Îţi mulţumesc. Amin!

Relaxarea trupului

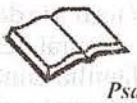

Psalmul 37:11.
Cei blânzi moştenesc ţara şi au belşug de pace.

Psalmul 119:165.
Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, şi nu li se întâmplă nici o nenorocire.

Ioan 14:27.
Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.

Psalmul 16:33.
V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea."

Pentru ca să intrăm într-o stare de pasivitate trează, vom începe cu trupul, cadrul exterior al rugăciunii. Isus ne învaţă: "Tu când te rogi, intră în odăiţa ta, închide-ţi uşa şi roagă-te." Închide-ţi uşa! Toate lucrurile externe care te-ar putea distrage trebuie reduse la minimum. În fiecare casă, ar trebui să aibă o oază, o cameră despre care să se ştie că dacă ai intrat acolo, nu trebuie să fii deranjat. Eşti "în cortul întâlnirii". Cine te-ar deranja, dacă ai sta de vorbă cu conducătorul ţării! Liniştea camerei de rugăciune ar trebui să fie inviolabilă.

După ce-ai rezolvat ca exteriorul să nu te deranjeze, întoarce-te spre tine însuţi şi relaxează-ţi fiecare muşchi al trupului. Spune organelor tale, pe rând, cam aşa: "Creierul meu, tu eşti acum în prezenţa lui Dumnezeu. Taci şi ascultă. El vorbeşte, El te pătrunde, El vindecă. Primeşte, primeşte." Apoi ochilor: "Ochii mei, obosiţi de mişcarea tulburătoare a lumii, deschideţi-vă iar, ca să-L vedeţi doar pe El, în a cărui prezenţă aţi intrat acum." El îmi atinge ochii şi ei sunt odihniţi şi calmi, vindecaţi şi buni." Şi nervilor: "O, nervi, departamentul de informaţii al fiinţei mele, încordaţi şi tociţi de traiul într-o lume haotică, vă însărcinez acum să-mi aduceţi veşti mai bune: Dumnezeul nostru vine, vine cu vestea bună a calmului, a echilibrului, a resurselor, a mântuirii. Deschideţi-vă fiecare celulă ca să primiţi această vindecare, acest calm, la această refacere. Primiţi, primiţi, primiţi." Şi vieţii tale sexuale: "O, parte a mea creatoare, te predau Dumnezeului creator. Când exprimarea ta normală în căsnicie este negată, ştiu că poţi sublima puterea ta creatoare alte forme: în artă, în poezie, în muzică, în crearea de noi speranţe, de noi suflete, de o viaţă nouă - poţi deveni creator la alte nivele. Aşa că pun la dispoziţia lui Dumnezeu. El curăţă, redirecţionează." Şi trupului tău întreg: "El este acum stăpân peste toate părţile trupului, deznodând nervii încâlciţi cu delicateţea Lui, spălând fiecare celulă a creierului cu prezenţa Lui, reîntărind fiecare parte slabă cu puterea Lui, vindecându-ţi toate bolile, coordonând toate părţile şi formând din ele un întreg armonios. Deschide toate uşile: dă-I Lui toate cheile.

O, Dumnezeule, Domnul meu, Îţi deschid fiecare por, fiecare celulă, fiecare ţesut, arteră, venă, os. Acest trup, cu toate părţile lui, este templul Tău - sfinţit de prezenţa Ta - curăţit prin puritatea Ta, luat în stăpânire de scopurile Tale. O, trupule, iată-L pe Domnul tău! Amin!

Destins în duh

Romani 15:13.
Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!

Filipeni 4:7.
Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

Coloseni 3:15.
Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.

2 Tesaloniceni 3:16.
Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi cu toți!

Dr. Alexis Carrel spune: "N-am făcut nici o încercare de a ne crea, în mijlocul agitației noului oraș, oaze de singurătate, unde să fie posibilă meditația." Atât orașul cât și familia sunt sărăcite fără aceste "oaze de singurătate". Și acesta este motivul pentru care creăm o civilizație de suprafață și personalități superficiale. După cum spune poetul K. Fearing:

"A murit din întâmplare și a trăit la întâmplare;
Mahmur mergând la birou și plictisit întorcându-se
acasă să doarmă.
S-a căsătorit într-o doară și a avut copii pe nepusă
masă...
A trăit biologic și a murit biologic."

Trebuie să avem aceste "insule de singurătate", dacă nu vrem să producem astfel de personalități fără minte. În aceste "oaze", trupul se poate relaxa și reface, așa cum am văzut ieri. Dar mai adânc decât trupul trebuie să se relaxeze spiritul. Întocmai cum trupul se blochează din cauza tensiunilor fizice, sufletul se blochează din pricina tensiunilor morale și spirituale. Tensiunile sufletului sunt transmise apoi trupului. Oricâte tehnici de relaxare a trupului am utiliza, ele nu ne vor fi de nici un folos, dacă tensiunea este în suflet. Multe tehnici moderne se ocupă de zidurile exterioare și neglijează citadela. Este imposibil să ai un trup relaxat dacă mintea și sufletul sunt pline de conflict și tensiune.

În **Romani 12:2** (traducerea Moffatt) citim: *"În loc să vă modelați după lumea aceasta, înnoiți-vă gândirea și astfel transformați-vă natura, ca să fiți capabili să discerneți care este voia lui Dumnezeu."* Este evident că o gândire înnoită poate înnoi și firea. Gândirea este cheia. Ea decide care va fi sau care nu va fi natura caracterului tău. Ea decide căror influențe reformatoare va fi sau nu expusă natura noastră cea mai lăuntrică și cea exterioară. Dar minții nu-i putem spune să fie calmă, sigură și relaxată, decât dacă-i oferim un sprijin de încredere în afara ei, dincolo de sine. De aceea, liniștea adevărată și-o găsește doar atunci când devine capabilă să discearnă care este voia lui Dumnezeu. Ea își găsește echilibrul fundamental și calmul profund doar atunci când se leagă de o persoană din afară și știe că are sprijinul acesteia.

Tatăl meu, văd că-mi trebuie să stăpânesc toate tehnicile posibile; dar, în ultimă instanță, tehnica mea cea mai sigură este aceea care mă aduce la scopurile și planurile Tale. Nu pot fi decât frustrat dacă merg împotriva universului. Așa că vreau acum să mă pun de acord cu Tine, ca să pot fi de acord cu mine însumi. În Numele lui Isus. Amin!

A te stabili în Dumnezeu

Psalmul 37:7.
Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele.

Psalmul 37:9.
Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara.

Psalmul 37:62:5.
Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea.

Isaia 40:31.
Dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc."

Plângerile lui Ieremia 3:23-26.
Ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Şi credincioşia Ta este atât de mare! "Domnul este partea mea de moştenire," zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului.

Ieri am văzut că nu trebuie să încerci numai să-ţi găseşti un punct de sprijin în viaţă prin tehnici de relaxare, ci şi să-ţi găseşti un punct de sprijin în natura Realităţii. Numai atunci poţi să fii echilibrat şi de un calm imperturbabil. Dacă nu te poţi încrede în natura Realităţii şi nu te poţi dărui ei, crezând în ea chiar şi în cele mai grele clipe ale vieţii, n-ai descoperit încă secretul victoriei. "Cum ţi-a plăcut zborul?" a fost întrebat cineva care călătorise pentru prima dată cu avionul. "Foarte mult, dar nici o clipă nu m-am aşezat pe scaun cu toată greutatea." Nu poate fi plăcere într-un zbor cu avionul, şi nici în marea călătorie a vieţii, dacă nu înveţi să te aşezi pe scaun cu toată greutatea. Evident, nu există nimic, absolut nimic pe care să te poţi lăsa şi sprijini cu toată greutatea, decât *Dumnezeu.*

Aceia care nu fac aşa cum ne spun quakerii - "aşază-te în Dumnezeu" şi "stabileşte-ţi centrul în Dumnezeu" - ci îşi păstrează în propriile mâini problemele, necazurile şi dezamăgirile, trăiesc în frustrare. Cea mai frustrată şi mai tulburată femeie pe care o cunosc este una care crede că dacă l-ar ceda lui Dumnezeu toate frustrările, universul ei s-ar prăbuşi şi s-ar frânge în bucăţi. Ea trebuie să-l ţină laolaltă, şi încearcă aceasta cu toate forţele şi într-un mod jalnic. Unul dintre cei mai nervoşi şi mai frustraţi bărbaţi pe care îi cunosc este unul care simte că dacă nu s-ar îngrijora el cu privire la treburile financiare ale soţiei sale, acestea s-ar da peste cap. Soţia lui este echilibrată şi inteligentă şi mai pricepută în afaceri decât el - dar respectul lui faţă de sine este satisfăcut doar dacă e convins că el ţine universul lor laolaltă prin îngrijorarea sa. Fapt este că îngrijorarea şi nervii lui tensionaţi îi strică personalitatea şi fac din el o problemă, în loc să-l ajute să rezolve vreo problemă. El spune că detestă cel mai mult să îi audă pe unii spunând că "credinţă înseamnă optimism". Nu vede că credinţa pesimistă dă naştere unei persoane care este o problemă pentru sine şi pentru alţii. Concentrarea asupra laturii nervoase acestor două persoane va fi zadarnică dacă ei nu cedează şi nu se încredinţează lui Dumnezeu - dacă nu se predau cu deplină încredere voii lui Dumnezeu şi dacă nu acceptă să trăiască şi să lucreze ca nişte copii veseli conform acelei voinţe.

O, Dumnezeule, cum aş putea fi încrezător şi relaxat dacă nu sunt sigur că sunt complet încredinţat bunătăţii şi puterii Tale? Iartă-mă că mai păstrez relicve de încredere în mine însumi - care invariabil mă trădează la greu! Ajută-mă să trăiesc în dependenţă de Dumnezeu, împlinind scopuri care nu sunt ale mele. Atunci voi trăi, căci voi trăi în Tine. În Numele lui Isus. Amin!

Relaxat, chiar dacă nu eşti eliberat

Isaia 30:15.
Căci aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: "În linişte şi odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate şi încredere va fi tăria voastră." Dar n-aţi voit!

Evrei 3:6.
Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Şi casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm.

Evrei 10:35.
Să nu vă părăsiţi, dar, încrederea voastră, pe care o aşteaptă o mare răsplătire!

Psalmul 27:1-3.
Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele: de cine să-mi fie frică? Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei - prigonitorii şi vrăjmaşii mei - se clatină şi cad. Chiar o oştire de ar tăbărî împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aş fi.

Psalmul 27:5.
Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperişul cortului Lui şi mă va înălţa pe o stâncă.

Psalmul 27:13-14.
O! dacă n-aş fi încredinţat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!... Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima, şi nădăjduieşte în Domnul!

Ieri am văzut că nu poate exista relaxare completă decât dacă ea se sprijină pe dragostea şi pe bunătatea lui Dumnezeu. Dragostea şi bunătatea Lui ne pot nega lucrul cerut, dar numai pentru a ne da ceva mai bun. Tinerii evrei au putut zice: *"Dumnezeul nostru... poate să ne scoată din cuptorul aprins, şi ne va scoate din mâna ta, împărate. Şi chiar de nu ne va scoate... noi nu vom sluji dumnezeilor tăi"* **(Daniel 3:17-18)**. "Şi chiar de nu" - dacă încrederea noastră în această izbăvire imediată nu se împlineşte, în ciuda acestui fapt mergem înainte. Ei nu şi-au pus încrederea în eliberarea imediată, ci pe dragostea şi pe bunătatea fundamentală a lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă credinţă. Nu-ţi sprijini credinţa pe o anumită întâmplare, ci pe bunătatea lui Dumnezeu care va fi aceeaşi, indiferent dacă acel anumit lucru se va întâmpla sau nu. "El ne va scoate... şi chiar dacă nu..." uneori va trebui să trăieşti pe baza lui "şi chiar de nu" şi să mergi înainte.

Rânduri de copaci minunaţi au fost culcaţi la pământ de o furtună. Motivul? Apa în acel loc era prea aproape de suprafaţă, şi din cauza aceea copacii nu au avut nevoie să-şi înfigă rădăcinile adânc în pământ pentru a da de apă - de aici tragedia. Dumnezeu s-ar putea să ne refuze un răspuns imediat, cu scopul de a ne face să ne înfigem rădăcinile mai adânc în realitatea eternă, aşa încât într-o furtună viitoare să fim de neclintit.

"Nici o întâmplare nu mă poate răni,
Fie că pierd, fie că birui,
Deşi viaţa se poate schimba la suprafaţă,
Eu îmi duc traiul principal în adânc."

Când furtuna războiului bântuia peste Europa, răvăşind totul, un copil al Domnului de acolo, a zis: "La suprafaţă este furtună, dar la o sută de metri în adânc este linişte deplină."

Cineva l-a întrebat pe un negru fericit cum se face că a rămas întotdeauna calm, echilibrat şi vesel, la care el a răspuns: "Eu am învăţat cum să conlucrez cu inevitabilul." Iată secretul: cooperezi cu inevitabilul imediat, deoarece ştii că în toate lucrurile, şi prin ele, Dumnezeu Îşi realizează voia Lui şi că voia aceea urmăreşte binele tău.

Dumnezeule şi Tatăl meu, trebuie să-mi găsesc centrul de greutate. Nu mi-l pot găsi în ceea ce este imediat, aşa că îl voi căuta în ceea ce este ultim. Credinţa mea se uită nu la un peisaj, ci la o Persoană. "Schimbătoare sunt toate, aici: Tu, Cel ce nu te schimbi, fii cu mine." Amin!

Tovărăşia secretă

Daniel 3:24-30. **Atunci împăratul Nebucadneţar s-a înspăimântat, şi s-a sculat repede. A luat cuvântul şi a zis sfetnicilor săi: "N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legaţi?" Ei au răspuns împăratului: "Negreşit, împărate!" El a luat iarăşi cuvântul şi a zis: "Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului şi nevătămaţi; şi chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!" Apoi, Nebucadneţar s-a apropiat de gura cuptorului aprins, şi, luând cuvântul, a zis: "Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, slujitorii Dumnezeului celui Prea Înalt, ieşiţi afară şi veniţi încoace!" Şi Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au ieşit din mijlocul focului. Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii şi sfetnicii împăratului s-au strâns şi au văzut că focul n-avusese nici o putere asupra trupului acestor oameni, că nici perii capului lor nu se pârliseră, hainele le rămăseseră neschimbate, şi nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei. Nebucadneţar a luat cuvântul, şi a zis: "Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său şi a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului şi şi-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească şi să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor! Iată acum porunca pe care o dau: orice om din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi rău de Dumnezeul lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, va fi făcut bucăţi şi casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este nici un alt dumnezeu, care să poată izbăvi ca El." După aceea, împăratul a înălţat pe Şadrac, Meşac şi Abed-Nego la mare cinste, în ţinutul Babilonului.**

Ioan 16:32. **"Iată că vine ceasul, şi a şi venit, când veţi fi risipiţi fiecare la ale lui; şi pe Mine Mă veţi lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.**

Psalmul 27:10. **Căci tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte.**

Isaia 42:16. **Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povăţui pe cărări neştiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, şi locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face, şi nu-i voi părăsi.**

Am văzut ieri că"trebuie să învăţăm să trăim simultan în timp şi în eternitate". Dacă latura temporală a vieţii este toată răvăşită şi schimonosită, atunci latura eternă ne ţine stabili şi ne permite să ne relaxăm în ciuda lui "şi chiar dacă nu".

"Creştinism înseamnă tovărăşie secretă - spunea un misionar chinez - şi de aceea, când sunt plecat luni de zile departe de poporul meu, nu mă simt singur: am o tovărăşie secretă." S-ar putea să trebuie să călătoreşti prin viaţă braţ la braţ cu dezamăgirea; dar de celălalt braţ te ţine Tovarăşul Secret, şi *"cine crede în El nu va fi dezamăgit niciodată"* (**Romani 9:33**, trad. Moffatt). Nu mai eşti doborât de dezamăgire datorită părtăşiei şi tăriei pe care ţi-o dă Mângâietorul sau Însoţitorul Secret. De vreme ce acest centru rămâne stabil, nu mai trebuie să fii încordat şi instabil din cauza întâmplărilor din jurul tău. O femeie inteligentă mi-a spus că era la un moment dat atât de frământată, de agitată şi de plină de tensiune din cauză că fiul ei trebuie să se căsătorească, încât a început să aibă teribile dureri de cap şi în curând a ajuns la spital, cu insuficienţă respiratorie. Ea a făcut pneumonie şi a continuat să fie încordată până când şi-a pierdut cunoştinţa. Abia atunci s-a relaxat. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, a predat întreaga problemă a fiului ei lui Dumnezeu şi şi-a recăpătat echilibrul şi sănătatea. Prin sentimentele ei, aproape că se sufocase; tensiunile din sufletul ei i-au deşirămat sănătatea trupească. Ea i-a permis vieţii personale să oscileze în funcţie de evenimentele exterioare, în loc să şi-o bazeze pe Însoţitorul Secret. Dacă fericirea ta se bazează pe întâmplările imediate, ea va fi superficială şi foarte trecătoare. Trebuie să ai o dragoste de Dumnezeu atât de puternică, atât de consistentă, încât chiar dacă cele dragi ţie ţi-ar fi luate - lucrarea ta, serviciul, familia, prestigiul, puterea - totuşi acel ceva din lăuntrul tău să meargă înainte, în ciuda oricăror pierderi. "În seninătate şi în încredere va fi tăria voastră" (**Isaia 30:15**).

Dumnezeule plin de har, nu mă sprijin pe ceea ce este imediat. Mă sprijin pe ceea ce este ultim - pe Tine. De aceea sunt inatacabil. Privesc panorama vieţii cu încrederea calmă că ultimul cuvânt îl ai întotdeauna Tu. Şi acest ultim cuvânt este pentru binele meu suprem. Aşa că aştept ca un copil încercat, cu încredere calmă. Îţi mulţumesc. Amin!

Centrul de referință în mine sau în Dumnezeu

Marcu 9:33-34.
Apoi au venit la Capernaum. Când era în casă, Isus i-a întrebat: "Despre ce vorbeați unul cu altul pe drum?" Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să știe cine este cel mai mare.

Matei 19:22.
Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe averi.

Luca 18:11-12.
Fariseul stătea în picioare, și a început să se roage în sine astfel: "Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele."

Matei 6:1-4.
Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

Când ești încordat și tensionat, înseamnă că ești încă centrat pe tine însuți. Tu ești centrul de referință - încerci să-ți ții universul laolaltă. Când te relaxezi, îți muți centrul de referință de la tine la Dumnezeu. Nu mai ești o persoană egocentrică, ci una centrată în Dumnezeu. Când ești tensionat și încordat, ești ca o persoană ce-și ține respirația ca să-și cruțe plămânii. Plămânii îți sunt sănătoși numai dacă îi lași liberi să ia și să dea din nou. Tot astfel, ești salvat numai în măsura în care iei, prin rugăciune, și dai, prin slujire, altora.

Când trăiești raportându-te la tine însuți, automat te închizi, te izolezi de călăuzirea lui Dumnezeu și, prin urmare, de resursele Lui. Orașul Lyons, din statul Iowa, era așezat într-un loc în care fluviul Mississippi se îngusta și unde, după evacuarea locuitorilor orașului, urma să fie introdusă calea ferată și să se construiască podul peste râu. De aceea, aceștia au cerut societății căilor ferate un preț exorbitant pentru terenul lor. În consecință, societatea căilor ferate a decis ca linia să nu treacă pe la Lyons, ci pe la Clinton, care îi oferea societății teren pe gratis. Urmarea a fost că orașul Clinton a prosperat și s-a dezvoltat, iar Lyons a decăzut pe plan economic. Dacă trăiești raportându-te doar la tine, vei sfârși prin a te autosăraci. Dr. Alexis Carrel spune: "Psihanaliza, îndreptând gândirea pacientului asupra lui însuși, poate agrava starea de dezechilibru. În loc de a te complăcea în autoanaliză, mai bine scapi de tine însuți printr-o activitate care nu-ți împrăștie gândirea, ci ți-o concentrează." Singura cale de a scăpa de tine însuți este aceea de a face din Dumnezeu și din voia Lui centrul gândirii tale conștiente și al planurilor tale de viață. Atunci trăiești raportându-te la Dumnezeu, în loc să te raportezi la tine însuți.

Nu poți influența o minte trează, încordată. Relaxare înseamnă receptivitate. "Oamenii aceștia nu mă lasă să fac nimic pentru ei - și nici tu nu mă lași", i-a spus Domnul Isus unei femei tulburate, care stătea îngenuncheată într-o catedrală. Când ea a renunțat la încordare și a acceptat să-L lase pe El să lucreze, puterea lui Dumnezeu s-a revărsat asupra ei, ridicând-o din depresie și înfrângere spre o nouă eliberare și victorie. Ea are acum un suflet ușurat de povara eului propriu, devenind instrumentul puterii lui Dumnezeu în folosul altora.

Dumnezeul meu plin de har și de mântuire, blocam puterea Ta în viața mea prin temerile mele tensionate și prin reținerile mele. Ajută-mă astăzi să fiu relaxat și receptiv ca un copilaș. Atunci, viața va deveni un joc iar cele mai mari sarcini ale mele - simple bucurii. Spontaneitatea clocotește în fiecare acțiune și în fiecare gând, când înaintez pe cale relaxat și fericit. Îți mulțumesc. Amin!

Timpul liniştit şi de rugăciune dimineaţa

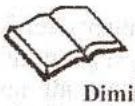

Psalmul 5:3.
Doamne, auzi-mi glasul, dimineaţa! Dimineaţa eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine, şi aştept.

Psalmul 88:13.
Doamne, eu îţi cer ajutorul, şi dimineaţa rugăciunea mea se înalţă la Tine.

Psalmul 119:147.
O iau înaintea zorilor şi strig; nădăjduiesc în făgăduinţele Tale.

Isaia 50:4.
"Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să ştiu să înviorez cu vorba pe cel doborît de întristare. El Îmi trezeşte, în fiecare dimineaţă, El Îmi trezeşte urechea, să ascult cum ascultă nişte ucenici.

Pentru a trăi o stare continuă de receptivitate relaxată, trebuie să avem perioade de linişte în care căpătăm echilibrul şi puterea care ne vor însoţi apoi ziua întreagă. Cei care susţin că pot trăi într-o stare de rugăciune continuă, fără să aibă un timp anume de rugăciune, vor descoperi, mai târziu, că această credinţă i-a dus la golire spirituală. Cei ce încearcă să trăiască într-o stare de hrănire fizică fără să aibă un timp anume pentru a mânca, vor pieri.

Am întrebat o tânără pereche care trăia o viaţă înfrântă dacă ei ţin timpul special de linişte, la care soţia a răspuns naiv: "Da, soţul meu şi cu mine şedem şi fumăm în tăcere o jumătate de oră după micul dejun." Echivalentul modern al rugăciunii! Nu este de mirare că soţul ei suferise o depresie nervoasă. Aceste suflete sincere dar înfrânte au căpătat eliberare şi victorie când şi-au stabilit un real timp de tăcere şi rugăciune în care au început să absoarbă resursele Dumnezeului celui viu, în locul jalnicului înlocuitor pe care-l reprezintă nicotina. Dacă inspiri adânc din Dumnezeu te înalţi fără a te mai putea prăbuşi.

Fixează-ţi timpul de linişte şi rugăciune dimineaţa, înainte de a ieşi să întâmpini problemele zilei. James Russell Lowell spune:

"Dacă alesul suflet nu poate fi singur nicicând,
Tăcut total, cu uşi deschise către Dumnezeu,
Spre fapte mari şi minunate nicicând nu va purcede...
Dădaca sufletelor mari este solitudinea."

Este cel mai bine să ai timpul tău de linişte şi de rugăciune "în orele senine şi tonice ale dimineţii, când sufletul zilei este în forma sa cea mai bună". Spală-ţi gândirea în Gândul lui Hristos înainte de a înfrunta ziua ce-ţi stă în faţă.

"În fiecare dimineaţă îţi reazămă braţul o vreme
Pe al cerului pervaz;
Şi adânc, cu ochii mari, la Dumnezeu te uită.
Apoi cu viziunea aceea în inima ta,
Te-ntoarce, puternic să-ntâmpini ziua ta."

O, Dumnezeule, "târziu şi devreme, căpătând şi cheltuind, noi ne risipim puterile noastre", şi acum ne întoarcem la Tine pentru a ne reface şi pentru a ne reîmprospăta. Fără Tine, noi suntem goi şi dezacordaţi şi fără echilibru. Cu Tine suntem calmi, echilibraţi, plini şi în formă. Prin urmare: "Fără Tine, nici un pas peste prag; cu Tine - oriunde." Amin!

Aşteptare calmă, în timpul de liniştе

Psalmul 62:5.
Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea.

Ieremia 15:16.
Când am primit cuvintele Tale, le-am înghiţit; cuvintele Tale au fost bucuria şi veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oştirilor!

Psalmul 119:9-16.
Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta! Binecuvântat să fii Tu, Doamne! Învaţă-mă orânduirile Tale! Cu buzele mele vestesc toate hotărârile gurii Tale. Când urmez învăţăturile Tale, mă bucur de parc-aş avea toate comorile. Mă gândesc adânc la poruncile Tale şi cărările Tale le am sub ochi. Mă desfătez în orânduirile Tale şi nu uit Cuvântul Tău.

Am văzut ieri că este recomandabil să alegem dimineaţa pentru timpul nostru de linişte, meditaţie, rugăciune. Desigur, dacă nu poţi să ai o asemenea oră dimineaţa, atunci ia-ţi orice altă oră poţi. Dar dimineaţa este timpul cel mai bun.

Un ceas rămânea în urmă. Ceasornicarul l-a întrebat pe proprietar când obişnuieşte să-l întoarcă şi la răspunsul acestuia că seara, i-a dat sfatul: "Întoarce-l dimineaţa, dă-i un impuls nou în cea mai grea parte a zilei, când tu faci atâtea mişcări." Dă-ţi ţie însuţi un impuls nou la veghea de dimineaţă, când urmează să înfrunţi partea grea a zilei: sarcinile şi problemele cotidiene.

Ce să faci în timpul acesta de linişte şi rugăciune? Pot doar să-ţi spun ce fac eu. Când eram la liceu, am luat hotărârea să pun de-o parte cel puţin o oră şi jumătate pe zi pentru a-mi cultiva resursele. De obicei, îmi iau o jumătate de oră dimineaţa şi o oră când se înserează. Dimineaţa iau Biblia şi citesc de obicei un capitol, sau chiar numai câteva versete, dacă ele se dovedesc captivante. Îmi iau stiloul - stiloul este un semn al credinţei că voi găsi ceva vrednic de notat pe marginea acestui text. Foarte rar nu am ce scrie. Dacă nu notezi inspiraţia pe hârtie, ea se va risipi şi o vei uita.

Biblia se va dovedi singură. Ea te va ajuta să te descoperi în cele mai profunde adâncimi. Vei şti că este inspirată deoarece vei vedea cum te inspiră pe tine. Vei şti că Dumnezeu a scris-o deoarece Îl vei descoperi pe El în ea. Ea este o revelaţie, căci se revelează. Este o mină inepuizabilă. Când crezi că ai epuizat-o, citind încă o dată, descoperi din nou că ai dat de alte filoane de aur. Înseşi celulele creierului se trezesc şi stau pregătite, aşteptând noile adevăruri. Vei dobândi ceea ce Spinoza numeşte "o dragoste intelectuală pentru Dumnezeu".

Probabil că vei avea nevoie, pentru început, de o instruire şi de un imbold în meditaţie, printr-o carte în genul celei de faţă, sau de altă literatură devoţională. Dar acestea sunt secundare şi ele nu pot înlocui contactul direct cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cel mai bun om care a trăit pe pământul acesta s-a hrănit cu Cuvântul lui Dumnezeu, la fel trebuie să faci şi tu.

O, Dumnezeule, ai suflat peste cuvintele acestea şi ele au devenit Cuvântul. Ai atins căile acestea şi ele au devenit Calea. Ajută-mă să-mi umplu gândirea lăuntrică, motivaţiile intime, cu Gândirea Ta, până când voi ajunge să nu mai pot spune unde se sfârşeşte gândirea mea şi unde începe a Ta. Atunci voi trăi din plin şi sigur. În Numele lui Isus. Amin!

Viața - nu un rezervor, ci o conductă

Isaia 40:29.
El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.

Mica 3:8.
Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui, și lui Israel păcatul lui.

Zaharia 4:6.
Atunci el a luat din nou cuvântul, și mi-a zis: "Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: 'Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu'", - zice Domnul oștirilor! -

Faptele 1:8.
Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului."

Acum, după ce ai citit Cuvântul lui Dumnezeu, ai făcut ce face aviatorul când își pregătește motoarele pentru zbor. Cuvântul a dat drumul gândirii, aspirațiilor tale, în direcția cea bună, te-a pregătit să rostești rugăciuni care pot primi un răspuns. El te-a aliniat la voia lui Dumnezeu; și acolo unde se face voia lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu poate să coboare.

Ajungem acum la aspectul negativ al rugăciunii: eliminarea piedicilor acumulate, care blochează dobândirea puterii. Eu spun: "blochează dobândirea puterii" deoarece noi nu suntem rezervoare, ci conducte. David Seabury spune: "Mulți oameni cred că în fiecare din noi există un rezervor cu o anumită cantitate de energie. Energia aceasta, cred ei, este în cantitate strict limitată. Dacă noi consumăm din ea excesiv, energia se epuizează și cădem de oboseală. Așa că este bine să facem economie la micul nostru depozit de tărie, să ne păstrăm resursele, pentru ca nu cumva sărăcăcioasele noastre izvoare să sece. În contrast cu punctul acesta de vedere este cel care rezultă din învățătura lui Isus. Adică energiile noastre par a fi epuizate, nu pentru că n-am controlat scurgerea lor, ci fie pentru că este blocată conducta, fie pentru că n-am învățat să ne utilizăm capacitățile în mod corect și în direcția cea bună. Cu alte cuvinte, suntem obosiți nu când facem prea mult, ci când facem prea puțin... Izvoarele noastre ascunse nu sunt în trup, ci în spirit; nu suntem acumulatori, ci conductori."

Isus a cunoscut tendința noastră de a trăi prea superficial, de a uita de izvorul nostru de putere și de a nu face din Dumnezeu puterea noastră permanent susținătoare. Mai mult, El a văzut obiceiul nostru greșit de a ne stoca averile, atât pe cele materiale cât și pe cele spirituale" (Seabury, *How Jesus Heals our Minds Today*, pag. 170-172). Metoda lui Isus este aceasta: "Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra" (**Luca 6:38**). Lăsați ca gândul acesta să stăruiască în voi: "Noi nu suntem acumulatori, ci conductori."

O, Dumnezeule, am fost zgârcit și fricos, temător că resursele mi se vor epuiza dacă le folosesc. Dar acum văd că numai în măsura în care dau, primesc. Ajută-mă, deci, să dau, și să dau cu un total abandon. Și apoi voi lua din plin din resursele Tale și voi trăi din ele. Îți mulțumesc pentru asigurarea aceasta. Amin!

Deschiderea conductelor blocate

Isaia 9:6.
Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: "Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii.

Isaia 14:3.
Iar când îţi va da Domnul odihnă după ostenelile şi frământările tale şi după aspra robie care a fost pusă peste tine.

Galateni 5:1.
Rămâneţi, dar, tari, şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei.

Galateni 5:7.
Voi alergaţi bine: cine v-a tăiat calea ca să nu ascultaţi de adevăr?

Romani 8:15.
Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: "Ava! adică: Tată!"

Dacă nu suntem rezervoare, ci conducte, atunci unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le facem în rugăciune, după citirea Cuvântului, este să stăm tăcuţi înaintea lui Dumnezeu şi să-L lăsăm pe El să pună degetul pe orice conductă blocată. Vom încerca în rugăciune să ocolim locul acela blocat sau să trecem repede peste el, să acţionăm ca şi când n-ar fi acolo. Aceasta face parte din sistemul nostru de autoapărare. Dar, dacă vrei binecuvântare şi sănătate, nu te mai apăra, nici în ascuns, nici pe faţă. Uită-te la locurile blocate cu sinceritate şi deschis; mărturiseşte ceea ce ai greşit; dă-I lui Dumnezeu problema ta cu simplitate şi cu franchеţe şi spune-I că vei face orice ca să repari răul, cu ajutorul Lui. Sau, şi mai bine: îl va repara El, cu ajutorul tău. Căci El ia iniţiativa ca să facă din tine o persoană optimă, folosindu-ţi posibilităţile latente la maximum.

Iată cum a ajuns un suflet la fericire şi libertate: "Am fost creştin, pe alocuri, şi membru al bisericii, de la vârsta de 9 ani... Dar am trăit mai degrabă prin frică decât prin credinţă... Am decis că m-am săturat de o asemenea viaţă şi că, dacă îmi veţi arăta calea de ieşire din starea aceasta, voi urma-o. Dumneavoastră, mi-aţi arătat calea, aşa că eu am ieşit din toată grămada aceea de terori, de panici şi de anxietăţi şi I-am cerut lui Dumnezeu să intre în locuri în care nu L-am invitat niciodată. El a intrat, şi eu sunt acum atât de fericit pentru că sunt sigur că viaţa nu va mai fi niciodată aceeaşi."

A fi relaxat înseamnă a fi eliberat. Relaxează-te, păşind către Dumnezeu şi fii gata cu râvnă să-I asculţi orice sugestie pentru curăţirea vieţii tale. Dar poate că nu eşti relaxat în relaţiile cu semenii tăi. Încă nutreşti resentimente faţă de ei. Predă resentimentele acelea dragostei lui Dumnezeu. Ea le va dizolva. Poate că tensiunea este cauzată de faptul că ţii atât de mult la cei dragi încât ai vrea să le trăieşti viaţa în locul lor. Predă-i pe cei iubiţi ai tăi dragostei lui Dumnezeu. După ce fiica mea s-a căsătorit, i-am scris ei şi soţului ei: "Doresc să nu vă stau niciodată în cale, totdeauna la îndemână." Dacă te agiţi încercând să-i dirijezi pe cei iubiţi, după părerea ta, în interesul lor, predă-I agitaţia aceasta lui Dumnezeu; să ştii că, de fapt, ea este pur egoism. Atitudinea ta vă blochează şi pe tine şi pe ei.

O, Tu, Tăcere Gingaşă, vorbeşte acum, când eu păstrez tăcerea. Rosteşte cuvântul care mă va elibera, mă va vindeca şi mă va face autentic. Consimt fără rezerve să drenezi Tu orice mlaştină de egocentrism şi de frică din mine. Curăţeşte-mă până în adâncuri. Căci lumea este bolnavă, şi eu aş vrea să fiu o parte a remediului, a vindecării, în loc să fiu o parte a bolii. În Numele lui Isus. Amin!

Când mintea rătăceşte

2 Corinteni 10:5.
Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime cari se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

Luca 2:35.
Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi.

Evrei 4:12.
Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii.

Ieremia 4:14.
"Curăţeşte-ţi inima de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit! Până când vei păstra gânduri nelegiuite în inima ta?"

Ieri am văzut că ne blocăm propria viaţă dacă încercăm să trăim viaţa altora în locul lor. O mamă nu vroia ca fiica ei să se căsătorească: era egocentrică şi dorea să se bucure de toată atenţia fiicei sale. Aceasta a aşteptat până la 31 ani şi apoi s-a căsătorit. La nunta ei, mama a leşinat. Plângându-şi de milă, şi-a cauzat tot felul de boli. La un moment dat, însă, soţul ei s-a îmbolnăvit de cancer. Luptând pentru el şi îngrijind de el, ea a uitat de sine însăşi şi s-a însănătoşit. A schimbat baza relaţiilor ei cu semenii, de la un interes egoist la un interes pentru alţii, şi şi-a corectat relaţiile - s-a corectat pe sine însăşi.

În rugăciunea ta, lasă-L pe Dumnezeu să-ţi arate locurile unde ai tensiuni. Vei vedea că vei fi foarte sensibil când Îşi pune El degetul pe locurile acelea.

Dacă în tăcerea ta, Dumnezeu nu-ţi spune nimic, ia-o drept o dovadă că n-are să-ţi spună nimic în problema respectivă. Acum eşti gata pentru comuniune sau părtăşie pozitivă. Dar aici apare o nouă dificultate. Când începi să intri într-o comunicare pozitivă, mintea ta o ia razna. Lucrul acesta îi tulbură teribil pe unii oameni şi n-ar trebui să fie aşa. Să presupunem că mintea ta rătăceşte: atunci, lasă ca lucrul la care fuge ea să fie mijlocul prin care tu comunici cu Dumnezeu. De exemplu, când scriam aceste rânduri am văzut la fereastră un porumbel alb şi mintea mea a început să fugă, repetând versurile pe care vederea porumbelului i le-a evocat:

"În fiecare dimineaţă, gândul ei alb îşi lua zborul către Dumnezeu,
Ca un porumbel mesager, cu numele meu sub aripa sa."

Mintea mea a fost distrată şi a luat-o razna - dar a luat-o razna către Dumnezeu. Să presupunem că mintea ta este distrasă de o sirenă. Atunci, spune: "Ah, bine ar fi să fiu mereu avertizat de o sirenă cât mai puternică asupra primejdiei care pândeşte sufletele somnoroase şi inactive!" Transformă distragerea minţii într-o direcţie - către Dumnezeu. Porneşte către Dumnezeu, chiar şi pe aripile furtunii.

După o vreme, vei fi în stare să faci fiecare gând prizonier al ascultării de Hristos. Căci pe măsură ce asculţi tot mai mult de El, Isus va deveni tot mai mult centrul iubirii tale, şi, "unde va fi inima voastră, acolo va fi şi comoara voastră".

Minunatule, Puternicule Fiu al lui Dumnezeu, devii tot mai mult comoara mea. Tot mai mult, nu mai pot gândi fără Tine, nu mai pot iubi fără Tine, nu mai pot fi fără Tine. Sunt al Tău. Şi acum, acolo unde este comoara mea, acolo este şi inima mea. Mi-am găsit odihna, echilibrul, puterea. Amin!

Construind pe subconştient

Psalmul 130:1.
Din fundul adâncului, Te chem, Doamne!

Matei 12:35.
Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.

Isaia 26:3.
Celui cu inima tare, Tu-i chezăşuieşti pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.

Efeseni 3:16-19.
...şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Probabil că cea mai mare dificultate în meditaţie şi în rugăciune este faptul că simţi că nu se întâmplă nimic. Eşti de acord că rugăciunea înseamnă comunicare cu Dumnezeu, dar Dumnezeu nu pare să-ţi dea vreun răspuns. Gerald Heard, expert în meditaţie, care, zilnic, o practica ore întregi, spune: "Să nu fii dezamăgit când nu se întâmplă nimic. Când nu apare nici o iluminare, nici un sentiment puternic, nici o mare uşurare. Procesul care începe, sau ar trebui să înceapă în noi, este o construcţie ce-şi are fundaţia în subconştient şi de acolo se înalţă către suprafaţă. Sac după sac de ciment este aruncat în adânc, până când temelia iese la suprafaţă." Aşa se formează obişnuinţa practicării prezenţei lui Dumnezeu: noi făgaşe se deschid în canalele atenţiei.

Rugăciunea va deveni în curând un fel de atmosferă a vieţii noastre. Despre Phillips Brooks s-a spus: "Ochii lui erau două lăcaşuri de rugăciune tăcută." Adoptase în întregime o atitudine de rugăciune. Cineva a spus despre John Forman, misionar cu o viaţă sfântă: "Toate gândurile referitoare la oameni se transformă treptat în rugăciuni." Aceasta înseamnă că nu trebuie să-ţi iroseşti niciodată vremea, indiferent de împrejurările în care te afli. Dacă eşti pus în situaţia să aştepţi pe cineva şi astfel să-ţi pierzi vremea, poţi să-ţi îndreptăţi imediat gândurile spre rugăciune şi să începi să te rogi pentru cei care te fac să aştepţi, dizolvându-ţi în felul acesta propriile resentimente şi folosind în mod constructiv un timp care altfel ar fi pierdut. S-a constatat că întotdeauna, în timpuri de persecuţie, creştinii suportă mai uşor detenţia pe perioade lungi în celule singuratic. De ce? Deoarece chiar şi singurătatea celulei, ei pot s-o populeze cu persoane în nevoie, pe care le aduc cu mâinile întinse ale rugăciunii de mijlocire pentru ei.

Astfel, rugăciunea poate deveni un obicei aşa de puternic, încât să-ţi fie mai uşor s-o faci decât să n-o faci. Dar obiceiurile se formează prin practică îndelungată şi consecventă. Roagă-te după ceas, dacă este necesar, şi în curând te vei ruga nu pentru că sună ceasul, ci datorită pornirii interioare. Atunci vei înţelege ce înseamnă să fii: *"închis înaintea Domnului"* (**1 Samuel 21:7**). Nu te va mai lăsa inima să te desprinzi de El.

Chiar acum doresc să fiu "închis înaintea Domnului". Aici, în prezenţa Ta, o, Doamne, mă aşez pe mine, problemele mele, îngrijorările, posibilităţile, în mâinile Tale. Până acum încercam să le ţin eu; acum Ţi le încredinţez cu dragoste Ţie.

Amin!

Efort relaxat

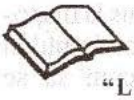

Ioan 6:29. **Isus le-a răspuns: "Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeţi în Acela pe care L-a trimis El."**

Ioan 9:4. **Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.**

Filipeni 2:13. **Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea.**

Coloseni 1:29. **Iată la ce lucrez eu şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.**

Galateni 5:6. **Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preţ, ci credinţa care lucrează prin dragoste.**

Suntem pe cale să învăţăm că relaxarea înseamnă eliberare - eliberare nu numai de crampele inhibiţiilor şi ale temerilor, ci şi eliberarea în scopul unor acţiuni altfel imposibile. "Relaxarea este, de fapt, dovada credinţei şi a încrederii. Omul care crede în mod absolut în Dumnezeu, în faptul că se poate baza în întregime pe dragostea şi puterea Lui, nu mai rămâne într-o stare de rigiditate mintală şi spirituală, cu teama în sân că în fiecare moment ar putea să i se întâmple ceva rău, ci dimpotrivă, se odihneşte în deplină încredere că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce cred în Dumnezeu. Drept rezultat, el are pacea minţii şi linişte în centrul vieţii sale. Această stare relaxată şi de pace a minţii îi dă un creier limpede, face posibilă exercitarea liberă a tuturor facultăţilor sale, şi astfel este în stare să atace problemele cu toate forţele. Omul relaxat este omul puternic. Persoana rigidă, încordată, este înfrântă înainte chiar de a începe lupta." (*Faith Is the Answer*, Blanton şi Peale, pag. 84-85).

Sfârşitul perioadelor de relaxare este un efort relaxat. Închinăciunea este urmată de muncă. Atunci, rugăciunea noastră va fi ajuns la sfârşit, iar noi suntem gata de început:

"Acum, o Doamne, sus la muncă,
Şi oricât ar fi de greu, eu nu mă eschivez;
Şi de ar fi să mor în cursul acestei zile,
Tot lucrul meu eu Ţie Ţi-l încredinţez."

Ridicându-ne de la rugăciunea de dimineaţă, Îi spunem lui Dumnezeu:

"Mergând spre lucrul meu,
Iată ce-Ţi cer eu:
Să fiu un om adevărat
În toate câte fac;
Să fiu mulţumit
Cu un câştig cinstit;
Să nu mă tem decât de-a da-napoi
De la ce-i drept şi-i datoria mea;
Şi să mă-ntorc pe înserat
La casa mea cu sufletul curat."

Tată plin de har, cu drag îmi pun toate problemele în mâinile Tale, ştiind că Tu-mi trimiţi numai ceea ce este spre binele meu cel mai mare. Dar acum, după ce le-am pus toate în mâinile Tale, Tu şi eu trebuie să le rezolvăm împreună. Începem, deci, marea colaborare. Amin!

Relaxare fizică şi mintală

Psalmul 37:1-11.

Nu te mânia pe cei răi şi nu te uita cu jind la cei ce fac răul; căci sunt cosiţi iute ca iarba şi se vestejesc ca verdeaţa. Încrede-te în Domnul şi fă binele; locuieşte în ţară şi umblă în credincioşie. Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima. Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra, El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, şi dreptul tău ca soarele la amiază. Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău. Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara. Încă puţină vreme, şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, şi nu va mai fi. Cei blânzi moştenesc ţara şi au belşug de pace.

Psalmul 121.

Îmi ridic ochii spre munţi... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul care a făcut cerurile şi pământul. Da, El nu va îngădui să ţi se clatine piciorul; Cel ce te păzeşte, nu va dormita. Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel. Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îţi va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare şi la venire, de acum şi până în veac.

Vom folosi un exerciţiu de relaxare pus la dispoziţie de o profesoară care-şi petrece aproape tot timpul în şcoli, învăţându-i pe părinţi şi pe elevi cum să se relaxeze.

1. Stai în picioare, cu braţele deasupra capului şi palmele deschise şi împinge-le cu toată puterea către tavan, înălţându-te pe vârful picioarelor cât poţi mai mult. Apoi lasă braţele în jos, relaxate. Repetă.

2. Şezi pe scaun. Ridică braţul drept, încordându-ţi toţi muşchii. Braţul este, foarte, foarte greu. Lasă-l în jos, relaxat. Repetă. Fă acelaşi lucru cu braţul stâng.

3. Ridică piciorul drept, cu genunchiul îndoit, încordând puternic fiecare muşchi. Fă-l cât mai greu posibil. Lasă-l apoi jos, liber. Repetă. Fă acelaşi lucru cu piciorul stâng.

4. Cum şezi pe scaun, lasă să-ţi atârne tot trupul complet relaxat, cu fiecare muşchi destins, relaxat. Acum eşti ca o păpuşă din cârpe, fără nici un muşchi încordat; tot trupul este relaxat. Braţele se odihnesc în poală, cu palmele în sus. Palmele în sus înseamnă receptivitate - acum recepţionezi, primeşti în fiecare por al fiinţei tale.

5. Capul îţi cade pe piept, cu ochii închişi, cu muşchii feţei relaxaţi, cu gura parţial deschisă.

6. Întoarce-ţi capul spre stânga şi fă un cerc complet, împingându-l cât mai mult în spate; repetă în direcţia inversă, apoi lasă-ţi capul pe piept, relaxat. Repetă totul, făcând ca nasul să fie ca o bucată de cretă care descrie un cerc cât mai larg posibil.

7. Acum îmi imaginez că şed, undeva, între nişte dealuri domoale, în faţa mea se întinde un lac liniştit, iar în depărtare se văd munţi înalţi, cu vârfurile pierdute în nori. Copacii îşi înalţă ramurile ca într-o rugăciune şi frunzele lor de un verde crud absorb tăria lui Dumnezeu. Şi iarba îşi înalţă firele verzi şi primeşte, primeşte. Totul primeşte, şi aşa fac şi eu. Inspir pacea lui Dumnezeu şi expir calmul Lui; pace - calm - un ritm domol. În fiecare por şi fibră a fiinţei mele absorb viaţa lui Dumnezeu aşa încât mă odihnesc, mă odihnesc în Dumnezeu, în Dumnezeu...

Sunt relaxat şi receptiv şi eliberat.

Tatăl meu, respir uşor şi liniştit calmul şi pacea Ta în fiecare fibră a fiinţei mele. Nerăbdarea mea s-a risipit în marea linişte a lui Dumnezeu. Sunt receptiv în fiecare fibră şi în fiecare ţesut. Vindecarea lui Dumnezeu curge prin mine. Îţi sunt recunoscător, recunoscător. Amin!

Trăieşte astăzi numai ziua de astăzi

Matei 6:25-34.

De aceea vă spun: Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele? Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui? Şi de ce vă îngrijoraţi de îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes; totuşi, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Aşa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Nu vă îngrijoraţi dar, zicând: "Ce vom mânca?" Sau: "Ce vom bea?" Sau: "Cu ce ne vom îmbrăca?" Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijoraţi dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.

I Petru 5:7.

Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuşi îngrijeşte de voi.

Fie-mi permis să fac o pauză în tratarea acestei teme şi să vă mărturisesc ceva personal. Pe lângă faptul că trăiesc relaxat fizic, trăiesc relaxat şi mintal şi spiritual. Sunt relaxat spiritual deoarece cred că ipoteza centrală a vieţii mele este corectă. Viaţa este o lungă demonstraţie a acelei ipoteze. Acesta îmi dă un sentiment lăuntric de stabilitate. Această atitudine faţă de viaţă a fost supusă la probă într-un avion, deasupra oraşului St. Louis, când ne-am învârtit două ore deasupra norilor încercând să aterizăm. Plafonul de nori era prea jos ca să putem ateriza. Atunci am avut vreme să mă gândesc. Şi astfel am scris pe o hârtie o concluzie a vieţii: "Sunt sus, în avionul acesta, şi ne învârtim deasupra norilor de vreo două ore. Dacă nu vom reuşi să aterizăm cu bine, doresc să-mi fac testamentul pentru prietenii şi pentru tovarăşii mei de umblare pe urmele lui Hristos: e pace, pace desăvârşită. Afară de regretul că n-am fost întotdeauna la înălţimea la care aş fi putut fi, nu am regrete cu privire la cursul general al vieţii mele. Viaţa cu Hristos este calea de a-ţi trăi viaţa. În clipa acesta sunt încredinţat pe deplin că Dumnezeu este dincolo de toate incertitudinile existenţei umane. Aşa că mă odihnesc în Domnul. Vă doresc tuturor ce are Dumnezeu mai bun. Trăind sau murind, sunt al Lui - al Lui singur. Glorie Lui! Semnat, E. Stanley Jones."

Încerc să oglindesc această asigurare în munca mea. Ceea ce fundamental e atât de corect, nu se va dezminţi în amănunt. Întâmpin aceste amănunte cu încredere. Numele grecesc al Duhului Sfânt, Paracletos, tradus "Mângâieto-rul", poate fi tradus şi "bravi împreună". Cu El, eu pot fi "brav împreună".

Trăiesc, astăzi, numai ziua de astăzi. Nu încerc să trăiesc toată săptămâna într-o singură zi. Îmi fac lucrarea de acum, fără s-o umbresc de îngrijorarea pentru lucrarea viitoare. Aşa cum spunea dr. W. Osler, marele chirurg: "Povara lui Mâine, adăugată la cea a lui Ieri, purtată Astăzi, îl face chiar şi pe cel mai tare să se clatine. Trebuie să învăţăm să o rupem cu viitorul tot atât de hotărât cât o facem şi cu trecutul." Unul mai mare ca Osler a spus: "Ajunge zilei necazul ei." Uneori, mă văd obligat să zic: "Ajunge orei necazul ei." Nu-mi port îngrijorările cu mine la culcare. William Quayle ne spune că stătea culcat în miez de noapte, neputând să adoarmă, prin îngrijorarea sa de a opri lumea să se destrame, când Dumnezeu i-a şoptit: "William, culcă-te, căci stau Eu treaz şi pentru tine."

O, Tatăl meu plin de har, cum să mă mai pot îngrijora şi agita când Tu eşti viu şi ai grijă de toate? Ca un copil fericit al Tău mă joc în casa Ta, lipsit de orice griji. Chiar şi lucrul cel mai greu este joacă. Zbor spre sarcinile care mă aşteaptă şi în cursul îndeplinirii lor simt voioşia dragostei Tale. Tu m-ai învăţat să râd - să râd şi nu-mi vine să cred că eu, chiar eu, am descoperit o astfel de comoară. Amin!

Suntem ghidați de împrejurări?

Matei 5:43-48.
Ați auzit că s-a zis: "Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău." Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.

1 Corinteni 15:33.
Nu vă înșelați: "Tovărășiile rele strică obiceiurile bune".

Galateni 2:11-12.
Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur.

Abordăm acum un nou subiect: călăuzirea. Dacă vrem ca viața să se dezvolte plenar, trebuie să avem sentimentul că suntem instrumente, că realizăm niște planuri mari care nu sunt ale noastre, că împlinim o Voie care este pentru veșnicie. Trebuie "să recăpătăm sentimentul că suntem conduși", după cum ne îndeamnă un pastor. Fără acesta, viața depinde de nimicurile imediate, îi lipsește un țel, îi lipsește forța de a merge către țelul respectiv. Cineva a întrebat într-o adunare: "Merge cineva, undeva, cu mașina?" Și nimeni n-a râs! Dar întrebarea are sens: omul voia să meargă undeva, indiferent unde. Multe vieți sunt de felul acesta - le lipsește un țel și o direcție.

Dacă ne pierdem sentimentul de a fi conduși, devenim victime ale împrejurărilor. Frații dintr-o biserică au organizat o cină împreună și, nefiind obișnuiți cu asemenea mese, dădeau ordine contradictorii bucătarului negru. Acesta s-a plâns că nu mai știe ce să facă. Atunci, cineva l-a întrebat: "Henry dacă-i așa de greu cu bărbații, ce te faci când sunt aici femeile?" La care el a răspuns: "Atunci îmi scot mintea din viteză, și mă duc încotro sunt împins." Sunt foarte mulți aceia care-și "scot mintea din viteză", o aduc la punctul mort și merg unde-i împing împrejurările. Nu au sentimentul de a fi conduși.

Sau dacă nu, permit ca acțiunile altora să le determine conduita. În loc să fie dirijați de Hristos, sunt dirijați de împrejurări. Isus ne-a avertizat să nu permitem ca alții să ne determine comportamentul: "Dacă cineva te lovește", nu lua armele lui; rămâi la ale tale. Cea mai bună răzbunare asupra unui adversar este să nu fii ca el. Un episcop mi-a spus că, citind o carte de-a mea, s-a vindecat de ceea ce el numea "un soi blând de înjurătură episcopală". Când mergea noaptea cu mașina și când, la apropierea altei mașini din sensul opus, reducea lumina, dacă celălalt șofer nu răspundea la fel, aprindea farurile pe faza lungă, pentru ca celălalt să înțeleagă ce-a gândit despre el. "Acum - mi-a spus el - reduc lumina și o mențin așa indiferent ce face celălalt. Este și mai prudent, și eu mă simt mai creștin. Eu nu-i permit celuilalt să-mi determine conduita."

O, Isuse, de câte ori am lăsat ca împrejurările și alte persoane să ne determine conduita! Ajută-ne să fim îndemnați dinlăuntru în loc să fim siliți din afară. O, Isuse, lasă-mă să mă supun conducerii Tale ca să nu mai fiu victima împrejurărilor. Vreau să fiu o persoană, nu un lucru. Amin!

Călăuzire de mâna a doua

Plângerile lui Ieremia 5:15-18.

S-a dus bucuria din inimile noastre, şi jalea a luat locul jocurilor noastre. A căzut cununa de pe capul nostru! Vai de noi, căci am păcătuit! Dacă ne doare inima, dacă ni s-au întunecat ochii, este din pricină că muntele Sionului este pustiit, din pricină că se plimbă şacalii prin el.

Matei 15:14.

Lăsaţi-i: sunt nişte călăuze oarbe; şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.

Apocalipsa 3:15-18.

"Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: 'Sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic', şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti; şi haine albe, ca să te îmbraci cu ele şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale; şi doctorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi.

Am văzut ieri că dacă nu suntem conduşi de Dumnezeu, se prea poate să ne lăsăm conduşi de gloată. Nu acţionăm; doar reacţionăm - devenim lucruri, nu persoane. La începutul Celui de-al doilea Război Mondial, încercând să mediez între America şi Japonia, le-am spus unor oficialităţi americane: "Nu vedeţi ce se întâmplă? Îi lăsaţi pe japonezi să vă determine conduita. Ziceţi: 'Dacă ei fac aşa, noi vom face aşa...' Le permiteţi să vă determine ei comportamentul. Aceasta duce direct la război. De ce nu acţionaţi de pe propriile voastre principii, aplicându-le pe acestea situaţiei şi găsind înţelegere prin aplicarea lor."

Noi, creştinii, trebuie să acţionăm conduşi de principii, nu de presiuni. Indiferent ce este celălalt, trebuie să rămânem creştini. Cum spune Shakespeare:

"Nu mă lăsa să admit piedici la măritişul minţilor adevărate.
Dragostea nu-i dragoste,
Dacă se schimbă când întâmpină schimbare."

Fără simţământul călăuzirii, viaţa devine plicticoasă şi insipidă. "Priviţi în radiografia eternităţii, unii dintre cei mai activi lideri bisericeşti, binecunoscuţi prin activitatea lor de conducere, oameni pe care i-am admirat întotdeauna, se dovedesc agitaţi, dăruiţi numai pe jumătate, neliniştiţi, neîmpăcaţi cu ei înşişi, oameni la care seninătatea şi puterea Celui veşnic n-au ajuns niciodată." Le lipseşte simţul de a fi conduşi. Aceasta duce la ceea ce Thomas Kelley descria în următorii termeni: "Anii trec în mediocritate plată. Nu ne aduc nici realizări deosebite, nici înfrângeri de seamă. Pot spune doar că trăim. Şi asta-i îngrozitor. Căci lumea clocoteşte de noutăţi şi de aventură în idei. Şi ele nu ajung până aici. Noi suntem sănătoşi şi teferi." Da, sănătoşi şi teferi, şi de mâna a doua!

Când israeliţii nu L-au ascultat pe Dumnezeu, Dumnezeu i-a pedepsit refuzând să-i mai conducă El personal şi a vrut să-i încredinţeze călăuzirii unui înger. Dar Moise nu voia să se mulţumească cu o religie de mâna a doua: *"Dacă nu mergi Tu Însuţi cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici"* (**Exodul 33:15**). Religia a devenit un lucru de mâna a doua, prin îngeri, în loc să mai fie un contact direct cu Dumnezeu.

O, Dumnezeule, noi, cărora ne este teamă să ne lăsăm călăuziţi de Tine, ajungem să fim călăuziţi de împrejurări. Religia noastră devine ceva de mâna a doua, ceva obscur, în loc să fie de primă mână şi plină de elan. Vrem să recăpătăm sentimentul că suntem conduşi, că suntem în contact direct şi că viaţa are un sens de mâna întâi. În Numele lui Isus. Amin!

Călăuziți de Dumnezeu sau călăuziți de lucruri?

Isaia 8:19.
Dacă vi se zice, însă: "Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc," răspundeți: "Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?"

1 Regi 19:12.
Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire.

Ioan 10:4.
După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul.

Isaia 30:2.
Ei se pogoară în Egipt, fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea lui Faraon, și să caute un adăpost sub umbra egiptenilor!

Creșterea interesului pentru astrologie în America (și nu numai) este un semn al lipsei de contact direct cu Dumnezeu. Dacă nu suntem călăuziți direct de Dumnezeu, vom încerca să fim călăuziți de stele. A te întoarce spre stele, căutând călăuzire este un semn de decadență mentală și spirituală. Să crezi că viața îți este guvernată de bucăți de materie care plutesc în spațiu este materialism curat! E o lipsă de curaj: tu nu înfrunți viața cu curajul și în spiritul lui Hristos, ci te întorci spre stelele pe care nu le poți atinge. Astrologia și-a pus mâna paralizantă pe gândirea Greciei antice și a ucis-o. Gândirea greacă fusese sănătoasă, înfruntând serios viața, până în ziua în care și-a pierdut curajul și s-a întors către stele ca să-și afle destinul înscris în ele. Gândirea Indiei fusese o gândire creatoare producând uimitoarea literatură sanscrită, până când a venit astrologia și a făcut-o sterilă și stearpă prin întoarcerea către stele în loc să stea întoarsă către lucrurile vieții.

Oamenii vor fi conduși de către Dumnezeu pe căi sigure, sau vor fi conduși de surogate în mlaștinile și miasmele disperării.

Ttrebuie să ne recăpătăm sentimentul că suntem conduși. Cam acum doi ani, când eram aproape gata să mă întorc în India, am auzit Vocea Lăuntrică insistând să rămân în America, spunându-mi: "Am nevoie de tine aici." Când am spus asta și altora s-au stârnit foarte multe comentarii, unele din ele nefavorabile, ca și când ar fi un lucru straniu și superstițios să fii condus de Dumnezeu direct, și nu prin intermediari. Reacția a fost foarte grăitoare. Ea a arătat ce mare parte a creștinătății americane se ține departe de Realitatea de mâna întâi. Mulți au cunoștință despre Dumnezeu, dar nu au cunoaștere cu Dumnezeu.

Dacă există Dumnezeu, El trebuie să aibă un anume plan, un anume scop cu fiecare viață. Nu ne-a turnat pe toți în același tipar. Pentru fiecare dintre noi, El folosește alt tipar - suntem fiecare diferiți unul de altul. Fiecare viață își are semnificația ei. Dacă descoperim planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi și acționăm în cadrul lui, viața noastră capătă adevărata valoare și împlinire. În afara acelui plan, este imposibil să ne realizăm, să ne împlinim.

A fi instrumentul scopurilor lui Dumnezeu este cel mai de seamă, cel mai înalt lucru din viață.

Tată plin de har, Tu ai acordat atenție chiar și celor mai mici detalii, urzind celulele corpului meu într-o complexitate inimaginabilă și fiecare celulă își are rostul ei în planul Tău. Cum s-ar putea atunci ca Tu să nu ai un plan special cu toată viața mea? Tu ai! Ajută-mă să descopăr planul acesta, să plătesc prețul împlinirii lui și să fac din el aventura vieții mele. În Numele lui Isus. Amin!

Un sentiment al misiunii şi supunerii

Isaia 6:1-9.

În anul morţii împăratului Ozia, am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două zburau. Strigau unul la altul, şi ziceau: "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui"! Şi se zguduiau uşiorii uşii de glasul care răsuna şi casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: "Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor!" Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleştele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, şi a zis: "Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit!" Am auzit glasul Domnului, întrebând: "Pe cine să trimit, şi cine va merge pentru Noi?" Eu am răspuns: "Iată-mă, trimite-mă!" El a zis, atunci: "Du-te şi spune poporului acestuia: 'Întruna veţi auzi şi nu veţi înţelege; întruna veţi vedea şi nu veţi pricepe!'"

Ioan 20:21.

Isus le-a zis din nou: "Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi."

Faptele 8:29.

Duhul i-a zis lui Filip: "Du-te şi ajunge carul acesta!"

Ori de câte ori mă ridic să predic, cer adunării să-şi plece capul, în rugăciune, şi întotdeauna îi amintesc lui Dumnezeu versetul meu - versetul pe care mi l-a dat El chiar la începutul misiunii mele: *"Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi să şi aduceţi roadă, şi roada voastră să rămână, pentru ca orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu să vă dea"* **(Ioan 15:16)**.

Repetarea acestui verset îmi dă sentimentul de a fi trimis, de a avea sprijinul Celui etern şi de a vorbi în Numele Cuiva, nu al meu. Dar mai face ceva: îmi dă sentimentul obligaţiei de a mă preda planului Său şi de a fi ascultător în împlinirea acestui plan. Acest sentiment al misiunii dă seninătate şi sens vieţii. Ambasadorul unei ţări îşi cântăreşte mult cuvintele, căci ele sunt reprezentative - vorbeşte în numele guvernului său. Noi, de asemenea, trebuie să simţim că suntem reprezentanţii cuiva, că vorbim, gândim şi acţionăm nu în numele nostru, ci al Altcuiva. Semnificaţia unei vieţi este determinată de semnificaţia lucrului, ideii sau persoanei cu care se identifică şi pe care o reprezintă.

Dar acest simţ al misiunii aduce cu sine un simţământ de supunere. În loc să te facă mândru şi arogant, are asupra ta exact efectul opus. Eşti cuprins de uimire, adoraţie şi umilinţă. Simţi că trebuie să umbli umil cu Dumnezeul tău. Eşti în "aventura umilinţei".

Călăuzirea zguduie din temelii zidurile personalităţii şi cere renunţarea la îngâmfare. Dumnezeu ocupă inima alegerilor de viaţă. Călăuzirea implică predare. Ea înseamnă transferul de la voinţa eului la voinţa lui Dumnezeu. Voia Lui, nu a ta, devine supremă. Voia Lui devine punctul tău permanent de referinţă.

Călăuzirea nu este un lux spiritual, de care se bucură sufletele rare, ci este minimul necesar pentru fiecare suflet creştin: *"Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu"* **(Romani 8:14)**. Dacă lipseşte călăuzirea, lipseşte şi calitatea de fiu. Călăuzirea aparţine esenţei creştinismului.

O, Dumnezeule, încep să văd că dacă trăiesc, ori trăiesc în Tine, ori nu trăiesc deloc. Căci Tu eşti viaţa mea şi calea vieţii mele. Căci eu descopăr planul Tău, descopăr propria mea persoană. Căci Tu m-ai alcătuit în însăşi structura fiinţei mele pentru calea Ta. "Voia Ta este pacea mea." Voia mea este războiul meu. Fă-mă să gândesc după gândirea Ta. Amin!

Ascultă, învață, împlinește

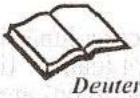

Deuteronomul 31:12.
Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale, ca să audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia.

Matei 11:29.
Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Faptele 5:20.
"Duceți-vă, stați în Templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia."

Ieremia 42:6.
Fie bine, fie rău, noi vom asculta de glasul Domnului, Dumnezeului nostru, la care te trimitem, ca să fim fericiți, ascultând de glasul Domnului, Dumnezeului nostru!"

De vreme ce Dumnezeu are un plan pentru fiecare viață, atunci trebuie să dobândim priceperea de a cunoaște și realiza planul acesta. Am sugerat deja că atunci când venim la rugăciune, trebuie să adoptăm aceste trei atitudini: "ascultă, învață, împlinește." Unii dintre noi ascultă, dar nu învață; alții învață, dar nu împlinesc. Dacă nu ne apropiem de Dumnezeu în toate sensurile, foarte curând nu vom mai avea ce să ascultăm, ce să învățăm și ce să împlinim. Vocea va amuți dacă adoptăm aceste trei atitudini, atunci ne va vorbi și Vocea.

Dacă nu avem călăuzire, probabil că ne este refuzată dintr-unul din aceste două motive: nu suntem învățați să ascultăm, sau nu ne place să ascultăm și nu vrem să ascultăm. Călăuzirea nu vine așa, din senin. Ea este rezultatul disponibilității noastre de a fi călăuziți. Un radio nu recepteză mesajele la întâmplare: este fixat pe o anumită lungime de undă printr-o acțiune deliberată și atunci recepteză. Receptivitatea este necesară percepției: percepi numai în măsura în care recepționezi. Asta ne spune și psihologia când concepe viața ca "instrumentație". Când regele i s-a plâns Ioanei D'Arc că el n-a auzit niciodată vocea lui Dumnezeu, Ioana i-a răspuns: "Trebuie să asculți, și atunci vei auzi."

Dar mulți nu vrem să ascultăm ce spune Dumnezeu, deoarece ne este teamă că dacă Dumnezeu ne descoperă voia Lui cu privire la noi, aceasta nu ne va fi pe plac. Ne gândim la voia Lui ca la ceva dificil și neplăcut, ceva ce trebuie suportat cu neplăcere și suspin, așa cum trebuie să suportăm moartea cuiva drag.

Trebuie să ne schimbăm complet acest mod de a vedea voia lui Dumnezeu ca ceva neplăcut. Isus dă dovadă de o atitudine și o concepție total diferite atunci când ne spune: *"Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc voia Lui"* (**Ioan 4:34**). Hrana mea! Voia lui Dumnezeu este hrană - pentru fiecare țesut, pentru fiecare celulă a creierului, pentru tot ceea ce este spre binele nostru. Voia mea este otrava mea atunci când este contrară voii lui Dumnezeu. Pentru trăirea reală, voia lui Dumnezeu este întăritură, nu îngrăditură.

Iartă-mă, o, Dumnezeule, că ezit să dau la o parte toate barierele din calea călăuzirii Tale. De ce s-ar teme ochiul meu de lumină? De ce s-ar teme stomacul meu flămând de hrană? Nici eu n-ar trebui să mă tem de voia Ta - nu mă voi teme. Toate simțurile îmi sunt ascuțite și deschise la sugestiile Tale, o, Dumnezeule. Amin!

Taci înaintea lui Dumnezeu

Ieremia 1:4-10.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: "Mai bine înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoşteam, şi mai înainte ca să fi ieşit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte şi te făcusem prooroc al neamurilor." Eu am răspuns: "Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu ştiu să vorbesc, căci sunt un copil." Dar Domnul mi-a zis: "Nu zice: "Sunt un copil," căci te vei duce la toţi aceia la care te voi trimite, şi vei spune tot ce-ţi voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap", zice Domnul. Apoi Domnul Şi-a întins mâna şi mi-a atins gura. Şi Domnul mi-a zis: "Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri şi peste împărăţii, ca să smulgi şi să tai, să dărâmi, şi să nimiceşti, să zideşti şi să sădeşti."

Isaia 30:20-21.

Domnul vă va da pâine în necaz, şi apă în strâmtorare. Învăţătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învăţătorii tăi. Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: "Iată drumul, mergeţi pe el!" când veţi voi să vă mai abateţi la dreapta sau la stânga.

Faptele 15:28.

Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, *16:6-10.* Fiindcă au fost opriţi de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ţinutul Frigiei şi Galatiei. Ajunşi lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie. Au trecut atunci prin Misia, şi s-au pogorât la Troa. Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare şi i-a făcut următoarea rugăminte: "Treci în Macedonia şi ajută-ne!" După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înţelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia.

Am văzut săptămâna trecută că dacă nu trăim o viaţă dirijată de Dumnezeu, este din cauză că ori nu suntem educaţi în direcţia aceasta, ori nu vrem să ascultăm.

Trebuie să ne obişnuim să ascultăm, să învăţăm şi să împlinim. Întâi să ascultăm. Mulţi vorbim repede în prezenţa lui Dumnezeu, temându-ne că dacă ne oprim şi tăcem, Dumnezeu ne va spune ceva neplăcut. Trebuie să învăţăm să ascultăm, să trăim şi la modul pasiv. Un pastor s-a ridicat într-o adunare restrânsă a noastră şi a spus: "Dumnezeu îmi arată că trebuie să mă concentrez de la a vorbi la a primi." Omul acesta începea să înveţe receptivitatea.

Cineva a explicat cuvintele: *"Opriţi-vă, şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu"* **(Psalmul 46:10)** astfel: "Tăceţi înaintea lui Dumnezeu şi El vă va demonstra că este Dumnezeu prin aceea că vă va schimba, vă va modela." Tăceţi înaintea lui Dumnezeu şi El vă va educa şi vă va face instrumente ale scopurilor Sale. O Voinţă atotputernică va întări voinţa voastră slabă, dar numai dacă voinţa cea slabă se aliniază la scopurile Voinţei celei atotputernice. O Minte atot înţeleaptă va pluti peste mintea voastră, trezind-o, stimulând-o, făcând-o creativă. O Dragoste atotcuprinzătoare va stârni dragostea voastră şi o va face atotcuprinzătoare, gata să se jertfească pentru mântuirea altora.

Dumnezeu are trei lucruri în gând, cu privire la noi: un scop, un plan, o persoană. El are drept scop să facă din tine o persoană deplin împlinită, după toate posibilităţile latente în tine. Are un plan pentru realizarea acestui scop. Dumnezeu are un plan pentru fiecare viaţă. Pasul următor este ca tu să fii persoana care atinge acel scop şi împlineşte acel plan. În tăcere, asculţi ca să auzi desfăşurarea acelui scop şi a acelui plan. Devii planul şi scopul lui Dumnezeu: un gând întrupat al lui Dumnezeu, cuvântul făcut trup.

Cineva a ascultat predica unui om al lui Dumnezeu, a ridicat ochii spre cer şi, pe loc, a hotărât "să facă din viaţa lui o minune". El a devenit o minune. O bucată de sârmă deconectată este una, şi o bucată de sârmă conectată la un dinam şi la un motor de maşină este cu totul altceva. Singur, tu nu eşti nimic: conectat la scopurile lui Dumnezeu, tu eşti cu totul altceva.

O, Dumnezeule, singur, eu sunt o sârmă moartă; dar conectat la Tine clocotesc de energie şi strălucesc de lumină. Fă legătura mea cu Tine sigură, aşa încât să nu mai ajung periodic fără putere şi lumină. Fă să-mi menţin strălucirea spirituală, fiindcă rămân conectat la Tine. În Numele lui Isus. Amin!

Planul de pe munte

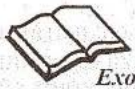

Exodul 34:29-30.
Moise s-a pogorât de pe muntele Sinai, cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu ştia că pielea feţei lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul. Aaron şi toţi copiii lui Israel s-au uitat la Moise, şi iată că pielea feţei lui strălucea; şi se temeau să se apropie de el.

Exodul 40:33-34.
Apoi a ridicat curtea împrejurul cortului şi altarului şi a pus perdeaua la poarta curţii. Astfel a isprăvit Moise lucrarea. Atunci, norul a acoperit cortul întâlnirii, şi slava Domnului a umplut cortul.

Faptele 26:19.
De aceea, împărate Agripa, n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cereşti.

Am văzut că dacă vrem călăuzire, trebuie să fim educaţi, antrenaţi şi gata de împlinire. Trebuie să ne lăsăm călăuziţi de Dumnezeu nu numai din când în când, ci ca o regulă a vieţii. Nu poţi obţine lumină în vreme de criză, dacă nu eşti dispus să obţii lumină în permanenţă, încontinuu. Pe Dumnezeu nu-L poţi chema doar să te scoată din încurcăturile în care te-ai vârât prin autocârmuire.

O scriitoare suedeză dorea ca Dumnezeu să-i arate care este pasul următor în cariera ei; când, în sfârşit, a lăsat o clipă din mâini cârma propriei vieţi, i s-a părut că-L aude pe Dumnezeu spunându-i: "Cum aştepţi tu să-ţi mai vorbesc după ce m-ai ţinut cu căluşul în gură atâta vreme?" Dacă Îl ţii pe Dumnezeu mereu cu căluşul, să nu te mai aştepţi ca El să-ţi vorbească în perioadele de criză.

La începutul călăuzirii ia, deci, o decizie care să influenţeze toate deciziile vieţii tale: voia lui Dumnezeu este prima, ultima şi singura în viaţa ta. Bate-o în cuie groase, nu admite excepţii care să facă breşe, fă-o absolută.

Planul vieţii tale îţi poate fi descoperit printr-o revelaţie bruscă, sau poate să aibă loc o descoperire treptată. Aceasta ar putea fi cea mai înaltă formă de călăuzire. *"Domnul îndreaptă paşii omului"* (**Proverbele 20:24**) - fiecare pas în parte. *"Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele"* (**Psalmul 119:105**). Observaţi, pentru picioarele mele, adică doar atâta lumină cât îmi trebuie pentru pasul următor, şi apoi iarăşi pentru pasul următor. Acest lucru face ca viaţa să fie o aventură şi îţi solicită încrederea clipă de clipă. Viaţa este plină de surprize la fiecare pas.

Dar călăuzirea vieţii poate fi o revelaţie de moment. În tinereţe, am pus într-o zi o scrisoare pe scaun şi am îngenunchiat în faţa ei. Răspunsul la scrisoarea aceea urma să hotărască lucrarea mea de o viaţă. Vocea Lăuntrică mi-a şoptit: "Este India." Momentul acela clar a fost unul real şi m-a susţinut constant în momentele de descurajare din anii de lucru în India.

Vocea Lăuntrică aduce unitate lăuntrică.

O, Dumnezeule, ajută-mă cum l-ai ajutat pe Moise, să construiesc exact după planul pe care îl văd pe munte - când vocea Ta este clară şi când eu sunt receptiv şi ascultător; căci nu pot trăi din deducţii - vreau îndrumări; nu vreau să trăiesc ghicind - vreau să merg către un ţel pe care-l văd limpede. Aştept porunca Ta şi binecuvântarea Ta. Amin!

Cele şapte moduri în care ne călăuzeşte Dumnezeu

Psalmul 25:9.
El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.

Psalmul 32:8.
"Eu - zice Domnul - te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui şi voi avea privirea îndreptată asupra ta."

Psalmul 73:2
Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.

Isaia 58:11.
Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, şi va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.

Dacă, prin călăuzire, viața dobândeşte simțul misiunii şi al responsabilității de fiecare clipă, atunci cum ne călăuzeşte Dumnezeu?

Îmi închipui că marea problemă a lui Dumnezeu este cum să ne călăuzească fără să ne transforme prin aceasta în roboți. El vrea să ne călăuzească şi să ne dezvolte ca persoane, în acelaşi timp. A ne conduce şi a ne lăsa inițiativa proprie - caracteristică fundamentală a persoanei - este un lucru pe care numai înțelepciunea divină îl poate realiza. Cu această problemă se confruntă toți părinții inteligenți. Mulți părinți sunt nişte tirani iubitori, care înăbuşă inițiativa copiilor şi personalitatea acestora. Călăuzirea trebuie să fie de aşa natură încât fiecare persoană să devină o personalitate liberă, cu capacitatea de a alege şi crea.

Pentru a realiza lucrul acesta, Dumnezeu ne călăuzeşte pe mai multe căi, în mai multe feluri, trezind astfel personalitatea noastră la o atenție a minții şi spiritului care să ne ajute să detectăm călăuzirile Sale ascunse. Călăuzirea lui Dumnezeu trebuie să fie suficient de limpede ca să o vedem, dar nu prea limpede, ca să ne anuleze gândirea şi libertatea de a alege între bine şi rău. Trebuie să fie un secret deschis: deschis şi totuşi rămas secret ca să ne facă să săpăm în adâncime.

Dumnezeu ne călăuzeşte pe una sau pe mai multe din următoarele căi: **(1)** dă o călăuzire generală prin caracterul şi persoana lui Hristos; Hristos ne arată cum este Dumnezeu şi, prin urmare, cum trebuie să fim noi. **(2)** Ne călăuzeşte prin experiența colectivă a Bisericii - înțelepciunea colectivă acumulată de-a lungul secolelor. **(3)** Ne călăuzeşte prin sfatul oamenilor buni. **(4)** Ne călăuzeşte prin ocazii, oportunități, nevoi care cer angajarea noastră. **(5)** Ne călăuzeşte prin legile naturii şi prin descoperirea acestora de către ştiință. **(6)** Ne călăuzeşte printr-o inteligență şi o sensibilitate morală crescută: devenim capabili să facem raționamente sau judecăți morale sănătoase. **(7)** Ne călăuzeşte prin vocea directă a Duhului Sfânt din noi: El ne vorbeşte cu absolută claritate în adâncurile ființei noastre.

După toate probabilitățile, Dumnezeu ne va călăuzi nu numai pe o singură cale, ci va folosi mai multe modalități, pentru a nu ne îngusta personalitatea, printr-o singură metodă.

Tată plin de har, ființa mea este plină de emoție să descopere calea Ta şi să fie călăuzită de ea. Ştiu, acum, că de fapt această cale a Ta este calea mea - calea pe care am fost alcătuit lăuntric să o urmez. Ajută-mă să caut calea Ta cu toată ființa mea şi fără rezerve; căci ştiu că mâna Ta călăuzitoare dă sănătate ființei mele. În Numele lui Isus. Amin!

Călăuzire generală prin revelația lui Hristos

Ioan 13:15. **Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu.**

Ioan 14:6-9. **Isus i-a zis: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă m-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo Îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut." "Doamne", i-a zis Filip, "arată-ne pe Tatăl, şi ne este de ajuns." Isus i-a zis: "De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: "Arată-ne pe Tatăl?"**

1 Petru 2:21. **Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui.**

Ne vom uita acum la cele 7 moduri de călăuzire ceva mai de aproape. *(1) Călăuzire generală prin caracterul şi prin persoana lui Hristos.* Hristos ne-a revelat natura lui Dumnezeu - ne-a făcut să înţelegem cum arată El; El a scos puternic în relief legile care stau la baza universului nostru moral şi legile care stau la baza fiinţelor noastre spirituale, intelectuale şi fizice. El ne-a revelat natura Realităţii. Prin urmare, Hristos este "călăuzirea noastră generală". Dacă vrem să trăim în conformitate cu natura Realităţii, atunci trebuie să trăim în conformitate cu Hristos.

Mahomedanii spun că nu poţi primi călăuzire de la Hristos deoarece El n-a fost căsătorit - deci El nu poate da călăuzire celor căsătoriţi. Există două moduri în care cineva poate da un exemplu: întâi, să trăiască el fiecare situaţie umană posibilă şi astfel să arate cum trebuie să se trăiască în situaţia respectivă: cum să se trăiască în căsnicie, la fabrică, la volan etc. Acest tip de călăuzire este evident imposibil. Cealaltă metodă este aceea de a trăi o viaţă în condiţii obişnuite, dar pe principii universal valabile, aşa încât spiritul acestor principii să poată fi aplicat în orice condiţii de viaţă. Isus a aplicat metoda aceasta. El este conştiinţa universală a omenirii.

Când ai această călăuzire generală a lui Hristos şi te afli într-o situaţie în care exemplul lui Hristos îţi oferă indicaţii clare cu privire la felul cum trebuie să acţionezi, este zadarnic să mai aştepţi o călăuzire specială. Adeseori noi cerem o călăuzire specială deoarece nu ne convine să acceptăm călăuzirea generală a lui Hristos. Întreabă-te în orice situaţie: "Ce înseamnă a mă purta într-o asemenea situaţie în spiritul lui Hristos?" Şi dacă vei face aşa, nu vei greşi. Nu încerca să-L convingi pe Dumnezeu să-ţi aprobe o acţiune sau o atitudine care nu este în spiritul lui Hristos, sau, cu alte cuvinte, nu este asemănătoare cu atitudinile lui Hristos. Dumnezeu este El însuşi ca Isus, şi deci El nu poate acţiona împotriva propriei Sale naturi şi nici nu te poate sfătui pe tine să faci aşa ceva.

Gândeşte-te să obţii călăuzire pe linia asemănării cu Hristos!

O, Dumnezeule, eu văd acum că sunt predestinat să fiu asemenea chipului Fiului Tău, căci natura realităţii este asemănătoare Lui şi dacă eu trăiesc în conformitate cu aceasta, ajung la El. Ce destin mă aşteaptă! Ajută-mă să accept de bunăvoie acest destin, căci eu vreau să trăiesc. În Numele lui Isus. Amin!

Călăuzire prin experiența colectivă

Matei 18:17. **Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; şi, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş.**

Matei 18:20. **Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu (greceşte *"Pentru Numele Meu"*), sunt şi Eu în mijlocul lor.**

Efeseni 3:10. **...pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin Biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu...**

Faptele 13:1-3. **În Biserica din Antiohia erau nişte prooroci şi învăţători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, şi Saul. Pe când slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: "Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei, şi i-au lăsat să plece.**

Ajungem acum la a doua metodă prin care ne călăuzeşte Dumnezeu: *(2) ne călăuzeşte prin experienţa colectivă a Bisericii - înţelepciunea colectivă acumulată de-a lungul secolelor.* Importanţa acestei metode o vedem atunci când ne dăm seama că, pentru biserica romano-catolică, acesta este singurul instrument de călăuzire a individului. Noi nu o putem accepta ca metodă unică, dar cu siguranţă că ea este una dintre metodele principale. Experienţele acumulate de-a lungul veacurilor stau la dispoziţia individului, pentru călăuzire.

Biserica a fost mama spiritului meu; şi întocmai cum copilul se întoarce către mama lui pentru călăuzire, când dă de greu, mă pot întoarce către Biserică pentru un sfat şi o îndrumare.. Pastorul este gura prin care vorbeşte această înţelepciune colectivă. De aceea, pastorul n-ar trebui să caute să fie inovator, ci să interpreteze înţelepciunea veacurilor pentru oamenii din faţa sa. Directorul unei şcoli îmi spune că elevii problemă apar din trei cauze: *(1) sărăcia, (2) familiile dezbinate şi (3) lipsa de educaţie religioasă şi de frecventare a bisericii.*

(3) Dumnezeu călăuzeşte prin sfatul oamenilor buni. Dacă ne uităm înapoi peste ani, vedem cum o vorbă de ici, o frază de colo, o conversaţie de dincolo cu un prieten, ne-a deschis orizonturile, ne-a descurcat ţiele unei situaţii încâlcite şi ne-a îmboldit din nou pe cale cu bucurie, cu mintea limpezită şi cu ţelurile clarificate. Sfătuirea unui om de către un pastor nu mai este astăzi un lucru la întâmplare: ea devine o artă şi o ştiinţă. Pastorul care nu ştie să combine predica publică cu îndrumarea personală nu mai este la nivelul cerut. Orientalii au o vorbă: "Nu pui cuiva picături în ochi picurându-le de la geamul etajului al treilea." Călăuzirea trebuie să fie intimă, personală şi confidenţială. Sfătuirea este o răspundere grea. O fată mi-a descris un băiat şi apoi m-a întrebat: "Să mă căsătoresc cu el?" Când i-am spus să nu o facă, mi-a răspuns: "Am înţeles. I-am promis aseară lui Dumnezeu că voi sta de vorbă cu dumneavoastră şi voi considera răspunsul dumneavoastră drept răspunsul Lui." Asta mi-a tăiat respiraţia. Ce responsabilitate!

O conversaţie purtată de tânărul Kagawa cu unul dintre profesorii săi l-a pornit pe tânărul acesta pe calea care avea să-l facă să devină mai târziu unul dintre cei mai de seamă oameni ai lui Dumnezeu.

Tată plin de har, Îţi mulţumesc pentru aceia care au venit în viaţa mea cu un cuvânt cald şi cu o înţelegere pătrunzătoare. Ajută-mă să fiu şi eu azi agentul voii Tale faţă de alţii. Ajută-mă să rostesc cuvântul care va risipi întunericul dintr-un suflet care bâjbâie. În numele lui Isus. Amin!

Dumnezeu ne călăuzeşte prin ocazii şi prin ordinea naturală

1 Corinteni 2:9.
Dar, după cum este scris: "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc."

2 Corinteni 2:12.
Când am ajuns la Troa pentru Evanghelia lui Hristos, măcar că mi se deschisese acolo o uşă în Domnul...

Apocalipsa 3:8.
"Ştiu faptele tale: iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puţină putere şi ai păzit Cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu.

1 Corinteni 12:8.
De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh.

Abordăm următorul pas în călăuzire:

(4) Dumnezeu ne călăuzeşte prin ocaziile care ni se oferă, prin oportunităţi, prin nevoi care cer angajarea noastră. Un mic vagabond de pe străzile Londrei s-a apropiat timid de un medic şi i-a spus: "Vii să-ţi arăt unde trăim noi?" L-a luat pe medic de mână şi l-a dus pe nişte străduţe înguste şi murdare, unde, în nişte cotloane, băieţii dormeau în cutii sau pe nişte scări, înghesuiţi unii în alţii ca să-şi ţină de cald. În noaptea aceea, medicul a înţeles chemarea vieţii lui, a înţeles că viaţa lui aparţinea acestor copii şi îndată a început organizarea caselor pentru copii vagabonzi, care-i poartă acum numele ("Casele Dr. Barnardo"), prin care mii de băieţi au fost binecuvântaţi de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te face să vezi o nevoie, înseamnă că vrea să rezolvi acea nevoie.

(5) Dumnezeu ne călăuzeşte prin legile naturii şi prin descoperirea acestora de către ştiinţă. Ne punem credinţa primară în revelaţie şi credinţa secundară în ştiinţă. Dar, într-un sens, ştiinţa este revelaţie, este Dumnezeu care ne vorbeşte prin ordinea naturală. Ordinea naturală este ordinea lui Dumnezeu. Ne putem baza pe ea deoarece ne putem baza pe Dumnezeu. Dumnezeu lucrează prin ordine şi prin lege mai degrabă decât prin capriciu, arbitrar şi fantezie. A fost o vreme când îl plasam pe Dumnezeu în fenomenele inexplicabile ale naturii. Ziceam că acolo este Dumnezeu deoarece acele fenomene sunt misterioase şi inexplicabile. Dar când ştiinţa a început să explice aceste fenomene, Dumnezeu a fost împins afară. A-L plasa pe Dumnezeu în fenomenele acelea inexplicabile a fost o greşeală, căci Dumnezeu se revelează pe Sine tocmai în legile şi în ordinea naturii şi în faptele explicabile din natură, şi nu numai în ceea ce este inexplicabil şi misterios în natură. Legea şi ordinea îl exprimă pe Dumnezeu mult mai mult decât inexplicabilul şi misteriosul. Căci legea şi ordinea sunt de la Dumnezeu - El este în ele, este Autorul lor, lucrează prin ele, dar nu este încorsetat de ele. Căci aceste legi şi această ordine sunt pline de surprize şi libertăţi. Un sistem natural este neştiinţific. Dumnezeu ne călăuzeşte şi prin ştiinţă. Acceptă faptul acesta.

Aşteptarea de a fi călăuzit prin revelaţiile ştiinţei te face să fii deschis la minte faţă de viaţa din jurul tău, dar şi faţă de viaţa de deasupra ta.

O, Dumnezeule a cărui voinţă este înscrisă în ordinea naturală şi care prin însăşi ordinea aceasta ne disciplinezi către o trăire ordonată şi conform legilor Tale, ajută-ne să acceptăm această disciplină şi să ne bucurăm de ea. Căci disciplinarea Ta e libertatea noastră. Ajută-ne să acceptăm legile Tale, care au devenit libertăţile noastre. În Numele lui Isus. Amin!

Călăuzire prin inteligența morală și prin Vocea Lăuntrică

Evrei 5:14.
Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul.

Luca 12:57.
Și pentru ce nu judecați și voi singuri ce este drept?

Efeseni 1:17-18.
Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți,...

Romani 8:14.
Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.

Pasul următor în călăuzire este:

(6) Dumnezeu ne călăuzește printr-o inteligență și o sensibilitate morală crescută: devenim persoane capabile de judecăți sau raționamente morale sănătoase. Aceasta este forma obișnuită de călăuzire și, probabil, și cea mai de încredere. Cred că aceasta este forma de călăuzire în care Dumnezeu Își găsește cea mai mare plăcere. Este cu siguranță cea în care își găsesc părinții inteligenți cea mai mare plăcere, când văd că odraslele lor nu mai depind în mod parazitar de ei, ci sunt capabile de a face judecăți morale sănătoase proprii. Acesta este semnul unei personalități libere. Pe aceasta o iubește și Dumnezeu, Tatăl. Cu siguranță că o iubea și Isus: "Pentru ce nu judecați și voi singuri ce este drept?" Părtășia cu Hristos stimulează și dezvoltă sensibilitatea și judecata noastră morală - El este făcătorul de oameni.

(7) Dumnezeu ne călăuzește prin vocea directă a Duhului Sfânt din noi. Sunt surprins să descopăr că metoda aceasta de călăuzire este privită de atâția conducători bisericești ca ceva straniu și ocult. Că se abuzează de ea este un lucru neîndoielnic. Din subconștient putem avea gânduri pe care le luăm drept vocea Duhului Sânt. Orice sugestie pe care o auzim în noi trebuie verificată, și anume trebuie să vedem dacă ea se potrivește sau nu cu călăuzirea pe care o primim prin persoana și prin învățătura lui Hristos. Când călăuzirea nu este în acord total cu învățătura lui Hristos, atunci privește-o cu neîncredere și respinge-o. Și să nu aștepți ca Vocea Lăuntrică să fie metoda permanentă de călăuzire, căci poți fi la un moment dat ispitit să te lași călăuzit de propriile tale dorințe atunci când nu se aude nici o Voce Lăuntrică. Personal, sunt călăuzit de Vocea Lăuntrică îmi vine doar atunci când nici una dintre celelalte șase metode de călăuzire nu poate da răspuns problemei cu care mă confrunt. Am nevoie de un cuvânt special pentru problema aceea specială. Atunci, Vocea Lăuntrică vorbește. Și este clară și autoritară și eu știu că mi-a vorbit Vocea. Când se ridică o voce din subconștientul meu, ea se justifică. Dar Vocea nu argumentează: poruncește și eu pur și simplu știu că este Ea.

O, Dumnezeule care ne călăuzești prin conștiință și totuși ne vorbești și direct, atunci când nu este vorba de a alege între bine și rău, ci între bine și mai bine, ajută-mă să fiu sensibil la Vocea aceea lăuntrică și ajută-mă să o ascult cu orice preț. Căci Tu, când călăuzești, dai și puterea. În Numele lui Isus. Amin!

Viața este cooperare, altfel este moartă!

Ioan 15:1-9.

Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum, voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. Dupăcum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți să aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi, mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard. Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.

Faptele 4:32-35.

Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți. Căci nu era nici unul printre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.

În discuția noastră despre călăuzire am lăsat deoparte o numită formă de călăuzire care, datorită importanței ei, necesită o tratare separată: călăuzirea în și prin grup. Am menționat-o când am vorbit de călăuzirea prin biserică, dar călăuzirea prin biserică sună prea oficial și bombastic pentru a putea exprima ceea ce înțelegem noi prin călăuzirea prin grup.

Nu mi-e teamă de călăuzirea grupului - individul are nevoie de o corecție sau de confirmarea grupului. Indivizii care spun "Dumnezeu îmi spune așa sau așa" ar trebui să fie dispuși să se supună unui grup disciplinat, pentru a vedea reacția și opinia grupului. În cele din urmă, individul s-ar putea să trebuiască să acționeze pe baza călăuzirii sale, deși nu este recomandabil să procedeze astfel dacă grupul este de altă părere, dar nu este bine să facă lucrul acesta decât după ce a fost gata să-și supună călăuzirea judecății grupului. Individualismul este un semiadevăr și prin urmare călăuzirea individuală este o semicălăuzire și este imprudentă, dacă nu este corectată prin verificarea colectivă.

Creștinismul a început ca o mișcare în grup. Isus a adunat în jurul său 12 bărbați și Și-a imprimat concepția despre lume și viață ca și spiritul în grupul acela. Creștinismul n-a început ca un individualism, ci ca o lucrare colectivă. Dar un colectivism în care individul și-a găsit deplina libertate. Căci nu-ți poți găsi libertatea în izolare și detașare. Ți-o poți găsi numai în cadrul unui grup. Ești social prin însăși natura ta. Două celule a trebuit să se unească pentru a te produce pe tine, așa că ești social în origine și alcătuire.

Orașul Galveston, Texas, avea avantajul enorm de a fi situat într-un golf și lângă un port minunat. Dar trei familii din Galveston au început să se lupte între ele pentru controlul asupra orașului. În cele din urmă s-au distrus una pe cealaltă. Orașul a fost oprit din dezvoltarea lui. Orașul Houston n-avea nici unul din avantajele orașului Galveston, deoarece era așezat 50 de mile mai sus, pe un râu șerpuitor. Și totuși, Huston a luat-o înaintea celuilalt și a devenit cel mai mare oraș din Texas. Secretul? Conducătorii din Houston au învățat să coopereze. Legea vieții este: cooperează sau te vei dezintegra și vei muri. Legea aceasta este implacabilă. De aceea, creștinismul a fost corect când a pus bazele unei orânduiri unde se colaborează, unei mișcări de grup, unei celule a unei noi ordini mondiale.

O, Dumnezeule, Tu ești Tatăl nostru și noi suntem familia Ta. Familia Ta n-a învățat cum să trăiască împreună și de aceea suntem sfâșiați în partide. Iartă-ne și ajută-ne ca de azi înainte să învățăm să trăim având ajutorul reciproc ca fundament al ființei noastre și al scopurilor noastre. Amin!

Oamenii unei lumi noi

Luca 1:5-7.
Amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu şi păzeau fără pată toate poruncile şi toate rânduielile Domnului. N-aveau copii, pentru că Elisabeta era stearpă; şi amândoi erau înaintaţi în vârstă.

Luca 1:13-17.
Dar îngerul i-a zis: "Nu te teme, Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta, Elisabeta, îţi va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi veselie, şi mulţi se vor bucura de naşterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură ameţitoare, şi se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecele maicii sale. El va întoarce pe mulţi din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor la copii, şi pe cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor neprihăniţi, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru el.

Matei 1:18-20.
Iar naşterea lui Isus Hristos a fost aşa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; şi înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, şi nu voia s-o facă de ruşine înaintea lumii; de aceea, şi-a pus de gând s-o lase pe ascuns. Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, şi i-a zis: "Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt."

Înainte ca Isus să fi adunat un grup împrejurul Său, a existat o altă mişcare de grup din care apoi a crescut mişcarea lui Isus. Oamenii care formau acest grup iniţial au fost descrişi ca cei "ce aşteptau mântuirea lui Israel".

Israelul era cufundat în decadenţă. Vocea profeţiei încetase; religia era formală şi moartă: era "pământul uscat" în care Rădăcina, Isus, urma să crească. Benjamin Disraeli, cunoscutul om politic britanic, şi-a descris religia ca "pagina goală dintre Vechiul şi Noul Testament". Pagina dintre Vechiul şi Noul Testament nu era însă goală; în Israel mai exista o rămăşiţă, care erau tocmai aceşti oameni ce aşteptau izbăvirea, aceşti oameni ai viitorului. Ei alimentau torţa realităţii în mijlocul unei întunecimi totale. Ei erau sămânţa unei noi orânduiri, sămânţa unei lumi noi.

Putem să reconstruim ideile şi caracterul acestor oameni din primele capitole ale Evangheliei după Luca. Grupul era format, după toate probabilităţile, din Zaharia şi Elisabeta, Maria şi Iosif, Simeon, Ana şi păstorii. Ei erau naţionalişti înflăcăraţi şi totuşi erau agenţii unei noi ordini bazate pe egalitatea de şanse pentru toţi. Caracterizarea care li se face aproape tuturora este că erau "drepţi" (cuvântul "neprihăniţi" din traducerea Cornilescu redă cuvântul grec care înseamnă "drept"). Aspirau spre o dreptate şi o egalitate a tuturor oamenilor. Despre Zaharia şi Elisabeta ni se spune că "amândoi erau drepţi". Îngerul îi vorbeşte lui Zaharia despre "înţelepciunea celor drepţi" (**Luca 1:17**). O expresie care ar trebui întipărită în civilizaţia modernă. Iosif era "un om drept", dar de o dreptate specială: *"era un om drept şi nu voia să o facă de ruşine înaintea lumii"* (**Matei 1:19**). O dreptate care conţine în sine milă, o dreptate salvatoare, nu punitivă. Îngerii le-au spus păstorilor: *"Pace pe pământ, bună învoire între oameni"* (aşa este redat mesajul din **Luca 2:14** în unele manuscrise ale Noului Testament în limba greacă). "Bună învoire între oameni": nu numai între unii oameni, ci între toţi oamenii, indiferent de rasă, sau de naştere, sau de culoare.

O, Dumnezeule, vedem cum Ţi-ai realizat planurile prin aceia care se dăruiesc altora şi Ţie. Fă-mă şi pe mine parte a unui nucleu în care zace viitorul, aşa cum e fătul în pântecele mamei - dă-mi să am în mine sămânţa ordinii Tale celei noi. Atunci voi trăi cu adevărat, şi aici şi dincolo. În Numele lui Isus. Amin!

Un om dezvoltat plenar

Iov 17:9.
Cel fără prihană rămâne, totuși, tare pe calea lui, cel cu mâinile curate se întărește tot mai mult.

Psalmul 1.
Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit. Nu tot așa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul. De aceea cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecății, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți. Căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor duce la pieire.

Luca 2:25-29.
Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el. Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. El a venit în Templu, mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înlăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea, Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis: "Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău.

Proverbe 10:28.
Așteptarea celor neprihăniți nu va fi decât bucurie, dar nădejdea celor răi va pieri.

Omul care însumează în sine întregul spirit al oamenilor viitorului este Simeon, probabil centrul umil al întregului grup. Acest om este rezumatul noii ordini. "În Ierusalim era un om" - el nu este împodobit cu un titlu sau cu o funcție, ori cu vreun rang; accentul este pus pe faptul de a fi om, și aceasta este caracteristica noii ordini. Nimic nu contează înainte de aceasta: omul. Omul acesta simplu era vehiculul gândirii lui Dumnezeu cu privire la noua epocă.

El nu era numai un om, ci un om plenar dezvoltat; era "drept" (cuvântul este redat în traducerea românească prin "ducea o viață sfântă") - aceasta era atitudinea lui față de oameni; "era cu frica lui Dumnezeu" - atitudine corectă față de Creatorul său; "aștepta mângâierea lui Israel" - atitudinea față de țara sa; "și Duhul Sfânt era peste el" - starea lui personală. Credința îl făcuse să fie împlinit în toate direcțiile - o personalitate plenar realizată. Unii sunt drepți față de oameni, dar nu-I sunt devotați lui Dumnezeu. Unii sunt patrioți îndrăgostiți de țara lor, dar lăuntric sunt goi - Duhul Sfânt nu este peste ei. Iar unii sunt dăruiți cu pasiune lucrurilor spirituale, dar nu se interesează de problemele națiunii lor - sunt individualiști înguști. În Simeon, Împărăția lui Dumnezeu lucra ca sumă de orizonturi, ca o dezvoltare sănătoasă în toate direcțiile.

Datorită faptului că Simeon era drept în general, El a căpătat călăuzire într-o situație particulară: "el a venit în Templu trimis de Duhul" (**Luca 2:27**). Nu ai dreptul să te aștepți la călăuzire specială dacă refuzi să-I permiți lui Dumnezeu să-ți dea călăuzirea generală a vieții tale în totalitatea ei. Nu te poți aștepta să-L chemi pe Dumnezeu ca pe un băiat de bagaje și să-L trimiți să-ți rezolve problemele, dacă îl excluzi de la conducerea a vieții tale. El nu este un băiat de bagaje: este Proprietarul și Administratorul acestui hotel numit lumea. Noi trebuie să ne punem atât sub călăuzirea Lui generală, cât și sub cea particulară.

În criza aceea, Dumnezeu a găsit un om totalmente pregătit, în deplinătatea personalității sale, pentru a fi un vehicul al noii ordini.

O, Dumnezeule, așa cum Simeon a avut grijă de toate aspectele vieții sale, așa încât în vreme de criză să fie la dispoziția Ta, ajută-mă și pe mine să fiu în formă în fiecare clipă, așa încât și eu să pot fi folosit în vreme de nevoie: să fiu omul Tău pentru ceasul acela. Ajută-mă să fiu disciplinat și gata pentru însărcinările Tale. În Numele lui Isus. Amin!

Dezvăluirea posibilităților umane

Luca 2:29-32.
"Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel."

Matei 19:26.
Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: "La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință."

Luca 17:12-16.
Pe când intra într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși. Ei au stat departe, și-au ridicat glasul și au zis: "Isuse, Învățătorule, ai milă de noi!" Când i-a văzut Isus, le-a zis: "Duceți-vă și arătați-vă preoților!" Și pe când se duceau, au fost curățiți. Unul din ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare.

1 Corinteni 6:11.
Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru.

Întreaga ființă a lui Simeon era pregătită și atentă, așa încât când marele moment al vieții sale a sosit, el n-a fost luat pe nepregătite, ci a fost gata să vadă clar semnificația Marelui Eveniment. El a luat Copilul în brațe și a văzut în El *"mântuirea Ta pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel"* (**Luca 2:30-32**).

Simeon era un patriot înflăcărat, "așteptând mângâierea lui Israel", și totuși patriotismul său nu l-a făcut să fie un om îngust, căci el a văzut că Mântuirea urma să fie pentru toate popoarele! Cât de profetic a vorbit el: a văzut că Hristos urma să fie nu numai "mântuirea" neamurilor - a neamurilor pe care evreii îi numeau "câini", ci și iluminarea sau descoperirea lor (în textul originl în versetul 32 este "lumina care să reveleze neamurile" sau să le "descopere"). Revelația lui Hristos era descoperirea lui Dumnezeu, dar și descoperirea. Isus Îl descoperă pe Tatăl nostru; El îl descoperă de asemenea și pe fratele nostru - adică ridică vălul de pe ochii noștrii acoperiți de prejudecăți și ne face să vedem valoarea infinită din fiecare om, din fiecare rasă, din fiecare neam, din fiecare clasă. Neamurile nu mai sunt "o problemă", acolo unde a intrat Hristos; ele devin posibilități. Vorbim de "problema negrilor" - ar trebui să vorbim de "posibilitățile negrilor". Problema nu este în negri; ea este în noi, în cei care, prin prejudecățile și temerile noastre, i-am făcut o problemă în loc de o posibilitate. Creștinismul alb are nevoie de botezul Duhului lui Simeon pentru a face din religia noastră o descoperire a posibilității oamenilor, în loc să ne susțină și să ne hrănească prejudecățile. Creștinismul este o revelație dublă - a lui Dumnezeu și a omului - și când nu face acest lucru nu mai este creștinism, ci un fanatism religios și rasist.

Avem nevoie de o credință religioasă care ne aduce încredere în Dumnezeu și în posibilitățile omului.

O, Dumnezeule, Tu ești Tatăl nostru și vrei să fii Tatăl tuturor oamenilor. Ajută-mă să recepționez viziunea Ta despre infinitele posibilități din toți oamenii, oricât de scunse privirilor ar fi ele. Și ajută-mă să pornesc în marea aventură de a dezvălui și dezvolta aceste posibilități în toți oamenii. Poate că, făcând acest lucru, și unele din posibilitățile mele vor fi scoase la lumină. În Numele lui Isus. Amin!

Propriul tău suflet va fi străpuns

Luca 2:34-35.
Simeon i-a binecuvântat şi a zis Mariei, mama Lui: "Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel, şi să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi."

Matei 16:21.
De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoţilor celor mai de seamă şi din partea cărturarilor; că are să fie omorât, şi că a treia zi are să învieze.

Romani 9:1-3.
Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare şi am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărţit de Hristos, pentru fraţii mei, rudele mele trupeşti.

Dar Simeon n-a fost un sentimentalist - el a văzut adâncul problematicii pe care o va pune Hristos: *"Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel şi să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar şi sufletul tău va fi străpuns de sabie, ca să descopere gândurile multor inimi"* (**Luca 2:34-35**). După textul original, este posibilă şi o altă punctuaţie şi, în cazul acela, cuvintele "ca să se descopere gândurile multor inimi" se referă la versetul 34. Patriotismul său nu l-a orbit pe Simeon ca să nu mai vadă faptul că Isus este destinat nu numai pentru ridicarea, ci şi pentru prăbuşirea multora în Israel: o naţiune se va poticni de El şi prin aceasta va ajunge la dezastru naţional. Patriotismul este vorbă goală dacă nu e în stare să vadă că o naţiune se îndreaptă spre dezastru dacă Îl respinge pe Isus. "Europa L-a pierdut pe Hristos şi Europa va pieri" a scris un autor rus, şi la fel se poate spune despre orice naţiune care îl pierde pe Hristos. "Este destinat să fie un Semn care va stârni împotrivire." El, care a venit să-i descopere pe toţi oamenii, îi va face pe unii să tresară şi să dea înapoi de la o asemenea dezvăluire şi-i va face pe alţii să atace Lumina care revelează adâncurile hidoase ale inimii lor. Isus este conştiinţa lumii. Aşa cum noi ne împotrivim uneori conştiinţei noastre, ne luptăm şi împotriva Lui. Isus este Omul care ar trebui să fim noi, în luptă cu omul care suntem în realitate. El "descoperă gândurile multor inimi" şi multora nu le place ca scopurile ascunse ale inimii lor să fie date în vileag.

"Sufletul tău va fi străpuns de sabie" - Maria a suferit pentru alţii. Naţiunea ei avea să sufere pentru că L-a respins pe Isus şi Maria avea să sufere pentru că naţiunea şi-a respins mântuirea. Hristos cauzează o suferinţă dublă: acelora care Îl resping şi acelora care îi iubesc pe cei ce-L resping.

Dar Maria urma să sufere şi din cauza mesajului care venise prin ea, deoarece acest mesaj era însăşi esenţa schimbării: "A risipit gândurile pe care le aveau cei mândri în mintea lor" - autofrustrarea celor care nu vor să se supună lui Dumnezeu; "A răsturnat pe cei puternici de pe tronurile lor de domnie" - revoluţie politică; "A înălţat pe cei smeriţi" - revoluţie socială; *"Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară cu mâinile goale"* - revoluţie economică (**Luca 2:51-53**). Cu un asemenea mesaj, nu este de mirare că a avut de suferit.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, văd că aducerea şi instaurarea noii Tale ordini nu este o joacă de copii; ea va costa sânge şi luptă - nu ale altora, ci ale noastre, ale celor care ne dedicăm pentru a o aduce şi a o instaura. Căci oamenii iubesc căile întunecate, dar obişnuite, şi vor lupta orbeşte împotriva luminii. Ajută-ne să fim tari, aşa cum a fost Isus. Amin!

Nota dominantă: egalitatea şanselor

Luca 3:4-6.

...după cum este scris în cartea cuvintelor proorocului Isaia: "Iată glasul celui ce strigă în pustie: "Pregătiţi calea Domnului, neteziţi-I cărările. Orice vale va fi astupată, orice munte şi orice deal va fi prefăcut în loc neted; căile strâmbe vor fi îndreptate şi drumurile zgrunţuroase vor fi netezite. Şi orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu."

Luca 3:11.

Drept răspuns, el le zicea: "Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una; şi cine are de mâncare, să facă la fel."

Matei 19:21.

"Dacă vrei să fii desăvârşit", i-a zis Isus, "du-te de vinde ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer! Apoi vino şi urmează-Mă."

Matei 20:14.

Ia-ţi ce ţi se cuvine şi pleacă. Eu vreau să plătesc şi acestuia din urmă ca şi ţie.

Iacov 2:1-9.

Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur şi cu o haină strălucitoare, şi intră şi un sărac îmbrăcat prost; şi voi puneţi ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: "Tu şezi în locul acesta bun!" Şi apoi ziceţi săracului: "Tu stai colo, în picioare!" Sau: "Şezi jos, la picioarele mele!" Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă, şi nu vă faceţi voi judecători cu gânduri rele? Ascultaţi, preaiubiţii mei fraţi: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogaţi în credinţă şi moştenitori ai Împărăţiei, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc? Şi voi înjosiţi pe cel sărac! Oare nu bogaţii vă asupresc şi vă târăsc înaintea judecătoriilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtaţi? Dacă împliniţi Legea împărătească, potrivit Scripturii: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi", bine faceţi. Dar dacă aveţi în vedere faţa omului, faceţi un păcat şi sunteţi osândiţi de Lege ca nişte călcători de lege.

Ana aştepta "mântuirea Ierusalimului", iar Simeon aştepta "mângâierea lui Israel"; bărbatul gândea pe scară largă, cuprinzând tot Israelul; femeia avea în vedere un cadru mai restrâns, Ierusalimul. În privinţa aceasta, ei confirmă regula: bărbatul se gândeşte la cele măreţe; femeia se gândeşte la cele mici. Dar de ambii este nevoie pentru instaurarea Împărăţiei.

Din grupul acesta de oameni ai viitorului, din Ierusalim, s-au născut două mişcări - mişcarea lui Ioan Botezătorul şi mişcarea lui Isus - două dintre cele mai mari mişcări produse vreodată pe planeta noastră. Mişcarea lui Ioan Botezătorul scoate şi mai puternic în evidenţă atitudinea egalitară a grupului din Ierusalim: "Orice vale va fi astupată" - oprimaţii şi nevoiaşii vor fi ridicaţi la un anumit nivel; "şi orice deal va fi prefăcut în loc neted" - bogaţii vor fi coborâţi la acelaşi nivel; "căile strâmbe vor fi îndreptate" - oamenii vor fi apreciaţi după merit, nu după viclenie sau şiretenie; "şi orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu" - această egalitate de şanse este deschisă "oricărei făpturi", deci nu doar unei naţiuni sau rase (**Luca 3:4-6**). Ioan a continuat să accentueze acest egalitarism în termeni cum nu se poate mai practici când a spus: *"Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una; şi cine are de mâncare, să facă la fel"* (**Luca 3:11**).

Isus a continuat pe aceeaşi linie: "Du-te, vinde tot ce ai şi împarte săracilor... apoi vino şi urmează-Mă." "Eu vreau să plătesc şi acestuia din urmă ca şi ţie." Egalitatea de şanse înaintea lui Dumnezeu, înaintea oamenilor şi înaintea vieţii a fost nota domi-nantă a oamenilor viitorului şi mesajul lor a fost înţeles şi împlinit în Împărăţia pe care a proclamat-o Isus. Deci grupul acesta mic a fost solul fertil al noii ordini.

Astăzi, trebuie să avem grupuri care conţin seminţele noii ordini, în timp ce vechea ordine se destramă. Aceste mici grupuri disciplinate sunt speranţa viitorului, căci viitorul este în ele.

Dumnezeule, Tatăl nostru, ajută-mă să fac parte dintre cei care aparţin nu numai lui ieri şi lui astăzi, ci şi lui mâine. Căci trecutul şi prezentul au falimentat şi nu duc nicăieri. Ajută-ne să fim sâmburele a ceea ce este de nezdruncinat; ajută-ne să fim gata cu răspunsul nostru când jumătăţile de răspuns se vor prăbuşi. În Numele lui Isus. Amin!

A face imposibilul

Luca 12:32.
Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.

Matei 17:20.
"Din pricina puținei voastre credințe", le-a zis Isus. "Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de mușțar, ați zice muntelui acestuia: "Mută-te de aici colo", și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.

Matei 13:31-32.
Isus le-a pus înainte o altă pildă, și le-a zis: "Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muș-tar pe care l-a luat un om și l-a sămănat în țarina sa. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui."

Marcu 9:23.
Isus a răspuns: "Tu zici: "Dacă poți!" Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!"

Filipeni 4:13.
Pot totul în Hristos, care mă întărește.

Fraza cheie a oamenilor viitorului este: "Cu Dumnezeu nimic nu este imposibil" (**Luca 1:37**, traducerea Moffatt) și în răspunsul Mariei la chemarea îngerului ca ea să fie instrumentul fizic al mântuirii lui Dumnezeu: "Eu sunt gata să-I slujesc Domnului: facă-mi-se după cuvintele tale" (**Luca 1:38**, trad. Moffatt). Grupul și individul se pun la dispoziția lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a lucrat atât prin grup cât și prin individ - cu putere!

Cel mai puternic lucru pe planeta aceasta este un mic grup disciplinat - pregătit pentru scopuri mari. Un grup de stropi de rouă care se adună laolaltă pe panta unui munte este începutul unui mare fluviu. O sămânță este o sumă de forțe dedicate creșterii. Isus vorbește despre sămânță ca fiind "cuvântul Împărăției" (**Matei 13:19**), dar apoi merge mai departe și arată că "sămânța bună sunt fiii Împărăției" (versetul 38). Aici, "cuvântul Împărăției" se face trup în "fiii Împărăției". Fiii Împărăției sunt sămânța noii ordini. Ei nu dau cuvântul - ei sunt cuvântul. Ei nu caută un răspuns - ei sunt răspunsul. Împărăția în miniatură. Nu există nimic mai trainic ca un astfel de grup de oameni dăruiți puternic unii altora și dăruiți fără rezerve lui Dumnezeu. Ei sunt sămânța și nimic nu este mai puternic ca o sămânță.

Nu e nevoie de un număr mare de oameni pentru realizarea unor lucruri de seamă. O minoritate hotărâtă și disciplinată poate face orice. Cineva a zis: "Cinci la sută dintre oameni gândesc; zece la sută cred că gândesc; iar restul oamenilor, și să-i omori, și nu gândesc." Cei cinci la sută sunt aceia care schimbă situațiile. O mână de oameni au făcut Germania nazistă și Italia fascistă. La începutul secolului, comuniștii erau o mână de oameni și totuși, organizațide Lenin, ei au schimbat cursul istoriei. Mai puțin de o sută de oameni au făcut Renașterea în Europa și un număr și mai mic a înfăptuit Reforma. Zece oameni au creat Uniunea Federală a Americii. Dr. W. H. Welch, de la Spitalul Johns Hopkins împreună cu un grup orgnizat de medici tineri din jurul său au revoluționat viața medicală a Americii.

Tată plin de har, văd că dacă sunt într-o minoritate împreună cu Tine, atunci orice se poate întâmpla. Sunt hotărât să rămân în această minoritate cu Tine - cu orice preț. Căci văd că "împreună cu Tine nimic nu este imposibil". Stau la dispoziția Ta: "Sunt gata să-I slujesc Domnului." Amin!

Linii călăuzitoare pentru părtăşie

1 Petru 1:22-23. **Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele prin Duhul, ca să aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută, iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima; fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac.**

Matei 25:34-40. **Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: "Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi Împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin şi M-aţi primit; am fost gol şi M-aţi îmbrăcat; am fost bolnav şi aţi venit să Mă vedeţi; am fost în temniţă şi aţi venit pe la Mine." Atunci cei neprihăniţi Îi vor răspunde: "Doamne, când Te-am văzut noi flămând şi Ţi-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ţi sete şi Ţi-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin şi Te-am primit? Sau gol şi Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniţă şi am venit pe la Tine?" Drept răspuns, Împăratul le va zice: "Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut."**

Efeseni 2:19-22. **Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El, şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul.**

Am studiat viaţa colectivă dintr-un grupuleţ organizat. Trebuie să mergem mai departe şi să vedem legile care stau la baza vieţii în colectiv. Există o cale prin care se poate trăi în armonie cu cei din jur, şi calea aceasta este calea lui Dumnezeu. Ea este înscrisă în structura relaţiilor noastre şi o putem defini în termenii unor legi ale asocierii, temeinic verificaţi în practică.

Acum, când intenţionezi să începi o viaţă de părtăşie cu alţii, lasă-te invadat de gândul că viaţa este socială şi că există anumite legi ale asocierii şi ale vieţii de părtăşie. Se pot da o serie de linii directoare pentru părtăşie. Viaţa de părtăşie în grup cere inteligenţă şi educaţie, nu numai bunăvoinţă.

1. Nu trebuie să încerci să domini grupul. O asemenea încercare este fatală, căci dă naştere unei atitudini similare în ceilalţi şi se ajunge la încleştare şi luptă. Pe pragul vieţii de părtăşie trebuie aşezată renunţarea la sine. "Nu-i pot domina mintea", mi se plângea un om ciudat, despre o femeie cu idei puternice, care era în subordinea lui. I-am spus că trebuie să renunţe la dorinţa de a o domina şi să cultive voinţa de a coopera. Asta îţi schimbă atitudinea şi-ţi permite mai degrabă să vezi adevărul din poziţia celuilalt, decât să încerci să-ţi impui punctul de vedere.

2. Nu trebuie să încerci să te foloseşti de grup. Se observă foarte repede dacă încerci să te foloseşti de grup pentru scopuri nemărturisite: ca să te dai mare, să ieşi în evidenţă, să-ţi rezolvi propriile afaceri, să urci pe scara socială, să dai ordine.

3. Dobândeşte şi cultivă-ţi puterea de a te pune pe tine în locul celuilalt, ca să-l poţi înţelege. Această proiectare imaginară în locul celuilalt, făcută cu dragoste, este cheia vieţii; de fapt, este viaţa însăşi, căci viaţa înseamnă sensibilitate. Unul dintre secretele puterii lui Isus asupra noastră este tocmai această calitate a Lui de a ne înţelege punctul de vedere. El a venit şi a trăit ca noi tocmai ca să ne poată înţelege. S-a identificat cu problemele noastre. Foamea noastră a devenit foamea Lui, închisoarea noastră a devenit închisoarea Lui. "Am fost flămând şi Mi-aţi dat să mănânc... în închisoare şi aţi venit pe la Mine". În măsura în care ne putem pune şi noi în situaţia altora şi putem suferi cu ei, suntem creştini şi putem avea părtăşie armonioasă cu alţii.

O, Dumnezeule, în această problemă delicată, dificilă, dar minunată de a trăi în armonie cu cei din jur, dă-mi pricepere, pătrundere şi răbdare - infinită răbdare. Tu eşti răbdător cu mine în ciuda greşelilor mele - ajută-mă să fiu şi eu răbdător cu alţii, căci şi ei trebuie să mă suporte pe mine. Amin!

Continuarea paşilor pentru trăirea în părtăşie

Proverbele 25:8-11.
Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva la urmă să nu ştii ce să faci, când te va lua la ocări aproapele tău. Apără-ţi pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe faţă taina altuia, ca nu cumva, aflând-o cineva, să te umple de ruşine şi să-ţi iasă nume rău care să nu se mai şteargă. Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca nişte mere de aur într-un coşuleţ de argint.

Matei 5:25.
Caută de te împacă degrabă cu pârâşul tău, câtă vreme eşti cu el pe drum; ca nu cumva pârâşul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, şi să fii aruncat în temniţă.

Matei 7:1-5.
Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poţi zice fratelui tău: "Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău", şi, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?.. Făţarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, şi atunci vei vedea deslușit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.

1 Ioan 2:8-10.
Totuşi vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât şi cu privire la voi; căci întunericul se împrăştie, şi lumina adevărată şi răsare chiar. Cine zice că este în lumină şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubeşte pe fratele său, rămâne în lumină, şi în el nu este nici un prilej de poticnire.

Continuăm scara spre trăirea într-o părtăşie armonioasă.

4. Ia hotărârea fermă să nu gândeşti reproşuri ascunse la adresa celuilalt şi să nu-l critici pe la spate. Când ne retragem împreună cu un grup de fraţi pentru rugăciune şi părtăşie pentru câteva săptămâni, mottoul nostru e: "Părtăşia se bazează pe încredere; prin urmare, nu ne vom critica în ascuns." Dacă nici unul nu ne critică pe faţă, ştim că nu ne critică nici pe ascuns, în felul acesta părtăşia este relaxată şi fără reţineri şi temeri. Nu trebuie să ne temem de critica constructivă ci, dimpotrivă, să o primim cu bucurie, căci chiar şi "cei mai buni dintre noi suntem doar creştini în proces de formare". Dacă ne este teamă de critici, înseamnă că trăim în defensivă, trăim în frică în loc să trăim în credinţă. Să dăm la o parte barierele în spatele cărora ne ascundem şi să întâmpinăm răul; s-ar putea ca acest "rău" să fie cel mai mare bine.

5. Nu aştepta ca ceilalţi să fie perfecţi. De vreme ce tu însuţi nu eşti perfect şi totuşi trebuie să te suporţi, ia hotărârea să-i suporţi pe ceilalţi, în ciuda imperfecţiunii lor.

6. Priveşte-i pe ceilalţi nu cum sunt, ci cum ar putea să fie. Acesta a fost secretul influenţei lui Isus asupra oamenilor. El credea în ei, atunci când nici ei nu credeau în ei înşişi, căci îi vedea nu aşa cum erau, ci aşa cum puteau deveni cu ajutorul Său. Atitudinea aceasta îţi va alunga nemulţumirea cu privire la ceilalţi, şi-ţi va da speranţă în posibilităţile lor. Mă descopăr răspunzând la credinţa lui Isus în mine atunci când nu mai cred în mine. Mă încred în credinţa Lui!

7. Fii hotărât să rezolvi neînţelegerile de îndată ce se ivesc - nu le lăsa să dospească. Cele mai multe neînţelegeri pot fi rezolvate printr-o acţiune imediată. Dacă le laşi să dospească, vor începe să distrugă totul. "Caută de te împacă degrabă cu pârâşul tău, câtă vreme eşti cu el pe drum."

8. Nu mai căuta jigniri în orice lucru. Cei ce le caută de obicei le găsesc. Să ai un scop măreţ care să-ţi absoarbă toată atenţia, aşa încât nici să nu mai ştii când ai fost jignit. Aşa cum a spus cineva: "Faptul că participăm la remodelarea lumii este mult mai important decât micile noastre evenimente personale."

Dumnezeule, Tatăl meu, începem să vedem cum Calea Ta este calea noastră, nu numai în teologie, ci şi în viaţa practică. Căci Tu ne-ai făcut ca să trăim în relaţii: "A fi înseamnă a fi în relaţii." Ajută-mă să intru în relaţiile acestea cu răbdarea Ta nemărginită şi bunăvoinţa Ta, aşa încât să devin un făcător de pace şi un vindecător de răni şi de jigniri. În Numele lui Isus. Amin!

Păstrează o privire largă și un spirit mare

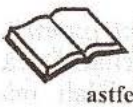

Iov 22:21. **Împrietenește-te, dar, cu Dumnezeu și vei avea pace; te vei bucura astfel iar de fericire.**

Romani 14:17. **Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.**

Romani 12:10-18. **Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiți în rugăciune. Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți. Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți. Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.**

1 Timotei 1:4-7. **...și să nu se țină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit, care dau naștere mai mult la certuri de vorbe, decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credință, așa fac și acum. Ținta poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută. Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit și s-au apucat de flecării. Ei vor să fie învățători ai Legii și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc.**

2 Timotei 2:24-26. **Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.**

Continuăm pașii noștri către o viață de părtășie.

9. Nu cădea în nimicnicie - menține-te la lucrurile mari. Când unii israeliți n-au vrut să-l recunoască pe Saul drept împărat și când au vorbit disprețuitor la adresa lui, "Saul s-a făcut că nu-i aude" (**1 Samuel 10:27**). Un om mărunt ar fi făcut o criză de nervi și un atac de furie. Saul n-a fost niciodată mai măreț ca în tăcerea cu care a răspuns provocării. "Dacă aș fi suficient de mare, lucrurile acestea nu m-ar răni", spunea un misionar cu un suspin, văzând cum măreața lui lucrare de o viață era erodată de faptul că permitea lucrurilor neînsemnate să-l tulbure.

10. În loc să-ți cauți drepturile, caută privilegiul de a sluji altora. Omul care umblă în permanență să-și caute drepturile nu le găsește niciodată. Căci drepturile nu pot fi acordate, ci trebuie câștigate. Și ele sunt câștigate în măsura în care te dăruiești altora. Cel ce slujește altora câștigă atâtea drepturi că nu mai știe ce să facă cu ele.

11. Nu încerca să le faci oamenilor bine, ci iubește-i. Tagore spunea: "Cel ce încearcă să le facă oamenilor bine stă la ușă și bate, dar cel ce-i iubește găsește ușa deschisă." Dacă simt că cineva vrea să-mi facă bine, mă simt prost și caut să-l evit; dar dacă simt că cineva mă iubește, sunt de îndată cucerit. O atitudine iubitoare deschide toate ușile, oriunde în lume.

12. Dă dovadă de curaj ca să decizi împreună cu grupul împotriva ta însuți. Căci grupul poate vedea mai obiectiv decât tine. Păstrează-ți puterea de a spune: "Am greșit, îmi pare rău; iertați-mă." Cei care au întotdeauna dreptate greșesc întotdeauna.

13. Dacă în relațiile de grup a apărut o nedreptate evidentă, nu te limita la a îndemna la răbdare, ci repară nedreptatea. Nu poți avea părtășie reală bazându-te pe o nedreptate comisă. Acea nedreptate va otrăvi părtășia și o va distruge. Repară nedreptatea și părtășia va renaște în mod natural.

14. Nu căuta părtășie de dragul părtășiei, ci colaborarea în vederea unor scopuri înalte, iar părtășia va fi o consecință firească. Dacă tu cauți numai părtășia, te vei limita la amabilități artificiale. Dar dacă colaborezi cu alții în vederea scopurilor înalte ale Împărăției, părtășia voastră va izvorî ca o consecință firească. Nu căuta părtășia, ci intră în părtășie pentru cauze mari.

O, Isuse, Îți mulțumim că în procesul de descoperire a scopurilor și țelurilor Împărăției Tale, ne descoperim unii pe alții. Ceea ce ne unește este Cauza. Fuzionează-ne, deci, prin niște aspirații înalte și acțiuni majore. Căci nu vrem să ne concentrăm asupra noastră înșine, ci să ne eliberăm pentru țelurile Tale. În Numele lui Isus. Amin!

Mădulare unii altora

Romani 12:3-8. **Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare şi mădularele n-au toate aceeaşi slujbă, tot aşa, şi noi, care suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos: dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoa-rece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuinţeze după măsura credinţei lui. Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură. Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuieşte, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie.**

Efeseni 4:25. **De aceea, lăsaţi-vă de minciună: "Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul", pentru că suntem mădulare unii altora.**

Ioan 15:11. **V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, şi bucuria voastră să fie deplină.**

Filipeni 2:2-4. **Faceţi-mi bucuria deplină şi aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gând. Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora.**

15. Ţine minte că noi "suntem mădulare unii altora". Ideea aceasta a lui Pavel ne va feri de invidii. Dacă "suntem mădulare unii altora", atunci celălalt mă completează pe mine acolo unde eu sunt slab. Dacă celălalt poate cânta mai bine decât mine, atunci el este organul meu de cântat - eu sunt completat prin talentul lui. Dacă cineva poate conduce mai bine decât mine, nu trebuie să fiu invidios, ci să-l recunosc pe respectivul meu frate drept organul meu de conducere. Poate că există un domeniu în care eu mă pricep mai bine decât el: în domeniul acela eu sunt organul sau mădularul lui. O astfel de atitudine ne va umple nu de invidie, ci de mândrie cu privire la talentele fraţilor noştrii.

16. Aşteaptă-te la bine de la ceilalţi. Dacă te vei încrede în ei şi te vei aştepta la bine de la ei, probabil că bine vei obţine; dacă te aştepţi la rău, probabil că răul îl vei obţine. "Facă-ţi-se după credinţa ta."

17. Ajută-i pe alţii să se ajute pe ei înşişi - nu-i înăbuşi încercând să faci tu totul pentru ei. Fii un făuritor de oameni. "Acum am reuşit cu adevărat", spunea un misionar când un indian pe care l-a educat şi format el i-a preluat funcţia de răspundere. A-i forma pe alţii este singurul succes real. Nu fi un tiran binevoitor! Permite-le celor din jurul tău să crească.

18. Păstrează-ţi puterea de a râde! Când situaţia este plină de tensiune, izbucneşte în râs. Practică râsul în faţa oglinzii. Dacă-ţi pierzi puterea de a râde, te-ai scufundat. Apoi cultivă-ţi vocea în aşa fel încât să zâmbeşti când vorbeşti A-ţi cultiva vocea înseamnă a o face să exprime dragoste.

19. Reaminteşte mereu grupului tău că e guvernat de ceva dincolo de sine: de Împărăţie. Grupul nu trebuie să devină niciodată un scop în sine, trebuie să rămână un mijloc către scopul Împărăţiei. Dacă grupul devine un scop în sine, devine egocentric şi atitudinea lui va fi de superioritate arogantă, de genul "eu sunt mai sfânt decât tine." El trebuie să păstreze în permanenţă sentimentul că e răspunzător, că trebuie să dea seama în faţa Împărăţiei.

Dumnezeule, Tatăl meu, ajută-mă să fiu genul de persoană care vreau să fie ceilalţi. Ajută-mă să-mi aduc mereu aminte că oamenii sunt însinguraţi şi tânjesc după dragoste. Ajută-mă să le-o dau fără limite şi fără rezerve. Ajută-mă să iau iniţiativa şi să nu mai aştept să înceapă ceilalţi. Îţi mulţumesc. Amin!

Gânduri generale despre trăirea în grup

Psalmul 133:1.
Iată, ce plăcut şi ce dulce este să locuiască fraţii împreună!

Matei 2:1-3.
După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit nişte magi din Răsărit la Ierusalim, şi au întrebat: "Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, şi am venit să ne închinăm Lui." Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult; şi tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el.

Matei 2:9-12.
Isus i-a auzit, şi le-a zis: "Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi."

Faptele 6:3.
De aceea, fraţilor, alegeţi dintre voi şapte bărbaţi, vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.

Efeseni 4:13-16.
...până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste.

Câteva gânduri generale pentru a rezuma problema trăirii în grup:

1. Dumnezeu rămâne în viaţa de grup şi foloseşte viaţa grupului în special. "Unde doi sau trei sunt adunaţi în numele Meu, voi fi şi Eu în mijlocul lor." Este mai sigur pentru Dumnezeu să folosească un grup decât să folosească un individ. Folosirea unui individ poate avea ca rezultat individualism în societate, dar folosirea grupului are ca rezultat o viaţă colectivă. Individul se regăseşte pe el însuşi în acea viaţă colectivă.

2. Dacă vrem ca viaţa grupului să dureze, ea trebuie organizată în jurul unor obiective concrete, nu în jurul unor idei vagi. Grupul celor din Ierusalim şi-a continuat viaţa în mişcarea lui Isus deoarece ei erau organizaţi în jurul ideii de egalitate pentru toţi. Ideea aceasta fermentează încă în lume şi încă ar mai putea salva lumea. Magii - o altă mişcare de grup - erau căutători în stele. Ei au venit la iesle, şi-au adus omagiul, s-au întors acasă, şi apoi nu s-a mai auzit de ei. Era o mişcare organizată pe baza căutării în stele, fără un ideal concret sau întrupat. De aceea, mişcarea lor a pierit. Joe Louis şi Nova s-au întâlnit pentru un meci de box. Ei reprezentau două idei. Louis era expresia dorinţei clocotitoare de libertate a negrilor. Când dădea o lovitură, conştient sau inconştient, lovitura aceea era pentru libertatea unei rase oprimate. Nova, care adoptase o spoială de misticism indian, credea că cine este acordat la cosmos poate da o lovitură cosmică, având sprijinul cosmosului. S-a întâlnit, deci, "pumnul rasial" cu "pumnul cosmic". Pumnul rasei l-a făcut knock-out pe cel cosmic. De ce? Una dintre cauze a fost faptul că Louis avea o cauză concretă: libertatea rasei sale, aici şi acum. Nova avea un ideal vag, înceţoşat, neîntrupat în nimic. Idealul lui vag şi neîntrupat a cedat în faţa cauzei întrupate.

Grupul tău să-şi pună lucrul acesta pe inimă. Dacă ideile lui motrice sunt vagi, ceţoase, neîntrupate şi fără contact cu realitatea concretă, atunci grupul va fi împins la o parte de mişcări care au obiective precise, în care membrii au însărcinări clare de îndeplinit. Biserica ta să-şi pună şi ea lucrul acesta la inimă. Viitorul aparţine unor mişcări anagajate în acţiuni concrete şi realizabile.

Dumnezeule, aş dori să-mi supun voinţa şi sentimentele şi să le contopesc cu o voinţă şi o dragoste mai largă, ca astfel să le regăsesc purificate, clarificate şi lărgite prin viaţa de grup. Ajută-mă să-mi pierd viaţa pentru a mi-o regăsi din nou. Amin!

Liniile directoare pentru relațiile de familie

Efeseni 5:25-33.
Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup". Taina aceasta este mare - (vorbesc despre Hristos și despre Biserică). - Încolo, fiecare din voi să-și iubească nevasta ca pe sine; și nevasta să se teamă de bărbat.

Coloseni 3:18-19.
Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul. Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele.

Galateni 5:13-16.
Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții. Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.

Cea mai mică unitate a vieții în grup este familia. Cine nu reușește să stabilească relații adevărate și viabile aici, să nu se aștepte că va fi în stare de relații bune în grupări mai largi. Relațiile din familie sunt cele care contribuie cel mai mult la modelarea caracterului și la împlinirea sau degradarea unei personalități și de aceea trebuie să învățăm cu toată seriozitatea și să aplicăm cu toată hotărârea regulile care guvernează o bună căsnicie.

Iată câteva reguli generale, atât pentru soț, cât și pentru soție: *(1) nu cicăli; (2) nu încerca să-ți domini partenerul; (3) nu critica; (4) apreciază cu sinceritate orice lucru bun, oricât de mic; (5) arată mici atenții; (6) citește o carte bună despre viața sexuală în căsnicie* - căsnicia are o bază fizică ce trebuie organizată în mod satisfăcător pentru amândoi.

Pentru soți: încercă să răspunzi la următorul chestionar, dându-ți o notă de la unu până la zece la fiecare întrebare. Dacă totalizezi o sută, te poți considera un soț ideal.

1. Îți mai "curtezi" soția cu câte un buchet de flori, de ziua ei, la aniversarea nunții voastre sau la alte ocazii speciale, ori cu alte atenții neașteptate și cu alte asemenea gingășii?
2. Ești atent să nu o critici niciodată în prezența altora?
3. Îi dai o sumă de bani peste cheltuielile de întreținere a casei, pentru a-i cheltui pe ce dorește ea?
4. Faci un efort să-i înțelegi stările de spirit oscilante și să o ajuți în perioadele de oboseală, de supărare și de iritabilitate?
5. Îți petreci cel puțin jumătate din timpul liber împreună cu soția ta?
6. Ai un interes real față de viața ei intelectuală, de prieteniile ei, de cărțile pe care le citește, de modul ei de a gândi și de a vedea viața?
7. Ești atent la fiecare prilej de a o lăuda și de a-ți exprima admirația față de ea și de ceea ce face?
8. Îi mulțumești pentru micile servicii pe care ți le face, cum ar fi cusutul unui nasture sau călcatul unei cămăși?
9. Vă rugați vreodată împreună?
10. Păstrezi templul inimii tale intact pentru ea?

Tatăl nostru, Acela care ne-ai așezat în familii, pentru a perpetua rasa și pentru a ne educa în arta de a trăi împreună, pentru a putea alcătui o Familie a lui Dumnezeu în lumea aceasta de haos, ajută-ne să începem acolo unde suntem. Ajută-ne să facem ca Împărăția să acționeze în lucrurile mici ale casei. În felul acesta, vom fi gata pentru Familia cea Mare. În Numele lui Isus - Amin!

Călăuzire specială pentru soții

Galateni 3:28.
Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.

Galateni 5:22-26.
Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții.

Efeseni 4:1-6.
Vă sfătuiesc, dar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.

Iată un chestionar prin care se pot verifica femeile dacă și în ce măsură sunt *soții ideale:*

1. Înțelegi suficient de bine slujba soțului tău, în așa fel încât să poți discuta cu el problemele lui și să-l ajuți prin aceasta?
2. Când soțului tău nu-i merg treburile bine și când întâmpină greutăți financiare, ai o atitudine curajoasă, optimistă, tonifiantă, fără să-ți critici soțul pentru greșelile lui și fără să-l compari cu alți bărbați mai de succes?
3. Faci un efort special să te împaci cu mama lui și cu celelalte rude ale lui?
4. Când îți cumperi haine și te îmbraci, ții seama de gusturile soțului tău în ce privește culoarea și stilul?
5. Știi să cedezi, să renunți uneori la opiniile tale în interesul armoniei?
6. Te ții la curent cu evenimentele zilei, cu cărțile, cu ideile noi, în așa fel încât să poți purta cu soțul tău totdeauna discuții inteligente și antrenante?
7. Ai o viață de rugăciune bogată, care să te facă în stare să întâmpini orice situație care se ivește în casă cu demnitate, echilibrat, cu sentimentul călăuzirii divine și cu înțelegere adâncă?
8. Ai aranjat un mic colțișor în casa ta unde soțul tău, tu și copiii tăi vă puteți retrage netulburați în meditație calmă și rugăciune?
9. Ai învățat să zici "am greșit", "iartă-mă" sau ai întotdeauna dreptate?
10. Participi la viața bisericii și știi să-i antrenezi pe toți ai casei ca să fie interesați de lucrarea lui Dumnezeu?
11. Ești o astfel de persoană încât să poți spune: aș dori ca soțul și copiii mei să fie ca mine?

Un sfat pentru ambii soți:

Ferește-te să te angajezi cu persoane de sex opus în acțiuni care te-ar putea atrage în relații care să-ți amenințe căsnicia. *Putem* să ne ferim de relații primejdioase *ferindu-ne* să împărtășim interese comune cu persoane de sex opus și să ne angajăm în acțiuni care ne-ar putea duce la intimități.

Dumnezeule, aceste relații gingașe de familie pot fi un templu și pot fi un iad. Ferește-mi templul de loialități împărțite și de atitudini certărețe și de orice îngrijorare sau neliniște. Ajută-mă să abordez sarcinile fiecărei zile cu încrederea că "pot totul în Hristos care mă întărește". Amin!

Nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine

1 Corinteni 9:24-27.
Nu ştiţi că cei ce aleargă în locul de alergare, toţi aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergaţi, dar, în aşa fel ca să căpătaţi premiul! Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte, se supun la tot felul de înfrânări. Şi ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca şi cum n-aş şti încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.

1 Timotei 6:11-12.
Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri şi caută neprihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea. Luptă-te lupta cea bună a credinţei; apucă viaţa veşnică la care ai fost chemat şi pentru care ai făcut aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.

Voinţa de a trăi ne este caracteristică tuturor. La fel, aspiraţia spre mai sus, cum spune Tagore: "Toate ridică mâini hotărâte către perfecţiune." Impulsul către plinătate, către împlinire este probabil cel mai imperativ dintre toate. Religia răsare din acest impuls al vieţii: religia este impulsul de a trăi, transformat în ceva calitativ. Dorim să trăim nu numai din plin, ci şi mai bine. Dorinţa de a trăi se poate transforma în dorinţă după putere, dacă nu este dominată şi canalizată de factori calitativi. Dorinţa de stăpânire poate deveni dorinţa de a tiraniza, dacă nu este dominată şi dirijată de voia lui Dumnezeu.

Pavel a explicat această dorinţă de libertate şi de stăpânire prin cuvintele: *"Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine"* (**1 Corinteni 6:12**). Expresia "nimic nu trebuie să pună stăpânire pe tine" este una dintre cele mai mari declaraţii exprimând un scop şi un principiu de viaţă, care au fost rostite vreodată. Omul stăpânit pe de-a-ntregul de voia lui Dumnezeu declară că *nimic* nu trebuie să pună stăpânire pe el. Alternativa este următoarea: "Dacă nu eşti stăpânit de Dumnezeu, vei fi stăpânit de lucruri, de eul tău, de alte persoane, de împrejurări, de lume, sau de îngrijorări, întristări şi dezamăgiri."

Să luăm câteva dintre aceste ultime lucruri care pot pune stăpânire pe noi, şi anume lumea, întristările şi dezamăgirile. Pe unii pune stăpânire lumea. De obicei este un proces foarte lent şi neobservat. Nu ştim ce ni se întâmplă, dar încetul cu încetul pune stăpânire pe noi un mod materialist de a privi lucrurile. Se spune că unui pitigoi i s-a oferit un viermişor în schimbul unei pene. S-a învoit şi a făcut târgul. Apoi i s-a propus ca târgul acesta să continue şi pitigoiului i s-a părut o afacere bună. Nu va mai trebui să alerge toată ziua după viermi şi... ce dacă oferă câteva pene? Dar, într-o zi, pitigoiul s-a trezit îngrozit că a rămas fără pene şi că nu mai poate zbura. Şi-a vândut puterea de a zbura pe viermi. El era ţintuit acum la pământ. Lucrul acesta se petrece mereu sub ochii noştri: puterea sufletului, capacitatea lui de a se avânta spre zări, este vândută pe lucruri fizice. În scurtă vreme omul devine un suflet mort înconjurat de multe lucruri. Pe unii pun stăpânire anumite întristări şi dezamăgiri. Ei se retrag în cuşca vieţii ca un câine bătut. Viaţa este prea mult pentru ei. Sunt înfrânţi. Se complac de acum în autocompătimire. Voinţa de a trăi devine la ei dorinţa de a se plânge de viaţă.

O, Dumnezeule, despărţit de Tine sunt stăpânit de unele lucruri sau de altele. Cu Tine, nu mai sunt stăpânit de nimic - decât de Tine. Şi atunci sunt liber. Scapă-mă de sub stăpânirea întristării şi a dezamăgirii. Ajută-mă să mă ridic ca un avion deasupra împotrivirilor. În Numele lui Isus. Amin!

Viața din abundență "în ciuda..."

Ioan 15:11.
V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.

Ioan 16:33.
V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea."

Romani 8:35-39.
Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: "Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat." Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură (sau *zidire*), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Uneori viața din abundență o trăim "datorită...", dar, de cele mai multe ori, "în ciuda...". Când împrejurările sunt împotriva noastră, trebuie să fim în stare să ne întindem pânzele sufletului și să navigăm folosind chiar și vânturile adverse. Credința creștină nu ne oferă scutire de întristări, dureri și frustrări, ci ne oferă puterea, nu numai de a suporta, ci și de a folosi în mod creativ aceste adversități. Secretul de a ști să folosești durerea, suferința și frustrarea este în multe privințe cel mai mare secret al vieții. Când l-ai învățat, ești imbatabil și de nezdrobit.

Un tânăr medic mi-a zis: "Modelul de viață pe care îl propui dumneata este diferit de cel al psihanalistului, care îl ajută pe pacient să se cunoască pe sine însuși și apoi speră că pacientul își va rezolva singur problemele; este diferit și de cel al școlii lui Meyer, care caută să schimbe mediul bolnavului atunci când acolo se află factori perturbatori. Dumneata mergi mai departe: îl ajuți pe om să se cunoască pe sine însuși, încerci să-i schimbi mediul acolo unde este posibil, apoi îl faci pe pacient să se conecteze la resursele lui Dumnezeu, așa încât dacă nu-și poate schimba mediul, poate să folosească împrejurările adverse și le poate face să slujească scopurilor sale. Modul dumitale de viață este mai complet și adecvat." Avea dreptate în ce spunea, numai că acesta nu este modul meu! Eu doar l-am descoperit! El este modul de viață al lui Hristos!

Creștinul poate să suporte orice, deoarece el poate accepta adversitățile și le poate folosi în mod creativ. Un învățător dintr-o mahala cufundată în mizerie alcătuia împreună cu copiii o listă a calităților lui Isus, care îi atrăgeau pe aceștia. Când învățătorul credea că a încheiat lista, un mic vânzător de ziare, cu mâinile negre de tuș, a ridicat două degete și a spus: "Ei L-au atârnat de o cruce și El a fost în stare să o suporte." Băiatul avea dreptate, dar motivul datorită căruia Isus a putut să suporte crucea nu a fost faptul că era un stoic. Motivul este mai adânc: El a putut să o suporte deoarece a știut să o folosească în mod creator. El a putut purta crucea deoarece El a știut să folosească crucea. Nu poți purta multă vreme crucea, căci îți va zdrobi spiritul, dacă nu știi s-o iei și s-o faci să slujească unor scopuri înalte. Stoicul poartă crucea, creștinul o face să aducă roade. Oricine a învățat secretul care face ca cel mai amar copac - crucea - să aducă cele mai dulci roade, a învățat secretul vieții din belșug.

O, Isuse, începem să-Ți cunoaștem secretul. Tu ai îmbrățișat viața atunci când ea rostea cel mai crud cuvânt al ei și ai transformat chiar cuvântul acela în cuvântul cel mai mântuitor al lui Dumnezeu. Tu nu ai suportat crucea: Tu ai folosit Crucea. Dă-mi putere să fac și eu lucrul acesta. Atunci, cu Tine, sunt invincibil. Amin!

Pacea voastră să se întoarcă la voi

Matei 5:43-48.

Ați auzit că s-a zis: "Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău." Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjma-șii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.

Romani 12:17-21.

Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: "Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti", zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui." Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.

1 Ioan 4:21.

Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.

Isus le dădea ucenicilor Săi îndrumări despre cum să întâmpine problemele vieții și printre altele le-a spus: *"Dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi"* (**Matei 10:13**). Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu vor primi pacea ta, ea se întoarce la tine: tu ai atunci propria ta pace, plus pacea pe care o dăruiești. Câștigi și într-un caz și în altul. Poate că ai auzit de gardul acela atât de gros încât atunci când l-a răsturnat furtuna pe o parte, el era tot atât de înalt ca și înainte! Așa-i creștinul! Lui îi merge minunat și în dificultăți, căci le transformă în ușor: calvarele lui devin Dimineți ale Învierii.

Ești criticat? Dacă criticile sunt adevărate, corectează lucrurile criticate. Consideră-i pe criticii tăi drept "paznicii sau străjerii neplătiți ai sufletului tău". Noi toți nu suntem altceva decât "creștini în formare"; așa că lasă-i pe critici să te formeze. Dacă criticile nu sunt adevărate, atunci ele să nu-ți schimbe atitudinea față de critic. Transformă în rugăciuni gândurile tale cu privire la el. Din nedreptatea aceea vei scoate o victorie. Nu vei avea dușmani, deoarece n-ai dușmănie. Aceasta este calea ușoară și nonviolentă de a scăpa de dușmani! Singurul mod de a scăpa cu adevărat de un dușman este să ți-l faci prieten. Chiar dacă el nu vrea să admită că ți-e prieten și continuă să acționeze ca un dușman, totuși ți l-ai transformat în prieten în două feluri: ai numai simțăminte prietenești față de el și ești în stare să transformi chiar și criticile lui și să le faci unelte care te formează. Fie că vrea, fie că nu vrea, el este prietenul tău. Tu ești stăpân.

Singurul mod în care îți poți învinge dușmanul este acela de a nu fi ca el. Nu-i permite să pună el armele sale în mâinile tale. Dacă îți oferă dușmănie, tu oferă-i dragoste. Păstrează-ți propriile arme. Două uri nu vor alcătui niciodată o poveste de dragoste. Fii tu stăpân pe situație!

Ține minte expresia: "Un suflet care respiră pace" - fii o astfel de persoană: respiră pace peste toți cei cu care vii în contact. Dacă ei n-o primesc, se va întoarce înapoi la tine.

Stăpânul meu plin de har, aș vrea să merg în mijlocul adversităților cu capul sus. Dar nu voi putea face lucrul acesta decât dacă îmi așez capul în țărână, la picioarele Tale, ca să învăț căile Tale. Căci căile Tale sunt căi de stăpân și de stăpânire. Nimic nu Te-a descurajat pe Tine - nimic nu Te-a oprit pe Tine. În Tine, și eu sunt invincibil - cu umilință, cu bucurie, cu voioșie. Ajută-mă să fiu atât de plin încât să pot revărsa totul - chiar și dușmănia. Amin!

Durerea este harul prevenitor al lui Dumnezeu

Ieremia 51:58. **Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: "Zidurile cele largi ale Babilonului vor fi surpate şi porţile lui cele înalte vor fi arse cu foc. Astfel popoarele muncesc degeaba şi Neamurile se trudesc pentru foc!"**

Romani 8:16-33. **Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El. Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi. De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deşertăciunii - nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o - cu nădejdea, însă, că şi ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar ştim că până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii. Şi nu numai ea, dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiţi. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde: pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, aşteptăm cu răbdare. Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. Şi Cel ce cercetează inimile ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu. Pe creştin nimic nu-l poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi. Şi pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit. Deci, ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?**

2 Corinteni 7:8-12. **Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; şi chiar dacă mi-ar fi părut rău - căci văd că epistola aceea v-a întristat (măcar că pentru puţină vreme) - totuşi, acum mă bucur, nu pentru că aţi fost întristaţi, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăinţă. Căci aţi fost întristaţi după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveţi nici o pagubă din partea noastră. Într-adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăinţă care duce la mântuire, şi de care cineva nu se căieşte niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea...**

Creştinismul a supravieţuit celui mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla, şi anume morţii Fondatorului său şi a transformat acest cel mai rău lucru în cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lumii. Creştinismul a mântuit lumea printr-o tragedie. O credinţă care este în stare să facă aşa ceva are în ea o valoare care merită să supravieţuiască şi ea va supravieţui tuturor filozofiilor de viaţă superficiale şi rupte de realitate. Nici un alt fel de filozofie a vieţii nu poate rezista vieţii.

Putem vedea motivul pentru care Dumnezeu permite durerea: ea este harul Său preventiv. Dacă n-ar exista durerea, n-am putea supravieţui ca rasă. De exemplu, dacă boala n-ar fi însoţită de durere, am lăsa-o să evolueze: dacă nu doare, de ce să ne pese de ea? Dar aşa cum stau lucrurile, boala ne junghie şi ne doare, spunându-ne "Atenţie, este ceva rău aici, vindecă". Durerea este becul roşu al lui Dumnezeu care ne avertizează asupra primejdiei. Îi putem mulţumi lui Dumnezeu pentru durere.

Dar nu putem face lucrul acesta decât dacă reuşim să punem durerea la lucru pentru ceva pozitiv, în loc să o suportăm doar, stoic. Dacă durerea nu este folosită pentru atingerea unui ţel, ea ne zdrobeşte prin lipsa ei de sens. Iată de ce profetul spune că *"Păgânii îşi irosesc durerile"* **(Ieremia 51:58).** Cei ce trăiesc fără Dumnezeu - păgânii - nu ştiu ce să facă cu durerile lor, le irosesc. Durerile lor se transformă într-o suferinţă mută, fără rod şi fără sens. Nu-i duc nicăieri. Atâtea dureri ale lumii sunt irosite în zadar. În timpul Primului Război Mondial am suferit teribil, şi totuşi am irosit aceste suferinţe. Cel mai bun lucru pe care l-am putut scoate din ele a fost Tratatul de Pace de la Versailles. Şi acum luăm totul de la capăt, în al Doilea Război Mondial. Şi acesta va fi inutil dacă nu vom fi în stare ca prin el să facem o lume nouă, în care războiul să nu mai aibă niciodată loc. Numai acolo unde durerea este răscumpărătoare putem găsi uşurare în ea: durerea fără sens te paralizează.

Isuse, Tu, Stăpânul durerii centrale, ajută-ne să stăpânim atât durerea centrală, cât şi pe cele marginale. Ajută-ne să dominăm viaţa atunci când este grea şi imposibilă şi astfel s-o facem nu numai posibilă, ci şi plină de posibilităţi. Căci lupta este în toi: ori o voi stăpâni eu, ori mă va stăpâni ea. Ajută-mă să stăpânesc prin Tine, o, Stăpâne. Amin!

Har deviat

Filipeni 1:12-18.

Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. Într-adevăr, în toată curtea împărătească şi pretutindeni aiurea, toţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Isus Hristos. Şi cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu. Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă şi din duh de ceartă; dar alţii din bunăvoinţă. Aceştia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care ştiu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Hristos, nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanţurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta şi mă voi bucura.

Faptele 16:6-10.

Fiindcă au fost opriţi de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ţinutul Frigiei şi Galatiei. Ajunşi lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie. Au trecut atunci prin Misia, şi s-au pogorât la Troa. Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare şi i-a făcut următoarea rugăminte: "Treci în Macedonia, şi ajută-ne!" După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înţelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia.

Galateni 4:13.

Dimpotrivă, ştiţi că, în neputinţa trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată.

Dacă "păgânii îşi irosesc durerile", atunci noi, creştinii, trebuie să punem durerea la treabă. Ieri am văzut că durerea poate fi folosită cu un scop: să ne elibereze. Pavel vorbeşte despre o întristare "după voia lui Dumnezeu" (**2 Corinteni 7:10**). Există dureri şi îndurerări, sau întristări venite din voia lui Dumnezeu, dirijate de voia Lui. Durerea este inclusă în planul lui Dumnezeu şi transformată într-un caracter mai nobil, într-o gingăşie mai mare, în posibilităţi mai mari de a fi folositori altora. Ca şi durerile naşterii, durerile noastre pot fi aducătoare de viaţă nouă.

Să luăm una dintre durerile cele mai greu de suportat: nereuşita sau prăbuşirea planului de viaţă. Aceasta produce adeseori o confuzie generală, căci toate elementele vieţii fuseseră angajate în împlinirea planului aceluia. Cum a abordat Isus o asemenea situaţie? Un mic incident ne va revela secretul Lui.

Când Isus l-a vindecat pe îndrăcitul din Gadara, locuitorii oraşului au venit şi l-au văzut pe fostul îndrăcit "îmbrăcat şi în toate minţile, şi i-a apucat frica" (**Luca 8:35**). Frica de sănătatea minţii! Ei L-au "rugat pe Isus să plece de la ei". Prezenţa Lui la ei îi costase prea mult. El considerase că un om este mai de valoare decât o turmă de porci. Oricine crede aşa ceva este primejdios! Este deconcertant - şi pentru unii, descurajant - să-şi vadă cele mai mari eforturi blocate de ignoranţă, de egoismul şi lăcomia altora.

Dar a fost oare Isus oprit de această ignoranţă şi de acest egoism? Nu, n-a fost oprit, ci deviat. Harul Lui n-a fost barat, ci deviat. Pur şi simplu s-a întors în altă direcţie. Aşa se face că El s-a îmbarcat şi a plecat în alt ţinut. Cum? Frustrat? O, nu! Harul Lui s-a îndreptat către alte situaţii şi către alţi oameni. Câteva dintre cele mai mari acţiuni ale vieţii Sale le-a făcut ca urmare a acelei respingeri: oprirea a transformat-o în binecuvântare! Astfel, citim în continuare că El a vindecat un paralitic, l-a chemat pe Matei, a vindecat o femeie de hemoragie, a înviat o fată şi aşa mai departe. Frustrarea dintr-o parte a devenit rodire în altă parte. Dacă n-a putut face una, a făcut alta. Şi această "alta" era mai frumoasă decât "una". N-a câştigat doar o victorie, ci o victorie plus!

O, Isuse, nu mai vreau să fiu oprit de împotriviri mari sau mărunte la planurile mele. În nici un caz nu mă voi opri. Dacă nu voi putea străpunge, voi găsi un drum împrejur. Dă-mi acea elasticitate a spiritului care se îndoaie, dar care nu este niciodată frânt. Căci greutăţile vieţii mă vor înălţa. Ajută-mă să pot înfrunta totul - prin puterea Ta. Amin!

Frustrările devin roditoare

Luca 10:25-37.

Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: "Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?" Isus i-a zis: "Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?" El a răspuns: "Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți." "Bine ai răspuns", i-a zis Isus; "fă așa, și vei avea viața veșnică." Dar el, care vroia să se îndreptățească, a zis lui Isus: "Și cine este aproapele meu?" Isus a luat din nou cuvântul, și a zis: "Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au desbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte, pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis: "Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere." Care dintre aceștia trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?" "Cel ce și-a făcut milă cu el", a răspuns învățătorul Legii. "Du-te de fă și tu la fel", i-a zis Isus.

Luca 15:2-7.

Și fariseii și cărturarii cârteau și ziceau: "Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei." Dar El le-a spus pilda aceasta: "Care dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: "Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută. Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.

Ieri am văzut că viața lui Isus n-a fost barată, ci doar deviată de opoziție și de frustrare. Însăși opoziția poate deveni un imbold. Glenn Cunningham, care a ajuns cel mai mare alergător din lume la 1600 m, a suferit o arsură gravă în copilărie, încât doctorii au crezut că va rămâne toată viața olog. Băiatul care era destinat unui cărucior de handicapați a transformat acel destin și a devenit cel mai rapid alergător din lume. Whistler, unul dintre cei mai mari pictori americani, avea ambiția să se facă ofițer, dar a picat examenul la Academia Militară și atunci, ca să nu se lase înfrânt și zdrobit, s-a orientat către penel și a devenit un pictor celebru. Walter Scott voia să fie mare poet, dar a renunțat deoarece nu-l putea egala pe Byron. S-a orientat către roman, dar pentru că pe atunci romanele nu erau la modă, și-a publi-cat primul roman anonim: așa a dat el lumii pe *Ivanhoe*. Un tânăr asistent universitar și-a pierdut amândouă mâinile într-o explozie - de vreme ce nu mai avea mâini, a hotărât să-și folosească și mai mult capul, și a devenit un mare profesor universitar. Phillips Brooks a vrut să se facă profesor, n-a reușit, și atunci, de voie, de nevoie, s-a făcut predicator - și a devenit unul dintre cei mai mari predicatori din lume.

Sunt oameni care au pierdut atâta, încât cu greu se mai putea întrevedea vreo posibilitate în ei, și totuși ei au realizat lucruri mult mai mari decât majoritatea oamenilor sănătoși. Kagawa și-a pierdut un plămân și totuși lucrează pentru Dumnezeu și pentru mântuirea oamenilor mult mai mult decât majoritatea oamenilor care au amândoi plămânii.

Poate că ai greutăți, pierderi și frustrări din pricina credinței și statorniciei tale creștine. Atunci va trebui să faci cum a făcut Ioan: "Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz... mă aflam în ostrovul Patmos din cauza Cuvântului lui Dumnezeu", izolat din cauza convingerilor sale. Dar Ioan continuă: "În ziua Domnului eram în Duhul... și am auzit un glas puternic care-mi zicea: "Ce vezi scrie într-o carte" (**Apocalipsa 1:9-11**). Izolat de oameni, el a văzut cerul deschis și a privit viziunea victoriei viitoare. Izolarea a devenit revelație.

Ți s-au destrămat planurile de viață? Atunci, prin harul lui Dumnezeu, poți face altele noi, și mai bune.

Biruitorule Isus, dă-mi și mie secretul Tău. Căci viața te pune de atâtea ori în situații inevitabile. Nu pot schimba împrejurările - deci ajută-mă să-mi schimb sufletul. Și prin aceasta voi transforma acele împrejurări în tocila care îmi va ascuți sufletul pentru planurile Tale. Cu Tine, nu pot fi biruit. Amin!

Folosirea bolii şi a altor impedimente

Faptele 16:19-34. **Când au văzut stăpânii roabei că s-a dus nădejdea câştigului lor, au pus mâna pe Pavel şi pe Sila şi i-au târât în piaţă, înaintea fruntaşilor. I-au dat pe mâna dregătorilor, şi au zis: "Oamenii aceştia ne tulbură cetatea; sunt nişte iudei care vestesc nişte obiceiuri, pe care noi, romanii nu trebuie nici să le primim, nici să le urmăm." Norodul s-a ridicat şi el împotriva lor şi dregătorii au pus să le smulgă hainele de pe ei şi au poruncit să-i bată cu nuiele. După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniţă şi au dat în grijă temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temniţa dinlăuntru şi le-a băgat picioarele în butuci. Pe la miezul nopţii, Pavel şi Sila se rugau şi cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închişi îi ascultau. Deodată, s-a făcut un mare cutremur de pământ, aşa că s-au clătinat temeliile temniţei. Îndată s-au deschis toate uşile şi s-au dezlegat legăturile fiecăruia. Temnicerul s-a deşteptat; şi, când a văzut uşile temniţei deschise, a scos sabia, şi era să se omoare, căci credea că cei închişi au fugit. Dar Pavel a strigat cu glas tare: "Să nu-ţi faci nici un rău, căci toţi suntem aici." Atunci, temnicerul a cerut o lumină, a sărit înlăuntru, şi, tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel şi ale lui Sila; i-a scos afară, şi le-a zis: "Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" Pavel şi Sila i-au răspuns: "Crede în Domnul Isus, şi vei fi mântuit tu şi casa ta." Şi i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât şi tuturor celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile şi a fost botezat îndată, el şi toţi ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa, şi s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu.**

2 Corinteni 12:7-10. **Şi ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un ţepuş în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască, şi să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Şi El mi-a zis: "Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită." Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.**

Matei 10:23. **Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiţi într-alta. Adevărat vă spun că nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul omului.**

Ieri am încheiat cu gândul că frustrările îţi pot sluji să înaintezi. Pavel a ajuns la Galatia, bolnav. A fost el frustrat? Nu! Cuvintele lui Pavel din **Galateni 4:13** pot fi traduse şi astfel: "Din pricina bolii, v-am predicat Evanghelia pentru prima dată." Împiedicat din pricina bolii, el s-a folosit de ocazie şi a predicat Evanghelia, a format o nouă biserică creştină şi mai târziu i-a scris o epistolă, o epistolă care a îmbogăţit lumea. Asta-i victorie!

Când Pavel l-a cerut lui Dumnezeu să-i ia "ţepuşul din carne", acel "sol al lui Satan", menit să-l pălmuiască, a primit răspunsul: *"Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciuni este făcută desăvârşită."* I s-a promis nu vindecare, ci puterea de a-şi folosi infirmitatea. S-a ridicat şi a spus: *"Mă voi lăuda mult mai mult cu slăbiciunile mele... căci atunci când sunt slab, atunci sunt tare."* Dacă solul lui Satan a venit să-l lovească, el a stabilit direcţia loviturii: înainte! Un om a venit olog din război. Înfrânt? Nu! Din camera sa, el conduce o mare întreprindere şi casa lui e plină de bucurie. Ar fi putut să-i ceară mamei lui să-l ajute, dar a refuzat. Atât el, cât şi mama lui trăiesc vieţi de minunate realizări individuale şi în minunată cooperare.

Cel mai mare predicator al lumii a spus despre sine: "Sunt un necioplit în vorbire" (**2 Corinteni 11:6**); dar l-a oprit oare pe Pavel lipsa talentului şi a altor înzestrări oratorice? Ele l-au stimulat către scris şi aici şi-a realizat el opera capitală a vieţii. Dacă ar fi fost un mare orator, poate că s-ar fi oprit la atât şi talentul i-ar fi împiedicat cea mai mare lucrare. Mulţi oameni care obţin succese uşoare se mulţumesc cu atât - se încurcă în tehnicile lor şi nu ajung niciodată la ţintă. Unul dintre cei mai folositori oameni ai Americii, din punct de vedere spiritual, se mândreşte că este "cel mai prost vorbitor din statul lui". Chiar este, dar a făcut ca handicapul acesta să-l propulseze înainte: şi-a găsit un alt domeniu în care slujba îi este inestimabilă.

Isuse, Tu, Stăpânul oricărei situaţii - chiar şi pe cruce, unde ai dăruit iertare celor ce Te răstigneau şi promisiunea raiului unui tâlhar pocăit - dă-mi şi mie această putere de stăpânire asupra împrejurărilor. Căci nu sunt biruit până nu mă biruie lăuntric. Dar cu Tine nu pot fi biruit lăuntric niciodată. Rămâi cu mine şi atunci şi eu voi fi în stare să fac faţă oricărei situaţii. Amin!

Lucrând cu o rană în coastă

Matei 14:12-21. **Ucenicii lui Ioan au venit de i-au luat trupul, l-au îngropat, şi s-au dus de au dat de ştire lui Isus. Isus, când a auzit vestea aceasta, a plecat de acolo într-o corabie, ca să Se ducă singur la o parte, într-un loc pustiu. Noroadele, când au auzit lucrul acesta, au ieşit din cetăţi şi s-au luat după El pe jos. Când a ieşit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea şi a vindecat pe cei bolnavi. Când s-a înserat, ucenicii s-au apropiat de El şi I-au zis: "Locul acesta este pustiu, şi vremea iată că a trecut; dă drumul noroadelor să se ducă prin sate să-şi cumpere de mâncare." "N-au nevoie să plece", le-a răspuns Isus; "daţi-le voi să mănânce." Dar ei I-au zis: "N-avem aici decât cinci pâini şi doi peşti." Şi El le-a zis: "Aduceţi-i aici, la Mine." Apoi a poruncit noroadelor să şadă pe iarbă, a luat cele cinci pâini şi cei doi peşti, Şi-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile şi le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărţit noroadelor. Toţi au mâncat şi s-au săturat; şi s-au ridicat douăsprezece coşuri pline cu rămăşiţele de fărâmituri. Cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii.** *16-21.* **De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoţilor celor mai de seamă şi din partea cărturarilor; că are să fie omorât, şi că a treia zi are să învieze.**

1 Petru 2:21-24. **Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. "El n-a făcut păcat, şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug". Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi când era chinuit, nu ameninţa, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi.**

Puterea aceasta de a transforma ceea ce este mai rău în ce este mai bine este atât de importantă încât trebuie să mai stăruim asupra ei încă o săptămână. Căci dacă învăţăm secretul acesta, învăţăm cum să trăim. Dacă nu-l învăţăm, atunci orbecăim prin viaţă. Ne este imposibil să explicăm întotdeauna de ce vine o suferinţă. Nu poţi dezvălui misterul suferinţei şi să-i dai un răspuns logic. Dar, deşi nu-l poţi explica pe "de ce", îl poţi învăţa pe "cum" - modalitatea de a o birui, fie prin suferinţă, fie în condiţii de suferinţă. Nu există un răspuns logic, dar există un răspuns al vieţii: poţi utiliza suferinţa. E mai bine să dai un răspuns de viaţă decât unul verbal. Încetează să te mai frământi cu "De ce" şi apucă-te de "Cum".

Uită-te la imaginea aceasta. Isus tocmai auzise că Ioan Botezătorul, vărul Său, înaintemergătorul şi prietenul Său drag, a fost decapitat, şi povestea continuă: *"Isus, când a auzit vestea aceasta, a plecat de acolo într-o corabie, ca să se ducă singur la o parte, într-un loc pustiu."* - voia să fie singur, să-Şi aline durerea, să lase rana din inimă să se vindece puţin - *"dar noroadele, când au auzit lucrul acesta, au ieşit din cetăţi şi s-au luat după El pe jos."* I-au stricat planul. *"Când a ieşit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea şi i-a vindecat pe cei bolnavi"* (**Matei 14:13-15**). Apoi a înmulţit pâinile şi a hrănit mulţi-mile. El a lucrat pentru alţii cu o rană în piept. Mulţi dintre noi trebuie să trecem prin viaţă cu o rană în noi. Dar rana aceea, în loc să-L amărască din cauza nedreptăţii decapitării lui Ioan, L-a făcut să fie mai delicat cu alţii: *"I S-a făcut milă de ei şi i-a vindecat pe cei bolnavi, şi i-a hrănit pe cei flămânzi."* Dacă trebuie să lucrezi cu o rană în coastă, ţine minte, rana aceea va însemna vindecare pentru alţii: însăşi foamea ta după mângâiere îi poate hrăni pe alţii.

Tocmai când să-şi înceapă predica într-o capelă din India, un prieten al meu misionar a primit o telegramă că i-a murit tatăl. Nu ne-a spus nimic înainte de adunare, ci ne-a ţinut o predică deosebit de frumoasă şi de mângâietoare: o revărsare a sufletului său minunat. Numai după terminarea serviciu-lui ne-a spus de telegramă. A lucrat cu o rană - şi rana aceea a fost vindecare pentru alţii.

Tămăduitorule al rănii lăuntrice, învaţă-mă stăpânirea Ta. Nu mă lăsa să ezit, nici să mă întorc înapoi, nici să mă uit înapoi, nici chiar în gând, când sunt rănit de viaţă. Ajută-mă să merg cu perseverenţă înainte, ştiind că rănile Tale răspund rănilor mele. S-ar putea ca rănile mele să răspundă rănilor altcuiva. Căci lumea în care trăiesc este o lume rănită. Fie ca rănile mele să fie vindecătoare. În Numele Tău. Amin!

Ceva care îndulceşte totul

Isaia 37:3-7.

Şi i-au zis: "Aşa vorbeşte Ezechia: "Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă şi de ocară; căci copiii sunt aproape să iasă din pântecele mamei lor, şi totuşi mamele n-au putere să nască. Poate că Domnul Dumnezeul tău, a auzit cuvintele lui Rabşache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeul cel viu, şi poate că Domnul Dumnezeul tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înalţă, dar, o rugăciune pentru rămăşiţa care a mai rămas." Slujitorii împăratului Ezechia s-au dus, deci, la Isaia. Şi Isaia le-a zis: "Iată ce veţi spune stăpânului vostru: "Aşa vorbeşte Domnul: "Nu te înspăimânta de cuvintele pe care le-ai auzit şi prin care M-au batjocorit slujitorii împăratului Asiriei. Căci voi pune în el un duh de aşa fel încât, la o veste pe care o va primi, se va întoarce în ţara lui; şi-l voi face să cadă ucis de sabie în ţara lui."

Isaia 41:10.

...nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.

Isaia 41:13.

Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: "Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!

Isaia 42:16.

Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povăţui pe cărări neştiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, şi locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face, şi nu-i voi părăsi.

În Africa există nişte seminţe care, ţinute în gură, îndulcesc gustul tuturor mâncărurilor pe care le mănâncă africanul. Creştinul are ceva asemănător: el are puterea de a transforma orice calamitate în oportunitate. Puterea aceasta de a face ca totul să devină util este sămânţa din gura creştinului, care îi îndulceşte cel mai amar necaz.

Cineva a vorbit despre "a scoate muzică din rămăşiţele vieţii". Uneori, viaţa ne lasă în mâini numai rămăşiţe. Dar poţi tu să le aduni şi să faci din ele muzică? Ieri am văzut o asemenea persoană: o persoană a cărei faţă era dăltuită în tărie şi frumuseţe. La vârsta de 28 de ani, fusese lovită de paralizie infantilă; soţul ei a murit când ea avea 45 de ani. Ea a decis că va umbla, chiar şi după ce medicii i-au spus că muşchii s-au dus. Şi-a lucrat muşchi noi din proprie voinţă şi din harul lui Dumnezeu. La vârsta de 47 de ani, s-a înscris la un curs de stenodactilografie şi de secretariat şi face munca oricărei secretare - şi, mai mult, face totul într-o atitudine triumfătoare, radiantă. Face muzică din rămăşiţele vieţii.

"Creştinul este omul care, atunci când ajunge la capătul frânghiei, face un nod, se agaţă de el şi aşteaptă." Căci ştie că limita omului este şansa lui Dumnezeu. Cineva a zis că tăcerea de o jumătate de oră în cer, despre care se vorbeşte în Apocalipsa, a fost timpul în care Dumnezeu a schimbat decorul scenei pentru actul următor. Perioadele de tăcere şi de durere din viaţa ta s-ar putea să fie timpul în care Dumnezeu te pregăteşte pentru marele act viitor. Ţine-te bine, actul următor va veni. Între timp, foloseşte momentele triste şi mohorâte şi transformă-le în muzică. Cineva a zis despre un compozitor: "Dă-i o chitanţă de la spălătorie şi el ţi-o va umple cu muzică."

În viaţă există multe posibilităţi latente: scoate din ele ce vrei. Ruşii au o vorbă: "Ciocanul sparge sticla, dar forjează oţelul." Nenorocirile care îi distrug pe unii, ţie îţi vor modela caracterul şi te vor propulsa spre mari realizări.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, văd că nu-i nevoie să mă plâng şi să mă lamentez. Pot face muzică din mizerie, cântec din durere şi mari realizări din întâmplări. Nu pot fi învins. Căci toate devin stimuli ai voinţei mele. Voi transforma totul, bun, rău, sau indiferent, în ceva superior. Îţi mulţumesc. Amin!

Orb şi surd şi totuşi apt

Galateni 4:13-15.
Dimpotrivă, ştiţi că, în neputinţa trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată. Şi, n-aţi arătat nici dispreţ, nici dezgust faţă de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă, m-aţi primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuşi Hristos Isus. Unde este, dar, fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu putinţă, v-aţi fi scos până şi ochii şi mi i-aţi fi dat.

Ioel 2:25-32.
Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil şi Gazam, oştirea Mea cea mare, pe care am trimis-o împotriva voastră. Veţi mânca şi vă veţi sătura, şi veţi lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi, şi poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară! Şi veţi şti că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, şi nu este altul afară de Mine. Şi poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară. După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa visuri, şi tinerii voştri vor avea vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea. Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ: sânge, foc, şi stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric, şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, şi între cei rămaşi, pe care-i va chema Domnul.

Am vorbit ieri despre o sămânţă care, pusă în gură, îndulceşte totul. Sămânţa aceea este un spirit de curaj şi de credinţă. Un tânăr strălucitor, primul meu învăţător la şcoala duminicală, supraveghea un loc de depozitare a deşeurilor de lângă o fabrică de praf de puşcă. A lovit o scândură pe care era un strop de nitroglicerină şi aceasta a explodat: din accidentul acela a rămas orb şi surd. La vârsta de 26 de ani, era orb şi surd, condamnat la o viaţă de închisoare, fără lumină, fără sunet.

"Timp de 24 de ore - povesteşte el - m-am simţit distrus. Mi-am zis: "Nimeni din familia noastră nu moare sub 80 de ani, şi eu am abia 26. Şi aceasta m-a umplut de groază. Dar după 24 de ore am evadat din înfrângerea mea şi am hotărât să întâmpin viaţa ca un creştin." El a decis să găsească har în închisoare şi a găsit. Şi-a născocit un mod propriu de a lucra şi de a-şi câştiga existenţa şi a reuşit să-şi formeze şi să-şi întreţină o familie. Nu se poate comunica cu el decât punând literele cuvintelor pe dosul mâinii lui. Astfel, toată corespondenţa nu-i trece prin mâini, ci pe mâini. Când l-am întrebat cum se simte, izolat de lume, a râs şi mi-a spus: "Nu sunt izolat de lume." Şi nici nu este: fiecare părticică a fiinţei lui vibrează de receptivitate, este informat în toate domeniile.

La întrebarea mea: care este cel mai mare handicap al său, mi-a răspuns: "Am un temperament prea iute şi mă mânii prea repede pe cei pe care-i iubesc." Un om orb şi surd spune că cel mai mare handicap al său este unul moral! Când l-am întrebat ce să nu spun lumii despre el, mi-a răspuns: "Nu mă descrie ca pe unul ieşit din comun, căci oamenii vor crede fie că exagerezi, fie că sunt un supraom. Prezintă situaţia accesibilă tuturor: nimeni nu trebuie să se dea bătut, orice s-ar întâmpla."

Omul acesta ilustrează faptul că nu ce ţi se întâmplă contează, ci ceea ce faci după ce ţi se întâmplă lucrul acela. Creştinul nu se teme de nimic, deoarece el poate utiliza totul.

Isus a zis: *"Nimic din afară nu-l poate păngări pe om, ceea ce iese din lăuntrul lui îl păngăreşte"* (**Marcu 7:15**). Reacţia ta la ceea ce ţi se întâmplă este cea care determină rezultatul.

Bravule Isus, fă-mă brav. Chiar dacă mi s-ar întâmpla ce poate fi mai rău, noi doi putem să transformăm acel lucru în ce poate fi mai bine. Zic "noi doi", căci nu pot face asta singur. Dar cu Tine pot totul, pot purta totul, pot trece prin orice. Fără Tine mă ofilesc. Dar sunt cu Tine, deci pot să înfrunt viitorul cu o bucurie calmă. Totul este la picioarele mele. Amin!

A face ca toate lucrurile să lucreze împreună

Filipeni 1:12-14.
Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. Într-adevăr, în toată curtea împărătească, şi pretutindeni aiurea, toţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Isus Hristos. Şi cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.

Romani 8:28-39.
De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi. Şi pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit. Deci, ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socoteşte neprihăniţi! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi! Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: "Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat." Totuşi, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură (sau *zidire*), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Am încheiat ieri cu gândul că nimic nu trebuie să ne înfrângă: nimic nu ne poate înfrânge, dacă avem atitudinea mintală cea bună. Când izbucneşte furtuna, dacă vulturul ţine aripile înclinate în jos, el este izbit pe pământ; dar dacă aripile-i sunt ridicate, se înalţă; face ca furtuna să-l ridice deasupra furiei ei distrugătoare. Poziţia aripilor decide înfrângerea sau victoria.

Creştinismul îi dă sufletului o aşa poziţie încât atunci când îl izbeşte necazul, frustrarea sau dezastrul, el merge în sus - căci aripile sufletului sunt îndreptate în direcţia aceea. Dacă acelaşi dezastru îl izbeşte pe omul cu sufletul îndreptat în jos, el se va ofili, în agonie, în ţărână. Moartea loveşte într-o familie şi lasă în urmă frustrare şi amărăciune; în alta lasă calm şi o victorie plină de pace, şi un mare beneficiu pentru Dumnezeu şi pentru lucrarea Lui.

O clasă de studenţi discutau **Romani 8:28** cu un profesor la Union Theological College, Richmond, Virginia. "Dar, frate profesor, puteţi crede că toate lucrurile lucrează împreună spre bine - toate durerile şi suferinţele şi nenorocirile?" Profesorul a răspuns: "Lucrurile s-ar putea să nu fie bune în ele însele, dar le poţi face să lucreze împreună spre bine." În aceeaşi după amiază, soţia lui murea într-un accident de automobil, iar el se alegea cu ambele picioare zdrobite. Profesorul l-a chemat pe directorul colegiului şi i-a zis: "Spune-le studenţilor mei că **Romani 8:28** rămâne valabil." A murit în anul acela. Acest verset a fost înscris pe piatra lui funerară, căci fusese înscris şi în convingerile sale. Unul dintre studenţi se ducea mereu la mormânt, îşi descoperea capul şi se ruga acolo ca Dumnezeu să-i dea şi lui acelaşi har: el a ajuns unul dintre cei mai mari predicatori din sud. Prin spiritul său triumfător, văzut ca o străfulgerare în acea tragedie, profesorul acesta a exercitat o influenţă mult mai adâncă şi mai pătrunzătoare decât prin zece ani de profesorat mediocru. Se poate realiza mai mult într-o clipă decât în zece ani. Şi clipa aceea poate da satisfacţii mai mari decât zece ani de trăire mediocră.

O, Isuse, Tu Ţi-ai făcut lucrarea în doar trei ani scurţi. Dar în orele acelor ani era condensată eternitatea. Indiferent cât voi trăi, puţin sau mult, lasă ca orele mele să aibă eternitatea condensată în ele. Fii Tu în fiecare dintre orele mele. Şi atunci, nimic nu mă va mai face să mă tem. Căci deţin secretul. Pot face ca toate lucrurile să lucreze spre bine. Îţi mulţumesc. Amin!

Vitalitate biruitoare, stăpână pe împrejurări

2 Corinteni 2:14.
Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos, şi care răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinţei Lui.

Ioan 16:32-33.
"Iată că vine ceasul, şi a şi venit, când veţi fi risipiţi fiecare la ale lui; şi pe Mine Mă veţi lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine. V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea."

Luca 23:27-28.
În urma lui Isus mergea o mare mulţime de norod şi femei, care se boceau, îşi băteau pieptul, şi se tânguiau după El. Isus S-a întors spre ele, şi a zis: "Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeţi pe Mine; ci plângeţi-vă pe voi înşivă şi pe copiii voştri."

Vitalitate biruitoare înseamnă o vitalitate capabilă să fie stăpână pe orice situaţie, deoarece ea poate utiliza orice situaţie. Poate lua materiile prime ale vieţii umane - dreptate, nedreptate, plăcere, durere, complimente şi critici - le poate pune pe direcţia scopurilor vieţii şi le poate transforma în caracter şi utilitate.

Vizavi de culoarul unde stăteam eu, un biet om înfrânt de viaţă a intrat într-o garderobă şi s-a spânzurat de o bară de atârnat hainele, puţin prea joasă pentru înălţimea lui, aşa încât a trebuit să-şi ţină picioarele în sus până când i s-a stins viaţa. În adânc contrast cu omul acesta este o femeie dintr-un alt oraş, pe care am vizitat-o în aceeaşi zi. Ea a stat ţintuită la pat 44 de ani, dar nu este înfrântă de viaţă. Suferă de trei boli, fiecare dintre ele fiind în stare să ucidă un om normal: "Aceşti microbi diferiţi s-au năpustit unii asupra altora înlăuntrul meu, şi luptându-se între ei, au uitat de mine şi am continuat să trăiesc."

Stând culcată pe spate, ea a deschis o prăvălie de cadouri şi a început să confecţioneze minunate pandantive în formă de fluture. În curând a început să câştige suficient ca să trebuiască să plătească impozit. Mi-a spus râzând: "Am trimis impozitul la primărie cu toată dragostea." Când poţi să-ţi plăteşti impozitele cu dragoste - ei bine - aceasta-i minune! O revistă i-a oferit o sută de dolari ca să spună povestea prăvăliei ei, iar la sfârşitul anului i-a mai dat o mie de dolari pentru cea mai frumoasă povestire a anului. Un editor care publică biografiile celor mai mari americani a citit povestirea aceea, şi acum, la cererea lui, ea îşi scrie autobiografia. Camera ei este punctul de atracţie al oraşului. Aici vin oameni să se spovedească - marginea patului ei era roasă de mâinile care se sprijiniseră pe ea, ale unor oameni care îşi spuneau necazurile vieţii acestei invalide. Tineri şi bătrâni pleacă de la ea înnoiţi după ce şi-au deschis inima în faţa înţelepciunii şi înţelegerii ei. Ea are 72 de ani, este plină de o voioşie inepuizabilă, iar faţa îi este înfrumuseţată de minunatul ei spirit.

O, Isuse, al bucuriei exuberante, dă-mi şi mie această bucurie "în ciuda..." Scapă-mă de orice autocompătimire, de orice concentrare asupra propriilor mele necazuri şi ajută-mă să mă eliberez de mine însumi şi să fiu pozitiv, luând asupra mea problemele altora. Nu lăsa să mă mai invadeze vreo întristare corozivă. Ajută-mă să-mi folosesc durerile pentru vindecarea durerilor altora. În Numele lui Isus. Amin!

Vegherea lui Dumnezeu - asupra spiritului nostru

Efeseni 3:13-21.

Vă rog iarăşi să nu vă pierdeţi cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră). ...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ, şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adîncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică şi în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin!

1 Tesaloniceni 5:23-24.

Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, şi va face lucrul acesta.

Filipeni 2:12-13.

Astfel, dar, preaiubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai când sunt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea.

Femeia invalidă despre care am vorbit ieri este şi "biroul de informaţii medicale" al oraşului ei: bolnavii îi dau telefoane şi o întreabă la ce medic să meargă. Când am întrebat-o pentru ce-I mulţumeşte lui Dumnezeu în mod special, ea mi-a răspuns "Pentru vegherea Lui şi pentru grija Lui asupra mea". O invalidă are ca gând central veghea şi grija lui Dumnezeu asupra ei! Dar dacă El a vegheat şi S-a îngrijit, de ce n-a vindecat-o?

În prefaţă am arătat că Dumnezeu are opt mari metode de a vindeca: prin chirurg, prin medic, prin climă, prin sugestie mentală, prin alimentare ştiinţifică, prin eliberarea de temeri, resentimente, egoism şi sentimentul de vinovăţie, prin acţiunea directă a Duhului Sfânt şi prin înviere. Orice necaz, suferinţă sau boală pe care nu le vindecă prin una din cele şapte căi, o va vindeca prin a opta, prin înviere. Unora le încredinţează slujba suferinţei până în ziua marii vindecări - ziua învierii - până atunci dându-le în schimb putere, nu numai să suporte suferinţa, ci şi să o utilizeze creativ. Veghea şi grija lui Dumnezeu despre care îmi vorbea nobila femeie e aceea asupra spiritului ei, pentru ca el să rămână nepătat şi sănătos. Vindecată în inimă, putea spune: "Veniţi la mine după vindecare." - Sănătoasă la inimă, ea era gata de orice. Veghea şi grija lui Dumnezeu se îndreaptă în mod special către producerea unei atitudini lăuntrice sănătoase, căci acolo, în atitudinea noastră lăuntrică, este pierdută sau câştigată bătălia vieţii.

O doamnă s-a ridicat într-una din adunările noastre şi a spus că medicii i-au dat şase luni de trăit: cancer la plămâni. "La început - a arătat ea - am fost revoltată şi speriată: cum să-mi las copiii şi soţul? Apoi mi-am zis: dacă mai am doar şase luni de trăit, am să le las copiilor mei amintirea unei persoane doborâte de durere? Acesta va fi ultimul lucru pe care şi-l vor aminti despre mine? Sau le voi lăsa ca moştenire echilibru calm şi victorie? Şi am decis că le voi lăsa o moştenire creştină de victorie. De când mi-am predat împotrivirea şi amărăciunea, în mine este echilibru calm, şi chiar victorie şi bucurie. Fapt este că am luat patru kilograme în greutate." Veghea şi grija lui Dumnezeu erau asupra spiritului ei - acesta a rămas intact. Şi, de fapt, nimic altceva nu mai conta.

O, Dumnezeule, veghează asupra spiritului meu şi păstrează-mă sănătos. Căci dacă mă încovoi în spirit, toată viaţa mi se încovoaie. Dacă spiritul rămâne sus, totul rămâne sus cu el. Deci, ajută-mă să trăiesc lăuntric din abundenţă, aşa încât să nu mai conteze prea mult ce se întâmplă în afară. În mâinile Tale îmi încredinţez spiritul, astăzi: păstrează-l sănătos şi dulce şi voios "în ciuda...!" Amin!

A face ca viața să conteze, chiar și cu echipament redus

Luca 9:12-17.

Fiindcă ziua se pleca spre seară, cei doisprezece s-au apropiat, și I-au zis: "Dă drumul noroadelor, ca să se ducă în satele și cătunele de primprejur să găzduiască și să-și caute de-ale mâncării; pentru că aici suntem într-un loc pustiu." Isus le-a zis: "Dați-le voi să mănânce!" Dar ei au răspuns: "N-avem decât cinci pâini și doi pești; afară numai dacă ne vom duce noi înșine să cumpărăm merinde pentru tot norodul acesta." Și erau aproape cinci mii de bărbați. Isus a zis ucenicilor Săi: "Puneți-i să șadă jos în cete de câte cincizeci." Așa au și făcut: i-au pus pe toți să șadă jos. Isus a luat cele cinci pâini și cei doi pești, Și-a ridicat ochii spre cer, și le-a binecuvântat. Apoi le-a frânt, și le-a dat ucenicilor să le împartă norodului. Au mâncat toți, și s-au săturat; și au ridicat douăsprezece coșuri pline cu fărâmiturile rămase.

Ieremia 1:4-8.

"Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: "Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor." Eu am răspuns: "Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil." Dar Domnul mi-a zis: "Nu zice: "Sunt un copil," căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap," - zice Domnul.

Exodul 4:10-16.

Moise a zis Domnului: "Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba îmi sunt încurcate." Domnul i-a zis: "Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul? Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce vei avea de spus." Moise a zis: "Ah! Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimeți." Atunci Domnul S-a mâniat pe Moise, și a zis: "Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, Levitul? Știu că el vorbește ușor. Iată că el însuși vine înaintea ta; și, când te va vedea, se va bucura în inima lui. Tu îi vei vorbi, și vei pune cuvintele în gura lui; și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu.

N-am putea încheia mai bine meditațiile acestei săptămâni despre modul în care trebuie să înfruntăm și să tratăm necazurile și frustrările decât spunând povestea unei familii de misionari. Băiatul acestei familii care a trebuit să-și întrerupă studiile teologice datorită unei operații foarte grele, m-a condus până la aeroport și mi-a zis: "Sunt mândru de familia mea." "Mândru de familia mea" și câtă dreptate avea să fie așa!

Părinții lui fuseseră misionari în China, și acolo tatăl a contractat o infecție care l-a lăsat orb. Mama i-a murit de cancer după o suferință îndelungată. Unul dintre fiii lor a murit pe când era la liceu, de boala lui Addison; un alt fiu a murit tot în liceu, din cauza unei infecții. Fiica lor a fost lovită de paralizie infantilă, și acum se târăște în cârje. Acesta este naufragiul unei familii care și-a lăsat patria pentru a-L sluji pe Dumnezeu în China. Unde este vegherea și grija lui Dumnezeu, în cazul acesta? La urma urmelor, veghează El și are grijă? De ce era băiatul mândru de familia lui? Avea de ce să fie mândru, căci tatăl său și cu fiica lui, rămași acasă numai ei doi, înfruntând viața doar cu un câine călăuză și cu două cârje, totuși o înfruntă curajoși! Tata este pastor al unei biserici și fiica lui îngrijește de casă și gătește la bucătărie în cârje. Mai mult, ea se ocupă de copii în biserică, conduce un automobil special construit și este mâna dreaptă a tatălui ei. Împreună, merg înainte neînfrânți și nu doar neînfrânți, dar și uimitor de folositori altora. Tatăl păstorește cu rezultate bune o biserică și predică în toată țara. Și, mai important decât toate, își păstrează un suflet plin de lumină! Da, băiatul are dreptate să fie mândru de familia lui, și noi suntem mândri de acest tânăr care poate privi dincolo de rămășițele naufragiului familiei și să vadă victoria spiritului. Așa cum spunea Ioan, cea care câștigă victoria asupra durerii și a frustrării este credința noastră. Cu o credință intactă, nimic altceva nu mai contează: te poți ridica nezgâriat din orice prăbușire.

Creștinul este în siguranță, deoarece el se poate folosi de orice i se întâmplă.

O, Isuse, atârnând pe cruce, Tu ai zis "Dumnezeul Meu" chiar și atunci când lumina dispăruse și totul se prăbușise. Cu cuvintele acelea pe buze, Te-ai ridicat în mod glorios din durere spre slavă. Nu lăsa ca vreo durere sau dezamăgire să smulgă cuvintele acestea, "Dumnezeul Meu", de pe buzele și din inima mea; și atunci și eu voi birui totul. Îți mulțumesc. Amin!

Să înfrumusețăm procesul de trecere a timpului

Luca 2:52.

Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Psalmul 8:1-9.

Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri. Din gura copiilor și a celor ce sug la țâță, Ți-ai scos o întărîtură de apărare împotriva protivnicilor tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare. Când privesc cerurile - lucrarea mâinilor Tale - luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: "Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor. Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!

Psalmul 90:12-17.

Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă! Întoarce-te, Doamne! Până când zăbovești? Ai milă de robii Tăi! Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta, și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom veseli. Înveselește-ne tot atâtea zile câte ne-ai smerit, tot atâția ani cât am văzut nenorocirea! Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta, și slava Ta fiilor lor! Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre!

Pe măsură ce trec, anii își lasă amprenta suferinței în mintea noastră, în amintirea noastră, în trupurile noastre. Am văzut cum trebuie să abordăm aceste suferințe. Dar mulți simt că cea mai mare dificultate și cea mai mare suferință lăsată în urmă o dată cu trecerea timpului este chiar timpul. Este deci important să ne adaptăm la timp și să trăim abundent în fiecare etapă a vieții.

Unii oameni rămân infantili și nu trec niciodată cu adevărat la maturitate. Aduc cu ei infantilisme la vârste înaintate. Sunt inadaptabili. Unii oameni care îmbătrânesc refuză să se obișnuiască și să se împace cu gândul acesta și suspină mereu după tinerețe - inutil și zadarnic, desigur.

Pentru a fi victorios în fiecare etapă a vieții, omul trebuie să accepte schimbarea și să facă din fiecare perioadă ceva foarte frumos și productiv. Căci fiecare etapă a vieții are ceva specific, ceva ce nu se găsește în altele, ca posibilități de realizare. Tinerețea nu este singura vârstă a posibilităților: fiecare vârstă este plină ochi de posibilități de frumusețe și de realizare. Ioan a văzut în Apocalipsa pomul vieții rodind douăsprezece feluri de rod, fiecare lună dându-și rodul ei deosebit (**Apocalipsa 22:2**). Și în actuala noastră viață, pomul vieții trebuie să rodească un alt fel de rod în fiecare lună - fiecare stadiu al vieții având ceva distinctiv ca frumusețe și posibilități: copilărie, tinerețe, maturitate, bătrânețe.

Nu ne vom opri la copilărie, deși este vârsta cea mai importantă, pentru simplul motiv că această carte nu va fi citită de copii. Dar, trecând dincolo de ea, mesajul copilăriei adresat celorlalte vârste poate fi rezumat într-o scrisoare adresată de un copil părinților săi: "Dragă mamă și tată, vă iubesc. Voi mi-ați dat viață pe pământ, în trupul acesta. Vă mulțumesc pentru ea. Vreau din toată inima să ascult și să învăț din experiențele voastre de viață. Știu că de azi înainte voi veți fi cei mai buni părinți, dându-mi tot ceea ce sunteți capabili." Sună prea matur? Probabil; dar, oricum, copilăria ne spune acest lucru, fie că o exprimă în cuvinte, fie că nu.

Dumnezeule, acum când începem aventura trăirii fiecărui stadiu al vieții, dă-ne pricepere și imaginație ca să facem din fiecare treaptă ceva deosebit și frumos. Ajută-ne să nu ne irosim timpul în regrete inutile sau în încercări de a obține luna de pe cer. Dar ajută-ne să ne înfrumusețăm orele pe măsură ce vin și trec și "să punem pecetea eternității pe fiecare clipă care trece". Amin!

O scară pentru tinerețe

1 Timotei 4:12. **Nimeni să nu-ți dispreţuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.**

1 Timotei 5:1-2. **Nu mustra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuieşte-l ca pe un tată; pe tineri sfătuieşte-i ca pe nişte fraţi; pe femeile bătrâne, ca pe nişte mame; pe cele tinere, ca pe nişte surori, cu toată curăţia.**

Eclesiastul 12:1. **Dar adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţii tale, până nu vin zilele cele rele şi până nu se apropie anii, când vei zice: "Nu găsesc nici o plăcere în ei".**

Vom începe cu tinerețea, primul stadiu în procesul vieții, şi-i vom oferi o scară pe care să urce:

1. Eşti o personalitate în curs de trezire; fă ca întreaga ta personalitate, trup, minte, spirit, să se trezească simultan. În stadiul trezirii fizice, unii tineri conştientizează deodată că au un trup şi o latură sexuală. Este ceva corect şi normal. Dar poţi să fii aşa de absorbit de gândul sexului, încât să devii condiţionat de trupul tău? Aceasta poate degenera în automolestare, iar cultivarea minţii şi a sufletului poate fi neglijată atât de mult, încât să devii o simplă grămadă de carne plină de pofte. Trebuie să te trezeşti în totalitatea persoanei tale - în mintea, în sufletul, ca şi în trupul tău - sau te vei atrofia în părţi importante ale fiinţei tale.

2. Găseşte o Cauză căreia să-i poţi devota energiile tale şi care va da sens, coerenţă şi ţel vieţii tale. Cauza aceea este Împărăţia lui Dumnezeu... "şi toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra". Dacă pui lucrul cel mai de seamă pe locul cel mai de seamă. atunci toată viaţa ta va fi o reuşită. Dacă vei pune ceva greşit pe locul cel mai de seamă, atunci nimic nu va ieşi bine.

3. Găseşte o Persoană care întrupează Cauza aceea - o Persoană căreia, dacă îi eşti loial, îi eşti credincios Cauzei. Cauza aceea este Hristos. Când Îi eşti loial Lui, eşti loial Ordinii lui Dumnezeu, întrupată în El: Împărăţia. Împărăţia vine la tine personalizată. Nu te dăruieşti unei ordini impersonale, ci unei Ordini care a devenit blândă şi caldă şi personală în Hristos.

4. Ia singur deciziile cu privire la viaţa ta - nu te lăsa dus în derivă. Unii permit împrejurărilor sau oamenilor din anturaj să decidă pentru ei. Nu acţionează, doar reacţionează.

5. Nu te revolta împotriva generaţiei mai în vârstă, ca să fii doar un ecou al generaţiei tale. Aceasta înseamnă să înlocuieşti o servitute cu alta. Când generaţia ta, sau gruparea din care faci parte, greşeşte, îndrăzneşte să fii altfel. Nu acţiona sub presiune, ci din principii.

O, Dumnezeule, acum încep să trăiesc serios. Vreau o Cale. Nu vreau să fiu purtat în derivă de pe un val al sentimentelor pe altul - vreau o Cale. Dacă Tu, Isuse, eşti calea, Te voi urma pe cer senin şi pe furtună, în mijlocul dragostei dar şi al oprobriului general. Vreau o Cauză - Tu eşti Cauza aceea. Te aleg. Amin!

O scară pentru tinerețe

(continuare)

Proverbele 7:7-27.

Am zărit printre cei neîncercați, am văzut printre tineri pe un băiat fără minte. Trecea pe uliță, la colțul unde stătea una din aceste străine, și a apucat pe calea care ducea spre locuința ei. Era în amurg, seara, în noaptea neagră și întunecoasă. Și iată că i-a alergat înainte o femeie îmbrăcată ca o curvă și cu inima șireată. Era bună de gură și fără astâmpăr; picioarele nu-i puteau sta acasă: când în uliță, când în piețe, pe la toate colțurile stătea la pândă. Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat, și cu o față fără rușine i-a zis: "Eram datoare cu o jertfă de mulțumire, azi mi-am împlinit juruințele. De aceea ți-am ieșit înainte să te caut, și te-am și găsit. Mi-am împodobit patul cu învelitori, cu așternut de pânzeturi din Egipt; mi-am stropit așternutul cu smirnă, aloe și scorțișoară. Vino, să ne îmbătăm de dragoste până dimineață, să ne desfătăm cu dezmierdări! Căci bărbatul meu nu este acasă, a plecat într-o călătorie lungă, a luat cu el sacul cu bani și nu se va întoarce acasă decât la luna nouă." Tot vorbindu-i, ea l-a ademenit și l-a atras cu buzele ei ademenitoare. Deodată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața, până ce săgeata îi străpunge ficatul. Și acum, fiilor, ascultați-mă, și luați aminte la cuvintele gurii mele. Să nu ți se abată inima spre calea unei asemenea femei, nu te rătăci pe cărările ei. Căci ea a făcut să cadă multe jertfe, și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea. Casa ei este drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre locașurile morții.

Continuăm scara noastră pentru tinerețe:

6. Sprijinește-te pe umerii celor din generația mai vârstnică, dar nu-i lovi în cap; n-au capete de lemn - cel puțin unele nu-s de lemn. Înțelepciunea n-a început odată cu tine și nu se va sfârși odată cu tine. Peste puțină vreme, vei aparține și tu generației în vârstă: deci fă astfel încât generația tânără să aibă un avantaj când va sta pe umerii tăi.

7. Contestă totul și apoi contestă-te pe tine însuți pentru a face totul mai bine. Singura contestație luată în seamă este o demonstrație a ceva mai bun. Protestul nu trebuie să fie numai verbal; el trebuie să fie de viață.

8. Nu-ți pierde răbdarea dacă lumea nu se schimbă peste noapte, la porunca ta. Unii tineri, pentru că nu pot face totul, nu fac nimic. Nu fi absolutist - fă lucrul pe care îl poți face și prin accasta pregătește-te de lucruri mai mari.

9. Nu încerca să fii lider - fii slujitorul tuturor și prin această slujire vei câștiga conducerea ca pe un produs secundar. Atitudinea unui lider este: "Eu conduc; voi mă urmați" - este o atitudine în care se afirmă eul și de aceea nu-l caracterizează pe creștin. Din mentalitatea aceasta de afirmare a eului nu poți scoate decât mânuitori stângaci și agitați ai altor oameni. Pe lângă aceasta, dacă ești într-un grup de zece oameni, care vor toți să fie lideri, ce va rezulta? E un teren fertil pentru conflict: va rezulta o luptă pentru postul de conducere. Isus a spus că are un titlu pe care ni-l poate încredința nouă tuturor: "slujitor!"; "slujitorul tuturor devine cel mai mare dintre toți". În măsura în care te pui în serviciul tuturor, devii mare în însuși procesul pierderii. Dar observă: "slujitor al tuturor" - nu slujitorul unora, al casei tale, al partidei tale, al grupării tale; nu, slujitorul *tuturor!* Atunci vei deveni cu adevărat mare.

10. Îndeplinește-ți cu toată seriozitatea însărcinările și îndatoririle mici - din acestea mici vor crește cele mari. "Ai fost credincios în cele puține; te voi pune peste multe" (**Matei 25:21**).

Dumnezeule, Tatăl meu, încerc să urc din nevrednicie către vrednicie, din critică stearpă către contribuția constructivă, din mine însumi către Tine. Dar nu pot singur. Am nevoie de Tine. Mă sprijin cu totul pe puterea Ta, depinzând de resursele Tale, sorbind din tăria Ta. Singur, nu pot reuși. Mergi cu mine de-a lungul anilor și atunci nu voi cădea. Amin!

Fă cu Dumnezeu alegerile fundamentale

Luca 14:1-14. Într-o zi de Sabat, Isus a intrat în casa unuia din fruntaşii fariseilor, ca să prânzească. Fariseii Îl pândeau de aproape. Şi înaintea Lui era un om bolnav de dropică. Isus a luat cuvântul, şi a zis învăţătorilor Legii şi fariseilor: "Oare este îngăduit a vindeca în ziua Sabatului sau nu?" Ei tăceau. Atunci Isus a luat de mână pe omul acela, l-a vindecat, şi i-a dat drumul. Pe urmă, le-a zis: "Cine dintre voi, dacă-i cade copilul sau boul în fântână, nu-l va scoate îndată afară, în ziua Sabatului?" Şi n-au putut să-I răspundă nimic la aceste vorbe. Apoi, când a văzut că cei poftiţi la masă alegeau locurile dintâi, le-a spus o pildă. Şi le-a zis: "Când eşti poftit de cineva la nuntă, să nu te aşezi la masă în locul dintâi; ca nu cumva, printre cei poftiţi de el, să fie altul mai cu vază decât tine, şi cel ce te-a poftit şi pe tine şi pe el, să vină să-ţi zică: "Dă locul tău omului acestuia." Atunci, cu ruşine, va trebui să iei locul de pe urmă. Ci, când eşti poftit, du-te şi aşază-te în locul cel mai de pe urmă; pentru ca, atunci când va veni cel ce te-a poftit, să-ţi zică: "Prietene, mută-te mai sus." Lucrul acesta îţi va face cinste înaintea tuturor celor ce vor fi la masă împreună cu tine. Căci oricine se înalţă, va fi smerit; şi cine se smereşte, va fi înălţat." A zis şi celui ce-L poftise: "Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogaţi, ca nu cumva să te cheme şi ei la rândul lor pe tine, şi să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe şchiopi, pe orbi. Şi va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ţi răsplătească; dar ţi se va răsplăti la învierea celor neprihăniţi." *22:39-46.* După ce a ieşit afară, S-a dus, ca de obicei, în muntele Măslinilor. Ucenicii Lui au mers după El. Când a ajuns la locul acela, le-a zis: "Rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită." Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat, şi a început să Se roage, zicând: "Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta." Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească...

Iosua 24:14-17. **Acum, temeţi-vă de Domnul, şi slujiţi-I cu scumpătate şi credincioşie. Depărtaţi dumnezeii cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Râu şi în Egipt, şi slujiţi Domnului. Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinţii voştri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriţilor în a căror ţară locuiţi. Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului". Poporul a răspuns, şi a zis: "Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul, şi să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei, pe noi şi pe părinţii noştri; El a făcut înaintea ochilor noştri acele minuni mari, şi ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmat şi în mijlocul tuturor popoarelor pe la care am trecut."**

Terminăm astăzi scara pentru tinereţe:

11. Când îţi alegi partenerul de viaţă, fă-o cu Dumnezeu. Bazează-ţi alegerea pe ceva mai mult decât atracţia fizică. Dacă este posibil, găseşte-ţi un partener de care să fii interesat şi îndrăgostit şi atunci când aspectul sexual al vieţii se va estompa şi mai rămîne doar aspectul mintal şi cel spiritual. Cu alte cuvinte, găseşte pe cineva cu care să ai ce vorbi o viaţă întreagă. Dar să nu te aştepţi la perfecţiune, deoarece nici tu însuţi nu aduci cu tine perfecţiunea în această întovărăşire.

12. Tinereţea este vârsta luptei pentru libertate - câştigă-ţi libertatea prin disciplină. Există două căi pe care poţi încerca să-ţi găseşti libertatea: una este aceea de a te debarasa de orice restricţii şi reţineri, iar cealaltă este de a găsi libertate prin ascultarea disciplinată de idealurile înalte, alese. Libertatea faţă de poliţistul de la colţul străzii nu o câştigi încălcând legea - când încalci legea, poliţistul începe să te urmărească - ci această libertate o câştigi ascultând de legile pe care este pus el să le apere. Morala ajunge la nivelul ei cel mai înalt atunci când oamenii îl iau pe poliţistul din colţul străzii şi îl pun în inima lor. Atunci, ei ascultă de inima lor, şi aceasta înseamnă că sunt cu adevărat liberi. Cei ce încearcă să se elibereze debarasându-se de orice restricţii şi reţineri sunt liberi - dar liberi numai ca să dea de necaz şi pentru ei şi pentru ceilalţi.

13. Începe-ţi ziua bine şi atunci, după toate probabilităţile, o vei sfârşi bine. Păstrează o parte din timpul dimineţii pentru meditaţie şi părtăşie cu Dumnezeu. Un medic, după ce a ascultat nişte discuţii ale unor psihiatri necredincioşi, le-a zis celorlalţi medici colegi: "Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar eu simt că m-aş duce să-mi curăţ creierul." Ai nevoie de această baie a creierului şi a sufletului, şi este preferabil să o faci dimineaţa în zori. Ia decizia în aşa fel încât să nu mai fie nevoie s-o reînnoieşti zilnic. Ceasul acesta de dimineaţă să devină ceva absolut normal şi natural, fără excepţii. Când trece dimineaţa fără să-ţi fi hrănit sufletul cu ceasul lui Dumnezeu, atunci, drept pedeapsă, refuză-i şi trupului tău micul dejun. Roagă-te, fie că ai chef de aşa ceva, fie că nu: obligă-te pe tine însuţi să stai, în linişte, cât timp vrei să acorzi acestui moment. Când vei ieşi de acolo ca să întâmpini aventura acelei zile cu Dumnezeu, pe umăr îţi va sta o mână prietenească.

O, Dumnezeule, acum când îmi încep ziua şi acest mod nou de viaţă, îmi pun mâna într-a Ta. Vreau să merg în pas cu Tine, ajută-mă să ţin cadenţa. Ajută-mă să fiu stăpânit şi dirijat de dragostea lui Isus. Fă ca impulsurile mele puternice să fie controlate de dragostea Ta şi îndreptate către scopurile Împărăţiei. Îţi dau Ţie atât puterile mele, cât şi slăbiciunule mele. În Numele lui Isus. Amin!

O scară pentru vârsta medie

1 Corinteni 13:10-11.

Dar când va veni ce este desăvârşit, acest "în parte" se va sfârşi. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.

2 Corinteni 10:3-5.

Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

1 Ioan 2:14-17.

V-am scris, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteţi tari, şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi şi aţi biruit pe cel rău. Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.

Oferim acum o scară pentru vârsta medie:

1. Fii atent la scăderea entuziasmului şi a idealurilor tale. Observă cum se furişează în tine dorinţa de comoditate şi confort. Cineva zicea că: "cerul ne minte în copilărie"; sigur este că lumea ne minte la maturitate. La vârsta aceasta eşti foarte înclinat să te stabilizezi, să-ţi găseşti siguranţa - şi să decazi. O femeie de vârstă mijlocie a spus într-un cerc al nostru: "Sunt pe cale de deveni genul de femeie care nu-mi place să fiu."

2. Fii atent la puterea tot mai mare a banilor asupra ta. Poţi deveni treptat o simplă pungă - largă şi îndesată.

3. Fii atent la puterea tot mai mare a opiniei publice asupra ta. La vârsta aceasta nu ne mai place să fim altfel, ci tindem să ne însuşim culoarea protectoare a mediului înconjurător, să ne adaptăm la turmă - şi să murim de sufocare.

4. Fii atent la o nouă izbucnire a dorinţei sexuale. Există o vârstă critică în adolescenţă şi o alta între 40 şi 50 de ani, iar acum tinde să se extindă între 50 şi 60 de ani. Nu-ţi fie teamă de vârsta aceasta, căci are şi compensaţiile ei, dar fii atent şi păstrează sub control aceste izbucniri. Reînviorarea trupului tău nu trebuie să te sperie, ci să-ţi dea curaj.

5. Fii atent la talia ta. Există patru semne ale apropiatei îmbătrâniri: chelia, ochelarii, tendinţa de a pierde timpul în jocuri de societate (remi, şi altele ca acestea) şi îngrăşarea. Fii atent să nu te îngraşi: grăsimea îl poate alunga pe Dumnezeu din tine.

6. La 40 de ani reconvertește-te la principii generale. Dacă ai fost convertit în tinereţe, reconvertește-te acum, ca să-ţi reînnoieşti principiile nobile care să te poarte prin anii ce vin, cu o victorie şi cu o vitalitate spirituală crescânde.

7. Rămâi un erou pentru copiii tăi. Un tânăr a spus într-o adunare a noastră, luând cuvântul după ce vorbise mai înainte tatăl său: "Aprob întru totul ce a spus tatăl meu. Vreau doar să adaug la ceea ce a spus el nişte semne de exclamare." Copilul tău să te aprobe şi să-ţi întărească spusele.

8. Orizontul tău de interese să fie mai larg decât familia ta, aşa încât atunci când copiii vor creşte mari şi vor zbura din cuib, să nu te simţi singur şi pierdut.

9. Păstrează-ţi o minte şi un suflet care cresc şi după ce trupul încetează creşterea. "Educaţia înseamnă schimbare" şi dacă-i aşa, educă-te mereu.

10. Păstrează un centru viu şi stabil - pe Dumnezeu - în mijlocul tuturor schimbărilor.

Tatăl meu, Dumnezeu, am ajuns la vârsta când focurile vieţii tind să ardă mai potolit. Nu le las să se stingă în mine. Căci dacă se sting, eu mor. Pe măsură ce trece timpul, acumulez experienţă. Ajută-mă să-mi exprim cât mai divers această experienţă bogată. Ajută-mă să cresc în utilitate, în putere şi în iubire. Îţi mulţumesc că pot şi că vreau. Amin!

O scară pentru bătrânețe

2 Timotei 4:5-8.
Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba. Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în "ziua aceea", Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.

Ioan 21:15-19.
După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?" "Da, Doamne", I-a răspuns Petru, "știi că Te iubesc." Isus i-a zis: "Paște mielușeii Mei." I-a zis a doua oară: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?" "Da Doamne", I-a răspuns Petru, "știi că Te iubesc." Isus i-a zis: "Paște oițele Mele". A treia oară i-a zis Isus: "Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?" Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: "Mă iubești?" Și I-a răspuns: "Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc." Isus i-a zis: "Paște oile Mele! Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi." A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: "Vino după Mine."

Ajungem acum la sarcina sacră de a oferi o scară pentru bătrânețe. Există o singură cale de a rămâne tânăr, și anume aceea de a îmbătrâni cu grație.

1. Acceptă-ți vârsta. Fiecare vârstă are ceva frumos în ea. Nu lupta cu faptul că îmbătrânești ci, mai degrabă, folosește-l. Nu mai poți fi încă o dată de 28 de ani. Atunci fă ca 58 sau 68 de ani să fie o vârstă utilă și frumoasă. Fiecare vârstă își are frumusețea ei specifică și își aduce propria contribuție la viață. Eu am 58 de ani și îmi place, viața este prea interesantă, prea plină și prea aventuroasă. Pur și simplu, trepidez de preocupări și interese. Și, în mijlocul acestora, am un climat și un echilibru imperturbabil, pe care nu le aveam când eram tânăr. Viața începe la 58 de ani!

2. Acceptă libertățile care-ți vin o dată cu înaintarea în vârstă. Dacă tinerețea își are libertățile ei, și vârsta înaintată își are libertățile ei. O minunată soră de caritate spunea unui grup: "După vârsta de 50 de ani, după schimbarea care s-a produs în mine, am descoperit o libertate nouă, un calm și un interes față de oameni ca oameni, nu numai ca ființe sexuale." Libertatea ei de a iubi și de a ajuta oamenii era foarte mare. În vreme ce femeile capătă această eliberare de sex după vârsta de 50 de ani, bărbații o capătă, de regulă, abia după 60 de ani. Adeseori are loc o întețire a focului chiar înainte de a se stinge. Dar acceptă libertatea de a iubi mai deplin și mai larg atunci când aceasta vine.

3. Acceptă responsabilitățile care îți vin la această vârstă. Copiii tăi au crescut și au plecat, acum vezi ce poți face pentru alți copii. Cunosc o femeie care, după ce copiii ei au crescut și au plecat de acasă, a contribuit la școlarizarea a nu mai puțin de 12 copii; și nu era bogată decât în spirit și în fapte bune. Dar ce altă bogăție mai există? Dacă nu poți să te ocupi de copii, vei descoperi alte responsabilități.

4. Nu ieși niciodată la pensie - schimbă-ți doar munca. Personalitatea umană este făcută pentru creație, și când încetează să creeze, începe să scârție, să crape, să se prăbușească. Poate că nu vei mai crea atât de intens ca înainte, dar vei crea. Altfel vei obosi odihnindu-te. Creează, creează, creează!

Dumnezeule Creator, după ce trupul și-a încetat funcția creatoare, fă ca mintea și sufletul meu să fie creatoare, căci ele nu obosesc niciodată, nu se epuizează niciodată. Vehiculul trupului meu nu mai răspunde la comenzi ca înainte, dar totuși ajută-mă să-l păstrez fremătând, alert și în formă, pentru scopurile Împărăției lui Dumnezeu. Sunt în serviciul Tău - pentru totdeauna. Amin!

Scara pentru bătrânețe

(continuare)

Psalmul 92:14.
Ei aduc roade şi la bătrâneţe, sunt plini de suc şi verzi.

Continuăm sfaturile pentru bătrânețe:

5. Nu încerca să-i legi pe copiii tăi de tine prea strâns - dă-le libertate de mişcare. Copiii trebuie să aibă loc suficient pentru a creşte pe propriile lor picioare. Spune-le: "Niciodată în cale, totdeauna la îndemână." Biblia spune: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa... şi cei doi vor fi un singur trup." De aici rezultă necesitatea ca tinerii să lase pe tată şi pe mamă pentru a creşte pe propriile lor picioare. Nu interveni! Adu-ţi aminte că şi tu ţi-ai dorit libertatea de a face greşeli, atunci când ţi-ai început căsnicia.

Faptele 2:17.
"În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrânii voştri vor visa visuri!"

6. Predă-i lui Dumnezeu pe cei dragi ai tăi care au murit. Nu-i jeli într-un regret inutil. Maimuţa obişnuieşte să care după ea corpul în putrefacţie al puiului ei mort. O astfel de durere este de compătimit, inutilă şi primejdioasă, dar nu mai mult decât durerea unei mame care refuză să-I predea lui Dumnezeu pe scumpii ei care au trecut din viaţă. O astfel de mamă, la ani de zile după ce i-a murit copilaşul, mai avea încă lapte în sân suficient pentru doi gemeni - medicii care o tratau nu au putut opri lactaţia. Un prieten înţelegător a văzut ce se întâmplă: lăuntric, mama nu îşi pierduse copilul, nu renunţase la el; era, ca să spunem aşa, la pieptul ei. Prietenul a ajutat-o să înţeleagă, ea şi-a predat copilul în mâinile lui Dumnezeu, s-a relaxat şi lactaţia s-a oprit. Mama a fost eliberată.

Mulţi oameni în vârstă îşi strică propria viaţă şi pe cele ale altora prin jelirea inutilă a celor plecaţi. Cunosc o femeie inteligentă care îşi nenoroceşte atât viaţa ei, cât şi pe cea a celor din jur prin jelirea ei inutilă. Ea crede că prin aceasta arată credincioşie soţului ei, când de fapt trăieşte într-o formă de autocompătimire.

7. Dezvoltă-ţi o minte clară până la sfârşit - şi păstreaz-o în formă pentru lucruri aici şi dincolo. Se spune că mintea nu îmbătrâneşte niciodată. Creierul, instrumentul minţii, îmbătrâneşte; dar mintea poate păstra creierul proaspăt şi ager, dacă nu se lasă înfrântă şi oprită din activitate. Străduieşte-te să citeşti în fiecare zi pasaje dintr-o carte bună. Mai presus de toate, umple-ţi mintea cu *Cartea.* Atunci nu vei fi niciodată gol sau singur.

Tată plin de har, ajută-mă să îmbătrânesc cu graţie şi frumos, să ajung la maturitate în mod maiestuos. Vreau să-mi umplu mintea şi sufletul de Tine, aşa încât atunci când frumuseţea fizică păleşte, frumuseţea spirituală să-i poată lua locul. Frumuseţea fizică este un dar - cea spirituală este o realizare - ajută-mă să o realizez printr-o permanentă însoţire cu Tine. Amin!

Adaptarea vocabularului la realitate

Iacov 3:1-13. **Fraţii mei, să nu fiţi mulţi învăţători, căci ştiţi că vom primi o judecată mai aspră. Toţi greşim în multe feluri. Dacă nu greşeşte cineva în vorbire, este un om desăvârşit şi poate să-şi ţină în frâu tot trupul. De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul. Iată, şi corăbiile, cât de mari sunt, şi, măcar că sunt mânate de vânturi iuţi, totuşi sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot aşa şi limba, este un mic mădular şi se făleşte cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este şi ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul şi aprinde roata vieţii, când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târâtoare, de vieţuitoare de mare se îmblânzesc, şi au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba, nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul şi Tatăl nostru, şi tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuţi după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeaşi gură iese şi binecuvântarea şi blestemul! Nu trebuie să fie aşa, fraţii mei! Oare din aceeaş vână a izvorului ţâşneşte şi apă dulce şi apă amară? Fraţii mei, poate oare un smochin să facă măsline, sau o viţă să facă smochine? Nici apa sărată nu poate da apă dulce. Cine dintre voi este înţelept şi priceput? Să-şi arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândeţea înţelepciunii!**

Luca 4:22. **Şi toţi Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieşeau din gura Lui, şi ziceau: "Oare nu este acesta feciorul lui Iosif?"**

Faptele 6:10. **Dar nu puteau să stea împotriva înţelepciunii şi Duhului cu care vorbea el.**

Am studiat modul în care trebuie să ne adaptăm la trecerea timpului, dacă vrem să trăim abundent şi liber. Ne îndreptăm acum atenţia spre o nouă adaptare: adaptarea vocabularului nostru la realitate.

Cuvintele îşi pierd adeseori legătura cu faptele. Ele se aseamănă în acest sens cu instituţiile: există instituţii care au fost create iniţial cu scopul de a exprima viaţa, dar au sfârşit tocmai prin a înăbuşi viaţa şi de aceea sunt într-o nevoie permanentă de readaptare şi de constantă realiniere la scopurile iniţiale. În mod similar, adeseori cuvintele înăbuşă viaţa pe care ar trebui să o exprime şi, prin urmare, au nevoie de o permanentă reconvertire şi readaptare.

Lucrul acesta este cu deosebire adevărat în privinţa cultelor religioase. Ele devin sacrosancte, dar cu totul rupte de realitate. Se simte nevoia imperioasă să facem o revizuire necruţătoare pentru a vedea dacă nu cumva folosim cuvinte care şi-au pierdut conţinutul. Lucrul acesta este foarte important, deoarece generaţia mai tânără are un puternic simţ al realităţii, poate adulmeca realitatea de departe. Tinerii din licee sau universităţi acordă vorbitorului, de obicei, primele cinci minute ca să-şi dovedească talentul de a le trezi interesul. Dacă ei aud doar cuvinte, atunci scot o carte din bancă şi citesc pe furiş sau se uită pe fereastră şi gândurile le zboară aiurea.

Trebuie să reîmbrăcăm adevărurile eterne ale Evangheliei în limbajul pe care-l înţelege generaţia căreia ne adresăm. Dar nu este suficient doar să adoptăm vocabularul acestei generaţii. Cuvintele trebuie umplute de conţinut, ele trebuie să exprime realităţi, altfel efectul lor este zero.

Limbajul este un simbol, şi ca simbol el trebuie să fie într-o permanentă schimbare pentru a se adapta realităţii vieţii. Simbolurile nu sunt fapte. O hartă nu este teritoriul pe care îl reprezintă; o hartă trebuie să fie mereu schimbată pentru a reflecta schimbările de relief. Hărţile meteorologice, folosite de aviatori, care arată starea curenţilor de aer, trebuie schimbate la câteva minute, altfel devin primejdioase. Vocabularele care nu sunt în permanenţă schimbate, pentru a se potrivi cu realităţile vieţii, devin primejdioase.

Dar nouă ne displac schimbările, mai ales cele ale cuvintelor. Un diacon dintr-o anume biserică era de părere că mărturisirea de credinţă formulată de cultul său, din 1911, era sacrosanctă şi, când cultul a făcut modificări în ea, el s-a sinucis. Dar biserica s-ar fi sinucis dacă nu şi-ar fi schimbat cuvintele ca să le adapteze realităţii vieţii.

O, Dumnezeule, poate că şi eu sunt prins în expresii şi cuvinte şi sunt prizonierul vocabularului meu. Dacă este aşa, opreşte-mi Tu vorbirea; sfâşie-mi Tu cuvintele, căci pot fi ireale şi goale. Ştiu că Tu nu vei distruge nimic real. De aceea, îmi predau cuvintele şi expresiile Ţie. Transformă-le şi ajută-mă să colaborez cu Tine la această transformare. Amin!

Etichetele pot deveni calomnii

Psalmul 15:1-3.
Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu şi spune adevărul din inimă. Acela nu cleveteşte cu limba lui, nu face rău semenului său şi nu aruncă ocara asupra aproapelui său.

Proverbele 10:18-21.
Cine ascunde ura, are buze mincinoase, şi cine răspândeşte bârfelile este un nebun. Cine vorbeşte mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-şi ţine buzele, este un om chibzuit. Limba celui neprihănit este argint ales; inima celor răi este puţin lucru. Buzele celui neprihănit înviorează pe mulţi oameni, dar nebunii mor fiindcă n-au judecată.

Proverbele 12:18-20.
Cine vorbeşte în chip uşuratic, răneşte ca străpungerea unei săbii, dar limba înţelepţilor aduce vindecare. Buza care spune adevărul este întărită pe vecie, dar limba mincinoasă nu stă decât o clipă. Înşelătoria este în inima celor ce cugetă răul, dar bucuria este pentru cei ce sfătuiesc la pace.

Matei 5:37.
Felul vostru de vorbire să fie: "Da, da; nu, nu"; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău.

Această problemă a aducerii cuvintelor într-o mai strânsă relaţie cu faptele pe care le simbolizează poatea avea consecinţe foarte serioase. O fată se temea cumplit de cuvântul "mamă" - ori de câte ori vedea cuvântul acesta scris sau îl auzea rostit era cutremurată de frică şi cuprinsă de revoltă. S-a aflat că mama ei fusese foarte crudă cu ea şi, prin urmare, pentru ea cuvântul "mamă" avea un conţinut de groază şi de revoltă. S-a eliberat doar atunci când a fost ajutată să înţeleagă că acest cuvânt trebuie să exprime (şi că el, de fapt, exprimă) gingăşie şi dragoste înţelegătoare, şi că aceasta este realitatea în mii şi mii de cazuri. Relaţia dintre cuvânt şi realitate a fost corectată şi fata s-a vindecat de tulburarea care-i provoca reacţia.

Am mai vorbit despre un om care tresărea de câte ori auzea clopotele bisericii şi care, de fiecare dată când auzea rostindu-se cuvântul "biserică" sau "episcop", era cuprins de frică şi de revoltă. Asocierile pe care le făceau în mintea lui produceau această reacţie. Nu era nimic rău în cuvântul "biserică" sau în cel de "episcop", ci el pusese în aceste cuvinte un conţinut greşit. Vocabularul lui trebuia să fie curăţit de teamă.

Un profesor de teologie avea dreptate când a spus: "Cuvintele în ele însele nu înseamnă nimic - semnificaţia lor este în oamenii care le folosesc."

Obişnuim să etichetăm popoare întregi spunând de exemplu: "Toţi francezii sunt frivoli" sau "Toţi americanii sunt materialişti". Aceste etichete sunt false şi nedrepte. Unii francezi sunt frivoli, dar alţii nu sunt. Unii americani sunt materialişti, dar alţii nu sunt. Asemenea etichete sunt, de fapt, calomnii.

Cineva a fost prezentat audienţei cu foarte multe elogii. Când s-a ridicat să vorbească, a spus: "Adjectivul este adeseori duşmanul substantivelor." Trebuie să ne curăţim adjectivele şi să le facem să se potrivească substantivelor noastre. Gandhi ne este un exemplu în această privinţă. El s-a decis să nu mai folosească un limbaj sofisticat, aşa cum s-a decis să nu se mai îmbrace pretenţios. Şi-a redus şi viaţa şi limbajul la simplitate. Când vorbea, cuvintele sale erau o revelaţie a faptelor. La Isus, această simplitate a limbajului a atins perfecţiunea. Cuvintele Lui sunt aşa de dezbrăcate de zorzoane încât devin fapte. El a spus: "Prin cuvintele tale vei fi îndreptăţit şi prin cuvintele tale vei fi osândit." Trebuie, deci, să dăm limbajul la curăţit.

O, Isus, Îţi aduc Ţie vocabularul meu, căci vreau ca toate cuvintele mele, aşa cum spune Tagore, "să izvorască din inima adevărului". Curăţă din simbolurile vorbirii mele orice falsitate, orice pretenţie, orice lustru şi ajută-mă să rostesc cuvinte care au fost curăţite de Cuvânt. În Numele Tău. Amin!

Paşi pentru a acoperi prăpastia dintre cuvânt şi realitate

Matei 12:36-37.
Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit.

Luca 20:26.
Nu L-au putut prinde cu vorba înaintea norodului; ci, mirați de răspunsul Lui, au tăcut.

Faptele 26:25.
Nu sunt nebun, preaalesule Festus," a răspuns Pavel; "dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate şi chibzuite.

1 Corinteni 14:9.
Tot aşa şi voi, dacă nu rostiți cu limba o vorbă înțeleasă, cum se va pricepe ce spuneți? Atunci parcă ați vorbi în vânt.

Dr. Gordon Campbell, psihiatru şi propovăduitor al concordanței cuvânt-faptă, ne oferă anumiți paşi pentru a aduce cuvintele într-o relație mai strânsă cu faptele. Spun "într-o relație mai strânsă cu faptele", deoarece cuvântul şi fapta nu pot să fie niciodată una. Aşa ceva s-a întâmplat o singură dată pe pământul acesta, atunci când "Cuvântul S-a făcut trup", atunci Cuvântul şi Fapta au fost una. O singură dată în istoria omenirii simbolul şi realitatea au coincis - o singură dată. În afara acelei singure excepții, când simbolul şi semnificația au fuzionat într-o unitate în Hristos, simbolurile limbajului trebuie să fie în permanență ajustate la faptele realității. Iată paşii către construirea unei punți între simbol şi realitate.

1. Datează-ți afirmația. Când faci o afirmație, oamenii se schimbă, tu te schimbi. De exemplu, dacă faci o afirmație despre o persoană, datează acea afirmație, căci altfel, s-ar putea să vorbeşti deja despre o altă persoană, căci între timp ea s-a schimbat.

2. La sfârşitul afirmației, să ai şi lista rezervelor. Afirmația poate să fie adevărată în general, dar există o serie de factori care, dacă sunt luați în considerare, modifică generalizarea ta. "Toate generalizările sunt false - inclusiv aceasta!" nu uita să arăți aceste rezerve.

3. Pune etc., etc. după afirmațiile tale. Ai spus anumite lucruri, dar nu ai spus totul. Dacă ai ajunge să spui totul despre problema respectivă, totalitatea elementelor ar modifica afirmația ta. De exemplu, dacă spui ceva despre o persoană şi nu arăți că persoana aceea este în curs de schimbare, afirmația ta poate fi falsă. Aşa cum spunea William James: "Dacă vrei să descrii universul într-o frază, la sfârşitul ei nu pune punct, ci numai o virgulă."

4. Pune-ți calificativele între ghilimele. Asta arată că aceste calificative nu sunt folosite în deplinul înțeles al cuvântului. Sunt atâția termeni folosiți în diferite sensuri de către diferite persoane. Când nu explici termenii pe larg, cel puțin arată-ți rezervele prin ghilimele.

O, Dumnezeule, aşa cum Tu îmi cureți sufletul de toate falsitățile, tot aşa curăță-mi vorbirea de toate falsitățile. Eu vreau să fiu curat în vorbire, ca şi în suflet. Căci vorbirea mea falsă s-ar putea furişa înapoi ca să-mi falsifice sufletul. Eu vreau să fiu o persoană clarificată. În Numele lui Isus. Amin!

Continuarea paşilor în relaţia cuvânt-faptă

Matei 7:1-5. **Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poţi zice fratelui tău: "Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău", şi, când colo, tu ai o bârnă într-al tău?... Făţarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, şi atunci vei vedea deslușit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.**

Romani 12:10.

Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.

Romani 12:16.

Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi.

Romani 15:1-7.

Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, şi să nu ne plăcem nouă înşine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci şi Hristos nu Şi-a plăcut Lui însuşi; ci, după cum este scris: "Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine." Şi tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca, prin răbdarea şi nu prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde. Dumnezeul răbdării şi al mângâierii să vă facă să aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii, după pilda lui Hristos Isus; pentru ca toţi împreună, cu o inimă şi cu o gură, să slăviţi pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Aşa dar, primiţi-vă unii pe alţii, cum v-a primit şi pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.

Continuăm paşii în relaţia cuvânt - faptă:

5. Uneori trebuie să pui liniuţă de unire între afirmaţii. De exemplu, vorbim despre trup şi minte, dar este inexact să le separăm în felul acesta, ar trebui să vorbim despre trup-minte. Căci trupul şi mintea se întrepătrund foarte mult.

La aceşti cinci paşi, mai adăugăm câteva observaţii. Seneca spune: "Omul care nu-şi spală mâinile nu este un porc. El este un om care nu-şi spală mâinile." Diferenţa în atitudinea mintală produsă de aceste două afirmaţii este profundă. Dacă faci prima afirmaţie sau pe a doua, întreaga ta atitudine trebuie să se schimbe în consecinţă. Sau, când vorbeşti despre o persoană, nu spune: "Nu-mi place persoana aceasta", ci spune "Mie Nu-mi place lucrul cutare sau cutare la persoana aceasta - îmi place persoana, dar nu-mi plac aceste lucruri la ea". O asemenea afirmaţie produce în tine însuţi o atitudine fundamental diferită faţă de persoana în cauză. Uneori suntem şocaţi de un anumit lucru făcut sau zis de o anumită persoană şi măcinăm în noi lucrul acela şi nu mai suntem în stare să vedem restul persoanei.

După toate probabilităţile, nu-l poţi suferi pe domnul Cutare deoarece ai reţinut un singur aspect al lui, care te irită, te supără, te indispune şi nu mai eşti în stare să vezi restul. Schimbă-ţi atitudinea şi spune în legătură cu el: "În general nu am ce să-i reproşez, dar cutare lucru la el nu este bun." Această atitudine are două efecte majore: te face pe tine exact în afirmaţii şi persoana aceea devine o persoană care poate fi iubită. Şi este important ca după ce ai izolat lucrul care nu-ţi place la acea persoană să nu te opreşti şi să nu te limitezi la ceea ce nu-ţi place, ci să scoţi în evidenţă ceea ce-ţi place. Ultima impresie să fie pozitivă.

Afirmaţiile scurte şi absolute sunt dăunătoare, dar uneori amuzante. O femeie a zis: "Stanley Jones este comunist." Când a fost întrebată pe ce bază face această afirmaţie, a răspuns: "Pentru că a scris o carte despre comunism." Nu citise cartea şi nici nu o interesase în ce spirit am scris-o, dar nu a avut nici o ezitare în a pune eticheta (E vorba de cartea *Alternativa lui Hristos în comunism*, în care autorul propune un comunism creştin - n.trad.).

Tată plin de har, eliberează-mă de raţionamentele pripite şi false, care deformează şi corup. Ajută-mă să am o minte curăţită de orice prejudecată şi jumătăţi de adevăr. Fă-mă să fiu o persoană dintr-o bucată, în gândire şi în vorbire, căci numai aşa pot fi acea persoană pe care o doreşti Tu. În Numele lui Isus. Amin!

Să ne revizuim atitudinea față de bani

Luca 16:13-15. **Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţine numai la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona." Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau şi ei toate lucrurile acestea, şi îşi băteau joc de El. Isus le-a zis: "Voi căutaţi să vă arătaţi neprihăniţi înaintea oame-nilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.** *19-31.* **"Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră şi in subţire; şi în fiecare zi ducea o viaţă plină de veselie şi strălucire. La uşa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Şi dorea mult să se sature cu fărâmiturile, care cădeau de la masa bogatului; până şi câinii veneau şi-i lingeau bubele. Cu vremea săracul a murit; şi a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul, şi l-au îngropat. Pe când era el în Locuinţa morţilor, în chinuri, şi-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, şi pe Lazăr în sânul lui, şi a strigat: "Părinte Avraame, fie-ţi milă de mine, şi trimite pe Lazăr să-şi moaie vârful degetului în apă, şi să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta." Fiule", i-a răspuns Avraam, "adu-ţi aminte că, în viaţa ta, tu ţi-ai luat lucrurile bune, şi Lazăr şi-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu eşti chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi şi între voi este o prăpastie mare, aşa ca cei ce ar avea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată." Bogatul a zis: "Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimiţi pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci fraţi, şi să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină şi ei în acest loc de chin." Avraam a răspuns: "Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei." "Nu, părinte Avraame", a zis el; "ci dacă se va duce la ei cineva din morţi, se vor pocăi. Şi Avraam i-a răspuns: "Dacă nu ascultă pe Moise şi pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi."**

Matei 19:21-22. **"Dacă vrei să fii desăvârşit", i-a zis Isus, "du-te de vinde ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer! Apoi vino, şi urmează-Mă." Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuţii.**

Trecem la atitudinea noastră faţă de bani, un alt simbol. Nimeni nu poate trăi din abundenţă până când n-a stabilit o relaţie creştină între sine şi bani. Citim în Evanghelie că "Isus şedea jos în faţa visteriei Templului şi se uita..." (**Marcu 12:41**). Este un moment solemn acela în care ne revizuim atitudinea faţă de bani, cu Isus alături de noi, uitându-Se să vadă efectul banilor asupra noastră.

Am văzut cum viaţa trupului depinde de echilibru - prea mult sau prea puţin produce dezechilibru şi, de aici, boală. Prea multă hrană este tot atât de dăunătoare trupului ca şi prea puţină. Prea multă şi prea puţină secreţie a unei glande produce boală. "Echilibru" este cuvântul cheie pentru sănătatea trupului - un cuvânt pe care dacă îl neglijăm, o facem în dauna noastră.

Şi totuşi, cât de mult am neglijat noi cuvântul acesta, "echilibru", în legătură cu posesiunile! N-am avut frâu în procesul acumulării: cu cât avem mai mult, cu atât suntem consideraţi mai plini de succes. "În sfârşit, am din belşug!" este exclamaţia noastră pe culmea bogăţiei. Acest dezechilibru în posesiuni a produs un trup bolnav, atât al societăţii, cât şi al individului în cauză. Prea puţin ca şi prea mult dă naştere la o societate bolnavă şi la indivizi bolnavi. Decăderea se instalează atât în cel prea sărac, cât şi în cel prea bogat. Unde să găsim echilibrul?

Creştinismul ne oferă răspunsul, el nu propovăduieşte nici ascetismul, nici avariţia, ci ne învaţă că fiecare individ are dreptul şi datoria de a-şi agonisi cele necesare. "Se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie." "Nevoia sau necesitatea" este punctul de echilibru. Mai puţin decât îţi este necesar duce la îmbolnăvire. Cândva, ştiinţa va studia mai adânc problema aceasta şi va ajunge exact la această concluzie, căci este înscrisă în structura lucrurilor. Un psihiatru spunea: "Problema mea cea mai mare sunt băieţii şi fetele suprafavorizaţi, care nu au nici un stimulent pentru luptă." Ei şi cei defavorizaţi sunt personalităţile dezechilibrate şi descompuse ale civilizaţiei noastre. Creştinismul înseamnă echilibru. Fiecăruia după nevoile sale.

Civilizaţia noastră este dezechilibrată deoarece este necreştină. De aceea se confruntă periodic cu războaie.

O, Dumnezeule, suntem într-un adevărat război. Pofte şi tânjiri nenaturale au fost create în noi. Suntem victimele unor false valori şi ale unor false idealuri. Ajută-ne să ne întoarcem la sănătatea minţii, la echilibru, la o cumpănă dreaptă. În nebunia noastră, ne-am făcut rău nouă înşine şi altora. În Numele lui Isus. Amin!

O scară pentru a domina puterea banilor

Marcu 4:18-19. **Alții sunt cei înfățișați prin sămânța căzută între spini; aceștia sunt cei ce aud Cuvântul; dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri care înecă Cuvântul și-l fac astfel neroditor..**

Psalmul 62:10. **Nu vă încredeți în asuprire, și nu vă puneți nădejdea zadarnică în răpire; când cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele.**

Proverbele 23:4. **Nu te chinui ca să te îmbogățești, nu-ți pune priceperea în aceasta.**

Ieremia 9:23-24. **"Așa vorbește Domnul: "Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul."**

Luca 12:16-21. **Și le-a spus pilda aceasta: "Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine, și zicea: "Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng rodurile." "Iată", a zis el, "ce voi face: îmi voi strica grânarele și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate rodurile și toate bunătățile mele; și voi zice sufletului meu: "Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!" Dar Dumnezeu i-a zis: "Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu."**

1 Timotei 6:6-12. **Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.**

17-19. **Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.**

În vederea stăpânirii banilor, ca să nu ne stăpânească ei pe noi, oferim următoarea scară:

1. Păstrează viu gândul că banul este un servitor bun, dar un stăpân teribil. Dacă ajunge el deasupra și tu dedesubt, atunci viața ta este guvernată de un lucru; în consecință, nu mai ești o persoană, ci un lucru. Dacă banul este dumnezeul tău, atunci prețul pe care îl plătești pentru închinarea la acest dumnezeu este o personalitate sărăcită, aproape anihilată.

2. Respinge filozofia care îți spune că trebuie să deții mari bogății pentru a avea de unde să-i ajuți pe cei săraci. Carnegie, unul dintre susținătorii acestei filozofii, spunea: "Milionarul este doar bancherul celui sărac, căruia i s-a încredințat pentru o vreme o mare parte a averii comunității, dar care o administrează pentru comunitate mult mai bine decât și-ar administra-o comunitatea însăși." La care dr. W.J. Tucker a replicat: "A spune că cei puțini pot administra bogăția pentru comunitate mai bine decât ar putea să o facă aceasta înseamnă a afirma că democrația a ajuns la limita inteligenței și a responsabilității." Cei săraci n-au nevoie de filantropia noastră. Când faci acte filantropice, tu ești fratele bogat, iar săracul este beneficiarul lor. Când faci dreptate, relația dintre voi se schimbă, deveniți egali. Este ușor să devii filantrop, este greu să fii drept.

3. Nu poți face nimic mai rău pentru copiii tăi decât să le lași moștenire o sumă de bani așa de mare încât ei să nu mai aibă pentru ce să lupte și să lucreze. Cel mai sigur drum către un caracter slab și iresponsabil sunt banii prea mulți.

4. Există două moduri de a fi bogat; unul este a fi bogat în posesiuni, iar al doilea a fi bogat în puținătatea necesităților materiale. Acceptând modul al doilea de a fi bogat, transferi înlăuntrul tău adevărata bogăție, care nu-ți poate fi răpită nici de colapsurile economice, nici de moarte.

5. Pune punct acolo unde încetează propriile necesități. După acest punct, tot ce câștigi în plus aparține oamenilor aflați în nevoi. Dacă ești în stare să pui punctul acesta, ești un om de caracter: ești stăpân pe lucruri, nu lucrurile te stăpânesc pe tine.

O, Dumnezeule, trăiesc într-o societate flămândă după bunuri materiale, unde valoarea omului este judecată după bogățiile lui. Dar sunt creștin și modul meu de a gândi trebuie să fie diferit. Ajută-mă să mă dedic modului creștin de viață, indiferent de cât de straniu le voi părea altora. Faptul că le par ciudat va fi un semn că devin și mai creștin. Și astfel vreau să fiu. Amin!

Scara pentru stăpânirea banilor

(continuare)

Faptele 20:35. **În toate privinţele v-am dat o pildă şi v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi, şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuşi a zis: "Este mai ferice să dai decât să primeşti."**

2 Corinteni 9:1-15. **Este de prisos să vă mai scriu cu privire la strângerea de ajutoare pentru sfinţi. Cunosc, în adevăr, bunăvoinţa voastră, cu care mă laud cu privire la voi către Macedoneni, şi le spun că Ahaia este gata de acum un an. Şi râvna voastră a îmbărbătat pe foarte mulţi din ei. Am trimis totuşi pe fraţi, pentru ca lauda noastră cu voi să nu fie nimicită cu prilejul acesta, ci să fiţi gata, cum am spus. Dacă vor veni vreunii din Macedonia cu mine şi nu vă vor găsi gata, n-aş vrea ca noi (ca să nu zicem voi) să fim daţi de ruşine în încrederea aceasta. De aceea, am socotit de trebuinţă să rog pe fraţi să vină mai înainte la voi şi să pregătească strângerea darurilor făgăduite de voi, ca ele să fie gata, făcute cu dărnicie, nu cu zgârcenie. Să ştiţi: cine seamănă puţin, puţin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci "pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu."**

1 Corinteni 16:2. **În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câştigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu.**

Maleahi 3:7-10. **Din vremea părinţilor voştri voi v-aţi abătut de la poruncile Mele şi nu le-aţi păzit. Întoarceţi-vă la Mine şi Mă voi întoarce şi Eu la voi, zice Domnul oştirilor. Dar voi întrebaţi: "În ce trebuie să ne întoarcem?" Se cade să înşele un om pe Dumnezeu, cum Mă înşelaţi voi?" Dar voi întrebaţi: "Cu ce Te-am înşelat?" Cu zeciuielile şi darurile de mâncare. Sunteţi blestemaţi, câtă vreme căutaţi să Mă înşelaţi, tot poporul în întregime! Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneţi-Mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare.**

Marcu 10:17-27. **Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om care a îngenuncheat înaintea Lui, şi L-a întrebat: "Bunule Învăţător, ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?" "Pentru ce Mă numeşti bun?" i-a zis Isus. "Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Cunoşti poruncile: "Să nu preacurveşti; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înşeli; să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta." El I-a răspuns: "Învăţătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinereţea mea." Isus S-a uitat ţintă la el, l-a iubit, şi i-a zis: "Îţi lipseşte un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ţi crucea, şi urmează-Mă." Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuţii. Isus S-a uitat împrejurul Lui, şi a zis ucenicilor Săi: "Cât de anevoie vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu cei ce au avuţii!"...**

Continuăm scara noastră pentru stăpânirea banilor:

6. Limitează lista necesităţilor tale la necesităţi, nu include în ea luxul deghizat în necesităţi. Necesităţile sunt creatoare, luxul sufocă. Dacă alimentele pe care le consumi depăşesc limita necesităţilor trupului tău, îţi supraîncarci sistemul digestiv şi acumulezi o grăsime inutilă - un bagaj în plus, pe care să-l cari cu tine. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu banii şi cu celelalte bunuri. Dacă ai prea mult, surplusul investeşte-l în oameni. Aceasta este singura bancă din care nu se fură. Dacă investeşti în caractere umane, vei primi dobândă şi aici şi în veşnicie. Iată locul surplusului tău.

7. Stabileşte nivelul necesităţilor tale în lumina deplină a necesităţilor altora, a conştiinţei tale iluminate şi a judecăţii unui grup de fraţi spirituali. Toate acestea trei sunt necesare şi toate trebuie să se întâlnească în decizia finală. Am spus conştiinţă iluminată deoarece o conştiinţă formată în umbra societăţii contemporane nu este demnă a fi luată în seamă. Tu educă-ţi-o la picioarele lui Hristos. Dar când vii la picioarele Lui, să ai deja o informare temeinică cu privire la necesităţile altora. Conştiinţa are nevoie de o largă informare dacă este să fie un ghid de încredere. Îţi educi conştiinţa, apoi conştiinţa te educă pe tine. Îţi este necesar un grup de fraţi spirituali când vrei să judeci sănătos, căci grupul este obiectiv şi reprezintă conştiinţa colectivă, care trebuie să controleze conştiinţa individuală. O conştiinţă necontrolată nu este o conştiinţă sigură.

8. Până când vei ajunge cu nivelul tău economic la nivelul necesităţii, dă altora o zecime din ce câştigi. După ce ai ajuns la nivelul acela, dă tot ce trece peste el. Zeciuiala este un semn, un şemn că tu nu eşti proprietar, ci datornic. Întocmai cum plăteşti chirie în semn că altul este proprietar, tot aşa plăteşti zeciuiala pentru a recunoaşte că Dumnezeu este proprietar şi peste celelalte nouă zecimi. Dincolo de nivelul necesităţilor, *tot* ce câştigi aparţine nevoilor altora. Nu ca act de caritate, ci ca act de dreptate; nu ca milostenie, ci ca justiţie.

O, Dumnezeule, Tatăl nostru, sap la rădăcina vieţii mele. Încerc să leg rădăcina banilor care este "rădăcina tuturor relelor". Nu o pot tăia de tot, dar pot să o leg, şi o leg ca să nu mai tragă prea multă hrană din solul vieţii mele. Vreau să o absorb - nu vreau să mă absoarbă ea pe mine. În Numele lui Isus. Amin!

Căutători de aur sau căutători de Dumnezeu?

Filipeni 2:4. **Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora.**

Faptele 2:44-47. **Toţi cei ce credeau, erau împreună la un loc şi aveau toate de obşte. Îşi vindeau ogoarele şi averile şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia. Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă şi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu, şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi.**

2 Corinteni 8:1-15. **Fraţilor, voim să vă aducem la cunoştinţă harul pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare şi sărăcia lor lucie, au dat naştere la un belşug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, şi chiar peste puterile lor. Şi ne-au rugat cu mari stăruinţe pentru harul şi părtăşia la această strângere de ajutoare pentru sfinţi. Şi au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întâi pe ei înşişi Domnului, şi apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu. Noi dar, am rugat pe Tit să isprăvească această strângere de ajutoare, pe care o începuse. După cum sporiţi în toate lucrurile: în credinţă, în cuvânt, în cunoştinţă, în orice râvnă, şi în dragostea voastră pentru noi, căutaţi să sporiţi şi în această binefacere. Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru râvna altora, şi ca să pun la încercare curăţia dragostei voastre. Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi. În această privinţă vă dau un sfat. Şi sfatul acesta vă este de folos vouă, care, de acum un an, cei dintâi aţi început nu numai să faceţi, ci să şi voiţi. Isprăviţi, dar, acum de făcut; pentru ca, după graba voinţei să fie şi înfăptuirea, potrivit cu mijloacele voastre. Pentru că, dacă este bunăvoinţă, darul este primit, având-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are..."**

Înainte de a încheia subiectul posesiunilor materiale, trebuie să mai petrecem o zi în sintetizarea paşilor precedenţi într-un pas final:

9. Lucrează la o ordine socială a cooperării, în care fiecare individ va gândi şi va lucra pentru toţi şi în care toţi vor gândi şi vor lucra pentru fiecare. Nu ne îndoim că nivelul necesităţii va creşte, dar el ar trebui să crească pentru toţi. Nu vom produce mai puţină bogăţie într-o societate cooperantă, ci vom produce mai mult, dar ea va fi mai larg distribuită, aşa încât nivelul de viaţă să crească pentru toţi. Acolo unde există mari inegalităţi, apar inevitabil instabilitate, nelinişte şi conflicte. Ţările scandinave erau pe punctul de a realiza o societate cu largă distribuire a bogăţiei, care să nu aibă oameni prea bogaţi şi nici oameni prea săraci. Şi ei realizau lucrul acesta în linişte, fără revoluţie. Noi trebuie să continuăm de unde au fost oprite eforturile lor de al Doilea Război Mondial.

În istoria americană avem o demonstraţie a celor două atitudini faţă de bunurile materiale şi a urmărilor lor. În anul 1852 au pornit două grupuri de caravane de căruţe cu coviltir din Omaha peste vastele întinderi din Vestul Îndepărtat. Multe zile, au mers în paralel, apoi s-au despărţit. Mormonii au scris pe căruţele lor: "Căutători de Dumnezeu." Celălalt grup, care a dat naştere goanei după aur, a scris pe căruţele lui "Căutători de aur". Grupul acesta din urmă este individualist, competitiv, având o atitudine ca în zicala: "Fiecare pentru sine, şi dracu' să-l ia pe cel ce rămâne în urmă." Grupul dintâi era o societate de ajutor reciproc, căutând binele tuturor şi binele fiecăruia. Aceste două concepţii şi atitudini au fost supuse încercării vieţii, pentru a se vedea pe care o aprobă viaţa. "Căutătorii de aur" au găsit aurul, dar acesta le-a curs printre degete ca apa. Aurul lor este acum, în cea mai mare parte, în mâinile bancherilor. Căutătorii de Dumnezeu s-au aşezat pe un pământ sterp şi sărac, l-au dezvoltat şi formează azi o corporaţie care posedă bunuri în valoare de trei miliarde cinci sute de milioane de dolari. Viaţa a aprobat o societate de ajutor reciproc şi a osândit o societate egoistă, fără scrupule.

O, Dumnezeule, Tu ne înveţi, prin multe dureri şi dezamăgiri, că trebuie să trăim ca o societate de ajutor reciproc. Aşa de greu şi de încet învăţăm lecţia aceasta! Încetineala noastră este cauza distrugerilor şi a prăbuşirilor. Iartă-ne. Mai dă-ne o şansă şi vom învăţa căile Împărăţiei Tale, care sunt în realitate căile noastre, dacă le înţelegem. În Numele lui Isus. Amin!

Paşi pentru a ieşi din prejudecata rasială

Matei 23:8-10.
Voi să nu vă numiţi "Rabi"! Fiindcă Unul singur este Învăţătorul vostru: Hristos, şi voi toţi sunteţi fraţi. Şi "Tată" să nu numiţi pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiţi "Dascăli"; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul.

Faptele 13:1-3.
În Biserica din Antiohia erau nişte prooroci şi învăţători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, şi Saul. Pe când slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: "Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei, şi i-au lăsat să plece.

Coloseni 3:11.
Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul şi în toţi.

Această ordine socială de cooperare nu trebuie să fie a unei clase, a unei rase, sau a unui crez. ci o cooperare cu omul ca om, făcând abstracţie de aceste lucruri exterioare. Cooperarea unei clase este snobism, a unei rase este prejudecată, a unui crez este bigotism, a omului ca om este creştinism. Dar în clipa în care începem să trăim pe un plan de conlucrare ne izbim de prejudecata rasială - una dintre prejudecăţile cel mai adânc înrădăcinate cu care avem de-a face. Cum o putem stăpâni? Nu putem trăi abundent dacă suntem roşi de prejudecăţi. Şi dacă vrem să scăpăm de ele, nu o vom putea face prin sentimentalism, ci înfruntând unele lucruri. Iată care sunt acestea:

I. Biblia ne spune că omenirea este una. "Dumnezeu a făcut pe toţi oamenii, ieşiţi dintr-unul, să locuiască pe toată faţa pământului" (**Faptele 17:26**). "Unul singur este Tatăl nostru şi voi sunteţi fraţi." "Nu mai este nici grec nici iudeu." "Duhul mi-a spus să plec cu ei, fără să fac vreo deosebire" (**Faptele 11:12**). Petru făcea o deosebire rasială, şi Duhul Sfânt i-a şters-o. Biserica creştină de la începuturi nu i-a pus pe oameni la acelaşi nivel numai teoretic, ci le-a dat chiar şi autoritate egală: Pavel a fost ordinat în Antiohia de către un negru: "Simion din Niger" - Niger înseamnă, literal, negru. Prejudecăţile moderne nu existau în creştinismul primitiv. Atunci omul era privit doar ca om: "un om pentru care a murit Hristos."

Pavel a prezentat concepţia creştină despre egalitate prin aceste cuvinte referitoare la un sclav: *"Dar nu ca un rob, ci mult mai presus decât un rob: ca pe un frate preaiubit mai ales de mine şi cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul"* (**Filimon 16**).

Creştinismul era menit să fie o revelare atât a lui Dumnezeu, cât şi a omului, şi mai mult, era menit să fie o credinţă în ambii. De aceea, creştinismul este creator, căci revelează ceea ce este bun în toţi oamenii. Hristos este marele credincios în om. Nu în unii oameni, ci în toţi. De aceea este El speranţa întregii lumi.

Tatăl nostru, dă-ne credinţă în Tine şi unii în alţii. Îndoiala distruge, credinţa clădeşte; ajută-ne, deci, să-i privim pe oameni cu ochii credinţei inspiratoare şi nu cu ochii îndoielii. Tu crezi în noi chiar şi atunci când nu mai putem crede în noi înşine. Ajută-ne să transmitem credinţa Ta. În Numele lui Isus. Amin!

Confirmarea Bibliei de către biologie și democrație

1 Ioan 4:11-12. **Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum. Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă. Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii. Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.** *20-21.* **Dacă zice cineva: "Eu iubesc pe Dumnezeu", și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.**

Faptele 17:24-29. **Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: "Suntem din neamul lui!" Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului.**

Matei 7:12. **Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii.**

2. Biologia confirmă ideea unității umanității. Ideea unor rase genetic superioare și altora inferioare este de acum negată și spulberată de cercetările științifice. Există rase nedezvoltate, dar nu există rase permanent inferioare sau permanent superioare. Un mare biolog spune: "Există diferențe culturale între rase, dar nu există diferențe biologice." Cele patru grupe sanguine se găsesc la toate rasele. Coeficientul de inteligență al copiilor negri din New-York este tot atât de înalt ca și al celor albi. Mediul cultural al claselor din care provin poate ajuta sau întârzia progresul lor, dar materia primă este aceeași. Un judecător englez care a activat și în Anglia și în Birmania mi-a spus că a descoperit că creierul umanității este unul, căci atât avocații din Anglia cât și cei din Birmania pleacă de la aceleași premise către aceleași concluzii. Eu am cutreierat toate continentele și am văzut că oameni de toate rasele râd în același fel la aceleași glume. Omenirea este una.

3. Democrația susține același lucru. Dacă democrația înseamnă ceva, ea înseamnă egalitatea de șanse pentru toți - și toți înseamnă toți, de orice rasă, culoare sau clasă. Dacă nu înseamnă aceasta, atunci nu mai este democrație, ci ipocrizie: dominația măștilor în loc de dominația oamenilor, a maselor. Rușii mi-au spus: "Voi sunteți depășiți. Noi suntem adevărații moștenitori ai democrației. Voi v-ați plictisit de principiul vostru democratic și ați încercat să-l limitați la sfera politică; noi am mers mai departe și l-am aplicat la sfera economică și socială. Noi suntem, prin urmare, moștenitorii democrației." Răspunsul nostru este că această aplicare s-a făcut numai pentru o anume clasă, pe principiul urii de clasă. Creștinismul adevărat trebuie să propovăduiască și să ofere libertate și dreptate pentru toți oamenii.

Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Petru: "Duhul Sfânt mi-a spus să plec cu ei, fără să fac vreo deosebire." Când facem o deosebire rasială, o rupem cu Duhul Sfânt și acceptăm duhul aroganței. Am rupt-o cu calea creștină.

O, Dumnezeule, ajută-mă să aparțin adunării celor drepți, căci știu că fără dreptate nu poate fi adevărată adunare, adevărată comuniune. Curăță-mi inima de tot ce nu poate intra în acea comunitate: toată vrajba, toate prejudecățile, toate minciunile. Vreau să fiu mare - să iubesc în ciuda diferențelor de culoare și rasă. Căci în adânc, suntem aceiași - o știu. Amin!

Continuarea paşilor pentru a scăpa de prejudecăţile rasiale

Galateni 6:2.
Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel Legea lui Hristos.

1 Petru 2:17.
Cinstiţi pe toţi oamenii, iubiţi pe fraţi; temeţi-vă de Dumnezeu; daţi cinste împăratului!

1 Tesaloniceni 4:8-9.
De aceea, cine nesocoteşte aceste învăţături, nesocoteşte nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat şi Duhul Său cel Sfânt. Cât despre dragostea frăţească, n-aveţi nevoie să vă scriem; căci voi singuri aţi fost învăţaţi de Dumnezeu să vă iubiţi unii pe alţii.

De vreme ce Biblia, biologia şi democraţia ne spun că omenirea este una şi că aceste prejudecăţi nu sunt înnăscute, ci dobândite la o vârstă fragedă, putem face de bunăvoie câţiva paşi în construirea unei noi atitudini faţă de alte rase.

4. Nu voi mai pune etichete asupra unor popoare întregi. Nu este adevărat că "ungurii sunt răi", că "evreii sunt înşelători" că "nemţii sunt aroganţi" - unii sunt, iar alţii nu sunt.

5. Voi căuta să leg şi să cultiv prietenia cu cel puţin o persoană de alt neam. Astfel voi descoperi probabil că, dincolo de diferenţele de suprafaţă, suntem în mod fundamental una. După război, o femeie de naţionalitate germană a căutat să obţină un serviciu într-un loc unde ştia că va întâmpina prejudecăţi rasiale. Când a fost avertizată de acest lucru, ea i-a răspuns funcţionarei respective: "Doamnă, noi vărsăm acelaşi fel de lacrimi." Aşa este.

6. Voi căuta să văd ce pot învăţa de la oamenii de alt neam. Fiecare neam, fiecare rasă are ceva specific ce poate dărui celorlalte popoare. Trebuie să avem multe note dacă vrem o simfonie. Clapele albe şi negre ale pianului sunt un simbol al faptului că este nevoie de alianţa raselor albă şi neagră pentru a produce muzica deplină, a umanităţii. Personal, constat că oamenii care mi-au influenţat cel mai mult gândirea au fost Gandhi, un indian, Booker T. Washington, un negru, şi Kagawa, un japonez - nici unul dintre ei nefiind din rasa sau de culoarea mea.

7. Voi căuta să aduc oameni de alte neamuri în biserica mea. Fiecare biserică albă ar trebui să aibă măcar un membru de culoare şi fiecare biserică de culoare măcar un membru alb, ca simbol al faptului că în Biserica creştină toţi sunt una.

8. Mă voi identifica cu cei dezmoşteniţi şi cu cei împotriva cărora se comit discriminări şi voi face ca durerile lor să fie durerile mele, până când uşa va fi larg deschisă pentru toţi pe baza egalităţii de şanse pentru toţi. Crucea lor va fi crucea mea; şi învierea lor va fi învierea mea.

Tată plin de har, aici îmi voi găsi crucea în viaţa modernă: voi lua asupra mea loviturile care îi ating pe cei nedreptăţiţi. Ajută-mă să mă identific cu cei uitaţi şi disprețuiţi. Şi ajută-mă ca alegerea aceasta să fie reală, nu doar un simplu gest. Căci sunt încătuşat în cătuşele altora şi înjosit cu înjosirea lor, fie că mă identific cu ei fie că nu. Ajută-mă să o fac în mod conştient. În Numele lui Isus. Amin!

Înfruntăm acum problema războiului

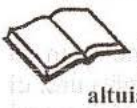

Romani 14:4. **Cine eşti tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuşi, va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.**

1 Petru 3:12-17. **Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi, şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul." Şi cine vă va face rău, dacă sunteţi plini de râvnă pentru bine? Chiar dacă aveţi de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! "N-aveţi nici o teamă de ei şi nu vă tulburaţi! Ci sfinţiţi în inimile voastre pe Hristos ca Domn." Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândeţe şi teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de ruşine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău. Căci este mai bine, dacă aşa este voia lui Dumnezeu, să suferiţi pentru că faceţi binele decât pentru că faceţi răul!**

Cei care au pornit pe calea vieţii din abundenţă vor fi probabil nerăbdători să înfrunte problema aceasta atât de dificilă şi de importantă a atitudinii creştinismului faţă de război. Dacă nu o tratăm şi nu-i găsim rezolvarea, şi dacă nu găsim viaţa din abundenţă rezlovând-o, ci ignorând-o, viaţa aceasta nu e reală. Ar fi mai uşor să nu ridicăm problema aceasta, căci există oameni buni şi de o parte şi de cealaltă - ar fi mai uşor, şi mai fatal. Uneori, în meditaţiile acestea, am folosit pronumele "eu" în sens reprezentativ; dar în problema aceasta îl voi folosi în mod strict personal şi vă voi prezenta gândurilor şi atitudinea mea personală.

1. Am luat hotărârea ca atitudinea mea faţă de război să nu-mi strice părtăşia cu aceia care au o altă atitudine. Cred aşa de puternic în libertatea de conştiinţă încât sunt obligat să-i acord fratelui meu libertatea de a gândi altfel decât mine fără ca eu să-l proclam necreştin, fie şi numai în gând. Părtăşia nu trebuie ruptă.

2. Metoda războiului m-a deziluzionat complet. În timpul Primului Război Mondial, am predicat din două texte: *"Irod şi ostaşii lui se purtau cu Isus cu dispreţ"* (**Luca 23:11**) - militarismul îl disprețuieşte pe Isus; şi *"Când l-au văzut pe căpitan şi pe ostaşi, au încetat să-l mai bată pe Pavel"* (**Faptele 21:32**) - puterea militară poate fi folosită pentru a-l proteja pe cel nevinovat. Textul acesta din urmă mi-a permis să aprob războiul. De atunci încoace am fost însă complet dezamăgit de capacitatea metodei militare de a realiza ceea ce cred susţinătorii ei că poate ea să realizeze.

3. Metoda militară nu poate şi nu-i protejează pe nevinovaţi. Ea îi protejează pe cei vinovaţi, care stau în spatele frontului şi îi implică într-un măcel inutil şi în dezastru pe nevinovaţi, atât civili, cât şi militari. A compara metoda militară cu cea a protejării soţiei sau fiicei de un violator este o falsă analogie; căci războiul expune soţia şi fiica - de fapt, pe toţi inocenţii - violului spiritual, mintal şi fizic. A compara războiul cu uciderea unui câine turbat este iarăşi o falsă analogie. În război, nu este ucis câinele turbat - Hitler şi ceilalţi - ci sunt ucise milioane de nevinovaţi.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, vin la Tine ca să-mi dai lumină şi călăuzire în problema aceasta a războiului. Sunt implicat în el fie că vreau, fie că nu. Şi totuşi, când lăuntric, îl resping, nu mai sunt implicat moral, cum sunt atunci când îl aleg şi îl aprob. Ajută-mă, deci, să-l resping înlăuntrul meu, ca astfel să nu-mi mai implic moral sufletul. În Numele lui Isus. Amin!

Este războiul o intervenție chirurgicală?

Romani 12:17-21.
Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: "Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti", zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui." Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine."

1 Petru 3:8-12.
Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea. "Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul."

Filipeni 2:5.
Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.

Discutam ieri despre imposibilitatea războiului de a-i proteja pe nevinovați. *"Abner i-a zis lui Ioab: «Să se scoale tinerii aceștia și să se bată înaintea noastră!» Ioab a răspuns: «Să se bată»"* (**2 Samuel 2:14**). Tinerii - care nu au nimic de-a face cu declanșarea războaielor - sunt cei care trebuie să se bată și să poarte greul războiului. Dar, în războaiele moderne, cea mai grea suferință, după toate probabilitățile,lovește populația civilă. Războiul și-a pierdut orice putere pe care o avea de a-i proteja pe cei nevinovați - acum îi expune. Dacă ni se spune că există lucruri mai rele decât războiul, vom răspunde prin cuvintele cuiva: "Da, și războiul produce toate lucrurile acelea."

4. Războiul, ca mijloc, nu este în armonie cu rezultatul pe care speră să-l dea. Oamenii de pretutindeni recunosc că metoda războiului este greșită, dar speră să o folosească pentru a atinge țeluri bune. Este o speranță îndrăgită, dar greșită, "căci mijloacele preexistă în scopuri și le determină". Înainte de a scăpa de mijloace, te trezești că ele ți-au determinat scopurile. Intră în scopuri și le determină. Mijloacele rele produc rezultate rele. Dacă a ieșit vreodată vreun bine din război, a fost pentru că influențe constructive au intrat în proces și acestea au produs rezultate bune, în ciuda războiului.

5. A asemăna războiul cu o intervenție chirurgicală este o falsă analogie. O operație presupune un chirurg perfect sterilizat, cu instrumente perfect sterilizate; altfel, el va produce mai mult rău decât bine. Așa cum mi s-a întâmplat mie, căci am fost infectat de tetanos când m-au operat de apendicită. Ce națiune care pleacă la război poate pretinde sterilitate perfectă pentru sine și pentru instrumentele sale? Dacă o va pretinde, atunci primul microb cu care va infecta omenirea va fi microbul ipocriziei. Războiul nu poate fi purtat în mod steril: armele sale sunt minciunile, înșelăciunile, ipocrizia. "Prima victimă în război este adevărul." Iar a doua este dragostea, căci este absurd să zici că mergi la război iubindu-ți dușmanii. Dacă îți iubești dușmanii, ești un foarte slab ostaș.

Tată plin de har, vin la Tine să-mi speli ochii și inima. Vreau să văd drept și nu pot s-o fac decât dacă eu însumi sunt drept. Deci fă-mă pe mine drept. În mijlocul istoriei acestui ceas, păstrează-mi sufletul și mintea curată. Căci ura ne invadează, prejudecățile ne rod și încep să gândesc cu emoțiile mele. Ajută-mă să gândesc cu mintea. În Numele lui Isus. Amin!

A aprobat Hristos războiul?

Luca 20:25.
Atunci El le-a zis: "Dați, dar, Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu."

Faptele 5:29.
Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: "Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!

Matei 22:36-40.
"Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?" Isus i-a răspuns: "Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.' Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.' În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii.

6. Nu putem face nici o analogie între o armată instruită pentru război și o forță de poliție. Cred într-o forță de poliție, căci o asemenea forță îl aduce pe criminal în fața instanței pentru a fi judecat. O armată instruită pentru război nu-l mai aduce pe presupusul vinovat în instanță, ci îl zdrobește fără judecată. Mai mult, poliția îl pedepsește pe cel vinovat; în război este pedepsit și cel vinovat și cel nevinovat - și mai ales cel nevinovat. Iarăși, o forță de poliție este instruită pentru a lupta împotriva infractorilor, nu să meargă să lupte împotriva altei forțe de poliție, așa cum face armata instruită pentru război.

7. Oricât aș răsuci sensul textului biblic, nu voi putea obține aprobarea lui Hristos pentru război. Spiritul lui Hristos și spiritul războinic nu pot sta laolaltă. Misionarii din Nanjing, China, au distribuit Noul Testament soldaților japonezi. La început, ofițerii japonezi s-au bucurat, dar mai târziu au venit la misionari și le-au spus: "Vă rugăm să nu le mai dați oamenilor noștri Noul Testament, căci când îl citește cineva, cartea aceasta scoate spiritul de luptă din el: soldații noștri care l-au citit nu mai vor să lupte."

A argumenta că Isus a folosit forța ca să curețe Templul înseamnă a falsifica adevărul, căci Isus a folosit forța după cum urmează: *(1)* El "a răsturnat mesele" - a folosit forța asupra obiectelor neînsuflețite; *(2)* A făcut un bici de ștreanguri și a scos afară oile și boii - asupra unor ființe care nu înțelegeau forța Lui morală a folosit biciul; *(3)* Asupra persoanelor, El a folosit forța morală: "Luați lucrurile acestea de aici." Nici un text biblic nu ne spună că Isus ar fi folosit violența fizică asupra vreunei alte persoane - cu atât mai puțin ca El să aprobe violența războiului.

Când El a spus: "Dați Cezarului ce este al Cezarului", El a adăugat imediat "Și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu". Fraza dintâi este limitată și guvernată de a doua. Când a explicat Împărăția lui Dumnezeu, El a spus că toată viața Îi aparține lui Dumnezeu. Deci: dați Cezarului ceea ce se poate împăca cu predarea vieții lui Dumnezeu: dacă Cezarul se potrivește în Împărăția lui Dumnezeu - bine; dacă nu: "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu." Ideea că loialitatea față de Cezar este pusă pe picior de egalitate cu loialitatea față de Dumnezeu este străină credinței creștine.

Tată, ajută-mă să-mi aleg valorile și să stabilesc clar cui îi sunt credincios. Voi arăta credincioșie față de Cezar atâta timp cât ea nu intră în conflict cu loialitatea mea față de Tine. Căci Tu, nu Cezarul, ești Dumnezeu. Ajută-mă, deci, să nu mă tem de consecințele loialității mele față de Tine, care ești primul, ultimul și întotdeauna.
Amin!

Ne-a arătat Gandhi o cale de ieşire?*

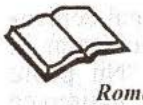

Romani 12:21.
Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine.

Matei 5: 43-48.
Aţi auzit că s-a zis: "Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău." Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiţi, dar, desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit.

Săptămâna trecută am discutat despre atitudinea creştină faţă de război. Am încheiat spunând că Hristos şi război sunt două noţiuni incompatibile. *Isus a zis: "Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Împărăţia Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat"* (**Ioan 18:36**). Aici, El spune clar că slujitorii Săi nu luptă, deoarece Împărăţia lor este diferită de împărăţiile acestei lumi şi, prin urmare, armele sunt diferite.

8. *Dumnezeul pe care Îl găsesc în Hristos este un Dumnezeu care învinge răul prin bine, ura prin iubire şi lumea printr-o cruce.* Dacă vine însă cineva şi spune că Dumnezeu mântuie prin Hristos, dar domneşte de pe tron, răspunsul este că Isus S-a identificat pe Sine atât cu Dumnezeu, cât şi cu Împărăţia lui Dumnezeu. El şi Dumnezeu sunt una şi El şi Împărăţia sunt una. El a folosit expresiile "pentru numele Meu" şi "din cauza Împărăţiei" ca sinonime. El este Împărăţia personalizată - Ordinea şi Persoana sunt una. Astfel, Isus este atât revelaţia caracterului lui Dumnezeu, cât şi a caracterului domniei lui Dumnezeu. Dumnezeu mântuie prin Hristos şi domneşte prin Hristos: Crucea şi tronul sunt una.

9. *Există un echivalent moral al războiului. Gandhi ne-a demonstrat posibilitatea punerii Crucii în viaţa colectivă.* Pacifism nu înseamnă pasivitate - pacifismul este un activism la un nivel superior. Gandhi ne-a arătat că o naţiune nu trebuie nici să se supună orbeşte tiraniei, nici să recurgă la barbaria războiului; ea poate opune capacitatea ei de a suferi capacităţii celeilalte naţiuni de a produce suferinţă - poate să opună forţa spirituală forţei fizice. Gandhi a învăţat o întreagă naţiune să spună: "Noi nu vă urâm, dar nici nu vă ascultăm. Faceţi cu noi ce vreţi." El a plasat crucea în viaţa publică, în viaţa politică. Dacă America ar merge pe calea creştină, a bunăvoinţei faţă de toţi, probabil că am reduce nouă zecimi din posibilitatea unei invazii străine; şi dacă prin cealaltă zecime, metoda creştină ar da greş, tot n-am fi pierduţi, căci o naţiune de o sută treizeci de milioane de oameni ar spune unui dictator: "Nu te urâm, dar nici nu te ascultăm. Fă ce vrei cu noi." Am putea învinge prin capacitatea noastră de a suferi. Vorbe goale? Isus a încercat şi El domneşte peste lume.

*Mohandas Karamchand Ghandi (supranumit Mahatma, adică "suflet mare" - 1869-1948, născut la Porbandar, Gujarat, India), mare om politic indian. Conducător al luptei de eliberare naţională a Indiei. Lider al partidului Congresul Naţional Indian (1919-1947) - promotor al principiului politic şi filozofic al "rezistenţei pasive", a organizat uriaşe campanii de nesupunere civilă împotriva imperiului colonial britanic. Asasinat de grupările indienilor musulmani care nu erau de acord cu ideile lui.

O, Isuse, eu sunt urmaşul Tău. Şi totuşi, mie mi-e teamă să Te urmez. Să Te urmez în întregime. Eu văd că metoda Ta este bună. Atunci ajută-mă să aplic şi eu metoda Ta, chiar dacă mi-ar cădea cerul pe cap. Dar cerul nu va cădea, căci el stă prin Tine. Ajută-mă şi pe mine să stau prin Tine. Amin!

Elementele bune ale războiului

Romani 8:16-18.

Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El. Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi.

2 Timotei 2:12.

Dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, şi El Se va lepăda de noi.

1 Petru 2:19-21.

Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui faţă de Dumnezeu, suferă întristare, şi suferă pe nedrept. În adevăr, ce faimă este să suferiţi cu răbdare să fiţi pălmuiţi, când aţi făcut rău? Dar dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui.

2 Corinteni 10:3-5.

Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

Am încheiat ieri cu posibilitatea unui echivalent moral al războiului. G. Lansbury a obiectat la folosirea acestei expresii, spunându-mi: "Nu poate exista un echivalent moral al unui rău." Dar, în timp ce războiul este un rău, există anumite lucruri nobile folosite de război: patriotismul, sacrificiul de sine, camaraderia pentru o cauză comună. Acestea nu sunt neapărat o parte a războiului, dar sunt luate şi folosite de război şi fac ca războiul să poată fi îndurat de suflete tulburate - tulburate de scopul esenţial al războiului, acela de a ucide, de a distruge.

Echivalentul moral al războiului este echivalentul moral al elementelor minunate pe care le-a strâns şi folosit acesta: patriotismul, camaraderia, sacrificiul de sine. Voinţa tineretului de a-şi sacrifica viaţa mă mişcă profund. Putem salva aceste calităţi minunate şi le putem folosi pentru un scop mai înalt şi pentru ţeluri mai înalte. Necooperarea şi nonviolenţa lui Gandhi fac apel la patriotism, sacrificiu de sine şi camaraderie în faţa unei cauze şi le leagă de scopurile constructive ale învingerii răului prin bine, a urii prin iubire, a lumii printr-o cruce. Dacă poporul nostru de 230 de milioane ar refuza să asculte şi ar aplica necooperarea nonviolentă cu un dictator, ce s-ar întâmpla? Închisorile s-ar umple până când a fi închis ar deveni o onoare. Am ajunge să fim puşi la zid şi împuşcaţi până când cei care ar face aşa ceva şi-ar împuşca propria lor existenţă.

Dacă ni se spune că metoda aceasta s-a putut aplica împotriva englezilor în India, dar nu se poate aplica împotriva nemţilor şi a japonezilor, răspunsul este că primii creştini au aplicat metoda acesta împotriva celui mai brutal imperiu al lumii şi al vremii, imperiul roman, a cărui metodă curentă de execuţie era răstignirea. Ei au zdrobit imperiul roman prin capacitatea lor de a accepta şi suporta suferinţa, în loc de a o crea. În primele trei secole, nici un creştin n-a mers la război şi n-a rămas în armată după ce s-a încreştinat. Acestea erau incompatibile. După aceste prime trei secole, odată cu convertirea lui Constantin, nimeni în afară de creştini nu mai putea intra în armată.

Creştinismul şi metoda războiului s-au amestecat.

O, Dumnezeule, întăreşte-mi spiritul printr-un mod de viaţă disciplinat, aşa încât să fiu pregătit să adopt această cale a nonviolenţei, fie că alţii o adoptă, ori nu. Ajută-mă să îmbrăţişez metoda crucii chiar dacă aceasta înseamnă şi crucea suplimentară de a fi singur. Căci trebuie să găsim o cale nouă, deoarece calea cea veche ne distruge pe toţi. În Numele lui Isus. Amin!

A deveni o conștiință întrupată

Faptele 24:16.
De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

1 Timotei 1:5.
Ținta poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.

Romani 13:8-10.
Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea. De fapt: "Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești", și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii.

Când expunem această posibilitate a refuzului de a coopera manifestat pe cale nonviolentă, sunt mulți care spun: "Metoda ar putea da roade dacă am reuși să convingem destui oameni disciplinați s-o aplice. Numai că i-am educat pe oamenii noștri să aplice cealaltă metodă, nu pe aceasta." Adevărat! Și atunci cum să începem? Cu noi înșine! Nu putem aștepta până când suntem gata cu toții; dar putem lăsa ca această metodă a crucii să înceapă în noi înșine și în grupuri mici pe care le putem aduna în jurul nostru.

O vorbitoare încerca să stârnească ura împotriva inamicilor noștri din război. Însă nu reușea nicicum. Se vedea că ceva o stinghereste. În cele din urmă s-a întors către cei de lângă ea și le-a spus mai în glumă, mai în serios: "Cum poți să urăști când Jane Addams este în aceeași sală cu tine?" Jane Addams, o mare creștină, era întruparea noii ordini și a conștiinței acelei situații.

Un orator a fost invitat să vorbească în favoarea războiului într-o universitate, deoarece Rufus Jones, mare predicator și mare pacifist predica acolo și-i influența puternic pe studenți. Oratorul a venit și și-a dat silința să vorbească cât mai convingător, dar s-a observat totuși că n-avea curaj să-și dea pe deplin drumul în vorbire. Rectorul l-a întrebat după discurs: "De ce nu te-ai dezlănțuit așa cum te știu capabil?" La care el a răspuns: "Cine ar putea să se dezlănțuie pentru război când în fața lui stă R. Jones?" Rufus Jones era conștiința întrupată a acelei situații. Oratorul trebuia să se justifice în fața acelei conștiințe - și îi era greu.

Va da faliment metoda aceasta? Foarte bine, vreau mai degrabă să dau faliment folosind metoda aceasta decât să reușesc folosind-o pe cealaltă. Căci cealaltă nu va reuși decât să ne ducă la ruină generală. Chiar și numai bunul simț ar trebui să ne țină departe de război. Pledând ca popoarele să nu intre în război, Rousseau a zis: "S-ar putea să nu fie bune, generoase, dezinteresate, altruiste, umanitare. S-ar putea să fie nedrepte, lacome, egoiste; noi le cerem doar să nu fie proaste - și vor ajunge să înțeleagă aceasta." Kant a zis: "Chiar și o rasă de diavoli, dacă ar fi inteligenți, ar fi obligată să găsească o altă metodă decât războiul."

O, Isuse, fă-mă creștin, fie că ceilalți devin creștini sau nu. Simt în inima inimii mele că această cale este singura care dă roade bune. Căci ea este Calea Ta. Am nevoie de mare curaj ca să pornesc pe ea, deoarece atât de mulți sunt cei ce se tem că universul nu o va sprijini. Dar eu sunt convins că universul nu o va sprijini pe cealaltă. Aceea va fi distrusă. Ajută-mă să merg pe calea Ta. Amin!

Biserica este o societate în societate

Matei 16:18. **Şi Eu îţi spun: tu eşti Petru (greceşte *Petros*), şi pe această piatră (greceşte *petra*) voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui.**

1 Corinteni 10:32. **Să nu fiţi pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu.**

Evrei 12:28. **Fiindcă am primit, dar, o împărăţie care nu se poate clătina, să ne arătăm mulţumitori şi să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică.**

Discuţia despre atitudinea faţă de război ne-a făcut să vedem necesitatea de a crea mici grupuri bine educate şi disciplinate, care să fie terenul de răsad al noii ordini, aşa încât dacă vechea ordine se descompune, componenţii grupului să fie seminţele alteia, noi. Biserica creştină a devenit tocmai un asemenea teren de sămânţă atunci când imperiul roman, întemeiat pe puterea militară, a început să se destrame. Epistola către Diognet, scrisă în perioada aceea de decădere, spune: "Ceea ce este sufletul pentru trup, aceea sunt creştinii pentru lume: ei ţin lumea laolaltă." Creştinii au fost aceia care au ţinut şi vor ţine lumea laolaltă. Căci trăim într-o perioadă asemănătoare de decadenţă. Sorokin, sociologul de la Harvard, spune despre cultura noastră, bazată pe satisfacerea simţurilor, că a obosit, s-a epuizat pe sine însăşi şi se dizolvă şi că, prin urmare, viitorul trebuie să se organizeze în jurul altor idei şi idealuri.

Viitorul trebuie să se organizeze în jurul Împărăţiei lui Dumnezeu, sau dacă nu, la rândul său, va pieri şi el. Biserica este terenul de sămânţă al acelei Împărăţii. Într-o mare adunare s-a anunţat că o tânără japoneză urmează să cânte un solo. Mi s-a tăiat respiraţia aşteptând să văd reacţia mulţimii. Eram în război cu Japonia. O vor huidui? Ea a cântat simplu şi frumos: *"Ce frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea"* (**Isaia 52:7**). Deşi era un serviciu religios, mulţimea a izbucnit în aplauze spontane. Părtăşia creştină nu era ruptă. Biserica nu era în război. O părtăşie supranaturală ne ţinea laolaltă, în ciuda faptului că legăturile naţionale erau rupte. Numai într-o Biserică creştină a putut avea loc aşa ceva, în vreme de război: un cetăţean al naţiunii care era în război cu noi să fie aplaudată în public! Biserica creştină este altfel. Este o societate - o naţiune într-o naţiune. Când o naţiune decade, Biserica nu trebuie să decadă - ea este legată de ţeluri şi de scopuri nemuritoare. Ea este, sau ar trebui să fie, o expresie în societate a acelei "Împărăţii care nu poate fi zguduită". În măsura în care Biserica este o astfel de expresie, ea va rămâne nezguduită într-o lume care se clatină.

O, Dumnezeule, sunt aşa de fericit că există o insulă de sănătate mentală în mijlocul acestei mări înfuriate de confuzie şi ură. Ajută-mă să fiu o părticică vrednică a acestei părtăşii glorioase a celor ale căror inimi au fost atinse, iluminate şi schimbate şi care reprezintă viitorul deja realizat. Ajută-mă să fiu miniatura acelui viitor. În Numele lui Isus. Amin!

De ce să mă ataşez de Biserică?

Coloseni 1:17-18. **El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.**

Faptele 20:28. **Luaţi seama, dar, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (sau *priveghetori*), ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său.**

*Efeseni 3:14-15....*Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ. *5:23-32.* **Căci bărbatul este capul nevestei, după cum şi Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Şi după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor lor în toate lucrurile. Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană. Tot aşa trebuie să-şi iubească şi bărbaţii nevestele, ca pe trupurile lor. Cine îşi iubeşte nevasta, se iubeşte pe sine însuşi. Căci nimeni nu şi-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrăneşte, îl îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui şi os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mamă-sa şi se va lipi de nevastă-sa, şi cei doi vor fi un singur trup". Taina aceasta este mare - (vorbesc despre Hristos şi despre Biserică).**

Iată câteva motive care te pot ajuta să te ataşezi cu tot sufletul de Biserică:

1. Nu există religie solitară. Dacă este solitară, atunci nu este religie, căci Isus a arătat că religia înseamnă dragoste de Dumnezeu şi dragoste pentru om. Nu poate exista dragoste pentru om decât dacă viaţa este trăită în relaţii. "A fi înseamnă a fi în relaţii." Viaţa creştină poate fi trăită numai în cadrul relaţiilor colective în care dai şi primeşti.

2. Biserica creştină se întemeiază pe o necesitate a naturii umane. Cele trei mari impulsuri hotărâtoare sunt: eul, sexul şi instinctul de turmă. Instinctul de turmă, atracţia socială sau instinctul social, îmi este frustrat dacă nu îmi desfăşor viaţa spirituală într-o părtăşie colectivă. Dacă biserica ar fi lichidată astăzi, mâine ar trebui să fie înlocuită cu ceva similar, căci natura umană o cere. Cei ce încearcă să-şi cultive viaţa spirituală singuri, separaţi de biserică, încearcă să trăiască o viaţă spirituală verticală, fără de cea orizontală - adică încearcă imposibilul. Natura umană este împotriva unei astfel de încercări.

3. Biserica, într-un sens, este o extindere a întrupării. Spun "într-un sens" deoarece doar o singură dată "Cuvântul s-a făcut trup"; dar Biserica încearcă, într-o măsură mai mică sau mai mare, să întrupeze acest cuvânt în relaţii de părtăşie colectivă. Este singura grupare din viaţa socială umană care trăieşte nu pentru propriile sale scopuri, ci cu scopul de a manifesta în timp un Scop Etern.

4. Cu toate greşelile ei, Biserica este cea mai bună instituţie slujitoare de pe pământ. Ea are mulţi critici, dar n-are nici un rival în lucrarea de mântuire a omenirii. Ea este aceea care a umplut lumea de şcoli, spitale, orfelinate, leprozerii şi aziluri de orbi. Nu există loc pe pământ unde să nu fi făcut aceste lucruri, dacă a fost liberă să le facă. Creştinii sunt oameni cărora le pasă şi care poartă de grijă.

Şi ei se preocupă pe scară mondială - se îngrijesc de omul ca om, indiferent de rasă, naştere şi culoare.

O, Dumnezeule, Îţi mulţumesc că ai o Familie şi că eu pot aparţine acestei Familii. Fă-mă un bun membru al acestei Familii. Fă ca spiritul Familiei să fie în tot ce întreprind, gândesc şi vorbesc. Căci vreau să-i fac şi pe alţii să iubească această Familie. Ajută-mă să aduc în Familie spiritul constructiv al dragostei şi al ajutorului reciproc. În Numele lui Isus. Amin!

Biserica - singura părtăşie ce nu se frânge

Fapte 2:46-47. **Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă şi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi.** *7:37-38.* **Acest Moise a zis fiilor lui Israel: "Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un prooroc ca mine: de el să ascultaţi." El este acela care, în adunarea israeliţilor din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai şi cu părinţii noştri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă.** *16:5.* **Bisericile se întăreau în credinţă şi sporeau la număr din zi în zi.**

1 Corinteni 16:19-20. **Bisericile din Asia vă trimit sănătate. Acuila şi Priscila, împreună cu Biserica din casa lor, vă trimit multă sănătate în Domnul. Toţi fraţii vă trimit sănătate. Spuneţi-vă sănă-tate unii altora cu o sărutare sfântă. Urările de sănătate sunt scrise cu însăşi mâna mea: Pavel. Dacă nu iubeşte cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema! "Maranata"** (*Domnul nostru vine!*)**. Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi.**

Efeseni 1:17-23. **Şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaş-terea Lui, şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemă-rii Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi, şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi, şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi.**

Ne continuăm gândurile cu privire la Biserică:

5. Biserica, cu toate greşelile ei, conţine cea mai bună viaţă omenească din lume. Caracterul ei este mai nobil, mai minunat, mai constant, mai demn de a te baza pe el. Când un slujitor al Bisericii cade în păcat, vorbeşte toată lumea - este o ştire de senzaţie. Aceasta deoarece de la un slujitor al Bisericii se aş-teaptă altceva. Majoritatea oamenilor care îşi închină viaţa binefacerilor şi slujirii în societăţi de ajutorare de tot felul sunt oameni crescuţi şi educaţi de Biserică. Am mai spus că la noi, rata divorţurilor este 1 din 6 căsătorii, dar numai 1 din 50 la familiile care merg la Biserică; aceasta înseamnă că Biserica produ-ce un tip de caracter mai stabil - oameni care pot convieţui laolaltă nu numai "datorită...", ci şi "în ciuda..."

6. Biserica este singura părtăşie din lume ce nu se frânge. Toate celelalte legături s-au rupt: legătura dintre creştini rămâne tare. În timpul războiului, lu-crarea misionarilor germani a fost continuată de alţi misionari, dar le-a fost încredinţată din nou imediat după război. Biserica, aşa cum am mai spus, nu este în război. Ea păstrează o părtăşie continuă. De aceea, creştinii sunt punţi peste toate prăpăstiile.

7. Biserica este instituţia care te eliberează de secolul actual şi-ţi dă sentimentul solidarităţii cu toate secolele. Când eşti în Biserică, nu mai eşti prizonierul zilei de azi - ai sentimentul de apartenenţă la eternitate.

8. Biserica, în ce are ea mai bun, zdrobeşte toate barierele de clasă şi rasă şi face omenirea să se simtă una. Un predicator negru s-a ridicat de pe bancă într-un tren în Germania nazistă, a cedat locul unei nemţoaice în vârstă, iar el a stat în picioare patru ore. Când femeia s-a pregătit să coboare, a vrut să-i mulţu-mească, dar nu ştia limba lui şi el nu o ştia pe a ei. În cele din urmă ea a scos o bucăţică de hârtie şi a scris pe ea atât: "**Isaia 58:11**." Negrul a scos Biblia lui, s-a uitat în ea la locul respectiv (*"Domnul te va călăuzi neîncetat, îţi va sătura sufletul..."*), a înţeles urarea, a zâmbit şi a dat din cap mulţumitor. Isaia, un evreu, ajută un negru şi o nemţoaică să se înţeleagă în Germania nazistă! Un mare duşman al creştinilor, Celsus, scria cu ciudă: "Creştinii aceştia se iubesc chiar şi înainte de a se cunoaşte." Aşa este.

O, Dumnezeule, Îţi mulţumesc că Biserica a fost "mama spiritului meu", călăuza tinereţii mele, părtăşia anilor mei maturi - casa sufletului meu. Fă Tu ca nici prejudecăţile de clasă, nici cele de castă sau de culoare să nu strice părtăşia Familiei Tale. Ajută-ne să avem o părtăşie relaxată, în care toţi să se simtă acasă - cu excepţia celor ce păcătuiesc împotriva părtăşiei frăţeşti. Amin!

Biserica - mama mişcărilor nobile

Faptele 14:22-23. **Întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credinţă şi spunea că în Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri. Au rânduit presbiteri în fiecare Biserică şi după ce s-au rugat şi au postit, i-au încredinţat în mâna Domnului, în care crezuseră.**

1 Corinteni 1:2. **Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi să fie sfinţi, şi către toţi cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor şi al nostru.**

Evrei 2:11-12. **Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este ruşine să-i numească "fraţi", când zice: "Voi vesti Numele Tău fraţilor Mei; Îţi voi cânta lauda în mijlocul adunării."**

Câteva meditaţii finale despre Biserică.

9. Biserica a fost şi este mama mişcărilor nobile. Ea este o societate creatoare, este cea care a dat naştere artelor, educaţiei, reformei, mişcărilor misionare, democraţiei. Democraţia modernă este copilul credinţei creştine. Ideile democraţiei moderne au fost formulate în secolul al XVII-lea, în Rhode Island, de către baptişti şi quakeri. Baptiştii şi quakerii L-au cunoscut pe Dumnezeu ca Tată, pe oameni ca fraţi şi apoi au conceput democraţia ca expresie, la nivel de conducere, a acestei atitudini egalitariste. Democraţia se bazează pe o anumită concepţie despre Dumnezeu, şi de aici despre om, şi de aici despre guvernământ. "Democraţia", spune Thomas Mann, "este expresia politică a creştinismului." Dacă rădăcina democraţiei este zdrobită, fructul va muri.

10. Cultul nu este Biserica. Este extrem de important să avem mereu în vedere că Biserica este mai mare decât cultul din care facem parte. Stăteam odată pe vârful unui deal şi priveam în vale. Ici şi colo se zăreau porţiuni izolate de apă. Dar acestea nu erau lacuri separate; ele erau porţiuni ale unui râu şerpuitor din care nu puteam să văd decât anumite porţiuni. Cultele creştine sunt părţi ale unui râu continuu: Biserica este mai mare decât cultele. A crede că noi am delimitat harul lui Dumnezeu în cadrul cultului nostru este tot atât de absurd ca şi să crezi că porţiunea de apă delimitată prin sfori, pentru înotătorii de pe o plajă, este oceanul.

11. Aşa cum cultul nu este Biserica, nici Biserica nu este Împărăţia. Biserica conţine cea mai bună viaţă a Împărăţiei, dar nu este sinonimă cu Împărăţia. Ea este doar un mijloc către scopul Împărăţiei şi nu un scop în sine. Trebuie să-şi piardă viaţa pentru scopul Împărăţiei şi atunci şi-o va găsi cu adevărat.

12. Funcţia primordială a Bisericii este închinarea înaintea lui Dumnezeu. Aici, în Biserică, oamenii intră în contact viu cu Dumnezeu, Eternul, pentru ca apoi să poată fi în stare să întâmpine Timpul, trecătorul. Aici, în Biserică, oamenii fac o pauză, pentru ca "pecetea veşniciei să fie imprimată pe fugarele clipe ale Timpului".

Din această închinare adusă lui Dumnezeu izvorăsc impulsuri şi mişcări în slujba omului.

Tată plin de har, în casa Ta învăţ să trăiesc simultan în timp şi în eternitate. Aici învăţ că sunt un copil al unui Scop Etern şi un crainic al unui Destin Etern. Nu mai sunt ieftin. Nici nu mă mai pot dărui uşor unor scopuri ieftine. Ajută-mă să-mi păstrez adâncul inimii curat pentru îndeplinirea scopurilor Tale Eterne. În Numele lui Isus. Amin!

Sigiliul proprietarului

Deuteronomul 6:5-9.
Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini, și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușiorii casei tale și pe porțile tale.

Deuteronomul 5:12-17.
Ține ziua de odihnă, ca s-o sfințești, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate treburile. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca și robul și roaba ta să se odihnească întocmai ca tine. Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins: de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, să ții ziua de odihnă. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, ca să ai zile multe și să fii fericit în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Să nu ucizi.

Proverbele 3:7-8.
Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul, și abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău și răcorire oaselor tale.

Am încheiat studiul asupra atitudinilor personale și sociale corecte pentru o viață din abundență. Le-am jalonat în mintea noastră; acum trebuie imprimate - studiul trebuie să devină pecetluire. Pavel spune: *"De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu"* (**Galateni 6:17**). Sau, cum traduce Moffatt, "port pe trupul meu sigiliul de proprietar al lui Isus". Semnele erau semnele Proprietarului imprimate în carnea sa, ca un simbol că sigiliul Proprietarului era imprimat și în structura lui mintală și spirituală.

În India vedem oameni care au pecetea zeului lor pe frunte - întipărită cu fierul roșu, de neșters. Bivolii lui Șiva sunt înfierați cu tridentul lui Șiva și sunt ai lui oriunde ar rătăci ei. Pavel se gândea la o astfel de pecetluire când a afirmat că el este liber față de oameni deoarece este legat de Omul. El și-a afirmat libertatea printr-o mai adâncă legare! Straniu mod de a-ți găsi libertatea - prin legare absolută! Și totuși, a văzut că Hristos era împlinirea ființei lui, modalitatea în care a fost făcut să trăiască - Calea. Într-un alt loc, Pavel spune că am fost destinați să fim "asemenea chipului Fiului Său" (**Romani 8:29**). Ne certăm de secole cu privire la predestinare. Și totuși, ea pare atât de simplă: dacă urmezi destinul care este înscris în structura ființei tale, vei fi făcut asemenea chipului lui Hristos. Ești predestinat să fii creștin, o persoană ca și Hristos, dacă urmezi liniile imprimate în ființa ta. Acesta este destinul tău și poți scăpa de el numai păcătuind împotriva lui. Cu alte cuvinte, numai păcătuind împotriva lui Dumnezeu care a înscris acest destin în tine. Prin urmare, "sigiliul Proprietarului" este pur și simplu semnul exterior a ceva ce este imprimat în tine structural. Îți dai consimțământul acestei structuri - calea devine Calea. Sigiliul Proprietarului este imprimat în ființa ta.

Fiecare organ luat în parte, fiecare țesut, fiecare celulă nervoasă, sunt făcute pentru a funcționa în mod creștin. Acesta este destinul lor, înscris în structura lor.

O, Isuse, văd că Tu ești Calea. Dacă voi împlini lucrul acesta pentru care am fost creat, voi fi ca Tine. Nu îndrăznesc să semnez împotriva destinului. Căci văd că aici nu este vorba de un decret arbitrar înscris într-o carte și impus din afară, ci de ceva înscris în mine, de ceva organic, de care nu pot scăpa. Ajută-mă, deci, să consimt cu toată ființa mea să fiu pecetluit ca aparținându-Ți Ție. Amin!

"Vor răsări din pământ"

Luca19:40.
Şi El a răspuns: "Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga."

Efeseni 6:1-3.
Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri, căci este drept. "Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta" - este cea dintâi poruncă însoţită de o făgăduinţă - "ca să fii fericit, şi să trăieşti multă vreme pe pământ."

Proverbele 17:22.
O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele.

Psalmul 139:14-16.
Te laud că sunt o făptură aşa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.

Am văzut ieri că am fost predestinaţi, prin însăşi legile fiinţei noastre, ca să fim creştini. Aceasta este predestinaţia în care cred eu din toată inima. Dr. Bosworth a spus odată: "Dacă principiile lui Isus ar fi smulse din ceruri, ele ar răsări din pământ." Şi din natura însăşi a fiinţelor noastre. Ai plămâni creştini, glande creştine, un stomac creştin, o inimă creştină, un ficat creştin, un sistem nervos creştin şi alcătuirea ta totală este creştină; şi a da acestor organe o utilizare necreştină înseamnă a scoate roţile dinţate ale unui mecanism complex şi a le lăsa să se roadă unele de altele - înseamnă a trăi în conflict lăuntric.

"Vor răsări din pământ." Studiind psihologia, dr. Henry Link a renunţat la creştinism şi l-a respins ca pe o superstiţie demodată. Când a început însă să practice psihologia şi a încercat să-i ajute pe pacienţii săi să descurce ţiele încurcate ale vieţii, a descoperit că trebuie să le dea ceva ca să iubească în afara lor înşişi. Şi singurul lucru permanent care le-a putut fi oferit a fost Dumnezeu; şi în curând a descoperit că le dă clienţilor săi sfaturi ca un creştin. Viaţa refuză să funcţioneze bine pe oricare altă cale. El a devenit creştin şi a scris două cărţi mari despre calea creştină, la care s-a întors, obligat fiind de înseşi presiunile vieţii. Calea creştină, ruptă din cer, a răsărit din pământ. Studiul psihologiei şi al psihiatriei ne va conduce la concluziile mătuşii Het, care a spus cu o notă de umor: "Natura încearcă să ne facă buni. Eu obişnuiam să mă înfurii teribil, dar a trebuit să renunţ, căci îmi produce indigestie." Dr. Frank Crane spune: "Depresiile, mahmureala, pesimismul - acestea ucid câte zece persoane la fiecare persoană ucisă de febră tifoidă, gripă, diabet sau pneumonie. Dacă tuberculoza este marea plagă albă, frica este marea plagă neagră." Dar frica, deprimarea, mahmureala, disperarea şi pesimismul sunt toate stări necreştine. Ele *ucid,* ne spune omul de ştiinţă: "Vor răsări din pământ." Natura îşi deschide cartea şi arată spre textul ei central, şi acesta zice: "Fii creştin!"

O, Tu, Proprietar iubitor, neobosit şi mântuitor, descopăr semnele Tale în fiinţa mea. Şi acum contrasemnez semnătura Ta - o contrasemnez cu adânc consimţământ. Pune-Ţi sigiliul de proprietate pe mine. Căci nu mai pot rătăci fără stăpân şi conducător. Voia Ta este aerul natural pe care-l respir pentru a trăi; gândirea Ta este climatul fiinţei mele. Îţi mulţumesc. Amin!

Pecetea proprietarului este deja pusă

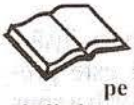

Efeseni 4:11-16. **Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste.**

Coloseni 3:10. **Şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut.**

Iacov 5:15-16. **Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va însănătoşi; şi dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiţi-vă unii altora păcatele, şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.**

Leviticul 26:14-16. **Dar dacă nu Mă ascultaţi şi nu împliniţi toate aceste porunci, dacă nesocotiţi legile Mele, şi dacă sufletul vostru urăşte rânduielile Mele, aşa încât să nu împliniţi toate poruncile Mele şi să rupeţi legământul Meu, iată ce vă voi face atunci. Voi trimite peste voi groaza, lingoarea şi frigurile, care vor face să vi se stingă ochii şi să piară viaţa din voi. Sămânţa o veţi semăna în zadar, căci o vor mânca vrăjmaşii voştri.**

Am văzut că Hristos este Proprietar, fie că recunoaştem acest fapt, sau nu. Mărturisirea acestei proprietăţi este smulsă de pe tot mai multe buze împotrivitoare. Un medic îmi spunea: "Mai mulţi oameni se îmbolnăvesc de ulcer la stomac din cauza fricii şi a îngrijorării decât din cauza resentimentelor şi a mâniei." Eu sufăr de ulcer gastric. Obişnuiam să mă mânii. Acum nu mai fac lucrul acesta, căci ştiu unde mă va lovi mânia: în stomac! Acum, când cineva este pe punctul de a mă enerva, pur şi simplu mă întorc şi ies afară." Apoi l-a citat pe marele chirurg, dr. Harvey Cushing, care a zis: "Când un om are ulcer la stomac, nu-i operaţi stomacul: operaţi-i capul." Aceasta pentru că nutreşte resentimente sau îngrijorări. Dr. Taylor din Columbia, Carolina de Sud, spune: "N-am întâlnit nici un caz de artrită la negri şi nici la albi, cu excepţia celor care se tem sau sunt îngrijoraţi." "Ele vor răsări din pământ." Credinţa, bunăvoinţa, dragostea nu sunt ceva impus: ele lucrurile pentru care am fost făcuţi.

Pecetea Proprietarului este acolo, înlăuntrul tău. Dar acum trebuie să primeşti pecetluirea prin consimţământ. Unde să fii sigilat? Pavel zice: "În trupul meu." Poate că ai avut calea creştină doar pictată pe tine, nu imprimată cu fierul roşu. De aceea n-a durat. Pentru tine, calea nu este ceva lăuntric şi imperios, ci doar o tentativă de suprafaţă. Nu eşti fixat în ea, de aceea oscilezi. Acum, toată calea aceasta urmează să fie imprimată cu fierul roşu, arsă în tine, începând de la trup. Civilizaţia apuseană a fost obişnuită să se concentreze asupra trupului, este o civilizaţie a simţurilor, a ceea ce poate fi văzut, atins, gustat, mirosit. Spune-i unui membru al acestei civilizaţii: "Lucrul acesta îţi va produce ulcer la stomac" şi va sta pe gânduri. De vreme ce am fost condiţionaţi aşa, noi vom începe cu trupul: "Imprimă-Ţi sigiliul Tău, Doamne Isuse, pe fiecare celulă a creierului meu, pe fiecare nerv, pe fiecare ţesut, pe toată viaţa mea. Vreau să fiu marcat cu fierul roşu." Această rugăciune pe buzele noastre este rugăciunea negrăită a fiecărei părticele din fiinţa noastră: totul în noi strigă să fie creştin, căci acesta este destinul lor, al tuturora.

Stăpâne plin de har, mă crispez la apropierea fierului Tău: carnea care arde mă face să dau înapoi. Dar ştiu că trebuie să o termin cu viaţa aceasta rătăcitoare şi şchiopătândă. Doresc ceva ce să mă înfiereze pentru totdeauna, atât în faţa lui Dumnezeu cât şi în faţa oamenilor, ca nimeni să nu se mai îndoiască de identitatea mea. Fă ca Duhul Tău să mă pecetluiască pentru totdeauna ca fiind al Tău. Amin!

Semnul lui Isus - iertarea rănilor făcute de alții

Luca 11:4.
"Și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator: și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău".

Efeseni 4:32.
"Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos."

Coloseni 3:13.
"Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi."

Marcu 11:25-26.
"Și când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre."

Ieri am amintit de teama de a fi marcat cu fierul roșu. Dar când vedem ce urmează să fie marcat în ființa noastră, atunci nu mai dăm înapoi. Căci ceea ce se imprimă în noi sunt "semnele Domnului Isus". Ce ar putea fi mai frumos ca acestea? Un predicator, cam ciudat de felul lui, s-a rugat și a mulțumit fiecărei Persoane a Sfintei Treimi, și când au ajuns la Domnul Isus a spus: "O, Dumnezeule, nici chiar Tu n-ai fi putut face mai bine de cum a făcut El." Avea dreptate. Asemănarea cu acest Hristos urmează să fie imprimată în tine - în privința acestei asemănări, niciodată nu te poți teme de prea mult. Iată care au fost câteva dintre semnele lui Isus.

1. Iertarea celor ce ne rănesc. Cea mai sublimă rugăciune care a fost rostită vreodată, deoarece ea a întrupat cel mai sublim spirit manifestat vreodată, a fost rugăciunea: "Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac." Sir John Seeley spune că semnul cel mai distinctiv al unui creștin este faptul că este gata să ierte rănirile. Un hoț de drumul mare i-a ieșit în cale unui credincios. Acesta i-a dat portmoneul și i-a zis: "Chiar așa mare nevoie de bani ai? Uite, îți mai dau o sumă", și i-a mai întins un portmoneu ascuns în altă parte. Apoi i-a zis: "Dacă vrei să-ți găsești un serviciu, am să te ajut eu." Hoțul a lăsat arma jos, i-a dat omului banii înapoi și i-a zis: "Nu-ți pot lua banii. Ești creștin."

Ralf era un deținut convertit care mai avea de ispășit o pedeapsă. Un alt deținut a spus despre el: "Orice mânie ți se stinge în momentul în care intră Ralf în cameră." Este un semn autentic al faptului că ești creștin. O soră misionară în Japonia mergea pe trotuar, când o rafală de vânt i-a umflat pardesiul, care a fost agățat de un taxi care trecea pe lângă trotuar și femeia a fost trântită sub roți și grav rănită. În spital, ea a cerut ca șoferului să nu i se facă nimic, deoarece a fost un accident involuntar. Șoferul a fost foarte impresionat de aceasta, a participat la înmormântarea ei și a devenit creștin.

Acum urmează să fii sigilat, sigilat - fii atent - cu spiritul iertării rănilor. Și fierul roșu intră adânc, adânc - nu vei mai nutri niciodată dorința de răzbunare și nici resentimente.

Dorința de răzbunare și nutrirea resentimentelor aparțin unui trecut mort - mort pentru totdeauna!

O, Isuse, sigilează-mă adânc. Îmi predau toate rănile, jignirile, resentimentele, dorințele de răzbunare. De azi înainte sunt liber, eliberat de eroziunea urii și de resentimentele distrugătoare. Îi voi iubi pe toți - prieteni și dușmani - pe cei ce-mi fac bine și pe cei ce-mi fac rău. Prin harul Tău, pot face lucrul acesta, dar numai prin harul Tău. De azi înainte, nici o ură să nu mă mai tulbure. Port în mine sigiliul Tău. Amin!

Semnul lui Isus - nici o autocompătimire

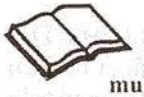

Faptele 21:10-13. **Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un proroc, numit Agab, s-a coborât din Iudeea, şi a venit la noi. A luat brâul lui Pavel, şi-a legat picioarele şi mâinile şi a zis: "Iată ce zice Duhul Sfânt: 'Aşa îl vor lega iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta şi-l vor da în mâinile neamurilor." Când am auzit lucrul acesta atât noi cât şi cei de acolo am rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim. Atunci, Pavel a răspuns: "Ce faceţi de plângeţi aşa, şi-mi rupeţi inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus."**

Romani 8:28. **De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său.**

Efeseni 5:20. **Mulţumiţi totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos.**

Luca 6:20-23. **Atunci, Isus Şi-a ridicat ochii spre ucenicii Săi şi a zis: "Ferice de voi care sunteţi săraci, pentru că Împărăţia lui Dumnezeu este a voastră! Ferice de voi care sunteţi flămânzi acum, pentru că voi veţi fi saturaţi! Ferice de voi care plângeţi acum, pentru că voi veţi râde! Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocărî şi vor lepăda numele vostru ca ceva rău din pricina Fiului omului! Bucuraţi-vă în ziua aceea şi săltaţi de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer, căci tot aşa făceau părinţii lor cu prorocii."**

Continuăm marcarea noastră cu semnele Domnului Isus.

2. Nici o autocompătimire. Isus le-a zis fiicelor Ierusalimului, când acestea au plâns pentru El pe calea către cruce: "Nu Mă plângeţi pe Mine." Nici o autocompătimire. Acesta este un negativ pozitiv. Nu poate să existe nici o autocompătimire în structura creştinismului. Predă orice tendinţă de a-ţi fi milă de tine însuţi, orice sentiment de inferioritate, orice aşteptare de a fi compătimit de alţii sau de tine însuţi. Un pastor şi-a pierdut reputaţia prin imoralitate. Căderea lui l-a afectat profund pe fiul său, care era tot pastor. Acesta se simţea stigmatizat de fapta tatălui său. A început să se închidă în sine, simţind că cei din jur se uită urât la el. Am stat de vorbă cu el şi i-am atras atenţia că pe lista strămoşilor lui Isus se află scrise aceste cuvinte despre cel mai de seamă strămoş al său: "David l-a născut pe Solomon din nevasta lui Urie." "Din nevasta lui Urie." Ce stigmat! Dar Isus nu s-a plâns niciodată că a avut o genealogie pătată şi nu s-a lăsat robit de sentimente de inferioritate. El a luat materia primă a vieţii şi a transformat-o într-o nouă posteritate. Pastorul a renunţat la autocompătimire, a ridicat din nou capul sus şi a fost eliberat.

Trebuie să faci şi tu, acum, la fel. Semnul acesta - "nici o autocompătimire" - trebuie marcat în fiinţa ta, pentru totdeauna. Aşa ceva nu mai are loc în tine de aici înainte. Eşti liber. Poţi spune: "De astăzi înainte să nu mă mai tulbure nici o autocompătimire. Am imprimat în mine semnul eliberării de sub acest sentiment."

3. Bucurie, în ciuda... Oricine poate să aibă bucurie datorită..., dar Isus a avut bucurie în ciuda... Un creştin a spus odată la o masă rotundă: "Am descoperit că dacă Îl urmezi pe Hristos, ţi se întâmplă trei lucruri: ***1.*** *Vei fi eliberat de orice temeri;* ***2.*** *Vei fi absurd de plin de bucurie;* ***3.*** *Vei avea necazuri.* "Adică bucuria absurdă este în ciuda necazurilor! O femeie deosebit de inteligentă, care îşi distrusese sănătatea din cauza conflictului sufletesc, L-a găsit pe Hristos, şi, după aceea, colegii ei i-au spus: "Este indecent să fii chiar atât de fericită." Ei nu puteau vedea Izvorul! Fericirea ei era în ciuda...

Şi acum, o, Isuse, urmează să fiu şi eu marcat cu acest semn al Tău: bucuria. Posomorârea, disperarea şi zilele negre nu vor mai avea loc şi ocazie în viaţa mea de acum încolo. Sunt arse în focurile bucuriei Tale. De acum încolo să nu mă mai tulbure nici o mâhnire, nici un gând disperat, căci port imprimat în mine semnul bucuriei Tale. Amin!

Semnul lui Isus - receptivitate calmă

Psalmul 37:1-7. **Nu te mânia pe cei răi, şi nu te uita cu jind la cei ce fac răul; căci sunt cosiţi iute ca iarba, şi se vestejesc ca verdeaţa. Încrede-te în Domnul şi fă binele; locuieşte în ţară şi umblă în credincioşie. Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima. Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra. El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, şi dreptul tău ca soarele la amiază. Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lor rele.**

Evrei 10:35. **Să nu vă părăsiţi, dar, încrederea voastră pe care o aşteaptă o mare răsplătire.**

Efeseni 3:13-21. **Vă rog iarăşi, să nu vă pierdeţi cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră.... Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ, şi-l rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă: pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică şi în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin!**

Isaia 40:31. **Dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc.**

Continuăm marcarea noastră cu semnele Domnului Isus.

4. Receptivitate calmă. El dădea în permanenţă, dar numai datorită faptului că primea în permanenţă. Un organism poate emana numai atâta energie câtă absoarbe - nimic mai mult. Aşa este şi cu tine. Isus ştia să dea, deoarece ştia să primească. Spiritul Său relaxat ţinea conductele libere. Nu existau noduri strânse în viaţa Lui care să blocheze puterea lui Dumnezeu. Tu urmează să fii imprimat cu acelaşi spirit - imprimat - ceea ce înseamnă că pasivitatea alertă urmează să fie o stare continuă a minţii, în loc să fie un lucru ocazional, de import, în perioada de relaxare. Urmează să trăieşti relaxat şi receptiv.

Când a fost întrebat cum îşi primeşte inspiraţiile muzicale, Mozart a răspuns: "Nu ştiu şi nu voi putea afla niciodată. Când sunt într-o dispoziţie deosebit de bună, sau într-o noapte fără somn - atunci gândurile îmi vin năvală şi cel mai bine. De unde şi cum - nu ştiu şi nu pot afla." El era relaxat, receptiv şi acordat la muzică. Şi muzica îşi cânta melodiile în el.

Tu eşti sigilat acum cu acest semn al lui Isus. De acum încolo nu vei mai trăi o viaţă nervoasă, supraîncărcată, agitată; vei fi relaxat, receptiv şi liber; eşti o conductă cuplată la resursele divine nelimitate.

5. Curaj. Curajul Lui nu era curajul avântat şi disperat al câmpului de luptă, ci curajul calm care continua în faţa unei opoziţii crescânde şi a răstignirii sigure. Curajul tău va fi acelaşi tip de curaj calm - curajul de a le spune "nu" duşmanilor, şi chiar şi prietenilor; curajul de a merge înainte nedescurajat când un tovarăş iubit iese din rând şi renunţă şi când viitorul este totalmente necunoscut: curajul unei încrederi cosmice.

Curajul acesta calm este imprimat acum în mine: nu-mi va mai fi frică niciodată de nimic. Sunt liber!

O, Isus al credinţei neabătute şi neînfrânte, dă-mi încrederea şi curajul Tău calm. Fie ca nu eu să-mi ţin credinţa, ci ea să mă ţină pe mine; să mă ţină atunci când tot restul s-a prăbuşit. Imprimă curajul acesta în carnea mea, în sângele meu şi în ţesutul meu nervos: în tot ceea ce sunt eu, până când nu-mi va mai fi frică de nimic, deoarece Te voi dori numai pe Tine. Amin!

Semnul lui Isus - puterea de a primi şi suporta loviturile

2 Corinteni 11:23-29. **Sunt ei slujitori ai lui Hristos? vorbesc ca un ieşit din minţi - eu sunt şi mai mult. În osteneli şi mai mult; în temniţe, şi mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte ! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroşcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii mincinoşi. În osteneli şi necazuri, în priveghiuri adesea, în foame şi sete, în posturi adesea, în frig şi lipsă de îmbrăcăminte! Şi, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. Cine este slab şi să nu fiu şi eu slab? Cine cade în păcat, şi eu să nu ard?**

Galateni 1:4. **El S-a dat pe Sine Însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl.**

Romani 5:8. **Dar Dumnezeu Îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi.**

Romani 12:1. **Vă îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.**

Continuăm lista semnelor lui Isus care urmează să fie imprimate în noi.

6. Puterea de a primi şi suporta loviturile. Când I se întâmpla ceva neobişnuit, bine sau rău, El era în stare să suporte. Un judecător mi-a spus: "Se constată o creştere a folosirii calmantelor, drogurilor şi narcoticelor deoarece oamenii nu pot suporta frustrările. Oamenii care vin în faţa mea nu au nici o religie şi prin urmare recurg la proptelele calmantelor, drogurilor, alcoolului. Nu pot suporta." Isus a putut să suporte, desigur, şi atunci când era popular şi au vrut să-L facă rege, şi atunci când oamenii orbiţi de ură L-au pus pe o cruce. În ambele extreme, a fost în stare să suporte. Şi puterea aceasta de a primi şi a suporta orice ar veni urmează să fie imprimată în tine. Niciodată nu te vei mai văita, plânge sau retrage. Vei primi tot ce vine şi îl vei utiliza - un mod de a trăi care nu poate fi învins.

7. Lui Îi pasă. Lui nu i-a păsat de ce I se întâmpla personal, dar I-a păsat enorm de ceea ce li se întâmplă altora. A fost atât de profund sensibilizat, încât foamea fiecărui om era a Lui; era legat în închisoarea fiecărui om şi însingurat în singurătatea fiecărui om. A fi în contact cu Hristos înseamnă a fi sensibilizat. Şi a fi în contact deplin cu Hristos înseamnă a fi sensibilizat la scară mondială. Aşa cum spunea Von Hugel: "Creştinii sunt oameni cărora le pasă." Lor le pasă fără discriminare. Acum, spiritul acesta urmează să fie imprimat în tine. El te va elibera de orice automulţumire snoabă şi de indiferenţa faţă de alţii. Îţi va păsa: vei fi rănit de rănile altora şi fericit de fericirea lor.

8. El S-a dat pe Sine. Semnul Lui care încununează toate celelalte semne a fost că nu numai că I-a păsat: I-a păsat destul de mult ca să dea şi nu numai ca să dea, ci să Se dea pe Sine. Proba supremă este aici: dăm bani, interes, cuvinte, ajutor - dar oare ne dăm pe noi înşine? Acum, această calitate supremă a vieţii este imprimată în tine. Te vei dărui pe tine însuţi oricui - de orice rasă, clasă sau culoare - care are nevoie de tine.

O, Hristos al meu, aştept pecetluirea, nu cu una sau alta dintre calităţile Tale: vreau să fiu pecetluit cu spiritul Tău total. Vino în sângele meu, în nervii mei, în ţesuturile mele, în conştiinţa mea morală - în totalitatea fiinţei mele, cu totalitatea fiinţei Tale. Căci mi-e sete de Tine. O singură atingere a Ta, şi încep să ard în flăcări după mai mult, mai mult, după tot. Sunt mulţumit numai când mă trezesc în asemănarea Ta. Amin!

Loviturile muribunde ale obiceiurilor rele

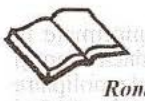

Romani 8:12-15.

Aşadar, fraţilor, noi nu mai datorăm nimic firii pământeşti, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiţi după îndemnurile ei, veţi muri; dar dacă, prin Duhul, faceţi să moară faptele trupului, veţi trăi. Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: "Ava! adică: Tată!"

Coloseni 3:5-10.

De aceea, omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea, şi lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor eraţi şi voi odinioară, când trăiaţi în aceste păcate. Dar acum lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase, care v-ar putea ieşi din gură. Nu vă mintiţi unii pe alţii, întrucât v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut.

Filipeni 3:12-14.

Nu că am şi câştigat premiul, sau că am şi ajuns desăvârşit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraţilor, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.

Poate că pui la îndoială caracterul absolut al eliberării descris în studiul de săptămâna trecută. "Sigilat" este un cuvânt decisiv. Vei fi ispitit să te îndoieşti că eliberarea este decisivă şi dintr-o dată. Nu te descuraja dacă eliberarea nu se produce astfel. De obicei, se produce astfel. Dar uneori este treptată.

După Rusalii, care au ars complet multe din slăbiciunile lui Petru, în el încă mai stăruia prejudecata rasială. A fost nevoie de o atingere ulterioară specială, ca să o dezrădăcineze şi pe aceasta. "Duhul mi-a spus să plec cu ei fără să fac vreo deosebire." După ce citadela a fost curăţită, trebuie lichidate micile grupuri de rebeli recalcitranţi care mai continuă lupta.

Când eram student, am contractat o infecţie cauzată de toxicodendron (o plantă care la atingere produce o iritaţie puternică a pielii, n.trad.) între degetele de la mâini şi pe gene. Infecţia a fost aşa de puternică, încât între degete era carne vie. Apoi m-am vindecat. După ce am ajuns în India, unde nu exista această plantă, în fiecare primăvară, în perioada în care contractasem cândva infecţia, locurile odată infectate începeau să mă mănânce. Fenomenul se repeta în fiecare primăvară, dar tot mai slab, până când, după vreo 20 de ani, a dispărut cu totul. Răul din viaţa ta va acţiona în acelaşi fel. Rădăcinile sunt smulse, şi totuşi loviturile muribunde ale obiceiurilor muribunde îţi vor aduce aminte că răul a fost cândva acolo. Nu te descuraja: loviturile sunt muribunde.

O femeie care a ajutat multe mii de oameni să-şi recapete sănătatea mintală şi spirituală le spune clienţilor ei că eliberarea treptată se aseamănă cu nişte musafiri care au plecat; şi-au luat rămas bun, despărţirea a avut loc, dar iată că musafirii, după ce o cotiseră după colţ, mai apar încă o dată fluturând un ultim "la revedere". Aşa va fi şi cu obiceiurile rele: ultimele saluturi de "la revedere" au fost spuse şi totuşi mai apar adesea, ca o ultimă fluturare de adio. Dar această ultimă fluturare este un adio.

Îmi amintesc de povestea ilustrată a micii orfane Ana. Ultima imagine este grăitoare pentru noi: "Ana este, în sfârşit, în afară de orice primejdie... şi undeva, departe, pe drumul întunecat de pe care a salvat-o pe Ana, Ketty se scutură de temerile obsedante care îi stăpâniseră mintea atâta vreme."

O, Dumnezeule, poate că acesta este secretul: slujindu-i pe alţii, pierzându-mă pe mine în greutăţile altora, şi eu voi constata cum mă părăsesc temerile, pe drumul întunecat. Spectrul lor s-ar putea să mă mai viziteze, chiar şi după ce ele au fost înmormântate. Dar au dispărut - pentru totdeauna. Eu aparţin prezentului victorios şi viitorului, nu unui ieri învins. Îţi mulţumesc. Amin!

O scară către o viață molipsitoare

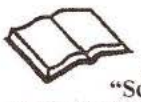

Fapte 8:26-39. **Un înger al Domnului a vorbit lui Filip, şi i-a zis: "Scoală-te, şi du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, şi care este pustiu." Filip s-a sculat şi a plecat. Şi iată că un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor, şi îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo, şi şedea în carul lui, şi citea pe proorocul Isaia. Duhul i-a zis lui Filip: "Du-te, şi ajunge carul acesta!" Filip a alergat, şi a auzit pe etiopian citind pe proorocul Isaia. El i-a zis: "Înţelegi tu ce citeşti?" Famenul a răspuns: "Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?" Şi a rugat pe Filip să se suie în car şi să şadă împreună cu el. Locul din Scriptură pe care-l citea, era acesta: "El a fost dus ca o oaie la tăiere; şi, ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu Şi-a deschis gura; în smerenia Lui, judecata l-a fost luată. Şi cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viaţa I-a fost luată de pe pământ." Famenul a zis lui Filip: "Rogu-te, despre cine vorbeşte proorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?" Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta, şi i-a propovăduit pe Isus. Pe când îşi urmau ei drumul, au dat peste o apă. Şi famenul a zis: "Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?" Filip a zis: "Dacă crezi din toată inima, se poate." Famenul a răspuns: "Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu." A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, şi Filip a botezat pe famen. Când au ieşit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, şi famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul îşi vedea de drum, plin de bucurie...**

Ioan 15:5. **Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic.**

Ioan 15:16. **Nu voi M-aţi ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă, şi roada voastră să rămână, pentru ca orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.**

Daniel 12:3. **Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci.**

Psalmul 51:12-13. **Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale, şi sprijineşte-mă cu un duh de bunăvoinţă! Atunci voi învăţa căile Tale pe cei ce le calcă, şi păcătoşii se vor întoarce la Tine.**

A avea calităţile lui Isus imprimate în fiinţa noastră nu va fi de ajuns decât dacă avem şi calitatea molipsirii. Căci capacitatea de molipsire face ca aceste calităţi să fie îndreptate în afară şi să fie puse la dispoziţia altora. "Nici o virtute nu este sigură dacă nu este entuziastă; nici o inimă nu este curată dacă nu este pasionată; nici o viaţă nu este creştină dacă nu este creştinizatoare."

Noi trebuie să ne impunem nouă înşine cu hotărâre să fim creativi din punct de vedere spiritual. Poate că paşii aceştia şapte te vor ajuta să ajungi la o viaţă molipsitoare.

1. Sunt alcătuit în structura internă a fiinţei mele pentru a fi creativ. Dacă nu sunt creativ spiritual, voi falimenta în împlinirea destinului fiinţei mele.

2. A-i câştiga pe alţii la o viaţă nouă este cea mai înaltă formă de creativitate. Am o şansă să fiu creativ acolo unde aceasta contează cel mai mult. Creativitatea fizică le este negată multora; creativitatea spirituală nu-i este negată nimănui, cu excepţia celui care şi-o neagă el însuşi.

3. Nimic nu este realmente al meu până când nu l-am împărţit cu alţii. Orice expresie adânceşte impresia. Este însă o lege a minţii, că ceea ce nu este exprimat, moare. Eu vreau ca acest fel de viaţă să-mi aparţină, căci este cea mai scumpă comoară a vieţii.

4. Voi avea voinţa de a evangheliza. Până acum, dorinţa de a evangheliza a existat în mintea mea şi în sufletul meu: acum ea intră în voinţa mea. Decid să împărtăşesc cu alţii ceea ce altcineva a împărtăşit cu mine.

5. Dacă mi-e teamă să nu fiu repezit, îmi aduc aminte că am un aliat secret în fiecare inimă. Există ceva în fiecare inimă care va fi de partea mea, căci fiecare inimă este făcută pentru Isus.

6. Dacă voi eşua, o voi face în ceea ce era datoria mea să încerc. Dar poate că cel mai mare eşec este acela de a nu încerca nimic.

7. Poate că sunt nevrednic, dar Dumnezeu poate folosi chiar şi păcatele mele. S-ar putea ca păcatele mele din trecut şi faptul că Dumnezeu m-a izbăvit de ele să-i inspire şi pe alţii să simtă că şi ei pot fi izbăviţi. Departe de a mă urca pe mine însumi pe un piedestal, mă voi considera un umil trecător care-i cheamă şi pe alţii pe calea pe care a pornit el.

O, Dumnezeule, Îţi aduc Ţie viaţa aceasta stearpă, ca să o atingi Tu şi să o faci creativă. Dacă eforturile mele se poticnesc, poate că aceasta Îţi va da o şi mai mare ocazie de a lucra Tu; şi când eu mă bâlbâi, poate că Tu poţi vorbi cel mai clar. Dar, oricum ar fi, eu sunt dăruit - dăruit lucrării de a-i face pe alţii să se dăruiască Ţie. Amin!

Cei patru pași în a-i îndruma pe alții către Hristos

Ioan 1:43-49.
A doua zi, Isus a vrut să Se ducă în Galileea, și a găsit pe Filip. Și i-a zis: "Vino după Mine." Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael, și i-a zis: "Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în lege, și proorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif. Natanael i-a zis: "Poate ieși ceva bun din Nazaret?" "Vino și vezi!" i-a răspuns Filip. Isus a văzut pe Natanael venind la El, și a zis despre el: "Iată cu adevărat un israelit, în care nu este vicleșug." "De unde mă cunoști?" I-a zis Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: "Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin." Natanael I-a răspuns: "Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!"

Marcu 13:11.
Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela; căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt.

Poate că șovăi în încercarea de a-i câștiga pe alții, pentru că nu știi cum să procedezi. Am o repulsie față de expresia folosită de unii de "a-ți vinde religia", deoarece aceasta miroase a comerț și concepe religia ca pe o marfă. E ca și când ai zice "a vinde prietenia" sau "a vinde simțuri artistice". Și cu toate acestea, există anumite lecții pe care le putem învăța de la cei ce vând mărfuri. Am observat vânzătorii din trenuri, care vând diferite mărfuri. Unii atrag o grămadă de clienți, iar alții nu stârnesc nici o reacție. Cel ce atrage clienții reușește lucrul acesta datorită a doi factori. Mai întâi, acționează ca și când marfa lui ar avea o deosebită importanță. Dar fără să exagereze, căci aceasta ar stârni o reacție nefavorabilă. Trebuie să fie o importanță reținută. În al doilea rând, nu trece prin tren cu capul pe sus și ochii în văzduh - se uită țintă la fiecare pasager ca și când i-ar adresa o invitație personală să cumpere. Important și personal - iată cele două cuvinte cheie.

Directorul Companiei Naționale de vânzători cu amănuntul se folosește de patru pași pentru prezentarea unei mărfi: *(1) Ce este? (2) La ce-ți va folosi? (3) Cine zice aceasta? (4) Cum o poți obține?*

Când prezinți calea creștină, trebuie să răspunzi la aceste patru întrebări. Întâi: *Ce este?* Poate că va trebui să spui și ce nu este, pentru a clarifica prejudecățile. Ea nu este doar un set de credințe care trebuie acceptate și crezute, o organizație în care intri, un ritual sau o ceremonie căreia i te supui - le cuprinde și pe acestea, dar este mult mai mult decât ele. Ea este o relație personală cu Dumnezeu, care implică o schimbare, treptată sau bruscă, de la Împărăția eului la Împărăția lui Dumnezeu, prin harul și puterea lui Hristos. Baza vieții este mutată de pe eu pe Dumnezeu - trăiești o viață al cărei punct de referință nu mai este eul, ci Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu devine supremă în viața ta. Această voie ne este descoperită în Hristos. A fi creștin înseamnă a fi un Hristic - a-I fi predat tot ce ai lui Hristos, pentru ascultare și părtășie.

O, Isuse, ajută-mă să-i ajut pe alții să Te vadă pe Tine. Ei văd atâtea lucruri puse de oameni în jurul Tău, încât nu Te mai văd pe Tine. Ajută-mă să ajut pe cineva să intre în relație personală cu Tine - să-și plece genunchii înaintea Ta. El se va pierde pe el însuși și apoi se va găsi pe sine în Tine. Căci Tu și numai Tu ești însăși viața noastră. Amin!

Mărturia universală făcută acestei căi

Romani 8:14-16.
Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: "Ava! adică: Tată!" Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Romani 14:17.
Căci Împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt.

Galateni 5:22-23.
Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

Evrei 12:1-2.
Şi noi, dar, fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea, şi şade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Ajungem la al doilea pas în a-i oferi cuiva Calea creştină.

2. La ce-ţi va folosi? sau: *Ce va face ea pentru tine?* Îţi va da relaţii personale cu o Persoană; nu vei mai fi un orfan, un înstrăinat, în dezacord cu Realitatea; vei afla iertare şi curăţire de toate temerile tale, de toate resentimentele, sentimentele de vinovăţie, inhibările şi complexele tale; vei căpăta sentimentul unităţii lăuntrice - nu vei mai fi în stare de război cu tine însuţi; vei descoperi că tirania egocentrismului va fi zdrobită - vei începe să te gândeşti la alţii; te vei găsi pe tine însuţi ca făcând parte integrantă dintr-o Împărăţie care este Realitatea însăşi - vei avea o Cauză - Hristos; Ordinea şi Persoana vor coincide şi religia ta va fi în acelaşi timp personală şi socială. Vei începe să zici: asta e! Viaţa ta va fi o lungă verificare a ipotezei centrale. Ea se va auto-autentifica şi autoverifica. Mai mult, îţi va da putere, nu numai ca să suporţi necazul, suferinţa şi frustrarea, ci să le utilizezi, să le încadrezi în scopul vieţii tale şi să le permutezi în caracter şi utilitate.

3. Cine zice aceasta? Dacă numai câte o persoană izolată de ici şi de colo ar sprijini calea creştină, valoarea ei ar putea fi pusă la îndoială. Dar bărbaţi, femei şi copii din toate veacurile, din toate zonele pământului şi din toate stările se ridică şi spun: "Eu am testat-o şi am pus-o la încercare. Hristos este Mântuitorul, nu numai pentru că trag nădejde că El mă va scăpa de iad şi că mă va duce în cer, ci pentru că El mă scapă aici şi acum de pesimism, de disperare, de lipsa de sens în viaţă, de lipsa de ţel în viaţă, de păcat, de tirania eului meu şi a patimilor mele, şi pentru că m-a făcut liber - liber!" Această cale este verificată la scară mondială. Ea îşi face efectul în măsura în care oamenii o aplică. Dimpotrivă, viaţa trăită împotriva acestei căi se prăbuşeşte, se descompune, se înfundă; este frustrată, se dovedeşte a nu merge. Şi dacă aşa stau lucrurile, şi tu vei putea într-o zi să adaugi: "Şi eu am descoperit că merge."

O, Isuse, ajută-mă să devin şi eu martorul Tău. Reclamele lumii acesteia apelează tumultuos la simţurile mele şi-mi spun pe toate lungimile de undă ce-mi poate da sau face cutare şi cutare lucru. Eu îmi dau seama se pune un accent fals, pe bunuri false. Ajută-mă, deci, cu atât mai mult să mărturisesc clar despre Tine, o, Realitate Eternă, şi să o fac fără şovăială şi fără ezitare. Şi ajută-mă să o fac cu bucurie nestinsă.

Amin!

Cinci paşi în a-L urma pe Hristos

Iosua 24:15. **Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinţii voştri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriţilor în a căror ţară locuiţi. Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului".**

Ioan 6:67-69. **Atunci, Isus a zis celor doisprezece: "Voi nu vreţi să vă duceţi?" "Doamne", I-a răspuns Simon Petru, "la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice. Şi noi am crezut, şi am ajuns la cunoştinţa că Tu eşti Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu."**

Psalmul 55:17. **Seara, dimineaţa, şi la amiază, oftez şi gem, şi El va auzi glasul meu.**

Matei 6:22. **Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină.**

Ajungem la ultimul dintre cei patru paşi.

4. Cum o pot obţine? Isus ne dă răspunsul prin cuvintele următoare: *"Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să mă urmeze"* (**Luca 9:23**).

Aici ni se arată cinci paşi:

1. Ia hotărârea. "Dacă voieşte cineva să vină după Mine." Iată marea decizie care hotărăşte toate deciziile. E ceea ce în psihologie se numeşte "o alegere majoră" - o alegere pe care nu o faci în fiecare zi, în care se vor încadra toate alegerile mai mici ale vieţii; este alegerea care organizează tot restul vieţii în jurul ei.

2. Dă-te pe tine însuţi. "Să se lepede de sine însuşi." Cuvântul, în original este mai tare: "Să se arunce sau să se respingă total."

A te lepăda nu înseamnă a renunţa pe ici pe colo la câte un lucru, ci înseamnă negarea eului ca factor primordial central; eul devine subordonat unei alte voinţe şi ascultător de aceasta - voinţa lui Hristos. Eul abdică şi Hristos urcă pe tron. El va decide de acum înainte.

3. Ia-ţi crucea. "Să-ţi iei crucea." Aceasta nu înseamnă numai să suporţi cu răbdare necazurile care vin asupra ta, ci ceva mult mai adânc: înseamnă că vei lua asupra ta în mod voluntar necazul, durerea, întristarea, păcatul altora şi le vei face ale tale pentru a-i elibera pe ceilalţi de ele. Te vei oferi pe tine însuţi aşa cum a făcut un suflet mare care s-a dus la închisoare în noaptea după care urma să fie executat un celebru puşcăriaş despre vinovăţia căruia erau mari îndoieli; acesta şi-a pus mâinile pe capul lui şi s-a rugat: "O, Dumnezeule, dacă există vreun biet nenorocit care n-are voie să vorbească despre drepturile sale, îţi dau vocea mea, sau dacă este unul care nu-şi poate scrie petiţiile, atunci, o, Dumnezeule, Tu te poţi folosi de peniţa mea să i le scrie."

4. Persevereză în a-ţi cultiva viaţa. "În fiecare zi". Există ceva ce se face aici o dată pentru totdeauna şi care necesită o cultivare disciplinată, zilnică.

5. Concentrează-ţi loialităţile. Adună-ţi-le într-un devotament din toată inima, într-o singură direcţie, "şi să mă urmeze". Nu îl vei urma pe cutare om, Îl vei urma pe Hristos. Oamenii te pot lăsa baltă - El niciodată. Credinţa ta este hristocentrică.

O, Isuse, ştiu că atunci când Te urmez pe Tine, urmez o Minte în desfăşurare şi o voinţă în expansiune. Tu nu stai pe loc. Cu cât văd mai mult din Tine, cu atât văd că este mai mult de văzut. Intru în marea aventură a descoperirii eterne şi a creşterii eterne. Codul meu este acum un Caracter şi legea mea este o Viaţă. Îţi mulţumesc. Amin!

Paşi în citirea Cuvântului

Psalmul 119:105.
Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.

1 Samuel 3:9.
Şi a zis lui Samuel: "Du-te de te culcă; şi dacă vei mai fi chemat, să spui: "Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă." Şi Samuel s-a dus să se culce la locul lui.

Plângerile lui Ieremia 3:25-28.
Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru om să poarte un jug în tinereţea lui. Să stea singur şi să tacă, pentru că Domnul i l-a pus pe grumaz;

2 Timotei 2:15.
Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, şi care împarte drept Cuvântul adevărului.

2 Timotei 3:16.
Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire.

Unul dintre paşii despre care am vorbit ieri se referea la cultivarea zilnică. Când ajuţi pe cineva, fă ca el să se înscrie în Şcoala Cuvântului. Călătorind o dată cu vaporul, am observat doi oameni care îşi începeau ziua cu totul diferit. Unul dintre ei, un om de afaceri, se scula devreme, cobora în sala comună, apuca cu nerăbdare buletinul de ştiri şi-l întorcea la pagina cu raportul de la Bursă. Faţa i se lumina sau i se întuneca, după ceea ce citea în raport. Fericirea lui depindea de fluctuaţiile Bursei, şi de aceea era fluctuantă. Celălalt om ieşea pe punte în fiecare dimineaţă, se rezema de balustradă şi citea Cuvântul, apoi privea în zare peste mare, în meditaţie. Faţa lui arăta întotdeauna calm, echilibru şi putere. Fericirea lui depindea de relaţii eterne, nu era supusă fluctuaţiilor vremelnice.

Pentru citirea în fiecare dimineaţă a Cuvântului, fă următorii paşi:

1. Relaxează-te. Eşti receptiv numai când eşti relaxat. Nimic nu poate fi înscris pe o minte preocupată, plină de tensiune. Lasă ca fiecare muşchi şi fiecare celulă a creierului să se destindă. Atitudinea aceasta zice: "Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă." Dacă vei călca zgomotos în pădure, în mare grabă, vei vedea puţine lucruri. Dar stai liniştit pe loc, şi veveriţele vor coborî din copaci, păsările vor veni aproape, şi natura va fi vie în fiecare mugur, în fiecare copac, în fiecare floare. Eşti relaxat şi receptiv, şi natura capătă voce. Aşa este şi Cuvântul.

2. Aminteşte-ţi. Citind, pune-ţi aceste întrebări: **(a)** Cine scrie? **(b)** Cui scrie? **(c)** Cu ce scop? **(d)** Ce spune? **(e)** Cum mi se aplică acestea mie? **(f)** Cum să le pun în practică? **(g)** Când să încep?

3. Repetă. Dacă găseşti ceva care vorbeşte stării tale, ceva care devine autoritar pentru tine, atunci revino tot mereu asupra acestui gând. Învârtindu-l în minte, devine o atmosferă, apoi o atitudine, apoi o acţiune. Când Isus a fost presat de ispită în pustie, El a răspuns prin cuvintele Scripturii. Cuvintele acestea deveniseră o parte din El şi în vreme de criză au trecut în mod natural de la stadiul de asimilare şi atmosferă la cel de atitudine şi acţiune.

O, Isuse, ajută-mă să am Cuvântul ascuns atât de adânc în inima mea, încât să devină izvorul ascuns al acţiunilor, determinându-mi conduita şi caracterul. Cuvântul Etern a vorbit prin cuvintele Tale - fă ca El să vorbească şi prin mine. Atunci voi trăi şi mă voi mişca şi-mi voi avea fiinţa în Cel Etern. Amin!

Paşi în citirea Cuvântului

(continuare)

Psalmul 1:2.
Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui!

Psalmul 119:9.
Cum îşi va ţinea tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.

Psalmul 119:11.
Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!

Psalmul 119:162.
Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găseşte o mare pradă.

Maleahi 3:16.
Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul şi cinstesc Numele Lui.

Continuăm paşii în citirea Cuvântului.

4. Reţine. Nu trebuie numai să repeţi pasajul care te captivează; ia hotărârea fermă de a-l reţine. Încredinţează-l memoriei spre păstrare. Când un băiat de liceu a citit în faţa unei adunări de elevi şi părinţi acest text biblic în felul următor: "Veţi urî pe toţi oamenii din pricina Mea", cei ce-l ascultau n-au părut a fi surprinşi şi şocaţi, căci ei nu cunoşteau versiunea corectă a textului. Generaţia aceasta n-a fost crescută în spiritul memorării Scripturii şi rezultatul a fost că ei erau din punct de vedere mental şi moral mai săraci.

5. Bucură-te. Noi trebuie să ne bucurăm, căci citirea Cuvântului este o întâlnire de dragoste cu Dumnezeu. O dată citeam Cuvântul în tren, când o doamnă mai în vârstă, cu faţa luminoasă, mi-a spus, trecând pe lângă mine: "De bună seamă că-L iubeşti pe Autor." Dintr-o dată, noi eram prieteni în jurul Prietenului. Citind Cuvântul, ţine minte că ceea ce citeşti te conduce la picioarele Lui. Biblia nu este o linie orizontală de la Genesa la Apocalipsa, ci este o linie ascendentă care conduce la Hristos ca ţel final şi autoritate finală. El a făcut ca propriul Său cuvânt să fie ultim chiar şi în Scriptură: "Aţi auzit că s-a zis celor din vechime... dar Eu vă spun." Revelaţia este progresivă şi culminează în Hristos. El este etalonul şi piatra de încercare a toate. El este Cuvântul. Bucură-te în El. Legea noastră este o Viaţă; Codul nostru este un Caracter.

6. Realiniază. Pe măsură ce citeşti acest Cuvânt, realiniază-ţi mereu viaţa ta la această Viaţă. În Coreea, o fată n-a mai venit pentru o vreme la cursurile de catiheză, şi când a fost întrebată care este cauza, a răspuns: "Încă n-am învăţat să practic pe deplin ceea ce mi s-a predat până acum." Ea a simţit că trebuie să menţină practica la acelaşi nivel cu învăţătura. Absolut corect! Un predicator negru s-a rugat: "Doamne, fii reazemul nostru în partea în care ne înclinăm." Realiniază-ţi viaţa în fiecare zi la Cuvânt.

7. Dă mai departe. Dacă ai găsit ceva frumos în Cuvânt, dă mai departe, în aceeaşi zi. Repetarea va ajuta reţinerii şi, în plus, va lumina şi cărarea altcuiva.

Cuvântule Etern, fie cuvintele mele numai ecouri ale cuvintelor Tale. Căci cuvintele mele sunt moarte dacă nu este suflet în ele, iar Tu eşti Sufletul. Ajută-mă să fiu adâncit în gândirea Ta, înflăcărat de pasiunea Ta şi determinat de ţelurile Tale. Ajută-mă să fiu viu, clocotitor prin Tine. Amin!

Începem un studiu al fericirilor

Matei 16:24-26. **Atunci, Isus a zis ucenicilor Săi: "Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga. Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?**

Luca 14:25-35. **Împreună cu Isus mergeau multe noroade. El S-a întors şi le-a zis: "Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu. Şi oricine nu-şi poartă crucea şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi, şi toţi cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el, şi să zică: "Omul acesta a început să zidească şi n-a putut isprăvi." Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace. Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu. Sarea este bună; dar dacă sarea îşi pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit, să audă."**

Galateni 2:20. **Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine.**

Filipeni 1:20-21. **Mă aştept şi nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de ruşine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine, a trăi este Hristos şi a muri este un câştig.**

Am terminat ieri de expus liniile directoare ale studierii Cuvântului. Dacă "adevăratul studiu al omenirii este omul", atunci adevăratul studiu al cuvântului este Cuvântul. Ne vom opri pentru o clipă la propoziţiile de început ale Predicii de pe Munte, adică la Fericiri. Dacă "Biblia este esenţa distilată a sufletelor mari", atunci această Predică este esenţa distilată a Sufletului lui Hristos. El îşi zugrăveşte propriul spirit pe pânza acestor cuvinte. Fericirile încep şi sfârşesc acolo unde Isus Şi-a început lucrarea Sa în totalitatea ei: ele încep cu Împărăţia (**Matei 5:3**) şi sfârşesc cu Împărăţia (**Matei 5:9**). Întocmai cum Împărăţia a fost cadrul în care Şi-a plasat El întreaga învăţătură, lumina predominantă în care trebuia văzut tot restul, tot aşa Împărăţia este supremă şi aici. Predica zugrăveşte noua ordine şi caracterul celor care sunt cetăţeni ai acestei noi ordini. Sorokin, şeful departamentului de sociologie de la Universitatea Harvard, după ce analizează decăderea şi descompunerea orânduirii noastre sociale, ajunge la concluzia că noua ordine care o va înlocui pe cea prezentă trebuie să fie modelată după Predica de pe Munte. Aceasta este concluzia unui savant sociolog, nu e o simplă figură de stil. Predica aceasta se dovedeşte a fi nu un idealism, ci ceea ce noi am fost întotdeauna convinşi că este, şi anume realism curat. Împărăţia este Realitatea - singura Realitate.

Isus spune aici lucrul asupra căruia a insistat întotdeauna: "Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu... şi toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra." Puneţi-vă în ordine aici şi tot restul va veni la ordine. Dar cum vom pune această Valoare supremă în ordine, susţinând-o ca pe o idee supremă? Nu, ci supunându-ne pe noi înşine ei, ca unei Loialităţi supreme. Expresia "săraci în duh" a căpătat un înţeles total greşit. Ceea ce spune Isus, literalmente, este: "Ferice de cei care au renunţat la ei înşişi în spirit, căci a lor este Împărăţia cerurilor." Împărăţia este imperioasă, pretenţioasă până la limita renunţării, şi încă a renunţării până în cele mai adânci adâncuri: în spirit.

Chiar pe pragul Împărăţiei, ne întâmpină o cerere. Renunţă la tine însuţi în spirit. Dacă nu o accepţi pe aceasta, nu mai urmează nimic; dacă o accepţi, urmează totul.

O, Dumnezeule, ştiu ale cui legături sunt în inima mea. Ştiu ce trebuie să fac: trebuie să renunţ la centru - în însuşi duhul meu. Dacă centrul e în stăpânirea Ta, întreaga circumferinţă Te urmează. Ajută-mă să las Împărăţia să lucreze de la centrul fiinţei mele către circumferinţa relaţiilor mele. Atunci, voi fi un om guvernat de Împărăţie. În Numele lui Isus. Amin!

Primul pas - receptivitatea

Marcu 4:1-20. **Isus a început iarăşi să înveţe pe norod lângă mare. Fiindcă se adunase foarte mult norod la El, S-a suit şi a şezut într-o corabie, pe mare; iar tot norodul stătea pe ţărm lângă mare. Apoi a început să-i înveţe multe lucruri în pilde; şi, în învăţătura pe care le-o dădea, le spunea: Ascultaţi! Iată, semănătorul a ieşit să samene. Pe când semăna, o parte din sămânţă a căzut lângă drum: au venit păsările şi au mâncat-o. O altă parte a căzut pe un loc stâncos, unde n-avea mult pământ: a răsărit îndată, pentru că n-a dat de un pământ adânc; dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru că n-avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini; spinii au crescut, au înecat-o, şi n-a dat roadă. O altă parte a căzut în pământ bun: a dat roadă, care se înălţa şi creştea; şi a adus: una treizeci, alta şaizeci, şi alta o sută." Apoi a zis: cine are urechi de auzit, să audă." Când a fost singur, cei ce erau în jurul Lui împreună cu cei doisprezece, L-au întrebat despre pilde. "Vouă," le-a zis El, "v-a fost dat să cunoaşteţi taina Împărăţiei lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfăţişate în pilde; pentru ca, "măcar că privesc, să privească şi să nu vadă, şi măcar că aud, să audă şi să nu înţeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu, şi să li se ierte păcatele." El le-a mai zis: "Nu înţelegeţi pilda aceasta? Cum veţi înţelege atunci toate celelalte pilde?" Semănătorul seamănă Cuvântul. Cei înfăţişaţi prin sămânţa căzută lângă drum, sunt aceia în care este semănat Cuvântul; dar după ce l-au auzit, vine Satana îndată, şi ia Cuvântul semănat în ei. Tot aşa, cei înfăţişaţi prin sămânţa căzută în locurile stâncoase, sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci ţin până la o vreme; şi cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el. Alţii sunt cei înfăţişaţi prin sămânţa căzută între spini; aceştia sunt cei ce aud Cuvântul; dar năvălesc în ei grijile lumii, înşelăciunea bogăţiilor şi poftele altor lucruri, care înecă Cuvântul, şi-l fac astfel neroditor. Alţii apoi sunt înfăţişaţi prin sămânţa căzută în pământ bun. Aceştia sunt cei ce aud Cuvântul, îl primesc, şi fac roadă: unul treizeci, altul şaizeci şi altul o sută."**

Ioan 1:12. **Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.**

1 Corinteni 1:30. **Şi voi, prin El, sunteţi în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare.**

Continuăm studiul nostru despre Fericiri - studiul "celor fericiţi". Isus dă reţeta Lui pentru fericire, şi ea începe cu "renunţarea". Aceasta răstoarnă reţeta obişnuită a fericirii care începe de obicei cu "afirmă-te", "apucă", "realizează". Pe care reţetă a fericirii o va confirma viaţa?

Observaţi că primele fericiri sunt toate receptive: (1) Cei care renunţă în duh (v. 3). (2) Cei care plâng greşelile altora şi plâng pentru venirea Împărăţiei (v. 4). (3) Cei blânzi sau cei disciplinaţi (v. 5). Toate cele trei categorii reprezintă un lucru: receptivitatea. Acestea sunt toate virtuţi pasive. Apoi urmează trei virtuţi pozitive sau active: (1) cei milostivi (v. 7); (2) cei cu inima curată (v. 8); (3) cei împăciuitori (v. 9). Între aceste două grupe, de câte trei virtuţi, unele pasive iar celelalte active, există una (v. 6) care este atât pasivă cât şi activă: "Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după dreptate - aceasta este activă - "căci ei vor fi săturaţi" - aceasta este pasivă. Acest verset, alcătuit din ambele atitudini, este pivotul pe care se face trecerea de la virtuţile pasive la cele active.

Observaţi că modul de viaţă al Împărăţiei începe cu receptivitatea. Este bine aşa? Oare nu orice viaţă începe astfel? Cele două celule, ovulul şi spermatozoidul, se unesc înainte de a da naştere unei noi vieţi. Sămânţa din pământ primeşte umezeală şi hrană din pământ şi din aer înainte de a putea începe să se afirme în floare şi fruct. Un organism se poate extinde numai atât cât absoarbe, şi nu mai mult. Dacă nu începe cu receptivitatea, nu începe deloc. Savantul care nu se aşază înaintea faptelor ca un mic copilaş şi care nu este pregătit să renunţe la orice noţiune preconcepută şi care nu este gata să meargă oriunde îl conduc faptele naturale, nu va cunoaşte nimic. El trebuie să renunţe la sine, să plângă că nu ştie, să fie umil, altfel nu va ajunge nicăieri. Prima lege imuabilă a oricărei vieţi, materiale şi spirituale, este: receptivitatea. Viaţa ne confruntă cu aceste alternative: primeşte sau pieri.

O, Dumnezeule, nu îndrăznesc să pier, când pot să primesc. Şi acum, lepădat de mine însumi şi receptiv, vin la Tine. Ia golirea mea şi transform-o în plinătatea Ta; ia prostia mea şi transform-o în înţelepciunea Ta; ia paralizia mea şi transform-o în puterea Ta; ia-mă pe mine însumi şi transformă-mă în Tine. Căci însetez şi flămânzesc după Tine. Cu adevărat. Amin!

Atitudinea şi rezultatul, sau răsplata ei

Filipeni 4:13. **Pot totul în Hristos, care mă întăreşte.**

Numeri 12:3-15. **Moise, însă, era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe faţa pământului. Deodată Domnul a zis lui Moise, lui Aaron şi Mariei: "Duceţi-vă, câteşitrei la cortul întâlnirii." Şi s-au dus câteşitrei. Domnul S-a pogorât în stâlpul de nor şi a stat la uşa cortului. A chemat pe Aaron şi pe Maria, şi ei s-au apropiat amândoi. Şi a zis: "Ascultaţi bine ce vă spun! Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot aşa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înţeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-aţi temut deci să vorbiţi împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?" Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor. Şi a plecat. Norul s-a depărtat de pe cort. Şi iată că Maria era plină de lepră, albă ca zăpada. Aaron s-a întors spre Maria; şi iată că ea avea lepră. Atunci Aaron a zis lui Moise: "Ah, domnul meu, nu ne face să purtăm pedeapsa păcatului pe care l-am făcut ca nişte nechibzuiţi, şi de care ne-am făcut vinovaţi!..."**

2 Corinteni 10:1. **Eu, Pavel, vă rog, prin blândeţe şi bunătatea lui Hristos, eu, cel "smerit când sunt de faţă în mijlocul vostru, şi plin de îndrăzneală împotriva voastră, când sunt departe".**

Tit 3:1-7. **Adu-le aminte să fie supuşi stăpânirilor şi dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătaţi, plini de blândeţe faţă de toţi oamenii. Căci şi noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pizmă, vrednici să fim urâţi şi urându-ne unii pe alţii. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belşug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru...**

Coloseni 3:12-17. **Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii. Pacea lui Hristos, la care aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, şi fiţi recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belşug în voi în toată înţelepciunea. Învăţaţi-vă şi sfătuiţi-vă unii pe alţii cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, cântând lui Dumnezeu cu mulţumire în inima voastră. Şi orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, să faceţi totul în Numele Domnului Isus, şi mulţumiţi, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.**

Am încheiat ieri spunând că primul pas în viaţa din abundenţă este receptivitatea. Ce se receptează? Cei renunţători în duh receptează Împărăţia lui Dumnezeu; cei ce plâng primesc mângâiere; iar cei blânzi moştenesc pământul. Prima atitudine este generală - renunţarea în duh; şi răsplata este generală - Împărăţia lui Dumnezeu. Dar observaţi că versetul nu spune că ei aparţin Împărăţiei lui Dumnezeu. El spune că Împărăţia lui Dumnezeu le aparţine lor: puterile ei le vin în urmă, ca sprijin; resursele ei sunt la dispoziţia lor; însăşi autoritatea şi puterea ei le sunt date lor. Au de partea lor întregul univers.

În a doua fericire, atitudinea este restrânsă - cei ce plâng; şi răsplata este specifică - ei vor fi mângâiaţi. Termenul latin pentru mângâiere, "consolare", exprimă mai plenar ideea lui Isus: consolare înseamnă literal "compensare împreună". Ideea este aceea de cooperare umano-divină, un sentiment de capacitate şi de posibilitate, nu datorită tăriei proprii, ci datorită resurselor care îţi stau la dispoziţie. Împreună cu Hristos, nu te temi de nimic, deoarece ai totul la dispoziţie. În a treia fericire, atitudinea este din nou specifică - cei blânzi - iar răsplata este şi ea la fel - ei moştenesc pământul. Cei blânzi nu sunt slabi; ei sunt cei educaţi, şlefuiţi, disciplinaţi, receptivi. Ei nu moştenesc numai cerul, ci şi pământul. Savantul cu atitudine blândă, moşteneşte lumea faptelor. Toţi marii oameni de ştiinţă sunt smeriţi - şi trebuie să fie, căci dacă ar fi mândri, ca şi cum ar şti totul, natura s-ar închide înaintea lor ca o scoică în carapacea ei şi nu le-ar mai dezvălui nimic. Când poporul francez a fost chemat să decidă prin vot care a fost cel mai mare francez al istoriei, ei au trecut peste Napoleon şi s-au oprit la Pasteur, de ale cărui descoperiri au profitat atâţia. Cei blânzi moştenesc lumea sentimentelor şi a respectului. Dacă americanii ar fi chemaţi să-l aleagă prin vot pe cel mai mare american, ei s-ar opri fără îndoială la Lincoln, marele eliberator cu suflet umil al celor oprimaţi. Pământul aparţine celor blânzi, deoarece el refuză să le răspundă celor mândri. Pământul este creat să funcţioneze în mod creştin, şi de aceea nu-l pot moşteni decât blânzii creştini. Napoleon a spus: "Există doar două forţe în lume: spiritul şi sabia. Şi spiritul învinge întotdeauna sabia."

O, Dumnezeule, văd că pământul putrezeşte în mâinile celor care încearcă să-l ia prin forţă, prin mândrie şi dictatură. Nu le aparţine lor. El aparţine Fiului şi acelora care Îl urmează pe El cu blândeţe. Ajută-mă să-L moştenesc pe El şi atunci voi moşteni pământul şi tot ce este pe acesta. Amin!

Bunătatea este aerul nostru

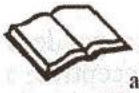

Psalmul 42:1-5. **Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu? Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte, când mi se zice fără încetare: "Unde este Dumnezeul tău?" Mi-aduc aminte, și-mi vărs tot focul inimii în mine, când mă gândesc cum mergeam înconjurat de mulțime, și cum înaintam în fruntea ei spre Casa lui Dumnezeu, în mijlocul strigătelor de bucurie și mulțumire ale unei mulțimi în sărbătoare. Pentru ce te mîhnești, suflete, și gemi înlăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăș Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.** ***63:1-8.*** **Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava. Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele cântă laudele Tale. Te voi binecuvânta, dar, toată viața mea, și în Numele Tău îmi voi ridica mânile. Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze, când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu, și când mă gândesc la Tine în timpul priveghiurilor nopții. Căci Tu ești ajutorul meu, și sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale. Sufletul meu este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijinește.** ***107:9.*** **Căci el a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătăți sufletul flămând.**

Ioan 7:37-39. **În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare, și a strigat: "Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura." Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.**

2 Cronici 6:41. **Acum, Doamne, Dumnezeule, scoală-Te, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale. Preoții Tăi, Doamne Dumnezeule, să fie îmbrăcați cu mântuirea, și prea iubiții Tăi să se bucure de fericire!**

Ne întoarcem acum de la cele trei calități receptive la calitatea pivot interior-exterior pasivă-activă, exprimată astfel: *"Ferice de cei ce flămânzesc și însetează după bunătate, căci ei vor fi săturați"* (**Matei 5:6**) (trad. Moffatt). Oamenii de felul acesta se întind să apuce, căci așa face foamea și setea, dar ce să apuce? Bani, faimă, satisfacție sexuală, putere? Nu, ci *bunătate.* Rezultatul? Sunt săturați. Cei ce se întind să apuce bani, faimă, satisfacție sexuală și putere sunt veșnic nesătui; sunt osândiți la o sete continuă. Cu cât capătă mai mult, cu atât doresc mai mult. Cei care însetează după bunătate însetează după lucruri pentru care sunt făcuți. Acesta este motivul pentru care pot fi săturați. Dar unde s-ar ajunge dacă ochiul ar înseta după întuneric în loc de lumină, conștiința ar înseta după eroare în loc de adevăr, simțul estetic ar înseta după urâțenie în loc de frumusețe, inima ar înseta după ură în loc de dragoste? La nemulțumire, frustrare, conflict, prăbușire.

Bunătatea este mediul nostru natural. Trăim în măsura în care trăim în bunătate; ne sufocăm și murim dacă încercăm să trăim în răutate. Acestea sunt bătăile de inimă alternative, ale vieții sănătoase, ale trăirii din abundență: întinderea după bunătate - revenire în sine sătul. O inimă care bate în ritmul acesta trăiește veșnic.

Dar bătaia de inimă a setei greșit dirijate este: întindere după rău - revenire în sine cu nesatisfacție. O inimă care bate în ritmul acesta fals moare de infarct, piere pentru veșnicie.

Isus a zis: "Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși" - cei ce beau din apele poftelor trupului, ale banilor, puterii, faimei, chefurilor, excitațiilor, sunt condamnați la sete, ei însetează din nou, invariabil. "Dar", continuă Isus - "oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va înseta niciodată" - o viață fără însetări epuizante! O satisfacție centrală și fundamentală! Un izvor interior de apă care țâșnește spre viața eternă!

Și Isus spune: "Din inima lui vor curge râuri de apă vie" - aici nu este vorba de o săturare stupidă, bovină, inertă, ci de o săturare care clocotește de noutate și de un trepidant spirit de aventură.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, Tu îmi dai două satisfacții - pe cea a împlinirii și pe cea a creșterii. Sunt adânc săturat de Tine și totuși aspir veșnic la mai mult. Tu mă saturi și mă stimulezi. Mă odihnesc și totuși sunt veșnic neodihnit până mă voi trezi că sunt asemenea Ție. Îți sunt recunoscător, foarte recunoscător. Amin!

De la virtuțile receptive la cele active

Exodul 33:13-15.
Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!" Domnul a răspuns: "Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă." Moise i-a zis: "Dacă nu mergi Tu însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici."

Matei 17:5-8.
Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: "Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!" Când au auzit, ucenicii au căzut cu fețele la pământ, și s-au înspăimântat foarte tare. Dar Isus S-a apropiat, S-a atins de ei, și le-a zis: "Sculați-vă, nu vă temeți!" Ei au ridicat ochii, și n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur.

Ioan 9:36-38.
El a răspuns: "Și cine este, Doamne, ca să cred în El?" "L-ai și văzut", i-a zis Isus, "și cel care vorbește cu tine, Acela este." "Cred, Doamne", I-a zis el; și I s-a închinat.

Ioan 12:20-21.
Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic, s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat, și au zis: "Domnule, am vrea să vedem pe Isus."

În studiul nostru despre "Fericiri" trecem acum de la partea receptivă la cea activă. Primele trei sunt receptive; a patra este în parte receptivă și în parte activă; iar următoarele trei sunt pozitive și active: *1) cei plini de milă obțin milă; 2) cei cu inima curată Îl văd pe Dumnezeu; 3) făcătorii de pace sunt numiți fii ai lui Dumnezeu.*

Viața Împărăției lui Dumnezeu începe prin receptivitate și sfârșește prin activitate pozitivă: pasivul devine activ. Apectele active sunt trei: creștinii exercită puterea de milă - ei au căpătat o viziune centrală - Îl văd pe Dumnezeu; se îndreaptă spre ceilalți și sunt în stare să-i facă pe oameni să se schimbe și să ajungă la soluții pașnice.

Lucrul uimitor este că atunci când Isus trece de la partea pasivă, receptivă, primul lucru pe care îl menționează este puterea mânuită cu milă, cu îndurare. El vorbește despre personalități stăpânitoare, dominante, care îi au pe oameni în puterea lor, dar care exercită puterea aceasta cu milă și înspre binele oamenilor. Aduce receptivitatea putere asupra altora? Da, o persoană receptivă devine o persoană viguroasă. Resursele divine îl fac pe om să fie plin de resurse. Dar vigoarea este constructivă și mântuitoare: puterea este controlată de iubire, singura putere neprimejdioasă. Isus a avut puterea, dar El n-a folosit-o pentru Sine, nici pentru distrugerea dușmanilor Săi, nici pentru a-i extazia pe ascultătorii Săi, ci doar în scopuri ce țin de milă.

A doua calitate este curăția de inimă, care posedă o viziune centrală - ea Îl vede pe Dumnezeu. Cei ce sunt receptivi nu numai că pot face; ei pot vedea. Există două mari tipuri de personalități: cei ce au dorința de a face, de a realiza, de a exercita puterea și cei ce doresc să aibă viziune, să cunoască, să câștige lumea introspecției relațiilor dintre lucruri. Primii sunt oameni de acțiune, iar ceilalți sunt oameni de gândire - deschizătorii de drumuri și filozofii. Ambele tipuri sunt produsul receptivității și sunt necesare. Dar viziunea centrală de care este nevoie sunt oamenii care Îl văd pe Dumnezeu: Dumnezeu la lucru în opera de răscumpărare, în știință, în frumusețe, în universul moral, în dirijarea afacerilor oamenilor. Cei cu inima curată s-au lansat în aventura palpitantă de a-L vedea pe Dumnezeu pretutindeni.

O, Dumnezeule, doresc să fiu cu inima curată așa încât vederea-mi să fie limpezită, căci vreau să Te văd - să Te văd în firul de iarbă, în mișcarea maiestuoasă a stelelor, în evenimentele banale ale vieții cotidiene și în inima mea, atunci când închid ușa după mine și când stau de vorbă cu Tine. Vreau să Te văd pe Tine - pe Tine. Atunci sunt mulțumit. Amin!

Centrul Evangheliei creştine - împăcare

Romani 5:10-11.

Căci, dacă atunci când eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui. Şi nu numai atât, dar ne şi bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.

Matei 5:23-24.

Aşa că, dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului, şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul.

Iacov 3:13-18.

Cine dintre voi este înţelept şi priceput? Să-şi arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândeţea înţelepciunii! Dar dacă aveţi în inima voastră pizmă amară şi un duh de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu mintiţi împotriva adevărului. Înţelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească (greceşte *sufletească*), drăcească. Căci acolo unde este pizmă şi duh de ceartă, este tulburare şi tot felul de fapte rele. Înţelepciunea care vine de sus, este, întîi, curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică. Şi roada neprihănirii este sămănată în pace pentru cei ce fac pace.

Evrei 12:14.

Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.

2 Corinteni 13:11.

Încolo, fraţilor, fiţi sănătoşi, desăvârşiţi-vă, îmbărbătaţi-vă, fiţi cu un cuget, trăiţi în pace, şi Dumnezeul dragostei şi al păcii va fi cu voi.

Cei cu inima neîmpărţită Îl văd pe Dumnezeu. Acolo unde alţi oameni văd materie moartă, ei văd delicata atingere a mâinii Creatorului; acolo unde alţii văd istoria ca o desfăşurare de evenimente lipsite de sens, ei văd povestea lucrării lui Dumnezeu cu oamenii; acolo unde alţii văd tragedia unui om bun care a murit ca un martir, ei văd triumful Dumnezeului care răscumpără, care mântuie prin propria Sa moarte.

Dar nu numai că văd: ei au şi puterea de a-i face pe alţii să vadă, să se schimbe şi să ajungă la o împăcare la un nivel superior. A treia calitate pozitivă este încheierea păcii: "Ferice de făcătorii de pace." Cei receptivi primesc puterea să-i împace pe alţii în trei direcţii: între om şi Dumnezeu, între om şi om şi între om şi sine însuşi. Ei au puterea de a-l ajuta pe om să se simtă acasă cu Dumnezeu, acasă cu semenii săi, oamenii, şi acasă cu sine însuşi.

Dacă mi s-ar cere să aleg un singur verset care rezumă cel mai bine Evanghelia creştină, l-aş alege pe acesta: *"Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine... şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări"* (**2 Corinteni 5:19**). Dumnezeu era în acţiunea pozitivă a unei iubiri dăruitoare de Sine, care l-a împăcat pe om cu El atunci când omul nu dorea să fie împăcat. Noi facem ceea ce face Dumnezeu: El ne încredinţează aceeaşi lucrare a împăcării. În două versete fundamentale suntem numiţi fii ai Tatălui, în ambele locuri pentru acelaşi motiv: *"Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu"* (**Matei 5:9**) şi *"Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri"* (**Matei 5:44-45**). Te asemeni cel mai mult cu Dumnezeu atunci când îi aduni pe oameni laolaltă în împăcare. Atunci când încercam să găsesc o bază pentru împăcarea dintre Japonia şi America, amiralul Nomura mi-a dat mâna şi mi-a zis: "Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci. Cel ce încearcă să-i împace pe alţii face lucrarea Cerului, căci Cerul este cel care caută să ne împace." Un necreştin pune degetul pe calitatea creştină centrală: împăcarea!

O, Dumnezeule, Tatăl meu, aş vrea să fiu ca Tine. Tu eşti făcător de pace - aş vrea să fiu şi eu. Scoate Tu din mine toate antagonismele, toate dezacordurile, toate conflictele, aşa încât cei pe care îi voi întâlni astăzi să simtă că eu respir "Pace". O, fă-mă să respir "Pace" asupra inimilor înfierbântate ale oamenilor şi să le temperez prin dragostea Ta. În Numele lui Isus. Amin!

Împărăția le aparține celor receptivi - activi

1 Petru 5:5-7. **Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci, "Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har." Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.**

Isaia 57:15. **Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. "Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.**

Matei 18:1-4. **În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus, și L-au întrebat: "Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?" Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor, și le-a zis: "Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca pișteopilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.**

Romani 8:35-39. **Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: "Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat." Totuși în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură (sau *zidire*), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.**

1 Corinteni 3:21-23. **Nimeni să nu se laude, dar, cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.**

Ajungem la ultima "fericire": "Fericiți sunt cei persecutați din cauza bunătății, căci a lor este Împărăția Cerurilor" (**Matei 5:10** - trad. Moffatt). Această "fericire" este rezultatul celor șapte. Cei ce sunt atât de receptivi încât devin activi și dăruiți în afară sunt o judecată pentru ceilalți; viața lor e superioară; iar oamenilor nu le place să fie judecați în tăcere, și astfel se răzbună persecutând. Societatea cere conformism. Dacănu te ridici la standardele ei, te va persecuta. Ea cere o medie, un conformism incolor. Dar creștinismul este diferit - el este o ridicare în sus; capul creștinului este ridicat deasupra mulțimii; de aceea este lovit. Dacă capul nu este lovit, atunci nu stă sus activ. "Vai de voi - spune Isus - când toți oamenii vă vor vorbi de bine", căci dacă vă vorbesc de bine înseamnă că sunteți ca ei. Creștinul, prin urmare, trebuie să se obișnuiască cu vederea propriului său sânge.

Dar care este rezultatul faptului că ești atât de activ încât ești persecutat? "Împărăția lui Dumnezeu este a lor!" Observă: nu ei aparțin Împărăției lui Dumnezeu, ci Împărăția lui Dumnezeu le aparține lor: puterile ei sunt cu ei, în spatele lor, la dispoziția lor. Acum observați că aceste "fericiri" afirmă de două ori că Împărăția aparține cuiva: celor care enunță la ei înșiși în duh" - adică celor atât de activi - și celor "persecutați din cauza bunătății" - adică celor atât de pozitivi încât sunt persecutați. Împărăția lui Dumnezeu nu le aparține celor doar receptivi sau doar activi: ea aparține tipului receptiv-pozitiv, primitor-dăruitor. Ei sunt oamenii de rugăciune și de acțiune care au reușit să realizeze echilibrul între introvertit și extrovertit, adică au devenit ambivertiți.

Acum rețineți că lumea inversează situația: ea începe cu o autoafirmare egoistă pozitivă, fără receptivitate. Își epuizează repede resursele și termină în receptivitate din împrejurări - cade pradă a împrejurărilor, stăpânită de mediu, înfrântă, frustrată, goală. Viața Împărăției începe prin receptivitate umilă și sfârșește în stăpânire.

O, Dumnezeule, Îți mulțumesc că am apucat mânerul vieții de capătul cel bun: receptivitatea umilă. Acum sunt în stare să mânuiesc și celălalt capăt, al realizării și creației pozitive. Nu-mi voi putea epuiza niciodată resursele; astfel că nu voi putea falimenta niciodată. Sunt doar sârma prin care trece puterea Ta. Păstrează-mă conectat la sursă și bine izolat. Amin!

Har în închisoare

Genesa 4:14.
Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta, și să fiu pribeag și fugar pe pământ; și oricine mă va găsi, mă va omorî.

Faptele 16:25-26.
Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau. Deodată, s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa că s-au clătinat temeliile temniței. Îndată, s-au deschis toate ușile, și s-au dezlegat legăturile fiecăruia.

Filipeni 1:12-14.
Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos. Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.

Sunt mulți care zic: "Sunt prins ca într-o plasă de împrejurări care mă leagă de mâini și de picioare. Cum aș putea să am o viață din abundență în asemenea condiții"? Dacă e să capeți trecere, sau har, trebuie s-o faci în pustiul tău, sau în închisoarea ta. Ești prins, nu ești în stare să ieși din închisoare; în cazul acesta, tot ce poți face este să-ți scoți închisoarea din tine, sau pustiul - să găsești har chiar acolo, în închisoare.

Oamenii cărora li se adresau cuvintele acelea, din Ieremia găsiseră har în închisoarea lor; ei au fost purificați în robia babiloniană și au devenit instrumente ale lui Dumnezeu prin experiența aceea îngrozitoare a robiei naționale. Închisoarea a devenit poartă! Nu este nevoie să crezi că împrejurările rele au fost create de Dumnezeu, dar trebuie să accepți că Dumnezeu le poate folosi ca să te facă creativ.

O fată de 20 de ani s-a îmbolnăvit de inimă și medicii i-au spus că trebuie să stea la pat un an de zile. Prima săptămână a petrecut-o într-o revoltă lăuntrică amară. Apoi a citit cartea *Hristos și suferința umană* și aceasta i-a arătat posibilitatea nu numai de a suporta suferința și frustrarea, ci și de a le folosi. A fost într-adevăr o revelație pentru ea. Celelalte 51 de săptămâni ale acelui an, au fost o frumusețe, cel mai bun an al vieții ei. S-a sculat din pat după anul acela cu gândirea și sufletul schimbate. A decis să urmeze liceul și a reușit. Este una dintre cele mai promițătoare și mai utile tinere pe care le cunosc. Ea a găsit har în închisoare. Frustrarea a devenit roditoare.

Printre cele mai frumoase cuvinte scrise de Pavel se numără următoarele: *"Urarea de sănătate este scrisă cu mâna mea: Pavel. Aduceți-vă aminte de lanțurile mele. Harul să fie cu voi"* (**Coloseni 4:18**). Ne-am aștepta ca, după ce scrie că este în închisoare, "în lanțuri", să adauge "Dumnezeu să se îndure de mine", dar el spune astfel: "Eu sunt în închisoare - harul să fie cu *voi*." Adică, în închisoarea mea, eu am căpătat har destul ca să vă trimit și vouă!

Dumnezeule și Tată plin de har, dacă împrejurările devin o închisoare, atunci ajută-mă să găsesc atâta har încât să-mi ajungă și mie și să am să dau și altora. Ajută-mă să nu mă vaiet și să nu mă plâng, ci să capăt suficiente resurse să dau și altora. Căci știu că harul Tău îmi este de ajuns nu numai când viața mea este liberă și deschisă, ci și atunci când viața devine o închisoare. Voi găsi har acolo. Amin!

Închisoarea ne poate forma sau strica

Romani 8:38-39.
Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură (sau *zidire*), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Filipeni 1:28-29.
...fără să vă lăsaţi înspăimântaţi de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare, şi de mântuirea voastră, şi aceasta de la Dumnezeu. Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El.

1 Petru 2:20-24.
...În adevăr, ce faţă este să suferiţi cu răbdare să fiţi pălmuiţi, când aţi făcut rău? Dar dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. "El n-a făcut păcat, şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug". Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi, când era chinuit, nu ameninţa, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi.

Experienţa închisorii ne poate forma sau strica. Pe unii, ea îi zdrobeşte; pe alţii îi călеşte. Cineva vorbea de dureri sau conflicte crescânde. Conflictele pot fi de două feluri: unele din care ieşi strivit, înfrânt; altele, din care ieşi învingător.

Despre Isus se spune că S-a dus în pustie "plin de Duhul" şi că S-a întors de acolo "în puterea Duhului": simpla plinătate s-a transformat în putere sub presiunea ispitei. Închisoarea ispitei a avut ca rezultat doar faptul că El a fost întărit. Cel rău joacă o partidă proastă atunci când nu reuşeşte decât să te întărească prin ispitele sale. Tu ieşi din ele de partea victoriei. Istoria spune: "Atunci, Isus i-a zis: Pleacă, Satano! Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti.» Atunci Diavolul L-a lăsat" (**Matei 4:10-11**). Când Isus a rostit cuvintele "numai Lui", "atunci Diavolul L-a lăsat". El n-a putut să sufere cuvintele acestea, "numai Lui". Când Isus le-a rostit, el s-a întors şi a plecat, deoarece ştia că a ispiti un om care se bazează pe cuvintele "numai Lui", într-o angajare unică, cu un singur gând, înseamnă doar a-l întări pe omul acela. Fiecare ispită întăreşte înseşi fibrele unui astfel de om. El capătă har peste har în închisoarea sau în pustiul ispitei.

O soră plină de harul lui Dumnezeu i-a spus alteia: "Ştiu că nu-ţi place să fii bolnavă. Dar eu am descoperit că singura soluţie este să scot ceva bun din orice experienţă care îmi iese în cale. Aşa că, fă ca boala ta să-ţi dea ceva bun."

Mi-e foarte greu să aştept pe cineva, dar am învăţat să pun la lucru şi această aşteptare, formându-mi obiceiul de a începe să mă rog imediat ce îmi dau seama că trebuie să aştept. Am descoperit că, rugându-mă, nu-mi mai ies din fire, nu mă mai enervez, şi, de asemenea, nu-mi mai irosesc timpul. Rugăciunea îmi oferă o poartă deschisă pentru a ieşi din orice închisoare. Posibilitatea rugăciunii este întotdeauna deschisă - oriunde şi în orice vreme. Dacă noaptea îţi fuge somnul şi stai întins, cu ochii deschişi, nu te frământa: roagă-te!

Tată plin de har, ajută-mă să nu rămân niciodată descumpănit. Dacă nu mai ştiu ce să fac, ajută-mă să mă întorc în mod natural către rugăciune. Atunci, nici o clipă nu va mai fi goală şi lipsită de rod. Fiecare fracţiune de secundă va fi umplută de cimentul rugăciunii. În felul acesta, viaţa se va cimenta în echilibru, calm şi victorie. Îţi sunt recunoscător că pot să capăt har întotdeauna, în orice închisoare. Amin!

A găsi libertate prin limitări

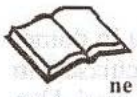

Romani 8:26.
Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.

Romani 8:28.
Pe de altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

Romani 8:35-37.
Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: "Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat." Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

2 Corinteni 12:7-10.
Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: "Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită." Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.

Continuăm gândul nostru despre "harul în închisoare".

Toate limitările noastre, închisorile noastre, pot fi locul unde găsim har. Întotdeauna m-am bucurat că mi-am făcut studiile într-un colegiu mic, obscur, deoarece aceasta m-a lăsat cu sentimentul de a fi insuficient de bine pregătit. Presupun că cei care au urmat cursurile unei instituții de restigiu se simt în siguranță! Este suficient să spună numele universității în care au studiat, ca să treacă drept oameni deosebit de culți. Eu nu am avut un asemenea sentiment de siguranță; consecința a fost că toată viața m-am străduit să mă cultiv, ca să devin un om cult. Strădania aceasta m-a făcut să învăț ca din fiecare moment, ocazie și conversație să scot ceva care să mă cultive. Pe piatra de mormânt a unui om au fost scrise aceste cuvinte: "A murit urcând." Pe a mea aș dori să fie cuvintele: "A murit învățând." Limitarea mi-a devenit o libertate. Am găsit har în închisoare!

Persoana care a descoperit și le-a arătat celor din statul Arkansas florile sălbatice care cresc acolo, este o persoană care trebuie să stea închisă în casă, o femeie anchilozată de artrită. Cu toate că mâinile îi sunt contorsionate și răsucite, ea a pictat cu măiestrie cinci sute de specii. Universitatea din Harvard dorește să cumpere această colecție, dar acum s-a format un curent de opinie ce promovează cumpărarea colecției de către statul Arkansas. Domnișoara Whitfield își ridica cu voioșie degetele răsucite și povestea cum a fost în stare să picteze liniile acelea delicate. Voioșia și îndemânarea ei nu pot fi redate în cuvinte. Ea a găsit har în închisoare. O femeie condamnată să stea închisă în casă cunoaște mai multe despre florile sălbatice și locurile unde cresc ele decât oricine altcineva din statul ei.

Vreau să-mi exprim recunoștința față de femeile necăsătorite din toată lumea pentru care viața ar fi putut să fie o închisoare a singurătății dacă ele n-ar fi transformat-o în altceva. Pretutindeni în lume, ele s-au căsătorit cu nevoia umană; pe fiecare copil al nimănui l-au făcut al lor; au adus lumină în familii, când ele însele nu aveau familie; au ridicat crucile de pe trupuri și suflete apăsate, în timp ce ele însele purtau crucea singurătății. Ele au găsit har în închisoare și l-au dăruit. Fie binecuvântate!

O, Isuse, Tu mi-ai arătat de unde să apuc urzica vieții, atunci când ustură și cum să transform chiar și usturimea ei în leac pentru vindecarea rănilor altora. Am fost aruncat într-o groapă. Poate că am ajuns în groapa aceasta ca să pot vedea stelele. Căci știu că nimic nu mă poate învinge dacă rămân neînvins înăuntru. Îți mulțumesc. Amin!

Transformă în caracter tot ce te irită

Psalmul 22:1-5.
Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit, şi pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuţi şi fără s-asculţi plângerile mele? Strig ziua, Dumnezeule, şi nu-mi răspunzi: strig şi noaptea, şi tot n-am odihnă. Totuşi Tu eşti Cel Sfânt, şi Tu locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel. În Tine se încredeau părinţii noştri: se încredeau, şi-i izbăveai. Strigau către Tine, şi erau scăpaţi; se încredeau în Tine, şi nu rămâneau de ruşine.

Psalmul 22:31.
Aceştia vor veni şi vor vesti dreptatea Lui, vor vesti lucrarea Lui poporului care se va naşte.

Psalmul 23.
Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în faţa protivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele.

Două femei bogate ai căror soţi lucrau în domeniul exploatărilor forestiere au plecat să locuiască în pădurile din nord. Ambele proveneau din oraşe mari. Una dintre ele şi-a construit în pădure o casă ca la oraş, şi-a adus acolo servitoare şi servitori, invita oameni de la oraş la sfârşit de săptămână şi a încercat să întreţină împrejurul ei viaţa de oraş cu tot vacarmul ei. Ea a decăzut: s-a înconjurat tot mai mult de zidurile închisorii. Cealaltă a trăit în relativă simplitate, a început să se intereseze de oamenii de acolo, de munca şi preocupările lor, a devenit una de-a lor şi le-a ridicat nivelul. Ea este fericită şi e lumina şi sarea acelei situaţii. A găsit har în ceea ce putea să fie o închisoare.

Nu are nici un rost să lupţi împotriva inevitabilului. Apucă-l şi fă-l util. Pe biroul unui director de şcoală este înscris următorul motto:

"Pentru orice rău sub soare
Este-un leac... sau leac nu are;
Dacă este - foloseşte-l.
Dacă nu e - părăseşte-l."

Sfatul cu privire la răul care n-are leac - ignoră-l, este bun, dar nu destul de bun. Căci răul fără leac poate fi atât de persistent şi de insistent încât este imposibil să-l ignori. De exemplu, există închisoarea unei căsnicii nefericite. Este imposibil să o ignori: fierul ei intră în suflet în fiecare zi. Ce-i de făcut?

Sunt posibile două lucruri - primul: reexaminează întreaga situaţie. Vezi dacă nu cumva unele din cauzele acestei nefericiri în căsnicie sunt în tine. Fii obiectiv şi necruţător cu tine însuţi. Nu te apăra. Dacă găseşti lucruri în care tu eşti vinovatul, mărturiseşte-ţi vina soţului sau soţiei. Nu mărturisi păcatele celuilalt. Lasă-l pe el sau pe ea să şi le mărturisească singur. Străduieşte-te cu toată onestitatea să ajungi la o cale de înţelegere. Dacă nu o găseşti, încearcă al doilea lucru: fă ceea ce face stridia. Când în scoica ei intră un bob de nisip care începe să o irite şi să o rănească, ea învelește bobul acela de nisip şi îl transformă într-o perlă. Tot astfel, poţi îmbrăca şi tu ceea ce te irită în perla unui caracter nobil. Poţi căpăta har în închisoare.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, vin la Tine cu viaţa mea de închisoare. Ştiu că Tu poţi fie să mă eliberezi, fie să-mi dai harul de a-mi transforma închisoarea într-o şcoală cu Tine. Tu poţi face din închisoarea aceasta un loc unde ne vom întâlni zilnic şi vom trăi viaţa împreună, în ciuda dificultăţilor ei. Îţi mulţumesc. Amin!

A face ca nenorocirile să-ți slujească

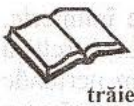

Filipeni 4:12-13.
Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește.

Romani 5:3-5.
Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.

Galateni 4:13.
Dimpotrivă, știți că, în neputința trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată.

Închisorile de diferite feluri te pot face să afli har în ele. Milton a scris: *Paradisul pierdut* după ce a orbit. Clifford W. Beers a stat o vreme în azilul de nebuni. Mai târziu a scris cartea *O minte care s-a regăsit* și a întemeiat Comisia Națională pentru Igienă Mintală. Cei cu mintea rătăcită îi datorează mult unui om care a fost el însuși la fel ca ei.

Darwin a spus: "Dacă n-aș fi avut o invaliditate atât de mare, n-aș fi realizat cât am realizat." Carlyle a spus că el și-a scris operele cu "un șobolan rozându-i încontinuu în stomac". Un om a fost țintuit la pat cu un șold fracturat. În timp ce stătea lungit uitându-se pierdut la peretele din fața lui, i-a venit ideea de a se face decorator și mai târziu a devenit un mare artist în acest domeniu. El a aflat har în închisoare.

Un poet s-a bâlbâit în prima seară când și-a citit în public o poezie și a doua zi simțea că toată lumea îl arată cu degetul, cu dispreț. S-a dus acasă și a scris cea mai inspirată poezie a sa, despre puterea de a suporta insuccesul. Poezia a ajuns la un om, în spital, care-și pierduse atât mâinile, cât și picioarele și l-a inspirat pe acesta să devină un cititor în public - și el a devenit un crainic de mare succes. Aceștia amândoi au aflat har în închisoare.

Un tânăr fără brațe a venit la centrul nostru de studii biblice. El mânca și scria cu degetele de la picioare. Când venea vremea lucrului manual, refuza să fie scutit și a pictat un perete exterior al casei stând într-un picior și pictând până la înălțimea capului cu celălalt picior. Este pastor la o biserică din cadrul unei universități. A aflat har în închisoare. Dr. Mary McCracken a rămas oloagă din cauza paraliziei infantile. Colegiile medicale ale Americii au refuzat să o primească studentă, spunând că nu va putea practica niciodată medicina. A plecat în China, și-a luat doctoratul în medicină la Beijing - ca șefă de promoție - s-a reîntors în Philadelphia, orașul unde i se refuzase admiterea la medicină și practică acum medicina într-o instituție pentru copii ologi - practică într-un scaun cu rotile.

O, Dumnezeule, toți oamenii aceștia au aflat har în închisoare. Ajută-mă, deci, și pe mine să iau limitările de orice fel pe care mi le-a dat viața și să le transform în imbolduri de viață și realizări. Ajută-mă să fiu cu limitele mele cum e râul cu malurile sale: cu cât sunt ele mai strâmte, cu atât este curentul mai rapid. Apasă-mi inima cu durere ca forțele mele vitale să curgă mai repede. În Numele lui Isus.

Amin!

Mari mişcări născute în vremuri de necaz

Exodul 3:7-10.
Domnul a zis: "Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor, şi să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară bună şi întinsă, într-o ţară unde curge lapte şi miere, şi anume, în locurile, pe care le locuiesc cananiţii, hetiţii, amoriţii, fereziţii, heviţii şi iebusiţii. Iată că strigătele israeliţilor au ajuns până la Mine, şi am văzut chinul cu care îi chinuiesc egiptenii. Acum, vino, Eu te voi trimete la Faraon, şi vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel."

Matei 16:2-3.
Drept răspuns, Isus le-a zis: "Când se înserează, voi ziceţi: "Are să fie vreme frumoasă, căci cerul este roşu." Şi dimineaţa, ziceţi: "Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roşu-posomorât." Făţarnicilor, faţa cerului ştiţi s-o deosebiţi, şi semnele vremurilor nu le puteţi deosebi?

Faptele 8:1.
Saul se învoise la uciderea lui Ştefan. În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Şi toţi, afară de apostoli, s-au împrăştiat prin părţile Iudeii şi ale Samariei.

Faptele 8:4.
Cei ce se împrăştiaseră, mergeau din loc în loc, şi propovăduiau Cuvântul.

Marile mişcări se nasc în perioade de întuneric. Oamenii află har în închisoare. Dr. Kenneth S. Latourette a indicat câteva mari mişcări care s-au născut în perioade întunecate. În anul 1789 a izbucnit Revoluţia franceză care a fost urmată de războaiele lui Napoleon, care au durat între 1792-1815. În perioada acelor ani de necaz s-au întâmplat următoarele evenimente. În anul 1792, anul terorii din Paris a fost organizată Societatea Misionară Baptistă, ca urmare a lucrării lui William Carey. În anul 1799, când Napoleon se întorcea din Egipt şi încerca să taie comunicaţiile Angliei cu India, s-a format Societatea Misionară a Bisericii Anglicane. În 1804, când Napoleon ameninţa cu invadarea Angliei - o ameninţare la fel de mare ca cea a Invincibilei Armate şi ca cea hitleristă din 1940 - s-a organizat Societatea Biblică pentru Britania şi Străinătate. Într-o vreme când Noua Anglie (stat în SUA) încerca din greu să-şi păstreze neutralitatea în războaiele napoleoniene şi când ne aflam în pragul celui de al doilea război cu Anglia, s-a format Bordul American pentru Misiune. În 1812, când porturile americane erau blocate de englezi, *primul grup de misionari americani a navigat spre India.*

Când lumea arată ce are mai rău, creştinii arată ce au mai bun. În orăşelul Staunton din Anglia există o biserică (Harold Church) în care se află următoarea inscripţie: "În anul 1653, când pretutindeni în ţară lucrurile sfinte au fost distruse sau profanate, această biserică a fost zidită spre gloria lui Dumnezeu de Sir Robert Shirley, a cărui singură laudă a fost aceea de a fi făcut cele mai bune lucruri în cele mai rele timpuri, şi de a fi nădăjduit în cele mai vremurile cele mai grele."

Creştinii iau durerile şi le transformă în dureri ale naşterii, producând mişcări noi atunci când se află în închisorile calamităţilor şi ale limitărilor. Filip avea patru fete necăsătorite care profeţeau (**Faptele 21:9**). S-au folosit de această lipsă - necăsătoria - şi au făcut-o să fie creativă din punct de vedere spiritual. Ele au născut noi speranţe, noi suflete, noi mişcări.

O, Tată! meu, Tu mi-ai arătat calea Ta ciudată. Tu eşti chiar şi în iadul frustrării şi al chinului, inspirând, creând şi dându-le biruinţa copiilor Tăi predaţi Ţie total. Cât de recunoscător, o, cât de recunoscător Îţi sunt, că închisoarea poate face pentru mine ceea ce a făcut focul pentru tinerii evrei: le-a ars cătuşele! Eliberează-mă, chiar şi prin foc. Amin!

Cei cinci paşi pentru ieşirea din închisoare

1 Ioan 1:5-7.

Vestea pe care am auzit-o de la El şi pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, şi în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, mințim, şi nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alții; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.

Faptele 26:16-18.

Dar scoală-te, şi stai în picioare; căci M-am arătat ţie, ca să te pun slujitor şi martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât şi al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia şi din mijlocul Neamurilor la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu; şi să primească, prin credinţa în Mine, iertare de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţiţi."

Iacov 4:6-10.

Dar, în schimb, ne dă un har şi mai mare. De aceea zice Scriptura: "Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi." Supuneţi-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi. Apropiaţi-vă de Dumnezeu, şi El Se va apropia de voi. Curăţiţi-vă mâinile, păcătoşilor; curăţiţi-vă inima, oameni cu inima împărţită! Simţiţi-vă ticăloşia; tânguiţi-vă şi plângeţi! Râsul vostru să se prefacă în tânguire, şi bucuria voastră în întristare: smeriţi-vă înaintea Domnului, şi El vă va înălţa.

Poate că lumea noastră, ca un tot, va trebui să afle har în închisoare. Lumea în ansamblul ei suferă chinuri pe care şi le-a creat ea însăşi şi încătuşări pe care şi le-a impus ea însăşi. Suntem în închisori pe care ni le-am impus noi înşine. Poate că vom afla har în închisoarea noastră.

Aşa cum am mai menţionat, dr. Sorokin, şeful catedrei de sociologie de la Harvard, spune că criza mondială este rezultatul prăbuşirii unei orânduiri senzoriale: o orânduire care a crezut că singura realitate este aceea pe care o percepem prin simţurile noastre. Ideea aceasta s-a învechit. Trebuie să se organizeze în jurul altei idei. Sorokin spune că aceasta este Predica de pe Munte.

Pentru a realiza această tranzacţie, Sorokin spune că societatea trebuie să treacă prin cinci stadii: *(1) Criza. (2) Încercarea. (3) Catharsis. (4) Carisma. (5) Învierea.* Este o concluzie interesantă şi uimitoare, deoarece creştinismul ne învaţă că tocmai aceştia sunt paşii pe care trebuie să-i facă individul sau societatea.

(1) Criza. Când vechea ordine se descompune sau se prăbuşeşte, persoana sau societatea este confruntată între alegerea de a se prăbuşi împreună cu vechiul sistem sau a-şi alege o nouă cale. Chinezii au un cuvânt pentru criză, care este compus din două ideograme: primejdie şi şansă. Aceste două lucruri sunt cuprinse în fiecare criză. *(2) Încercarea* (proba focului). Criza este urmată de suferinţa care se naşte din faptul că trebuie să te schimbi. Acesta este chinul pocăinţei şi al întoarcerii. Rădăcinile trebuie smulse. Suferinţa s-ar putea să fie acută. *(3) Catharsis* (curăţire). Curăţirea de vechile idei şi căi, în special de acelea care te-au dus la acest faliment. Pocăinţa, în limba greacă "metanoia", înseamnă literal "schimbarea minţii", a concepţiei despre lume şi viaţă. *(4) Carisma* (har, ceva căpătat şi nemeritat). Sorokin a folosit cuvântul din Noul Testament, căci lu-crul de care avem nevoie este harul lui Dumnezeu, o împuternicire de a trăi într-un mod nou. *(5) Învierea.* Viaţa renaşte, individual şi colectiv. Harul a fost în închisoare. Viaţa trebuie să devină mai rea, înainte de a deveni mai bună.

Poate că tu, ca individ, trebuie să treci prin aceste stadii pentru a ajunge la Înviere.

O, Dumnezeule, Tatăl nostru, Tu ne faci să trecem din închisoare pe uşile deschise. Cum trebuie să Ţi se strângă inima când stai deoparte şi ne laşi să dăm greş. Dar Tu ne iubeşti prea mult ca să ne laşi să reuşim pe planuri inferioare. Grăbeşte criza, pentru ca să putem trece prin catharsis, către Înviere. Căci trebuie să fim făpturi noi, cu orice preţ. Amin!

Ţelul educaţiei creştine

2 Timotei 1:7-8.
Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă. Să nu-ţi fie ruşine, dar, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemniţatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumezeu.

2 Timotei 2:1-5.
Tu dar, copilul meu, întăreşte-te în harul care este în Hristos Isus. Şi ce-ai auzit de la mine, în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos. Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste. Şi cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli.

2 Timotei 4:2.
Propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura.

2 Timotei 4:5.
Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist, şi împlineşte-ţi bine slujba.

În zilele care ne-au mai rămas pentru meditaţiile noastre trebuie să ţinem laolaltă toate firele pe care le-am tors. Creştinismul este o şcoală pentru formarea unui anumit tip de caracter şi un plan pentru trăirea unui anumit mod de viaţă. Pavel rezumă totul astfel: *"Ţinta poruncii (adică, a educaţiei creştine) este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun şi dintr-o credinţă neprefăcută"* (**1 Timotei 1:5**).

Educaţia creştină: calea creştină este o educaţie, nu numai o doctrină. Doctrina dă direcţii şi conţinut educaţiei. Doctrina care nu educă, nu influenţează şi nu formează caracterul, este moartă. Creştinismul, prin urmare, nu este numai ceva în ce crezi, ci ceva în care crezi suficient de mult încât să acţionezi pe baza lui. Faptele tale reflectă crezul tău, dar nu crezul pe care îl mărturiseşti cu buzele, ci acela care ţi-a pătruns în toată fiinţa, încât acţionezi pe baza lui. Nu crezi ceea ce nu practici. Teoria şi practica sunt una. Teoria ta este practica ta.

Viitorul omenirii stă în mâinile celor educaţi, ale celor disciplinaţi. Cei nedisciplinaţi îşi irosesc energiile ocupându-se de ei înşişi şi de numeroasele lor încurcături. Dar viitorul omenirii nu stă în mâinile celor disciplinaţi oricum, ci în ale celor disciplinaţi după cele mai înalte principii. O educaţie şi o disciplinare după alte principii decât cele mai înalte este lipsită de dinamică, deoarece universul ultim nu o sprijină. Educaţia creştină are ca scop asimilarea celor mai înalte principii, şi anume cele ale Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta este o nouă Ordine sau o nouă orânduire şi ea a fost întrupată într-o Persoană divină - Isus Hristos. Noi, prin urmare, suntem educaţi şi disciplinaţi de o Persoană care întruchipează o Ordine, o întrupare care face ca educaţia noastră să fie în acelaşi timp şi personală şi socială; personală pentru că este legată de o Persoană, şi socială pentru că este legată de o nouă Ordine întrupată în Persoana aceea. Educaţi pentru această Împărăţie întrupată, creştinii trebuie inevitabil să gândească mai bine decât ceilalţi oameni şi să trăiască mai bine, căci Împărăţia lor este superioară oricărui alt mod de viaţă. Ne putem dărui fără rezerve educaţiei şi disciplinei creştine!

O, Dumnezeule, această şcoală în care am intrat este adevărata şcoală! Ajută-mă să mă las educat pentru această cale, fără rezerve şi fără ezitări. Ajută-mă să alung orice îndoială, teamă şi ezitare. Aşa cum spunea evreul din vechime: "Iau jugul Împărăţiei" - ştiu că voi descoperi că acest jug este uşor, deoarece el este viaţa mea! Amin!

Educația creștină produce spontaneitate

Ioan 4:14.
Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.

2 Corinteni 2:1-4.
Am hotărât, dar, în mine, să nu mă întorc la voi cu întristare. Căci, dacă vă întristez, de la cine să mă aștept la bucurie, dacă nu de la cel întristat de mine? Și v-am scris cum v-am scris, ca, la venirea mea, să n-am întristare din partea celor ce trebuiau să-mi facă bucurie; și sunt încredințat, cu privire la voi toți, că bucuria mea este bucuria voastră a tuturor. V-am scris cu multă mâhnire și strângere de inimă, cu ochii scăldați în lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să vedeți dragostea nespus de mare, pe care o am față de voi.

Isaia 42:7.
Să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.

Am spus ieri că educația creștină este cea mai înaltă disciplină, deoarece ea educă pentru cel mai înalt nivel: pentru Ordinea divină întrupată în Persoana divină. Această educație și disciplină este completă și totală, ajungând, în străfunduri, să controleze și să răscumpere cele mai intime gânduri și aspirații, extinzându-se în afară până la limita extremă a relațiilor. Înseamnă oare aceasta că ea produce un robot, o marionetă care dansează după cum sunt trase frânghiile invizibile ale Stăpânului Divin din spatele scenei? Nu! De o mie de ori, nu! Lucrurile stau exact invers. Căci atunci când împlinești această voie, te împlinești pe tine. Pavel exprimă această spontaneitate prin cuvintele: "Ținta poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă..." Porunca sau educația creștină produce ceva care nu trebuie impus din afară, ci "vine din inimă", adică produce spontaneitate.

Aici eșuează concepțiile totalitariste: ele nu pot produce o dragoste care "vine din inimă". Metoda lor produce o ură care vine din inimă. Ttrebuie să stea pe capacul cazanului, ca acesta să nu fie aruncat în aer. Dumnezeu ridică acest capac: "Iubește-L pe Dumnezeu și fă ce-ți place." Tu, cel educat de El, ești liber să faci ce-ți place, căci îți place tot ce este mai nobil. Dorințele și deciziile tale sunt conforme cu starea naturală și, prin urmare, trăiești pe traiectoria universului și nu împotriva acestuia. Următoarea afirmație să ți se întipărească bine în minte, cu toate implicațiile ei: "Lucrurile cele mai înalte din Hristos sunt cele mai adânci din natură." Atunci înțelegem Noul Testament când zice că "harul și adevărul (=realitatea) au venit prin Isus Hristos." Harul și realitatea sunt inseparabile. Când ești în har, ești în inima realității. Asimilează bine și următoarea afirmație: "Deciziile înțelepte sunt în armonie cu adevărurile fundamentale ale naturii umane" Când iei decizia înțeleaptă de a te lăsa educat și disciplinat de Împărăția lui Hristos, te pui în armonie cu adevărurile fundamentale înscrise în tine de același Hristos, căci "nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără El" (**Ioan 1:3**). Deci educația creștină produce persoana cea mai spontană și mai naturală din lume: adevăratul creștin. Legea ("porunca") sfârșește în libertate: "dragostea care vine din inimă." Ea țâșnește natural. Creștinul este ca o fântână arteziană.

Dumnezeule și Tată, îmi predau iubirile mele mai mici și necontrolate, cu scopul de a găsi în Tine dragostea adevărată, dragostea Ta. În dragostea aceasta voi umbla pe pământ ca învingător, fără să mă tem de nimic, deoarece nu mai doresc nimic altceva decât pe Tine. Tu îmi aduni discordiile în armonia Ta - modul de viață haotic și spasmodic în ritmul Tău; conflictele lăuntrice în marea Ta pace. Îți mulțumesc.

Amin!

"Roadele atât de dorite sufletului tău"

2 Corinteni 13:8.
Căci n-avem nici o putere împotriva adevărului ci pentru adevăr.

Psalmul 1:3-5.
El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit. Nu tot așa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul. De aceea cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecății nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți.

Iuda 12.
Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați.

Matei 13:6.
Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat.

Am văzut că modul creștin de a trăi este cel natural, modul înscris în natura noastră intimă și în aceea a cosmosului. Și opusul acestei afirmații este adevărat; toate formele de rău au înscrisă în ele sămânța decăderii și a înfrângerii. Există în Apocalipsa un text foarte grăitor și pătrunzător: *"Roadele atât de dorite sufletului tău s-au dus de la tine"* (**Apoc. 18:14**). Ceea ce dorise sufletul tău a rodit, s-a copt, dar iată, dintr-o dată, a dispărut. Tocmai când răul îți promite mai mult, atunci te lasă baltă. Răul îți face promisiuni la ureche, dar îți dezamăgește speranța. Pofta sfârșește în dezgust, rodul atât de dorit sufletului tău, se duce de la tine. După ce ai trudit atât pentru ei, banii devin pentru tine o îngrijorare și o neliniște, rodul atât de dorit sufletului tău se duce de la tine. Recent, în tren, un soldat îi spunea altuia: "Știi cum ți-ai sfârșit acasă petrecerea? Vomitând peste doamna din fața ta." "Doamne, a murmurat soldatul în cauză, i-am promis logodnicei mele să nu mai fac așa ceva." Aceasta este sărbătorirea fără sărbătoare, rodul atât de dorit sufletului tău se duce de la tine. Tocmai când crezi că este destul de copt ca să te bucuri de el, atunci dispare. Și tu rămâi cu mâinile goale.

Tot în Apocalipsa se vorbește despre *"fiara care era și nu mai este"* (**Apocalipsa 17:11**). Aceasta este biografia oricărei fiare: ea era și nu mai este. Numai binele a fost și este și va fi. El are trecut, prezent și viitor. Răul, prin însăși natura sa, este autodistrugător. Este o încercare de a trăi împotriva naturii realității și nu face decât să sfârșească în autodistrugere. De aceea, spune Noul Testament că păcătoșii pier; ei pier aici și acum, forțele vieții se prăbușesc, se dezintegrează. Fiecare persoană rea se face nevrednică de a supraviețui. Nu vrea să asculte de legile supraviețuirii, de aceea piere. **Romani 7:5** ne spune: "patimile păcatelor... ne făceau să aducem roade pentru moarte." "Roade pentru moarte" - chiar în clipa când rodul s-a copt, el putrezește. Și legea aceasta este o lege universală.

Tu, Conducător plin de iubire, nu ne vei lăsa să ne complacem în autodistrugere. Tu cauți în permanență să ne faci să vedem că adevărata cale, calea Ta, este și a noastră, dar noi nu vedem. De aceea suferim. Dar nu ne lăsa așa, Iubitul minunat al sufletelor noastre. Tu ne mântui prin refuzuri amare. Nu ceda în aceste refuzuri, căci ele sunt harul Tău prevenitor, care ne ferește de autodistrugere. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc. Amin!

Răul este un parazit al binelui

Genesa 18: 23-32.

Avraam s-a apropiat, şi a zis: "Vei nimici Tu oare şi pe cel bun împreună cu cel rău?" Poate că în mijlocul cetăţii sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare şi pe ei, şi nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei? Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, aşa ca cel bun să aibă acecaşi soartă ca cel rău, departe de Tine aşa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" Şi Domnul a zis: "Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetăţii, voi ierta tot locul acela din pricina lor." Avraam a luat din nou cuvântul, şi a zis: "Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf şi cenuşă. Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?" Şi Domnul a zis: "N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci şi cinci de oameni buni." Avraam l-a vorbit mai departe, şi a zis: "Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni." Şi Domnul a zis: "N-o voi nimici pentru cei patruzeci." Avraam a zis: "Să nu Te mânii, Doamne, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni." Şi Domnul a zis: "N-o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni." Avraam a zis: "Iată, am îndrăznit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni." Şi Domnul a zis: "N-o voi nimici, pentru cei douăzeci." Avraam a zis: "Să nu Te mânii, Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni." Şi Domnul a zis: "N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni."

Trebuie să mai petrecem o zi discutând despre natura autodistructivă a răului, deoarece mulţi cred că bunătatea înseamnă încătuşare şi că răul înseamnă libertate. Dar noi ştim că răul înseamnă numai libertate de a da de necaz cu alţii.

Stăruiam o dată pe lângă un politician să renunţe la legătura lui cu o femeie, deoarece prin aceasta îşi strica propria familie, familia altuia şi îşi deforma viaţa. Pentru a-mi contracara argumentele, el mi-a povestit despre un general englez care a fost îndemnat de Grupul de la Oxford să accepte cele patru absoluturi formulate de ei - onestitate absolută, puritate absolută, lipsă de egoism absolută şi dragoste absolută - dar el nu era pregătit să-şi clădească viaţa pe ele. Aşa că, pentru a respinge îndemnul acesta, generalul, jumătate în glumă, jumătate în serios, a spus că el va organiza o altă mişcare rivală - Mişcarea Grupului de la Cambridge - şi principiile ei vor fi opusul: necinste absolută, necurăţie absolută, egoism absolut şi ură absolută. Politicianul se aştepta ca eu să râd, dar în loc de aceasta, i-am răspuns: "De ce nu? De ce nu treci de partea răului să-l faci absolut? De ce mai eziţi? De ce nu păcătuieşti fără nici o frână?" "O, nu - mi-a răspuns el - n-ar merge." "Ei, i-am spus eu - ţi-ai trădat poziţia. Răul este de aşa natură încât trebuie să fie învelit în destul bine. Este un parazit pe un anume bine. Răul pur ar fi autodistructiv." Nu poţi construi o societate pe necinste absolută, căci atunci nimeni n-ar mai crede pe nimeni - nici pe necurăţie absolută, căci societatea ar putrezi; nici pe egoism absolut, căci atunci nimeni nu s-ar mai gândi la ceilalţi; nici pe ură, căci ura este centrifugă. Astfel, fiecare om necinstit este un parazit pe cinstea unui om cinstit, a cărui cinste ţine societatea laolaltă suficient de mult ca omul necinstit să-şi poată practica necinstea; fiecare om impur este un parazit pe puritatea unui om curat, a cărui puritate fereşte societatea de putrezire şi o face suficient de viabilă, aşa încât omul impur să-şi poată practica impuritatea în ea. Răul n-ar putea să existe dacă n-ar exista suficient bine în care el să-şi înfigă rădăcinile.

O, Dumnezeule, ajută-mă să scap de paraziţii răului din viaţa mea. Binele din mine îmi ţine laolaltă lumea, suficient de mult pentru ca răul să poată exista. Ajută-mă să împlinesc afirmaţia lui Pavel: "În toate privinţele, mă arăt un bun slujitor al lui Dumnezeu." "În toate privinţele" - adică în toate domeniile vieţii: ajută-mă să nu existe în viaţa mea domenii în decădere: însănătoşeşte-mă în toate aspectele şi ia-le pe toate sub controlul Tău. În Numele lui Isus. Amin!

Întreaga natură educată şi formată prin iubire

1 Tesaloniceni 5:23.
Dumnezeul păcii să vă sfinţească El Însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

2 Corinteni 5:14.
Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toţi, toţi deci au murit.

2 Corinteni 5:17.
Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură (sau *zidire*) nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

Coloseni 3:12-14.
Astfel, dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii.

Revenim iarăşi la "ţinta poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun şi dintr-o credinţă neprefăcută". Observaţi că aceasta este o dragoste care izvorăşte din personalitatea întreagă: "o inimă curată" - natura emoţională; "un cuget bun" - natura volitivă; "o credinţă neprefăcută" - natura intelectuală.

Personalitatea are trei componente: intelectul, afectul şi voinţa. Astfel, educaţia creştină produce o dragoste care izvorăşte nu dintr-o parte a fiinţei, ci din totalitatea ei. Acesta este ecoul cuvintelor lui Isus, care a spus că cea mai mare poruncă este "să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău " - natura volitivă - "cu toată mintea ta" - natura intelectuală - şi "cu toată puterea ta" - natura fizică - şi creştinul este chemat să o facă cu fiecare latură sau dimensiune a firii sale.

A iubi cu fiecare părticică a firii tale este importantă: altfel te dezvolţi unilateral, adică într-o singură direcţie. "Puterea" se referă la fizic, dar ea s-ar putea referi şi la restul personalităţii. Adică suntem chemaţi să-L iubim pe Dumnezeu cu puterea minţii, cu a sentimentelor şi a voinţei. Dacă Îl iubeşti cu puterea minţii, dar cu sentimentele slabe, rezultatul este o religie intelectualistă, căreia îi lipseşte dinamismul şi atracţia emoţională. Dacă Îl iubeşti cu puterea sentimentului şi în slăbiciunea minţii, rezultatul este sentimentalismul religios. Dacă Îl iubeşti cu puterea voinţei, dar cu slăbiciunea sentimentului, rezultatul este un om de acţiune dur, dar căruia îi lipseşte blândeţea. Singurul creştin realmente puternic este acela care lasă ca dragostea să-i cuprindă întreaga fire: iubeşte cu puterea trupului, aşa încât întreaga lui fiinţă este cuprinsă de pasiunea arzătoare a iubirii. Ca o lentilă concavă, care adună laolaltă toate razele soarelui într-un focar, el aprinde dragostea, devoţiunea şi evlavia în alţii. Cel educat educă. Cel disciplinat face disciplină.

Consacrarea mea va fi lentila concavă care adună totul în focarul unic al iubirii. Atunci, şi numai atunci, îi voi putea înflăcăra şi pe alţii. Doresc să-i aprind şi pe alţii: căci ştiu că educarea şi disciplinarea are ca scop să mă scoată din mine însumi, aşa încât să fiu liber să-i ridic şi să-i inspir pe alţii. Deci, ajută-mă să mă eliberez de toate contradicţiile, de toate scopurile contradictorii şi ajută-mă să ard - să ard pentru Tine. În Numele lui Isus. Amin!

Mintea este cheia

Filipeni 2:3. **Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi.**

Filipeni 2:5. **Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus.**

Filipeni 4:7. **Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus.**

1 Corinteni 2:16. **Căci "cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învăţătură?" Noi, însă, avem gândul lui Hristos.**

Am spus ieri că întreaga personalitate trebuie educată şi disciplinată: intelectul, afectul, voinţa, trupul. Care dintre ele este cheia? Pavel zice: *"Să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu"* (**Romani 12:2**). Reiese de aici că cheia este mintea, căci suntem îndemnaţi să ne prefacem, să ne transformăm "prin înnoirea minţii". Mulţi vor spune că natura transformă mintea şi există mult adevăr în aceasta, căci adeseori noi gândim cu emoţiile noastre, mintea nefăcând altceva decât să vâneze argumente cu care să justifice atitudinile.

Cu toate acestea, mintea este maestrul transformator. "Aşa cum gândeşte... aşa este el."

Asociaţia Medicală Americană raportează următoarea experienţă: unei echipe de jucători de fotbal le-au fost administrate tablete de acid aminoacetic, care măresc rezistenţa la efort fizic. Eficienţa lor a crescut cu 200 %. După ce acest fapt a devenit cunoscut, altor jucători le-au fost date tablete de zahăr, spunându-li-se că ele conţin acid aminoacetic, dar ele nu conţineau această substanţă. Crezând că au luat drogul stimulator, eficienţa lor a crescut tot cu 200 %.

Dacă te gândeşti că eşti bătut, eşti bătut. Mintea reînnoieşte natura şi tot ea face ca natura să demisioneze în înfrângere. Dar în cazul creştinului, aceasta nu înseamnă o încredere care constă în a te ridica în sus trăgându-te de şireturile de la pantofi. Căci partea a doua a versetului care ne îndeamnă să ne transformăm prin înnoirea minţii spune: "ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu". Aici mintea este cuplată cu voia lui Dumnezeu - nu este o minte care caută să se păcălească pe ea însăşi, căci aşa ceva nu durează multă vreme. Tu te poţi amăgi doar până la o anumită limită dincolo de care nu se mai poate trece. Numai atunci când eşti conectat la realitate poţi să mergi până la capătul drumului. Mintea creştinului se conectează la voia lui Dumnezeu, prin urmare primeşte resurse, resurse reale pentru trăire reală. Mintea stă astfel între voia lui Dumnezeu şi natură şi ea este cheia pentru legarea naturii de voia lui Dumnezeu. Mintea mişcă butonul într-o parte sau cealaltă: te leagă de resursele infinite sau te încurcă în eul tău zadarnic. "Aşa cum gândeşte... aşa este el."

O, Dumnezeule, scoate din mintea mea tot defetismul, teama, toată întoarcerea către mine însumi. Şi dă-mi o minte care ia viaţa de mână şi o conduce la afirmare, realizare, victorie, la resursele infinite ale lui Dumnezeu. Dă-mi o minte preocupată de sarcina ei primordială, aceea de a afla voia lui Dumnezeu. Căci voia lui Dumnezeu este patria minţii. Adu-mă acasă. Amin!

Educat pentru a trece dincolo de frică

Iosua 1:5-9.

Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da. Întăreşte-te numai, şi îmbărbătează-te, lucrând cu credincioşie după toată legea pe care ţi-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să izbuteşti în tot ce vei face. Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune. Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: "Întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face."

Faptele 4:13.

Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan, s-au mirat, întrucât ştiau că erau oameni necărturari şi de rând; şi au priceput că fuseseră cu Isus.

Faptele 4:29.

Şi acum, Doamne, uită-Te la ameninţările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.

Faptele 5:41-42.

Ei au plecat dinaintea Soborului, şi s-au bucurat că au fost învredniciţi să fie batjocoriţi, pentru Numele Lui. Şi în fiecare zi, în Templu şi acasă, nu încetau să înveţe pe oameni, şi să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.

Înainte de a încheia studiul acestei săptămâni despre educaţia creştină, trebuie să mai vedem un text adresat aceluiaşi Timotei: *"De aceea, îţi aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine... căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă"* (**2 Timotei 1:6-7**). Ultimul cuvânt tradus în româneşte, "chibzuinţă", poate fi tradus şi "disciplină". Scopul educaţiei creştine este să producă o viaţă plină de chibzuinţă, o viaţă disciplinată. Această disciplină poate fi aşa de ascunsă în obişnuinţa şi în felul de a gândi încât poate să treacă aproape neobservată, aşa cum elicea avionului, mişcându-se destul de repede, devine invizibilă şi nu te poţi uita prin ea. Scopul educaţiei creştine este ca disciplina să devină obicei, să se ascundă în subconştient, aşa încât persoana disciplinată să fie şi spontană. Spontaneitatea creatoare a muzicianului este o disciplină bine pusă la punct, încât îi este o a doua natură.

Pavel pune degetul pe rana care întunecă viaţa spirituală mai mult decât oricare alta: frica (incluzând aici şi forma ei cea mai ascunsă, timiditatea). Dacă aş fi în măsură să dau altora şi mie însumi daruri spirituale, aş da fără ezitare curaj, căci din cauza lipsei de curaj îşi pierd căldura spirituală şi au nevoie de o aprindere a darului divin mai mulţi oameni decât din cauza oricărui alt lucru. Mai întâi de toate, curajul de a lua de la Dumnezeu tot ce oferă El.

Acesta este curajul suprem: să plăteşti preţul şi să iei darul. Aceasta cere curaj să schimbi întreaga bază a vieţii de la autosuficienţă la suficienţa lui Dumnezeu. Apoi, pasul următor: curajul de a înfrunta lumea cu acest dar căpătat de la Dumnezeu şi de a crede că aceasta şi numai aceasta va satisface toate necesităţile - şi s-o afirmi atunci când oamenii din jur încearcă în mod jalnic metode nepractice.

În timp ce călătoream în China, în 1937, prin locuri mereu bombardate, mi-a venit în minte versetul următor: *"Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba"* (**2 Timotei 4:5**). Versetul acesta îmi vorbeşte şi acum, după război: ne confruntăm cu reconstrucţia.

O, Dumnezeule, Tatăl meu, dă-mi curajul calm al lui Isus, care mergea tăcut înainte, neagitat şi neînfricat, cu toate că ştia că la capătul drumului îl aşteaptă o suferinţă. Nu vreau neapărat succesul. Vreau numai să fiu credincios celor mai înalte principii pe care le cunosc. Succesul şi falimentul sunt în mâinile Tale. Eu trebuie să fiu fidel acestor principii înalte, cu orice preţ, fie că reuşesc, fie că dau greş. Dă-mi curajul de a falimenta, dacă este nevoie, făcând lucrurile cele mai nobile pe care le ştiu.

Amin!

"Însărcinarea ta!"

Faptele 1:1-8. **Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă şi să înveţe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălţat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care-i alesese. După patima Lui, li S-a înfăţişat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, şi vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, "pe care," le-a zis El, "aţi auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt." Deci apostolii, pe când erau strânşi laolaltă, L-au întrebat: "Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?" El le-a răspuns: "Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, şi până la marginile pământului."**

Galateni 1:15-24. **Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, şi m-a chemat prin harul Său, - a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între neamuri, îndată, n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc. După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoştinţă cu Chifa, şi am rămas la el cincisprezece zile. Dar n-am văzut pe nici unul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint. După aceea m-am dus în ţinuturile Siriei şi Ciliciei. Şi eram încă necunoscut la faţă Bisericilor lui Hristos, care sunt în Iudeea. Ele auzeau doar spunându-se: "Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduieşte credinţa, pe care căuta s-o nimicească odinioară." Şi slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.**

Ioan 15:15-19. **Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său: ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Nu voi M-aţi ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă, şi roada voastră să rămână, pentru ca orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiţi unii pe alţii. Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteţi din lume, şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea.**

Ne apropiem de sfârşitul călătoriei în ciclul nostru de un an în căutarea vieţii din abundenţă. Aş vrea să fac o pauză cu tovarăşii mei de cale, ca să medităm asupra unui verset care, de-a lungul multor ani, mie mi-a vorbit mereu - ca un refren: *"Te îndemn înaintea lui Dumnezeu, care dă viaţă tuturor lucrurilor, şi înaintea lui Hristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont, să păzeşti porunca fără prihană"* (**1 Timotei 6:13-14**). În textul acesta "porunca" are înţelesul de "însărcinarea" sau "slujba" care i-a fost încredinţată lui Timotei. Ceea ce-i spune deci Pavel lui Timotei este "să-ţi îndeplineşti însărcinarea fără pată."

Însărcinarea! Misiunea ta! Ţi s-a dat o însărcinare care nu i s-a dat nimănui altcuiva. Ea este unică şi diferită. Căci tu însuţi eşti unic şi diferit. Dumnezeu deschide o carte nouă, a revelaţiei, prin caracterul şi viaţa ta. Dacă tu nu răspunzi, dacă te menajezi şi zădărniceşti planurile Lui cu tine, cartea aceea a revelaţiei nu va fi niciodată revelată şi lumea va fi astfel mai săracă - şi aşa vei fi şi tu. Biserica din Laodicea a avut şi ea o epistolă pe care i-a scris-o apostolul Pavel (**Coloseni 4:16**), dar s-a pierdut şi nimeni n-a dat-o Bisericii, aşa cum s-a întâmplat cu celelalte. De ce s-a pierdut aceasta? Probabil că din cauză că biserica din Laodicea "nu era nici rece nici în clocot" (**Apocalipsa 3:15**). Era căldicică şi n-a avut simţul sau loialitatea de a vedea valoarea acestei epistole şi a lăsat-o să se piardă. Ce ar fi putut da această biserică lumii, dacă ar fi fost înflăcărată spiritual?! De la această biserică a rămas doar un "ar fi putut să fie". Ea şi-a pierdut însărcinarea! Tocmai am făcut o vizită unui om care este pe punctul de a orbi. Şi acum, când umbrele cresc în jurul lui şi viaţa din afară dispare, el descoperă că înlăuntru nu are nimic decât... gol. Când am sugerat că de acum va trebui să trăiască "înlăuntru" a suspinat şi mi-a spus că nu are nimic acolo. Şi-a pierdut însărcinarea - şi pe sine însuşi. A pierdut ţelul şi şi-a pierdut personalitatea. Dacă ar fi împlinit acel ţel, acum personalitatea lui lăuntrică ar fi bogată, plină, adaptată, şi esenţialmente netulburată, acum, când lumea din afară începe să pălească. Iată comoara centrală: însărcinarea ta! Împlineşte-o pe aceasta şi dacă vei pierde tot restul, vei rămâne cu singurul lucru care contează.

Tată plin de har, eu am o însărcinare pe care mi-ai dat-o Tu. Simt însărcinarea aceasta în însuşi oasele mele. Am ceva în centrul vieţii mele care face ca viaţa să aibă ţel, sens şi rost. Ajută-mă să-mi organizez viaţa în jurul acelui fapt central şi să nu mă pierd în nimicuri. Căci dacă s-ar întâmpla aceasta, m-aş trezi într-o învârtire nesfârşită în jurul unui gol central. Dă-mi tot mai mult sentimentul că sunt de a fi un om cu o însărcinare! În Numele lui Isus. Amin!

"Însărcinarea ta fără pată"

Filipeni 1:20-21.
Mă aştept şi nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de ruşine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine, a trăi este Hristos şi a muri este un câştig.

2 Corinteni 5:9-10.
De aceea ne şi silim să-I fim plăcuţi, fie că rămânem acasă fie că suntem departe de casă. Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.

Romani 8:11.
Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi.

Ieri am discutat despre însărcinare. Astăzi trebuie să privim la ultima parte a frazei: "Să păzeşti porunca fără prihană", despre care am spus că trebuie înţeleasă ca însemnând "să-ţi păzeşti însărcinarea sau misiunea fără pată". Ce fel de pată? Vom analiza câteva aspecte posibile, începând de la periferie spre centru.

1. Păzeşte-ţi însărcinarea eliberată de pata bolilor fizice inutile. Am zis inutile, deoarece multe dintre ele pot fi evitate printr-o trăire corectă şi prin atitudini mintale şi spirituale sănătoase. Într-o lume muritoare, trupul va ceda şi se va prăbuşi mai devreme sau mai târziu. Prin urmare, nu poţi garanta permanent pentru trup, însă poţi garanta pentru suflet, căci el nu este supus în mod inevitabil decăderii, aşa cum este cazul trupului. Dar, deşi te mai şi poţi îmbolnăvi, nu ai dreptul să fii mai bolnav decât este necesar. Unii oameni transmit boala minţii şi a sufletului asupra trupului lor. Unul dintre cei mai de seamă medici ai unui mare oraş mi-a spus: "În clinica mea am tras concluzia că 75 % dintre pacienţii care vin la noi ar fi sănătoşi dacă şi-ar schimba atitudinea. Ei îşi provoacă singuri tulburări funcţionale în sistemele organismului prin atitudini spirituale şi morale greşite." Azi dimineaţă am primit o scrisoare de la o doamnă deosebit de cultă şi inteligentă. Când soţul ei a început să acorde o atenţie deosebită unei alte femei, pe corp i-a apărut o eczemă. Numai când şi-a predat teama şi îngrijorarea lui Dumnezeu i-a dispărut eczema.

Dr. W.C. Alvarez, specialistul de gastro-enterologie la clinica Mayo, spune că 80 % dintre cei care vin la el au gastrite de origine funcţională, nu organică. Atitudinile spirituale şi mintale greşite provoacă tulburări funcţionale în sistemul digestiv. O doamnă a venit la mine şi mi-a spus: "Aveţi dreptate, eu am locuit cu ginerele meu 5 ani şi el a făcut ulcer la stomac iar eu artrită. Cauza sunt tensiunile dintre noi." O fată a fost dusă la spital pentru a fi operată la intestin. Însă la spital s-a descoperit că era tulburată şi îngrijorată de vestea că fratele ei era pe punctul de a-şi pierde minţile. Când şi-a mărturisit frica şi s-a eliberat de ea, a părăsit spitalul sănătoasă, fără operaţie. Tulburarea se datora fricii şi îngrijorării.

O, Dumnezeule, ştiu că trupul acesta este făcut pentru credinţă, şi încredere şi nu pentru îngrijorare, nelinişte şi frică. Ajută-mă, deci, să-mi ajut trupul să fie în cea mai bună formă pentru Tine. Ajută-mă să-l hrănesc cu mâncare. Fă-mă să fiu o ilustrare a cuvintelor lui Pavel: "Pentru ca viaţa lui Isus să se arate în trupul meu." Fie ca lucrul acesta să fie adevărat. Fie ca viaţa aceea să-mi scalde fiecare celulă, fiecare ţesut şi nerv în calm şi credinţă. Amin!

Însărcinarea ta eliberată de pata îngrijorării și a fricii

Filipeni 4:4-7.

Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

Matei 6:24-34.

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși, Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijorați dar, zicând: "Ce vom mânca?" Sau: "Ce vom bea?" Sau:"Cu ce ne vom îmbrăca?" Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru el ceresc știe că aveți trebuință de ele Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijorați, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.

1 Petru 5:7.

Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.

Ieri am insistat că pentru a avea cel mai bun trup pe care ne poate ajuta Dumnezeu să-l avem, trebuie să-l hrănim cu cea mai bună hrană mintală și spirituală. Credința este hrană, iar îngrijorarea și teama sunt otravă.

2. Păstrează-ți însărcinarea eliberată de pata îngrijorării și a fricii. Îngrijorarea nu este numai slăbiciune: este păcat. Este ateism. Ea spune că Dumnezeu a abdicat și că noi trebuie să ținem lumea unită prin îngrijorarea noastră. Dar se întâmplă exact opusul. Cei ce se îngrijorează își distrug lumea. Au trupuri mai fragile. Medicii spun că cei ce se îngrijorează au pieptul mai îngust. În America s-a constatat că cei ce primesc o pensie trăiesc în medie cu cinci-șase ani mai mult decât cei ce nu primesc. Cei cu pensie nu sunt uciși de îngrijorare. Chiar ieri, un om îmi vorbea de ulcerul lui la stomac. L-am întrebat: "Îți faci multe griji, nu-i așa?" La care el a tresărit mirat: "De unde știi? Toată viața mi-am făcut o sumedenie de griji." Un judecător trebuia să țină un regim alimentar sever când avea de judecat cazuri. Dar când își lua concediu - să zicem, într-o croazieră de câteva zile - putea să mănânce orice, chiar și fasole cu carne de porc! Îngrijorarea, deci, este păcat: păcat împotriva lui Dumnezeu și împotriva noastră înșine. O mamă mi-a spus că a fost cuprinsă de o teamă atât de mare că fiul ei va fi trimis pe front, încât a trebuit să stea la pat: "bolnavă de îngrijorare."

Temerile sunt de obicei învățate în copilărie. Copiii se joacă fără nici o teamă cu un șarpe atâta vreme cât nu se văd semne de groază pe fețele celor din jur. A le transmite copiilor teama înseamnă a comite un delict. Nu-ți transmite teama nici ție, nici altora. Trăiește-ți viața într-o atmosferă de voioșie în locul uneia de frică. Foarte puține îngrijorări au viață lungă, dacă nu le întreții și nu le hrănești tu cu grijă. Dr. George Matthew Adams povestește despre un om care și-a programat o oră pe zi numită "ora îngrijorărilor". Imediat după cină, se retrăgea în bibliotecă și se așeza să se îngrijoreze din toate puterile. Dar asta nu se poate face după orar. Ideea era absurdă. Un alt om, avea un "copac al îngrijorărilor" în curtea din fața casei în care își atârna toate îngrijorările înainte de a intra în casă. Pentru creștin, acest "copac al îngrijorărilor" este crucea. Atârnă-ți toate îngrijorările acolo.

O, Isuse, îmi atârn toate îngrijorările de crucea Ta. În comparație cu crucea Ta, ce am avut eu de purtat până acum? Și chiar dacă ar trebui să port o asemenea cruce, știu că din ea va rezulta ceea ce a rezultat și pentru Tine: o înviere! Nimic nu mă va face să mă tem. Țin o cheie în mână: cheia vieții - crucea Ta. Cu aceasta pot deschide orice. Îți mulțumesc. Amin!

Eliberat de ură şi de resentimente

Tit 3:3-8. **Căci şi noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pizmă, vrednici să fim urâţi şi urându-ne unii pe alţii. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belşug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, o dată socotiţi neprihăniţi prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moştenitori ai vieţii veşnice. Adevărat este cuvântul acesta, şi vreau să spui apăsat aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine şi de folos pentru oameni!**

Leviticul 19:16-18. **Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău. Să nu te ridici împotriva vieţii aproapelui tău. Eu sunt Domnul. Să nu urăşti pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui. Să nu te răzbuni şi să nu ţii necaz pe copiii poporului tău. Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Eu sunt Domnul.**

1 Ioan 2:9-11. **Cine zice că este în lumină şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubeşte pe fratele său, rămâne în lumină, şi în el nu este nici un prilej de poticnire. Dar cine urăşte pe fratele său, este în întuneric, umblă în întuneric şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.**

1 Ioan 3:15. **Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el.**

1 Ioan 4:20. **Dacă zice cineva: "Eu iubesc pe Dumnezeu", şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-L vede?**

3. Păstrează-ţi însărcinarea eliberată de pata urii şi a resentimentelor. Războiul este o răbufnire majoră a urii, şi ura dezlănţuită otrăveşte până şi aerul. O vacă a luat-o razna din cauza furiei şi a fricii. În cele din urmă, au prins-o, au legat-o şi au muls-o. Un copil hrănit cu laptele acela a murit. Spaima îi transformase laptele în otravă. În epoca noastră oamenii sunt hrăniţi cu otravă mintală, spirituală şi fizică prin ura propagată şi ridicată la rang de virtute. Când constata că un sugar nu creşte în greutate, faimosul medic pediatru dr. L. E. Holt dădea întotdeauna următoarea recomandare: "Copilul acesta trebuie iubit din trei în trei ore." Medicul a descoperit că toţi copiii sunt făcuţi pentru a fi iubiţi, nu pentru a fi urâţi sau trataţi cu indiferenţă, iar când n-au dragoste, nu cresc normal. O suedeză s-a certat cu logodnicul ei şi acesta a rupt logodna. Ea s-a îmbolnăvit şi a stat şase ani la pat - invalidă. Resentimentul a făcut-o invalidă. După şase ani, cineva a ajutat-o să-I predea întreaga problemă lui Dumnezeu. Ea s-a ridicat din invaliditatea ei şi astăzi este plină de viaţă şi s-a pus în slujba lui. O doamnă rafinată şi cultă mi-a arătat mâna ei răsucită şi mi-a zis: "N-am fost la război cu alţii, ci în război cu mine însămi: de aici artrita aceasta."

Atunci cum putem scăpa de ură şi de resentimente? Frances Ridley Havergal, care a compus atâtea cântece religioase minunate, avea asemenea crize de nervi, încât obişnuia să se trântească pe podea şi să se bată cu capul de scândură când era furioasă. Cum a căpătat ea calmul, echilibrul şi bunăvoinţa de mai târziu? Făcând ceea ce noi toţi trebuie să facem: să scoatem la suprafaţă şi să dăm în vileag ura şi resentimentele: să vorbim cu persoana în cauză şi să cerem iertare; apoi, simplu şi umil, să-I dăm lui Isus aceste resentimente, cerându-I Lui să le înmormânteze la o adâncime de kilometri sub cruce. Şi El o va face! Tu îţi dai consimţământul ca ele să fie scoase afară şi El îţi va da puterea. Ele vor fi dizolvate în dragostea Lui.

Credinţa creştină se dovedeşte cu totul sănătoasă atunci când insistă să nu lăsăm ca resentimentele să mocnească în noi. Psihologia modernă a descoperit şi susţine acelaşi lucru.

"Orice, Dumnezeule, numai nu ură: am cunoscut-o în zilele mele, şi în cel mai bun caz ea lasă o cicatrice pe suflet şi-ţi roade inima. Cu trecerea anilor, trebuie să învăţăm ceva mai bun decât ura, căci stelele supravieţuiesc şi primăvara supravieţuieşte - numai omul neagă zorile. Dumnezeule, dacă-mi dai şi mie voie să mă rog, înainte de sfârşitul învăluit în nori, nu mai suport ura şi devastarea pe care o produce ura. Ajută-mă să fiu prietenul fratelui meu." Amin!

Eliberat de atitudini dure

Efeseni 4:29-32.

Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos.

1 Petru 3:8-11.

Încolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubind ca fraţii, miloşi, smeriţi. Nu întoarceţi rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvântarea. "Căci cine iubeşte viaţa, şi vrea să vadă zile bune, să-şi înfrâneze limba de la rău, şi buzele de la cuvinte înşelătoare. Să se depărteze de rău şi să facă binele, să caute pacea, şi s-o urmărească.

Luca 23:33-34.

Când au ajuns la locul, numit "Căpăţâna", L-au răstignit acolo, pe El şi pe făcătorii de rele: unul la dreapta şi altul la stânga. Isus zicea: "Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!" Ei şi-au împărţit hainele Lui între ei, trăgând la sorţi.

Filimon 10-19.

Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanţurile mele: pentru Onisim (adică *"Folositor"*), care altă dată ţi-a fost nefolositor, dar care acum îţi va fi folositor şi ţie şi mie. Ţi-l trimit înapoi, pe el, inima mea. Aş fi dorit să-l ţin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cât sunt în lanţuri pentru Evanghelie. Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie. Poate că el a fost despărţit de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veşnicie, dar nu ca pe un rob, ci mult mai pe sus decât pe un rob: ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, şi cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul! Dacă mă socoteşti dar ca prieten al tău, primeşte-l ca pe mine însumi. Şi dacă ţi-a adus vreo vătămare sau îţi este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, "voi plăti" - scriu cu mâna mea - ca să nu-ţi zic că tu însuţi te datorezi mie.

4. Păstrează-ţi însărcinarea eliberată de patima atitudinilor dure. Trebuie să te eliberezi nu numai de ură, ci şi de asprime. Încercăm să-i facem pe oameni mai buni printr-o atitudine dură, aspră. Şi nu reuşim. "Poate Satan să-l scoată afară pe Satan? Poţi tu, acţionând ca diavolul, să-l scoţi pe diavol afară din oameni? Din două uri nu se va înfiripa niciodată o poveste de dragoste şi două asprimi nu vor duce niciodată la relaţii amicale.

În Epistola către Filipeni, Pavel ne dă o serie de principii despre modul cum să-i tratăm pe oameni: "Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora." Şi apoi, ca o încoronare a tuturor principiilor care ar putea fi stabilite în acest domeniu, el adaugă: *"Să aveţi în voi gândul acesta care era şi în Hristos Isus"* - şi gândul Lui a fost că *"S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi şi a luat chip de rob"*, coborându-Se la nivelul nostru uman, ca prin dragoste şi jertfă de Sine, să ne ridice la nivelul Lui divin (**Filipeni 2:3-8**). Gândiţi-vă la delicateţea şi gingăşia cu care îi trata El pe cei căzuţi, pe cei păcătoşi, pe cei pe care societatea nu făcea decât să-i respingă. El a venit să cheme la pocăinţă, dar cu câtă dragoste făcea acest lucru! Pavel îşi dicta scrisorile, dar urarea finală ţinea s-o scrie cu propria sa mână, şi această urare era: *"Harul să fie cu voi!"* (**Coloseni 4:18**). Oare punctul final al relaţiilor noastre cu alţii este acelaşi? Oare atunci când le scriem, căutăm şi noi să le dăm Harul Domnului Isus Hristos? Sau nouă ne place să-i împungem cu ironie? Cineva zicea: "Când nu eşti sigur de călăuzire, fă lucrul cel mai plin de dragoste."

Chiar şi un câine simte spiritul în care faci un lucru. Aruncă-i un os, şi el îl va lua şi va pleca îndată cu coada plecată. Dar cheamă-l la tine, mângâie-l pe cap, apoi dă-i un os, şi el îl va lua şi va da voios din coadă, ca semn de apreciere şi mulţumire. La sfârşitul campaniei de ajutorare a celor înfometaţi, după marea secetă din anii 1920, la Moscova a avut loc o masă la care Guvernul Sovietic a mulţumit organizaţiilor internaţionale care luaseră parte la acea acţiune. Vorbitorul a spus câteva cuvinte de apreciere despre fiecare. Când a venit rândul quakerilor, vorbitorul a spus: "Poate că alţii au făcut mai mult decât ei, dar quakerii au înfăşurat fiecare sticlă de lapte într-un ştergar de bunăvoinţă." Ambalajul a făcut ca darul lor să fie diferit şi lucrul acesta a intrat în suflet. Fă deci şi tu ceva astăzi, ce numai un creştin este gata să facă şi fii hotărât să o faci în spirit creştin.

O, Hrist, bunătatea Ta mă frânge. Mă pătrunde până în străfunduri. Ajută-mă, dar, şi pe mine să arăt bunătate faţă de toţi. Nu mă lăsa să permit ca purtarea celorlalţi să-mi determine conduita. Ajută-mă să fiu întotdeauna, fără excepţie, delicat şi gingaş, indiferent cum îmi răspund ceilalţi. Căci ştiu că dacă ei nu primesc pacea mea, aceasta se va întoarce la mine. Îţi mulţumesc. Amin!

Eliberat de pata prejudecăţii

Evrei 13:5-6. **Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El însuşi a zis: "Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi." Aşa că putem zice plini de încredere: "Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?"**

1 Timotei 6:6-8. **Negreşit, evlavia însoţită de mulţămire este un mare câştig. Căci noi n-am adus nimic în lume, şi nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns.**

Iacov 2:1-4. **Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur şi cu o haină strălucitoare, şi intră şi un sărac îmbrăcat prost; şi voi puneţi ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: "Tu şezi în locul acesta bun!" Şi apoi ziceţi săracului: "Tu stai colo în picioare!" Sau: "Şezi jos la picioarele mele!" Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă, şi nu vă faceţi voi judecători cu gânduri rele?**

Ieri am discutat despre atitudinile dure. Cea mai frumoasă binecuvântare, cea mai frecvent folosită în creştinism, a fost folosită de Pavel ca să binecuvânteze nişte oameni care-l criticau şi chiar îl disprețuiau, spunând despre el că este "moale" şi că în acelaşi timp "cuvântul lui n-are nici o greutate" (**2 Corinteni 10:10**). Ce ispită să le răspundă cu aceeaşi monedă! Dar în loc de aşa ceva, el le scrie: *"Harul Domnului Isus Hristos, iubirea lui Dumnezeu şi părtăşia Duhului Sfânt să fie cu voi toţi"* (**2 Corinteni 13:14**). Nu este de mirare că această binecuvântare a continuat să trăiască în inimile a milioane de oameni, căci prin ea Pavel era creştin, ca răspuns la atitudini necreştine. Spiritul în care faci un lucru determină natura acelui lucru. Veghează asupra acelui spirit: fă-ţi întreaga lucrare cu amabilitate şi cu graţie.

5. Păzeşte-ţi însărcinarea de pata prejudecăţilor. Cât de mult ne sărăcim viaţa prin prejudecăţile noastre! Când eram mic, aveam o prejudecată faţă de sfecle, nu-mi plăcea culoarea lor. Dacă n-aş fi trecut peste bariera prejudecăţii mele, viaţa întreagă mi-ar fi fost ceva mai săracă. Prejudecata noastră cu privire la culoarea altora ne văduveşte de îmbogăţirea mintală şi spirituală prin oamenii de altă culoare.

Dumnezeu este Marele Artist; aşa că El a făcut multe culori. Noi nu avem simţ artistic; prin urmare ne place o singură culoare - cea albă. Ne facem o religie din a fi albi. Este o religie falsă şi crudă. Cineva avea un strat de lalele de toate culorile, în afară de una. Şi el a creat o lalea neagră pentru a da o valoare deplină stratului său. Prejudecata împotriva negrului ar fi lăsat acel strat de lalele mai sărac. Prejudecata rasială ne sărăceşte.

6. Păzeşte-ţi însărcinarea de pata autocompătimirii şi a murmurelor. Dacă te tot vaieţi că eşti bolnav, te trezeşti că eşti într-adevăr bolnav, multe boli se nasc din autocompătimire şi din văicăreală. Dacă ţi-e milă de tine, vei ajunge în curând să fii vrednic de milă.

Pavel zice: *"M-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă aflu"* (**Filipeni 4:11**). Pavel era mulţumit indiferent de starea în care se afla şi, de foarte multe ori, în ciuda stării în care se afla. El nu era dependent de stările exterioare. Mulţumirea lui se datora stării lui mintale şi spirituale interioare.

Dumnezeule plin de har, ajută-mă să trăiesc într-o stare de triumf asupra tuturor stărilor şi împrejurărilor. Atunci nu mă va mai cuprinde şi roade autocompătimirea. Căci cum m-aş putea autocompătimi când Tu eşti cu mine? Având această siguranţă, pot trece prin orice încercare. Amin!

Eliberat de pata goliciunii

Ioan 7:37-39.
În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare şi a strigat: "Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura." Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Ioan 4:13-14.
Isus i-a răspuns: "Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăşi sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă care va ţâşni în viaţa veşnică."

Efeseni 3:14-19.
...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ, şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Efeseni 5:18.
Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh.

Păzeşte-ţi însărcinarea de pata goliciunii. Este cea mai frecventă pată pe sufletul creştin: pur şi simplu goliciunea. Nu suntem răi: dar nu suntem suficient de buni. Ne lipseşte darul de a transmite viaţă şi îndestularea din care să dăm şi altora. În Texas, unde ploaia este adeseori extrem de necesară, cineva l-a întrebat pe un fermier ce părere are despre câţiva nori care pluteau pe cer. El s-a uitat în sus, a dat din cap şi a răspuns: "Nu sunt altceva decât goliciune purtată de vânt." Simplă goliciune purtată de vânt. Câţi dintre noi nu suntem echivalentul moral şi spiritual al acestor nori! Când oamenii au o nevoie atât de mare de ploaia înviorătoare a vieţii abundente, noi nu suntem decât goliciune purtată de vânt. Un predicator a spus oftând: "Când vă aud folosind cuvântul "adaptare", mă cutremur, căci este un cuvânt pe care eu nu-l cunosc în practică: eu sunt un inadaptat."

În textul la care ne referim în săptămâna aceasta, Pavel ne spune să ne păzim însărcinarea de pată, în lumina a două fapte: Întâi: "Înaintea lui Dumnezeu care dă viaţă tuturor lucrurilor" - înaintea, sau în prezenţa plinătăţii abundente a lui Dumnezeu, de ce pată să-ţi păzeşti însărcinarea? Concluzia logică: de pata goliciunii. Cu toate aceste resurse ale lui Dumnezeu dispoziţie, de ce să fii gol când te poţi conecta la ele? Viaţa nu începe prin realizare, ci prin asimilare. Din această asimilare obţii realizare. Încearcă însă realizarea fără asimilare şi nu vei produce decât sunet de butoi gol. Două surori s-au mutat într-o casă nouă. Totul era instalat şi la bucătărie, o mulţime de aparate electrocasnice, inclusiv un cuptor electric, aşteptau să-şi facă slujba. Când cele două surori, însă, au vrut să înceapă gătitul, au constatat cu surprindere că nimic nu funcţionează. S-a descoperit atunci că instalaţia electrică a casei nu fusese cuplată la stâlpul din stradă. Întreaga aparatură era inutilă fără conectarea la sursa de putere. Viaţa vine prin conectarea la sursa de energie. Un pastor negru a spus odată: "Citeşte din plin; gândeşte drept; roagă-te fiebinte; şi apoi, dă-i drumul." Ei bine, numai că "dă-i drumul" trebuia pus şi la început: dă-i drumul Puterii să curgă în tine, pentru ca apoi să-i dai drumul să se reverse din tine spre alţii.

O, Dumnezeule, izbăveşte-mă de răul central de a fi gol într-o lume de nevoi umane. Căci mulţi aleargă la mine pentru ajutor: fie ca ei să nu vină în zadar. Ca şi omul de la miezul nopţii, cer de la Tine pâine pentru cel care, în călătoria lui, a ajuns la uşa mea. Dă-mi pâine. Nu mă pot întoarce cu mâna goală... la cel gol. Amin!

Mărturia în fața lui Pilat din noi

2 Corinteni 11:23-31. **Sunt ei slujitori ai lui Hristos? - vorbesc ca un ieșit din minți - eu sunt și mai mult. În osteneli și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în privegheri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard? Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea. Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este binecuvântat în veci, știe că nu mint!...**

Faptele 20:16-27. **...din Milet, Pavel a trimes la Efes, și a chemat pe presbiterii Bisericii. Când au venit la el, le-a zis: "Știți cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi, și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile iudeilor. Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case și să vestesc iudeilor și grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos. Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu. Și acum, știu că nu-mi veți mai vedea fața, voi toți aceia în mijlocul cărora am umblat propovăduind Împărăția lui Dumnezeu. De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.** *22:17-22.* **Și mi s-a întâmplat că, după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în templu, am căzut într-o răpire sufletească; și am văzut pe Domnul care-mi zicea: "Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine." Și am zis: "Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine: și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlați, și păzeam hainele celor ce-l omorau." Atunci El mi-a zis: "Du-te, căci te voi trimite departe la neamuri..."**

Iată-ne ajunși la ultima săptămână a pelerinajului nostru împreună. Trebuie să studiem acum ultima parte a textului despre păzirea însărcinării de pată. Ni se cere să ne păzim această însărcinare în prezența a două lucruri: (1) "Înaintea lui Dumnezeu care dă viață tuturor lucrurilor" - în prezența resurselor abundente ale lui Dumnezeu, păzește-ți însărcinarea de pata goliciunii, a inadvertenței. Dacă nu o faci, aceasta îți produce daune ție și altora. (2) În prezența lui Isus Hristos, "care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont" - în prezența acestei vieți pline, abundente, care se dăruiește pe sine însăși, când înfruntă opoziția.

Am discutat despre primul lucru: trebuie să-l discutăm acum pe al doilea. Nu este suficient să ai o viață din abundență; despre viața aceasta trebuie să depui mărturie și să o trăiești în prezența unui anume Pilat din Pont - adică înaintea a ceva ce ar dori să zdrobească această viață nouă, și a înfrunta deschis această opoziție înseamnă să înroșești o cruce cu nouă viață. Slujba de a fi creștin într-o lume de felul acesta nu este deloc ușoară. Inevitabil, va trebui să stăm în fața echivalentului lui Pilat. Și ce înseamnă aceasta?

Pentru a-i descoperi sensul, trebuie să întrebăm nu *cine* L-a răstignit pe Hristos, ci *ce*? Căci acel cine întruchipa un ce. Șapte păcate întrupate s-au unit pentru a-L răstigni pe Isus: *(1) Lașitatea morală egoistă*: Pilat. *(2) Interesele materiale de clasă:* preoții. *(3) Invidia:* preoții. *(4) Prietenia necredincioasă:* Iuda. *(5) Ignoranța:* mulțimea. *(6) Indiferența:* mulțimea. *(7) Militarismul naționalist, cu prejudecăți rasiale:* soldații romani.

După toate probabilitățile, va trebui să-ți trăiești viața abundentă în fața răului întrupat într-una sau mai multe dintre aceste forme. Și când o vei trăi, această viață abundentă își va căpăta crucea. Această cruce nu poate fi evitată. Căci dacă o eviți, eviți și urmarea ei: învierea. Dacă devii o personalitate retrogradă (care se retrage în sine, ca melcul la primejdie), nu vei deveni niciodată o personalitate înviată. Fără cruce, nu există creație.

Dumnezeule și Tată, văd că trebuie să mă ridic în picioare și să trăiesc deschis, dacă vreau să trăiesc. Ajută-mă să am puterea de a accepta, de a suporta. Salvează-mă de orice tendință de retragere și de lipsa de inițiativă spirituală. Ajută-mă să fiu calm și echilibrat când întâmpin opoziție și ajută-mă să câștig prin dragoste și amabilitate. Ajută-mă ca piedicile să nu mă acrească, să nu-mi otrăvesc sufletul. În Numele lui Isus. Amin!

Mărturie în fața intereselor de clasă

Galateni 3:26-28.

Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.

Matei 9:9-13.

De acolo, Isus a mers mai departe, și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă. Și i-a zis: "Vino după Mine". Omul acela s-a sculat, și a mers după El. Pe când ședea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameși și păcătoși, și au șezut la masă cu El și cu ucenicii Lui. Fariseii au văzut lucrul acesta, și au zis ucenicilor Lui: "Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?" Isus i-a auzit și le-a zis: "Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: "Milă voiesc, iar nu jertfă!" Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși."

Am văzut ieri că va trebui să trăim viața aceasta din abundență și în fața opoziției. Va trebui să stai înaintea lui Pilat din tine. Vei dori să faci ceva, să zicem spre binele unei comunități umane, dar vei vedea că lașitatea morală interesată doar de sine însăși, care deține puterea, te va bloca. Oamenii din viața publică se vor uita - din interese personale - să vadă în ce măsură îi afectează ceea ce vrei tu să faci și vor decide pe baza propriilor lor interese. Ce-i de făcut? Să-ți înfrunți oponenții cu propriile lor arme: să lupți împotriva focului cu foc? Cine luptă cu foc împotriva focului, va fi cu siguranță ars. Într-o luptă a fiarelor învinge fiara cea mai mare. Tu păstrează-ți atitudinea ta creștină: atuul tău real. Ție îți va sta întotdeauna deschisă o cale: poți suferi și, dacă este necesar, poți muri pentru Pilat din tine, așa cum a murit Isus pentru al Său. Isus l-a învins pe Pilat prin faptul că n-a fost ca el. L-a zdrobit pe Pilat prin aceea că nu l-a lăsat să-i zdrobească trupul, în vreme ce El și-a păstrat un spirit nezdrobit. Acel spirit nezdrobit l-a zdrobit pe Pilat și imperiul său. Și va zdrobi pe oricine i se va opune. În ziua aceea nu Isus a fost judecat, ci Pilat. Și când Pilat a zis: "Ce am scris, am scris", își scrisese propria osândă proclamând - inconștient - loialitatea lui Isus. "Eu sunt o parte a forței care caută în permanență să facă răul și care, cu toate acestea, creează binele", spune Goethe în "Faust".

S-ar putea ca să mai trebuiască să mărturisești înaintea intereselor materiale de clasă. Va trebui să-i întâlnești pe marii tăi preoți. Atitudinile greșite pot fi întrupate atât într-o persoană, cât și într-o clasă. Oamenii gândesc adesea nu ca persoane, ci în conformitate cu interesele lor de clasă. Lucrul cel mai dezastruos pentru omenire, de-a lungul atâtor secole de luptă de clasă, a fost ura de clasă. Am văzut deja cât de distrugătoare este ura - și este adevărat nu numai pentru individ, ci și pentru societate. Pornindu-se de la ură, nu s-a ajuns niciodată la armonie și frățietate. Ura a continuat să-și producă efectul distrugător în cei ce s-au lăsat stăpâniți de ea, chiar și după ce și-au nimicit adversarii. Ce trebuie să faci în calitate de creștin? Ținta ta este o societate fără clase sociale: Împărăția lui Dumnezeu. Arma cu care trebuie să lupți pentru această societate este o dragoste atât de puternică, încât să suferi și, dacă este necesar, să mori pentru cauza Împărăției.

O, Isuse , dă-mi putere să înfrunt înspăimântătoarele și uriașele forțe ale răului, cu dragoste, seninătate și cu spiritul Tău de jertfă. Dacă ele mi se par mult prea copleșitoare și dacă mă văd disperat de mic în fața lor, ajută-mă să Te văd pe Tine singur, în fața uriașelor forțe ale lui Pilat. Fă-mă să înțeleg puterea crucii. Și dă-mi putere să o accept - pentru mântuirea celor răi. Amin!

Mărturie înaintea prietenilor necredincioşi

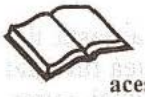

Ioan 13:21-30.

După ce a spus aceste cuvinte, Isus S-a tulburat în duhul Lui, a mărturisit, şi a zis: "Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde." Ucenicii se uitau unii la alţii şi nu înţelegeau despre cine vorbeşte. Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbea Isus. Şi ucenicul acela s-a rezemat pe pieptul lui Isus, şi I-a zis: "Doamne, cine este?" Isus a răspuns: "Acela căruia îi voi întinge bucăţica şi i-o voi da." Şi a întins o bucăţică, şi a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul. Cum a fost dată bucăţica, a intrat Satana în Iuda. Isus i-a zis: "Ce-ai să faci, fă repede." Dar nimeni din cei ce şedeau la masă, n-a înţeles pentru ce îi zisese aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: "Cumpără ce ne trebuie pentru praznic"; sau îi poruncea să dea ceva săracilor. Iuda, după ce a luat bucăţica, a ieşit afară în grabă. Era noapte.

Matei 10:34-36.

Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa, şi pe noră de soacră-sa. Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui.

Psalmul 41:9.

Chiar şi acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea şi care mânca din pâinea mea, ridică şi el călcâiul împotriva mea.

Am văzut ieri că liderii religioşi din vremea lui Isus au simţit că Acesta le pune în primejdie interesele de clasă: curăţirea Templului de către Isus fusese un atac direct la adresa acestor interese materiale. Dar ei, preoţii, erau invidioşi şi pe puterea de atracţie crescândă a lui Isus. Oamenii se îndepărtau de ei şi se îmbulzeau în jurul lui Isus. Şi astfel invidia, cu ochii verzi de mânie, şi-a ridicat capul şi L-a calomniat, răsucind sensul vorbelor Sale. Isus a fost răstignit pe baza unor false citate.

Foarte adesea vom fi şi noi răstigniţi pe baza unor citate false. Un conducător religios a spus o poveste denigratoare despre un alt conducător religios şi când s-a demonstrat falsitatea ei, conducătorul a râs uşuratic şi a zis: "A fost, oricum, o glumă bună." Da, dar povestea aceasta i-a stricat celuilalt reputaţia. A răsucit-o, transformând-o într-un şarpe.

Vei fi răstignit pe bază de citate false şi de deformări de sensuri şi pe baza unor motive criminale ce-ţi vor fi atribuite. Ce să faci, atunci? Să răspunzi la rană cu rană? Două răni nu creează o frăţie. Două cuvinte mânioase nu dau naştere niciodată la o prietenie caldă. Nu, tu eşti creştin: "*Să nu vă luaţi după obiceiurile lor*" **(Leviticul 18:3)**. Poţi face ceea ce a făcut Isus. El a murit pentru oamenii care au spus minciuni despre El. Minciunile lor au pierit. El continuă să trăiască. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu tine. O minciună este o lună în descreştere; adevărul este o lună în creştere. O minciună intră în noapte; adevărul intră în lumină.

Apoi, trebuie să depui mărturie înaintea prietenilor necredincioase. Vei avea şi tu un Iuda al tău. Adeseori, cei ce întind mâna în blid cu tine, te trădează. Când banii, sau poziţia, sau alte interese personale, le sunt în joc, te trădează. Nu este uşor să nu te mânii faţă de cei ce ţi-au fost cândva tovarăşi de luptă pentru o cauză şi care sunt acum indiferenţi, sau sunt în cealaltă tabără. Poţi, totuşi, să faci ceea ce a făcut Hristos în romanul lui Dostoievski: Hristos a venit să predice într-un oraş din Spania. Marele inchizitor L-a arestat şi I-a zis: "De ce ai venit înapoi? Ai lăsat totul în mâinile Bisericii - pleacă!" Hristos n-a răspuns nimic, ci i-a sărutat buzele uscate bătrânului de nouăzeci de ani, şi apoi a plecat.

O, Isuse, ajută-mă să fac şi eu lucrul acesta, sau ceva asemănător, celor ce mă trădează. Şi ajută-mă să nu trădez pe nimeni pentru ca nu cumva sărutul Tău arzător să-mi ardă şi mie buzele. Aceasta ar fi o teribilă pedeapsă. Aş putea suporta orice dar nu asta. Tu, Cel ce mă iubeşti atât şi mă judeci prin iubire; sărutul Tău de dragoste îmi aminteşte de sărutul meu de trădător. Ajută-mă să-Ţi fiu credincios. Amin!

Mărturie înaintea ignoranței stupide

Romani 10:1-4. **Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliți, este să fie mântuiți. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu. Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.**

1 Timotei 1:12-15. **Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință! Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus. O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: "Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși", dintre care cel dintâi sunt eu.**

Faptele 3:12-21. **Petru, când a văzut lucrul acesta, a luat cuvântul, și a zis norodului: "Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-I dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui. Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții. Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai-marii voștri. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi. Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviorare și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos...**

17:22-34. **Pavel a stat în picioare în mijlocul Areopagului, și a zis: "Bărbați Atenieni! În toate privințele vă găsesc foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar, pe care este scris: "Unui Dumnezeu necunoscut!" Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile....**

Se prea poate să fim siliți să mărturisim cu viața noastră în fața unui alt lucru care L-a răstignit pe Isus: ignoranța mulțimii. Timp de trei ani de zile, El le vorbise cum n-a mai vorbit niciodată un alt om: s-a epuizat zi și noapte, ca să-i facă pe oameni să *vadă*. Nici cei din cercul Său cel mai intim nu L-au înțeles și El a oftat și a zis: "Câtă vreme voi mai fi cu voi, și câtă vreme vă voi mai suferi?" În cele din urmă, ignoranța mulțimii L-a răstignit.

Ei l-au ales pe Baraba - care, literal, este "bar-abba", adică fiul tatălui - și L-au răstignit pe Isus, care era tot "bar-Abba" - "Fiul Tatălui". Ei au ales un rebel, un naționalist local, și L-au răstignit pe Mântuitorul lumii.

Când ne întâlnim cu ignoranța, ce avem de făcut? În vremea noastră, când gândirea maselor este atât de manipulată, ce putem face? Va trebui să facem ce a făcut Isus. El S-a rugat: "Tată, iartă-i *căci nu știu ce fac.*" Și a murit pentru ei. Noi putem face același lucru. Și într-o zi va veni și învierea. Îmi amintesc că am făcut odată în India o propunere pentru reorganizarea pe plan mondial a Bisericii Metodiste. Propunerea mea a fost primită cu o indiferență totală și... respinsă. Apoi, douăzeci de ani mai târziu, ea a fost scoasă de la dosar și adoptată aproape *ad litteram* pentru restructurarea Bisericii pe plan mondial. Poți să aștepți. Anii și secolele se vor ridica să vorbească împotriva orelor. "Tot ce este născut din ignoranță piere." Cândva, pietrele cu care se aruncă astăzi în tine vor fi adunate și clădite ca monument în cinstea clarviziunii și a viziunii tale. Asimilează adevărul din cuvintele acestea: *"Noi ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aduce nădejdea"* (**Romani 5:3-4**). Cuvântul grecesc tradus în românește ca "biruința în încercare" poate fi tradus și "caracter". Atunci, avem următoarele trepte: necaz, răbdare, caracter, speranță. Speranța se bazează pe realitatea solidă a unui caracter încercat, verificat în necazuri și care a biruit. De aceea, versetul următor adaugă: "nădejdea aceasta nu înșală". Cu o speranță bazată pe o realitate atât de solidă, putem aștepta, căci speranța aceasta nu ne înșală niciodată.

O, Dumnezeule, știm că speranța aceasta nu ne poate dezamăgi, căci chiar dacă n-am câștiga nimic altceva din necazul nostru, câștigăm caracter: și acesta este un câștig! Căci un caracter în comuniune cu Tine înseamnă cerul aici și acum, indiferent de condițiile externe. Îți mulțumesc că suntem invincibili. Putem suporta opoziția ignoranței. Să vină, deci. Amin!

Creştinii sunt oameni cărora le pasă

Matei 5:43-48. **Aţi auzit că s-a zis: "Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău." Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiţi, dar, desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit.**

Romani 12:10. **Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.** *14-15.* **Binecuvântaţi pe cei ce vă prigonesc: binecuvântaţi şi nu blestemaţi. Bucuraţi-vă cu cei ce se bucură; plângeţi cu cei ce plâng.** *13:8.* **Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii: căci cine iubeşte pe alţii, a împlinit Legea.**

1 Ioan 4:7-21. **Preaiubiţilor, să ne iubim unii pe alţii; căci dragostea este de la Dumnezeu. Şi oricine iubeşte, este născut din Dumnezeu, şi cunoaşte pe Dumnezeu. Cine nu iubeşte, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre. Preaiubiţilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi, şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită în noi. Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său. Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii. Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, şi el în Dumnezeu. Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dacă zice cineva: "Eu iubesc pe Dumnezeu", şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?**

Poate că cel mai crud text din literatură este acesta: *"Norodul stătea acolo şi-L privea"* (**Luca 23:35**). Mulţimea stătea în totală indiferenţă şi-L privea cum trece prin agoniile Sale. Este mai uşor să înfrunţi opoziţia decât să înfrunţi indiferenţa. Va trebui să-ţi depui şi tu mărturia înaintea indiferenţei lui Galion al tău: *"Şi-l băteau înaintea scaunului de judecată fără ca lui Galion să-i pese"* (**Faptele 18:17**). Ce va trebui să faci când oamenilor nu le va păsa? Ai un singur lucru de făcut - să continui să-ţi pese. Creştinii sunt oameni cărora le pasă de oamenii cărora nu le pasă. Dragostea nu se schimbă, indiferent de schimbările din cei pe care-i iubeşte. A permite altor oameni şi împrejurărilor să-ţi determine conduita şi atitudinile înseamnă a deveni doar o oglindire, o sumă totală a atitudinilor altora.

Poate că va trebui să facem ceea ce ne învaţă un sfânt din epoca modernă: "Fii atât de umil încât să nu mai poţi fi umilit." Am auzit că în munţii Anzi, când doi ţapi sălbatici se întâlnesc pe o cornişă îngustă, unde este imposibil să treacă unul pe lângă celălalt şi de unde nici unul nu se mai poate întoarce, unul dintre ei îngenunchează şi-l lasă pe celălalt să treacă peste el - spre salvarea amândurora. Poate că va trebui să îngenunchezi şi să-i laşi pe alţii să treacă peste tine. Să-ţi intre bine în cap: nu îngenunchezi la cererea oamenilor; îngenuncherea ta este o aplecare la picioarele lui Hristos. Ea este voluntară şi pentru cauza Lui. Oamenii traversează podul, dar el face legătura între două maluri. Dacă eşti gata să fii un pod între indiferenţa oamenilor şi trezirea lor, un pod între oameni şi Dumnezeu şi un pod între oamenii învrăjbiţi, se va călca peste tine. Să nu te superi: poate că ei ajung undeva, când trec peste tine. Fiul unui mare judecător, un medic specialist foarte talentat, a plecat ca medic misionar în China. În timp ce trata cazuri de febră tifoidă, într-o regiune, a contractat şi el boala şi era şi el grav bolnav când a auzit că o femeie foarte săracă era în primejdia de a muri dacă nu i se face cezariană şi a poruncit să fie dus în sala de operaţie. Acolo, doi bărbaţi l-au sprijinit, unul de o parte şi altul de cealaltă, în timp ce el a făcut operaţia prin care a salvat viaţa femeii şi a copilului ei. Dar efortul a fost prea mult pentru el: în două zile a murit. Lui i-a păsat. Poate că femeia aceea n-a ştiut niciodată de jertfa lui şi poate că nu i-a păsat. Dar lui i-a păsat, - şi aceasta este de ajuns.

O, Isuse, Ţie Ţi-a păsat chiar şi atunci când mulţimea a stat cu gura căscată, indiferentă, şi Ţi-a privit agonia. Ajută-mă să-mi pese şi mie la fel. Când tot ceea ce-mi este drag este călcat în picioare cu indiferenţă, ajută-mă să merg în tăcere înainte şi să aştept lucrarea Ta de reînviere. Pot să Te aştept. Amin!

Mărturia înaintea puterii care manifestă prejudecăți rasiale sau naționaliste

Coloseni 3:9-11.

Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.

Faptele 10:34.

Atunci Petru a început să vorbească, și a zis: "Într-adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor."

Faptele 10:44-48.

Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: "Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?" Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămână câteva zile la ei.

Faptele 11:12.

Duhul mi-a spus să plec cu ei, fără să fac vreo deosebire. Acești șase frați m-au însoțit și ei, și am intrat în casa omului.

Ajungem acum la ultimul dintre cele șapte lucruri care L-au răstignit pe Isus și care ne-ar putea răstigni și pe noi: militarismul naționalist, romanii. Romanii îi disprețuiau pe evrei. "Sunt eu evreu?", a rânjit Pilat. Când soldații romani L-au prins pe Isus - pe "Regele Iudeilor" - își băteau joc de toți iudeii în persoana Regelui lor. Ei batjocoreau o națiune în El. Și astfel, Isus a primit batjocura, intenționată pentru iudei, și a purtat-o tocmai pentru acei iudei care strigau ca El să fie răstignit.

Ce să facem când ne confruntăm cu prejudecăți naționaliste sau rasiale asociate cu forța? Ne putem umple de mânie și otravă, sau putem face ceea ce a făcut Isus: El a suferit și a murit chiar pentru oamenii care L-au batjocorit. Posibilitatea aceasta ne stă întotdeauna deschisă.

Ieri am vorbit cu un bucătar negru foarte inteligent - licențiat în chimie la o mare universitate. El mi-a spus: "Aveam mari speranțe când eram student, dar după ce am încercat doi ani să capăt o slujbă de chimist sau de farmacist, am renunțat și m-am făcut bucătar." Prejudecățile rasiale au înăbușit acele mari speranțe și l-au condamnat să se facă bucătar. Acum câteva zile, o învățătoare de culoare mi-a spus că elevele ei au salutat steagul zicând: "Cu libertate și dreptate pentru toți" - afară de mine. Acest "afară de mine" era scrâșnit printre dinți.

Ce-i de făcut? Putem face ceea ce a făcut Isus. Și este întotdeauna o metodă sigură. El a murit chiar pentru romanii care Îl urau. Rezultatul? Neamul Lui de sclavi a biruit lumea! Din neamul Lui de sclavi s-a născut cea mai mare libertate a lumii - cea spirituală. Roma și puterea ei militară au pierit, în vreme ce Iudeea, în persoana lui Isus Hristos, trăiește în inimile a milioane de oameni.

Într-un trib din Taiwan, exista obiceiul ca în fiecare an să fie ucis un om și capul lui să fie pus pe o prăjină, ca o ofrandă adusă zeilor. Un chinez a vrut să oprească acest obicei. După un an de muncă în acest sens, el însuși a fost ucis ca jertfă. Dar aceasta a fost ultima. Tribul a renunțat la acest obicei și chinezul binefăcător este venerat acum ca zeu. Dragostea care se jertfește învinge întotdeauna, chiar și când este ucisă - mai ales când este ucisă.

O, Hrist, Îți mulțumesc că Tu ai luat toate aceste insulte naționaliste și rasiale în inima Ta și ai ieșit din această mare a urii ca Fiu al Omului, dincolo de naționalitate și rasă, și dincolo de insultă. Ajută-mă să fac același lucru. Ajută-mă să mă identific cu cei nevoiași și cu cei disprețuiți și să nu accept nici un privilegiu care nu li se acordă și lor. Și poate că oprimarea lor va înceta prin crucea mea. Amin!

Este mâine!

Isaia 25:8-9. **Nimiceşte moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu şterge lacrimile de pe toate feţele şi îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, şi să ne bucurăm de mântuirea Lui!"**

1 Ioan 5:4-5. **Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruieşte lumea; şi ceea ce câştigă biruinţă asupra lumii, este credinţa noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?**

1 Corinteni 15:51-58. **Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: "Moartea a fost înghiţită de biruinţă. Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?" Boldul morţii este păcatul; şi puterea păcatului este Legea. Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos! De aceea, preaiubiţii mei fraţi, fiţi tari, neclintiţi, sporiţi totdeauna în lucrul Domnului, căci ştiţi că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.**

2 Corinteni 2:14. **Mulţimiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos, şi care răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinţei Lui.**

Am vorbit despre cruce - este oare acesta ultimul cuvânt? Nu. Ultimul cuvânt al lui Dumnezeu în problemele umane nu este crucea, ci învierea - nu înfrângerea, ci victoria!

Un mare redactor de ziar a arătat spre două pupitre la masa lui şi a zis: "De o parte a acestei mese este o Biblie şi de cealaltă o maşină de scris. Eu încerc să fac astfel ca ambele părţi ale acestei mese să vorbească despre acelaşi lucru. Căci ştiu că dacă ceea ce scriu eu în editorialele mele coincide cu ceea ce este scris în cartea aceasta, va rămâne; dar dacă ceea ce scriu este în dezacord cu Cartea aceasta, va pieri." Aceasta este ordinea noastră, credinţa noastră. Tot ceea ce este corect are imprimat cuvântul "Înviere" - tot ceea ce este rău are imprimat pe el "moarte".

Cineva l-a întrebat pe Bashford, un om sclipitor de inteligent, de ce, atunci când putea deveni un influent episcop în America, a ales să se izoleze în China. "Pentru că eu cred în Înviere", a fost răspunsul lui. Învierea aceea a devenit un fapt. "Cei mai mulţi dintre oameni îşi planifică şi dirijează viaţa spre mediocritate, în timp ce, din când în când, câte unul uită de sine şi ajunge la măreţie." Bashford a fost unul dintre aceştia!

Dr. Carver, un savant de culoare, care a făcut enorm de mult pentru agricultura sudului, dorea să se facă pictor, până când un profesor i-a spus: "George, poporul tău are mai multă nevoie de agricultură decât de artă." El şi-a pus bine pensulele într-un cufăr şi nu s-a mai îngrijit de sine mulţi ani. S-a pierdut pe sine în nevoile poporului său. Şi acum şi-a zugrăvit chipul în inimile noastre, ale tuturora. El a uitat de sine şi a ajuns la măreţie!

Ieri, în timp ce meditam la o predică, am fost ispitit să mă înfurii pe nişte predicatori care vorbeau prea tare într-o cameră de alături. Dar, fără să vreau, l-am auzit pe unul dintre ei povestind despre un băieţel care călătorea cu trenul. Pe neaşteptate, trenul a intrat într-un tunel întunecos şi lung. Când a ieşit din tunel, soarele strălucea şi băieţelul a exclamat: "Mamă, este mâine." Poate că aceasta este ultima noastră meditaţie: din fiecare întrerupere, deranj, frustrare, întristare, necaz, din fiecare tunel întunecos, trebuie să salvăm un "Mâine". Aceasta este **Viaţa din Abundenţă!**

O, Hrist, Îţi mulţumim că ultimul cuvânt nu îl au regretele pentru trecutul înfrânt sau pentru prezentul dificil, ci răsăritul luminos al viitorului. Cu Tine, mergem spre tot mai bine. Salutăm zorile cu "Uraaa!" Căci avem zorile în noi. "Duhul Sfânt mă face să-mi îndrept spatele şi umerii." Amin!

O scară pentru deciziile în grup

Faptele 15:22-31. **Atunci apostolii şi presbiterii şi întreaga Biserică au găsit cu cale să aleagă vreo câţiva dintre ei, şi să-i trimită la Antiohia, împreună cu Pavel şi Barnaba. Şi au ales pe Iuda, zis şi Barsaba, şi pe Sila, oameni cu vază între fraţi. Şi au scris astfel prin ei: "Apostolii, presbiterii (sau *bătrâni*) şi fraţii: către fraţii dintre neamuri, care sunt în Antiohia, în Siria şi în Cilicia, plecăciune! Fiindcă am auzit că unii, plecaţi dintre noi, fără vreo însărcinare din partea noastră, v-au turburat prin vorbirile lor, şi v-au zdruncinat sufletele, zicând să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi Legea; noi, după ce ne-am adunat cu toţii laolaltă, cu un gând, am găsit cu cale să alegem nişte oameni, şi să-i trimitem la voi, împreună cu prea iubiţii noştri Barnaba şi Pavel, oamenii aceştia, care şi-au pus în joc viaţa pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos. Am trimis, dar, pe Iuda şi pe Sila, care vă vor spune prin viu grai aceleaşi lucruri. Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriţi de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, şi de curvie, lucruri de care, dacă vă veţi păzi, va fi bine de voi. Fiţi sănătoşi." Ei deci, şi-au luat rămas bun de la Biserică, şi s-au dus la Antiohia, unde au dat epistola mulţimii adunate. După ce au citit-o, fraţii s-au bucurat de îmbărbătarea pe care le-o aducea.**

Există două metode pentru a lua decizii în grup: una competitivă, cealaltă de colaborare. Prin metoda competitivă, îţi prezinţi ideile, le argumentezi şi majoritatea hotărăşte prin vot. Metoda aceasta lasă de obicei în urmă o minoritate nemulţumită care simte că adevărul ei a fost călcat în picioare şi distrus. Prin metoda de colaborare, vii cu ideea de a încerca să aduni laolaltă adevărurile parţiale într-o sinteză superioară - să ajungi la o concluzie de grup. Aceasta nu mai lasă în urmă o minoritate nemulţumită.

În vederea ajungerii la asemenea decizii de grup, am putut să punem la punct următoarea tehnică în adunările noastre experimentale din India. *(1) Membrii sunt educaţi cu gândul că toate concluziile trebuie să fie ale grupului, în loc să reprezinte triumful personal al cuiva.* Aceasta îi face pe membri să se adune laolaltă într-o stare psihică şi mintală relaxată şi receptivă. *(2) Stabilim un timp de tăcere colectivă în care dăm la o parte barierele şi devenim receptivi. (3) Prezentarea problemei în care trebuie luată hotărârea.* Aceasta se face nu într-un spirit de dispută, ci din dorinţa vizibilă de a găsi o soluţie. *(4) O altă perioadă de tăcere.* Aceasta dă grupului timp de gândire pentru a nu lua decizii pripite. *(5) Cel ce prezidează adunarea cere fiecărui membru să-şi spună pe scurt părerea.* Nu pentru dezbateri ample, căci aceasta le-ar da celor mai zgomoto şi ocazia să-i intimideze pe ceilalţi, ci pentru a le da şi celor mai slabi posibilitatea de a-şi expune punctul de vedere. *(6) Dacă se constată unanimitate, lasă o altă perioadă de tăcere, pentru a se vedea dacă mai trebuie supus la vot. (7) Dacă nu este unanimitate suficientă, se amână decizia până în ziua următoare, pentru ca Dumnezeu să ne poată vorbi în subconştient în timpul somnului. (8) Dacă nici după o zi de amânare nu ajungem la un punct de vedere comun, luăm o hotărâre pe bază de unanimitate - în cazul când decizia este imperativă. (9) Cel ce prezidează îşi exprimă părerea personală numai după ce şi-au exprimat-o toţi ceilalţi pe a lor.*

Prin metoda de cooperare, depunem un efort dublu faţă de metoda competitivă. Metoda de cooperare este calea pentru care am fost structuraţi să trăim; este înscrisă în conştiinţa cosmică.

O, Dumnezeule, învaţă-ne să ajungem la un punct de vedere comun. Ajută-ne să renunţăm la dorinţa de a domina. Fă ca toate deciziile noastre să poată purta marca aceasta: "S-a părut potrivit Duhului Sfânt şi nouă." Ajută-ne să căutăm în toate să aflăm voia Ta. În Numele lui Isus. Amin!

Relaxare prin muncă fizică

Faptele 18:3.
Și, fiindcă avea același meșteșug, a rămas la ei, și lucrau: meseria lor era facerea corturilor.

Faptele 20:34-35.
Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: "Este mai ferice să dai decât să primești."

2 Tesaloniceni 3:6-10.
În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate care trăiește în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi. Voi înșivă știți ce trebuie să faceți ca să ne urmați; căci noi n-am trăit în neorânduială, între voi. N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând și ostenindu-ne, am muncit zi și noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi. Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înșine o pildă vrednică de urmat. Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: "Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce."

Idealul epocii moderne este acela de a ajunge într-o stare în care oamenii să nu mai lucreze. Cine a ajuns într-o asemenea situație este socotit fericit: alții lucrează pentru el. Acesta este un ideal fals. Rezultatele lui se văd deja în consecințele asupra omului: omul care nu lucrează se degradează. Devine nervos, suferă de nevroze, își pierde forma fizică, sau, după ce s-a obișnuit cu inactivitatea care l-a distrus, se complace într-o existență animalică. Oricare ar fi cazul, tot despre deteriorare este vorba. Se pare că natura ne obligă la muncă fizică. Fără aceasta nu poate exista sănătate a minții, a sufletului și a trupului.

Medicii au pus la punct o "terapie ocupațională", adică vindecarea unor boli mintale prin muncă fizică. Aceasta este răzbunarea sorții: o civilizație care și-a fixat ca țel să scape de muncă fizică ajunge să-i plătească pe medici să o pună iarăși la muncă!

Viața din abundență trebuie să includă o anumită formă de activitate fizică creativă. În stațiunile unde ne retragem pentru studiu comun, noi includem și o perioadă de muncă fizică în fiecare zi, ca o parte a cultivării noastre spirituale. Aceasta rupe barierele dintre cei ce lucrează fizic de obicei și cei care nu o fac. Le prinde bine tuturor intelectualilor. Marii conducători de întreprinderi, medicii, profesorii, pastorii, lucrând cot la cot cu muncitorii, descoperă o camaraderie pe care n-au cunoscut-o niciodată înainte. Slujba mea era să merg peste tot cu o lopățică și un coș, să adun hârtiile și alte gunoaie. De atunci, oriunde mă duc, observ gunoaiele de pe jos. Uneori simt impulsul de a mă da jos din mașină și a începe să adun hârtiile de pe stradă și de pe trotuar. Formează-ți obiceiul de a face puțină muncă fizică în fiecare zi. Apoi organizează-ți comunitatea în care trăiești în echipe voluntare, întâi de curățire a locului unde trăiești, apoi pentru a realiza proiecte de îmbunătățire.

În procesul de muncă colectivă pentru îmbunătățirea condițiilor de trai se pun bazele unei camaraderii în toate domeniile.

O, Fiu de tâmplar, și Tâmplar Tu Însuți, ia-ne falsa mândrie de a fi în situația de a dirija munca manuală a altora și ajută-ne să ne unim cu Tine în a face comunitățile noastre locuri de sănătate și de frumusețe - adevărate orașe ale lui Dumnezeu. Astăzi Îți ofer Ție mâinile mele. Amin!

O scară pentru decizii de recreere

1 Corinteni 6:9-10.
Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpareții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

1 Timotei 4:8-12.
Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare. Iată un cuvânt adevărat și cu totul vrednic de primit! Noi muncim, în adevăr, și ne luptăm, pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, și mai ales al celor credincioși. Poruncește și învață aceste lucruri. Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.

2 Timotei 2:22.
Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

Viața trebuie să-și aibă ritmul ei. Trebuie să avem perioade de creație și perioade de recreere. Dacă vrem să tot creăm fără să ne recreem, ajungem la o goliciune lăuntrică și la plafonare. Căci viața este făcută în structura ei intimă pentru muncă și pentru joacă. De vreme ce este o necesitate lăuntrică, atunci timpul de recreere trebuie ales cu deosebită grijă: căci recreerea ne poate distruge sau recrea.

(1) Nici o recreere nu trebuie să fie un scop în sine: ea trebuie aservită scopurilor pentru care trăiești în realitate. A face din recreere un scop în sine înseamnă să-i distrugi însăși rațiunea de a fi. Dacă o practici ca scop în sine o vei pierde: va deveni o formă de epuizare, de golire. *(2) Orice recreere care ia dintr-o parte a vieții ca să suplinească într-alta este falsă.* De exemplu, dacă îți ia din orele necesare pentru somn, nu mai este recreere, ci încordare, deci epuizare. Și mai grav încă, dacă îți ia din viața ta morală și spirituală ca să adauge vieții fizice, este o cursă și o înșelăciune. Recreerea trebuie să creeze întreaga ta personalitate. *(3) Orice recreație din care simți nevoia să te refaci este falsă.* Recreerea trebuie să te lase cu un sentiment de vitalitate în întreaga ființă. *(4) Orice recreere care te lasă cu remușcări morale te va epuiza și fizic, căci acestea două se condiționează reciproc. (5) Recreerea costisitoare este costisitoare în mai multe direcții.* Cultivă plăcerile simple, necostisitoare. *(6) Ziua Domnului, ziua de odihnă, trebuie respectată ca atare, adică pentru liniștire și recuperare.* A o folosi pentru alergări în toate părțile nu este bine. *(7) Filmul și alte mijloace de recreere de acest gen trebuie judecate după conținutul lor, după direcția în care caută să te îndrume. (8) Orice recreere care doar omoară timpul te va omorî și pe tine.* Sub multe mese de remi sunt ascunse speranțele moarte a ceea ce ai fi putut să devii: omoară timpul și el te va omorî pe tine. *(9) Nici un joc de noroc nu este o recreere, ci este o încercare de a obține ceva pe nemuncite și aceasta nu este recreere, ci păcat. (10) Orice recreere în care nu-L poți lua și pe Hristos este falsă: nu este pentru un creștin.*

Fă din recreerile tale re-creări!

O, Hrist, vin la Tine pentru călăuzire, căci eu vreau ca momentele mele de recreere să fie o parte integrantă din viața mea pentru Tine, și nu o vacanță morală. Îți supun Ție toate aceste momente. Reține din ele numai ceea ce este vital și real și lasă ca restul să fie ars în focul dragostei mele pentru Tine. Amin!

Meditație de Anul Nou

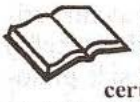

Genesa 1:1.
La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.

Filipeni 3:12-14.
Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.

1 Corinteni 9:24-27.
Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, dar, în așa fel ca să căpătați premiul. Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.

Stabilește-ți direcția vieții acum, când începi un an nou. Petru a spus: *"Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos"* (**Faptele 2:40**), cuvinte care pot fi traduse și *"Salvați-vă din mijlocul acestei generații strâmbe"* - o generație debusolată, o generație purtată de valuri, fără țintă. Generația aceea fără direcție a sfârșit prin a-L răstigni pe Isus. Neavând un scop, și-a găsit dintr-o dată un scop, acela de a-L răstigni pe Fiul lui Dumnezeu. "Un om pierdut - scrie Joseph Conrad - este un om pierdut în evenimente lipsite de semnificație."

Nu este suficient să cureți vasul, trebuie să și pui ceva în el. Ce? Pe tine în centru, și-n jurul tău să-ți ordonezi viața? Dacă faci acest lucru, se vor adeveri aceste cuvinte: "Oamenii care se apleacă înaintea nimicului, nu-și pot purta povara lor înșiși" - "Egoismul plictisitor al zilelor noastre" - "Oameni care nu pot scăpa din propriile lor mâini." Este cuvinte sunt un ecou al cuvintelor lui Dumnezeu rostite prin profetul Ieremia: *"...s-au depărtat de Mine și au mers după nimicuri, și au ajuns ei înșiși de nimic?"* (**Ieremia 2:5**). Dacă te ocupi de nimicuri, tu însuți devii un nimic.

Pune-ți mâna în mâna lui Dumnezeu acum, când începi Anul Nou. Anul care vine va fi o aventură plină de prospețime în fiecare dimineață și o calmă binecuvântare în fiecare seară. Vei fi viu în fiecare părticică a ființei tale. Vei fi sensibi la Dumnezeu și la om.

"Sensibilizează-mă, Doamne,
Nu mă lăsa să călătoresc orbește, la întâmplare,
Sperând totuși să ajung la un țel pe o absurdă cărare:
Necăutând o mână care să mă conducă,
Neîntrebându-mă chiar la ce bun o viață să ducă
Cu ochii-n pământ, necăutând vreo lumină,
Cu sufletul stins, neaspirând spre o zare senină.
Trezește-mă, Doamne, spre Tine.
Sensibilizează-mă, Doamne.
Sensibilizează-mă, Doamne,
Să mă străpungă în suflet durerile altora,
Să le văd ororile, în ele s-aduc aurora.
Inima mea să audă strigătul lor disperat cerând ajutor,
Mâinile mele să ajungă întinsele mâini ale lor.
Dă-mi curajul să lupt, eu însumi rănit.
Trezește-mă, Doamne, spre oameni.
Sensibilizează-mă, Doamne."

— Miriam Teichner

Meditație pentru Vinerea Mare

Ioan 15:13.
Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.

Romani 5:6-11.
Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.

Ioan 19:16-18.
Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul, zis al "Căpățânii", care în evreiește se cheamă "Golgota." Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc.

De ce a trebuit să se întâmple ceea ce s-a întâmplat în Vinerea Mare? A fost o întâmplare, sau ceva inevitabil - inevitabil într-o lume ca a noastră? A fost inevitabil.

N-a fost o întâmplare de tip accidental, marginal, ci a crescut din natura lucrurilor și a faptelor. A trebuit să se întâmple. Căci există o lege a vieții, conform căreia acolo unde dragostea întâlnește păcatul în cel iubit, la punctul de întâlnire, se creează o cruce a durerii. Este în natura dragostei ca ea să se infiltreze în păcatele și durerile celui iubit și să le ia asupră-i. Dacă n-ar face lucrul acesta, n-ar mai fi dragoste. Orice dragoste adevărată are înscrisă în ea osânda de a sângera ori de câte ori obiectul iubirii ei a luat-o razna. Poți să spui că ar trebui să sângereze cel nedrept, nu cel nevinovat, căci este injust să sufere nevinovatul. Dar, drept sau nedrept, just sau injust, aceasta este realitatea. Dacă i-ai spune unei mame al cărei fiu îi provoacă numai suferință prin obiceiurile sale rele: "Este nedrept să suferi în felul acesta, ești nevinovată, fiul tău este vinovat", atunci nu ți-ar răspunde oare mama aceea: "E nedrept să sufăr din cauza fiului meu. Dar asta pot face prin însăși calitatea mea de mamă!" În numele unei justiții legale, ai vrea să-i negi mamei aceleia privilegiul de a fi nobilă, de a fi mamă. Există o justiție mai înaltă decât cea legală: o justiție în cadrul căreia este corect pentru cel tare să-l salveze pe cel slab, cu prețul jertfei de sine; este corect pentru cel sfânt să-l salveze pe cel nesfânt. Aceasta este legea justiției superioare.

Dacă Dumnezeu este dragoste, atunci, când dragostea aceea întâlnește păcatul din noi, cei iubiți, dragostea poartă inevitabil în inima ei o cruce a durerii. Este inevitabil. Vinerea Mare este crucea exterioară care ne vorbește despre crucea interioară din inima lui Dumnezeu. În zilele de foamete din Primul Război Mondial, cineva a pictat în Germania un tablou al lui Hristos. Hristos arăta și El înfometat. Tabloul este corect. Hristos este flămând în cei flămânzi. Este vinovat în cei păcătoși. Își însușește vina și Și-o face a Lui. Asta înseamnă ispășire.

În America de Sud, am primit cadou o piatră care are în centrul ei o cruce: natura a format crucea aceea acolo. Crucea este în inima relațiilor dintre noi - ea este structurată în lucruri. Este "temelia universală". Pretutindeni unde dragostea întâlnește păcatul, dragostea suferă. Aceasta este semnificația crucii.

O, Hrist, eu stau aplecat în țărână. Dacă păcatul meu este al Tău, atunci cum mai pot eu păcătui iarăși? Nu o voi mai face. O, Galileene, Tu m-ai biruit. Eu nu pot rezista în fața acestei iubiri invadatoare. Eu mă aplec întotdeauna la picioarele Tale.

Amin!

Meditație de Paște

1 Corinteni 15. Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine. Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim, și voi așa ați crezut. Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, într-adevăr, "a pus totul sub picioarele Lui". Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți. Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți? Și de ce suntem noi în primejdie în orice clipă? În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru. Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu înviază morții, atunci "să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri". Nu vă înșelați: "Tovărășiile rele strică obiceiurile bune". Veniți-vă în fire, cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun. Dar va zice cineva: "Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?" Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei. Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor. Tot așa, sînt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământești. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este sămănat în ocară, și înviază în slavă; este sămănat în neputință, și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc. De aceea este scris: "Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu." Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.

Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.

Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: "Moartea a fost înghițită de biruință.

Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?" Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos! De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.

"Acolo era o grădină." Există patru grădini în care au avut loc întâmplări de seamă în Biblie.

1. Grădina păcătuirii. În răcoarea zilei, când Dumnezeu se plimba prin grădina Edenului, Adam și Eva erau înspăimântați și se ascunseseră de Dumnezeu. Le era frică, deoarece neascultarea intrase în grădina aceea.

2. Grădina conștiinței care înfruntă. Când regele Ahab, după ce i-a luat lui Nabot via, s-a dus să o ia în stăpânire, era într-o stare de mare veselie. Îi reușise planul: grădina era a lui. Dar în grădină i-a apărut în față chipul aspru al profetului Ilie, conștiința națiunii. "M-ai găsit, vrăjmașule?" a exclamat tulburat Ahab. Ilie îl tulbura și îi strica întotdeauna planurile atât de bine puse la punct. Când vrei să iei în stăpânire grădina răului, așteaptă-te să te întâlnești cu conștiința înfuriată care te înfruntă. Ea îți va strica bucuria la care te așteptai acolo în grădină.

3. Grădina ezitării divine. Aceasta este grădina Ghetsimani, unde Cel Divin ezită, șovăie, în fața prețului enorm al răscumpărării omului. Dar este și grădina Hotărârii: "Sculați-vă, haideți să mergem" ca să înfruntăm problema - crucea.

4. Grădina victoriei divine. Aceasta este grădina mormântului gol și a Domnului Înviat. Nici tu, și nici eu nu mai trebuie să umblăm în grădina păcătuirii, nici în grădina conștiinței care ne înfruntă, căci, de vreme ce Domnul nostru a trecut din grădina ezitării divine în cea a victoriei divine, și noi avem dreptul să ne plimbăm prin această grădină cu Domnul cel Înviat.

Un turist deja cherchelit s-a oprit într-o seară în fața portarului unei grădini minunate care înconjura o biserică și a întrebat: "Este o grădină unde se bea bere?" la care portarul, un om foarte simplu, i-a răspuns: "Nu, domnule, nu este un loc pentru păcat, căci în grădina aceasta a umblat Dumnezeu." Spune despre lumea ta și despre inima ta: "Această lume - și inima mea - nu este un loc pentru păcat, căci în grădina aceasta a umblat Dumnezeu."

Și păstrează grădina aceea numai și numai pentru El.

O, Domnul meu cel Înviat, umblă Tu în grădina vieții mele, și atunci ea va fi pentru totdeauna delicată - ea nu va mai fi niciodată un loc al păcatului. Ea este un loc al vieții, al vieții eterne. Eu sunt nemuritor, căci grădina mea este grădina Domnului. Aici există viață. Îți mulțumesc. Amin!

Meditația noastră de Crăciun

Ioan 1:14.

Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.

Ioan 1:18.

Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut."

Ioan 14:8-9.

"Doamne", i-a zis Filip, "arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns." Isus i-a zis: "De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: "Arată-ne pe Tatăl?"

Matei 1:18-25.

Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns. Dar pe când se gîndea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: "Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale." Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: "Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele *Emanuel*", care, tălmăcit, înseamnă: "Dumnezeu este cu noi". Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevastă-sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu. Și el i-a pus numele Isus.

Un băiețel stătea în fața fotografiei tatălui său care lipsea și apoi s-a întors spre mama lui spunându-i gânditor: "Aș vrea ca tata să coboare din poză."

Acest băiețel dat glas celui mai adânc dor din inima omului. Noi, care am admirat imaginea lui Dumnezeu reflectată în natură suntem recunoscători, dar nu satisfăcuți. Am vrea ca Tatăl nostru să iasă din acest tablou impersonal și să se întâlnească cu noi, în Persoană. "Impersonalul nu a pus stăpânire pe inima mea", spunea Tulsi Das, marele poet indian. El nu poate face acest lucru niciodată, fiindcă inima omenească este personală și dorește un răspuns Personal.

"Oare de ce nu sunt de ajuns principiile? De ce avem nevoie de un Dumnezeu personal?" întreba cineva. Să zicem că vă duceți la un copilaș care plânge după mămica lui și spuneți: "Nu mai plânge copilașule; îți voi da principiul maternității!" Credeți cumva că i s-ar usca lacrimile, și că fața i s-ar însenina? Nicidecum. Copilul ar refuza principiul maternității și ar plânge în continuare după mama lui. Cu toții vrem nu un principiu sau o imagine, ci o Persoană.

Tatăl *a ieșit* din imagine. Cuvântul *S-a făcut* trup. Aceasta este semnificația Crăciunului. Isus este Emanuel - Dumnezeu cu noi. El este Abordarea Personală din partea Nevăzutului. Aproape că ni se taie răsuflarea când Imaginea iese afară din cadru. N-am îndrăznit să visăm că Dumnezeu este ca Hristos. Dar este! După cum în compoziția chimică a micuței raze de soare descopăr o frântură din imensul soare, tot astfel privesc la caracterul și viața lui Isus și aflu cum este caracterul lui Dumnezeu. El este asemenea lui Hristos.

"Voi aveți un avantaj", spunea dr. Hu Shih, părintele mișcării de renaștere din China. "În creștinism toate conceptele s-au întrupat într-o Persoană." Adevărat! Iar celălalt avantaj al credinței noastre este acesta: Cuvântul Crăciunului trebuie să se întrupeze în mine. Și eu trebuie să devin Cuvântul făcut trup. Eu trebuie să fiu un Crăciun în miniatură.

Spiritul creștin este spiritul Crăciunului, extins asupra întregului an. Este atitudinea față de fiecare persoană, atmosfera fiecărei fapte.

Tată milostiv, așa cum ai coborât din imagine și ai pășit în lumea noastră, ajută-mă azi să cobor și eu și oamenii să vadă în mine ce înseamnă să fii creștin. Ajută-mă să fiu mesajul Tău de Crăciun. Amin!